ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகப் பிரபந்தம் — உரை

சென்னை வைத்தியநாத ஐயர்

(ஓய்வு பெற்ற ஜட்ஜ்)

கனம் ஸ்ரீமான் K S கிருஷ்ணஸ்வாமி
ஐயங்கார் ஸ்வாமியின்

முன்னுரையுடன்

பதிப்பாளர்

(ஓய்வு பெற்ற ஜட்ஜ்)

வ. ந ஸ்ரீராமதேசிகாசார்யன்

சிரோமணி & வித்வான்

போர்டு ஹைஸ்கூல்

வந்தலக்குண்டு (மதுரை ஜில்லா)

வெளியிடுபவர்

R. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் B A , B L

அட்வகேட், கேடலஸ் ரோடு

தஞ்சாவூர்.

ஸ்ரீ மஹாபாரத பிரஸ்

கும்பகோணம்

1944

விலை 3—8—0

Dedicated

lovingly and respectfully

to

Sri. V. V Srinivasa Ayangar Swamy

Madras

by

P. Narasimhachariar

ஸ்ரீ உ வே

வி. வி ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் ஸ்வாமிக்கு

இதன் பூர்ண அநிமயை அன்புடனும்

பணிவுடனும் ஸமர்ப்பிக்கின்றோன்

உமது ஸாமதேஹிகதாஸன்

இந்த மஹா காவ்யத்திற்கு மூலபுருஷரான
ஸ்ரீ தேசிக பக்தசிகாமணி, ரகஸ்யதீபம
ஸ்ரீமான் வி வி ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் ஸ்வாமி

A NOTE
on the picture of Sri Desika.

—o—

This picture of Sri Desika is what may be called a synthetic picture, that is to say, the flesh and the frame of the human body being reconstructed so to say from and in accordance with the spirit or the personality of Sri Desika of which we have a direct and intimate perception from the contemplation of his life and a study of his works

It is conceived that Sri Desika was never old in spirit He was always youthful He had no fears for the here or the hereafter His outlook on life was kind and pleasant He seemed always fulfilled with intellectual and moral joy He was a pupil and professor in one personality A robust optimist who had no more any riddles of the universe to resolve, who realised God everywhere immanent in all creation. He found it was Vaikunta wherever he was

His intellectual brilliance was equalled only by the radiance of his spirit His spiritual achievements were a perpetual joy to him His devotion to his God and his love of man were the secrets of his moral fearlessness He is seen here in this picture beaming with bliss and joy Can such a one ever get old ! We speak of pictures true to life Here then is a picture true to the soul

VIVIUS

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீதேசிகசிததிரதத்தைப்பற்றிய

குறிப்பு.

—o—

ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுருவபபடம அவருடைய ஜீவியகாலத்தில எங்காவது எவராலாவது எபபொழுதாவது எழுதபபட்டதாகத் தெரியவிலலை அககாலததில உருவபபடமெழுதும கலை பிரசுரமாகியிருந்ததோ இலலையோ? ஆயின எனன? 'அகதநினமுக முகததில தெரியும' எனபது ஒரு பழமொழி அபபடியாயின முகததின் அழகையும அகததில காணலாமனறே? சாரீரகசாஸ்திரததிலும் சரீரமும சரீரியும அவிநாபூதமாகபட்டும இருபபதனறி அநநயதாபூதமாகவும இருபபதுவே ஸமஷமதத்துவமாம 'யதாத்மா ததா சரீரம' எனபதுவும ஒரு ஸித்தாநதமாகும. அம முறையில ஸ்ரீதேசிகனுடைய இநதச சிததிரம அமமஹாசாரியனுடைய ஆத்மகுணஙகளை ஏகதேசமாவது கணடறிந்து அவர திருமேனியின அமைபபையும அழகையும ஊஹித்து வரைந்ததாகும அமமஹாபுருஷனை ஜீவியதசையில கணடு களிகூரபபெறும பாகயமறற இகாலததவாகள ஸ்வாமியின ஓஜஸ, வாசஸ, பரஹமதேஜஸ, ஸௌந்தாயம முதலிய குணஙகளை ஒருவாறு உளளதிறகொணடு ஆநநதாநுபவம செயவதறகேறப இவவுருவபபடம இஙகு அமைகபபடடுளது

வி. வி ஸ்ரீ.

FOREWORD

BY

The Hon'ble Justice

K S KRISHNASWAMI IYENGAR, MADRAS

It is now three and a half years since a new edition of the text alone of the *Desika Prabandha* was published by my friend, Sri *V N Srıramadesıkacharya* of *Oppiliyappan Sannidhi*, with a foreword by that patron of all true art and learning, Sriman *V. V. Srinivasa Aiyangar* There have been earlier editions of the work, but due either to careless editing or wrong transcription, differences of reading, some of them very material, had unfortunately crept into the text The expert hand of a scholar with knowledge and insight was badly needed to redeem the original from such errors, and it fell to the lot of *Srıramadesıkam* to undertake the task The care, trouble and zeal which he has bestowed on this edition have been attested to in apt language by the writer of the foreword, who has truly said, "The grateful thanks. of all lovers of Tamil and devotees of *Sri Vedanta Desika* are due to him (*Srıramadesıkam*) for having brought to bear on this edition such rare and invaluable gifts of sensitive scholarship coupled with his marvellous capacity for taking infinite pains". He concluded by expressing the hope that the encouragement accorded to that edition by the discerning public, would induce *Srıramadesıkam* to bring out and publish not only scholarly publications of this nature, but also to bring out learned commentaries on works whose value and beauty have hitherto remained hidden. When *Srıramadesıkam* proposed to dedicate his new edition to me, I hesitated to give my consent, as I felt that I was quite unworthy of the compliment But he insisted and I ultimately yielded, for no other reason than my inability to resist a claim founded on the mutual love and affection which have subsisted between us from the days of his childhood I took advantage of the occasion to reinforce the hope expressed by *Sri V V Srinivasa Aiyangar* and suggested that he should follow his new edition of the *Desika-Prabandha* with a commentary of his own, not in the difficult

Manipravala style familiar only to scholars and pandits, but in ordinary, simple Tamil, fashioning it in such a way as to enable the large mass of the unlearned and the uninitiated—to which class I myself belong—to obtain at first hand, some knowledge of the teachings of our great *Acharyas*, some idea of the tenets of the religion and philosophy which we have inherited from the past. In making this request, I knew I was only voicing the wish of many Vaishnavites like myself, eager to learn but with the means of knowledge all but closed, unless indeed they can find the time and the inclination to go through the rigours of the customary *Kalakshepa*

The want has indeed long been felt for an elementary handbook containing a brief summary of the main principles of our *Darsana*, together with a short statement of the Sri Vaishnava way of life, outlook and practice In fact, some of my friends thought that I should myself write such a handbook, but I felt unequal to the task for one reason, if for no other, that my preoccupations were too great and too heavy to permit my diverting attention to an undertaking of this nature and magnitude I had not known at the time that the *Desika Prabandha* itself, if rendered into simple Tamil, would answer the purpose I have since read a major part of the commentary now published in this volume, and I can now truthfully say that we have here in a short compass, a conspectus of the essential truths of our religion and philosophy in broad outline perhaps, but sufficient to impress the mind and give a foretaste of its innate beauty and grandeur Most probably *Sri Desika* himself had this very purpose more than any other in mind when he wrote these verses, whether he wrote them as part of more elaborate *Rahasya Granthas* or to form separate enunciations of particular sections of knowledge. It must, however, be borne in mind that neither the text itself nor the commentary is intended to dispense with the necessity of going through the time-honoured discipline, sitting at the feet of an *Acharya.* Their chief value, I think, lies rather in kindling a thirst for knowledge than affording the means of satisfying it, rather in the view of the lay-out it unfolds than of the full picture in detail.

The commentary is undoubtedly in every sense a labour of love, conscientiously performed for its own sake, by one eminently fitted for the task. An intimate working knowledge of our religious

literature in general and of *Sri Desika's* works in particular, clarity of understanding and lucidity of expression combined with a thorough grasp of the spirit and the modes of thought of the many religious writers who have left their mark in the philosophic literature of this country, are a few of the essentials required for success in this field. That *Sriramadesikam* possesses them in an abundant measure is evident from almost every page of this volume Learned commentaries there have been, written by learned men and for learned men in the rhetorical style favoured by custom To the reader unfamiliar with such forms of expression, it is a taxing effort to dig beneath the words, to reach the sense behind Most of us are therefore left to admire such erudite writings from a distance, a closer approach being rendered difficult except through an arduous course of discipline and studentship for which the stress of modern life and conditions leaves us little time or energy Whether on account of such factors or whether because public taste has suffered an alteration, fashion and vogue are changing, learnedness and length giving place to simplicity and brevity Indeed, scholarship is now better appreciated if it avoids ponderous ornamentalism and descends from the heights of echnical expression to directness and clarity. Religious and hilosophical literature has the knack of creating its own peculiar argon, intelligible to those who revel in it, but difficult of easy omprehension to the uninitiate He who makes it speak the anguage of the common man does indeed a great and invaluable ervice to the ardent but unsophisticated seeker after knowledge. is this service which *Sriramadesikam* has rendered with eminent uccess, and he has thereby placed the religious student under a deep bt of gratitude

Sriramadesikam is a *Siromani* in Sanskrit, and a *Vidvan* in am l of the Madras University, but these distinctions give but a or indication of his great natural talent or of the depth and tensity of his wide learning in the classical and religious literature, Sanskrit as in Tamil, preserved to us through the centuries. spite of such wide and profound knowledge, he has been able to oid the snare of abstruseness of expression which few of his olarship have been able to escape. He has written his nmentary in simple, easy, flowing Tamil which any one can nprehend without extrinsic aid He has carefully and deliberately hewed the show of erudition to which lesser minds often fall

easy prey He has laboured hard to make the meaning of the text a plain as possible, indeed to make it speak to us in our own language so to say To make the sense clear he has adopted every possible device, by the addition of the introductory note, the word for-word meaning and the sum and substance or the pith at the end Wherever necessary, he has enriched the context by giving useful notes on interesting points of grammar and prosody, and explaining the allusions wherever they occur, in full For example, he has called attention to stanza No 12 in the *Meyviratha-manmiyam*, where *Sri Desika* touches the summit of poetic art, making the sound echo the sense in a measure rarely attained by poets even of high order. Again, the verses comprised in this group, it will be remembered, are those to be found in the more elaborate *Rahasya* of that name but without the intervening links. The missing threads have been supplied by the percipient mind of the thoughtful commentator, and the commentary now reads as a connected, self contained whole, in sense as in purpose

The current readings of the text have been most minutely scanned and carefully scrutinized in order to make certain that there are no errors of any kind When a preference is accepted or a change approved, it has only been done after the fullest deliberation, and only after consultation with all the eminent pandits now living. A striking illustration of the insight which has guided *Srivamadesikam* in this endeavour is afforded by his adopting as the correct reading in Stanza No 28 of *Amitaranjani*, the words "*கடனமிசைக கணட தரளத திரளவை கோததபொனனூல*" in place of the extant "*கடன மிசை கணடவை தானத திரளவை போததபொனனூல*" which puzzles the reader and makes him wonder what the meaning aimed at was. The alert mind of the commentator brought to his recollection the verse in the *Bhagavad Gita*, **मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव** and immediately the riddle stood solved, the correct reading flashing into emergence at once. The excellence of the commentary can scarcely be appraised by a description of it, however detailed To appreciate its full value, one must go through the whole of it, and then compare it with other commentaries in the field When that is done, I have little doubt that *Srivamadesikam's* work will take a pre-eminent rank He has done justice to a difficult task in a

manner possible to few scholars, and he has thereby done credit to his wide learning and to the profound knowledge which he has derived from a line of *Acharyas*, the last of whom is his own father Sri Ubhaya Vedanta Vidvan *Vangipuram Navanitam Krishnamacharya Swami*

My knowledge of *Sriramadesikam*'s family has been close and intimate, and extends over a period of more than half a century. For I belong to the same *Kshetra*, *Sri Oppiliyappan Sannidhi*, to which *Sriramadesikam* and his father also belong *Krishnamacharya Swami*, or "*NAVANITAM SWAMI*" as he is more widely known, is one of the foremost *Vidvans* of the age, possessing as he does, an acute and encyclopaedic mind, a profound knowledge of the four *Sastras* in Sanskrit and an equally profound knowledge of the *Divya-Prabandhas* in Tamil Indeed there are few *Ubhaya Vedanta* scholars now alive who can match him in his deep and precise knowledge of the religious and philosophical literature of our ancient land, their inner meaning, or practical importance More than all this, he commands the respect and veneration of all Vaishnavite South India, as he combines in himself in a unique degree the highest knowledge with the most rigorous self-discipline His serene and ascetic personality is sufficient, by itself, to instil faith, and even his casual talk is so invested with thoughts divine that it is an elevating education in itself It is difficult indeed, to find such a harmonious blend of precept and practice, of exalted thinking and simple living. In a word, he is a living model of the *Srivaishnava* way of life, a unique embodiment of piety and devotion, knowledge and humility. It is from such an illustrious father that the worthy son *Sriramadesikam* has imbibed his sastraic knowledge Is it any wonder that he has been able to produce such a scholarly edition of the *Prabandha* and such a fine commentary on it as we now have before us ?

The question may be asked whether apart from the intrinsic merit of the book, its contents have a meaning and value at the present juncture when moral values tend to deteriorate, and religion appears to be at a discount. The answer must be an emphatic affirmative For without the basic support of morality based on religious faith, society cannot function and prosper and must face, as we are now witnessing, upheavals of bitter hate and harrowing destruction, tending to arrest the forward march of civilization by decades, if not by centuries.

The impact of the East and West has at last begun to bear bitter fruit in the materialistic outlook it is engendering in the youth of this country. It is time that they are guided to devote themselves with earnestness to the cause of sane thinking and purposive examination of fundamental values, by a study of the spiritual treasures preserved in our philosophic literature To achieve this purpose, the religious truths of our system must as far as possible be stripped of the esoteric mysticism which surrounds them and made available to every one who cares, so that they may furnish an antidote to the feeling of frustration which generates the philosophy of life permeated by ideas of group aggression and group exploitation The higher objectives with their universal appeal to thinking minds must be brought to the market place so as to stimulate fruitful, close and elevating study Such indeed would seem to have been the motive force which induced the *Alwars* to choose the spoken language of the people as the vehicle for preaching the eternal truths of the *Vedas* to all and sundry without distinction of caste, colour or sex

The *Divya Prabandhas*, as the ecstatic outpourings of the Tamil Saints have come to be known, are in no sense treatises on philosophy or religion They only purport to give expression to the spiritual experiences of these mystic seers who had seen and known *Sriman-Narayana* at close quarters, face to face, and, they give us a true and graphic account of the Divine as they actually realized Him, His qualities and attributes, and the place of *Jiva* in the scheme of creation and its relation to *Iswara* The *Visishtadvaita* system, or the *Ubhaya* (twin) *Vedanta* as it is known, draws its inspiration and derives its strength equally from the two sources, viz., the *Vedas* of Sanskrit origin and the *Divya Prabandhas* of Tamil Though of equal validity, the one is really complementary to the other in the sense that the fundamental principles revealed to and by the *Rishis* of yore are interpreted by the *Alwars* in the light of their own mystic experience.

A word or two about *Sri Desika* himself, his place among the *Acharyas* and his service to the cause of the *Visishtadvaita* philosophy, in terms of the *Sri Vaishnava* religion and way of life, will not be out of place here. The principles of the system are, of course, as ancient as the *Vedas* themselves, and have been handed down by, amongst others, *Bodhayana*, *Tanka*, *Guhadeva* and *Dramida*, to name only a few of the ancient prota-

gonists. The essential truths of the *Darsana* are indeed found summed up with sufficient clearness in the *Upanishads*, the *Gita* and the *Brahmasutras*. These three great sources of knowledge, compendiously referred to as the *Prasthana traya*, form the text, as it were, on which all the three philosophic systems, the *Advaita*, *Visishtadvaita*, and *Dvaita* are founded But they have been differently interpreted by *Sri Sankara*, *Bhagavad Ramanuja* and *Sri Madhva*.

Sri Sankara's service consisted mainly in putting an end to atheism and re-establishing the authority of the *Vedas* and restoring them to their pristine supremacy His bold philosophic conception of a pure monism may be appealing and attractive from a purely idealistic point of view. *Brahman* which is *sat*, *chit* and *ananda* is the one and the only one Truth. Everything else in and of the phenomenal world is illusion, the effect of *Avidya* If *Avidya* is overcome by true knowledge, the soul till then an apparent entity ceases, and is realized to be identical with *Brahman* Such realization leads to *Jivanmukti*, a state of perfect bliss attainable even while the soul continues to reside in its physical body *Sri Sankara* attempted to evolve his philosophy from the *Prasthana-traya*, and indeed he argued with force and acumen, that this was their true import, in his famous *Bhashya* on the *Brahmasutras*. He attracted many adherents to his philosophic doctrine, but the Visishtadvaitic school of thought held aloof, finding his theories inconsistent and irreconcilable with textual authority

Sriman-Nathamuni who has been rightly described as "the founder of the *Ubhaya - Vedanta* school and the first pontiff of Sri Vaishnavism", and after him his grandson *Sri Yamunacharya* or *Alavandar* kept the light of our *Darsana* burning bright in the example of their own lives and by their writings But it was reserved to *Sri Ramanuja*, (1017 to 1137 A. D) the greatest "synoptic thinker" which the world ever produced, to systematize the Visishtadvaitic philosophy, faithfully interpreting the ancient knowledge according to the letter and the spirit of the Text, in the light of revelation and experience tested by stern logic. It would be out of place here to enter into the details of his system, to pass storey by storey and room by room through so vast a structure A few brief indications alone are possible.

Sri Ramanuja's long life was a life of strenuous endeavour dedicated to the exposition and elaboration of the Visishtadvaitic philosophy His *Vedarthasangraha, Sri Bhashya,* and *Gitabhashya* reveal the master mind at work in a supreme effort to reconcile the seeming differences in the Upanishadic pronouncements and to evolve a coherent, consistent, harmonious system where the needs of pure metaphysics and the eternal longings of the human spirit meet in happy union. His penetrative commonsense could not accept an interpretation which postulates two species of truths, the real and the phenomenal, the higher and the lower. He refused to subscribe to a doctrine which proceeded on a view that the *Upanishads* spoke in two voices, of two levels of cognition and of two *Brahmans.* The *Brahman* of the *Upanishads,* the *sat,* the one without a second, is none other than *Sriman-Narayana* of the *Sri-Bhagavata* and the *Sri-Vasudeva* of the *Pancharatra.* He is the All-Self, the Truth of Truths, at once transcendent and immanent, the creator, the supporter and the re-absorber of all. He is the penetrating *Antaratma* and the *Niyanta* of the entire universe of soul and matter which stands to him in the relation of the body to the soul He is the Home of all the eternal virtues, of which His *Sousilya, Soulabhya* and *Vatsalya* are of special interest and value to the suffering soul caught up in the whirligig of *Samsara* The *Jiva* stands in the perennial, indissoluble relationship of the *Sesha* to the *Iswara,* who is the *Sarvaseshi* The eternal bliss of *Moksha* is within reach of all, irrespective of sex, colour, class or caste, for *Sriman Narayana* in his infinite mercy, and prompted by the *Purushakara* of his inseparable Divine Spouse is ever ready to extend His helping hand to all aspiring souls without distinction, who endeavour to reach Him by means of *Bhakti* (loving, unintermittent meditation) or *Prapatti* (absolute self-surrender) properly directed and duly performed He is the *Prapya* and the *Prapaka,* the *Rakshaka* and the *Siddhopaya,* the effective means and the ultimate end, all in one. *Moksha* or liberation is not a mere arid negation, a sterile cessation of the *Duhkha* of life or the barren release from the bonds of *Karma* and the miseries of *Samsara,* but it is the positive, eternal, supreme bliss of perpetual loving *Kainkarya* to the Lord in the *Paramapada,* in His immediate presence and in the company of the *Muktas* and *Nityasuris.* Such in brief are the lines on which *Sri Ramanuja* proceeded, in establishing the *Darsana* which is associated with his illustrious name.

He was not of course the founder of a school of religion or philosophy, but only the synthetic exponent of an ancient system, the only true system according to him, consistent with the revealed knowledge of the *Upanishads*, the mystic experiences of the *Alwars* and the requirements of realistic thought.

The century and a half which passed after him produced many critics of his system, who brought to bear against it all the skill and learning of which they were capable. Then there descended on this world the great *Acharya*, *Sri Vedanta Desika*, [1268 to 1369 A D.] the greatest among the master intellects which this country has ever produced The gifts of natural talent, memory and intelligence with which he was endowed were of such high order that, by the age of twenty, he attained mastery of all the *Vidyas* and thereby acquired an intellectual equipment covering the entire range of the literary, ethical and religious wisdom handed down from the past. Such was the superhuman pre-eminence to which he quickly rose among the scholars of his age and that, in every field of knowledge, poetics and dialectics, religion and philosophy, that he was acclaimed and accepted as an *Avatara—Purusha* by almost all his contemporaries. His extraordinarily many—sided interests and aptitudes, his expert versatility in the many domains of knowledge and art, earned for him the title of *Sarvatantra—Svatantra*, the gift, it is said, of *Sri Ranganayaki Nachiar* of *Srirangam* He possessed an astonishing facility of literary expression, and his literary output was almost unbounded, covering, as it did, an enormous range of subject-matter. His unique gifts of poetics and dialectics earned for him the name of *Kavitarkikasimha*; his sovereignty in the field of *Vedanta*, the title of *Vedantacharya*, accorded to him by God *Sri Ranganatha* Himself.

He marshalled all his varied powers born out of his penetrative intellect, comprehensive knowledge, and deep erudition to establish *Sri Ramanuja's* system, on firm, secure foundations, rendering it for ever impregnable to adverse attacks. To this end he laboured all through his long life, as its unwearied champion, its ready defender and persistent advocate. He was ever ready for action and fight and ever ready to deal blows on all sides. He had such a complete command of all the weapons needed for successful conflict—nimbleness and intrepidity, ridicule and

irony, brilliant diction and acute dialectics—that those who had the temerity to meet him in controversy were vanquished quickly and finally The skilled arguments of this resourceful controversialist in attack as in defence, are in some measure reflected in his *Satadushani* in Sanskrit and *Paramatabhanga* in Tamil His service to posterity may in some degree be gauged by the numerous works, over a hundred in number, in Sanskrit and Tamil, and in every known form of literature, that he has left behind In the field of *Kavya* he entered the lists with his *Yadavabhyudaya* and *Hamsasandesa*, the counterpart of *Raghuvamsa* and *Meghasandesa* of *Kalidasa*, scarcely inferior to them in imagery of description, flight of fancy or literary diction Indeed it would seem according to unbiassed critics, that *Sri Desika* has in some places even outclassed his prototype His philosophic works, such as the *Nyaya-siddhanjana*, *Nyayaparisuddhi*, *Sesvaramimamsa* and *Tattva-muktakalapa* were written for the purpose of directing fruitful enquiry along the right channels of thought and reasoning The essence of the *Sri Bhashya* interpretations was rendered into beautiful verses of surpassing excellence in his *Adhikarana-Saravali* The *Tattvatika* in vigorous, manly prose deals more or less with the same topic The essence of the teachings contained in *Nammalwar's Prabandhas* was versified in two other works in Sanskrit, viz , the *Dramidopanishatsara* and the *Dramidopanishat—Tatparya-Ratnavali*

In the domain of religion and practice, to which the *Desika Prabandha* itself belongs, his *magnum opus* in *Manipravala* is the *Rahasyatrayasara*, though he has also written several other minor *Rahasyas* with the object of explaining the truths about the *Tattvas*, the esoteric meanings and practices connected with the *Tirumantra*, *Dvaya* and the *Charamasloka*, stressing their value as laying down the royal road to *Moksha* by means of *Prapatti*, more easy in performance and more potent in effect than the other and more difficult approach through *Bhakti* Besides these, his numerous *stotras*—the most notable among them being his *Dayasataka* on Divine Mercy, and the *Padukasahasra* on the saving power of the Holy Sandals at the Lord's feet, poems of surpassing lyric beauty—are devoted to a delineation of the personality, qualities and attributes of the Divine. To those who have lingering doubts of *Sri Desika's* birth as an *Avatara—Purusha*, or of the inspired character of his

writings, convincing proof will be afforded by a study of the *Paduka-sahasra* of a thousand superb verses in varying metre, composed according to tradition in the course of some three hours, in immediate response to a challenge at the *Srirangam* temple These and the allegorical drama called the *Sankalpasuryodaya* are standing monuments of his greatness and his service to the *Sri-vaishnava* faith and philosophy

The dizzy eminence he reached in the domain of philosophy and dialectics is only matched by the brilliance of his intellectual energy exhibited in every one of his writings. It is no exaggeration to say that the moral and intellectual forces that radiated from the long line of great *Acharyas* of the *Visishtadvaita* school were all more genuinely and actively embodied in him than in any other religious teacher known to history. The powerful influence that he exercised, as much during his life as after, is in no small measure due to the fascination of his great and attractive personality which was an embodiment of uprightness and nobility, simplicity and wisdom No framework in which we may try in words to enclose this towering personality, can do justice to the varied powers of his intellect, the wide range of his knowledge, or the burning faith of his simple life. No wonder that eminent scholars even of divergent philosophic and religious thought joined in paying their unstinting homage to his greatness as a thinker, writer and controversialist

The brief survey of *Sri Desika's* life by my friend Sri *D. Ramaswami Ayyangar* in the prefatory part of this book, and the explanatory note by *Sriramadesikam* himself, prefixed to each one of the *Prabandhas*, indicating its scheme and purport, go a long way to furnish a useful, necessary background for a study of the work. Not less in importance is the *Desika-darsana-sara-sangraha* which the reader will find in the Appendix, written in easy, flowing Tamil by *Sriramadesikam* As the name implies, it contains a succinct statement of the essence of *Sri Desika's* teachings elaborately dealt with in his *Rahasyatrayasara* and other works, condensed here in a short compass with an eye to perspicuity, making it easy to read and understand

The lustrous personality of the *Acharya* as depicted in the memoirs left by those who had seen him in life, has been better and

more successfully reflected in the frontispiece than in any other current picture and will afford to the admiring *Srivaishnava* world a concrete medium for loving meditation and worship. The beaming countenance, the pose and the repose of bearing, the quiet strength and confidence of the mighty intellect, and above all, the arresting appeal of expression which we see in front, do credit as much to the artist as to those who have guided him in the portraiture

Lastly, I shall be failing in my duty if I do not make a reference here to that embodiment of all that is great, good and beautiful in our culture, Sriman *V. V Srinivasa Aiyangar* to whom this work stands dedicated. He it is who has in truth inspired and guided the commentator, generously and unstintingly giving him his sympathetic support, moral as well as material The *Srivaishnava* community owes much to this discerning patron, whose alert, active mind is ever on the search for virtue and talent, and ever busy in organizing and promoting ways and means for the conservation and propagation of the *Desika-Darsana* May God confer on him long life, sound health and plenteous prosperity !

K J Krishnaswami Iyengar

"MITHILA"
Mylapore,
1st July 1944.

ஶ்ரீஃ

முன்னுரை

[சென்னை ஹைகோர்ட ஜட்ஜ் – ஸ்ரீமான கனம்
K. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்]

(மொழிபெயர்ப்பு)

மூன்றரை வருடங்களுக்குமுன என் நண்பர் ஒபிலியப்பன் ஸ்ரீநிதி வ. ந. ஸ்ரீராமதேசிகாசார்யர் (நான் இவரை 'ஸ்ரீராமன்' என்றே அன்புடன் அழைப்பது) ஸ்ரீதேசிகப்ரபந்தத்தின் புதிய மூலப்பதிப்பொன்றை வெளியிட்டார். அது, மெய்ஞ்ஞானவிளக்கும் கலைஞர்களுக்கும் பரிபோஷகரான ஸ்ரீமான் வி. வி ஸ்ரீநிவாஸையங்கார் அவர்களது முன்னுரையுடன் விளங்குவதாம். அதற்கு முன்னுள்ள மூலப்பதிப்புகளில் எழுத்துப்பிழைகளாலோ, பதிப்பாளரின் அஜாக்ரதையாலோ முக்கியமான இடங்களில் பாடபேதங்கள் தவறாகப் புகுந்துகொண்டன. இந்நூல், அத்தகைய பிழைகள் நீக்கி, நல்ல பாடங்களைக் கண்டு சேர்ப்பதில் நிபுணத்வமும் ஆராய்ச்சித்திறமையும் கொண்ட ஒரு சேர்ந்த விற்பன்னரால் மிக அவசியமாயிருந்த ஸமயத்தில், இக் காரியத்தை மற்கும் பொறுப்பு நம் ஸ்ரீராமதேசிகனுக்கு வந்து வாய்த்தது. இந்த மூலப்பதிப்பில் அவர் எடுத்துக்கொண்ட சிரத்தை, பரிச்ரமம், உற்சாகம் ஆகிய இவை அதற்கு முன்னுரை எழுதிய பெரியவரால் பின்வருமாறு நன்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டன— "இப் பதிப்புவிஷயத்தில் தம் நுண்ணிய ஆராய்ச்சித்திறனையும் இடையறாத உழைப்பையும் உபயோகித்த இப்பதிப்பாசிரியருக்கு (ஸ்ரீராம தேசிகன்) தமிழில் அன்புகொண்டவர்களும் ஸ்ரீதேசிகபக்தர்களும் நன்றிபெலுத்தற்கு கடமைப்பட்டவராவர்". இது உண்மையே அவரே பின்னும் கூறியுள்ளார்— "ஆழ்ந்த பரிசீலனையும் பொறுஜனங்கள் இப்பதிப்பிற்குக் காட்டும் ஆதரவு, ஸ்ரீராமதேசிகனை மேன்மேலும் இத்தகைய திருத்தமான வேறு மூலநூல்களைப் பதிப்பிக்கத் தூண்டுவதேதாடுநிலலாமல் பெருமையும் அழுத்தும் மறைந்திருக்கும் கிரந்தங்களின் பொருள் விளக்கவல்ல புதிய உரை போன்ற உதவுமாறும் ஊக்குமென்பது உறுதி". ஸ்ரீராமதேசிகன் மூலப் பதிப்பின் உண்மையை எனக்கு அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்தியபோது அத்தகைய தொழிலுக்கு நான் ஆஜ்ஞையற்றவன் என எண்ணி அதற்கு உடன்பட்டதற்கு தயங்கினேன். ஆயினும் அவருடைய குழந்தைப் பருவமுதல் நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் கொண்ட அன்பினைப்பொருட்படுத்தும் ஒரே காரணத்தால் அவ்வற்புறுத்தலுக்கு மறுக்கமுடியாது இணங்கினேன். அத்தகு சாதாரணக் கைங்கர்யத்தை நான்

பயனபடுதகிகொணடு ஸ்ரீ– வி. வி ஸ்ரீநிவாஸையங்கார கொணட நமபிககையையே வலியுறுதகி, இநத மூலதகிறகு விதவானகள மடடுமம அறியகூடிய பழையமணிபரவாள நடையிலனறி அனைவரும அறியகூடிய எளிய தமிழில ஓர உரை எழுதுமாறு கூறினேன பண டைகாலதகிலிருநது வரும மத–வேதாநதகதுவஙகளைக கலலாத எனபோனறவரும அறிநதுகொளளதகுமுறையில அவரவரை அமையவேணடுமெனறு யான விருமபியது என சொநதவிருபபம மடடுமனறு அறிய ஆவலுடன துடிதது, பல நிரபநதஙகளைக கொணடுளள பழைய காலகேஷபமுறையைத தவிர வேறு வழியில லாமை கணடு அமமுறைககுட போதிய காலமும பொறுமையும இலலாமல மயஙகும-எனபோனற-பலருககும இதுவே விருபபமாம

நமது தாசநதகின ஜீவாதாரமான கொளகைகளையும நாகநா களையும ஸ்ரீவைஷணவருடைய ஆசாராநுஷடாநஙகளையும சுருஙகக காடடி விளஙகவைககும ஓர ஆரமபபுதகம நெடுநாளாகவே வேண டபபடடுவநதது என நணபர சிலர எனனையே இதகையை நூலை எழுதி உதவுமபடிகூடக கேடடனர என வேலமிகுதியால இந்நூலை எழுதப போதிய காலமினறியே கழிநதது தேசிகபபிரபநதகிறகு ஓர உரை எளிய நடையில வெளிவநதால என நணபாகளின விருப பம நிறைவேறியதாகுமெனறு அபபொழுது நான அறியவிலலை. இவவுரை அசசானபின இதில பெருமபகுதியை நான படிததபிறகே "சுருஙகிய அளவில நம மத வேதாநதககொளகைகளைக கூறும இப பிரபநதம சிறுநூலாயினும, அவறறின இயறகையழகையும கமபீர தனமையையும விளககிககூறுவதே' எனறு அறிநதேன ஸ்ரீதேசிகன் இபபாசுரஙகளை அருளிசசெயதது விரிவான ரஹஸயஙகளின சுருகக மாகவோ? அலலது தனிநூலாகவோ? எபபடியாயினுமசரி, ஸ்ரீவைஷ ணவமத ஆரமபநூலாகக கருதியே இபபிரபநததைக அருளினா போலும ஆயினும இபபதிபபு ஆசாரியனிடம காலகேஷபம செயதலை முழுதும நீகக கருதியதனறு எனபதை யாவரும உணர வேணடும. மேனமேலும அறிநதுகொளளவேணடுமெனற ஆரை யைத தூணடி ஓர எலலை காடடுவதே இதன நோககம அவவிரு பதனை முழுதும நிகழும முழுசசிதகிரதனையும வரைதலனறு.

எபபடியாயினும இவவுரை, தகுதியுளள ஒருவரால மனபபூரவ மாக, சுயநலமகருதாது, அனபுடன செயத கைஙகாரியம எனபது அறியபபடடும. நம மதககிரநதஙகளில மிகக பயிற்சி ஸ்ரீதேசிக னுகதிகளில சிறநது தெளிநத அறிவு, விளஙகக கூறும சகதி, நம மதாசாரியாகள பலரது ஹருதயதனையும மறைபொருளை

நன்கு உணாநதிருததல ஆகிய இவை, இதுபோனற நூலுககு உரை யெழுதுவதற்கு வேணடிய முககியயோகயதைதகளாகும. ஸ்ரீராம தேசிகனிடம இவை நிரமபியிருததலை இவவுரைநூலில பககந் தோறும காணலாம. விதவானகளுககுமடடுமி பயன்படகூடியவாறு இபபிரபந்ததுககுக கடினநடையில விதவானகள் எழுதிய சில உரைகள உள. அநநடையில பரிசயமிலலாதவாகளுககு அவவுரை கள பயனதருவதிலலை. ஆகவே, நமமுள அநேகா அததகைய உரைகளைத தூரதிலிருநதே பாரத்து வியநதுவநதனா. மதநட பஙகளை அறிவதறகுத தறகாலவாழகைமுறைக்கும மற்றைச செளகரயங்களுககும ஒததுவாத காலகேஷபமுறையைத தவிர வேறு வழியினறிபபோயிறறு இக காரணஙகளாலோ, ஜனஙகளின ருசியின் மாறுதலகளாலோ, வழகஙகள மாறிகொணடே வருகின் றன. ஜனஙகள மிகசசுருககமாகவும எளிதாகவுமே விஷயஙகளை அறிய விரும்புகினறனா கடினநடையைத தவிதது, பரிபாஷைசசொறகளை விலக்கி, மனதிற பதியுமாறு சுருஙகக கூறி விளஙகவைததலேயே பாணடிதயதின லகஷணமாக நம காலதவர் கொளகினறனா மத காநதங்களும வேதாநதகரந்தஙகளும் பாமரகு விளஙகாததும அககலையில விதவானகளுககுமடடுமே மகிழசசியைத தரவலலது மான பரிபாஷைசசொலலை மிகக கொணடிருககினறன. அவறறைப பாமரகளும அறியுமாறு எளியநடையில எழுதி விளககும ஆசிரி யன, அறிய ஆவலுளள அதிகாரிககு விலமதிகக முடியாத பெருப காரமபுரிநதவனாகின்றன். மதகரநதஙகளைக கறகும மாணவன தம மிடம கடமைபபடுமவணணம ஸ்ரீராமதேசிகன் இவவுபகாரதததையே இநதப் பதிபபில மிகவும வெறறிகரமாகச் செயதுமுடிதததுளளா.

ஸ்ரீராமதேசிகன் சென்னை ஸாவகலாசாலையில வடமொழியில சிரோமணிபபடடமும, தமிழில விதவான்படடமும பெறறவா, ஆனால் இபபடடஙகள இவருககு இயற்கையாய அமைந்த விசேஷ அறிவையும, அநேக நூறறாணடுகளாக ஸமஸகிருதததிலும தமிழி லும் காபபாறறபபடடுவநதிருககும இலககிய – மதகரநதஙகளில உளள ஆழந்த பரிசயததையும காடடவலலனவாகா. இததகைய ஜனாநததைப பெற்றிருநதும இவா, தமபோனற பிறரால செயய முடியாதவகையில 'படிப்பவாகளைத திகைகவைததல' எனனும குறறத்தை அறவே ஒழிததிருககிறார். வெளியுதவியினறி யாவரும் எளிதாய அறியுமாறு மிகவும ஸரளமான நடையில் இவவுரை அமைந்துளது சிலரைபபோல தம் பாணடிதயம் வெளிககாடடப படவேணடுமெனற சிறுகுணததை இவா கொள்ளாது உதறித

தளளியிருககிறார் உரை நாம பேசும நடையில அமைநது விஷயங களைத தெளிவாக விளககுமாறு செயய இவா எடுததுககொணட உழைபபு மிகவும அதிகமாம. இநதகைய சிறபபை இவவுரை பெறுவதறகாக அவதாரிகை கொடுபபது, பதவுரையைக கருவது, முடிவில பொழிபபுரையைக கூடடுவது, தகவிடததில இலககண யாபபுககுறிபபுகளைச சோபபது, உபகதைகளை விளககுவது ஆகிய பறபல யுகதிகள இபபதிபபில ஆசிரியரால கையாளபபடடுளளன. உதாஹரணமாக மெயவிரதமானமியம 12-வது பாசுரததில ஓரை யும பொருளும ஒததுநிறகும அழகை எடுததுககாடடுவதனமூலம மஹாகவிகளாலும எடடமுடியாத ஸ்ரீதேசிகனுடைய கவிததிறனை உரையாசிரியா விளககியுளளார இதே பிரபநதசசெயயுளகள இநதப பெயாகொணட முழுரஹஸயததிலிருநது தொகுககபபடடனவாத வின பாசுரஙகளுககுமாததிரம பொருளகூறிசசெனறால தொடாபு நீஙகிநிறபதை நினைநது, கூரறிவுபெறற உரையாசிரியரால நடுநடுவே ரஹஸயவாகயஙகளினினறு இணைபபுகள கொடுககபபடடிருபபது நூலைப பரிபூரணமாகபப பொருளின தொடாசசியை அளிககினறது.

நடைமுதலில உளள மூலபாடஙகளை உரையாசிரியா நனகு ஆயநது எவவிதததிலும பிழையே நேராதவாறு செமமைசெய திருககினறார சில மாறுபாடுகள அவசியமானபோது தறபோதுளள சிறநத விதவானகளைக கலநது ஆழநது எணணியே அவை வறறுக கொளளபபடடுளளன உதாஹரணமாக – அமிருதாஞசனி 28–வது பாசுரததில பழைய பாடமாகிய 'கடனமிசை கணடவை தானத திர ளவை போாததபொனனால' எனனுமது படிபபவாகளுககுப பெரிய திகைபபைத தநதுவநதது ஸ்ரீராமதேசிகனது ஆராயசசியுளளதில

'உயி வவழிஓ வெூாதம வஸ்திதெ ணிஹணா இவ'

எனனும பகவதகீதாவாகயம தோனறி, 'கடனமிசைக கணட தாளத திரளவை கோததபொனனால' எனற பாடததை எறகச செயதது இதனால பொருள பொருததமும திருததமும பெறறது. இனனும எவவளவு விரிவாயக கூறினாலும உரைகயஙகளை முழுதும காடடவியலாது இவவுரையின சிறபபை உணாநது போறறுதறகு இதனை முழுதும படிததுப பிற உரைகளுடன சீாதூககிபபாாகக வேணடும. அபபொழுது ஸ்ரீராமதேசிகன் எழுதிய உரை மிக உநநத ஸ்தானம பெறுமெனபதில எனககு ஸநதேஹமிலலை. ஆசாாயபபர பரைவழியே வநததும, தமது தநதையும ஆசாாயனுமாகிய ஸ்ரீ. உபயவேதாநத விதவான வஙகீபுரம நவநீதம் கிருஷ்ணமாசாாயா ஸ்வாமியின திருவடி நிழலில நினறு தாம பெறறதும ஆன கலவி

யையும் ஜனநாதத்தையும பயன்படுத்தித தமமைபபோனற பிற விதவானகளுககு அரிய ஒருகாயதத்தை அவா நனகு சாதித்துளளார.

அரைநூறறாண்டு மிக நெருஙகிய பழ்ககத்தால ஸ்ரீராமதேசிக னது வம்சத்தைடபபறறி எனககு நன்கு தெரியும. ஸ்ரீராமதேசிக னுககும் அவர் தநத்தைககும சொநதமான ஓபபிலியபபனஸநநிதி யெனனும சேஷாதரமே எனககும சொநத ஊராகும. 'நவநீதம் ஸ்வாமி' என எங்கும வழஙகும கிருஷ்ணமாசாரியாஸவாமி நானகு சாஸ்த ரஙகளிலும திவயபரபநதஙகளிலும விசேஷஜனநாநம பெறறவா; இப போதுளள முதனமைவிதவானகளுள ஒருவா என்பதை யாவரும அறிவா. உணமையில நம மத--வேதாநதகாரநதஙகளில அபாரமும ஸூக்ஷமமுமான ஜனநாநத்தைப பெறறு அவறறின உளளுறை பொருளும் அநுஷ்டாநத்தின அவசியமும அறிநது விளஙகும அவ ருக்குச சமமானவாகளாக காணபது எளிதனறு இஙஙனம விசேஷ ஜனநாநத்துடன் மிகக கடுமையான ஆசாராநுஷ்டாநஙகளால் நிக ரற்று விளஙகும அநத ஸ்வாமியைத தெனனிநதிய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹமே பாராடடிப போறறிவருகினறது. அவரது கமபீரமான, வைராகயம நிறைநத தோறறமே பார்ப்பவா மனத்தில ஆஸ்திக யத்தை நிரபபவலலதாகும. அவா பேசும ஸாதாரணவாாத்தைகள கூட, பகவதஸமபநதமான விஷயஙகளாய ஒருகாலமேஷாபசாரூபமாகவே யிருககும பிறருககுச் செயயும உபதேசமும தமமுடைய அநுஷ் டாநமும ஒனறுபடடு, உயாநத எணணமும ஆடமபரமறற வாழககை யும கூடிநிறகபபெறற இதத்தகைய மறறொரு வியகதியைக காணபது மிகக்கடினம. சுருஙகக்கூறின, பகதியுமசிரத்தையும அறிவும அடக்க மும உருவெடுத்தனவெனனும்படியுளள அவரை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆசாரத்திறகு ஓா உதாஹரணமெனனலாம. இத்தகைய மேனமை யுறற நநதையால சாஸ்தராஜனநாநம ஊடடபபெறற, தகுதியுடைய புதநிரனை ஸ்ரீராமதேசிகன் பரபநதத்தின சிறநத மூலத்தையும அழகிய இவவுரையையும உலகுககு அளித்ததும ஆசசாயமாமோ ?

நூலின சிறபபு ஒருபுறமிருகக, ஒழுகக்ம குறைநது மதபபற றும தேயநதுவரும இககாலத்தில இநநூலால பயன உணடாவென ஒரு கேளவி எழுகக்கூடும சிறந்த பயன் உணடு எனறே விடைதர த்தகும பலலாணடுகளால மூனனேறறத்தைத்த தடைபபடுத்தித் தறபோது தாணடவமாடும பகையும அழிவும ஒழிந்து, சமூகம நாகரிகமாக மூனசெலலவேணடுமாயின, மதகொளகையில நமபிக் கையாலும் தாமதத்தில வழுவாத பறறாலும உணடாகும ஒழுகக்மே அவசியமானதாகும.

கீழநாடுகளுமை மேலநாடுகளுமை கூடிக குலவியதில் கண்ட
வாலிபாகளை பெறறது 'கணடதே காடசி, கொணடாடீம் தினமை'
எனனும மனபபானமையே. இபபொழுதெலலம் அனைவரும் ஆழ்ந்து
ஆலோசிதது உறுதிபபொருளகளை ஆராயநது அறிய வேணடிய
அவசியமாகும அதறகு நம பாரதிக—மத—சமபநதமான நூல்களில்
பொதிநதுகிடககும ஆகமாதகவிஷயஙகளோடு அனைவரும
அதறகுத தகநதவாறு நிறகுமபடி நம பெரியோரகள் வழி
வேணடுமை அஙஙனமை வழிகாடடுமபோது மதஸ்தாபகர்கள்
ஒளிககாமலும, சிலரோடு அவை நினறுபோகாமை, விருப்பமுள்ள
யாவருமை நனகு உணருமாறும செயயவேணடும. அபபொழுதே
தால, அதுவே பெருவாரியான மோகமுமை நாசமுமை
தாணடுமை இழிநத மனபபானமைகளை
ஒருகாலும அழியாத புருஷார்தகஙகளை
காலததிலும மனிதருகளுள ஆசையை பெருகி,
பொதுவுடைமையாகி, உயாநத கலவியைக
வேணடுமை ஆழவாகள ஜாதி, நிறமை, அண—
யாஸமினறி யாவருமை எளிதில அறிவதறகு
வேதஙகளின நிதியதகதுவஙகளை எடுதது
பறறியே என உணாவது மிகப பொருநதுமை.

ஆழவாகளின அநுபவபபெருகதே திவயபபிரபந்தம்
நூலாய அமைநதது. அது தநதுவ நா ஓமனறு,
ஸ்ரீமநநாராயணனை தமை கணணால
பாசுரஙகளாறபடட தமமுடைய
படியே எடுததுககூறுவது அநநூல
குணஙகளையும, பரகாரஙகளையும,
தையும, ஜீவனுகளுமை ஈசுவரனுகளுமை உளள
வாகளகணடவாறு தெளிவாய அநநூல விளகுமை
ஸிததாநதமெனபபடுமை உபயவேதாநதம்
தமிழததிவயபபிரபநதஙகளிலும பிறநது
ஸமமான பரமாணஙகளேயாயினும
ளது எபபடியெனின, முனபு
வெளிபபோநத உணமைகளே, பினனா
காரணதால அருளிசசெயலாகி
மாலகள நாம தெளியவோதித தெளியாத
றமை" எனனுமாறு விளகமபெறறமையால என்று

இனி ஸ்ரீதேசிகனைப பற்றியுமம, ஆசாரியாகளுள அவரது ஸதானமபறறியுமம, ஸ்ரீவைஷணவாகளின் மதமம, வேதாநதமம, ஆசாரம், அநுஷடாநமம ஆகிய இவறறுககு அவாசெயத பேருதவியைக குறிததுமம ஒனறிரணடு சொறகள் கூறுவது பொருததமானதே. இமமதம வேதங்களிலிருநது அநாதியாகத தோனறி, போதாயநா, டங்கா, குஹதேவா, தரமிடா முதலிய ஆசாரியாகளவழியாக வநததாகும இததர்சநததின் ஸாரமான கோடபாடுகள அனைததும உபநிஷத்துக்கள், பகவத்கீதை, பரஹ்மஸூத்ரங்கள் ஆகிய இவறறில விளகபபெறறுளளன. ஜனநாநதநிறகெலலாம மூலமாய பரஸதாநதரயம எனறு கூறபபடுமம இமம மூனறுகரநதஙகளையும அடிபபடையாகககொணடு அத்வைதம், விசிஷ்டாதவைதம், தவைதம் எனபபடுமம மூனறு கிளைகளுமம எழுநதன. ஸ்ரீசஙகரா, பகவதராமாநுஜா, ஸ்ரீமதவா ஆகிய மூனறு ஆசாரியாகளுமம பரஸதாநதரயதகிற்கு வேறு வேறுக உரைகணடதனால வேதாநதமமதம மூனறுகிளையாகப பிரிநதது

அவாகளுள ஸ்ரீசஙகரர் வைதிகமதததிற்குச செயத முகிய உதவி யாகெனில, நாஸதிகமதததை நிராமூலமாகியதுமம, 'வேதஙகளின பராமாணயததை ஸதாபிதது அவற்றின பழமபெருமையை நாடடியதுமே. சுதாதவைதம எனபபடட அவரது வேதாநதக கொளகை சிநதனைவாதமாக (from an idealistic point of view) நோகுகசசிறநது தோனறுமம. அநத மததில, ஸதயதாயும சிதாயும ஆநநதமாயுமம நிறகுமம பரஹமமம ஒனறே ஸதயம. 'சுறறுலகஙகளில உளள தோறறம யாவையுமம அவிதையையின கார்யமான பராநதியே. அவிதையையை மெயஞஞானததால அகற்ற, அதுவரை தனிதது தோனறிய ஆதமா பரஹமததோடு ஒனறுபடடதெனபது புலனகுமம. இநத ஸாகூதகாரமே ஜீவநமுகதியெனபபடுவது உடல நீங்குமுனபே ஆதமாவுககு ஜீவநமுகதியாகிய பேரின்பம கைகூடுமம. ஸ்ரீசஙகரர் இதுவே பரஸதாநதரயததின உணமைகருததென்றுதமது பரஹமஸூதரபாஷயததில சாதுர்யததோடு வலிநது வாதிதா. அவரது வாதததிறகுப பலா வசமாயினா. விசிஷடாதவைதிகள அது பரமாணததிறகு ஒவவாதெனவுமம மூரணபாடு உளளதெனவுமம கருதி அதை அஙகீகரிககாது விலகினினறனா.

ஸ்ரீவைஷணவஸிததாநததின பரதாகருவுமம உபயவேதாநதஸ்தாபகருமாகிய ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளும, அவருககுபபின அவருடைய பௌததிரரான ஆளவநதாரெனபபடும ஸ்ரீயாமுநாசாயரும நமது தர்சநததைத தம அநுஷடாநஙகளாலுமம கரநதஙகளாலும் காததுவநதனா. உலகததின சிறநத மதியூகிகளுள முதனமை

ரஸிக்க உரியதாயிருக்கும். இங்ஙனமே ஸங்காங்குப் பற்பல விசேஷ விஷயங்கள் விளக்கப்படடிருப்பதைப் படிப்பவர்கள் பார்த்து மகிழ்க.

விசேஷாம்சங்கள்.

பின்வரும் விசேஷாம்சங்கள் இபபதிபபிலே சோக்கபபட்டுள்ளன :—

1. ஸ்ரீதேசிகவைபவம் (சென்னை அட்வகேட் ஸ்ரீ D. ராம ஸ்வாமி ஐயங்கார் B. A., B. L., வரைந்தது.)
2. ஸ்ரீதேசிகதர்சநஸாரஸங்க்ரஹம். (ததத்வஹிதபுருஷார்த்த நகளையும இன்னும பல முக்கிய விஷயங்களையும் விளக்குவது)
3. ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகளின திருநாமங்கள்.
4. பிரபந்த அட்டவணை.
5. இநநூலில் அமைநத பா,பாவினங்களின் எண்.
6. விஷய அகராதி
7. பரபந்தாத்தலங்க்ரஹம் (ஒவவொரு ப்ரபநதத்தின் தொடககத்திலும அமைத்துளது)
8. செய்யுளகராதி.
9. அரும்பதவுரை அகராதி.
10. எல்லாப் பிரதி பேதங்களும்.

இவ்வமசங்கள் அனைத்தும் வாசகர்களுக்குப் பலவகையில உதவுவனவாயிருக்குமெனக் கருதப்படுகின்றது.

சோதநம்செய்த விதவான்கள்

இக்ரைகஙகர்யத்தில சோதநவிஷயத்தில மஹோபகாரம செய்தருளிய மஹானகளைப்பற்றிப் பேசும்போது முதலில் அடியேனுடைய ஆசார்யனும் திருநதகப்பனருமாகிய ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் வங்கீபுரம் நவநீதம கிருஷ்ணமாசாரியா ஸ்வாமியைப் பற்றிப பேசவேண்டியது அடியேனுடைய கடமையாகும். இம்மஹான் அடியேனுக்கு அகஷராரம்பம்முதல இன்று கொஞ்சம் ஜ்ஞாநம் இருப்பதாக அடியேன் பாவிப்பதற்கும் இடம் உண்டாமாறு ப்ரஹ்மோபதேசம், பஞ்சஸம்ஸ்காரம், க்ரநதகால

கேஷபம், பரம்யாஸம் முதலிய ஸர்வாம்சங்களிலும் ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் அடியேனை ஆட்கொண்டருளி ஒருவஸ்துவாகவிய மஹாபகாரத்தை எங்ஙனே பேசவல்லேன? யாது செயினும் எதிராணை பேசினும் சற்றல்லவோ முன்னம் பெற்றதற்கு! மாதருகைகளை வரைவதிலும் விஷயங்களை காஹிபபதிலும் அடியேனிடம் ஸமபவிக்கும் தவறுகளை அவ்வப்போது திருத்தியும், அதற்குப பல ஆதாரங்களைக் காட்டியும், அதிலிருந்து அதறகுத் தொடர்புள்ள பல விஷயங்களை எடுத்துப போதித்தும் அடியேனை தெளிவித்தருளிய மஹாபகாரமும் மறக்கற்பாலதோ? தம்முடைய திருமேனித் தளாவையும் பொருட்படுத்தாது, தம அநுஷ்டாநம், க்ரந்தாவலோகந-காலக்ஷேபாதிகள, திருவிண்ணைகரப்பனுடைய நிரஹதரகைங்கர்யம ஆகிய இவற்றின் நடுவில் சற்றும பின்வாங்காது மாத்ருகைகளையும் அசசிட்ட காகிதங்களையும சோதித்துப் பல பரிஷ்காரங்களைச் செய்தருளிய பேருதவிகளுக் கைமமாறாக அடியேன எதைச் செய்யமுற்படுவேன்? ஆதலின் அடியேனுக்கு உபாயோபேயங்களாய்நிற்கும அநதத திருவடிகளை இடையீடின்றிச சிந்திதது நிறபதே அடியேனுடைய ஸவரூபதிறகு ஏறறதாம்.

பின் திருகதேகாட்டியூர் ஸ்ரீ உ.வே. வித்வான் ஸௌம்ய நாராயணாசார்யா ஸ்வாமியைபபறறி எழுதவேணடிவருமபோது கை நடுஙகுகினறது; கண்ணீர பெருகுகின்றது. வாளா விடுவதும் ஸ்வரூபதிற்கு ஏறறதனறு. இமமஹாநுபாவர் மூலப்பதிபபிலும் இவ்வுரைபபதிப்பிலும சோதநவிஷயதில எடுத்துக்கொணட சிரமம் அளவுபடுதறக் கூறவியலாததாம. ஆரமபதில் இவவுரைப்பதிப்பின தொடககதனை விணணப்பிதது மூலப்பதிப்பிற்போல் இதன சோதநத்திலும் உதவிபுரியவேணடுமென்று பிரார்தததபோது ஸ்வாமி அடைநத மகிழ்சசி கூறறதாமன்று. மிகுமிக உளங்குளிர்ந்து நெடுநாட்களாக இக்ஙகங்கர்யம எதிர்பாரக்கபபட்டதனவும் இதைக்காட்டிலும் நமகருச் சிறநத கைங்கர்யம் வேறிலலை யெனவும் கூறியருளி அடியேனை உறசாகப்படுதறதும்படியிருநதது. அசசிடட காகிதங்களைச் சோதிப்பதிறகாட்டிலும முன்பே மாதருகைகளைச் சோதித்துவிட்டால பின திருததவேணடிய பாகம் குறையுமென்று அடியேன விண்ணப்பிதததற்கு ஒமென்றிசைநது அஙஙனமே கடாக்ஷித்துத திருததியருளும்படியுமிருநதது. அதன பின் போராசையால அடியேன் அசசிட்ட காகிதங்களை மறுபடியும்

அனுபவிச சோதிகக்ச செய்து ஸ்வாமிக்குச் சிரமம்கொடுக்கவும பிஸவாங்கவில்லை. டல விஷயங்களில அடியேனுடைய அறிவின் சிறுமையினால் ஸ்வாமியின் கருதத்தை அறியமுடியாது திகைத துப் பன்முறை எழுதிகேகேடடுத்த தெளிகதே, உரையை அச்சிட கோரிடட தும் உணடு. உதாஹரணமாய்ப பரமதபங்கததில சாவாக மதகண்டனததிலும் நயாயமதநிரூபணத்திலும ஐந்துமுறை ஸ்வா மிசகும அடியேனுக்கும கடிதடபோக்குவரவு நடநதபினபே ஒரு முடிவுகக வந்து அசசிடநோநதது. எதத்னைமுறை அடியேன எழுதிக கேட்டாலும ஸ்வாமிக்கு மகிழசசி பொங்குமதத்னையே யன்றிச சிறிதும சலிப்பு ஏறபடுவதிலலை. சிறசிலஇடங்களில மாத மதியான அடியேன் எழுதிய சில விஷயங்கள ஸ்வாமிதிருவுளளத தின மிக்க உவப்புகக இடமாயநின்றமைபற்றி ஸ்வாமி மிக மகிழந்து தம பெருமையையும அடியேனது சிறுமையையும பாராது அடியேனுடைய ஸ்வரூபத்திறகு ஒவவாத முறையிலும் கூட அடியேனை பாராட்டியெழுதியதுமுணடு. அடியேனுகக இவ விஷயமாக ஸ்வாமி தம திருவசூரங்களைப பொதிநது அருளிய ஸ்ரீமுகங்கள் எண்ணிறநதனவையாம. அவற்றை ஸேவித்து ஸேவித்த உலகையும தனபமும சுமநத உளளத்தனுய் நிறகினறேன.

இவ்வாறு அடைகலபபத்துவரையில மாதருகைகளையும அசசிட்ட காகிதங்களையும ஸவாமி சோதித்தருளும பாகயம நோநதது. அதறகுமேல் கீதார்த்தசங்கிரகம்வரையில் மாதருகை களை மட்டுமே ஸ்வாமி சோதிகக்முடிநதது. ஸவாமி திருநாட்டுகுச் சென்ற இடமாகிய கருமபட்டிக்கு எழுநதருளுமபோதுகூட இனிச் சோதிக்கவேண்டிய பாகங்களை சோகக் கரும்பட்டி விலாஸதத்ற்கே அனுபபினால் விளமபமின்றிக் கைகைகர்யம முடிய ஹேதுவாகும எனறு ஸ்ரீமுகம் அருளுமபடியிருநததென்றால ஸ்வாமிக்கு இக் கைங்கர்யதத்ல் உள்ள சிரத்தையை இனனும் எவ்வாறு கூறமுடியும? கைகைகர்யம பூர்த்தியாகித தம பரிசரமம் ஸ்ரீகோசவடிவதத்ல உலகுக்குப் பயன்படுமமுறையை ஸ்வாமி கடாகூடித்து மகிழுமபடி செயயப்பெறுத தெளாபபாகயம் அடியேனுடையதே.

பெருமாளகோயிலில் பேரருளாளன திருவடிவாரத்தில ஸ்ரீதேசிகனுடைய சாயைவீசுமிடதத்ல எழுந்தருளியிருகும் மஹா பாகயமபெறறுப் பரமதேஜஸவியாய் விளஙகும ஸ்ரீ உ. வே. விதவான ஐயா ஸ்ரீ கிருஷ்ணதாதாசார்யாஸ்வாமியின் பெருமையைக்

கூற அடியேன் எத்தகையன்? அதிபால்யம்முதல் இம்மஹாநுடைய திவ்யகடாக்ஷத்திறகு விஷயமாய்நிற்கும பெருமை அடியேனுக்கு உளது. இப்புண்யபுருஷாஸ்ரயநியில முதலில இக்ரைகைங்கர்யத்தைப் பற்றி விண்ணபபமசெய்தபொழுதே ஸ்வாமிக்கு இதில் உள்ள அவாலை அறிந்துகொண்டேன. ஸ்ரீதேசிகநுடைய ஸம்பநதம் பெறுத எக்காரியமும ஒரு நற்காரியமாகாதென்பதே ஸ்வாமியின் துணிவு. இமமஹாநுபாவர் மாதருகைகளையும அச்சிட்ட காகிதங் களையும் மிக்க ஊக்கத்துடன் நன்கு ஆராய்ந்து சோதிததருளிய துடன் ஆங்காங்குப பாமபரையாய ஸம்பரதாயத்தில வருகிற பரம ரஸமான சில ஆததவிசேஷங்களையும் எழுதியனுப்பியருளினார். உரையில பற்பல இடஙகளில 'பெரியோர் பணிப்பர்' என்ற குறிப் புடன அச்சிடப்பெற்ற விஷயங்களில பெருமபான்மையானவை ஸ்வாமியிடமிருந்து வந்தனவாயிருக்கும். திருநகஷதிரங்கள் பல கழிநது திருமேனி தளர்நத இநநிலையிலும தம அசக்தியைப்பொருட் படுததாது இக்ரைஙகாயததில ஸவாமி பேருதவிசெய்யக காரணம் ஸ்ரீதேசிகதிவயஸுகதிபரசாரததில உள்ள தீவ்ர ஆர்வமேயனறே? இந்தப புண்யசுலோகருக்கும அடியேன் செய்யும் கைம்மாறு இவர் திருவடிகளில அடியேன முடிவைபபதேயாம்.

மதுரைத் தமிழ்சசங்கததில் நெடுநாட்களாய் மூக்கிய ஸ்தா நததை வஹிதது நாற்றுக்கணகான மாணவர்களுக்குத தமிழில விசேஷ வலலணம உணடாகவியும, 'செநதமிழ்' என்னும சிறநத பதரிரிகைக்கு ஆசிரியப்பதவியைத் தாஙகினாறும, தமிழிலக்கணத் தில இக்காலததில தாம இட்டது சட்டமாமபடியிருபபதுபறறி அகஸைத்யரெனப பேசப்படடும, வடமொழியிலும விசேஷ அறிவு பெற்றும திகழும ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் திருநாராயணையங்கார் ஸ்வாமி வயோதிகததால உளள தம அசகதியைக கணிசியாது அடி யேனுக்கு இதன சோதநத்தில் வந்த ஐயஙகளையெல்லாம் நீக்கித தமிழிலக்கணத்திற்கும ஸித்தாந்தத்திறகும் மாறுபடாமல் பாடத தை நிர்ணயிப்பதில் செய்த பேருபகாரததிற்காகவும, 'தீபததிற் பிறநத ப்ரதீபம்' என்னலாமபடியுள்ள ஸ்ரீவர்திருகுமாரர் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் அப்பனையங்கார ஸ்வாமி அங்ஙனமே உடனிருநது செய்த உதவிக்காகவும் இவ்விரணடு திருநாமஙகளுகுகும அடியே னுடைய ப்ரணமங்கள் உரியனவாகுக.

வாதஸலயம எனபன ஸமஸாரச சுழலில அகபபடடு,த தவிககும ஜீவாகளுககு மிக உதவுவன சேஷணென ஜீவனுககும ஸாவசேஷியான ஈசுவரனுககும சேஷசேஷிபாவமென்ற மறமிறரு முககியமான ஸமபநதமும உணடு (சேஷென்—கனகனென ஒனறுமிலலாமல, தன சேஷிகசேகயாக வாழபவன) மோகஷமெனனும புருஷாதஙதம நிதயாநதம தரவலலது அது ஆண-பெண, நிற, வகுபபு, சாதிவேறறுமை யினறி யாவருமபெற உரியது. ஸ்ரீமநநாராயணன தன அபாரகருணையாலும, தனனைவிடடு கூஷணமும பிரியாத தேவியின புருஷகாரதாலும (சிபாசு) சாஸதரீயமாய இடையறாத தயாநருபமான பகதியெனனும உபாயதகாலோ, ஆசாரியர்களை அவனிடம ஸமாபபிததலாகிய முறைபபடிசெயயும பரபதகதியெனனும உபாயதகாலோ தனனை அடையமுயலவேணடாயாவருககும ஒரக மோகஷததை அளிகக காததுகொணடிருககிறான அவனே பராபயன, அவனே பராபகன, அவனே ரகஷகன, ஸிததோபாயமும அவனே, உபாயமும பலனும அவனே மோகஷமெனபது கேவலமவாழகைகதனபதிலிருநது விடுதலையனறு, காமபநததினனறும ஸமஸாரதுகதினனறும மீடசிமடடுமனறு அது நிதயமுகதருடன பரமபததில பகவானுடைய எதிரில நினறு அவனுளளமுகககுமபடி நிதய கைஙகாயமசெயதலாகிய பேரினபததை முடிவினறி அநுபவிததலாம் உதகாறுமசுருஙகக கூறியதே மேனமையுறற ஸ்ரீராமாநுஜதாசநமாம அவா புதிதாக ஒரு மதததையோ வேதாநததையோ கறபிகவிலலை எசகாலதது உளள ஒரு மதததை—அவா உணமையெனக கணட வேதாநததை—உபநிஷததுகளை அடியொறறியும ஆழவாகளது உணாசசிபபெருககான திவயபரபநததை பினபறறியும பரதயகஷதிறகுச் சிறிதும முரணபடாதவாறு கருதொருமைபபடுதி ஸிததாநதஸதாபநம செயததுவே அவாசெயதஉதவியாம

அவருககுபபின ஒனறரைநூறறாணடுவரை அவா ஸிததாநததை பல விதவானகள அழுதமாகக கணடிதனர அபபொழுது தான நம நாடு, அதுவரையில தான பெறறறியாத உததமபுருஷரும சிறநத விதவானகளின முனனணியில முதனமையாயநிறகும மஹாசாாயருமான ஸ்ரீவேதாநததேசிகனை பெறறெடுததது [1268—1369—A.D] இயறகையறிவு, ஞாபகசகதி, புததிக்கூரமை முதலிய பல வாயபபுகளும நிரமபிய அவவாசிரியருககுப பிராயம இருபது முடியுமுனனரே இலகஷியஙகள, தாமசாஸதாரஙகள, வேத-வேதாஙக-வேதாநதநூல்கள, கலைகள, விஜ்ஞாநம முதலிய எல்லாக கல்விபபகுதிகளும பல பாஷாஜஞாநமும உளளஙகைகெலிககணியாயின. ஓவ்

வொரு ஜனூகமாகததிலும, கவிதாசகதியிலும, வாதிகருதிறமை யிலும, மத-வேதாகதஜனூாகததிலும அவரது சகதி அதிமாநுஷமா யிருகதமையால அவர்காலததவரால ஓர் அவதாரபுருஷரெனக கொண டாடபபெறனூர. எலலாககலைகளிலும மிகக பயிறசியாலும ஞானத திரளின கரையைக கடகதுநினறமையாலும ஸ்ரீரஙகநாயகிநாசசி யாரே அவரை 'ஸாவதாந்த்ரஸ்வதாந்தரா' என விருதிடடு மகிழாகதன ராம இமமடடோ! அவருடைய கவிதாசகதி அதியாசசாயமானது அவா பேசாத பொருள இடையாது கவிதவத்திலும தாககவாதத திலும அவருககு இணையே இலலை. இதனால அவருககுக 'கவி தாாககிகஸிம்ஹம்' எனற படடமும சூடடபபடடது வேதாகத ராஜயத்தில முடிசூடிய பணனராயனினறதால ஸ்ரீரஙகநாதனே அவரை 'வேதாகதாசாாயன்' எனறு விருதிடடுக களிததனா !!

அவர் தமது கூரிய மதியூகம, எலலையறற அறிவு, அபாரமான கலவி முதலிய சகதிகளைத திரடடிப பயன்படுததி ஸ்ரீராமாநுஜஸித தாகதத்தை இனி ஒருககாலும பிறா அசைகககமுடியாதபடி நிலைநாட டினர், இப்பயனையே கருதி, தமது ஆயுள முழுதும உழைதது இத தர்சகதின சலியாவீராாயநின்று வாதிதது, வெறறிமேல வெறறி கொண்டனா. வாதபபோருகறற ஆயுதங்களாகிய மிடுககும, அஞ்சாமையும, ஹாஸயசகதியும, மூாணைவபபும, நடைநயமும, ந்யாயநூலறிவும அவரிடம குடிகொண்டிருந்தமையால அவாளனறும எப்போதும வாதபபோருககு ஆயதமாகவேயிருநதுவநதா. அவருடன வாதமசெயதவா மீணடனெனபதிலலை. அவருடைய பற்பல நூலகளுள, வடமொழியிலுளள சததூஷணியிலும தமிழி லுள்ள பாமதபங்கத்திலும் இதை வலலமையை ஒருவாறு காணலாம. பல துறைகளிலுமுளள நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அவருடைய ஸமஸ க்ருத—தமிழநூலகளே அவர் உலகிற்குச் செயதுளள உதவிககுப போதிய சான்றாகும். காவியததுறையிலே காளிதாஸனுடைய ரகு வம்சம் மேகஸநதேசம்போன்ற யாதவாபயுதயம் ஹம்ஸஸநதேசம் இவற்றை இயறறினர். முனனவறறுககு இவை நடைநயததிலோ கற்பனையிலோ, உவமச்சுழிபபிலோ சற்றும குறைந்தனவலல சில அம்சங்களில் அவறறைவிடச் சிறந்துமிருககின்றனவென்று பக்ஷ பாதமற்ற ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனா. ந்யாயஸித்தாஞ்ஜ நம், ந்யாயபரிசுத்தி, ஸேசுவரமீமாம்ஸை, தத்துவமுகதாகலாபம் என பன அவருடைய வேதாந்தக்ரந்தங்கள். அவை பயன்தரவலல துறை களில் ஆராயச்சிகளைச செலுததப் பிறந்தவை. ஸ்ரீபாஷயததின ஹரு தயத்தை அவர் அதிகரணஸாராவளியின் அழகிய சுலோகஙகளால

வெளியிடொளளா. ததத்துவடூகை என்னுமவசனநூல பெருமபாலும அதேபொருளபறறியது கமமாழவாருடைய பரபநதங்களின உள ளுறையை வடமொழியில த்ரமிடோபநிஷதஸாரம், தரமிடோபநிஷத தாத்பாயரதநாவளி எனற நூலகளினவாயிலாக விளகியுளளா.

தேசிகபபிரபநதம் மதத்தையும ஆசாரத்தையும் கூறும நூல. இதே பொருளபறறியன சிலலறை ரஹஸயங்கள பலவும, தலைமைப பெருநூலாகிய ரஹஸ்யதரயஸாரமும். இவை மணிபரவாளநடை யில அமைநதன. இவை யாவும ததத்துவங்களை விளகி, திருமந்த ரம தவயம சரமசுலோகம எனறு மூனறு ரஹஸ்யங்களின் உட பொருளையும தெளியககாடடி, பகதியெனும உபாயதத்தைகாடடி லும அநுஷ்டிபபதறகுட பன்மடஙகு எளிதாயும பயன்தருவதில மிகசிறநததாயுமுளள பரபததியெனனும உபாயதத்தையே இம மநதரங்கள ஒருமுகமாகககாடடுவன எனறு முடிகினறன. நிற்க, எமபெருமானுடைய தயையைக கூறும தயாசதகம், அவனுடைய திருவடிகள ஆசரிதர்களை ரகஷிககும திறமையை ஆயிரம அழகிய சுலோகங்களால ஓதும பாதுகாஸஹஸ்ரம் முதலிய பல ஸதோதரங களும அவரால இயறறபபடடன இவை யாவும பகவானுடைய ஸவ ரூபம, ரூபம, கலயாணகுணங்கள ஆகிய இவற்றைபபறறிய அழகிய சிறு காவயங்களாம பாதுகாஸஹஸ்ரம ஸ்ரீரங்கதில புலவா ஒருவா அரைகூவியதை ஏறறு மூனறுமணிகாலதில அருளியது, படிபப வரின உளளதில 'ஸ்ரீதேசிகன அவதாரபுருஷரே, அவருடைய கிரநதங்கள தெயவிகசகதியுடையன' என்ற நமபிகையைத திடமாக ஊடடுவது ஸங்கல்பஸூரியோதயம் எனற அநயாபதேசநாடகம மதகொள்கையையே சிதரிபபது இவையாவும ஸ்ரீவைஷ்ண வாகளின் மத—வேதாநதங்களுககு ஸவாமிசெயத பேருதவிகளும அவரது உளளம் நின்ற உயாநதநிலைகளும அழியாத சின்னங்களாம.

தாகபாணடிதயததிலும, வேதாநதஜஞாநததிலும் அவ ருடைய உயாந்த ஸதாநதத்தை ஒவ்வொருநூலிலும கமபீரமாக விளங்கும கருததாழத்தின பரகாசதத்தினறு காணலாம. விசிஷ் டாதவைத ஆசார்யபரமபரையில நீணட காலமாக ஓராணவழிவந்த தூய நீதிகளும கருததுகளும ஸ்ரீதேசிகனிடம் உருகொணடது போலச்சரிததிரதத்திறகணட மற்ற எநத ஆசாரியரிடதது காணப படவேயிலலை எனறு கூறுதல மிகையாகாது. அவரது அபாரமான செல்வாககு அவாவாழநாளிறபோலவே பினனரும குறையாமல விளங்கியது. அதற்குக காரணம், அவரது வாழகையின எளிமை யும், அறிவின ஆழமும, கரிகரணசுதியும, குணங்களின பெரு

மையுமே கலயாணகுணஙகளுககு நிதிபோனற அவருடைய மான மஹிமையை வாணிகஙகச சொறகள போதா. இ மைவாயநத அவரைப பிறமதவிதவானகளும வெகாஙகு முகமாய வாயாரபபுகழநது, அவரது கருகதாழதனதையும யையும வாதசாமாததியததையும கொணடாடியதில

என நணபா ஸ்ரீ D ராமஸ்வாமி ஐயங்காரால் கிரநததின மூறபாகதில சோகஙகபபெறற ஸ்ரீதேசிகனைப ஸ்ரீராமதேசிகன் தாமே எழுதி ஓவவொரு சோதகிருககுமப ப்ரபநதாததலஙகரஹமும வும உபகாரகமாயிருககும ஸ்ரீதேசிகதாசஸாரஸஙக்ரஹமு ஒரு சிறு கிரநதம ஸ்ரீராமதேசிகனை எளிய சோகஙகபபடடுளளது. அதன பெயரே, ரஹஸ்யத்ரயஸாரம நூலகளில விரிவாகப பேசபபடடுளள ஸ்ரீதேசிகதி ஸாராமசஙகளை அது திரடடிசசுருககி வெளியிடடமைகினறது. அது மிகவும முகியமான அமசமாம.

இபபதிபபில சோதகிருககும ஸ்ரீதேசிகசித்திரத்தின ோடு நனகு பழகியவாகள எழுதிவைதத குறிபபுகளின அறியபபடடும அவருடைய தோறறததின பரகாசமும நனகு புலபபடுகினறன. ஸ்ரீதேசிகபக்தர்களுக்கு இதுவரை வந்த சித்திரஙகளில மேமபடட இதிருவுருவம ஆராதநதனுக்கும உரியதெனபதில ஐயமிலலை. பாதமும திருமுகமும, அடகமும காமபீயமுமகொணட கடாக்ஷ ஸாத்விகஅஹஙகாரததோறறமும, எலலாவற்றுகும மேலாக சொட்டும கவர்சசியும சிதரிதம எழுதியவருக்கும அவருக துணைபுரிநதவருககும பெருமையளிபபன.

கடைசியாக, இநநூலின உரிமையை அளிக்கபபெறறமை கம புராதனக்கலைகளின பெருமையும நன்மையும அழகுறக வெடுததவருமாகிய ஸ்ரீமான வி வி ஸ்ரீநிவாஸையங்காரைபப இங்குக கூறுவிடில நான கடமையிலிருந்து தவறியவனாவேன. இவ்வுரையாசிரியருககு ஊக்கமளிததுத துணைபுரிந்து, பலவகை குக்காயங்களாலும தமது உதவியை வழங்கி உபகரித்தவர் அவரே. அவருடைய சலியாத உள்ளம எக்காலும குணத்தையும கண்டி பெருக்கையுமே நாடி ஸ்ரீதேசிகதர்சனததை நாட்டுவதற்கும பயன் வதற்கும தக்க வழிகளைக கணடு வலிமைபெறச்செய்வதில் முயலும உழைத்துவருகின்றது. ஆதலின் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமூஹம அவர் விஷயத்தில மிகவும கடபபாடுடையதாகும.

அவர் வைஷ்யத்துடனும மனைவிசுவர்யத்துடனும பல்லாண்டு வாழும்படி ஸர்வேசுவரன் அநுக்ரஹிபபாராக.

"மிதிலை",
மயிலாப்பூர்
1—7—'44.

(Sd.) K. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்.

FOREWORD

BY

SRIMAN V. V. SRINIVASA AIYANGAR.

Reprint from the Text Publication — 1941.

By my friend, the editor of this publication, I have been asked to furnish it with a foreword I think I can suspect why I have been so asked. I think I have been the foremost to prick him into unflagging activity in the task undertaken by him, of bringing out a scholarly edition of *Sri Vedanta Desika's* Tamil works popularly known as *Desika Prabandham.* And I suppose he was entitled in his turn to avenge himself on me by condemning me to write a foreword

I console myself however with the reflection that a foreword, especially to such an edition, is not uncalled for Many decades ago, a great Tamil scholar set up for the Tamil land an idea and ideal of scholarship especially in the publication and printing of ancient Tamil works. But in spite of such actual example, the standard set up by him has been found unapproachable He was left severely alone almost without a second. It is therefore a matter for gratification that in the preparation of the text of the present publication the editor has brought to bear ideas and ideals reminiscent of that great scholar

I know personally somewhat of the care and trouble and zeal with which the learned editor of this publication has been able to find out and fix up the proper readings He has not spared himself nor has he spared the large number of competent scholars whom he consulted almost with regard to every one of the questions relating to the text which came up for decision and determination It was exemplary It was beyond all praise The grateful thanks, therefore, of all lovers of Tamil and

devotees of *Sri Vedanta Desika*, are due to him for having brought to bear on this edition such rare and invaluable gift of sensitive scholarship coupled with his marvellous capacity for taking infinite pains

As regards *Sri Vedanta Desika's* Tamil works collected together and familiar to the students of Tamil and to the devotees of *Sri Vedanta Desika* as *Desika Prabandham*, I feel I am not competent to speak It seems to me however that a few ideas of my own in the matter may, with ample apologies, be submitted for the consideration of scholars and readers It is not perhaps so well known or appreciated as it deserves to be, that it is to *Sri Vedanta Desika* we owe almost entirely the conception of *Ubhaya Vedanta*, an expression which at the present day is quite familiar to all Sri Vaishnavites of South India The expression *Ubhaya Vedanta* does not signify two Vedantas one in Sanskrit and the other in Tamil Nor would it be accurate to say that it is the same Vedanta or Vedantic thought that is given expression to in Sanskrit and in Tamil respectively *Ubhaya Vedanta* is the characteristic expression specially patented by and for Vaishnavites who are the followers of the Visishta Adwaitic school *Visishta Adwaita* is best defined as the philosophy which describes the essence of all existence as one in two and two in one I fancy that *Ubhaya Vedanta* thus means the Vedantic thought which is one in two and two in one The Vedantic thought is the same and yet not the same You may call it one if you like You may call it two if you like But in essence it is only one in two and two in one. In other words it has been reserved only for the Ubhaya Vedantins, for the followers of the Visishta Adwaitic school of thought, to be endowed with a religion and philosophy thus presented in differentiated non-dualistic form. They are the richer for it. They are the greater for it. They are the happier for it. It will take a volume or indeed many volumes to deal in

detail with this aspect, but it seems to me it is not necessary at any rate here and now.

If true religion should be popular and if popular religion should be true, it would appear to be necessary to be presented in this twin form Authority on one side and realisation on the other are seen here wedded to one another *Gnana* and *Bhakti* are seen here functioning together Transcendental metaphysics and logic are seen here in mutual love and affection with inner inspiration and direct enjoyment. The sweetness of Tamil is superadded to the pure milk of Sanskrit It will thus be seen and appreciated how the Ubhaya Vedanta of South Indian Vaishnavitism is a Visishta Adwaita itself and the consummate and supreme spiritual synthesis of one in two and two in one, the ideal of all synthesis. The harmony indicated by such a synthesis is at once the fulfilment of process and product and the ultimate goal of all evolution

Amongst the greatest contributions made by that great Acharya, was the declaration and demonstration of the identity of the two Vedantas, the postulation and the insistence on the necessity for an intimate and proper appreciation of both the Vedantas A perfect appreciation of each of the Vedantas should be and could be only through the medium of the other He has made no secret of his view in the matter The astounding declaration has been made by him that large parts of the teachings in Sanskrit Veda and Vedanta are made clear and limpid to the understanding only through the medium of the Tamil Veda

As Brahmans classify and describe themselves as being of *Rig Veda*, *Yajur Veda* and *Sama Veda* he has announced himself to be of, and belong to, the Tamil Veda

It is well known that the Sri Vaishnavas of South India are divided into two classes respectively called *Vadagalais* and

Thengalais which I suppose mean respectively those who espouse the Northern language, that is to say the Sanskrit Veda and those who espouse the Southern language, that is to say the Tamil Prabandhams

It must fall to be noted as an irony that those who worship this great Acharya as their Jagadguru should call themselves Vadagalais, that is to say those who adopt more or less exclusively the Sanskrit Veda and Vedanta When the great Acharya has proclaimed himself to belong to the Tamil Veda, the only appropriate expression by which it seems to me that the Vadagalais can call themselves as true disciples of *Sri Vedanta Desika* is that they are not Vadagalais but *Ubhaya Kalais*

When the history of religious thought and evolution in South India should come to be written in proper perspective, I have no doubt that the great Acharya *Sri Vedanta Desika,* will be recognised and designated as the apostle of the doctrine of redemption by renunciation or what is called *Prapatti* The doctrine is no doubt as old as the Upanishads The Gita has proclaimed it to be the final article of faith But even though it was accepted by all Vedantins more or less, even *Sri Ramanuja* did not seek to make a separate school of it and it was reserved only for *Sri Vedanta Desika* to reduce it almost to the form of a science and to build up a whole system of Vedantic thought based on it

In this respect his compositions in Tamil are quite as valuable and significant as his writings in Sanskrit Contrasting and considering his works in Sanskrit as well as in Tamil, the claim cannot possibly be regarded as extravagant that there is perhaps no important pronouncement by him in Sanskrit which has not found its place in his Tamil works, though one cannot be so sure that the essence of everything that he has written in Tamil

finds a place in his Sanskrit writings. In a word his contribution to Sri Vaishnavism and to Sri Ramanuja's school of religion has been to reduce it to a proper logical system, and so to say enthrone it in a fortress as it were, unassailable by any kind of opponents for all time and to acclaim and reveal its true identity to be the doctrine systematised by him as Prapatti I am quite conscious that this doctrine of Prapatti constituted by him into what seems almost a separate school of thought, has not only failed to be properly understood by many of his critics and opponents, but has been almost jeered at as too childish and simple to be regarded as a means of salvation. When it comes to be considered according to its requirements and conditions as promulgated by the great Acharya it will undoubtedly be realised that the doctrine promulgated by him did not and could not consist merely of a formal ceremony as understood by most people today but is perhaps in its essential nature more difficult of accomplishment than salvation by *Gnana, Bhakti or Karma* It seems to me that in fact and truth, the Prapatti as propounded by him is a synthesis of all the other means of salvation. The Prapatti Yoga as expounded by him is theoretically and practically comprehensive of all other Yogas

If becoming one with the divine is the ultimate end and goal of the human self or *Jeevatma,* then the union that is brought about by *Gnana* or knowledge *Bhakti* or devotion *Karma* or action, must each be a relatively limited and incomplete one. Such ideally perfect union can be fulfilled only when the individual self becomes organically united with the supreme self so that it comes to live, move and have its being in the divine, thenceforward during the remainder of earthly life or in the life beyond

This great doctrine which in modern language may be described as an organisation in which the individual will become organised with the divine will is a doctrine

which is more clearly and fundamentally the doctrine of Visishta Adwaita and is capable of furnishing us with a kind of Universal solvent, with a formula of fruitful application to the innumerable spheres of human life and activity in modern times It is perhaps with reference to the problem of the relationship between the individual and the society or the state, that the problems that arise for solution are today staggering the world of thought and action But it seems to me that it is in the true recognition and the practical application of the central doctrine behind the ideal of organisation, namely each for all and all for each, that a true salvation of the world itself depends. It is these principles of world salvation that have been formed into a system of thought and finally sought to be established by *Sri Vedanta Desika* in his exposition of Visishta Adwaita and Prapatti Yoga

It has not often been recognised that the place which *Sri Vedanta Desika* occupies as a composer and poet in Tamil is indeed very high It is not perhaps so well known as it deserves to be, that he has been acclaimed by the leaders and representatives of Tamil language and literature even as *Tamizh Kadavul* (தமிழ்க்கடவுள்) the presiding Deity over the Tamil language. We may take it that when they felt themselves compelled to grant unto Him such unstined recognition of superiority they did not forget that he was a great Sanskrit scholar and poet and they could bring themselves to make any such confession only after overcoming the natural prejudice against such recognition of one who was at the same time great as a Sanskrit author and poet.

There is not perhaps a single mode of prosody which *Sri Vedanta Desika* has not used in his Tamil compositions. Some of them are marvellous and whatever he adopted or used he improved upon His Tamil was classical. In his choice of the apt words he has had few equals

It may be stated without fear of contradiction that it is perhaps the great value and merit of the Sanskrit composition of *Sri Vedanta Desika* that have served in the case of most persons, so to say, to overshadow the achievements of that poet-philosopher in Tamil Probably also the fact that his followers call themselves Vadagalais had a great deal to do with the proper lack of appreciation of his place in Tamil language and literature

The more one reads the *Desika Prabandham* which is presented here to the public by the learned Editor the more would be the wonder with which the reader will come to regard *Sri Vedanta Desika* as religious teacher, philosopher, composer and poet in the Tamil language It can almost be said that all that is necessary to be learnt and known by a Srivaishnava, he has put into Tamil and what he has not put into Tamil is not necessary to be learnt or known It is no doubt true that a great writer is he who has succeeded in weighing each of the words used by him with great mastery of thought, and so viewed all the Tamil compositions of Sri Desika would bear close and scrutinising study yielding to us thereby more and more profit and pleasure at every succeeding reading.

I feel I cannot close this foreword without referring to what I consider to be one of the greatest and most unique achievements of *Sri Vedanta Desika* in his works generally.

His poetical compositions either in Sanskrit or in Tamil have a distinctive quality of their own so much so, that it would seem to be possible to recognise their authorship even without previous acquaintance from the more rythm and diction It will be correct to say that he has invented new forms of rythm and euphony Being at once master of the classical Sanskrit and the classical Tamil and having apparently steeped himself in the main qualities of the prosody in both the languages, he has, it seems to me, introduced into his Sanskrit compositions many

unique and characteristic features of Tamil prosody such as Yadugai and Monai and Prasa and Anu Prasa and has also conversely introduced into his Tamil composition characteristic features of Sanskrit prosody such as the euphonic unity of each line of verse and the characteristic rythm and flow and above all a dignity of personality as it were In Sanskrit as well as in Tamil the height of thought, meaning and significance holds even in balance with euphony of sound and rythm, thus exemplifying in literary achievement the interdependence of soul and body which is the recognised essence of Visishta Adwaita In fact it seems that one may go a little further and even declare and demonstrate the identity of his meaning and message in his Sanskrit as well as in Tamil writings differentiated only by the language of embodiment

The learned editor of this publication, Sriman *Vangipuram Navanitam Srirama Desikacharya* has rendered conspicuous services not only to the Srivaishnavites of South India but to all the lovers of Tamil in bringing out this edition of *Desika Prabandham* in the form of a scholarly edition worthy of the great masterpieces The thanks of the public are therefore due to him for what he has accomplished in the way of scholarship and in the spirit of sheer service

In conclusion I hope and trust that the encouragement that he may receive from the discerning public with regard to this publication may induce him in the years to come to bring out and publish not only scholarly publications of this nature but also bring out learned commentaries on works which have remained hitherto without having their value and beauty presented to the public properly.

"VANI VILAS"
PARKTOWN, MADRAS,
25th APRIL 1941.

V. Srinivasan

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே கிருஷ்ணர்யமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

முகவுரை

[ஒப்பிலியப்பன்ஸந்நிதி

வங்கீபுரம் நவநீதம் ஸ்ரீராமதேசிகதாஸன்]

3686

இக்கைங்கர்யத்தின் மூலபுருஷர்

நாரதமுனிவனை நோக்கி வால்மீகிபகவான "இபபொழுது உலகில நற்குணம நிறைந்தவன் யாவன்? வீர்யம் விஞ்சியவன் யாவன்? தருமஙகளைக் கண்டவன் யாவன்? கன்றியறிபவன் யாவன்?" என்று இத்தகைய பறபல கேள்விகளை அடுக்கிக் கொண்டேபோகின்றன. அவ்வினைதனையும் செவிசாய்த்த நாரத முனிவனும் ஒரேவார்த்தையில் "சக்கரவர்த்தித் திருமகனே" என்று முடிவுகூறி மனவமைதி காணுது தானும் அவனுடைய குணாதிசயகளை வாய்கொள்ளாது அள்ளிச்சொரிந்துகொண்டே றினனறன. அங்ஙனமே நாம் இபபொழுது அநேகமைய பல கேள்விகளைக் கேட்போம். அவையாவன:— இன்று இவ்வுலகில நம் ஸ்ரீதேசிகதர்சனம் தழைதோங்குமாறு செய்வதே பெரும்பணி யெனக் கொண்டு அதற்காகத தன் உடல், பொருள், ஆவி ஆகிய மைமூன்றையும் உதவும் தியாகசீலன் யாவன்? ஸ்ரீதேசிகனை மக்கு எம்பெருமானிலும மிகப் போற்றுதற்குரிய தெயவமென நடு முழுவதும் முழக்கும் பக்தசிகாமணி யாவன்? மனம், வாக்கு, யம் ஆகிய முக்கருவிகளும் ஸ்ரீதேசிகன்விஷயத்தில் பயன்பட்டா னறி அவை வீணேபாம் என அறைகூவும மஹாபுருஷன் யாவன்? ற்கின்றதெல்லாம நெடுமாலாகக் கண்ட ஆழ்வாரைபபோல் ஸகல ஸ்துக்களையும ஸ்ரீதேசிகமயமாகக் காணும் தெய்வத்தன்மையன் ாவன்? சக்காவர்ததிதிருமகனது திருநாமதனைதக் கூறும இடங் ளிலெலலாம் தோன்றித தலைகுவித்து வணஙகிநிறதும் திருவடி யப்போல நம்தூப்புலமுனைதப் பற்றிப பேசும குழாங்களிலெலலாம் ந்து குதிதனைக் கலந்து பரிமாறி மகிழ்நதை மகிழ்விக்கும் புண்ய ன யாவன்? இக்கலியிலும் வைதிகதர்மங்களைத தளராது கைப் ற்றி அவற்றுக்காகத் தம்முடையனவான அனைத்தையும் பூர்ண ய் விநியோகிக்கும் வள்ளல் யாவன்? - என்பவை முதலியனவாம்.

இவ்வாறு நிகழும பற்பல கேள்விகளுக்கும் ஒரே விடை உளது. அது - அபபுணயஸ்வரூபன் சென்னை மாஜி ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ் ஸ்ரீமான் வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் ஸ்வாமியே - என்பதாம்.

இந்த மஹாநுபாவரே சில ஆண்டுகடகுமுன் ஸ்ரீதேசிகப பிரபந்தம சிறியனன அடியேன வாயிலாக அசசிடப்பெற்றதற்கும் இப்பொழுது அதன் உரை வெளிவருவதறகும மூலபுருஷராவார என்பதை அறியாதார் இலார்.

ஒரு வஸ்துவை நினைக்குமபோது மறறொரு வஸ்துவின் நினைவு வருதிடின் அவ்விரு வஸ்துக்களுக்கும பொருந்திய தொடர்பு உளதென்பது மறுகக்வொண்ணாத உணமையாம. அங்ஙனம் ஸ்ரீதேசிகனை நினைக்குமபோது வி. வி. ஸ்வாமியின நினைவும், வி. வி. ஸ்வாமியை நினைக்குங்கால் ஸ்ரீதேசிகன்நினைவும் அடியேன்போன்ற பலருக்கும் வருவதுண்டு. இதனினறு அவவிருவருக்கும் உள்ள தொடர்பை உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

உரை பிறந்த வரலாறு

மூன்று வருடங்களுக்குமுன அனேக விதவான்களால் பாடநிர்தசாணம் செய்யப்பெற்று ஸ்ரீதேசிகப்பிரபநதத்தின் மூலப் பதிபபு முடிந்தவுடன் அபபாடஙகளைத் தழுவி எளிய தமிழ்நடை யில் ஓர் உரையையும அசசிட்டு உலகுக்குப் பயனபடுததவேண்டு மென்று வி. வி. ஸ்வாமி அடியேனை நியமிதசார். அவர் அங்ஙனம் நியமிதததன் காரணம பழையவுரைகள் பலருக்கும் உதவுவனவாக வில்லாமையும் பெற அரியனவாயிருத்தலுமே. பலவாணடுகளாக அடியேன் அமமஹானிடம பழகிய வகையில அநத நியமநத்தைத தலைக்கட்டுவதே அடியேனுடைய ஸ்வரூபதிற்கு ஏறறதெனக கண்டேன. மூலப்பதிப்பைக் கண்டு மகிழநத கனம் ஜஸ்டிஸ். K. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயஙகார்ஸ்வாமியும பினனும பெரியோர்கள் பலரும் அங்ஙனமே நியமித்துவநதனர். ஆனால் உலகநிலையையும பொருட்செலவையும் கார்பதின் பெருமையையும் அடியேனது சிறுமையையும் கண்டு அஞ்சிய அடியேன் பதவுரையையும மிகச சுருங்கிய ஒரு கருத்துரையையும் அச்சிடடு ஒருவாறு பூர்த்தி செய்துவிடக் கருதி அம்முறையில முதல் மூனறு பிரபந்தங்களை அச்சிட்டுமுடித்தேன்.

பின் பல பெரியோர்கள் பதவுரையுடன் விரிவான கருத் துரையே வேண்டாதவாறு வெளிவரவேண்டு மென்று நிர்ப்பந்தமாய் நியமித்தனர். நெடுநாட்களாக ஸ்ரீதேசிகப் பிரபந்தத்திற்கு எளிய தமிழில ஓர் உரை வெளிவரவேண்டுமென்று பல பாகவதோத்தமர்கள் போராவல்கொண்டுநின்றதற்கேற்ப அப்பெரும்பணியைப பரமதீசனுய்ச் சிறியஞானத்தனுய்த தன் குழவியான அடியேனுக்கு அருளவேண்டுமென்பது திருவிண்ணக ரப்பனுடைய திருவுளளம்போலும! பெருமபாலும மூலபபதிபபி லேயே பாடங்களின் நிரணயம ஆகியிருநதபடியாலும, பல மஹா வித்வான்களுடைய எலலையற்ற உதவி சோதரவிஷயததில கிடைக்குமென்ற துணிவாலும, வி. வி. ஸ்வாமியின் ஆசரவில் கடக்கும கைங்கரயம் செவவனே தலைக்கட்டபபெறுமென்ற மஹா விசுவாஸத்தாலுமே துணிநது இக்கைங்கரயததில இறங்கினேன. பின் பொருளுதவியும் தொடர்நதுவரவே கவலை நீங்கி ஊக்கம பெருகியது.

உரைகாண்பதில் வந்த இடா

வடமொழியில ஸ்ரீ தேசிகஸுமகதிகள் அளவற்றனவாய் அவதரித்திருப்பினும, தமிழில ஸ்ரீதேசிகப்பிரபநதம ஒனறே அரு மருநதாக அமைநதுளளது. அதிலும 24 பிரபநதஙகளுள 5 பிர பநதங்கள் நம் தீவினையினபயனுய மறைந்துவிட்டன. 405 பாசுரங கள இபபொழுது அநுஸநதானதில வருகின்றன. இவற்றிலும எண்ணற்ற பிரதிபேதங்கள் வநதுபுகுந்தன. ஸ்ரீ தேசிகஸுமகதி களில ஒரு பாடத்தை நிர்ணயிபபதற்கு அவருடைய பறபல ஸுமகதிகளைப பன்முறை ஸேவிததேயாக வேணடுமென்ற நிர்பபந தம் உண்டு. 5 வருஷகாலமாக இக்கைங்கரயம் தொடஙகியதுமுதல் தொழின்முறையைச சார்நத லௌகிகாம்சஙகளில செலவான காலமை தவிர மற்றைக்காலம முழுவதையும் இதன் பாட ஆராயசசி யிலேயே அடியேன் கழிகக்வேணடியிருநதது. சில பாசுரங்களின் கருதது அடியேனது அறிவிறகெட்டாமற்போய் மனஙகுழம்பித் தவித்து உறக்கமின்றிப பல இரவுகளைக் கழித்ததுண்டு. இதனால ஒருகால் மிகவும் மனநொந்து அடியேனது கஷ்டததை வி. வி. ஸ்வாமியிடம் விண்ணப்பித்தேன். அநத மஹான் சிறிதும தயங்கா மல "அந்த ஸுமகதிகளின் அாத்தவிசேஷங்களை அருளுப்படி இரணில ஏகாந்தமான இடத்தில் நிறுததையை ஒருவகே வைதது

ஸ்ரீதேசிகன்திருவடிகளில் ஒரு ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்துப் பின் சிந்தித்தால விசேஷார்தகங்கள் தென்படுமென்றும இதுவே லௌகிகாம்சங்களிலும் தம்முடைய அநுபவமென்றும் உபதேசித்தது அடியேனை ஊக்கியருளினார். என்னே அவருக்கு ப்ரபத்தியில் உள்ள நம்பிக்கை! அவருடைய ஸ்ரீதேசிகபக்திதான் என்னே!!! இம்முறை அம்மஹாநுபாவதுபோன்ற ஸ்ரீதேசிக பகதி அடியேனிடம இல்லாமையாலோ வேறென்றினாலோ அடியேனுகு முழுபபயனை அளிக்கவில்லையென்னலாம். இத்தகைய ஸ்தலங்களில மஹாவித்வான்களுடைய உபகாரம அடியேனுக்குக் கைகொடுத்தது.

பழைய பதிப்புக்களின் போக்கு

பாடநிர்ணயவிஷயத்தில் பாசீநபுத்தகங்களையே முழுதும் நம்புவதில் பயனில்லாதொழிந்தது. முதலில ஒரு பதிபபில ஓர் அபத்தபாடம் கலந்துவிட்டால் அதையே பினவந்த பதிப்புக்களும கொன்வது இயற்கையாயப் போயிற்று. உதாஹரணம — பரமத பங்கபபாசுரத்தின் 'கொண்டதுமீசனை' என்ற ஒரு தொடர் ஒரு பதிப்பில 'கெண்டதுமீசனை' எனறு அச்சில் தவறினதது. அதை ஒரு பாடமென மயங்கிப் பின்வந்த இரண்டுபதிப்புக்களிலும அங்ஙனமே பதிபபிதிருப்பதை இன்றும் கணகூடாகக் காணலாம். அங்ஙனமே மற்றொரு ரஸமான ஸம்பவம் கூறவேண்டியுளது. நவ மணிமாலையில 2-வது பாசுரத்தில் தசாவதாரசரிதவர்ணநத்தில் அடங்கிய ராமாவதாரவிளக்கத்தில 'பணியபினைசலிலநிதிசமுகன் றன்' என்ற ஓர் அபதத்பாடம் மூதற்பதிபபிலே கலந்தது. 'நிதி முகன்' எனற சொல பிரமனையே குறிக்கும. இஙகுப் பிரமனைக் கூறவேண்டிய ப்ரஸக்தியே இல்லை. 'தசமுகன்' என்ற பாட மிருந்தது ராவணனையல்லவோ குறிக்கவேண்டும? முதற்பதிப்பில் வந்த இநத அபத்தபாடம பினவந்த 6 பதிப்புக்களிலும 2 எட்டுப பிரதிகளிலும் 2 வியாக்கியாநப்பதிப்புக்களிலும எறிநதின்றது. இங்ஙனமே பற்பலவிடங்களிலும வித்வான்கள் அபத்த பாடங்களை நீகி நேரான பாடம் கண்டுளத இப்புதிய பதிபபிற் காணலாம.

விளம்பகாரணம்

அடியேன் உரையின மாத்ருகைகளை எழுதி முதலில பல வித்வான்களுக்கும் அனுப்பினேன். மாத்ருகைகளில் ஒவ்வொரு

வரிக்குப் பின்னும் அவர்கள் பரிஷ்கரிப்பதற்காக இடம் விசாலமாய் விட்டு அடியேனுக்கு வரும் ஸந்தேஹங்களையும் ஆங்காங்கு எழுதி அவற்றைப் போக்கியருளும்படி ஒவ்வொருவரையும் பிரார்த்தித்தேன். அவர்களும் அதத அந்த இடங்களில் தங்கள் முடிவை எழுதி அடியேனுடைய ஐயங்களை ஒழித்தருளினர். மாத்ருகைகளை ஒவ்வொரு விதவானிடமும் போய்வர விளம்பம் நேரிடாமைக்காகப் பல பாகங்களுக்கு அநேக மாத்ருகைகள் எழுத நேர்ந்தது. ஆக இதுகாறும் 'புல்ஸ்கேப்' ஸைஸில் 5300 பக்கங்களுக்கு மேல் அடியேன் மாத்ருகை எழுதவேண்டியிருந்தது.

அங்ஙனம மாத்ருகைகளைச் சோதனத்திறகாகப் பல விதவான்களுக்கும அனுப்பி அவை திரும்பிவந்தபின் பார்க்கும் போது அவர்களுக்குள் பாடவிஷயங்களிலும் அர்த்தவிஷயங்களிலும அபிப்ராயபேதம் ஏற்பட்டிருப்பது தெரியவரும். அவர்களில் ஒருவருக்கு மறறொருவருடைய அபிபராயத்தை விண்ணப்பித்து மறுபடியும் ஆராயச்செய்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தபிறகே மாதருகைகளை அச்சிடக கொடுக்கமுடிந்தது. அவ்வளவில் திருப்பிபெறுத அசசிடட காகிதங்களை (Proofs) மீண்டும அந்த வித்வான்களுக்கு அனுப்பி அவை திருத்தப்பட்டுத் திருமபியபின்பே முடிவாய் அச்சிடலாயிற்று. அசசிட்ட காகிதஙகளைச் சோதிக்கும்போது புதிதாய்ச சில ஸந்தேஹங்களும் ஆக்ஷேபங்களும் பரிஷ்காரங்களும் வித்வான்களுக்கும் அடியேனுக்கும் தோன்றுவதுண்டு. அவறறை ஒருவாறு சம்மைசெய்து அச்சிட நேரும காலத்தாழ்வும இன்றியமையாததாதலின் பொறுக்கவேண்டியதாயிற்று. இங்ஙனம் மாத்ருகைகளையும அச்சுக்காகிதங்களையும் பறறிய கார்யஙகளிலும அவற்றுக்கு வேண்டிய புத்தகங்களை வாங்கிசேர்க்குவதிலும் அவ்வப்போதும் ஈடுபட்ட அடியேன கழிதத 5 வருஷகாலமும் நற்பொழுதாகக் கழிநததெனவும இது ஒரு பெரும்பாக்யமெனவும் கருதுகின்றேன்.

நடுவே வந்த இடையூறு

இதைக் கைங்கர்யத்தைத் தொடங்கும்போது ரீம் 1-க்கு ரூ. 3 கொடுத்து வாங்கிய பேபர் சாளடைவில அதற்குப் 12 மடங்கு விலை ஏறப்பெற்றது. பிறகு அரசாங்கத்தார் விலையைகட்டுப்படுத்தியதும் சற்றே சன்மை ஏற்பட்டது. ஆனாலும் பின்

பேபர் கிடைப்பது அரிதாயிற்று. பாதியில் கைங்கர்யத்தை நிறுத்தவேண்டி வருமோவென்று அஞ்சித் திகைத்துநின்ற அடியேனை வி. வி. ஸ்வாமி தட்டியெழுப்பி அதற்குவேண்டிய ஸாதனங்களை ஸம்பாதித்துக்கொடுத்து அடியேனை மேன்மேலும் ஊக்கியதே இக்கைங்கர்யம் முடிவுபெற ஏதுவாயிற்று. இதற்குரிய ஸாதனங்களைத் தேடித்தருமாறு அடியேன் கண்ணத்தாவிலுள்ள ஓர் ஆஸ்திக நண்பரைக் கேட்டதற்கு அவர் பெருமபொருள் கொடுத்தும் ஸாதனங்கள் கிடைக்காமைக்கு வருந்தியெழுதினர். வி. வி. ஸ்வாமியால் காரியம் கைகூடியதைத் தெரிவித்ததும் அவர் 'இப்பொழுது வி. வி. ஸ்வாமி பெற்ற வெற்றி குபேரபுரியைப் பூலுலகுக்குக் கொணர்டுவந்ததை யொக்கும!' என எழுதினர். இகாரியம் வி.வி. ஸ்வாமியையன்றி மற்றெவராலும் ஸாதிக்கமுடியாதெனபதை அனைவரும் அறிவர்.

ஊக்கவளர்ச்சியின் காரணம

வி. வி. ஸ்வாமி பலகாலும் அடியேனை நோக்கி "இக்கைங்கர்யமே விரைவில் முடிவுபெறவேண்டும். நமக்காகத்தான் ஸ்ரீ தேசிகன் வாழ்ந்தார். அவருக்காகத்தான் நாம வாழ்கின்றோம" என்று கூறியருள்வார். இதன் பொருள் அடியேனுக்கு இலகுவில விளங்கவில்லை. பின் ஒருநாள் தாமே இதை ஸூத்ரதத்திறகுப பாஷ்யமிட்டருளினர். அதாவது - நாம் அதியற்புதமான தமமுடைய திவ்ய ஸூக்திகளை அநுபவித்து இன்புறுவதற்காகவே ஸ்ரீதேசிகன் இவ்வுலகில் அவதரித்து வாழ்ந்துவந்தார. நாம் உலகில் வாழ்வது அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸேவித்து மகிழ்வதற்காகவேயென்பதே இதைக் கேட்ட அடியேனது ஊக்கம் பனமடங்கு பெருகினதது.

சென்ற கோடைவிடுமுறைக்காலத்தில் வி. வி. ஸ்வாமி அடியேனுக்குத் தக்திகொடுதது அழைத்து இயற்கையழகும் செயற்கைக் காட்சியும் ஒருங்கே அமையப்பெற்று மண்ணுலகுக்குத நிலைமாய்த் திகழும் மைசூர், பெங்களூர், கிருஷ்ணராஜஸாகரம் முதலிய இடங்களுக்கு அழைத்துசசென்று ப்ரயாணததிலும் வஸதியிலும் தமமோடு அடியேனை ஸமாநமாகனுகபவிபபோது அடியேன் ஒரு மஹாராஜனோடு மஹாராஜனாய் வாழும் உணர்ச்சிதனபினனேறன். இம்மஹான், தற்போது மைசூர் ஸ்ரீமத் பரகாலமடதத்தில் திவ்யாஸ்தானத்தின் அதிபதியாய், ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகளாகிய

திருநக்ஷத்ரவைபவத்தில் நிரந்தரவிஜ்ஞாபம செய்துகொண்டு தேஜோராசி யாய் மஹாசாந்தாதமாவாய்த் திகழும் ஸ்ரீமத் பரகால யதீந்தர மஹாதேசிகனுடைய திவ்யஸேவையையும், ஸ்ரீதேசிகன் திருக்கைகளால் ஆராதிக்கப்படும் மஹாபாக்யம்பெறறுப் பொலிவுற்ற லக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவனுடைய திவ்யஸேவையையும் அடியேன் அனுபவிக்கும்படி செய்தும், ப்ரக்ருத கைங்கர்யத்திற்கும் அநுகூலமான திவ்யஸங்நிதியிருந்து விசேஷப்ரஸாதம் கிடைக்கச்செய்தும, அங்நாட்டிலுள்ள பல ஆஸ்திகர்களுக்கு இந்தக் கைங்கர்யத்தைப்பற்றி விசேஷமாய எடுத்துக்கூறி அவர்கள் இப்பதிபபின் பூர்த்தியை மிக்க ஆவலோடு எதிரபார்த்தனுநிற்கச்செய்தும உதவிய இத்தகைய பல அமசங்களால் அடியேன் இகைங்கர்யத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து விரைவில் பூர்த்திசெய்யமுடிந்தது.

பதிபபு அமைந்த முறை

அமிருதரஞ்சனிமுதல் பரமபதசோபானம்வரையிலுள்ள நான்குபிரபந்தங்களுக்கும முதலில பொழிப்புரை விரிவாக அச்சிடப்படவிலலையாதலின் கடைசியில் பொழிப்புரை முதலியன விரிவாய் எழுதப்பட்டு ஓர் அநுபநதம் சேர்க்கப்பட்டுளது. பரமதடங்கத்தில ஒவ்வொரு மதக்கொள்கையையும அவசியமான அளவுக்கு நன்கு விளக்கிப் பாசுரங்களின் கருத்தும் நன்கு விவரிக்கப்பட்டுளது. மெய்விரதமான்மியத்தில் பாசுரஙகளின் பொருள்விளககத் தோடு ஹஸ்திகிரிமாஹாத்ம்யமென்னும் ரஹஸ்யத்தின் வாக்யங்கள் மூழுதும சிறிதும விடாது எளிய தமிழாக்கிக் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. திருச்சின்னமாலையில் மூன்று ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தத்தையும் பாசுரத்தில எநத எநதப் பாகம் விளக்குகின்றதென்பது விவரிக்கப்பட்டுளது. திருமன்திரச்சுருக்கு துயசசுருக்கு சாமசுலோகச்சுருக்கு ஆகிய இவற்றில ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் அர்த்தமும் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும சில்லறை ரஹஸ்யங்களிலும காட்டிய வழிகளைக்கொண்டு மிக விரிவாய் விளக்கப்பட்டுளது. கீதார்த்த சஙகிரகத்தில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் உள்ள கீதையின் ஸாரார்த்தங்களை ஸ்ரீகீதாபாஷ்யம் கீதார்த்தஸங்க்ரஹரக்ஷை முதலிய வற்றைக்கொண்டு விவரிதத்திருப்பதுடன் ஆங்காங்கு அவசியமான இடங்களில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய தாத்பர்யசந்திரிகையினின்றும் பல முக்கியமான விஷயங்கள் கையாளப்பட்டிருப்பதும விவேகிகளுக்கு

ரணிக்க உரியதாயிருக்கும். இங்ஙனமே ஆங்காங்குப் பற்பல விசேஷ விஷயங்கள் விளக்கப்படடிருப்பதைப படிபபவர்கள் பார்த்து மகிழ்க.

விசேஷாம்சங்கள்.

பின்வரும் விசேஷாம்சங்கள் இபபதிபபிலே சேர்க்கபபட்டுள்ளன —

1. ஸ்ரீதேசிகவைபவம் (சென்னை அட்வகேட் ஸ்ரீ D. ராம ஸ்வாமி ஐயங்கார் B. A., B. L., வரைந்தது.)

2. ஸ்ரீதேசிகதர்சநஸாரஸங்கரஹம். (ததத்துவஹிதபுருஷார்த் தங்களையும இன்னும பல முகிய விஷயங்களையும விளக்குவது)

3. ஸ்ரீதேசிகதிவயஸூக்திகளின் திருநாமங்கள்

4. பிரபந்த அட்டவணை.

5. இநநூலில் அமைந்த பா,பாவினங்களின் எண்.

6. விஷய அகராதி

7. ப்ரபநதாாத்தஸங்கரஹம் (ஒவவொரு ப்ரபநததின் தொடககதிலும அமைந்துளது)

8. செயயுளகராதி.

9. அரும்பதவுரை அகராதி.

10. எலலாப பிரதி பேதங்களும்.

இவ்வமசங்கள் அனைத்தும வாசகர்களுக்குப் பலவகையில உதவுவனவாயிருக்குமெனக் கருதப்படுகின்றது.

சோதநம்செய்த வித்வான்கள்

இக்ரகநகாய்யத்தில சோதநவிஷயத்தில மஹோபகாரம செய்தருளிய மஹான்களைப்பற்றிப் பேசும்போது முதலில் அடியேனுடைய ஆசார்யனும திருத்தகப்பனருமாகிய ஓபபிலியப்பன் ஸநநிதி ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் வங்கீபுரம் நவநீதம கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமியைப் பற்றிப பேசவேண்டியது அடியேனுடைய கடமையாகும். இம்மஹான் அடியேனுக்கு அகூஷாராம்பம்முதல் இன்று கொஞ்சம் ஜ்ஞாநம் இருப்பதாக அடியேன் பாவிப்பதற்கும் இடம் உண்டாமாறு ப்ரஹ்மோபதேசம, பஞ்சஸம்ஸ்காரம், க்ரந்தகால

கேஷேபம், பராசரபாஸம் முதலிய ஸர்வசம்சயங்களிலும ஸர்வப்ரகாரங்க ளாலும அடியேனை ஆட்கொண்டருளி ஒருவஸ்துவாக்கிய மஹோப காரத்தை எவ்வளவே பேசவல்லேன? யாது செய்யினும எதனாலே பேசினும சிறிதலலவோ முன்னம பெறறதறகு! மாதருகைகளின வரைவதிலும விஷயங்களை காஹிபபதிலும அடியேனிடம ஸம்ப விகும் தவறுகளை அவவபோது திருததியும, அதறகுப பல ஆதாரங்களைக் காட்டியும, அதிலிருது அதற்குத தொடாபுள்ள பல விஷயங்களை எடுததுப போதிதது அடியேனைத தெளிவிததரு ளிய மஹோபகாரமும மறகதற்பாலதோ? தம்முடைய திருமேனித் தளாவையும் பொருட்படுதாது, தம அநுஷ்டாநம், சாஸ்தர-காலக்ஷேபாதிகள, திருவிண்ணைகரப்பனுடைய நிரதர கைங்கர்யம ஆகிய இவற்றின் நடுவில சிறிதும பினவாங்காது மாத்ரு கைகளையும் அச்சிட்ட காகிதங்களையும சோதிதுப் பல பரிஷ்காரங் களைச் செயதருளிய பேருதவிக்குக் கைமமாறாக அடியேன எதைச் செய்யமுறபடுவேன? ஆதலின அடியேனுக்கு உபாயோபேயங்க ளாய்நிறகும அநதத திருவடிகளை இடையீடினறிச சிந்திதது நிறபதே அடியேனுடைய ஸ்வரூபதிறகு ஏறறதாம.

பின் திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் ஸௌம்ய நாராயணாசாரிய ஸ்வாமிகளைப்பற்றி எழுதவேண்டிவருமபோது கை நடுங்குகினறது; கணணீர பெருகுகினறது. வாளா விடுவதும ஸ்வ ரூபதிற்கு ஏறறதனறு. இமமஹாநுபாவர் மூலபபதிபபிலும இவ் வுரைப்பதிப்பிலும சோதநவிஷயதில எடுத்துக்கொணட சிரமம அளவுபடுதறக் கூறவியலாததாம. ஆரமபதில இவ்வுரைப்பதிப பினை தொடகதனை விணணபபிதது மூலபபதிப்பிற்போல இதன சோதநதிலும உதவிபுரியவேணடுமென றபிரார்த்திதபோது ஸ்வாமி அடைநத மகிழ்ச்சி கூறுதறரமன்று. மிகுமிக உளநு குளிர்ந்து நெடுநாட்களாக இக்ரந்தகாயம எதிரபார்க்கபபட்ட தனைவும இதைக்காட்டிலும நமககுச் சிறந்த கைங்காயம வேறிலலை யெனவும கூறியருளி அடியேனை உறசாகபபடுதறமபடியிருந்தது. அசசிட்ட காகிதங்களைச சோதிப்பதிறகாட்டிலும முனபே மாத்ரு கைகளைச் சோதித்துவிட்டால பின் திருததவேணடிய பாகம் குறையுமென்று அடியேன விண்ணபபிதததறகு ஒருவாறு இசைந்து அவ்வாறே கடாக்ஷித்தருளி திருததியருளினபடியுமிருநதது. அதன் பின் போராமையால அடியேன அசசிட்ட காகிதங்களை மறுபடியும

அனுபவித் சோதிககச் செய்து ஸ்வாமிக்குச் சிரமம்கொடுக்கவும் பின்வாங்கவிலலே. டல விஷயஙகளில அடியேனுடைய அறிவின் சிறுமையிலை ஸ்வாமியின் கருதகதை அறியமுடியாது திணைகத் தப பண்முறை எழுதிககேட்டுத் தெளிகதே, உரையை அச்சிட கேரிட்டதும் உண்டு. உதாஹரணமாய்ப பரமதபஙகதில சார்வாக மதகண்டகததிலும் ஈயாயமதநிரூபணதிலும ஐந்தமுறை ஸ்வா மிசுமை அடியேனுகசுமை கடிதடபோசகுவரவு நடநதபினபே ஒரு முடிவுக்கு வநது அசசிடநோநதது. எததனைமுறை அடியேன் எழுதிக கேட்டாலும ஸ்வாமிகசு மகிழசசி பொஙகுமத்தனபே பன்றிச சிறிதும சலிப்பு ஏறபடுவதிலலே. சிறசிலஇடஙகளில மநத மதியான அடியேன எழுதிய சில விஷயஙகள் ஸ்வாமிதிருவுள்ளத திண் மிக்க உவபபுக்கு இடமாய்நின்றமைபற்றி ஸ்வாமி மிக மகிழ்நது தம பெருமையையும அடியேனது சிறுமையையும் பாராது அடியேனுடைய ஸ்வரூபத்திறகு ஒவவாத முறையிலும் கூட அடியேனைப பாராட்டியெழுதியதுமுணடு. அடியேனுகசு இவ் விஷயமாக ஸ்வாமி தம திருவசூரங்களைப பொதிநது அருளிய ஸ்ரீமுகங்கள் எண்ணிறநதனவாம. அவற்றை ஸேவித்து ஸேவித்து உளகையும் துன்பமும சுமநத உளளத்தனைய நிற்கினறேனை.

இவவாறு அடைகலபபத்துவரையில மாதருகைகளையும் அசசிட்ட காகிதங்களையும ஸ்வாமி சோதித்தருளும் பாக்யம நேர்நதது. அதற்குமேல கீதார்த்தசங்கிரகம்வரையில மாதருகை களை மடடுமேஸவாமி சோதிக்கமுடிநதது. ஸவாமி திருநாட்டுக்குச் சென்ற இடமாகிய கரும்பட்டிக்கு எழுந்தருளுமபோதுகூட இனிச் சோதிககவேண்டிய பாகஙகளை சோகக் கரும்பட்டி விலாஸத்திற்கே அனுப்பிஞல விளமபமின்றிக் கைங்கர்யம் முடிய ஹேதுவாகுமை என்று ஸ்ரீமுகம அருளுமபடியிருந்தென்றுல ஸ்வாமிகசு இக் கைங்கர்யதநில உள்ள சிரத்தையை இன்னும் எவ்வாறு கூறமுடியும? கைங்கர்பம பூர்தநியாகித தம பரிசரமம் ஸ்ரீகோசவடிவத்தில உலகுக்குப் பயன்படுமமுறையை ஸ்வாமி கடாகூதித்து மகிழும்படி செய்யப்பெறுத தெளர்பபாகயம் அடியேனுடையதே.

பெருமாள்கோயிலில் பேரருளாளன் திருவடிவாரதநில ஸ்ரீதேசிகனுடைய சாலைவீசமிடத்தில் எழுநதருளியிருக்கும் மஹா பாகயமபெற்றப் பரமதேஜஸ்வியாய் விளங்குமை ஸ்ரீ உ. வே. கித்தான் ஐயா ஸ்ரீகிருஷ்ணதாதாசார்யர்ஸ்வாமியின் பெருமையைக்

கூற அடியேன் எத்தகையன்? அதிபால்யம்முதல் இம்மஹாநுடைய திவ்யகடாக்ஷத்திற்கு விஷயமாய்நிற்கும பெருமை அடியேனுக்கு உளது. இபபுண்யபுருஷஸம்நிதியில் முதலில இக்கைங்கர்யத்தைப் பற்றி விண்ணபபஞ்செய்தபொழுதே ஸ்வாமிக்கு இதில் உள்ள அவாவை அறிந்துகொணடேன். ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸம்பந்தம் பெறுத எக்காரியமும் ஒரு நற்காரியமாகாதென்பதே ஸ்வாமியின் துணிவு. இமமஹாநுபாவர் மரதருகைகளையும அச்சிட்ட காகிதங் களையும மிக்க ஊக்கத்துடன் நன்கு ஆராயந்து சோதித்தருளிய துடன் ஆங்காங்குப பாமபரையாய ஸம்பரதாயத்தில வருகிற பரம ரஸமான சில அர்தவிசேஷங்களையும் எழுதியனுப்பியருளினர். உரையில் பற்பல இடங்களில 'பெரியோர் பணிப்பர்' என்ற குறிப் புடன அச்சிடப்பெற்ற விஷயங்களில பெரும்பான்மையானவை ஸ்வாமியிடமிருந்து வந்தனவாயிருக்கும். திருநகூஷத்திரங்கள் பல கழிந்து திருமேனி தளர்ந்த இந்நிலையிலும தம் அசக்தியைபபொருட் படுத்தாது இக்கைங்கர்யததில ஸ்வாமி பேருதவிசெய்யக் காரணம் ஸ்ரீதேசிகதிவயஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில உள்ள தீவ்ர ஆர்வமேயனறோ? இந்தப் புண்யசுலோகருக்கும அடியேன் செய்யும் கைம்மாறு இவர் திருவடிகளில் அடியேன முடிவைபபதேயாம்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் நெடுநாட்களாய் மூக்கிய ஸ்தா நததை வஹித்து நாற்பக்கணக்கான மாணவாகளுகுத் தமிழில விசேஷ வலலமை உண்டாக்கியும், 'செநதமிழ்' என்னும் சிறநத பதநிரிகைக்கு ஆசிரியபபதவியைத் தாஙகிநிறுமம, தமிழிலக்ஷணத் தில் இக்காலத்தில தாம் இட்டது சட்டமாம்படியிருபபதுபறறி அகஸ்தயரெனப பேசப்படும், வடமொழியிலும விசேஷ அறிவு பெற்றும் திகழ்மம ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் திருநாராயணையங்கார் ஸ்வாமி வயோதிகத்தால உள்ள தம் அசக்தியைக கணிசியாது அடி யேனுக்கு இதன சோதநத்தில் வந்த ஐயங்களையெல்லாம் நீகித தமிழிலக்கணத்திறதும ஸித்தாந்தத்திறதும் மாறுபடாமல் பாடத் தை நிாணயிப்பதில் செய்த பேருபகாரததிற்காகவும, 'தீபததிற் பிறந்த பரதீபம்' என்னலாமபடியுள்ள தீவர்திருக்குமாரர் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் அப்பனையங்கார் ஸ்வாமி அங்ஙனமே உடனிருது செய்த உதவிக்காகவும் இவ்விரண்டு திருநாமஙகளுக்கும அடியே னுடைய ப்ரணமங்கள் உரியனவாகுக.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில உத்யோகத்தில் இருந்து கொண்டு செந்தமிழ்ப் பத்திரிகைகருத் துணையாசிரியராய்விளகுமம ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் ராமாநுஜையங்காஸ்வாமி இதன் சோத நதில செய்துள்ள உபகாராதிசயதனை சவவகையில உலகுக்கு வெளியிடுவது என்ற நெடுநாட்கள் தொடகி இன்றளவும் சிதித் துக்கொண்டே நிறகின்றேன். இகணைகங்கர்யம நடந்து உலகுக்குப் பயனபடவேணடுமென்னுமதில் இப்பெரியாருக்கு உள்ள சிரதனை யும ஆவலும அடியேனுககு இலலவென்று கூறுதல் மிகையாகாது. தமிழிலக்கண-இலக்கிய நூலகளில் விசேஷஜ்ஞாநமபெற்று அதை உலகுக்குப் பயன்படச் செய்தலேயே பணியாகக்கொண்ட இந்த ஸ்வாமிகருக நெடுநாட்களாக ஸ்ரீவேதசிகப்பிரபந்ததில உள்ள விசேஷ பரிசயம இபபொழுது இதன் சோதநத்தில மிகக பலனளித்த தென்பது உறுதி. ஒரு பிழைகூட நேராதவாறு சோதநம செய்வ தில இவருக்கு உள்ள வலலமை நிகாற்றதேயாம. இந்த ஸ்வாமி யின உதவியை அடியேன் நாடிசசெலலும ஒவவொரு பொழுதிலும இவர் ஊணுறக்கங்களை அறவே விலகி உழைதது உதவிசெய தருளினார. மிகக் கூறவானேன? இந்த மஹாநுடைய பூரேண பகாரம இநதப் பதிபபிறகுக கிடைத்தது பாகயவிசேஷமேயாம. இந்த ஸ்வாமிக்கும அடியேனுடைய ப்ரணமங்களை ஸமர்பிக கின்றேன்.

திருகுடநதை ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் சின்னமு ஸ்ரீநி வாஸயாட்டராசாரியாஸ்வாமி வேதாந்தசாஸ்தரதிலும ஸமபர தாயக்ரந்தங்களிலும் தமக்குள்ள விசேஷஜ்ஞாநதனை வெளிக் காட்ட மனங்கொள்ளாது மறைததுக்கொண்டு 'நீறுபூத்த நெருப புப்'போல நிற்பவர். இந்த ஸ்வாமி இதன சோதநத்தில அருமை பாடுபட்டு ஆங்காங்கு அடியேனுக்கு வழிகாட்டியாயநின்று மற் றைக் கிரந்தகளின் அபிப்ராய ஒற்றுமை-வேற்றுமைகளை ஒவ்வோ ரிடத்திலும எடுத்து விளகி அளவற்ற உதவிசெய்ததற்கு அடியே னுடைய ப்ரணமங்களைத் தவிர வேறு கைம்மாறுகாண்கிலேன்.

சோழவநதான் போர்டு ஹைஸ்கூல இப்பொழுது ஹெட் மாஸ்டராயிருக்கும் ஸ்ரீமான் வலியபேட்டை வீரவில்லி V. N. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், வித்வான் B.A., B.O.L., L.T., மிகுந சிரத்தையுடன் ஸம்பரதாயக்ரநதங்களில் சிறந்த ஜ்ஞாநத்தை ஸமபா

தித்தவர்; யூனிவர்ஸிட்டியிலும வித்வான்பரீக்ஷையில் சிறப்புடன் தேறியவர். இவர் தம்முடைய அதயாத்மஜ்ஞாநதையும் தமிழறிவையும இதன் சோதநகைங்கர்யத்தில் ஒருவகே உபயோகிக்கும பாக்யம் பெற்றார். இவருக்கு மேன்மேலும் ஸ்ரீதேசிகபக்தியும் ஸ்ரீதேசிகதிவயஸுக்திகளில ஜஞாநமும வளருமாறும் இவர் தீர்க் காயுஸ்ஸைப பெறுமாறும பாகவதோதமர்கள அநுக்ரஹிபபார்க ளாக.

தூபபுலில் ஸ்ரீதேசிகைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டுநிற்கும் ஸ்ரீ. உ. வே. வேலாமூா வெங்கடாரங்காசாரியாஸ்வாமி மூலக்ரநதப்பதிப் பில் உதவிசெய்ததுபோல தம தேஹரிரமத்தைச் சிறிதும பாராது ஸ்ரீ ஐயாததுஸ்வாமி ஸந்நிதியில உடனிருநது சோதிதது அநத மாத்ருகைகளுைம அச்சிடட காகிதஙகளுைம விரைவில அடியேனுக்குக் கிடைக்குமபடி செய்ததன் காரணம இநத ஸ்வாமிகளு உளள ஸ்ரீ தேசிகபக்தியும இக்கைங்கர்யத்தில உள்ள சிரதையின் மிகுதியு மேயாம. இதற்கு இநத ஸ்வாமியை வணங்குகின்றேன்.

ஸ்வாதந்த்ர்யமின்மை

இப்பதிபபிலே கைக்கொண்ட பாடவிஷயமாகவும உரை விஷயமாகவும இதுவரை சோதிதது ஒரு முடிவுக்குவருமாறு செயத மஹாவிதவானகளுடைய ஸ்ரீமுகங்கள், அவாகள் சோதித்த மாதருகைகள், அச்சுக்காகிதஙகள் ஆகிய அனைதையும பொன்னே போல சேமிததுக காத்துவருகின்றன. பாடங்களிலும் அர்த்தங் களிலும் அப்பெரியோாகளின் திருவுளளமும் நியமநமுமின்றிச் சிறிதள வும் அடியேன் ஸ்வாதந்தாயததைக கொளளவிலலையென்றும், கருவி ஸ்தாநத்திலேயே அமைநதுளளேனைறும் அனைவருக்கும் விண ணபபிததுக்கொள்கினறன. அடியேனுடைய அஜஞாநத்தாலும் அநவதாநததாலும ஏதேனும் பிழை நேரிட்டிருப்பின், பெரியோர் கள அதைக் கிருபையுடன நியமித்தால் மறுபதிபபிலாவது திருத் திக் கொள்ளக்கூடும.

தாவ்யோபகாரம்

யுததகாலததிறகுமுன இகைைங்கர்யம் நடநதால ஆகககூடிய செலவிறகாடடிலும இபபொழுது செலவு 5 மடஙகு அதிகமா யிற்று. எபபடியிருபபினும வி. வி. ஸ்வாமியின் ஹஸ்தவிசேஷத்

தால் தொடங்கப்பெறும் கைங்கர்யத்திற்குப் பணப்பஞ்சம் ஏது? பல ஆஸ்திகாகள் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியோடு பொருளுதவி செய்தருளினா. அவர்கள் அனைவரும் இக்கைங்கர்யததில எலலையற்ற ஆவத்தோடு அவ்வாறு உதவிசெய்திராவிடடால் இப்பெரிய கைங்காயம எங்ஙனே தலைக்கட்டப்பெறும்? இததகைய கொடை யாளர்களுக்கு அனைவருடைய நன்றியும உரிததாகுக.

விசேஷ நிகழ்ச்சிகள

இங்கு இரண்டொரு விசேஷ ஸமபவஙகளைக் குறிபபிடுதல் அடியேனது கடமையாகும. கலகததாவில் ஒரு பெரிய கம்பெனியில் உயாபதவியில இருக்கும் ஸ்ரீமான் R. S. ஐயங்கா B. A. என்னும இளைஞருடைய ஸ்ரீதேசிகபகதியின முதிராசசியை அளவிடுவது 'கடலைக் கையிறால முகக்க முயல்வது' போலாம. இவா சென்ற ஆணடில் இகைங்கர்யததைப் பறறி மிகக சிரதையுடன் அடியே னுக்கு எழுதி விசாரிததார்; கைங்காயம பூர்ததிபெற எவ்வளவு தொகை வேண்டுமென்றும வினவினர். அடியேன் கைங்காயததின அபபோதைய நிலைமையை இவருக்கு விளக்கியெழுதிக் கைங்கர்ய பூர்ததிக்கு உத்தேசமாக ஒரு பெருந்தொகையைக் குறிப்பிட்டு எழுதினேன். உடனே இவர் அபபெருந்தொகையை தாமே ஏகதேசமாக அனுபபியதன்றி இக்கைங்கர்யம முடிநது இந்த ஸம்ப்ரதியை அநுபவிப்பதே தமக்குப் பரம புருஷாததமென்றும, விரைவில கைங்கர்யம முடிவுபெறவேணடுமென்றும மிகக ஆவ லோடு அடியேனுக்கு அடிக்கடி எழுதிக்கொணடே வருகிறார். சில மாதஙகளுக்கு முன்பு இவர் ஒரு வலிய நோயினால மிக வருந்தி வைத்யசாலையிலேயே இருநது சிகிசசை பெற்றுவருங காலத்திலும இவர் இக்கைங்கர்யத்தின் நினைவாகவேயிருந்துவநத அற்புததனை என்னென்று கூறுவது? பூர்ண செளக்கிய மடைநது தமதிலலத் திறகு வநதவுடன் அடியேனுக்கு இவர் எழுதிய கடிதததில ஸ்ரீதேசிகனுடைய திவய கடாக்ஷத்தாலும ஸ்ரீதேசிகபக்தர்க ளுடைய அநுக்ரஹததாலுமே தாம பயங்காமான நிலைமையைக் கடநது அபாயததினின்று மீண்டதாயும், ஸ்ரீதேசிக திவ்ய ஸூக்தி களை, முக்கியமாய் இநதப் பிரபநதத்தை அநுபவிபபதறகாகவே சரண்யன தம்மை இவ்வுலகில நிறுத்தியதாக நமபுவதாகவும் தெரி வித்தார். இநத ஸம்பவததை அறிநத வி. வி. ஸ்வாமி பெருமிபப

பெய்தி இவ்விளைஞரை மனபபூர்வமாய் வாழ்தஇியருளினர். ஸ்ரீதேசிகபக்தினைய நாடுமுழுதும விதைதஇிட்ட அம்மஹாருபு ஷருக்கண்ரே அவ்வருமை தெரியும்? இவ்விளைஞருக்குத் தீர்க் காயுள்ளையும உயர்ந்த ஸந்ததிையையும மனஹசுவர்யதனதையும எம பெருமான் அருளுமாறு டாகவதர்கள் வாழ்த்துக.

கலகததா ஸ்ரீ உ. வே. வேலாமூர் D. வேதாந்தாசாரியர் ஸ்வாமி அங்குள்ள லௌகிகர்களான பல ஆஸ்திகர்களுக்கு நலவழிகாட்டி முகியமாய் ஸமபரதாயக்ரந்தங்களையும ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகளை யுமபிரசாரம செய்வதையே நெடுநாடகளாகப பெருங்கடமையாக் கொணடவர். இந்நாளில இதைதகாட்டிலும அவசியமானதும சிறந தஇுமான கைங்கர்யமே வேறு என்னே? இநத ஸ்வாமி தமக்கு ஆபதர்க ளான பல ஆஸ்திகர்களுககு இக்கைங்கர்யதஇின் அவசியத்தை விளகஇ த்ரவ்யோபகாரமே செய்யுமாறு செய்த மஹோபகாரம் எந் நாளும் மறக்கற்பாலதன்று.

ஸ்ரீதேசிகன் திருவுருவ அவதாரம்

கீழகூறிய கலகததா கணபர்கள இருவரும உலகுக்குச் செய்த மறறோர உபகாரம எநநாளும நிலைத்திடுதற்குரியதாம. இப பதிப்பை அலஙகரித்துக்கொணடு முதலில எழுநதருளியிருககும ஸ்ரீதேசிகனுடைய மூவர்ணதிருவுருவத்தின் மாத்ருகையைக கல் கததாவில் வரைவது மிகச சிறக்குமெனக கேளவியுறற அடியேன் இதைப்பற்றி இவ்விருவருக்கும எழுதினேன். இதை இவாகள பரம ஸநதோஷத்துடன ஏறறுக்கொணடு வலல சிறபபினைக கணடு நெடு நாள் பாடுபட்டு இவவுருவத்தை வரையசசெய்து அடியேனுக்கு அனுப்பினர்கள். இவர்களின பக்திக்கு வசப்பட்டு ஸ்ரீதேசிகன் தம உண்மைவடிவததோடு இதில எழுந்தருளிவிடடதாகவே கூற லாம். இததிருமேனியை ஸேவித்த பல ரஸிகஸணபர்கள "ஆம் இதுவே ஸ்வாமியின் விபவததிருமேனி" எனறு பலமுறை கூறி ஆநதக்கூதாடினர். விமர்சகர்களுள் தலைசிறந்துநிறகும வி. வி. ஸ்வாமியும் இச்சித்திரதனதைக் கண்டு முடிகுலுக்கினரொனறுல் வேறு கூறவேண்டியது என்னே? இமமஹோபகாரதனதைச செய்த இவ்விரு வருக்கும இவர்களின கூஷமத்தைத திருவிண்ணகரபபனதிருவடி களில பிரார்த்திபபதன்றி அடியேன்செய்யும வேறு கைமமாறு யாது? இச்சிதரதனதில் வி. வி. ஸ்வாமி பின்னும தமக்குத தோன்

தி ய சில பரிஷ்காரங்களைச் செய்தருளியது 'பொறறுமரைக்கு மண மூடடியது' போலாயிறறு.

முனனுரை தந்த மூர்தது

இப்பதிப்பிறகு முனனுரை எழுதிததருமபடி எந்தப் பெரி யோரைப பிரார்தததிப்பது எனறு சிநதிக்கும சிரமம் அடியேனுககு ஏறபடவில்லை. அடியேனுடைய குழநதைதபபருவம முதல அடியே னிடம் அளவற்ற அனபுபூணடு பலவகையிலும் அடியேனுடைய யோககேஷமத்திலேயே கணணுங்கருததுமாய்நிறபவரும், தறகாலம சென்னையில ஹைகோரட ஜடஜாக இருபபவருமான (ஓபபிலியப பன ஸநததி) ஆனரபில ஸ்ரீ உ. வே. K. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார ஸ்வாமியைதத தவிர வேறு யாரிடம அடியேன அத்தகைய உரிமை பாராட்டிக் கேட்கவலலேன்? இநத ஸ்வாமி பாஷ்யமமுதல ஸ்ரீதேசிக னுடைய திவயஸூகதிரஸதததைச் சுவைத்துச்சுவைதது பழகித் தினதோறும அதிகாலையில எழுநதிருந்து தமக்குச சாண்யன இயற்கையாக அருளிய ஸங்கீதஜஞாநதனை ஸ்ரீதேசிகஸூக்திகளில படிதது இன்னிசையுடன் பாடிப பகவதநுபவம செய்து மகிழ்ந்து நிறபதை அடியேனபலபோல நெருங்கிபபழகுபவரே அறிவர். அடி யேன இநத ஸ்வாமியின ஸமாகமதனைப பெறுமபோதெலலாம் பரமகிருபையுடன ஸ்ரீதேசிகஸூக்தி ஒனறைக கூறி "ஸ்ரீதேசிக னுககு முனபாவது பினபாவது அவரைப்போனற வேறோர் ஆசார யன் இருநததுணடா? பார். சரணயன செயத உபகாரஙகளில ஸ்ரீதேசிகனே நமககு ஆசார்யனாக அளிதத இமமஹாபகாரம ஒனறுககே நாம அவனிடம நனறிபாராடடவேணடும" என்பது போனற பல விஷயஙகளை மனமுருகியுருகி மகிழநது பேசுவார். இதன மூலபபதிபபின முன்னுரையில வி. வி. ஸ்வாமி 'ஸ்ரீதேசிகனிற சிறந்த ஆசார்யனும், ப்ரபநதகியிற் சிறநத உபாயமும இலலை' எனறு காஞ்சிததார். அதனால நாடொறுமம புதுதுயிர்பெற்றுநிறகும ஸ்ரீதேசிகபக்தியைத தழைததோஙகுமபடி செய்யவலல ஒரு முனனுரையை இந்த ஸ்வாமி இவவுரைபபதிப்பிறகு எழுதியருள்வது மிகப பொருததமேயாம. இததகைய தேசிகபக்தரான K. S. K. ஸ்வாமி தம பல காரியஙகளின நடுவில் மறுக்கமுடியாத அடியே னுடைய பராதததனையை ஏறறு முனனுரை எழுதத்தொடஙகி, இனனாலேத தருவித்துருவிப்பாரதது ஸாராாதததங்கள் அனைததையும

திரட்டி அதில் விளக்கி ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜஸித்தாந்தத்தின் ததது வங்களையும அதற்கு ஸ்ரீதேசிகன்செய்தருளிய பேருதவியையும விரித்துரைத்து "ஸ்ரீதேசிகனே ஆசாரியருள் சிறந்தவர்" எனறு முடிவுரைகூறி மிக அழகாய் முடித்திருப்பதைக் காணபோர் இந்த ஸ்வாமி வைதிகாம்சங்களுக்கும ஜட்ஜபதவியில் நின்று இதந்த தீர்ப்பைக் கூறியதாகவே கொள்வர். இத்தகைய விலயற்ற முகவுரையை அளித்த எங்கள் ஸர் K. S. K. ஸ்வாமிக்குச் செய்யும் பிரதியுபகாரம அடியேனுடைய பரணமங்களேயாம்.

மற்ற உபகாரகர்கள்.

சென்னை அட்வகேட் ஸ்ரீமான் D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி B.A., B.L., அடியேனுடைய ஆருயிர்த்தோழர். எங்கள் கட்பினைக் கண்டவர் இவரை அடியேனுக்கு ஒரு ஸஹோதரராகவே கருதுவர். இவர் பேரருளாளனிடமே பெருங்காதல்கொண்டவர். இவர் தம் உயிரையும் உடலையும் அறவே மறந்து ஏகாந்தத்தில் பேரருளாளனை அநுபவிப்பதை நினைக்குங்கால், நிருக்கச்சிநம்பிக்குப் பிறகு நெடுநாட்களாக விடாயத்துக்கிடந்த அவன் அர்ச்சாஸமாதி யைக் கடந்து இவரோடு நேரிற் பேசுவானேவென்றும் அடியேன் ஐயுறுவதுண்டு. ஸதாசார்யகடாக்ஷத்தால் தாம் பெற்ற ஆசார்ய ஸக்திகளை அநுபவித்து அநுபவித்து அந்த அந்தக் குணங்களை உடனுக்குடன் பேரருளாளனுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்திலும் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலும கண்டு ஸமன்வயப்படுத்திக் கொள்கின்ற ரென்ற கருதுமபடி இருக்கும இவரது அநுபவம். 'பேரருளாளன் ஸந்நிதியில் புறப்பாட்டுக்காகத் திருச்சின்னவொலி கேட்டால சென்னையிலிருக்கும் நம் ராமஸ்வாமியைக் கச்சியிலே காணலாம' என்று வி. வி. ஸ்வாமி ஸஸமாகவோ உணமையாகவோ கூறுவ துண்டு. இத்தகைய பேரருளாளப்பித்தர் சரித்திரபூர்வமான ஆதாரத்துடன் லகு அழகாக வரைந்தளித்த ஸ்ரீதேசிகலைபவம் இபபதிப்பில் சேர்க்கப்பட்டுளது. பிள்ளையதாதியில் ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் உரையின் முடிவில் அசசிட்டிருக்கும் குறிப்புக்கள் அனைத்தும இவருடையனவே. இவர்செய்த உதவிக்கு அடியேன் உபசாரமொழி கூறுவது அடியேனுக்கே கூறிக்கொள்வதுபோன்ற தாதலின் அப்பணியை வாசகர்களுக்கே விடுக்கின்றேன்.

மதுரைத தமிழ்ச்சங்கத்தின் காரியதர்சியும வடமொழிச் சபையின் தலைவருமான அட்வகேட். ஸ்ரீமான் N. R. கிருஷ்ண ஸ்வாமி ஐயங்கார B. A., B. L., ஸ்வாமிக்கு அடியேன்மீது பல்லாண்டுகளாக உள்ள அனபின் மிகுதியே இதத ஸ்வாமியோடு அடியேனை அடிகடி கூட்டிவைத்துவருகின்றது. பல ஸமயங்களில இவர் கமபராமாயணததில காணுமம அருமபொருளகளைக் கூறி அடியேனை மகிழ்விப்பது அடியேனுடைய பாக்யவிசேஷமேயாம். ஸ்ரீராமபிரானிடமம திவ்யாஸத்ரஙகள் அனைத்தும கைகுவித்து முன் நின்று அவனுக்கு ஏவறறுழில செய்யக் காத்திருப்பதுபோல் கம்பர் பாசுரங்கள் அனைத்தும் எப்போதும் இவர்முன் நின்று தொண்டுபுரிவது வித்வான்களுக்கும் ஒரு விந்தையேயாம். இவருடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற இடங்கள் அனைதறிலும கம்பராமாயணத்தின் மணம் வீசுமென்று கூறுதல மிகையாகாது. வடமொழியறிவுடன் கலந்த கமபராமாயணஜ்ஞானம எததனைய சிறந்த பயனையளிக்குமென்பதை இம் மஹானிடம நேரிற் காண்க. இவரோடு அடிக்கடி அடியேன செய்யபபெற்ற விஷயசர்ச்சைகள் அடியேனுடைய அறிவைப் பண்படுததுவதோடு நிற்காமல் இதறப் பதிப்புக்கும மிக உதவுவனவாயிருந்தனவென்று பெருமையுடன் பேசுகினறேன். 'மாரிமாட் டென்றூற்றுங கொல்லோ வுலகு?' என்ற அனுஸந்தானமே இதத ஸ்வாமிக்கு அடியேன் செய்யும உதவியாம்.

மதுரையில் இராமநாதபுரம் ஜில்லா கமர்ஷியல் டாக்ஸ் ஆபீஸர் ஸ்ரீமான் S. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார ஸ்வாமி B. A. அடியேனுக்கு பரமாப்தர். 'பாலும நீருமபோல' என்ற உவமானததின் பெருமை இதத ஸ்வாமியின் நட்பினைப் பெற்ற அடியேன்போன்றவர்க்கே நன்கு விளஙகுமென்னலாம. இவர குளிர்ந்த நெஞ்சம, இனியபேச்சு, பாகவதப்ரதிபத்தி, ஆசாரியபக்தி, ஸம்ப்ரதாயனிஷ்யதறில மிக்க சிரதறை ஆகிய எலலாம ஒருங்கே அமையப்பெற்ற பாகயவான். இவருடைய சிரதறையும் உதவியும இக் கைங்கர்யத்திற்குச் சிறந்த ஸாதனமாயிருந்தன. இவருக்கு எதறகையை கைம்மாறு உரித்து என்பதை ஆலோசிதறகக்கொண்டே நிறகின்றேன்.

ஆர்ட் பேபர் முதலிய ஸாதனங்கள் கிடைக்க அரிய இக் காலத்தில மிக சிரத்தையோடு ஸ்ரீ தேனினுடைய மூவர்ணப் படத்தை 60 பலவண்டு உயர்ந்த ஆட பேபரில் வெகு அழகாக

அசசிட்டுக்கொடுத்த காரஸ் பப்ளிஷிங் ஹௌஸ் மானேஜரான இளைஞர் ஸ்ரீமான் K. N. தேசிகன் அவர்களுக்கு ஸர்வ மங்களங் கனையும ஸாவேசுவரன அளிப்பாகை.

திருக்குடந்தை ஸ்ரீ மஹாபாரத பிரஸ்ஸின் தலைவரும், ஸ்ரீ மஹாபாரதமெனுமி திவயாமருதகனைத தமிழில இவ்வுலகுக்குப பொழிந-பாஷாபாரததுரந்தர-மஹாமஹோபாதயாய ஸ்ரீ. உ. வே வித்வான. ம. வீ. ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமியின் செல்வக குமாரரு மான ஸ்ரீமான். M. R. ராஜகோபாலாசாரியர் தமது பிரஸ்ஸில் இக கைங்கர்யத்தை மிகக சிரதனையுடன் பூர்தசெய்துகொடுத்ததற்கு இவருககுத தாக்காயுஸையும, மேன்மேலும ஸத்காரியங்களில அதிக சிரதனையையும், செல்வபபெருகனகையும ஸாவேசுவரன அருள்வா ஹாக. அமிருதாஞ்சனி மூதல மெய்ஞ்ஞானமான்மியம் வரை அன்போடு அச்சிடடுக் கொடுதத ஸ்ரீ கோமளாம்பா பிரஸ்ஸின் தலைவர்களிடத்தும அடியேன் மிக்க நனறியுடையேன்.

தஞ்சாவூர் கேடல்ஸ் ரோடு அட்வகேட் ஸ்ரீமான் வழுத்தூர R. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி B. A; B. L; அடியேனுக்கு ஆருயிர்நண்பர். இவர் ஸதாசார்யகடாகஷம் பெற்று அதனல் ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞானத்தை நன்கு அடைநதவர்; ஸ்ரீ தேசிகதிவ்ய ஸூக்திகள் நாடெங்கும பரவவேண்டுமென்ற ஆர்வம நிரமபியவர். இவருடைய மிகக் குளிர்ந்த எண்ணதனதையும் அழுதினுமினிய குணங்களையும் கண்டவர் ஸ்ரீவைஷணவதனமைக்கு இவரை ஓர் உரையாணியாகக கருதுவர். இவர் அலலும பகலும இக்கைங் கர்யதனதைப் பற்றிய சிந்தனையேகொணடு, ஒவ்வொரு விஷயதிலும அடியேனுக்கு ஆலோசனைகூறி உத்ஸாஹமூட்டியும், அடியே னுடைய கவலைகளிலும் பரிசரமங்களிலும பெருமபாகத்தைத தாமம பங்கிட்டுக்கொண்டும் தாமே முன்நின்று இப்பதிப்பை உலகுக்கு வெளியிட்டதற்கு ஸ்ரீ தேசிகபக்தர்கள் அனைவரும் இவருக்கு நன்றிசெலுத்துங கடபபாடுடையர். அடியேனுககு உயிரினுமினிய ஸஹோதரரென்றே கூறுமாறு நிற்கும் இவருக்கு அடியேன உபசாரமொழி கூறுவது எங்கள்நடபுக்கு இழுககா மாதலின் வாளாநிறபதே அடியேனுடைய ஸ்வரூபதனதிற்கு ஏற்ற தாம்.

மேலும் இந்நண்பர் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுருவப்படத்தை அச்சிடுவதற்கான செலவு முழுதையும் மிக்க உற்சாகத்துடன் தாமே ஏகதேசத்தில் ஏற்றுக்கொண்டதன் காரணம அப்படத்தின் மனத்தைக் கவருந்தன்மையும, ஸ்வாமிதிருமேனியை உலகுக்குக் காட்டுமை கைங்கர்யத்தில் உள்ள மிக்க ஊர்வமுமேயாம்.

முடிவுரை.

இக்கைங்கர்யத்தால் உலகிற்கு உபகாரம ஏற்படுவதாகப் பெரியோர்கள் கருதி, அவ்வுபகாரத்தில் அடியேனுக்குச் சிறிதள வாவது ஸமபந்தம இருப்பதாகத் திருவுள்ளதில கொள்வோல, அதற்கு அவர்களிடமிருந்து அடியேன் பெறவிருமபும கைமமாறு ஒன்றே உளது. அது ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகளில் ஜ்ஞாநம் வளரும்படியும், இம்மையிலும் மறுமையிலும் உபாயமாகவும் பலனாக வும் ஸ்ரீ தேசிகன்திருவடிகளைத் தவிர வேறொன்றையும் கொளளாத தன்மையும் ஸ்ரீதேசிகனைத் தவிர வேறு தெய்வத்தை நாடாத மன வுறுதியும் அடியேனிடம் எந்நாளும் நிலைபெறறுநிற்கும்படியும் அடி யேனை அவாகள் அங்கரஹிப்பதேயாம்.

இங்ஙனம

ஸ்ரீ தேசிகனன்றித் தேவுமற்றறியாத

தொண்டர்தொண்டன்

(ஒப்பிலியப்பன்ஸந்நிதி)

போர்டு ஹைஸ்கூல்
வத்தலக்குண்டு.
8—7—'44

வ. ந. ஸ்ரீராமதேசிகதாஸன்.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸமஹாதேசிகாய நம :

ப்ரகாசகரின் குறிப்பு

[வழுத்தூர் R ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் B.A., B.L.,
அடவகேட, தஞ்சாவூர.]

ஸ்ரீதேசிகதர்சநத்திலே பிறந்து அதுமுதல் ஸ்ரீதேசிகதாசநரத்ந தீபத்தின ஒளிவடிவுகொணட கருணைவெள்ளத்தில எங்காளுமம அம்முழ்துநிற்கும் பாக்யம்பெற்ற அடியேனுக்கு இப்பொழுது இப் பிரபநதத்தை வெளியிடும் மஹாகைங்கர்யதத்தை எமபெருமான் ஸங் கல்பிததுள்ளான். இதை நிணைக்குங்கால் இதற்காகவே நெடுநாளாக அடியேன் ஸ்வரூபமசிக்ஷிக்கப்பெற்றும் நம் தர்சநப்ரசாரதத்தில் எந நாளுமம குன்றுத ஓர் உதஸாஹம் ஊட்டப்பெற்றும்வநதிருக்கின்றே னென்றே தோன்றுகிறது.

இக்கைங்கர்யத்தை நிர்வஹிதது முடித்திசெய்ய எள்ளளவும அர்ஹதையில்லாத அடியேன் இநத நியமநத்தை மறுக்காது முடியி னல் ஏற்று இநத ஸாஹஸகார்யத்தில் இறங்கியதற்குக் காரணம், இது மஹநீயர்களுக்குச செய்யும் ஓர் அரிய ஸேவையென்ற உறதி யும், ஆசார்யர்களுடைய அநுக்ரஹம முன்னின்று துணைசெய்யு மென்ற மஹாவிசுவாஸமுமேயாம்.

இநதப் பிரபநதம், நமது தர்சநத்தின் ஆஸாதாரணமான தர் மங்களையும் தத்துவங்களையும் ஸகலஜநங்களுக்கும் தெளிவாகக் காட்டி அவர்களுக்கு கேஷமத்தை உண்டாக்கவேண்டுமென்ற எல்லையில்லாத ஆசையுடன் நம் ஆசார்யஸ்ரேஷ்டராஸ் இயற்றப் பெற்றிருபபதால் இது தாரணியில் வாழ்வார்கு வானேறப் போமளவும மஹாபகாரகமாயிருக்குமென்பது ஸத்யம். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு புருஷார்த்தஙகளையும் பெற விக்கவல்ல இநதத் திவ்யக்ரந்ததின் பரகாசநமஹாகைங்கர்யத்தை

அடியேனுக்கு விதித்த நண்பர்களுக்கு அடியேனுடைய பூர்ணநன்றி யை எவ்வாறு வெளியிடுவது என்பது அடியேனுக்குப் புலப் படாததொன்றாகும.

அடியேனுடைய அருமைநண்பர் (ஒப்பிலியப்பன்னாநிதி) பூரீ. உ. வே-வித்வான் வ. ந. பூரீராமதேசிகாசார்யாஸ்வாமியின் மஹிமோன்ற ப்ரயத்நமே வடிவுகொண்டதென்னும்படியுள்ள இந தக் கிரந்தத்தை எல்லோரும அநுபவிதது உஜ்ஜீவிககச் சிறந்த ஸாதநமாகக் கொள்ளவேணடுமென்று ஸாவேசுவரனை ப பிரார்த் திதது ஆசார்யர்களின் அநுக்ரஹததை முன்னிட்டு இந்த பூரீகோ சத்தை மட்டற்ற மகிழ்ச்சியோடு உலகுக்கு வெளியிடுகினறேன்.

கேடல்ஸ்ரோடு,
தஞ்சாவூர்,
28-12-,44.

வழுதாவூர்,
ரா. ரங்கஸ்வாமி தாஸன,
அட்வகேட.

ஸ்ரீஃ

ஸ்ரீஃகெ நிமஃாஞ்ஜெஃஹாஎஒஸிகாய நஃஃ

மூலபபதிப்பிற்கும் இவ்வுரைப்பதிபபிறகும் இதுவரை

பொருளுதவிசெயத மஹான்கள்.

		ரூ.	அ.	பை
ஸ்ரீமான	V V. ஸ்ரீநிவாஸையங்காா	321	7	0
,,	R S ஐயங்காா, கலகத்தா	400	0	0
ஸ்ரீமத—	பரகாலமடதிவயாஸ்தாநம, மைசூா	225	0	0
ஸ்ரீமான	D வேதாந்தாசாரியா, கலகத்தா மூலம	200	0	0
,,	ஜஸடிஸ் K S கிருஷ்ணஸவாமி ஐயங்காா	150	0	0
,,	R. ரங்கஸவாமி ஐயங்காா, அடவகேட, தஞ்சாவூா	101	0	0
,,	M. R. ரங்கஸவாமி ஐயங்கார் Retd ஸஹஸகூல ஹெடமாஸடா, மனஞாகுடி	50	0	0
,,	வேதாந்தாாமாநுஜதாஸா, ரங்கராமாநுஜ தாஸா, திருநகதனவனம, ஓபபிலி யபபனஸந்நிதி	50	0	0
ஸ்ரீமத—	ஆணடவனஸந்நிதி, ஸ்ரீரங்கம	25	0	0
ஸ்ரீதேசிகபகதஸபை, மதுரை		25	0	0
ஸ்ரீமான	ஜஸ்டிஸ ஸா S வரதாசாரியா. புதுடிலலி	25	0	0
,,	ப ஸ்ரீவெங்கடாசாரியா, தேவஞாவிளாகம	25	0	0
,,	K. S பாடடராசாரியா, திருகக்குடநதை	25	4	0
,,	T. E சடகோபாசாரியா, அடவகேட, கடலூா	25	0	0
,,	D. ராமஸவாமிஐயங்கார், அடவகேட, சென்னை	25	0	0
,,	புரிசை ராமாநுஜாசாரியா, திருவதிபுரம	25	0	0
,,	M. ஸுதாசந்ம் ஐயங்காா, மயிலாபபூா	25	0	0
,,	D. நாராயணையங்காா, ஓபபிலியபபனஸந்நிதி	25	0	0
,,	N. ஸ்ரீநிவாஸையங்கார், திருகக்குடநதை	21	0	0
,,	A. V. கோபாலாசாரியர், அடவகேட, திருசசி	20	0	0
,,	M. R ராஜகோபாலையங்காா, Retd டிபடி கலெகடா, மயிலாபபூர்	20	0	0
,,	P. S திருமலை ஐயங்காா, விருதுநகா	20	0	0
,,	ராமஸவாமி ஐயங்கார், பொனமலை	15	0	0

			ரூ	அ	பை
ஸ்ரீமத	அஹோபிலமட திவயாஸதாகம, ஸ்ரீரங்கம		10	0	0
ஸ்ரீமான	திவானபகதூர C. V. வெங்கடரமணஜயங்கார்				
	கோயமபுததூர		10	0	0
,,	R அணணததுரை ஜயங்கார்,				
	Retd இஞ்சினீர, மதுரை		10	0	0
,,	T கிருஷணஸவாமி ஜயங்கார, அடவகேட,				
	மதுரை		10	0	0
,,	M S. வரதராஜலுநாயுடுகாரு, மதுரை		10	0	0
,,	C ஸ்ரீநிவாஸராவஸாஹிப, அடவகேட,				
	மதுரை		10	0	0
,,	P T சேஷன, எலகடரிகல இஞ்சினீர,				
	மேடரோ டாம		10	0	0
,,	V ஸாரநாதன, பிரினஸிபால, திருசி		10	0	0
,,	S திருவேங்கடாசாரியா, அகில இநதிய				
	ரேடியோ, திருசி		10	0	0
,,	T ஸ்ரீநிவாஸராகவையங்கார, சோழவநதான		10	0	0
,,	C R ராஜகோபாலாசாரியா, அடவகேட,				
	சென்னை		10	0	0
,,	M சேஷாதரி ஜயங்கார, சென்னை		10	0	0
,,	S ராகவையங்கார, ஸாவேஆபீஸ, ஸ்ரீரங்கம		10	0	0
,,	K. C கோபாலன, டிஸடரிகடஜடஜ		5	0	0
,,	ராவபகதூர R கிருஷணமாசாரியா,				
	திவான, பங்கனபளளி		5	0	0
,,	K. ராஸிமம ஜயங்கார, அடவகேட,				
	திருகுடந்தை		5	0	0
,,	V ஸ்ரீநிவாஸாசாரியா Retd போஸட				
	மாஸடர, ஸ்ரீரங்கம		5	0	0
,,	S ராமஸ்வாமி ஜயங்கார, வகீல, மதுரை		5	0	0
	ஒரு பகதூர		1	8	0
			2000	3	0

வ. ந. ஸ்ரீராமதேசிகதாஸன,
எடிடர.

R ரங்கஸ்வாமி ஜயங்கார,
பபளிஷர

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகவைபவம்

[ஸ்ரீமான்—D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், B.A., B.L.,
அட்வகேட், சென்னை.]

" யதீயவாரிதம் வந்தே வாரிதவ்யூஹவைபவம்
யதீயவசநம் வாரம் வக்ருஷ்ணஸம்ஸயொந்மேஷநே ।
யதீயகாருண்யா மதிர்வ்ருக்ஷயதி ஸ்ம நிர்த்தநாம்
ஸ நிஸ்ஸரணிர்வ்ருஷலே வக்ருதத்ரே நிவாரகம் ॥ "

முன்னுரை

ஓர் ஆசிரியருடைய நூல பதிபபிகபபெறுமபோது அதறகு அவவாசிரியரின வாழககைசசரிதரம முகவுரையாக வரையப் பெறுவது பழமையான அநுஷடாநம அதற்கு முகியகாரணம் யாதெனின, நூலை எழுதியவர் யார? அவர் எதறகாக கோடபா டுடையர? அவர் வேறு சில நூலகளை எழுதியிருபபின அவை யாவை? அவருடைய ஜீவியசரிதரம எபபடபபடடமையது? எனபவை முதலிய பல அமசஙகளையும ஒருவர் நமகு அறிரது அநநூலை படிபதால அதன உணமைபபொருள விளஙகுவதறகும ரஸாநுபவதறகும மிகவும அநுகூலமாயிருககும எனபதேயாம அஃது அபபடியாயின பரமாசாரயரான ஸ்ரீமதஸிகமாரதமஹாதேசிகனுடைய ஸ்வாநுபவ பரீவாஹமான அருளிசசெயலகளில ஒவவொரு பாதமும பதமும கூட வேதாந்தஙகளின தீரந்த அரதவிசேஷஙகளை விளககுவன வாதலின் அவவவதாரமூரதியுடைய விபவசரிதரம தெளியத் தெரிநதாலலது அரதாநுபவமும ரஸாநுபவமும பரிபூர்ணமாகப பெறவியலாது. ஆதலாலனறோ இபபதிப்பாசிரியர, இவவருமை யான பதிபபில தொகுகக வேணடி அமமஹாசாரயருடைய விபவ சரிதரதரதைச சுருககமாக எழுதும பரமகைஙகாயதரதில அடியேனை ஆஜஞாபிதரதது

ஸ்ரீதேசிகாவதாரக்காரணம்

'எபபொழுது எபபொழுது தாமம குறைவடைகினறதே தா, அபபொழுதெலலாம நான உலகதில தோனறுகினறேன' என பது கீதாசாயனை கணணனுடைய வாததை உலகை உயவிகக கருதி முதலில எமபெருமான மதஸயகூமாதிதசாவதாரஙகளைச செயதருளினை, பினபு பொயகையாழவா முதலிய ஆழவாகளாக ஓர அபிநவதசாவதாரம செயதருளினை, அதனபிறகு ஸ்ரீபாஷ்ய காரா எனகிற வடிவில அவதரிதது பல வாறுயச சிதறிபபோயிருந த வைதிகமதததை நோபடுதது உலகில ஸ்ரீவிசிஷடாதவைதஸிததாந தததை நிலைநாடடினை, உணமையான ததது வஹிதபுருஷார்தஙக களை ஸ்ரீபாஷயம முதலிய ஒனபது காரதரதஙகளால மிகத தெளி வாக அருளிசசெயது அவவிஷயஙகளில ஸமசயஙகள புகாவணணம பெரியஉபகாரம செயதருளினை. ஆனால இவறறுல பிறமதஙகள ஒரு வாறு கணடிகபபடடுபபோயினவாயிலும, ஏதோ சிலருககுத தவிர மறறவாக்கு இவை பயனபடாமறபோயின. ஏனெனில, ஸ்ரீபாஷய காரமததை அவலமபிதத சிலரே அவருடைய அருளிசசெயலகளை அஙகரிததும அவமதிததும வருததோடு அவா அநுஷடிததுக காடடிய பரபததிமாகததைத தூஷிததுமவருகாகள பிறமதங களைக கணடிபபதறகலலது பாஷயம பயனபடாதெனறும, கதயங களை பகவதவிஷயததில ஆர்தியுடையோகளுககுக கணதுடைப பதறகாக ஏறபடடவையெனறும இபபடியாகச சிலா ஸ்ரீபாஷய காரரது அவதாரமே பயனறறதாகுமபடி உபதேசஙகளையும உபந்யாஸஙகளையும செயதுவர தலைபபடடனர. ஸ்ரீபாஷயகாரர ஸ்தாபிதத உண்மையான மதம சிறசில ஆஸதிகாகளிடையே குடி கொண்டிருநதது மேலும ஸ்ரீபாஷயகாரர ஆழவாகளின அருளிச செயலகளைத தமது ஏகாநத அநுபவததிறகு விஷயமாகவிவர்தாரே யன்றி அவவருளிசசெயலகளைபபறறிச சிறிதளவும தம காரதஙக ளில் பிரஸ்தாவிககவிலலை அதனால உபநிடதங்களும திவ்யபரபந் தங்களும தனிததனியாக வெவவேறு கடசியாரால கொண்டாடப் படுவதனவேயன்றி அவறறின ஒற்றுமை உலகில நன்கு அறியபபடவேயிலலை. இவை நிறக, பலர பிராடடியின பெருமையை மறைத்து அவவிஷயததில பல தவறான ஸித்தாநதஙகளை பரவசசம் செய்துவநதனர். அவறறைத திருததிப பிராடடியின உண்மைப் பெருமையை உலகில் ஸ்தாபிககவேணடியதும அவசியமாயிறறு. இத்தகைய பல அமசஙகளில தாமம் தளாநதுபோயிருந்தது. ஆகவே எமபெருமானுடைய ஓர அவதார

அவதாரம்

அவவவதாரவிசேஷமதான ஸ்ரீமகநிகமாகதமமஹாதேசிகன இறைறகசுசு சுமார 676 ஆணடுகடகுமுன ஒரு விபவவருடம (கி பி 1268 A D) புரடடாசிமாதம திருவோணததிருநகஷததிரததில பெருமாளகோயில என்று பெயாபூணட காஞசிமாநகரில திருத தணகா எனனும தீபபரகாசன (விளககொளியெமபெருமான) ஸந நிதிககு அருகில உளள தூபபுல் எனறு வழஙகுமம திவயகஷேதரத தில விசுவாமிதராகோதரபரமபரையினரான அநநதஸூரியென் னும பராஹமணணததமருகுமம தோதாரம்பா எனற அவருடைய தாமபதநிகுமம திருகுமாரராயத திருவவதரிததருளினா நம ஆசாரியோததமா புரடடாசிததிருவோணமெனபது திருவேஙகட முடையானதிருநகஷதிரமும அவவெமபெருமானது திவயோத ஸவததின் தீரதததினமுமனறே ? அனறு அவதரிதத இநதத் திவயசிசுவிறகு அவவெமபெருமானபெயரையே பெரியோாகள இட டனர் 'வேஙகடநாதன்' எனற நம ஸவாமியின திருநாமம அவ ருடைய திருவவதாரதினதனமடடும காரணமாகக கொணடதனறு. அநத எம்பெருமானே இவவாசாரியவடிவில திருவவதரிததருளினை னெனபது நம பூரவாகளுடைய கொளகை திருவேஙகடமுடையா னுடைய திருமணியின (கணைடையின) அவதாரமெனறும ஸ்ரீபாஷய காரருடைய அவதாரமெனறும சொலபவாகளும உணடு அவை பினபுளளாருடைய பகதயதிசயததால ஏறபடட அதிசயோகதி யெனறு கூறுவதறகிலலை எனெனறால ஸ்ரீதேசிகனகாலததிலேயே அநதக கொளகைகளும அவறறுககுத தக காரணஙகளும பிரசித த மாயகினறனவெனறு தெரிகிறது *

குலபபெருமை

ஸவாமியின பாடடனர்பெயா புணடரீகாகஷேஸாமயாஜியா. ஸவாமியினுடைய திருததாயாா ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய முகிய சிஷயரான கடாமபியாசசானுடைய திருவமசதில உறபவிதத அமமையா ஸவாமியின அமமான கடாமபி அபபுளளா. ஆசாரியராமானுஜனெனறும அவருகுப் பெயா வழஙகும அவா தாம ஸவாமிககு ஆசாரயாயிருநது ஸகலகலைகளையும அவருகுப போதிகுமபெருமைபெறறவா

---

* 'உதெ ஊரு கூரு தெ பெரியஜெநரு வெவதிலு ஹுடி' என்று ஸ்ரீஸஙகலபஸூரியோதயதில ஸவாமி அருளிய ஸ்லோகதியே இதற குப போதுமான சானறு

அம்மாளின் அனுக்ரஹம்

அபதபூததி(ஆணடுநிறைவு) முதல, அவ்வூரை அலங்கரிகக்கும பேரருளாளன பெருநதேவிததாயார எனனும திவ்யதமபதிக ளுடைய திவயகடாக்ஷததிறகுப பாததிரமாய ஸவாமி நாளொரு தேஜஸும பொழுதொரு ஞானமுமாக வளாநதுவநதார. ஸவாமி தமது ஐநதாமபிராயம நடகுமபொழுது ஒருநாள தம அமமானகிய அபபுள்ளாரா அவருடைய ஆசாரயரிடம காலக்ஷேபமசெயயப் போகுமபோது தாமும உடன எழுநதருளினார நடாதூர் அமமாள என்று பரஸிததரான அவவாசார்யசிரேஷ்டா அபபுள்ளாருடன் வந்த இகுழந்தையின திவயதேஜஸ்ஸைக கண்டு வியநது யாரெனறு கேடடுததெரிநதுகொண்டு மிகக அனபுடன குளிரக கடாக்ஷித்து,

"ரூகிஷ்டாவிதவெஷ்டாஞ்ச ரூதிக்ஷிவ்வபைஹிஷ்டுதம் ।
ஸுயாவெஷ்வெவிஷ்ரூசாதரூக்ஷம் ஸுஸிக்ஷயாணஸுராஜநடி ॥"

என்ற ஒரு சுலோகததால இகுழநதையை அநுகரஹித்தார. பினனும் தம் வயதுமுதிர்ச்சியால காம நேராக இகுழநதைகக ஆசார்யகம்செயயப்பெறமுடியாமையை நினைநது தம சிஷ்யரான அபபுள்ளாரை அதில நியமிததார. ஸவாமிதேசிகன இநத வரலாற்றினை மறவாது போறறிப் பாராடடி அதிகரணஸாராவளி, ததுவமுக்தாகலாபம், ஸங்கலபஸூர்யோதயம முதலிய தம கரந தங்களில குறிததுளளார இநத நிகழசசி காஞசீபுரததில தேவப பெருமாளஸந்நிதியில திருமலையினமேலுளள வையமாளிகையென னும ப்ரதக்ஷிணத்தில கீழபுறததில சிததிரரூபமாக வரையப பெற்றுளளது. இனறும அனைவரும ஸேவிதது கொளளலாம. அக்காலததில அஙகே நடாதூர் அமமாள்ஸந்நிதியில ஸ்ரீபாஷய காலக்ஷேபமசெயதுகொண்டிருநத ஸுதர்சநபட்டர் எனனும் ஒரு சிஷ்யர் தமது அபாரமான ஞாபகசகதியைகொணடு ஆசாரயனிடம கேட்ட அர்தவிசேஷங்களை திரடடி ஸ்ரீபாஷயதிறகு அதியற் புதமான சுருதபரகாசிகையெனனும வியாகயாநதை நிரமிததார. இதையே ஸ்ரீதேசிகன பினனல ரசுதி பரவசநமும செய தருளினார.

வித்யாப்யாஸம்

தக்க காலத்தில விதயாப்யாஸதைத தொடங்கி மாதுலரான அப்புள்ளாரிடம தென்மொழி—வடமொழி நூல்களை அனைதது யும் மிக விரைவில அதிகரித்துவிடடார் நம் தேசிகாபெருமான். இருபதுவயதிற்குள பல்வகைபபடட கலைகள மூழுவதையும பரி

பூர்ணமாகக கேடடுத தெளிநதுகொணடதாக ஸ்வாமி தாமே ஸங கலபஸுமாயோதயததில அருளிசசெயதுளளார. [விஂஶதயுஷை விஶுதநாநாவியவிஜயீ]எல்லாககிரநதஙகளுககுளளுமஸ்ரீபாஷய காரருடைய ஸுமகதிகளில ஸவாமிககு மிகுநத வ்யாமோஹம

[“யதிவூவாஹாரதீரவஹரெண நீதம வயஃ”

“நிவிஷ்டம யதிஸாவபூஹளஃவவஹாஶாவ்ருதிஹிய்ருளவநழ”]

ஸவாமி, ஆபாஸவிஷயஙகளில ரஸாநுபவமசெயயும ஸாமாநயஜநங களபோலனறிககே, ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய திவயஸுகதிகளை அநு பவிதகே கமது யெளவநததைப போககியருளியதாகத தெரிகிறது.

திருவயிநதிரபுரம எழுநதருளுதல்

அபபுளளார ஸவாமிதேசிகனுககு ஸகலவிதயைகளையும உப தேசிததுடன வேதஸவரூபனன கருடனுடைய மநதரதையும உபதேசிதது அதை ஆவருதகிசெயது ஸகலஸிததிகளையும பெறும படி அநுக்ரஹிததருளினார். அதறகுத ககக ஸதலமான திருவயிந திரபுரததிறகு எழுநதருளி அஙகே ஒளஷதாதரியெனனும குன் றினமீது ஸவாமி நியமததுடன அநத மநதரததை ஜபிதது ஸ்ரீவைஷ ணவனை ஸாகூஷாதகரிததார. பின அவர உபதேசித்த ஸ்ரீஹயகரீவ மநதரதையும அஙகு இருநதே ஆவருதகிசெயதார. அதனபலனாக ஸ்ரீஹயகரீவன பரஸநநனாகி ஸவாமிகளுக் குளிர விசேஷகடாக்ஷம் செயதருளினான இஙஙனம தமககு விசேஷஅநுகரஹம் செயதருளிய அவாகளைக குறிதது ஸ்ரீதேசிகன கருடபஞ்சாசத, ஹயகரீவஸதோத ரம என்ற ஸ்தோதரஙகளை அருளிசசெயது அவர்கள்திறதது த தமக்கு உள்ள நன்றியை விண்ணபபமசெயதுகொணடார், பினபு அநத திவயதேசததை அலஙகரிககும் அடியவாமெயயனவிஷய மாயப் பல ஸ்தோதரஙகளையும தமிழபரபநதஙகளையும அருளிச செயது அஙகிருந்து காஞசீபுரததிறகுத திருமபியெழுந்தருளினார. ஸவாமி அப்பொழுது திருவயிநதிரபுரததில சுமார் 15–வருடஙகள எழுநதருளியிருநதாரெனத தெரிகிறது.

இல்லறம்

தகக வயதில ஸவாமிககு ஏறற ஒரு கனனிகையுடன் திருமண மநடநதேறியது. ஸவாமி இலலறததை வழுவாது நடதது வநதாரெனக் கூறவுமவேணடுமோ? ஸவாமிதேவிகளின திருநாமம ‘திருமங்கை’ என்று சிலபுததகஙகளிலே காணபபடுகின்றது. “இல லறமல்லது நல்லறமனறு” என்ற பழமொழியின் உண்மையை ஸவாமி தமது வாழகையாலேயே விளகிகாடடி நானகாவதான

ஸகயாஸாசரிமததைக கைககொளவது ஆசாரியாகளாயுளளவாககு அவசியமனறு எனபதை உலகிறகு நனகு விளககிவைதகா இது ஒருகால கலியுகததில் அவவாசரிமதாமததை முறைவழுவாது நடதது வது கடினமெனற அபிஸநதியாலும இருகககூடும

காலகஷேபம்ஸாதிதது

இவவாசிரியாபெருமான அததிகிரியருளாளனிடதில எலலை யறற பரீதியோடு அநதத திவயதேசதில சிலகாலம எழுநதருளி யிருநது அவவெமபெருமானவிஷயமாகவும அவவூரிலுளள மறற எமபெருமானவிஷயமாகவும பல அழகிய ஸதோதரஙகளையும பரபநதஙகளையும் இயறறியருளியதனறித தம ஸசிஷயாகளுககு ஸ்ரீபாஷயாதிகரநதஙகளை பரவசநமுமசெயதுவநதா முபபது முறை ஸவாமியால ஸ்ரீபாஷயம பரவசநமசெயயபபடடதாம, இதுவும ஸஙகலபஸ்ோயோதயதில கூறபபடடிருககினறது அந நாடகம அருளிசசெயதபிறகு எதனைமுறை ஸ்ரீபாஷயகால கஷேபம் ஸாதிததாரோ? யாரே அறிவா?

மறற பூவாசாரயாகளவிஷயதிறபோலவே ஸவாமிதேசிக னுடைய வாழககையின நிகழசசிகளும சரிதிர ஆராயசசிமுறை மையில தகக ஆதாரஙகளுடன நமககு கிடைதில குருபரமபரை களிலும வைபவபரகாசிகை முதலிய கரநதஙகளிலும ஸவாமியின சரிதிரம விரிவாகப பேசபபடடிருககிறது ஆனால தறகாலரீதியில தேதிகளும முனபின கரமஙகளும கிடையா. கூடியவரை இவ விஷயதில ஆராயசசிசெயதவாகள அஙகஙகே எழுதியவறறைக கொணடு இஙகே சில நிகழசசிகளமடடும குறிபபிடபபடுகினறன.

வடதேசயாத்திரை

ஸவாமி முபபதைநது திருநகஷேதிரஙகளில வடதேசயாத திரையாக எழுநதருளிச் சோளஸிமஹபுரம, திருவேஙகடம, இனனும வடக்கேயுளள பதரிகாசரமம, மதுரை, பிருநதாவநம முதலிய திவ்யதேசஙகள், அயோதி, காசி முதலிய புராணகஷேதிரஙகள இவற்றுககெலலாம எழுநதருளியதாகத தெரிகிறது அவவமயம துஙகபதராநதிககரையில தமது ஸபரஹமசாரியான விதயா ரண்யரென்னும அதவைதாசாரயரைச சநதிததா அபபோது மதவிஷயமான வாக்யாதஙகள நடந்திருககவேணடும விதயா ரண்யர் அஙகே ஒரு சிறறரசனது சபையைச சோநது அஙகேயே நின்றுவிடடார். ஸ்வாமி யாதிரையை முடிதது கொணடு காஞசீ புரதிறகுத் திரும்பி எழுந்தருளிவிட்டா

அற்புதச செயல்கள

ஜ்ஞாநம வைராகயம அநுஷடாநம இவறறுல சிறபபுறறு விளங்
கும இவாபெருமை நாடெஙகும பரவியது சிலருககு ஸவாமிவிஷ
யத்தில் பொறுமையும ஏறபடடது அவாகள இவரைப பரிபவத்
தித்குள்ளாகசசெயத முயறசிகளெலலாம பயனபடாமறபோயின.
கரைகடநத பகவதபகதியாலும அதயாசசர்யமான தம சகதிகளா
லும ஸ்வாமி ஒவவொருமுறையும ஜயமபெற்றுககொணடே வந்
தார். ஒருகால இவாபால அஸூயைகொணட சிலரால ஏவபபடட
ஒரு மநதரவாதி ஸவாமியை வாதததிறகழைததான அவனுடன்
வாதம்புரிவது முறையலலவெனறு ஸவாமி மறுததுவிடடார்
உடனே அவன ஒரு குளததிலிறஙகி அநநீரைக குடிதது மநதர
பலததால் ஸவாமியினுடைய திருவுதரததை நிறைதது உபத்திரவம்
ஏற்படுமபடி செயதான இதன ஸூக்ஷுமததை அறிநதுகொண்டு
ஸவாமியும தமது மநதரசகதியைககொணடு அருகிலிருநத ஒரு
தூணைத தம நகததால கீறி அதிலிருந்து அநத ஜலமெலலாம்
வெளியே பெருகுமபடிசெயதார மநதரவாதி வெடகிபபோய
ஸவாமிதிருவடிகளிலே பணிநது சென்றான. இதகையை பல
அருமையான செயலகளைக குருபரமபரையிலும வைபவபரகாசிகை
யிலும விரிவாயக காணலாம கொதததனுடைய செயலான கிணறு
கடடுதலும ஸவாமி அறியாத விதையனறு. திருவயிநதிரபுரததில
ஸ்ரீதேசிகனதிருமாளிகையெனறு வழஙகும கடடிடததில ஸவாமி
நிருக்கையால கடடிய கிணறறை இனறும நாம காணலாம. ஒரு
ப்ரஹமசாரி தனககு விவாஹமசெயதுகொளள, வேணடிய தரவ
யதைதத தநதுஉதவவேணடுமெனகேடடபொழுது பெரியபிராட்டி
யைப பிராாதததிதது அளவறற தரவயததை அவனே அடையும்
படி செயதருளினார. இந்த நிகழசசி காஞசீபுரததில நடநததெனறு
சிலரும, ஸ்ரீரஙகததில நடநததெனறு சிலரும அபிப்ராயபபடுகிறா
ள. அபபொழுது அருளிசசெயத 'யொமாரஜ்ஹ' எனறு தொடஙகும்
லோகத்தை ஸ்ரீஸ்துதியில காணகின்றோம. இநத ஸ்தோதரத
திறகுக 'நகதாராஸதவம' என்றும சிலா பெயரிடுககூறக
கடகின்றோம். தமது வாழகையிலே செலவத்தை விரும்பாது,
ராஜஸேவைசெயது பிழைகக மறுத்து, வைராகயபஞசகமபாடி
ஞ்சவ்ருததிசெயதுவநத ஸவாமி பிறருககு வேணடிய அளவிறகு
மல பொருளைப பொழியும நகதிவ்ய

பிரதிவாதிகளை ஜயித்தல்

இததகைய கீரததியும சிறபபும பெருமையும பெறற இப புல வாபெருமானை தெனனரஙகமணவாளன காணகக்கருதித தமமிடம வருவிததுககொணடான அவவூரிலிருநத அதவைதிகள அங கிருநத ஸ்ரீவைஷணவர்களை வாதததுகக இழுதது அவவாததில ஜயமபெறறுலனறிக கோயிலிலுளள வைஷணவவழிபாடடைச சிதைபபதாகப பயமுறுததினா அபபோது அஙகே ஆசாரயகம செயதுகொணடிருநத ஸ்ரீவைஷணவாகள திவயபரபநதததைமட டும அதிகரிதது ஸவகோஷ்டியில உபநயாஸமசெயய வலலவாகளாக மாததிரமிருநதாகளேயனறி ஸ்ரீபாஷ்யாதிகரநதஙகளை பரிசயம செயது பிறமதததினரோடு வாதமசெயய உரியராக இலலை ஆகவே காஞசீபுரததில எழுநதருளியிருநத ஸ்ரீதேசிகனுகக ஒரு சாஸநம அனுபபபபடடது ஸவாமி அதை முடியிலை தாஙகி ஸ்ரீரஙகத திறகு எழுநதருளவும, ஸகலதேவஸதாநமர்யாதைகளுடன அஙகுள ளோரால வரவேறகபபடடார அபபோது ஸவாமிககுச சுமார 42 திருநக்ஷதரம இருந்திருகக்லாம என்று ஆராயசசியாளரின கருதது. அதாவது கி பி 1310 ஆக இருககவேணடும. ஸ்ரீரஙகததிறகு எழுநதருளியவுடன ஸவாமி முதலில செயத முககியகைஙகாயம் அதவைதிகளுடன் வாதபபோர்புரிநததுவே எடடுகள ஸவாமி அவாகளுடன இடைவிடாது வாதமசெயது அவாகளை வென்று விளஙகினார. அப்பொழுது அருளிசசெயயபபடட கணடனஙகளே 'சததூஷணி' எனற அருமபெருநூலாக இபபொழுது திகழவது.

விருதுகள் பெறல்

இவவாறு ஸ்ரீவைஷணவஸிததாநதமே உணமையான வைதிக ஸிததாநதமென்று நிலைநாடடிய அழகைக கணட ஸ்ரீரஙகநாதன திருவுள்ளமுகந்து ஸவாமியைக குளிரக கடாக்ஷிதது 'வேதாந்தா சாரயா' என்னும விருதை ஆசசகமுகததால அநுகரஹிததான. ஸ்ரீரஙகநாசசியாரும 'ஸாவதந்தரஸ்வதந்த்ரா' எனனும விருதை அளிதது அநுகரஹிததாள

பல நூல்களை இயறறல்

எமபெருமான் அளிதத அபபதம மெயபபதமென்று நிரூபிகக 'அதிகாரணஸாராவளி' யென்னும கரந்தம அவதரிததது. அத னனமே பல ஸிததாநதகரநதஙகள ஸவாமியால அருளிசசெயயப படடன. ததத்துவடீகை, ந்யாயஸிததாஞஜநம, ததத்துவமுக்தா கலாபம, இதற்கு வியாகயாநமான ஸாவாாததஸிததி, ஸேசுவர

மீமாமஸை முதலியன அவற்றிற சில. ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளின அநுஷ்டாநதகில பழுதொனறுமவாராதவணணம காபபதற்காக ஸசசரிதரரகஷை, ஸ்ரீபாஞசராதரரகஷை, நிகேஷபரகஷை, கீதாதத ஸங்கரஹரகஷை முதலிய கரநதங்களுமம ரஹஸயஸமபரதாயததைச சீரதிருததி 32 ரஹஸயங்களுமம ஸவாமியால அருளிசசெயயப பெறறன. எம்பெருமானுடைய பெருமையைபபோல ஸ்ரீதேசிக திவயஸூகதிகளின் பெருமையும, அறிநததாக எணணுபவாகளால அறியபபடாமலும, அறியோமெனபவாகளால அறியபபடடும் விளஙகும [சுவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதஶவிஜாநதாழ் ।] அவறறைப பறறிப புகழநதுபேசப போதுமான சொறகள நிகணடுகளில இல ஆகவே நம சொலலளவனறு ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய ஸமபரதாயததை நிலைநாடடினமையே ஸவாமியின் பெருங கீரதிகக்குக காரணம. ஸ்ரீபாஷயகாராவிஷயமான யதிராஜஸபததி யெனனும ஸதோதாரதகில [யஸ்ஶ்ரவ்யாவித தீழ்வயி-ஶ்தயியா ஶஷ்வஸ்தாம் யஜ்ஞணா நாவிலொரா நிஜம்வ்ருஷெஶநிய தா கீதி-ஶ்ஶ் வ்ருஜாஶதி-ஶ் நஶ்] தம பெருமையனைததும ஸ்ரீபாஷயாதிபரிசயததால வநததாக ஸவாமி தாமே அருளிசசெயதுளளார. ஆசாரயபக்தியிலும் ஸ்வாமியே உலகிறகு வழிகாடடியாயினரூர். இததனைய பெருமையுடன் ஸவாமி ஸ்ரீரஙகதகில சில வருஷஙகள எழுநதருளியிருநததாகத தெரிகிறது. உபயஸிமஹாஸநாதிபதயமும உபயவேதாநதாசார்யதவமும ஒருஙகே திகழுமபடினற இததேசிகோததமாபால ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகம முழுதும திரண்டுவநது ஆச்சரியிதததில வியபபெனன ?

திருக்குமாரரின் அவதாரம்

ஸவாமி ஸ்ரீரஙகதகில எழுநதருளியிருநதபோது ஸவாமி திருகுமாரரான வரதாசாரயருடைய அவதாரம ஏறபடடது. ஸ-வரு ஆவணி-மீ ரோஹிணிநகஷதரத்தில அவர் அவதரிததார. அதாவது கி. பி 1316-வரு ஆகஸடு-மீ 11உ ஸ்ரீதேசிகனுககு அபபொழுது சுமார 48 திருநகஷதரம.

வாதிகளுக்கு மத்யஸ்தராய நிறறல்

இநதக காலததில ஸவாமி பெறற புகழ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் லாத பிறருமம ஒபபுககொணடதாகும எனபதைக் கி.பி 1366-ய ஒரு வரலாறு குருபரமபரைகளிலே காணபபடுகினறது. விஜயநகரததில் மதவஸிததாநததைச சோநத அகஷோபயமுனி எனற ஆசாரயருக்கும அதவைதியான வித்யாரணயருககும பலமான விவாதம ஏறபட,

அவவூரரசன உலகில மிகப புகழபெறறுவிளஙகும ஸ்ரீதேசிகனை மதயஸதராக ஏறபடுததியதாகவும, ஸவாமி மாயாவாதததை எடுதது ப்பேசிய விதயாரணயரின பக்ஷஙகளை அஙகீகரியாது அகேஷாப்ய ரின பக்ஷஙகளை ஆதரிததததாகவும, அதனால கோபஙகொண்ட விதயாரணயா சததுரஷணிகருக கணடனம எழுதமுறபடட ஒனறும் செயய இயலாதவராய ஓரிடததில ஒரு சகாரததை மிகையென எழுதிவைகக, அதனமேல ஸவாமி 'சகாரஸமாததனம' எனற ஒரு கிரநதததை அருளிசசெயததாகவும குருபரமபரையில பேசபபட டிருககிறது சில அதவைதிகள ஸவாமி அபபொழுது விதயாரணயர் பக்ஷமே மேலானது எனறு ஸாதிதததாகச சொலலுகிறாகள். எதுவாயினும ஸவாமியின பெருமை அரசாகளாலும கணடு கொணடாடபபெறறதெனறு காடடுகிறது இநத நிகழசசி

அரசனுககு ஆசான்

இது ஒனறேயலல வடதேசததைச சோநத ஸர்வஜஞ சிஙகபபன் எனற ஒரு சிறறரசன இவரடிபணிநது உயயகருதி ஸ்ரீதேசிகனை தன நாடடிறகு எழுநதருளுமபடி பிராாதததிதான். அவன வெஙகடகிரியைச சோநதவனெனறும கலவிகேளவிகளிற் சிறநது ஆஸதிகயம நிரமபி நிறமபெறறவன என்றும தெரிகிறது. ஸவாமியும் அவனிடம மிகக கருணைகொணடு, அவன கலவழிபபடு மாறு ஸுபாஷிதநீவி எனற காவயதததையும ததத்வஸஙகேசம் ரஹஸயஸஙகேதசம ரஹஸயஸஙகேதசவிவரணம எனனும மூனறு ரஹஸயகாரதஙகளையும் அருளிசசெயது தம சிஷயாகளமூலம் அவனுககுக கொடுததனுபபினார். அவறறை மிகவும போறறி அவவரசனும கலமபெற்றான்.

அஸூயுகளால வநத இன்னல்கள

இஙஙனம வைஷணவாகளுள தலைசிறநது விளஙகினமை பற்றி இவவாசாரயோதகமாபாலும அஸூயைகொணடவர் இலலாமறபோகவில்லை தாம கற்காத ஸ்ரீபாஷயாதிகளை நன்கு கற்றுப பன்முறை பரவசனமசெயது, தாம கறற பிரபநதஙகளிலும தம்மிலும தெளிவான ஜஞாநததுடன திகழந்து, தமமிலும மிகுநத ஆசாரததை அபபிரபநதஙகளபால செலுததிய ஸவாமிவிஷயததில் அதற்குமுன் ஸ்ரீரஙகததில ஆசாரயகமசெயதுவநதவாகளும அவர் கள்சிஷயாகளும் பலவகையான இடையூறுகளையும இமமைகளையும புரிய தலைபபடடனர். அவாகளால ஸவாமி அடைநத கஷடஙகள பல. (அவறறைக குருபரமபரைகளில விளங்கக காணலாம) அவற் றைச் சிறிதும பொருடபடுத்தாது ஸவாமி

ஸாதந்துவிகதனமையுடன வர்தந்திதந்துவருவதைகணட எமபெருமா னும இவரை ஒவ்வோர ஆபதந்தினின்றும் காதந்துவநதான. ஸவாமி யிடம் சிலருககு அஸூயை வளரவளர, சாநதமே வடிவுகொணட ஸவாமிககுப பெருமையும வளர்ந்துவரலாயிற்று. அதனைதகாநதங களுககுப போடடியாக யாதவாபயுதயம ஸங்கலபஸூரியோதயம முதலிய காநதங்கள அவதரிததன. ஸவாமியிடம பொறுமை கொணடவருள ஒருவரான அழகியமணவாளபபெருமாளநாயனர் இவருடன போடடியிடடதன்பலனுக ஸவாமியிடமிருநது ஸ்ரீபாதுகா ஸஹஸரம எனற காநதம தோனறியது. ஓரிரவின ஒரு பாகத தில அருளிச செயயபபடட ஆயிரம சுலோகங்கொணட இநதூலின் பெருமை உலகமறிநததாதலின இஙகு விரிததுககூறவேணடிய அவசியமிலலை. கவிதாகஸிகஸிம்ஹதந்திற்குமுன நிறகவும வலலமை அறறுபபோயிறறு மறறவாககு.

ஸத்யாகாலம் எழுநதருளுதல

இபபடித தமககு ஒரு துன்பமும தீங்கும விளையாதிருபபினும், ஸ்ரீரங்கதந்திலே சிலருககுததமமிடம தவேஷம்மாறுதிருபபதுகணடு ஸவாமி திருவுளளமவருநதி அவர்களினினறு விலகுமாறு ஆஸ்ரயித்தது (சுஸ்ரூஷ்ரூவெராஜந்ரீ விஜ்ஞாபயஸ்வேதி) அவவூரை விடடு (சுமார கி பி 1320-ககுப பினபு) யாதந்திரையாக எழுநதருளி மைசூரைச சோநத திருநாராயணபுரதந்திலே சிலகாலம இருநது பிறகு ஸ்தயமங்கலம எனறு இபபொழுது வழங்கும ஸ்தயாகாலதந்திறகு எழுநதருளி அங்கே நெடுநாள வாஸமசெய தருளியதாக ஏறபடுகிறது. இஙகுதான ஸ்வாமியின திருகுமார் தகக பருவமடைநது ஸவாமியிடம் காலக்ஷேபமசெயதது, ப்ரஹம தந்தரஸ்வதந்தரஸ்வாமியெனனும மஹான் மறறொரு முகயசிஷய ராய ஸவாமியை வநது ஆசரயித்ததும. அதனேசத்தவாபுரிந்த அருநதவபபயன ஸவாமியை முபபது நாறபது ஸமவதஸரங்கள அங்கே எழுநதருளியிருகுமபடிசெயதது. ஆனால அதனை காலமும் இடையீடினறி அங்கே இருகக்வில்லையெனறும அடிகக்டி ஸ்ரீரங்கதந்திறகு எழுநதருளியிருகக்வேணடுமெனறும தெரிகிறது.

சுருதப்ரகாசிகையைக் காததல

அபபடிபபடட ஒரு ஸமயதந்திலேதான (சுமார் கி பி. 1327-ம வருஷம) ஸ்ரீரங்கதனமேல முகம்மதியா படையெடுதது வநது கோயிலை பாழசெயதது. பெருமாளிடதில பரிவான ஸ்ரீவைஷ ணவாகள் மூலஸ்தாநதந்திறகுக கலந்திரை ஸமர்பபித்து உதஸவ

மூநதநிகளை எபபடியோ வெளிநாடுகளுநகு எழுநதருளபபணணிக கொணடுபோயக காதநதாகள ஸ்ரீரஙகநாதனும பல ஊகளில எழுநதருளியிருநது கடைசியில திருபபதியில எழுநதருளியிருநத காயத தெரிகிறது இநத நிகழசசிகளைக கோயிலொழுகுகளிலும குருபரமபரைகளிலும சில சரிதநிரபபுதநதகஙகளிலும காணலாம அபபோது ஸ்ரீரஙகநதில எழுநதருளியிருநத ஸவாமிதேசிகன திருகநகையில ஸுதர்சநபடடா தம திருகுமாராகள இருவரையும தாம எழுதிவைதநிருநத சுருநதபரகாசிகையையும ஒபபடைதது பதநிரமான தேசநதை அடைநதுவாழவேணடுமென வாழதநி யனுபபினா. ஸ்ரீதேசிகன அநத அமாகளதநிலிருநது பெருமாள பதநிரமாக எழுநதருளியதைக கேடடுக கவலைஙகபபெறறு ஸுதா சநபடடரின குமாராகளாகிய வேதாசார்யபடடா பராஙகுசபடடா எனனும இருவருடனும சுருநதபரகாசிகையுடனும மீணடும ஸதயா காலதநிறகே எழுநதருளிவிடடார். ஸ்ரீரஙகநதில ஸுதாசநபடடா உலகாசிரியா முதலிய வைஷணவபரமுகாகள அனைவரும எதிரிக ளால கொலலபபடடனர். ஸநநிதியும திருவாராதநமினறி நெடு நாள பாழடைநதிருநதது. சுமார் 30 வருஷஙகளுநகுப பின புகக ராயன எனனும சிறறரசனது படைநதலைவனை கொபபணணாயன எனபவனை மறுபடி ஸ்ரீரஙகநாதன் ஸ்ரீரஙகநதிறகு எழுநதருளச செயயபபடடுப பழையபடி திருவாராதநம முதலியன முறைபபடி நடநதிவைகபபடடன

[இவறறின காலஙகளைபபறறிப பலவகை அபிபராயஙகள உள. மகமமதியநதலைவன மாலிக காபா படையெடுதத கால மெனறு சிலரும, அனறு எனறு சிலரும கூறுகினறனா. தென னிநதியா பனமுறை துருஷக உபதரவஙகளால கலஙகியது எநதக காலம் எனறு நிணயிகமுடியவிலலைபோலும! பொதுவாகச சுமார 1327-ல பெரியபெருமாள ஊரைவிடடு எழுநதருளிச் சுமார 1365-ல மீணடும திருகோயிலுக்கு எழுநதருளியிருகக வேணடுமெனறு சரிதநிரநிபுணரான புரொபஸா ஸ்ரீமான் ரஙகாசாரியா ஸவாமி நிணயமசெயதிருககிறா.]

கோயிலில உபதரவம் நீகுதல்

திருவரஙகநதில திருவாராதநம நடைபெறுத குறையைத தம திருவுளளதநிறகொணடு ஸவாமி அபீதிஸதவம எனற ஸ்தோத ரதனை அருளிசசெயதா. பெருமாள் திருமபியெழுந்தருளியபிறகு இகனைஙகாயதனைச செயத கொபபணணாயனை பாராடடி இரணடு சுலோகஙகளை ஸவாமி அருளிசசெயதிருபபதாகவும சிலருடைய

அபிபராயம [கோயில கலவெடடில காணும இநத சுலோகஙகளில கணடிருக்கும 1371–'72 எனனும காலககுறிபபுத தவறுக இருகக வேணடும. ஏனெனில, அதறகுள ஸவாமி இநத விபூதினை விடடு எழுநதருளிவிடடாரன்றே!] அபீதிஸதவ அநுஸநதாநதினபலனக மறுபடி ஸ்ரீரஙகதில உபதரவமினறித திருவாராதனஙகள நடை பெறுவதை ஸவாமி நேரில ஸேவிதது மகிழநதாரெனபது நிரவிவா தம அநத ஸவாமி அதவைதிகளை மீணடும ஒருமுறை கணடிதது அதயயநோதஸவதனை நடததிவைததாக தெரிகிறது.

தனியனகள

சோளதேசதில இதனகைய கஷடஙகள நேரிடடகாலை ஸவாமி பெரும்பாலும திருநாராயணபுரதில எழுநதருளியிருநது ஸசிஷ யாகளுகக கரநதகாலக்ஷேபஙகள ஸாதிதது வநதார. அபபொழுது தான பஹுதாநய-வநல ஆவணிமாதது சுகலபக்ஷதவிதீயையும ஹஸதநக்ஷதரமும கூடிய ஒரு மஙகளவாரதில (18—8—1338) உலகமஙகளதிறகுக காரணமான ஸவாமியுடைய 'ராமாநுஜதயா பாதர'த தனியன அவதரிதது அதறகுமுனபே 'ஸ்ரீமாந வேஙகடநாதாயஃ' எனனும தனியன ஸவாமிகுமாரரால அருளிச செயயபபடடு அநுஸநதிகபபடடுவநதது அதன் அவதாரகாலம சுகல-வநல சிததிரை-மீ புநாவஸு [கி பி 1329] எனபர.

ராமாநுஜதயாபாதரத தனியனுடைய அவதாரதிறகுக காரணம பினவருமாறு குருபரமபரைகளில கூறப்படடுளது :— திருநாரா யணபுரதில ஸவாமிதேசிகன எழுநதருளியிருநதபோது பரஹம தநதரஸவதநதரா எனனும சிஷயா பகவதவிஷயதைதமடடும ஸ்ரீதேசிகனிடம நேராக உபதேசிகபபெறுமல ஸ்வாமிதிருகுமார ரான வரதாசாரியரிடம அதைக காலக்ஷேபமசெயயவேண்டுமெனப பிராததிதாரா அவருடைய பணிவையும ஆசாரயபகதியையும கணடு மெசசி ஸவாமி அதறகு இசைநதார. திருவாய்மொழியிரபபடிகுப பின தோனறிய பல வியாகயாநஙகளிலுளள தோஷஙகளைக கணிதிதது அவறறையெலலாம களைநது ஸவாமி அருளிசசெயத 74000கிரநதங கள்கொணட நிகமபரிமளம எனனும ஓர அழகிய வியாகயாநம ஸவாமியாலே தம குமாரருககு, முனபே காலக்ஷேபமாக பரவசநம செயயபபடடிருநதது அதை பரஹமதநதரஸவதநதரஸவாமி ஸ்ரீதேசிகன்திருகுமாரரிடமகாலக்ஷேபமஆரமபிகுமபோது அவா விஷயமாக 'ஸ்ரீமதுகூஷணையொதீது' எனனும தனியனையும, பராசார்ய ரான ஸ்ரீதேசிகன்விஷயமாக 'ராமாநுஜயாவோதது' என்னும தனியனையும அநுஸநதிததார். இவவிஷயம் ஸ்ரீதேசிகனஸநநி தி

யில் அறிவிக்கப்பட்டபோது ஸ்வாமியும் போர உகந்தருளி ஸ்ரீசோநு வெஜ்ஜடநாயாய-ஃ' எனனும தனியன தம பெருமையைச் சொலவதாயும ஸ்ரீசோந-ஜ்ஜயாவாத்ர:' எனனும தனியன் தமக குளள ஆசாரியஸமபநதத்தின பெருமையைக கூறுவதாயும திருவுள ளம்பற்றி, சிஷயர்களின பிராதத்தினயினபடி முதலதனியன ஸ்ரீபாஷயாதிகாரம்தொடங்கும்போதும இரண்டாமதுதிவயப்ரபநத அநுஸநதானத்திலும் பகவதவிஷயாதிகாலக்ஷேபங்களிலும அநுஸந திக்கப்படவேணடுமெனறு நியமித்தருளினர். உபயவேதாநதப்ரவர்த தகரான நம ஸ்ரீமஙகமாநதம ஹாதேசிகனுக்குமட்டுமே வடமொழி யிலேயே இருதனியனப பெறற பெருமை உளது. இரணடு வேதாந தஙகளிலும துலயமான உதகருஷடபாணடித்யம வேறு ஒருவரிடத தும் காணபபடாமையாலேயே தேசிகப்பதம இனறளவும ஸ்ரார்ஷ படாமல, ஸ்ரீமஙகமாநதம ஹாதேசிகனையே குறிக்கும்சொலலாக விளஙகுகினறது. 'சநதமிகு தமிழ்மறையோன' என்று தமமைப பேசிக்கொண்ட சோமைக்கே தனியாக ஒரு தனியன ஸமர்ப்பிக்க வேணடாவோ? தமிழில 'சீரொனறு தூப்புல' என்னும் தனி யனைப் பிள்ளைலோகாசார்யர் ஸமர்ப்பித்தார் எனபதும ப்ரஸித்தம்.

ஸ்ரீரஙகத்தில் இருமுறையும பெருமாள்கோயிலில் ஒருமுறையு மாக ஸஙகதிகளிலும், புறப்பாடுசாற்றுமுறைகளில வீதிகளிலும திவய ப்ரபநதஅநுஸநதாநத்திற்கு ஏற்பட்ட இடையூறுகளைப போக்கி அக்கைஙகர்யத்தை நிலைநிறுத்திய செயகைக்கே ஸ்வாமியின் தனி யனை மறவாது அநுஸந்திக்கும் மாநதர்க்கு கடமையாகும் கலி கோலாஹலத்தால மற்ற அநேகவிஷயங்களிற்போல இவ்விஷயத் திலும் உலகில் விபரீதாசாரணம காணபபடுகின்றது வைஷ்ணவ லக்ஷணம் திவயப்ரபநதத்தை அறியக்கற்றுவலலவராயிருப்பதே எனபது உணமையாயின, இனறு அந்த இரணடு திருக்கோயிலகளும ஸ்ரீவைஷ்ணவதிவ்யதேசஙகளாய விளஙகுவது ஸ்ரீதேசிகன புரிந்த அருமபெருங்கைஙகாயத்தின் பயனேயாகுமெனபதை ஒருவரும மறக்கமுடியாது; மறுக்கவும முடியாது.

ஸ்வாமியின் வாத்தகத்தை

ஜ்ஞாநமும் வைராக்யமும அநுஷ்டாநமும பக்தியும பொருந திப் பொலிந்த இவ்வாசார்யோத்தமர் இவ்வுலகில ஒரு நூற்றாண டுக்குமேல எழுந்தருளியிருந்து இவ்வுலகை வாழ்வித்தருளினார் ஸ்வாமி தம் முதிர்ந்த வயதில அருளிச்செய்த 'ஸ்ரீமத்ரஹஸ்ய த்ரயஸாரம்' என்னும ஸாரதமமான நூலின பெருமையைப பேச அவ்விவமபெருமானும் வலலவனனறு. ஸ்ரீபாஷயாதிகலவேதாந்த

கரந்தங்களுடையவும ஆழவாகளின் அருளிசசெயலகளினுடையவும் ஸர்வஸவமும இநத கரநதரதநதில அடஙகியுளளது. இதில உளள விஷயஙகள் வானேறபபோமளவும, போனபினபும சேதநாகளுக்கு வாழவாம இதில இலலாத விஷயம எதையும ஒருவரும கறக விருமபவேணடியதிலலை. உலகிலுளள அத்யாதமகரநதஙகள் அனைதது மும இதன விரிவேயனறி வேறிலலை. இநதக கரநததிலிருநது எழுமபிய சில ஆகஷேபஙகளுககுப பரிஹாரரூபமாய 'விரோத பரிஹாரம' எனனும ரஹஸயகரநதம அவதரிததது. இதுவே ஸவாமியுடைய கடைசிகரநதமாகும.

ஸ்ரீதேசிகதாசநம்

ஸ்ரீதேசிகனுடைய அவதாரகாயம ஈடேறியதுபோல வேறு எநத அவதாரததிலும உததேசயமான காயம ஈடேறவிலலையென உறுதியாயக் கூறலாம ஸ்ரீபாஷயாதிகரநதஙகளும ஆழவாகளின அருளிசசெயலும ஒரே கருததுடன ஒனறுசேர்நது உபயவேதாநத மாயநிலவவும, ஸ்ரீவிசிஷடாதவைதஸிததாநததையும ஸ்ரீவைஷணவ ஸமபரதாயததையும வெளிபபடடவாகளும உடபடடவர்களுமகுறை யொனறும கூற இடமிலலாதிருககவும ஸகல ஆகஷேபஙகளுககும் ஸ்வாமியால தககமுறையில ஸமாதானம கூறபபடடு எமபெருமானர் தாசநம ஸ்ரீதேசிகதாசநமாக பரதிஷடாபிதமாயிறறு. ஈசுவரததது வதில பிராடடியின ஸமபநதததைப பெரிதும பேசியும, சேதநர் களுககெலலாம தஞசப பரகதியெனனபபடும உயாதாரமான உபாய விசேஷததைக காடடிககொடுததும மஹாபகாரமசெயகினறன ஸவாமியின அருமபெருநூல்கள் இமமையில எலலையிலினபதனை அடைய ஸவாமி அருளிய அழகிய ஸ்ரீஸூகதிகளைப பயிலவ தொனறே வழியாம. அநுபவதில ஆழவாகளையும ததுவவிளக கதில மறற ஆசாரயாகளையும அதிசயிததுநிறகும இமமஹா புருஷரை ஆழவார எனறு கூறுவதா? ஆசாரயா எனறு பேசுவதா? ஆதிகுலபதியான நமமாழவார இருகோஷ்டிகளிலும விளஙகுவது போலவேதான நம கடைககுடியான தேசிகோததமரும்.

அவதாரஸமாபநம்

இததுணைப பெருமைவாயநத இமமஹாபுருஷர ஒரு நூற் றாணடு இவவுலகிலிருநது பின் தம் அவதாரகாரியம் முடிநதெனத திருவுளளமபறறி ஒரு ஸௌம்யவரு காதததிகைமாதத்து திருக் காதததிகைநாளில (14—11—1369) ஸ்ரீவைகுணடததிற்கு எழுந தருளினார. திருவேஙகடமுடையானுடைய திருவவதாரதிநததில

மறைநதுநினறது இநத ஸமபவம நடநதது ஸ்ரீரஙகததிலெனறு சிலரும் திருவயிநதிரபுரததிலெனறு சிலரும கூறுவா

ஆசசாவதாரம்

ஒரு சிறபபி ஸ்வாமியுடன வாதததிறகு வநதபோது ஸவாமி ஒரு விகாஹம செயதருளவேணடுமெனறும அநதச சிறபபி ஒரு பீடம செயயவேணடுமென்றும நியமம வைததுககொணடு ஸவாமி தமமைப்போலவே ஒரு திருமேனியை அமைததாகவும அநதத திருமேனி இனறு மிகக விபவததுடன திருவயிநதிரபுரததில அடிய வாகளுமெயயனது திருக்கோயிலில விளஙகிவருகிறதெனறும பல பெரியோாகள கருதுகிறாகள திருமாலதிருககோயிலகளிலெலலாம முகஙியமான இடஙகளில ஸ்ரீதேசிகனஸநிதி ஏறபடடிருபபதில வியபபொனறுமிலலை. ஸாவேசுவரனுகளும பிராடடிகளும உரிய ஐசுவாயம நிலைநினறது இவாபுரிநத தொணடின பயனேயனறே?

முடிவுரை

திகளுநிறைபுகழாளராகிய இதறபபுலதோனறல தம ஆசசா விகாஹஙகளமூலமாகவும அருளிசசெயலகளமூலமாகவும இனறும உலகததை வாழவிததுவருகினறார. இவருடைய அருளிசசெயலகள எணணுகளடஙகாதவை அவறறின பெருமையும எணண அரிய தாம. நாம அறிநதவரையில நமகளுக கிடைததவரையில அநத நூலகளின பெயாகளைத் தனியே குறிததுளளோம அவையே நமகளுப பெருவாழவு; பெருளுசெலவம. தமிழிலும, வடமொழியி லும, இருமொழியுஙகலநத தேனமொழியிலும பல நூலகளை இயறறி அறிவையும ஆநததனதையும நமகளு ஊடடி உயவிகளும இவவாசா யோததமரைப போறறியுகபபதும புநதியிறகொளவதும பொஙகு புகழசாறறிவளாபபதும மிகச சிறியனவனறே அவரிடம நாம முன னம பெறறதற்கு!

“ வாழியணி தூபபுல வருநிகமாந தாஙிரியன
வாழியவன பாதார விநதமலா — வாழியவன
கோதிலாத தாணமலரைக் கொணடாடிக் கொணடிருகளுந
தீதிலா நலலோா திரள். ”

ஸ்ரீமதே நிகமாநதமஹாதெஶிகாய நமஃ

சென்னை,
தாரணவரு புரட்டாசித
திருவோணம
(28—9—1944)

தேசிகனதிருவடிததுகள்
தி. ராமஸவாமி தாஸன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகன் அருளிய திவ்யஸூக்திகள்.

ஸ்தோத்ரகரந்தங்கள்

ஹயக்ரீவஸ்தோத்ரம்
தசாவதாரஸ்தோத்ரம
பகவத்தியாநஸோபாநம
கோபாலவிம்சதி
ஸ்ரீஸ்துதி
பூஸ்துதி
கோதாஸ்துதி
நயாஸதசகம
தயாசதகம
அபீதிஸ்தவம
தேவநாயகபஞ்சாசத
வரதராஜபஞ்சாசத
யதோக்தகாரிஸ்தோத்ரம
அஷ்டபுஜாஷ்டகம
காமாஸிகாஷ்டகம
பரமார்த்தஸ்துதி
சரணாகதிதீபிகை
அச்யுதசதகம
ஹஸ்திகிரீசஸ்துதி
நயாஸதிலகம
ரகுவீரகத்யம
ஹயக்ரீவாஷ்டகம
ஸுதர்சநாஷ்டகம
கருடதண்டகம
கருடபஞ்சாசத
யதிராஜஸப்ததி
வைராக்யபஞ்சகம
ந்யாஸவிம்சதி

காவ்யகரந்தங்கள்

ஸுபாஷிதநீவி
யாதவாப்யுதயம
பாதுகாஸஹஸ்ரம
ஹம்ஸஸந்தேசம

நாடககரந்தம்

ஸங்கல்பஸூர்யோதயம

வேதாந்தக்ரந்தங்கள

மீமாம்ஸாபாதுகை
ஸேச்வரமீமாம்ஸை
சததூஷணி
அதிகரணஸாராவளி
தத்த்வமுக்தாகலாபம
நிக்ஷேபரக்ஷை
ஸச்சரித்ரரக்ஷை
ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷை
வாதிதயாகண்டநம
தமிடோபநிஷத்தாத்பர்யரக்ஷை
தமிடோபநிஷத்ஸாரம

வ்யாக்யாநக்ரந்தங்கள

சதுச்லோகீபாஷ்யம
ஸேதுகரபாஷ்யம
ரஹஸ்யரக்ஷை
கீதார்த்தஸங்கரஹரக்ஷை
தாத்பர்யசந்த்ரிகை
ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்பாஷ்யம
ஸாவித்ரீஸ்துதி
அதிகரணஸாரபணம (ஹிந்தி)

அநுஷ்டாநக்ரந்தங்கள்

பகவத்ஆராதநவிதி
யஜ்ஞோபவீதபரிஷ்காரவிதி

ரஹஸ்யகரந்தங்கள

ஸம்பரதாயபரிசுத்தி
தத்த்வபதவி
ரஹஸ்யபதவி
தத்த்வநவநீதம
ரஹஸ்யநவநீதம
தத்த்வமாதருகை

ரஹஸ்யமாதருகை
ததத்துவஸங்கேதசம
ரஹஸ்யஸங்கேதசம
ரஹஸ்யஸங்கேதசவிவரணம
ததத்துவரதநாவளி
ததத்துவரதநாவளிபரதிபாதய
[ஸங்கரஹம
ரஹஸ்யரதநாவளி
ரஹஸ்யரதநாவளிஹருதயம
ததத்துவதரயசுளகம
ரஹஸ்யதரயசுளகம
அபயபரதாநஸாரம்
ரஹஸ்யசிகாமணி
அஞ்ஜலிவைபவம
ப்ரதாநசதகம
உபகாரஸங்க்ரஹம
ஸாரஸங்கரஹம
முநிவாஹநபோகம
மதுரகவிஹருதயம (லுபதம)
பரமபதலோபாகம
பரமதபங்கம
ஹஸதிகிரிமாஹாதமயம
ஸ்ரீமதரஹஸ்யதரயஸாரம
ஸாரஸாரம
விரோதபரிஹாரம
நிகமபரிமளம (லுபதம)
திருமுடியடைவு ,,

தமிழபபிரபநதங்கள

அமிருதரஞ்சனி
அதிகாரசங்கிரகம
அமிருதாசுவாதினி
பரமபதசோபானம
பரமதபங்கம
மெயவிரதமானமியம்
அடைகலபபத்து
அருதகபஞ்சகம
ஸ்ரீவைணவதினசரி
திருசசினனமாலை
பனனிருநாமம
திருமநதிரசசுருகு
துயசசுருகு
சரமசுலோகசசுருகு
கீதாதாதசங்கிரகம
முமமணிகோவை
நவமணிமாலை
பநது }
கழல }
அமமானை } (லுபதம)
ஊசல }
ஏசல }
பிரபநதசாரம
ஆசாரநியமம

ஸ்ரீமதே நிகமாநதமஹாதெசிகாய நமஃ

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகதாசநஸாரஸங்கரஹம்

[இங்கு ஸ்ரீதேசிகபபிரபந்த வியாகயாநத்திறகு வேண்டிய அளவிறகு மம வஸ்தாநத்தினை ஸாரமான அம்சங்கள வரையபபடுகினறன இவறறை யும் மறற அம்சங்களையும் ஆசாரியாகளபகல விரிவாயக கேட்டு உணாக]

வேதமே மூலபரமாணம

உலகிற பிறநத ஒவவொருவரும சேதநம அசேதநம ஈசுவரன எனனும தத்துவங்களை அறிநது, பகதி பரபத்தி ஆகிய ஹிதங களுள் ஒனறை அநுஷ்டிதது, மோக்ஷமாகிய புருஷார்தத்தத்தைப பெற முயலவேண்டும இவையனைத்தும வேதபாகங்களில விளக்கிக் கூறபபட்டுளளன. ஸம்ஸாரலோகத்திலுளளோாககு வேதமே கைவிளக்காகும வேதம ஒனறே அநாதியாய அநந்தமாய அபௌள ஷேயமாய ஸ்வதந்தரமான பரமாணமாயநிறகும. மறறைச சாஸ்திரங்கள அனைத்தும வேதத்தை மூலமாகக கொண்டுநினறே பரமாணமாகவேண்டும வேதவேதாந்தங்களின அர்த்தத்தை உலகிலுளள அனைவரும அறிநது உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்று திரு வுளளங்கொண்டு ஆழ்வாகள அவற்றின கருத்தை அயர்விறபடுத்துத தமிழில் நாலாயிரதிவ்யபபிரபந்தமாக வெளியிடடருளினா.

ஆழ்வார்கள

அவ்வாழ்வார்கள பதினமா — பொய்கையாழ்வா, பூதத்தாழ வா, பேயாழ்வா, திருமழிசையாழ்வா, நம்மாழ்வா, குலசேகராழ வா, பெரியாழ்வா, தொண்டரடிபபொடியாழ்வா, திருபபாணாழ வா, திருமங்கையாழ்வா என்பவா. எம்பெருமானுடைய குண நுபவத்தில ஆழ்நதுகிடந்தமைபற்றி 'ஆழ்வா' எனத திருநாமம் வாய்த்தது இவாகள அனைவரும அவதாரபுருஷாகள. சில அர்ச்சா நிஜாகள. [உலகில தற்காலம விபரீதாநுஷ்டாநத்திறகாகத திருட்டா ணாழ்வானைத தாழ்ந்த குலத்தோருககு உதாஹரணமாகக மேற்படட பிரசங்கங்களில தோன்றியவாறு பேசுவதனகாரணம அவ்வாழ்வானை அயோநிஜரான அவதாரபுருஷரெனவும பாணாகுலத்தில வளர்ந்து வந்ததால் அவருக்கு அப்பெயா வந்ததெனவும அறியாமையேயாம்]

இவ்வாழ்வாகள தவிர ஆண்டாள மதுரகவிகள திருவரங்கதமு தனர ஆகிய மூவருமம அருளிசசெயத பாசுரஙகளுமம சேர்நதே இரு பத்துநானகு பிரபநதஙகள கொணட நாலாயிரதிவயபரபநதமாகின றது. இவ்வாழ்வாகளில நமமாழ்வாரே மிக முகியராயநிறபவர; இவர் பரபநநஸநதாநகூடஸதா எனவும வழஙகபபெறுவர. இவ ருடைய அருளிசசெயலான திருவாயமொழியின இனிமையையும அரதபுஷ்டியையும அளவிடடுககூறமுடியாது. இதன வியாகயி யாநமே பகவதவிஷயமெனபபடும.

ஆசாரயாகள

ஸ்ரீமநநாராயணனே அனைவர்ககும முதலவனுன ஆசாரயன. ஆசாரயர்களில பெரியபிராட்டி இரணடாமவளாக விளஙகுகினறாள. பின விஷ்வகஸேநா மூனறாவது ஆசாரயன இதறகுப பின்னரே ஆசாரயபரமபரை பூலோகதில தொடஙகுகினறது. அடுதத ஆசார்யன நம்மாழ்வார நமமாழ்வாருககு விஷ்வகஸேநா ஸ்ரீனைகுண்ட தத்திலிருநது எழுநதருளிப பனுசஸமஸகாரமசெயதருளினார. நம் மாழ்வார ஆழ்வார்கோஷ்டியிறபோல ஆசாரயகோஷ்டியிலும முதன மைபெறறு விளஙகுகினறார இவருககு அடுதத ஆசார்யன ஸ்ரீமந நாதமுனிகள நமமாழ்வாருககு நாதமுனிகள பல நூற்றாணடுகள் பிநதியவரேயாயினும இவர மஹாயோகியாதலால இவருடைய யோதநிலையில நமமாழ்வார காடசியளிதது அருளபுரிநது திவயபர பந்ததையும உபதேசிதது ஆசாரயரானார மேலும நமமாழ்வார் திருவடிகளில நேரில கைஙகாயமசெயத ஸ்ரீமதுரகவிகளிடமிருநது அவர்வமசத்தினரான ஸ்ரீபராஙகுசதாஸரவாயிலாக நாதமுனி களுக்கு ஸமபரதாயம வநதபடியாலும நமமாழ்வார அவருக்கு ஆசார்யரானர் நாதமுனிகளுககுப பிறகு முறையே உய்யக்கொண் டார், மணக்கால்நம்பி, ஆளவநதார ஆகிய இவாகள ஆசாரயர்களானார் கள். ஆளவநதார் நாதமுனிகளுடைய பௌதரராவார் இவரும ஆசார்யபரம்பரையில் முகியமானவர; பல கிரநதஙகளின் வாயிலாக உலகிறகு மஹோபகாரமசெயதருளியவர. இவருடைய ஸ்ரீஸமக்தி கள் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீஸூகதிகளுககு மூலமாய்நிற்பன. ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யா பெரியநம்பிகள்.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்

பெரியநம்பிகளுடைய சிஷ்யரே நம் ஸித்தாநதடாவர்தகரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர். இவரை எம்பெருமானர், உடையவர், ராமாநுஜன்

எதிராஜா எனற பல திருநாமங்களால வழங்குவதுணடு நம ஸித காந்ததைப பிற மதத்தினரின கையில அகபபடடுச சீரகுலையாத வாறு காபபாறறியவா இவரே இவா அருளிசசெயதவை ஒன பது கரந்தங்கள அவை—ஸ்ரீபாஷ்யம, கீபம, ஸாரம, வேதாத்ப ஸங்கரஹம, ஸ்ரீகீதாபாஷ்யம, சிறியதிருமட, பெரியதிருமட, **ஸ்ரீவைகுணடதயம்** நிகமம எனபன இவறறுள பரஹம ஸூத்ரங்களுக்கு உரையான ஸ்ரீபாஷ்யம தலைசிறந்துநிறகும ஸ்ரீவைஷ்ணவ இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளைப பரிசயமசெயதல நம வாழ்நாள முழுவதையும கழிந்ததாக அருளிசசெயகிறார மேலும ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேப ப்ரபந்தன அநுஷ்டிக்கவேணடிய நெறிமுறைகளை ஸ்ரீபாஷ்யகாலக்ஷேபம செயவதையும சொலலுதலையுமே முதலாவ தாக விதித்துளளார ஆசாரியர்களின வரிசையை ஒரு ஹார மாகக்கொணடால அதில ஸ்ரீபாஷ்யகாரரை நாயகமணியாகவே கொளளவேணடும இவர சிந்தியிருந்த பல ஆசாரங்களைச சீர திருத்தி வேதத்தால விதிக்கப்பட்ட ஆசாரங்களை உலகுக்கு வெளி யிடடுக காத்தார மானிடர் தரும வாழ்க்கைசிரமதர்மங்களைச சிறி தும வழுவாது நடந்துமாறு செய்து அவற்றைக காத்தவர இவரே. வேதங்களுடைய தாத்பர்யத்தை இவர் நிலை கண்டறிந்து அவற றைக் கழுவிய மற்ற பரமாணங்களுக்கும எற்றவாறு உலகினர் நடக்கவேணடிய முறைகளைப போதித்து உலகிற்கு வழிகாடடியாய தினார [ஆலய தர்கால்த்தில பொதுக்கூடடங்களில மேடைமீது ஏறி நின்று பேசுமவழக்கம தொன்றியவாறு தங்களுக்குச சாதக மாகக கூறிக்கொளகிறபடி அந்தரிய ஆசார சீர்திருத்தங்களை இவர் செயயவில்லை] இவர ஆபத்தர்மகாலத்தில்கூடச சிறிதள வும சாஸ்த்ரங்களுக்கும தம ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கும முரணாக நடந்ததே யில்லை இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை நனகு அறிந்து அவற்றைக கொணடு இவருடைய கொளகைகளை நிலைநாட்டி முறையாக இங்ஙனனறி உலகில பலவகையாக வ்யாக்யான இவருடைய சிஷ்ய களை ஆசார்யராகக்கொணடு செய்யும ஆசார்யதிருக்குடி ஆசார்ய களின்சீரை த்ருத்துவத்தால முடியும இவருடைய ஸ்ரீஸூக்தி களின உணமைபபொருளை அறிவதுவும ஆசார்யர்களின திருவடிகளில வணங்கி வழிபடடுக காலக்ஷேபம்செய்தாலன்றிக கைகூடாதென்பதாம

நிற்க, ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவடிகளில ஆசரயித்தவராக ளும முக்கியமானவர திருக்குருகைப்பிரானபிள்ளான இவரே திரு

வாயமொழிகுத திருவாமுயிரபபடியெனற மிகசசிறநத முரு வியாக
கிபாகமிடடவா இவருகுப பின முறையே கடாம்பியாசசான,
எங்களாழவான, நடாதூரா அமமாள, கடாம்பிஅபபுளளா.ா அழகிய
இவாகள ஆசாாயாகளாகினறனா

ஸ்ரீதேசிகன்

கடாமபி அபபுளளாருடைய திருவடிகள கம ஸ்ரீமஹநிகமாநதமஹா
தேசிகன இவா அபபுளளாருககு மருமாணுமாவா ஸ்ரீநிவாச தீக்ஷி
பறறி இஙகு எதை எழுதுவது? எதை விடுவது? ஸ்ரீபாஷ்ய
காரருடைய திருவடி திருமுடி ஸமபநதமபெறற ஆசாாயபாக்ர
ஆசாாயபதவிககு எறறவா எனறு ஸ்ரீபாஷ்யகாரரிடமிரு
ஸ்ரீதேசிகன அருளிசசெயததை கம ஸ்ரீதேசிகன விஷயமாகி
கொளவதே உசிதமாகும எநத அமசததிலும வேறொருவரை
வேறொனறையோ கமகாடவேணடாதபடி ஸகலாமசஙகளையும கர
எணணிறநத ஸ்ரீஸூகதிகளினவாயிலாக ஸ்ரீதேசிகன கர
அருளியமஹாபகாரததை எவவாறு அளவிடமுடியும? ஸ்ரீநிவாச
கமககு ஆசாாயனாக அளிதத மஹாபகாரததிறகே கம மாறறி
மானிடம எநநாளுமே நனறிபாராடடக கடமைபபடடிரு

ஸ்ரீதேசிகன அருளிசசெயத எளிய காவயஙகளிலும கரமர
விடவும அறியவும முடியாத பல அரததவிசேஷஙகள
வெனறு ஸ்ரீதேசிகனஸூகதிகளிலொனறாகிய
திறகு உரையிடட பிற மதததினரான ஸ்ரீ-அ
வாயாரப புகழநதுபேசியுளளா

ஸ்ரீதேசிகனுககுப பிறகு ஆசாாயபரமபரை விரிய
ததகம ஸமபரதாயமுறைபபடி கேடடுணாக.

ஆசாாயனது உபகாரம

ஒவவொரு சேதநனும தான உஜ்ஜீவிப்பதறகாக
களான பாகவதாகளை நாடி அவாகளுடன நெருஙகி பழகி அவ
களின உதவியால ஓர ஆசாாயனை அடைநதேதயாகவேணடும. அ
ஙனம ஆசாாயனை அடைநது தனககு முகதிபெற வழி காடடவொனறி
மெனறு அவனைப பிராாகதிபபான ஆசாாயன இவனுககு அவசி
மான சில அரததஙகளை உபதேசிததுத தன வாழநாளிலும
களினினறு வழுவாதிருககுமாறு போதிபபான, பின எபபொழுது
ஐடைய சினனஙகளாகிய சஙகசசகரஙகளை இவனேநாம கரி
பொறிபபான இஙஙனம செயயபபடுவதே ஸமாசரயணம, எனற

ஸமஸ்காரம்' எனறு உலகில வழஙகுமு ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்வதறகு இதுவே முகியமான அறிகுறியாகுமு இது ஸதரீகளுகுகுமு ஸகல வாணதேதாருகுமு பொதுவாகுமு இதைப பெறுமல ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்வ முடியாது ஸமாசரயணகாலதில திருமந்தரம் தவயம் சரம சுலோகம் எனனும மூனறு ரஹஸ்யங்களையும ஆசாரய அர்தத்த தோடு உபதேசிபபான இந்த ரஹஸ்யங்களைத தினந்தோறும இயனறவரை அர்தத்தஜ்ஞாநத்தோடு சிஷ்யன ஜபமசெயயவேணடும. பின ஆசாரய சிஷ்யனுகுகு கரந்தகாலக்ஷேபமசெயவித்து விசேஷ ஜ்ஞாநத்தை உணடாகுவான அர்தனபின இவனுகுப பரந்யாஸத்தைச செயவிபபான இபபடி ஸமாசரயணம காலக்ஷேபம பரபத்தி ஆகிய மூனறும சிலருகு ஒரே ஆசாரயனிடமும, சிலருகு வெவவேறு ஆசாரயர்களிடமும நேரவதுணடு இவ்வாறு ஆசாரயன சிஷ்யனுகுச செயயும உதவி பலவாக கருதியனறு தனனுகு இரங்கிப பாலைச சொரியும தாயபசு எந்தகைய பலனை கருதுகினறது? அங்ஙனமே சிஷ்யன உஜ்ஜீவிகவேணடுமென்ற ஓர எணணமே ஆசாரயனை அங்ஙனமசெயயத தூணடுகினறது

சிஷ்யனது கடமை

ஆசாரயனையே உபாயமாகப பறறவேணடும பரமரஹஸ்ய மான அர்தங்களை உபதேசித்த தனனை கலைவழிபபடுத்திய ஆசாரயனுகு எவ்வகையாலும கைமமாறு செயயமுடியாதெனபதை நினைந்து அவனபால நன்றிபாராடட வேணடும அவனசெயத உபதேசத்தை விபரீதமான ஒழுகுகத்தால வீணாகக்கூடாது. ஆசாரயனை பரகாசிபபித்தலும, மந்தரங்களையும அவற்றின அர்தங்களையும மறைத்தலும சிஷ்யனது கடமைகளாம ஆசாரயனை பூஜிபபதும, தயாநிபபதும, அவனது புகழை வெளியிடுவதும, திருநக்ஷத்ர உத்ஸவம முதலியன நடத்துவதும ஆகிய அனைத்தும அவனிடத்து நாம பெறற மஹோபகாரத்திறகுச் சிறிதும ஈடாகா தெனபதை உணரவேணடும எம்பெருமானே ஆசாரயனது வடிவு கொணடு தனனை வாழ்விக்கவந்ததாகவே சிஷ்யன கருதவேணடும

காலக்ஷேபமசெயதல்

ஆசாரயஸ்வாதியில சிஷ்யன காலக்ஷேபமசெயயவேண்டிய கரந்தங்களுள முகியமானவை — (1) ஸ்ரீபாஷ்யகார பரணம ஸ்தரங்களுகுகு வியாகியாநமாக அருளிசசெயத ஸ்ரீமத்பாஷ்யம் (2) ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீபகவத்கீதைகுகு வியாகியாநமாக அருளிச

செயத ஸ்ரீமதகீதாபாஷ்யம் (3) ஸ்ரீதேசிகன அருளிசசெயத ஸ்ரீமத்ரஹஸயதரயஸாரம். (4) திருசசுருகைபபிரானைபபறறி அருளிசசெயத திருவாயமொழிகசு வியாகயாநமாக அருளிசசெயத ஸ்ரீபபாவிக விஷயம் : எனபன. இவையே கரநதசதுஷடயமெனபபபடுக. இவறறின காலகேஷபததிறகு முனபே புராண இதிஹாஸஙகள பறறியும வறறைக கேடடறிவதால விவேகம எறபடடுக காலகேஷபபரியோகயதை உணடாயிருகபபெறவேணடும பகவதவிஷயகாலகேஷபததிறகுமுன்பே திருவாயமொழி முழுவனகையும அதயயநமசெயயவேணடும கீழகூறிய காலகேஷபகரநதஙகளை மறற ஆசாயஸ்ரீஸூகதிகளையும மறற முகியமான பிரபநதாயாததஙகளையுமெலலாம தமது சகதிகசுமஅறிவிகசுமஆசாயனபகல அவசியம கேடடறியவேணடும இநத காலகேஷபகரநதஙகளையும காலகேஷபமசெயயச சகதியறறவாகள ஸ்ரீவைஷணவ கரநததனை மடடுமாவது காலகேஷபமசெயவது நிக அவசியம

மூன்று ரஹஸயங்கள்

திருமநதரம:—இது 8 எழுததுகளை கொணடது, ஸ்ரீமந நாராயண சிறநதது, பல விசேஷாததஙகளைக கொணடது, ஸகலவேதாந்தஸாரபூத அளிகவலலது, ஸ்தரீகளுமஞானகாமவருணததாரும இதை அறிந ஸநதிகலாம ஆனால அவாகள பரணவததின ஸகாரதறகு முன எனற அகஷாரதனை வைதசித அநுஸநதிகசவேணடும

தவயம .— இது 25 அகஷாரஙகளை கொணடது, ஸ்ரீமந்நாராயண தனிததுநினற இரணடு வாகயஙகளை ஒனறுசேரதது மஹாபராட்டி எமபெருமானால அருளபபடடது இதை ஒருகால உசசரிதது மோகஷமவரையிலுளள பலனைப பெறலாம இது ஸ்ரீமந் பினரும அநுஸநதிகக உரியது

சரமசுலோகம் :— இது 32 அகஷாரஙகளை கொணடது, ஸ்ரீபகவதகீதையில கடைசியிலுளள ஸ்லோகதியாகும, கோப மாய அ திருபபவளசசெவவாயினினறு வெளிவநத மநதரம அ ப ர பரபததியை விதிகசுமஸ்லோகதியாகும

இநத மூனறு ரஹஸயஙகளும முறையே 3, 6, 12 வாரஙகளை கொணடுளளன இவறறை ஆசாயன ஸமாசரயணகாலதில

ஆசாரத்தைதோடு சிஷ்யனுக்கு உபதேசிப்பான பின சிஷ்யன தினந்தோறும இவற்றை ஜபம செய்யவேண்டும இவற்றின தாத்பர்யம ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸ்ரீமதரஹஸ்யத்ரய்ஸாரமென்னும அரிய பெரிய ஸ்ரீக்ரந்தியில முக்கியமாய விளக்கப்படுகின்றது சில்லரை ரஹஸ்யங்களிலும சில்வற்றில சுருக்கியும சில்வற்றில இவ்வாத்ம்ங்களில ஒரு சங்கையும வரிவாட்டாது விளக்கியும கூறப்பட்டுள்ளன இவற்றின அர்த்தவிசேஷங்கள இப்பிரபந்தத்தில திருமந்திரச சுருக்கு, த்வயசுருக்கு, சரமச்லோகசுருக்கு—உரையிற காண்க

இனி ஸ்ரீவைஷ்ணவா ஒவ்வொருவரும அறியவேண்டிய தத்துவம, ஹிதம, புருஷார்த்தம ஆகிய இவை விளக்கப்படுகின்றன —

தத்துவம

தத்துவங்கள மூன்று அவையாவன — சேதனம, அசேதனம, ஈசுவரன எல்பவை

சேதனம்

அறிவுள்ள ஜீவாத்மா சேதனன எனப்படுவான இவனுக்கு ஜ்ஞானம ஒரு குணமாயிருக்கும இந்த ஜ்ஞானம காமபூதஜ்ஞானமெனப்படும ஜீவனுடைய ஸ்வரூபமும ஜ்ஞானமயமாகவே நிற்கும ஆதலின ஜீவன காமிபூதஜ்ஞானமென்னப்படுவான இந்த ஜீவாத்மா தனக்கு எப்பொழுதும சேஷத்வஜ்ஞானத்தோடேயிருப்பான தனின்ற என்று அறியுமபோது காமபூதஜ்ஞானம உதவவேண்டுமென்ப தில்லை ஆனால ஜீவன தன்னைத்தவிர வேறு எந்தப் பொருள்களையும தன காமபூதஜ்ஞானத்தால மட்டுமே அறியமுடியும தன ஸ்வரூபத்தைத் காமபூதஜ்ஞானத்தைக் கொண்டும அறியலாம ஜீவன அணுவாகவும ஆநந்தஸ்வரூபமாகவும நிற்பவன, சரீரத்திற்காட்டிலும வேறுபட்டவன, அழிவற்றவன, எம்பெருமானுக்கு அடியனாகவே நிற்பவன

இத்தகைய ஜீவாத்மாக்கள் எண்ணற்றவர, அவர்கள—பத்தர, முக்தர, நித்யர என மூவகைப்படுவர. அநாதியான காலமுதற்கொண்டு இந்த ஸம்ஸாரத்தில உழல்பவர் பத்தர் காலசக்ரத்தி யில் நின்று ஸ்தாசார்யஸம்பந்தம்பெறாத பகவத்பாகவதர்களுடைய அநுக்ரஹத்தைப் பெறாதவர் முக்தர் எம்பெருமானைப்போல ஒருகாலும காலஸம்பந்தமேயின்றி அவனுக்கு எப்பொழுதும நித்யகைங்கர்யம செய்துகொண்டேயிருப்பவர் நித்யர் அந்தக் கருட விஷ்வக்ஸேனர் ஆதியர் இவ்வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்

அசேதநம

அறிவிலலாத வஸது அசேதநமெனபபடுகிற
கிடைகககூடிய பலனை அநுபவிபபவனை
தநம தரிகுணம காலம சுதநஸதநவம எனற

தரிகுணம —இதுவே மூலபரகருதி
எனனும மூனறு குணஙகளையுடையதாகவுமெ
இநத பரகருதி எபபொழுதும மாறபடாம
அடைநதுகொணடேயிருககும இநத பரகருதியி
குணஙகளும ஸமமான அளவில உளளபொழு
படும அநதக குணஙகள ஏறறதாழவுளள
பரகருதி பலவகைக கருதுவஙகளாய
ஏறறததாழவுளள பாகம மஹான எனறும
றது இநத மஹான, ஸாதுவம முதலிய
நிறபதுபறறி ஸாதத்விகம ராஜஸம
படும மஹானிலிருநது அஹஙகாரம
கினறது அதுவும முறகூறிய வகையி

அவறறில ஸாதத்விக அஹஙகாரத்தி
பதிலெனறும உணடாகினறன அ
ஆறு (–மனம, காது, கண, நாகது, மூகது,
திரியம ஐநது (– வாகது, கால, கை, ,
ஆகியவை தாமஸாஹஙகாரம
உணடாகுகினறது அதன
காரணதிலிருநது முறையே
மாதரம, வாயு, ரூபதநமாதரம,
கநததநமாதரம, பூமி எனபன
முழுதும கழியாமலும பிரதியநிலை

நடுவிலுளள ஒரு நிலை இநநிலையி
படும உதாஹரணம — ஸபாகதநமா
நிலை முழுதும நீஙகாமலும வாயுவின
முளள ஒரு நிலையுளள தாவயம
தும நீஙகாமலும தயிரின
நிலைமையைப போனறதாம

ராஜஸமான அஹஙகாரம மறறு இநதரி
தததம வேலையைச செயயுமபோது அவை
உதவிசெயயும

மறமொரு வஸதுவாக மாறுபடுநதனமையது பரகருதியெனப படுமம மாறுபடட வஸது விகருதியெனபபடுமம தான மறமொரு வஸ்துவாக மாறுபடுவதாகவும மறமொரு வஸதுவின மாறுபாடாக வும் உளளது பரகருதிவிகருதியெனபபடுமம இமமுறையில மூல ப்ரகருதியை பரகருதியாகவுமம, பதிமொரு இநதரியஙகளையுமம பூமி யையும விகருதியாகவுமம, மஹான முதல கநதாகமாதரம வரையில உள்ளவறறை பரகருதிவிகருதிகளாகவுமம அறிநதுகொளக நமம சரீரம பரகருதி, மஹான, அஹஙகாரம, ஐநது பூதஙகள ஆகிய இவறறால ஆகியது இநதரியஙகளுககு இருபபிடமாயுளளது

காலம்:— காலமம எனபது எஙகும பரநதுநிறகும ஒரே தரவயம இநிலை ஸததுவம முதலிய குணஙகளில. எதிர, நிகழ, கழிவு முதலிய வியபவஹாரஙகளுககு இதுவே காரணமாகும நிமிஷம விநாடி நாழிகை பூதல பராதநமவரையிலுளள பாகஙகளெலலாம இநதக காலதது ளடையனவே இஙகாமலோகதுதிலுளள மாறுபாடுகளெலலாம இநதக காலததின நியமநதிறகு உடபடடே எமபெருமாளுடைய ஸங்கலபததால நடபபன ஸ்ரீவைகுணடதது முனபின எனற அள விறகுக காலம உளதேயாயினும அநத ஸமபநதமினறி அனைநதம எமபெருமானது ஸஙகலபததால மடடும நடபபனவாகும.

சுததஸதத்துவம் — சுததஸதத்துவமெனபது ரஜோகுணம தமோ குணம ஆகியஇரணடுமினறி ஸதத்துவகுணதது மாதரம ஆதார மான ஒரு கரவயம ஸ்ரீவைகுணடதது உளள அனவருடைய சரீர ங்களும அஙகுளள மணடபம கோபுரம பராகாரம முதலிய ஸகல வஸ துக்களும இநத சுததஸதத்துவமயமானவை இநத ஸதத்துவம ஸ்ரீ வைகுணடதது மேலெலலாம மறறுமுளள எலலாவிதங்களிலும அசேதனமாயிருநதும சேதநரான நித்யஸூரிகளும முக்தாத்மாக்களும அசேதனமாகக கூறவேணடியதேயாயினும தாம சுதஸ்ரீவாகவும அவர்களுடைய வஸது எனற பொருளகொணட சேதனம எனற தாத்பர்யதது டன கூறியதாலும ஸ்ரீவைகுணடதது உளள அனைதது பொருளும சேதனமாயிறறுதால இஙகுத தனித தாத்பர்யமொனறுமிலலாமற போயிறறு.]

ஈசுவரன்

ஸ்ரீமந்நாராயணனே லோகேசுவரன இவன எபபொழுதும மாறு படாத தனமையுடையவன, ஜகந்நாயகனாயிறறவன, இஙகுத தான இருகக்கூடுமா எனறு சநதேஹதால அளளிடடுகக முடியாதவன, எபபொழுதுதான இருகக்கூடும எனறு காலதைதககொணடும வரை றுக்கமுடியாதவன, இனன வஸதுவின னாவிதமாக மடடும இருக

கிறான எனறு வஸதுவாலும எலலையிடடுபபேசமுடியாதவன, எலலாவிடததிலும எகாலததிலும எலலாவஸதுசகளின ஸவரூபமாகவும நிறபவன, ஆகந்த ஸவரூபமாய விளஙகுபவன இவனிடதது தோஷம ஒனறும தடடாது சேதநம அசேதநம ஆகிய பராரதசம முழுதும இவனுககுச சரீரமாயநிறகும இவன அனைவருகும உபாயமாகவும பலனகவும நிறகினறான, அனைதையும படைபபவன, காபபவன, அழிபபவன; எலலோரினும மேமபடடவன, அனைததுககும ஆதாரமாயநிறபவன, அனைதையும ஆடகி பாளபவன, அனைதினுடைய பலனையும அனுபவிபபவன, தனனை அடைநதவருடைய ஸகலகாமஙகளையும பூரகபவன, ஸகலதேவதைகளாலும போறறபபடுமவன, ஸகலகாமஙகளையும தரும காரண ஆராதிகபபடடுப பலனை தருபவன, பரஹமா முதலிய ஸகல தேவாகளையும படைபபவன அவாகள அனைவருமே இவனை கடடனைககு அஞசிநடபபவாகளே இவன தன ஸவரூபதைகாடடும திருமேனியாலும குணஙகளாலும தனனையொதிநத அனைதது மேமபடடவன இயறகையாகவே ஸகலகலயாணகுணஙகளும நிறைநதவன, இவன விருமபிப புதிதாயப பெறவேணடியது ஒனறுமில்லை எநத நிலையிலும பிராடடி இவனிடமு பிரிவதிலலை

இவனுடைய திருமேனி, பரம வயூஹம விபவம அநதராயாமி அரசசை எனறு நதுவகைபபடடும பரரூபம–ஸ்ரீவைகுணடததிலுளள பரவாஸுதேவனுடைய ரூபம வயூஹம – வாஸுதேவ சஙகரஷணன பரதயுமனன அநிருததன எனபபடுபவரநாலகு விபவம்–மதஸயம கூரமம முதலிய அவதாரஙகள அநதாயாமி — எலலோருடைய ஹருதயததிலும ஸூகஷுமமான உருவததுடனிருபபது நிலை அரசசை — திவயதேசஙகளில திருமேனி கொணடு எழுநதருளியுளள நிலையும, மறறும பகதாகளின வேணடுகோளினபடி அவரகள விருபபததிறகேறறவாறு திருமேனிகொணடுநிறகும நிலையும.

பெரிய பிராடடியாகிய லகஷமியும ஈசுவரததுவதில சேராத வகளை இவவிருவரையும தவிர மறற அனைவரும ஜீவததுவதில சேரநதவாகளேயாவா பிராடடியும எமபெருமானபோல எலலாவறறையும நிறைநதுநிறபவள, ஸாவேசுவரனபோல நமககு உபாயமாகவும பலனகவும நிறகினறாள உலகில புதிரனுககு நனமையைச செயவதில தாயையும தாயும தஙகளுககுள ஒரு வரையறை வறபடுதது கொணடு சதசதம கடமைகளைச செயவதுபோல உலகிறகே தாயையும தாயுமான எமபெருமானும பிராடடியும நமது நனமை நாடி

தஸகளுகளுள சில அமசஸகளைத தமது ஸஸகறபததால வகுததுக கொணடிருகஸினறனா இதைதகொணடு அவ விரு ததது வஸகளைட பிரிததுப பாடபபது நமககு எறறதனறு. பரபதத்தியை அநுஷ்டிக குமபோது முதலில பிராடடியைப புருஷகாரமாகஸகொணடு பர பதத்தியைசசெயதே அவவிருவரையும பினபு சரணமடையவேணடுமே. புருஷகாரமாவது — பனைதரவலல சேதநனை நெருஸகுவதற்குப பலனை விரும்புமவனுல உபாயமாக வரிகஸகப்படட மறறொரு சேதநன.

ஹிதம

ஹிதமாவது — மோகஷத்திறகு ஸாதநமாக அநுஷ்டிகஸகப்படும உபாயம ஆகவே, மோகஷத்திறகு உபாயமான பகதியும பரபத்தி யும ஹிதமெனப்படும

பகதியோகம — இது பலவகைப்படும இதை மோகஷம பெறும வரையில அநுஷ்டிததுஸகொணடேயிருகஸகவேணடும. பலன பெற நெடுஸகாலம கழியவேணடும அஸகஸகளுடன அநுஷ்டிககும முறை மிகக கடினமானது இகாலத்தில இதைப பகதியோகத்திறகு அதி காரிகள இலலெனறே கூறலாம ஸ்ரீமதாதமுனிகளபோலவாரே இதறகு அதிகாரிகளாவா.

பரபத்தி — அத்தகைய பகதியோகத்தை அநுஷ்டிகக இயலா தவா பரபத்தியை மோகஷோபாயமாகக கொளவா இத பரபத தியே பரநயாஸம, சரணாகதி, பரஸமர்பணம, உபாயானுஷ்டானம எனற பெயாகளால வழஸகப்படும (ஸாதாரண அதிகாரிகள இதை அத ருஷ்டம எனறும வழஸகுவதுணடு) இத பரபத்தி (1) ஸவஸ்ஷை (2) உதஸ்ஷை (3) ஆசாயஸ்ஷை (4) பாகவதஸ்ஷை என நாலவகைப்படும (விளகத்தை 242-வது பாசுரவுரையிற காண்க) இவறறில ஸவஸ்ஷை கறகாலம வெகுசிலருடைய அநுஷ்டானத்தி லேயே வருகினறது உதஸ்ஷையும ஆசாயஸ்ஷையும ஸ்ரீம-அழகிய்சிஸகாஸநஸ்தியில அநுஷ்டிகஸகப்படுகினறன பெரும்பாலும ஆசாயஸ்ஷை யும சிறுபானமை பாகவதஸ்ஷையும ஸ்ரீமத-முநித்ரயஸமபர தாயத்தில ஸ்ரீமத-ஸ்வாமிகள அணவாஸநஸ்தியிலுள அநுஷ்டிக கப்படடுவருகினறன ஆதலால இத நாலவகையிலுள ஒனறைறக கைகொளளாவிடில மோகஷம பெறமுடியாதெனபது நம பூர்வா சாரியாகளின தருடமான ஸித்தாந்தம இத பரபத்தியைக, குறித்த பலனுகஸகாக ஒரு முறை அநுஷ்டிததால விரும்பிய பலனை நினைத்த

காலத்தில் பெறலாம் ஒரே பலனுக்காக இதை இருமுறை படிக்கக்கூடாது இச்சரீரம் உள்ளவரையில் காமபலனைகளை விரும்பாத சரீரமுடிவில் மோக்ஷத்தைப் பெறவிரும்பி அநுஷ்டித்தால் அங்ஙனமே பெறலாம் இதற்கு தருபரபந்தி யென்று பெயர் இச்சரீரம் உள்ளவரையிலும் கூட எல்லாவற்றையும் தந்தைப் பொறுக்காமல் இந்த க்ஷணமே மோக்ஷம் பெறவேண்டுமென்று விரும்பி பரபந்தியை அநுஷ்டித்தால் அந்த முயற்சி மோக்ஷமளிப்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இதற்கு ஆர்த்தபரபந்தி யென்று பெயர். இங்ஙனம் ஸகலபலனைகளையும் நிச்சயமாக அளிக்கும் சக்தி இந்த பரபந்தி ஒன்றுக்கே உள்ளது இந்த நியமமில்லை எல்லாச் சாதியினரும் இதை உபாயமாகப் பற்றலாம் எல்லாப்ராணிகளுக்கும் இது மோக்ஷோபாயமாக அருளிய அங்கங்களின் விளக்கத்தை 241-வது பாசுர வியாக்கியானத்தில் காண்க.

பரபந்நனது கடமை —பரபந்தியை அநுஷ்டிப்பவர்கள் பரபந்நர் எனப்படுவார் இவர் மறுபடி அநுஷ்டிக்கவேண்டிய நியமம் ஒன்றுமில்லை. ஒரு கவலையுமின்றி மோக்ஷத்தை எதிர்பார்த்து நிற்கவேண்டியதே ஆனால் தனக்கு ஏற்பட்ட நித்ய - நைமித்திக காமங்களை ஒருபோதும் கைவிடக்கூடாது அவற்றை ஒரு சாதனமாகச் செய்யாது எம்பெருமானுடைய உகப்புக்காகவே செய்ய வேண்டும் எம்பெருமான் திருவடிகளில் பகற்செயலையும் தவிர வேறு ஒரு பலனையும் விரும்பக்கூடாது தினந்தோறும் ஆசார்யர்களின் திருவாராதனம் ஆசார்யஸ்ரீஸூக்திகளில் பரிசயம்செய்துகொண்டும் அர்த்தானுபவம் யாய எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதம்பதிகளிடம் சென்றடைந்தும் நித்ய வேண்டும் இதுகாறும் வீணைகழிந்த நிலையை நினைந்து மனம் வருந்தாது இப்பொழுது ஸதாசார்யகடாக்ஷத்தால் வந்த பாக்யத்தை நினைத்து மகிழவேண்டும் ஆஹாரநியமத்திற் கூறியபடி ஸாத்விகமான உணவையே உண்டு ஸத்துவகுணம் தலையெடுத்தும் பெறவேண்டும் தினந்தோறும் தன் கிருஹத்தில் பகவத்காரியம் இலலாமல் உணவுகொள்ளக்கூடாது பாகவதர்களுக்கும் காஸ்ய அநுஸந்தித்து ஆசார்யனுக்கும் பாகவதர்களுக்கும் இயன்றவரை கைங்கர்யம்செய்யவேண்டும் தனபெருமை பேசக் கூடாது பிறரைப் பழிக்கக்கூடாது எப்பொழுதும் கவலையை அநுஸந்திக்கவேண்டும் உலகஸ்ரீகளை வெறுத்து மௌனியே நடவேண்டும் ஆசார்யன் செய்த மஹோபகாரத்தை

எபபொழுதும நினைகக்வேணடும மனம வாககு காயம ஆகிய முககரணஙகளாலும பாகவதாபசாரம புரியகக்கூடாது வேறு தெய வததின ஸமபநதமே கூடாது மரணகாலததில ஸகல இநதரியங களும ஒடுஙகிப பேசவும முடியாத நிலைமையில உறவா உறவினர் இவாகளில யாரும தனகசாக வேறுதெயவததை நாட விருமபினா லும அதை அநுமதிகககூடாது வேறு தெயவததின ஸமபநதம் பாகவதாபசாரம ஆகிய இரணடுமே பரபகதியின பெருமையைக் கூடக குறைகக முறபடவலலன ஆதலின இவவிரணடிலும மிகக கவனததுடன நடகக்வேணடும

பரபநநனுககுப பாபமினைம — பரபதகியின பெருமையை அறிநது அதை உபாயமாகப பறறிய பரபநநன எமபெருமானிடம அளவறற அனபுகொணடவனதலின அவன திருவுளளததிறகு எதிராக அவன கடடளையை மீறி மனபபூரவமாயப பாபமசெயயத துணியமாடடான அறியாமற செயயும பாபஙகள இவனிடம சேரா அவை பரபதகியின பெருமையால கழிநதுபோம. தேசம காலம முதலிய நிமிததஙகளின தோஷததால புதிபபூரவமாயப பாபமசெயய நேரிடினும அதறகு வருநதிப பினனும பாபம செயயாது பராயசசிததமசெயயமுறபடுசெ செயதுமுடிததால பாபம கழிநதுபோம சாஸதரஙகளில கூறபபடட பெரிய பராயச சிததம செயயச சகதியறறவனுககு அதறகாகப பினனும பரபததி செயவதே பராயசசிததமாகும இஙஙனம செயயாதவாகளையும எம பெருமான இத காமபூமியிலேயே தணடிதது பரிசுததனுககுகின றன எவவகையினும பரபநநனுககு மோகஷம நிசசயம. சநதகமிலலை.

பரபநநனுககு மரணததில நியமமினைம — பரபநநன நலல நேரததில உசசாரணததில சுகலபகஷததில பகலில மரிகக வேணடும எனற நியமமிலலை மறற ஸாதாரண அதிகாரி களுககு இவை அவசியமானவை பரபநநனுககு எநத இடததில எபபொழுது மரணம வரினும யாதும குறையிலலை

ஜீவன சரீரததினினறு வெளியேறும முறை — ஸாவேசுவரன ஜீவனை சரீரததினினறு அகறற முறபடுமபோது முதலில வாககு முதலிய காமேநதரியங்களையும கண முதலிய ஜ்ஞானேநதரியங்களை யும மனததில சேரகக்னறன இநதனைய மனததை பராணவாயு வுடன சேரதது அவையனைததுடனும கூடிய பராணவாயுவை ஜீவனோடு சேரகக்னறன ஜீவனுடைய சரீரததில முதுகின மேற

புறதகில தூணபோனற மூனறு எலுமபுகள ஒனறுகூடி நிறகின றன அவை 'தரிஸதூணம' எனறு வழஙகுமம எமபெருமான அவறறைக கடைநது அஙகிருநது ஐநதுபூதஙகளின ஸூக்ஷுமாம சஙகளை எடுகினறனர. அவன தரிஸதூண கதைக கடையுமபோது ஜீவாகமாவுககு உணடாகுமம வேதனையைப போகக அவனுக நன மரிககுமம அனவருககுமம பொதுவாகுமம இதனபின பராசகதனன ஜீவனை, சரீரததினினறு கிளமபி நிறகுமம 101-நாடிகளில வேறு கதியில செலலுமம 100-நாடிகளினறி ஸூஷுமனை, பரஹமநாடி-, மூரதனயநாடியெனபபடுமம 101-வதான நடுநாடிவழியாய வெளி யேறறி ஆசசிராதிமாரகக கதில நடதசெலகினறனர

ஆசசிராதிமாரகக — சரீரதிலிருநது தனிநாடி வழியாய வெளியேறிவநத ஜீவனை அகனிதேவதை பகலின தேவதை, சுகல பகஷதேவதை, உததராயணதேவதை, வாஸதவ தேவதை, ஸோயன, சநதரன, மினனலதேவதை, வருணன, இநதரன, பரஹமா ஆகிய இவாகள வரவேறறுத தகக உபசாரஙகளை செயது தகதம எலலைகளை கடநதி வழிநடதசெலகினறனர இதுவே ஆசசிராதிமாரகமெனபபடுமம

புருஷோததமம

பரமபதமசோதலும, பரிபூரணபகவதநுபவமும — பராசகனை ஜீவாதமா ஆசசிராதிகதி முடிநதபிறகு ஸ்ரீவைகுணடநதை நெருஙகுவான, அஙகுச செலவதறகாக அதுகாறுமம பரபநதியின பரபாவததால நிறுததிவைகக்பபடட ஸூகஷுமசரீரதனை விடுவான, பின அஙகு உளள விரஜையெனனுமம ஆறறுகாயமாய நதியைத தன ஸகறபததாலே தாணடுவான உடனே மமமெரு மான பரகருதஸமபநதமிலலாத சுததஸதுவமயமான சரீரதனை அவனுசகுக கொடுபபான பின அவன அஙகுளள ஐரமாரியம எனனுமம திவயதடாகதததைக கடநது ஸோமஸவநமம எனனுமம அரச மரகதை அடைவான அஙகு 500 திவயாபஸரஸ ஸ்தரீகள மகுடிலை மாலை, மை, வாஸனைபபொடி முதலிய உபசாரபபொருளகளைக கொணடு இவனை வரவேறபா பின அவாகள இவனுகது பரஹமா லஙகாரம செயவிததுச சுததஸதுவமயமான மணம சுவை தேஜஸ ஆகியவறறை இவனிடம புகசசெயவாகள பின அஙகுளள திவயஸ்ரீகள எதிரகொணடழைபபா அஙகிருநது திவயதேகபர,

திறகுச சென்று அங்குக காவலபுரிந்துநிறகும :இந்தரன் பரஜாபதி எனனும தவாரபாலகாகளை நெருங்க, அங்குளள நித்யஸூரிகளும் மஹாஷிகளும இவனை ததம இடதிறகு எழுந்தருளவேண்டு மெனறு பராதத்தது இவனதிருவடிகளை திவ்யதீததத்தால் கழுவினிறபா , பினனும பல திவ்யஸ்தரீகள வாஸனைபபொடி தூணகுமபம தீபம முதலியவறறை ஏந்திவந்து உபசரிபபா பின் இவன ஆந்தமயமான திவ்யமண்டபத்தில பரவேசிபபான்; அங்கு நித்யஸூரிகளும முகதாகளும பகவதகுணங்களைப பேசி மகிழும கோஷ்டியைக கண்டுகளிபபான அந்தக கோஷ்டியில் இவனுடைய ஆசாரயாகள இவனைக கண்டு தாம செய்த கிருஷி பலித்ததெனப பெருமிதமகொண்டுநிறபா இவன அவாகளபால தன நன்றியைக காட்டி வணங்கிநிறபான பின அந்தத திவ்ய மண்டபத்தில திவ்யபாயங்கத்தில ஆநிசேஷனமீது பெரியபிராட்டி, பூமிதேவி, நீளாதேவி ஆகிய நாசசிமாருடன எழுந்தருளியுளள ஸ்ரீமந்நாராயணனைக கண்ணாரக கண்டு அவனது ரத்நபாயங்கத்தில் எறித திவ்யதம்பதிகளுடன கலந்துபேசி இவன போரவலகொண்டிருந்தபடியே, இதுகாறும இவன இழந்திருந்த இழிவெலலாம தீர அவனைக கண்டு அவனைபபோனற குணங்களைப பெறறு அவன திருவடிகளின கீழே அந்த—கருட—விஷ்வக்ஸேநா முதலிய நித்யஸூரிகோஷ்டியுள புகுந்துகலந்து எலலாவிடத்திலும எலலாக் காலங்களிலும எலலா நிலைமைகளிலும எலலாவகைக கைங்காயஸ்ரீத்தி யையும பெறறு ஆந்தக்கடலுள மூழ்கிநிறபான இவனுக்கு அங்கிருந்து ஒருபோதும திருமபுதல இலலை இவன தன இஷடப் படி நடபபதும பகவதகைங்காயத்தில அடங்கியதே தன இசசை யுடன பரமபதிமண்டலத்திறகு வந்து சென்றாலும இவனுக்குச் சிறிதும பகவதநுபவரஸத்திறகு இடையூறெனபதேயிலலை இம் முறையைக்கொண்டே இவனுக்குத திருமபுதல இலலையெனபது. இத்தகைய பகவதநுபவமே பரிபூரணபரஹமாநுபவமெனபபடும். இதுவே பரமபுருஷார்த்தமாம

இனனும பறபல விஷயங்களை உரையில ஆங்காங்குக கண்டு கொளக

ஸ்ரீதேசிகதாசஸ்வாரஸங்கரஹம முறறும

ஸ்ரீஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதெசிகாய நமஃ

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகப்ரபந்தம் — விஷய அகராதி

[இந்நூலில அடங்கிய விஷயங்கள அகராதிவரிசையாய்ப்
பாசுரங்களின தொடரெண்ணுடன் கொடுக்கப்படுகின்றன]

ஆததபஞ்சகம்

உபாயம் 254 255
பரஹமஸ்வரூபம் 248, 249
பலன் 256, 257
பலஹேது விரோதி 252, 253
ஜ்வஸ்வரூபம் 250, 251

ஆஹாரநியமம்

கைக்கொள்ள உரியன 396—400
விலக்க உரிய அந்நம 386, 387
,, கறிவகை 388, 389
,, நீர் 402
,, பாலவகை 401
,, வஸ்துக்கள 390-395
,, வெற்றிலை 403

ஆசாரயன

ஆசாரயசிஷ்யாகளின ஸம்பந்தம் 41
ஆசாரயபரம்பரை 42
ஆசாரயாகளின பெருமை
ஆளவந்தார் 44
எம்பெருமானார் 43, 128
நாதமுனிகள் 45
மணப்பளளியாச்சான் 133
ஆசாரயனகடமை 76
ஆசாரயனகருணை 109
ஆசாரயனது உபகாரம் 7, 9, 11, 12, 16, 17, 23, 33, 35, 46, 47, 92, 96, 155, 156
ஆசாரயஸ்ரீகதியின பெருமை 5
ஆசாரயாநுஷ்டானம் 2
ஆசாரயோபதேசத்தின பெருமை 120, 122, 129

ஆழவாகள

ஆண்டாள 376, ஆழவாகளின கோஷ்டி 40, 383, குலசேகராழவார 374, திருப்பாணாழவார 378, திருமங்கையாழவார 379, திருமழிசையாழவார 371, திருவரங்கத்தமுதனார 380, தொண்டரடிப்பொடியாழவார 377, நம்மாழவார 372, பூதத்தாழவார 369, பெரியாழவார 375, பேயாழவார 370, மதுரகவியாழவார 368, முதலாழவாகள காட்டியது

உபாயம்

உபாயங்களின பிரிவு
உபாயமும பலனும 27, 111, 112
பிறாகூறுமஉபாயங்கள் 110, 119
ஸாதயோபாயம் 111
ஸித்தோபாயம் 111

ப்ராப்தி

அருஜுவினபெருமை 111
பரபதநிகர அதிகாரி 111
பரபதநிகரப்பிரதிபந்தக 111
பரபதியில அநுபவகாரணங்கள
ஒழிதல 111
பரபதியின அநுபவம் 57, 111
பரபதியின காரணமாதல் 111
பரபதியின பெருமை 111
பரபதியின வகை 111
பரபதியின ஸ்வரூபம் 58, 210, 211
பரபதியே சிறந்த உபாயம் 51, 111
பரபதியை அநுஸந்திக்கும
தல 106, 126, 141
பரபதியை ஒரோமனுஷ்ய பரியந்த 111
பரபதி ஸகலபலஹேது 111
புருஷகாரபரபதி 111

பக்தி

பகதியின அங்கங்கள 111

ப்ரபந்நன்

பரபந்நன ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி
இருக்கக காரணம 15
பரபந்நனது தோற்றம 111
பரபந்நனது பெருமையின்மை 71
பரபந்நனது பெருமையின்மை
வரையறை 71
பரபந்நனது நிலைகள 8, 10, 15, 18, 19, 22, 59, 60, 112, 211
பரபந்நனது மரணதருணக்ரியமநிஷ்டை 66
பரபந்நனது மரணப்ரகாரம 67

பரபரநனது வாஸஸ்தலம 65
பரபரநனுகருச சாஸ்தரமே கைவீளகரு 63
பரபரநனுகருப பாபம சோரமை 64, 143

கீதையின ஸாராராத்தம்

மூழுத தாதபாயம 326
1 வது அதயாயம, 327, 2 வது–328, 3 வது–329, 4 வது–330, 5 வது–331, 6 வது–332, 7 வது–333, 8வது–334, 9 வது–335, 10 வது–336, 11 வது–337, 12 வது–338 13 வது–339, 14 வது–340, 15 வது–341, 16 வது–342, 17 வது–343, 18 வது–344, கீதையின பயன 345

சிஷ்யன

சிஷ்யனகடமை 77

தத்துவங்கள

தத்துவங்களின உவமானம 28
தத்துவங்களின நிலை 80
தத்துவங்களின விளககம 51
தத்துவஜ்ஞாநத்தின அவசியம 3,4,29

அசேதநம்

அசேதநத்தின வகை 24
அசேதநஸ்வரூபம 159, 160

ஈசுவரன்

ஈசுவரஸ்வரூபம 161, 162, 248, 249
ஈசுவரன அபயமளித்தல 111
ஈசுவரன அபராதியையும காத்தல 110, 114
ஈசுவரனது உபகாரம 32, 88, 101, 123, 125, 127
ஈசுவரனது கருணை 39
ஈசுவரனுடைய ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்கள 248
ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதை 52

சேதநம்

ஜீவாகளின வகை 26
ஜீவஸ்வரூபம 14, 124, 158, 250, 251
ஜீவேசுவராகளின நிலை 121
ஜீவேசுவரஸ்வரூபம 49

திவ்யதேசங்கள

கோயில்

திருவரங்கத்தின பெருமை 81
திருவரங்கனதிருவடி பெருமை 90

திருமலை

திருவேங்கடத்தின பெருமை 82

பெருமாள்கோயில்

அத்திகிரி பெருமை 83
கச்சியின ஸ்தலபுராணவரலாறு–– பிரமபதம முதலியன அழியுந தன்மை 235
பிரமன எம்பெருமானைக காண முயலுதல 212
பிரமன கச்சியைக காணல 216 217
பிரமன தன்னுலகமசோதல 232
பிரமன தலை வெறுத்திடல 213
பிரமன பாரதநாடு சோதல 214
பிரமன மகிழ்தல் 227
பிரமன்மீது சினங்கொண்ட ஸரஸ்வதிதியின வேகம 219
பிரமன வடிவடனைத்தானதனுபவல 218
பிரமன விசுவகாமனுக்குக கட்டளையிடல 215
பிரமனது பஞ்சகால ஆராதநோபதேசம 231
பிரமனுக்காக எம்பெருமான அணையாதல 220
பிரமனுக்கு வரமளித்தல 230
பிரமனுடையபகவதநுபவம 228, 229
பிரமனுடைய யாகவேதியில பேரருளாளன அவதாரம 222
பேரருளாளனகுணவிசேஷங்கள 226
பேரருளாளனசரிதையைக கூறும பிரதிகிரினை 209
பேரருளாளனபொறுபபெருமை 278
பேரருளாளனமங்களாசாஸனம 208
பேரருளாளனது நித்யவாஸம 233
பேரருளாளனைத துதித்தல 221, 223, 224, 225
பேரருளாளனைப பாட அனைவரையும அழைத்தல 210

திருவயிந்திரபுரம்

தேவநாதன தசாவதாரசரிதமும ஸ்தலபுராணவரலாறும 358
தேவநாதனதிருவடிப பெருமை 357
தேவநாதனதிவ்யசேஷடிதங்கள 359
தேவநாதனபெருமை 356
தேவநாதனவடிவழகுவாணனை 362

தேவநாதனவிஷயமாயச
செவிலி அறததொடுநிறறல 355
தேவநாதனவிஷயமாயத
தோழியிரஙகல 349, 352
தேவநாதனவிஷயமான
பிரபந்தஙகள 366
தேவநாதனது குணநுபவம 353
தேவநாதனது மாசிமக உதஸவம360
தேவநாதனிடம அநதிம
ஸமருதியை வேணடல 361
தேவநாதனிடம பரஸமாபபணம365
தேவநாதனிடம ஸமுகதியின
ஸமாபபணம 348
தேவநாதனுடைய பரதவ
ஸௌலபயஙகள 354
தேவநாதனை அநுபவிததல 350
தேவநாதனைபபறறிய சேஷதவம351
தேவநாதனை யமபாதை
யொழிததலவேணடல 363, 364

திவயபபிரபந்தம

'அமலனதிபிரான' பெருமை 130,
131, 132
திவயபரபநதத தால வரும பலன 40
தொகுதத ணை 381, 382

பஞசகாலஙகள

அபிகமநம 259, 260
இஜயை 263, 264
உபாதாநம 261, 262
யோகம 267, 268
ஸவாதயாயம 265, 266

பரமதகணடநம

அதவைதமதகணடநம 175, 176
கணாதமதகணடநம 183, 184
சாவாகமதகணடநம 165, 166
திருவாழியாழவானதது 154, 207
நயாயமதவிளககம 185, 186
பரமதகணடநததால வரும பலன 201
பரமதகணடநமசெயத ஸதலம 206
பாசுபதமதகணடநம 193, 194
பாசுபதாககு உபதேசம 195
பாஸகர—யாதவமத
கணடநம 179, 180
பொதுபபுடைக கணடநம 163, 164
மாதயமிகமதகணடநம 167, 168
மீமாமஸகமதகணடநம 1:, 1:
யோகமதகணடநம 1:1 1:
யோகாசாரமத 1:1, 1:1
வைபாவதிகமத 1: 1:1
வையாகர ணம 1:1, 1:
ஸௌகமதகணட 1:, 1:
ஸாஙகயமத 1 , 1:1

ஸௌகராகரபபடை
கணடந 1:1, 1:

பஞ்ச ராத்ரம்

கேசவ 280, ப
விகரம 280, 1
காராயண 281, ப
ம ஸ 280, ப
வாமந 287, 1
ஸ்ரீதர 288, 1

பாஸுபதம்

பாகவத 1
பாகமதாகரி 1

பாஞ்சராத்ர

பாருஷாகம 1:, 1:

சைவ

மோகஷகதி 1
அ சிரா 1:7 1:, 1:
ஆசாரய 1: 1
உபாயா 1: 1:
ஒ ப பழ 1
காமபல 1:, 11
பரமபதமோ 1, 1:
பரிபூரணபகவத் 1:, 1:
1:1, 1:
மஹதஸாதன 1:, 1:
மோகஷபூமிக 1:
விவேகம 1:1, 1:
ஜீவன் 11, 1

ரஹஸயத்ரய

ரஹஸயத்ரயநிரூ 1
ரஹஸயங்களின் 1:
ரஹஸயங்களின் 1
ரஹஸயத்ரயாநுஸந்தி
கணமம 1:, 1, 1

சாமகரலோகம்

அஹோபிலமடாதிபதி 1
ஏகசபதாதிபம 1:
சரணசபதாதிபம 1:

சரமசுலோகததால வரும பலன 93
சரமசுலோகததின அாததம 36, 37, 75, 86 87, 276, 277, 315
சரமசுலோகததின அவதாரம 85, 105
தவாசபதாாததம 322
'மா சுசஃ' அாததம 325
'மாம' அாததம 317
'மோக்ஷயிஷயாமி' அாததம 324
'வாஜ' சபதாாததம 320
வராஹசரமசுலோகஸாரம 115, 116, 117, 118
'ஸாஎதாமாந பரிதயஜய' அாததம 316
'ஸாவபாபேபயஃ' அாததம 323

தீவயம்

சதுராதிதியின அாததம 312
சரணசபதாாததம 307
ஸரணசடதாாததம 308
தவயததால வரும பலன 102
தவயததின அாததம 74, 275
தவயததின அவதாரம 303
தவயததின பததுப பொருள 34, 314
தணமையொருணமையின பொருள 310
நமஃசபதாாததம 313
நாராயணசபதாாததம 306
'பத' வினைபபகுதியின பொருள 309
'மதுப' விகுதியின அாததம 305
ஸ்ரீசபதாாததம 103, 304, 347
ஸ்ரீமநாராயணசபதாாததம 311

நிருமநதிரம்

அகாராாததம 293
அயனசபதாாததம 300
உகாராாததம 295, 296
சதுாதிதியின அாததம 100, 294, 301
திருமநதரததால வரும பலன 84, 101
திருமநதரததின அாததம 73, முதல 274 வரை
திருமநதராாததததின அருமை 302
நமஃசபதாாததம 98, 298
நாரசபதாாததம 299
நாராயணசபதாாததம 99
பரணவாாததம 97, 113
மகாராாததம 297

ஸம்பரதாயம

விவேகமபெறுதல 53
ஸமபரதாயததில சோதல 1, 203, 204, 205
ஸமபரதாயததின அதிகாரி 91
பலபரபநதஙகளின முடிவுரை 79, 94, 95, 234, 235, 236, 247, 258, 279, 292, 346, 384, 404, 405

ஸ்ரீஉதெ நிமஸாஞ்ஜலிஹாதெஸ்மிகாய நமஃ

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் நிகமாந்தமஹாதேசிகஸ்வாமிவிரசிதமான

உரையில் விளக்கிய அரும்பதங்கள்

(பின் வரும் எண்கள் பக்கத்தைக் குறிக்கும்)

அவதாரஹ்ருதயம் 306, 330
ஆதிவாஹிகா 45, 93
காமஜ்ஞாநபத்ததி } 36
யோகங்களின் ஸ்வரூபம் }
கோவாதத்தேதத்தாரணம 400
கௌதமசாபவரலாறு 167
சரீராத்மபாவஸ்மபந்தம 12
சரீரிலக்ஷணம 32
சமம 96, 166
சேஷத்வகு அருளியது 217
ஜயத்ரதவதம 95
தரிபுராஸுரவிருத்தாந்தம 408
தரிஸ்தாணேக்ஷோபம 114
தேனமபாகமம் வேதியா 270
பரணவமும் ஆஜுகரதமும 70
பரதாநபரதிதந்தரம 32
பரபத்தியும் அடையதலும 229
பரபந்தன காமம் நீங்கும்
வகை 42, 111
பகதியிலும் பரபத்திககு இடம 35
பீஜாங்குரந்யாயம 236
புருஷகாரம 238
புருஷார்த்தம 27
மடல்வாதல 118
'யதேவிவெஷ' விளக்கம 47
ஸ்ரீசபதார்த்தவிளக்கம 288
ஸவநிஷ்டையின் அடையாளங்கள 39
ஸாஸ்வதியின் பரணயகலஹம 194
ஸ்ரீஹதுகா 28

இரண்டு
உபாயம் 10,
113,
யோகி
ஒன்று
கடல் 10
நான்கு
சாரம் 2
கள 30
ஐந்து
காலம்
பரபத்தி
ஆறு
சமயம் 61,
ஏழு
கடல் 50,
முகில்
எட்டு
சிலம்
குரை 7,
குலபால
பால 50,
முருகு 50,
கம 57,
ஒன்பது
தவாரம் 113,
பத்து
பதினெ
பதினொ

ஸ்ரீஃ

ஸ்ரீஃதெ நிமஃசாஞ்சிஹாஷெஶிகாய நஃஃ

பிரபந்த அட்டவணை அகராதி

		பகுதம பாசுர	எண
1	அடைகலபபத்து	220	11
2	அதிகாரசங்கிரகம்	25	56
3	அமிருதரஞ்சனி	2	39
4	அமிருதாசுவாதினி	69	37
5	அருத்தபஞ்சகம	230	11
6	ஆகாரநியமம்	435	21
7	கீதாரத்தசங்கிரகம்	320	21
8	சரமசுலோகசுருக்கு	301	11
9	திருச்சினமாலை	249	11
10	திருமந்திரசுருக்கு	273	10
11	துயசுருக்கு	286	12
12	நவமணிமாலை	393	10
13	பரமதபங்கம்	121	54
14	பரமபதசோபானம	100	21
15	பனனிருநாமம	263	13
16	பிரபந்தசாரம	410	18
17	மும்மணிக்கோவை	375	10
18	மெயவிரதமானமியம	183	29
19	ஸ்ரீநைவணவதினசரி	241	10
	மொத்தம பாசுரம		405
	பிளவையந்தாதி	481	20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

இப்பிரபந்தத்தில் அமைந்த [illegible] களின் வரலாறு

வெண்பா	[illegible]
குறள்வெண்பா	[illegible]
நேரிசைவெண்பா	1
(சுரதகாடை) வெண்டுறை	1
ஆசிரியப்பா	
நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா	[illegible]
நேரிசையாசிரியப்பா	1
அறுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	[illegible]
அறுசீராசிரியவிருத்தம்	1 [illegible]
எழுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	[illegible]
எழுசீராசிரியவிருத்தம்	[illegible]
எண்சீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	1
எண்சீராசிரியவிருத்தம்	1 [illegible]
பன்னிரண்டுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	1
பதினாறுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	1
பதினெட்டுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	[illegible]
பதினைந்துசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்	[illegible]
பதினைந்துசீராசிரியவிருத்தம்	1
இருபத்தெட்டுசீராசிரியவிருத்தம்	[illegible]
கலிப்பா	
கொச்சகக்கலிப்பா	[illegible]
கட்டளைக்கலித்துறை	1 [illegible]
கலிவிருத்தம்	1
	[illegible]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தம்

மூலமும் உரையும்

சீராதூப்புல திருவேங்கடமுடையானதிருவடிகளே சரணம்

போதுததனியன

ஸாஶாந்ஜஶயாவாத்ரும் ஜ்ஞாநவைராக்யலக்ஷணம் ।
ஸ்ரீஶைலேஶதயாபாத்ரம் வந்தே வேதாந்தேஶிகம் ।

உரை:— ஸாஶாந்ஜஶயாவாத்ரும் — ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய கருணைக்குப பாத்ரமானவரும, ஜ்ஞாநவைராக்யலக்ஷணம் — ஜ்ஞானத்தையும வைராக்யத்தையும ஆபரணமாகக்கொண்டவரும், ஸ்ரீஶைலேஶதயாபாத்ரம் — திருவேங்கடமுடையானுடைய (திருமணியின) அவதாரமாயுளளவருமான, வேதாந்தேஶிகம் — ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனை, வந்தே — வணங்குகினறேன

(இதன விசேஷவுரைகளை பகவதவிஷயததனியனுரையில காண்க.)

வெண்பா

சீரோன்று தூப்புற் றிருவேங் கடமுடையான்
பாரோன்றச் சொன்ன பழமொழியு—ளோரோன்று
தானே யமையாதோ தாணியில் வாழ்வார்க்கு
வானேறப் போமளவும் வாழ்வு

உரை — தாணியில் வாழ்வார்க்கு — பூமண்டலததில வளிப்பவருக்கு, வான் ஏறப் போமளவும் வாழ்வு — பரமபதம ஏறிச செலலுமளவாயுளள வாழ்கைக்கு, சீர் ஒன்று தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் — திருக்கலயாணகுணங்கள பொருந்தியவரும தூபபுலில திருவேங்கடமுடையானுடைய (திருமணியின) திருவவதாரமாயுளளவருமான ஸ்ரீதேசிகன், பார் ஒன்றச் சொன்ன பழமொழியுள்—உலகததோர ஏடுபடுமபடி அருளிசசெய்த பராசீன திவய ஸூகதிகளுக்குள, ஓரொன்று தானே அமையாதோ? — ஏதாவது ஒரு பாகமே போதாதோ? (போதும)

தனியனுரை முறறிறறு

சீராதூபபுல திருவேங்கடமுடையானதிருவடிகளே சரணம்

ஶ்ரீஃ

அமிருதரஞ்சனி — உரை

சீராதூபபுல திருவேஙகடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

கட்டளைகலிததுறை

1 தம்பர மென்றிரங் கித்தள ராமனந் தந்தருளா
லும்பர் தொழுந்திரு மாலுகந் தேற்ற முபாயமொன்ற
னம்பிற வித்துயர் மாற்றிய ஞானப் பெருந்தகவோர்
சம்பிர தாயமொன் றிச்சதிர்க் குந்நிலை சார்ந்தனமே. 1

[இதுவும அடுதத பாசுரமும் ஸமபரதாயபரிசுததியைச சோநதவை]

உரை — தம் பரம் என்று இரங்கி — (நமமைக காபபாது) தம பொறுபபு எனறு (நம மீது) இரககமவைதது, அருளால் — கருணையிலை, தளரா மனம் தந்து — கலஙகாத மனதததைக கொடுதது, உம்பர் தொழும் திருமால் — நிதயஸூரிகளால வணஙகபபடுமெ எமபெருமான, உகநது ஏற்றும் உபாயம் ஒன்றல் — மகிழநது ஏறறுககொளளககூடிய (பல பாதை யெனனும) ஒரே உபாயததிலை, நம் பிறவித் துயர் மாற்றிய — நமமுடைய ஸமஸாரதுககததை ஒழிததவாகளும, ஞானப் பெரும் தகவோர் - ஞானத் தையும மிகக கருணையையும உடையவாகளுமான ஆசாரியரகளுடைய, சம்பிரதாயம் ஒன்றி — ஸமபரதாயததில சோநது, சதிர்க்குந் நிலை சார்ந் தனம் — (சிறிய உபாயததால பெரிய பலனை அடையும) சிறநத நிலையைப பெறறோம

கருத்து — ஸமஸாரதுககததைப போகக்கொளள ஸதாசாரியாகளின ஸமபரதாயததில ஈடுபடவேணடும. 1

அகவல

2 கடலழ தத்தைக் கடைந்து சேர்த்த
திருமா லடிகாட் டியநந்
தேசிகர் தந்நிலை பற்றிச்சேர்ந் தோமே 2

உரை — கடல் கடைந்து— கடலை கடைநது, அமுதத்தை சேர்த்த— (தேவருகக) அமுதததைக கொடுதத, திருமால் அடி காட்டிய—எம்பெருமா

னுடைய திருவடிகளை (நமககு உபாயமாகக) காட்டிககொடுதத, நம் தேசிகர் தம் நிலை – நம ஆசாரயாகளின அநுஷடாநததை, பற்றிச் சேர்ந் தோம் – (சிறநததாகப்) பறறி ாடுபடடோம.

கருதது — ஸதாசாரயாகளின அநுஷடாநததில ஈடு படடால அவாகள எமபெருமானதிருவடிகளைக காடடிக் கொடுபபா. 2

குறளவெணபா

3 முத்திக் கருள்தூட முன்றைத் தெளிமுன்ன
மித்திக்கா லேற்து மிதம் 3

[தததுவபதவீ]

உரை — முத்திக்கு அருள் தூட – மோகூதறகு(க காரணமான பக வானுடைய) கருபையைப் பெறுவதறகு, முன்றை – (சேதநம், அசேதநம், ாசுவரன எனனும)மூன்று தததுவஙகளை, முன்னம் தெளி–முதலில தெளிந்து கொள, இத் திக்கால் இதம் எற்தும்–இநத வழியால உபாயம பொருநதும.

கருத்து — தததுவதரயஜஞாநமுடையாராகதே மோ கூபாயம கைகூடும 3

4 முன்றி லொருமுன்று முவிரண்டு முந்நான்தந்
தோன்றத் தோலையுந் துயர் 4

[ரஹஸயபதவீ]

உரை·— முன்றில் – மூன்று ரஹஸயஙகளில, ஒரு முன்றும் — மூன்று பதஙகளுளள திருமநதாரமும, முவிரண்டும் – ஆறு பதஙகளுள்ள தவயமும, முந்நான்தும் — பனனிரணடு பதஙகளுள்ள சரமசுலோகமும, தோன்ற – (அவறறின அாதததுடன) மனதில விளஙக, துயர் தோலை யும் – (ஸமஸார) துககம ஒழிநதுபோம.

கருதது — ரஹஸயதரயாாததததை அறிநதால (பரபத் தியினமூலம)ஸமஸாரதுககததைப போகஙகிகொளளலாம.

வெணபா

5 உயிரு முடலு முடலாக வோங்கித்
தயிர்வெண்ணெய் தாணியோ டுண்டான்—பயிரிற் -
கனைபோ லசுரரைக் காய்ந்தான்றன் கையில்
வனைபோலெம் மாசிரியர் வாக்த 5

[பாசுரம 5, 6—தததுவாவவாீதம]

உரை — உயிரும் – சேதநமும், உடலும் – அசேதநமும், உ
லாக – (தனககுச) சரீரமாய நிறக, ஓங்கி – உயாகது, தயிர வெ ர
ணெய் – தயிரையும வெணணெயையும, தாரணிபோடு உ ர ர –
பூமியோடு உணடவனும, பயிரில் களைபோல் – (ஸாதுஜநக ளாகி) ர
ருகளுக களைபோனற, அசுரரை – அஸுராகளை, காப்ந்தான் த –ெ ர ற
வனுமான பகவானுடைய, கையில் வளைபோல் – கையில(அணிகிற ர)
வளைபோல அலலது (தரிககும) சஙகமபோல, எம் ஆசிரியர் ர ர –
எம்முடைய ஆசாரயாகளின ஸூகதிகள (ப்ரகாசிகினறன)

கருத்து:— ஆசாரயஸூகதிகள எமடொ ர ற ர
கைவளைபோல அலலது சஙகமபோல பரகாசிகினறன 5

கட்டளைகலித்துறை

6 அலையற்ற வாழ தக்கட லக்கட லுண்ண றகில்
விலையற்ற நன்மணி வெற்பு வெயினில பொங்ர ர
றுலையுற் றனவென்பர் தூமறை சூடித் துழாய்முடி யார்
கிலையொத் தனவவன் பாதம் பணிந்தவர்க் கென்ன ற ர

உரை — தூமறை சூடும் – பரிசுதமான வேதஙகால ற ர
றிறவனும, துழாய் முடியாற்று – திருததுழாயை திருமுடியில அ ர
வனுமான பகவானுககு, அலை அற்ற ஆர் அமுதக் கடல் – அலையில்லாத
நிறைநத அமுதமயமான கடலும, அக் கடலுண்ட றகில் – அ
கடலை (முழுதும) பருகிய மேகமும, விலை அற்ற நல் மணி வெற்ப – விலை
மதிக்க முடியாத சிறநத நீல ரதந மலையும, வெயில் நிலவு ஒங்கு பொல் –
வெயிலும் நிலவும சோநது ப்ரகாசிககும பகலும, துலையும்மை எ –
உபமானமாயின எனறு (கவிகள) கூறுவா. (ஆனால) அவன் ர
பணிந்தவர்க்கு – அவவெமபெருமானுடைய திருவடிகளை சரணமாகட
தொணடாகக, ஒத்தன – ஒதத பொருள்கள், என்னுறுதற்கே (ஏ(லி)ல –
(மனததால) நிணைப்பதறகும இலலை

கருத்து:— பகவானக காடடிலும பாகவதா ர
சிறப்பு அதிகம். 6

வெணபா

7 உத்தி திகழு முரைமுன்றின் மும்முன்றுந்
சித்த மணைரத் தெளிவித்தார்—முத்திதரு
முல மறையின் முடிசேர் முகில்வண்ணன்
சீல மறிவார் சிலர்

[பாசுரம் 7, 8—ரஹஸயாரவநீதம்] 7

உரை — முத்தி தரும் – மோக்ஷத்தைக கொடுகக்வல்லவனும, முல மறையின் முடி சேர்–(ஜ்ஞானத்திறகுக) காரணமான வேதத்தின அந்தத்தில் புகழபபடுகிறவனும, முகில் வண்ணன் – மேகமபோனற நிறமுடையவனு மான பகவானுடைய, சீலம் – குணங்களை, அறிவார் சிலர் – அறிந்த சில ஆசாரயாகள, உந்தி தொழும் – உரைகளுல சிறந்த, உரை முன்றின் – ரஹஸ்யங்கள மூனறினுடைய, மும்முன்றும் – ஒனபது அர்த்தங்களையும, சித்தம் உணர – (நம) மனம அறியுமபடி, தெளிவித்தார் – மயகமற உபதேசித்தனர

திருமந்த்ரத்தில் முன்று அர்த்தங்கள்— 1 எமபெருமானிடம் நம் ஸ்வரூபத்தை ஸ்தாபபித்தல 2 நமமை ரக்ஷிக்கவேண்டிய கடமையை ஸ்தாபபித்தல 3 ரக்ஷித்தலின பலனை ஸ்தாபபித்தல எனபன

த்வயத்தில் முன்று அர்த்தங்கள்— 1 உபாயம 2 பலன 3 (அவித யையாகிய) விரோதியொழிகை எனபவை

சரமசுலோகத்தில் முன்று அர்த்தங்கள்— 1 சரணமடைபவன் செய யுங்காரியம 2 சரணமடைந்தவனுகு எமபெருமான செயயுங் காரியம 3 சரணமடைந்தபின சேதனன இருக்கவேண்டிய முறை எனபவை

கருத்து — ஆசாரயாகளை ரஹஸ்யார்த்தங்களை உப தேசிக்கவல்லவர 7

எண்சீராசிரியவிருத்தம

8 எனக்குரிய னெனதுபர மென்பே றென்னை
நினையினைத்து மிறையில்லா விறைக்க டைத்தோந்
தனக்கிணையொன் றில்லாத திருமால் பாதஞ்
சாதனமும் பயனுமெனச் சலங்க ளீர்ந்தோ
முனக்கிதமென் றெருபாக வுரைத்த துற்றே
முத்தமனு மவனுதவி யெல்லாங் கண்டோ
மினிக்கவரு மவைகவர விகந்தோந் சோக
மிமையவரோ டொன்றினிநா மிருக்கு நாளே 8

உரை –எனக்கு உரியன்–(நானே) எனககு ஸ்வாமி, பரம் எனது–(எனனே) ரக்ஷிகக்குய கடமையும எனனுடையதே, என் பேறு–(அதன)பலனும எனனு டையதே,என்னது–எனறு நினையாமல, இவை அனைத்தும்–ஸ்வரூபம பரம பலன எலலாவறறையும, இறை இல்லா இறைக்கு அடைத்தோம்– (தனககு ஒரு)நாயகன இலலாத பகவானிடம ஸமர்ப்பிகதோம, தனக்கு இணை ஒன்று இல்லாத – தனககு ஸமமான ஒரு வஸ்து இலலாத, திருமால் பாதம் – எமபெருமானுடைய திருவடியே, சாதனமும் பயனும் என – உபாயமும

பலனும எனறு நினைதது, சலங்கள் தீர்ந்தோம் – தீய செயலை ஒழிநதோம உனக்த இதம் என்று – உனக்கு(ப பலன பெறுவதறகு) நன்மையான உபாயம எனறு, ஒரு பாகன் – நிகரறற (அஜ்ஞானனது) தோடபபாகனை கணணன, உரைத்தது உற்றேம் – உபதேசிததை (சரணாகதிஸ்ய) எறறு அநுஷடிததோம. உத்தமனும் அவன் – உயாநதவனகிய பகவாறறு டைய, உதவி எல்லாம் கண்டோம் – உபகாரஙகளெலலாம பெறறோம் இனிக்க – (நம) மனம மகிழும்படி, வநமவை கவர – வரப்போகும (அர்ச சிராதிமாகஙகம பகவதநுபவம முதலிய) விஷயஙகள் (நம மனதைக்) கவர, சோகம் இகந்தோம் – துனபதனை விடடொழிநதோம இனி நாம் இருக்தும் நாள் – இனி நாம (இவவுலகில) இருககும நாள, இமையவ ரோடு ஒன்று – நிதயஸூரிகளின் காலதனிறகு ஸமமானது

கருதது — பரபதனியை அநுஷடிததவாகள இவவுலகி லிருபபினும நிதயஸூரிகளுககு ஒபபாவா 8

வெணபா

9 தத்துவங்க ளெல்லாந் தகவா லறிவித்து
முத்தி வழிதந்தார் மொய்கழலே—யத்திவத்தி
லாரமுத மாற மிருநிலத்தி லென்றுரைத்தார்
தாரமுத லோதுவித்தார் தாம் 9

[பாசுரம 9, 10, 11—தத்துவமாதருகை]

உரை — தாரம் முதல் – ப்ரணவதனை மூதலகூரமாகக்கொணட (திருமநதரம முதலிய) ரஹஸயஙகளை, ஓதுவித்தார்தாம் – உபதேசிநத ஆசாரயாகள, "தத்துவங்களெல்லாம் – "ததுவஙகளின ஸவரூபநனை முழுதும, தகவால் அறிவித்து–(நம்மிடம் உளள)கருபையினால உபதேசிதது, முத்தி வழி தந்தார் – மோகஷதனின உபாயதனை உபதேசிதத ஆசாரயாக ளுடைய, மொய்கழலே – வலிய திருவடிகளே, அத் திவத்தில் – அந்தப் பரமபதததில, ஆர் அமுதம் (ஆம்) – நிறைநத அமுதமாகும, இரு நிலத் தில் – அகன்ற இபபூமியில், ஆறு ஆம்" – உபாயமுமாகும" என்று உரைத்தார் – என்று உபதேசிததனா.

கருதது –ஆசாரயனதிருவடிகளே இவ்வுலகில உபாய மாகவும் பரமபததில பலனகவும் ஆம. 9

கட்டளைகசகலிதத்துறை

10 திருநா ரணனெனுந் தெய்வமுஞ் சித்து மசித்துமென்று
பெருநான் மறைமுடி பேசிய தத்துவ முன்றிவைகேட்
டொருநா ளுணர்ந்தவ நுய்யும் வகையன்றி யொன்றுகவா
ரிருநா லெழுத்தி னிதயங்க ளோதிய வெண்ணுணரே 10

உரை –திருநாரணன் எ(ன்)னும் தெய்வழும்–ஸ்ரீமநநாராயணன எனபபடும் ஈசுவரனும, சித்தும் – சேதநமும, அசித்தும் என்று – அசேதநமும எனறு பெரு நான்மறை முடி பேசிய – பெரிய நானகு வேதஙகளின அநததில சொலலபபடட, இவை தத்துவம் முன்று–இநத மூனறு ததத்துவஙகளையும், ஒரு நாள் கேட்டு உணர்ந்தவர் – (தமமுடைய பாகயம் பகவமான) ஒரு நாளில (ஆசாரயாகளிடம) கேடடு அறிநதவாகளும, இருநாலு எழுத்தின் – அஷடாகஷரததின, இதயங்கள் ஓதிய–தாதபாயததை அநுஸநதிததவாகளும, எண்ணுணர் – எடடு ஆதமகுணஙகளையுடையருமான பெரியோாகள, உய்யும் வகையன்றி – (தாம) உஜஜீவிபபதறகு உபாயதததை தவிர, ஒன்று உக வார் – வேறொனறையும மனததிற கொள்ளமாடடாகள

எட்டுக் குணங்கள்— 1 கருணை 2 பொறுமை 3 பொருமையின்மை 4 பரிசுததம 5 வருநதாமை 6 நனமமையை நினைததல 7 லோபமினமை 8 ஆசையினமை — எனபன

கருத்து — ததத்துவஙகளை அறிநதவா, உஜஜீவிககும் வழியையே நாடுவா 10

எணசீராசிரியவிருததம

11 காரணமா யுயிராகி யனைத்துங் காக்குங்
கருணைமுகில் கமலையுட னிலங்கு மாறு
நாரணனர் வடிவான வுயிர்க ளெல்லா
நாமென்று நல்லடிமைக் கேற்று மாறுந்
தாரணிநீர் முதலான மாயை காலந்
தனிவானென் றிவையுருவாந் தன்மை தானுங்
கூரணிசீர் மதியுடைய தருக்கள் காட்டக்
குறிப்புடனுங் கண்டவகை கூறி னேமே 11

உரை — காரணமாய் – (எலலாவறறுககும) காரணமாய, உயிராகி– (எலலாவறறுககும) அநதாயாமியாய, அனைத்தும் காக்தும் – ஸகலததை யும ரகஷிக்கினற, கருணை முகில்–கருணையாகிய நீரைப பொழியும மேகம போனறவனை பகவான, கமலையுடன் இலங்குமாறும் – பிராட்டியுடன பரகாசிககும பரகாரதனையும, நாரணனர் வடிவான – எமபெருமானது

சரீரமான, உயிர்கள் எல்லாம் – ஜீவாதமாகளெலலாம, நாம் ம
"நாம முன நாம முன" எனறு (போடடியிடடு), நல் அடிமைக்கு
மாறும் – சிறநத கைஙகாயமசெய்வதறகுத தகுநதவாகளாயிருககு
காரதனதையும, தாணி நீர் பூதலான மாயை – பூமி ஜலம முதலிய
ளாய மாறுகிற மூலபரகருதி, காலம் தனிவான் – காலம, சுததஸ்
என்று இவை – எனற இநத அசேதநதததுவஙகள, உருவாம் தூ
தானும்–(ஸதூலமான) உருவமுளளனவாயிருககும ஸவபாவதனதையும,
அணி சீர் மதியுடைய – ஸூக்ஷுமமான அழகிய சிறநத ஜஞாநதனதையு
குருக்கள் காட்ட – ஆசாரயாகள உபதேசிகக, குறிப்புடன் – கவ
டன, நாம் கண்ட வகை – நாம அறிநதபடியே, கூறினேம் – (
ரஹஸயததில) வெளியிடடோம

கருத்து — இநத ரஹஸயததில தததுவஙகளபப
கூறிய விஷயஙகள ஆசாரயோபதேசததால கிடைதத

வெணபா

12 அப்படி நின்ற வமலன் படியெல்லா
மிப்படியெம் முள்ளத் தெழுதினை—ரெப்படியு
மோர் சுருதி யொளியா லிருணீக்குந்
தாரா பதியனையார் தாம்.

[பாசுரம 12, 13—ரஹஸயமாதருகை]

உரை — ஏர் ஆர் – பெருமை பொருநதிய, சுருதி ஒளியால்–வே
மாகிய நிலவினால, எப்படியும் இருள் நீக்கும் – எவவிததிலும அஜ்
மாகிய இருளை போகருகின்ற, தாராபதி அனையார் தாம்–நக்ஷதரஙகள
அரசனை சநதர)னைபபோனற ஆசாரயாகள, அப்படி நின்ற – அவ
(நமமால் அறியமுடியாதபடி) நினற, அமலன் படியெல்லாம் – குறற
எமபெருமானுடைய பரகாரஙகளெலலாம, இப்படி – இநத ரஹள
தில கூறியபடி, எம் உள்ளத்து எழுதினர் – நம மனததில பதியும
உபதேசிததனர்.

கருத்து — இதில கூறபபடட எமபெருமானுை
பரகாரஙகள ஆசாரயாகளால உபதேசிகபபடடவை. 1

கட்டளைகலிததுறை

13 செம்பொற் கழலிணைச் செய்யா ளமருந் திருவாங்க
ரன்பர்க் கடியவ ராயடி சூடிய நாமுரைத்தோ
மின்பத் தொகையென வெண்ணிய மூன்றி லெழுத்தடை
யையம்பத் தொருபொரு ளாருயிர் காக்கு மழதெனவே. 1

உரை — செம் பொன் கழல் இணை — சிவந்த பொனபோனற இரணடு திருவடிகளையுடைய, செய்யாள் அமரும் திருவாங்கர் — பிராடடி வீறறிருககும (திருமாாபையுடைய) ஸ்ரீரஙகநாதருடைய, அன்பர்க்கு அடியவ ராய் — தொணடாகளுககுத தொணடாகளாய, அடி சூடிய நாம் — (அவா களுடைய) திருவடிகளை (ததலையில) சூடிய நாம, இன்பத் தொகை என— ஆநநததின கூடடம எனறு, எண்ணிய முன்றில் — எணணபபடட ரஹஸ யஙகள மூனறில, எழுதது அடைவே — அகஷரஙகளின வரிசையில, ஆர் உயிர காக்கும் அழுது என — அருமையான ஜீவாதமாவை உஜ்ஜீவிப் பிகக செயயும அமருதம எனறு சொலலுமபடி, ஐம்பத்தொரு பொருள் — ஐமபததொரு ஆதமஙகளை, உரைத்தோம்— (இநத ரஹஸயததில)கூறினோம.

கருதது — இநத ரஹஸயததில கூறபபடட ஐமபத தொரு விஷயஙகளும ஆதமாவை உஜ்ஜீவிகக செயயும. 13

14 யானறி யுஞ்சூட ராகிநின மேன்மற்றும் யாதுமலேன்
வானம நந்திரு மாலடி யேன்மற்றோர் பற்றுமிலேன்
றுனழு தாமவன் றன்சர ணேசர ணென்றடைந்தேன்
மான மிலாவடி மைப்பணி பூண்ட மனத்தினனே 14

[பாசுரம 14, 15—ரஹஸயஸநதேசம]

உரை — யான் — ஜீவாதமாவாகிய நான, அறியும் சூடாகி தின் றேன் — மறறப பொருளகளை அறிபவளகவும ஜ்ஞாநஸவரூபகவும கிற கினறேன, மற்றும் யாதும் அ(ல்)லேன் — மறற அசேதநதகிறகாடடிலும வேறுபடடிருககினறேன, வான அமரும் — பரமபதநில எழுநதருளி யிருககினற, திருமால் அடிமேயம — எமபெருமாலுககுத தாஸன, மற்று ஓர் பற்றும் இலேன் — வேறு ஒரு பொருளிலும உரிமை இலலாதிருககின றேன, மானம் இலா — அளவு இலலாத, அடிமைப் பணி— கைஙகாயமாகிற ஸாமராஜயததை, பூண்ட மனத்தினன் — இறுகப பறறிய மனததையுடைய யான, தான் அடைதாம் அவனதன் — தான (அநுபவிகக) அமுதமபோனற எமபெருமானுடைய, சரணே — திருவடிகளையே, சரண் என்று அடைந் தேன் — உபாயமெனறடைநதேன.

ஜீவாதமா தனதுடைய தாமபூதஜ்ஞாநததால பிற பொருள்களை அறிபவளகவும, தனனை அறிய வேறொரு ஜ்ஞாநம வேணடாதபடி தானே ஜ்ஞாநஸவரூபயை பாகாகிபபவளகவும இருககினறன.

கருதது — ஜீவநம, பரம ஸவரூபததை அறிநது பர பததினை அநுஷடிதது பரம புருஷனை பரமாநுபவம பெறலாம 14

15 சீலங் கவர்ந்திடுந் தேசிகர் தேசின் டெருமையினற்
றூலங்க ளன்ன துரிதங்கண் மாய்ந்தன துஞ்சறருங்
கோலங் கழிந்திடக் கூறிய காலங் குறித்துநின்றே
மேலிங்து நாம்பிற வோம்வேலை வையாணை மேவுதுமே 15

[இபபாசுரததிறகு ரஹஸயஸநதேசவிவரணததில ஸவாமி தாமே உரையிட்டருளியிருககிறரா அதைத தழுவி இஙகே பொருள எழுதபபடுகினறது—]

உரை — சீலம் – நறகுணததையும நலலொழுககததையும, கவர்ந்திடும் – கைககொணட, தேசிகர் தேசின் பெருமையினல் – ஆசாரயாகள செயத பரபததியாகியதேஜஸஸின பரபாவததால, தூலங்கள் அன்ன–பஞசுகளபோனற, துரிதங்கள் மாய்ந்தன – பாபஙகள ஒழிநதன துஞ்சல் தரும் – அஜஞாநததைத தருகினற, கோலம் கழிநதிட – இசசரீரம அழிவதறகு, கூறிய காலம்–(பகவான)ஙகலபிதத காலததை, குறித்து நின்றேம்–எதிரபாரதது நிறகினறேம, மேல் இங்து – இனி இககாமபூமியில, நாம் பிறவோம் – நாம பிறகக மாடடோம, வேலை வையாணை மேவுதும் – கடல போனற நிறமுடைய பரமபதநாதனைச சோநதுவிடுவோம

கருதது — பரநயாஸம செயதவாகளுககு மறுபிறவி இலலை 15

16 வண்மை யுகந்த வருளால் வாந்தரு மாதவனு
ணுண்மை யுணர்ந்தவ ரோதுவிக் கின்ற வுரைவழியே
தின்மை தருந்தெளி வொன்றற் றிணியிரு ணீங்கியதாந்
தண்மை கழிந்தனந் தத்துவங் காணுந் தரத்தினமே 16

[பாசுரம 16, 17– தததுவரதநாவளி]

உரை — வண்மை உகந்த அருளால் – (வேணடுமளவுககு அதிகமாக அளிககும தனமையாகிய) ஔதாரயததுடன கூடிய கருணையினல, வரம் தரும் மாதவனுர் – வேணடிய வரதததை தருகினற எமபெருமானுடைய, உண்மை உணர்நதவர் – ஸவரூபததை அறிநத ஆசாரயாகள, ஓதுவிக்கின்ற உரை வழியே– உபதேசிகினற ரஹஸயஙகளின வழியாக (உணடான), தின்மை தரும் தெளிவு ஒன்றல் – மனவுறுதியைத தரும ஒரு ஜஞாநததால, திணி இருள் நீங்கிய நாம – திடமான அஜஞாநம நீஙகப் பெறற நாம, தண்மை கழிந்தனம் – தாழவு நீஙகபபெறறோம, தத்துவம் காணும் தரத்தினம் – தததுவஙகளை அறியககூடிய பெருமையுடையோமாமை.

கருதது — ஆசாரயோபதேசததால தததுவஙகளை நனகு அறியலாம. 16

7 நாரா யணன்பர மெவ னுக்கு நிலையடியோஞ்
சோரா தனைத்து மவனுடம் பென்னுஞ் சுருதிகளாற்
சீரார் பெருந்தகைத் தேசிக ரெம்மைத் திருத்துதலாற்
நீரா மயலகற் றுந்திறம் பாத்தெளி வுற்றனமே 17

உரை:— சீர் ஆர் – சிறபபுப பொருநதிய, பெருந்தகை – மிகக கருணையுடையவாகளான, தேசிகர் – ஆசாரயாகள, "நாராயணன் பரன் – ' ஸ்ரீமநநாராயணனே ஸாவோதமன, நாம் அவனுக்கு நிலை அடியோம் – சேதநமாகிய) நாம அவவெமபெருமானுககு நிதய தாஸாகள, சோராது அனைத்தும் — ஒனறும விடாமல (சேதநம அசேதநம) எலலாம, அவன் உடம்பு" — அவனுககுச சரீரமாக உள்ளன" என்னும் சுருதிகளால்–எனறு வெளியிடும வேதஙகளைககொணடு, எம்மைத் திருத்துதலால் – எமமைச சாதிருதகியதால, தீரா மயல் அகம்றும் – (வேறெனறுமுள்ம) நீஙகாத அஜ ஞாநத்தைப் போகககூடியதும, திறம்பாத் தெளிவு உற்றனம் – (மறறபடி நமமை விட்டு) நீஙகாததுமான ஜஞாநதத அடைநதோம

கருத்து — ஆசாரயாகளால திருததபபெறறவருககு அநுநோகடம் நீஙகித தெளிவுணடாம 17

18 ஒன்றே புகலென் றுணர்ந்தவர் காட்டத் திருவருளா
லொன்றே யடைக்கலங் கொண்டநம் மத்தி கிரித்திருமா
லின்றே யிசையி னிணையடி சேர்ப்ப ரினிப்பிறவோ
நன்றே வருவதெல் லாநமக் குப்பர மொன்றிலதே 18

[பாசுரம 18, 19–ரஹஸயரதநாவளி]

[இப்பாசுரமும அடுதத பாசுரமும ஸவாமியாலேயே உரையிடபபடடுள்ளன அதைதத தழுவி இஙகே பொருள எழுதபபடுகினறது—]

உரை:— உணர்ந்தவர் – (ஆததபஞசகததையும சரீராத்மபாவம முதலிய ஸம்பநததையும அறிநத ஆசாரயாகள, ஒன்றே புகலென்று– ஸ்ரீமநநாராயணன ஒருவனே உபாயம எனறு, காட்ட – உபதேசிகக, அலலது, ஒன்றே புகல் என்று உணர்ந்தவர் – எமபெருமானே உபாயம எனறு அறிநத ஆசாரயாகள, காட்ட – அவனதிருவடிகளில நமமை ஸமாப்திக்க, திரு அருளால் – (பரதயுபகாரததை எதிரபாராத) சிறநத அவனுடைய க்ருபையினல, அலலது பிராடடியின கருபையாலே, அன்றே – அபொழுதே அடைக்கலம் கொண்ட – ரக்ஷிககபபடவேணடிய வஸதுவாக ஏற்றுக்கொணட, நம் அத்திகிரித் திருமால் – நமமுடைய ஹஸதிகிரி நாதரான பேரருளாளா, இன்றே – இபபொழுதே, இசையின் – (மூகதியைப் பெற நாம) ஸமமதிததால, இணை அடி சேர்ப்பர் – (தமமுடைய)

இரணடு திருவடிகளில சோததுககொள்வா, இனிப் பிறவோம் – இனி மறுபடியும (இககாமபூமியில) பிறக்கமாடடோம, வருவது எல்லாம் – இனி (இசசரீரம அழியுமளவும) வரும இனபஙகளும துனபஙகளும ஆகிய எலலாம, நன்றே – நமககு அநுகூலஙகளே, நமக்நா பாம் ஒன்று இலதே– இனிநாமஉஜ்ஜீவிபபதறகாகச செயயவேணடிய பொறுபபு ஒனறும இல்லை

அர்த்தபஞ்சகம்— 1 எமபெருமான 2 ஜீவன 3 உபாயம 4 பலன 5 பலததிறகு விரோதி எனபன

சரீராத்மபாவஸம்பந்தம்— எமபெருமான ஆதமாவாக, சேதனமும அசேதனமும அவனுககுச சரீரமாயிருபபதாகிய ஸமபநதம

கருதது — பரபததிககுப பிறகு வரும இனபமும துன பமும அநுகூலமேயாம 18

எணசீராசிரியவிருததம

19 சிறுபயனிற் படியாத தகவோ ரெம்மைச்
சேர்க்கவடைக் கலங்கொண்ட திருமா றனே
மறுபிறவி யறுத்தழியா வானில் வைக்த
மனமேநீ மகிழாதே யிருப்ப தென்கொ
லுறுவதுனக் துரைக்கேனிங் கிருக்துங் கால
மொருபிழையும் புதுதாத வுணர்த்தி வேண்டிப்
பெறுவதெலா மிங்கேநாம் பெற்று வாழப்
போடிமை யாலேதென் றிகழே னீயே 19

உரை — சிறு பயனில் படியாத – அறப பலனகளில கருத்தைச செலுததாதவாகளும, தகவோர் – பிறாதுசகதததைப் போகக்விருபபமுடைய ருமான ஆசாரயாகள், எம்மைச் சேர்க்க – எஙகளை (எமபெருமான திரு வடிகளில) ஸமாபபிகக, அடைக்கலம் கொண்ட திருமால் – (எமமை) ரகஷிக்கபபடவேணடிய வஸதுவாக ஏறறுககொணட ஸ்ரீமநநாராயணன, தானே மறு பிறவி அறுத்து – தானே, மறுபடி இபபூமியில பிறபபதறகுக காரணமான காமஙகளை எலலாம ஒழிதது, அழியா வானில் வைக்தும் – அழிவிலலாத பரமபதத்தில வைபபான, (இபபடியிருகக) மனமே! நீ மகி ழாதே இருப்பது என்கொல்? – ஓ மனமே! நீ மகிழசசியடையாது இருப் பது எதனல? இங்த இருக்தும் காலம் – இவவுலகில (நீ) இருககவேண் டிய காலம வரையிலும, உனக்து உறுவது உரைக்கேன் – உனககுப பொருததமான ஒனறைக கூறுகினறென, (கேள,) ஒரு பிழையும் புதுதாத– (பகவதபசாரம முதலிய) ஒரு குறறமும ஏறபடாமைககுக காரணமான, உணர்த்தி வேண்டி – தததுவஜ்ஞாநத்தை அபேக்ஷிதது, பெறுவது

எ(லி)லாம்—(பரமபததகில) பெறகூடிய கைஙகாயஙகளெயெலலாம், இங்கே நாம் பெற்று வாழ—இககாமபூமியிலே நாம பெறறு மகிழவதற்கு,(நீ செய்ய வேண்டியது யாதெனில) போடிமையால் — இங்குசசெய்யும கைஙகாயத தால, ஏது என்று — பயன எனன' எனறு, நீ இகழேலல் — நீ உபேகஷிக காமலிருககவேணடும

கருதது — பரநயாஸததிறகுப பின இஙகுச செயயும கைஙகாயததை வீணெனறு நினகககூடாது. 19

கட்டளைகககலிதததுறை

20 சாக்கியர் சைனர்கள் சார்வாகர் சாங்கியர் சைவர்மற்றுந்
தாக்கியர் நூல்கள் சிதையத் தனிமறை யின்கருத்தை
வாக்கிய முப்பதி னல்வகை செய்து வியாகரித்தோந்
தேக்கி மனத்து ளிதனைத் தினியிரு ணீங்குமினே 20

[பாசுரம 20, 21, 22—ரஹஸயரதநாவளிஹருதயம்]

உரை — சாக்கியர் — பௌததர்களும், சைனர்கள் — ஜைனாகளும், சார்வாகர் — சாவாகாகளும, சாங்கியர் — ஸாஙகயாகளும், சைவர் — சைவ (பாசுபத) ாகளும, மற்றும் — இனனும, தாக்கியர்— தாகஙிகாகளும, ஆகிய இவாகளுடைய, நூல்கள் சிதைய — மதநூலகள் அழிநதுபோமபடி, தனி மறையின் கருத்தை — நிகமறற வேததனி தாதபாயததை, வாக்கியம் முப்பதினல் — மூபபது வாக்யஙகளமைநத இநத ரஹஸயதநிலை, வகை செய்து — பிரிததுகாடடி, வியாகரித்தோம் — விளகஙிணெம, இதனை மனத்துள் தேக்கி — இநத ரஹஸயததை (உங்கள்) மனததுள நிலைநிறுதநி, தினி இருள் நீங்குமின் — வலிய அஜஞாநமாகிய இருளை ஒழிததுகாகொள் ளுங்கள.

கருத்து — இநத ரஹஸயததை ஸேவிததால அஜஞா நம நீஙகும 20

21 தள்ளத் துணியினுந் தாய்போ லிரங்குந் தனித்தகவா
லுள்ளத் துறைகின்ற வுத்தமன் றன்மை யுணர்ந்துரைத்தோ
முள்ளொத்த வாதியர் முன்னே வரினெங்கண் முக்கியர்பால்
வெள்ளத் திடையி னரிபோல் விழிக்கின்ற வீணர்களே. 21

உரை — தள்ளத் துணியினும் — நாம் (எமபெருமானை வெறுததது) தளளிவிடத துணிநதாலும், தாய்போல் இரங்தும் — தாய (தனனுடைய குழநதையிடம கருணைவைப்பது) போல் நமமிடம் கருணைவைக்குமபடி

யான, தனித் தகவால் – ஒப்பறற குணததால, உள்ளத்து உறைகின்ற – (நம) ஹருதயததில வஸிகினற, உத்தமன் தன்மை – எமபெருமானுடைய ஸவபாவததை, உணர்ந்து உரைத்தோம் – அறிநது (இநத ரஹஸயததில) வெளியிடடோம, முன் ஒத்த வாதியர் – (நம ஸிததாநதததிறகு) முன்னுள்ள போன்ற வாதிகள், எங்கள் முக்கியர்பால் – எங்களுடைய ஆசாரியர்களிடம, முன்னே வரின் – எதிரே (வாதததிற்கு) வநதால், வெள்ளத்து இடையில் – ஆறறுவெளளதது நடுவில, நரிபோல் விழிக்கின்ற வீணர்கள் – நரிபோல அகபபடடுககொணடு விழிககும பயனறறவாகளாக ஆகிவிடுவாகள்

கருத்து – நம ஆசாரியாகள முன அநயமதஸதா வாதம புரியத துணியார 21

22 செய்யேன் மறமென்று தேசிகன் றதை யவனுரைத்த
மெய்யே யருட்பொருள் சூடிய வெண்மதி காதலியாம்
பொய்யே பகைப்புல னைரண் டொன்று பொருங்கருவி
கையேறு சக்கரக் காவலன் காவ லடைந்தவர்க்கே. 22

உரை — கை ஏறு சக்கரக் காவலன் – திருகையில ஏறி வீற்றிருகும சகராயுதததையுடைய ரக்ஷகனை எம்பெருமானுடைய, காவல் அடைந்தவர்க்கு – ரக்ஷணததில அடஙகிய பாகவதருகக, 'மறம் செய்யேல்' என்று – 'பாபததைச செயயாதே' என்று, தேசிகன் தாதை அவன் உரைத்த – (முதல) ஆசாரியனும (உலகுகக்) தநதையுமான பகவான (கீதைமுகமாய) வெளியிட்டதும், மெய் ஏய் அருள் பொருள்–ஸதயம் பொருநதியதும கருணையைக காடடுவதுமான ஆததததை, சூடிய – தனனிடததுககொணட, வெண் மதி – சுததமான மனம, காதலி ஆம் – (நலல விஷயததை ஏறறுககொணடதால) மனைவியைபபோல பரியமான தாகும், பொய்யே – அழியுநதனமையுளள இசசரீரமே, பகைப்புலன் – இநதரியங்களுடன) போசெயதறகுரிய களமாகும, ஐ இரண்டு ஒன்று – அதிசயிகக ததக ரஹஸயஙகள் மூன்றும, பொரும் கருவி – போசெய்யும் ஸாதநம (ஆகும)

கருத்து.— நலலுபதேசததைக கைகொளளும மனம் பரியமானதாகும. விவேகமடைநத ஜீவன சரீரமெனனும போராகளததில இருநதுகொணடு, ரஹஸயதரய (ஜ்ஞாந) மெனனும போராகருவியினுல இநதரியஙகளாகிய எதிரிகளை அடககி வசப்படுததவேணடும. 22

எணசீராசிரியசசநதவிருததம

23 அந்தமி லாதி தேவ னழிசெய்ப் தடைத்த
வலவே லலயோத மடையச்
செந்தமிழ் நூல்வ குத்த சிறுமா மனிச்சர்
சிறுகைச் சிறங்கை யதுபோற்
சந்தமெ லாழ பைபட விவையென் றுதங்க
ளிதயத் தடக்கி யடியோம்
பந்தமெ லாம றுக்க வருடந் துகந்து
பாவும் பொருள்க ளிவையே 23

[பாசுரம 23, 24– தததுவதரயசுளகம, அசேதநாதிகாரம]

உரை — அந்தம் இல்– அழிவு இலலாதவனும, ஆதி தேவன்– ஸாவ காரணமாயுளளவ னுமான எமபெருமான, அழிசெய்து – (பரளயகாலத தில) அழிதது, அடைத்த – பிறகு படைதத, அலை வேலை ஓதம் அடைய– அலையுளள கடலநீர முழுதும, செந்தமிழ் நூல் பதுத்த – சிறநத தமிழ நூலகளை வெளியிடடவரும, சிறு மா மனிச்சர் – (உருவததில) சிறியராய, (பரபாவததில) பெரியவரும ான அகஸதயமஹாமுனிவருடைய, சிறு கைச் சிறங்கையதுபோல் – சிறிய கைபின சிறுஙகையில அடஙகிவிடடதுபோல, சந்தம் எ(ல்)லாம் – வேதஙகளெலலாம, உரைப்ப இவை என்று – சொல லும விஷயஙகள இவையே எனறு, தங்கள் இதயத்து அடக்கி – (ஆசாரயாகள) தஙகளமனதது அடககிவைதது, அடியோம் – தாஸாக ளான நமமுடைய, பந்தம் எ(ல்)லாம் அறுக்க – காமபாசஙகளை எலலாம ஒழிகக, அருள் தந்து உகந்து – நமமீது கருணை கொணடு மகிழநது, பா வும் பொருள்கள் இவையே – (நமககுச) சிறககப பேசி உபதேசிககும ஆததஙகள் இநத ரஹஸயததில நாம கூறியவையே

கருதது — ஆசாரயாகள வேதாததஙகளை தம உள ளதது அடகி நமககு உபதேசிதத விஷயஙகள இநத ரஹஸயததில கூறியவையே 23

கடடளைகசகலிததுறை

24 முக்குண மாயையின் முவெட்டின் கீழ்வரு முவகையு
மிக்குண மின்றி யிலங்கிய காலச் சுழியினமு
நம்குண மொன்றுடை நாகமு நாரா யணனுடம்பாய்ச்
சிற்குண மற்றவை யென்றுரைத் தாரெங்க டேசிகரே 24

உரை — முக்குண மாயையின் – (ஸததுவம, ரஜஸ, தமஸ எனனும) மூனறு குணஙகளையுடைய மூலப்ரகருதியின், மு எட்டின் கீழ் வரும்–

இருபதுதானகு ததுவஙகளினகீழப பிரிகினற, மூவகையும் – (பரகருதி, விகருதி, பரகருதிவிகருதி எனற) மூனறு வகையும, இக்குணாம் இன்றி இலங்கிய – இநத மூவகைக குணமும இலலாமல பரகாசிககினற, காலச் சுழி இனமும – சுழலகினற காலததின் வகுபபும, நற்குணம் ஒன்றுமட நாகமும் – ஸதுவகுணம ஒனறையேயுடைய பரமபதமாய மாறுகினற சுதத ஸதுவமும, (ஆக இநத மூனறு அசேதனமும) நாராயணன் உடம் பாய – எமபெருமானுககுச சரீரமாய, சிற்குணம் அற்றவை என்று – அறி வெனனும குணமிலலாதவை எனறு, எங்கள் தேசிகர் உரைதார் – எஙகளுடைய ஆசாரயாகள உபதேசிததனர

தத்துவஙகள பிரியும வகையை முதலிலுள்ள ஸிததாநதவிஷய ஸஙகரஹததிற காணக.

கருதது — பரகருதி, காலம, சுததஸதது॥ம ஆகிய இவை மூனறும அசேதனமாய ரசுவரனுககு உடலாகும 24

வெணபா

25 எனதென் பதுமியா னென்பது மின்றித்
தனதென்று தன்னையுங் காணு — துனதென்று
மாதவத்தான் மாதவற்கே வன்பராமாய் மாய்ப்பதனிற்
கைதவத்தான் கைவளரான் காண்

25

[பாசுரம 25, 26–ததுவதரயசுளகம, ஜீவாதிகாரம]

உரை – எனது என்பதும் – (இநத வஸது) என்னுடையது எனறு நினைபபதாகிய மமகாரமும, யான் என்பதும்– (அசேதனமான சரீரதததையே ஆதமாவாக நினைதது) நான எனறு எணணுவதாகிய அஹஙகாரமும, இன்றி – நீஙகபபெறறு, தன்னையும் – ஜீவாதமாவாகிய தனனையும, தனது என்று காணாது – தனனுடைய ஸவாமி எனறு நினையாமல, (அதாவது— ஸவதநதராதம பாரமம இலலாமல) *மாதவத்தால் – உயாநத நவமெனப் படும சரணாகதியாகிய உபாயததால, உனது என்று– எலலாம உனனுடை யதே எனறு, மாதவற்கே வன் பராமாய் – எமபெருமானுககே நிட மான பொறுபபாக, மாய்ப்பதனில் – தனனுடைய ஸமபநதநதை அறுதது அவனிடம ஸமாபபிபபதில, கைதவத்தான் – (மனமசுதமாயிலை லாத) வஞசகமுடையவன, கைவளரான் – மேமபாடடையமாடடான் (உஜ்ஜீவிகக மாடடான) (காண் – அசை)

*“ தஸ்மாஜ்ஜாவஜ்ஜீவம் தவஹாதிரிக்தரக்ஷணஹேது: ”

கருத்து:— எலலாப் பொறுபபையும எமபெருமானிடமம ஒபபுவிகதுமபோது தன ஸமபநதததை அடியோடு அறுததுச செயயவேணடுமம 25

கடடளைகலிதததுறை

26 பல்வினை வனகயிற் றுப்பந்த ழற்றுழல் கின்றனநர்
நல்வினை ழட்டிய நாரண னர்பதம் பெற்றவநந்
தொல்வினை யென்றுமில் லாச்சோதி வானவ நுஞ்சுருதி
செல்விரு யோர்ந்தவா சீவரென் றேதச் சிறந்தனமே. 26

உரை — சுருதி சொல் வினை ஓர்ந்தவர் – வேதம சொலலுகிற வழியை அறிநத நம ஆசாரயாகள, பல் வினை வன் கயிற்றல் – பலவகைப் பட்ட காமஙகளாகிற வலிய பாசததால, பந்தம் உற்று – பிணிகபபடடு, உழல்கின்றனநம் – ஸமஸாரதில துனபபபடுமவராகிய பெததாகளும, நல் வினை ழட்டிய நாரணனர்—நலல உபாயததை அநுஷடிகசசெய்த எமபெருமானுடைய, பதம் பெற்றவநம் – திருவடிகளை (ப பரமபததில) அடைநத வாகளான முகதாகளும, தொல்வினை – அநாதியான காமஸமபநதம, என்றும் இல்லா – ஒருபோதும இலலாதவாகளான, சோதி வானவநும் – ஒளியுளள நிதயஸூரிகளும, சீவர் என்று ஓத – ஜீவாகள (ஆவாகள) எனறு உபதேசிகக, (அவவறிவிலல) சிறந்தனம் – சிறபபடைநதோம.

கருத்து - பெததா முகதா நிதயா என ஜீவா மூவகைபபடுவா. 26

வெணபா

27 ஆரணங்க ளெல்லா மடிதூட மேனின்ற
காரணமா யொன்றுங் கலங்காதா — ரணனே
நம்மேலம் வினைகடியு நல்வழியிற் றனின்று
தன்மேனி தந்தருளுந் தான். 27

[பாசுரம் 27, 28, 29, 30– ததுவதரயசுளகம, ஈசுவராதிகாரம]

உரை — ஆரணங்கள் எல்லாம்–வேதஙகள அனைதது, அடி தூட– தன திருவடிகளைப் போறறிநிறக, மேல் நின்ற – எலலோரினும மேமபட்டு நினறவனும, காரணமாய் – எலலாவறறுகதும காரணமாயிருநத, ஒன்றுங் கலங்காதான – காரியபப பொருள்களில உளள தோஷம ஒனறும தட்டாத வனுமான, நாரணனே – ஸ்ரீமநநாராயணனே, நம் மேல் வினை கடியும் – நம்மிடம மேன்மேலும வருதநியடைகின்ற காமஙகளைப் போகககூடிய, நல் வழியில் – நலல உபாயதனை ஸதாநதில, தான் நின்று – தான்

இருநது, தன் மேனி – தன திருமேனியை, தான் தந்தருளும் – (நாம அனுப விபபதறகுத) தானே கொடுதததருளவான

கருத்து — ஜீவனுல அநுஷடிகக முடியாத உபாயததின ஸதானததில ாசுவரனே நினறு மோகஷமகொடுபபான 27

கடலனகலிததுறை

28 தொடன்மிசை யொன்றியுங் கூடியு நின்ற கொடுந்துயரு
மூடன்மிசைத் தோன்று முயிரு முயிர்க்குயி ராமிறையுங்
கடன்மிசைக் கனட தாளத் தீளவை கோத்தபொன் னூன்
மடன்மிசை வார்த்தை யதன்பொரு ளென்ன வதுத்தனமே 28

உரை — தொடல் மிசை – சரீரதில, ஒன்றியும் கூடியும் நின்ற – ஒனறுபடடுமை சோநதும இருபபதும, கொடுந் துயரும் – கொடிய துனபத தை தருகினறதுமான பரகருதியெனறும அசேதநமும, உடல் மிசைத் தோன்றும் உயிரும் – சரீரதில இருநது நடதது ஜீவாதமாவெனனும சேதநமும, உயிர்க்து உயிர் ஆம் இறையும் – ஜீவாதமாவுககும அநதாயாமி யாயுளள ஸாவேசுவரனும, (முறையே) கடல் – கடலாகவும, (கடல்)மிசைக் கன்ட – கடலிலுளள, தாளத் தீரள் – மூதது கக ளின குவியலாகவும, அவை கோத்த பொன் நூல் – அநத மூதது கக ளாக கோதத தவகநூலாக வும (இருககினறனவெனனும விஷயம), மடல் மிசை – காதுகளில (ரஹஸயமாய ஆசாரயாகள உபதேசிதத), வார்த்தையதன் பொருள் என்ன – வாகயஙகளின அாததம எனறு, வதுத்தனம் – (இநத ரஹஸயத திலகாம) விளககிக காடடினேம

கருத்து — அசேதநம கடலாகவும, சேதநம முததாக வும, அதைத தாஙகும ாசுவரன கோககும நூலாகவும இருபபதுதான ஆசாரயோபதேசததின ஸாரம 28

29 தத்துவந் தன்னில் விரித்திடத் தோன்று மிரண்டுதனிற்
பத்தி விலக்கிய பாசண்டர் வீசுறும் பாசமற
ரேத்திசை யுந்தொழ தேத்திய கீர்த்திய ரெண்டிசையார்
சுத்த நுரைத்த சுளக மருந்திய தூயவரே 29

உரை — எத்திசையும் தொழது ஏத்திய கீர்த்தியர் – எததிசையி லுள்ளோரும வணஙகிப புகழகினற கீரததியுடையவாகளும, எண் திசை ஆர் சுத்தர் – எலலா பரகாரததாலும நிறைநத பரிசுததியுடையவரு மான நம ஆசாரயாகள, உரைத்த சுளகம் – உபதேசிதத (விஷயஙகள்

* " உயி ஸவ-ுதிஷம வ்ரோதம ஸ-ுதெ ணிமுணா இவ "

அடஙகிய) இநதத தததுவதராயசுளகமென்னும ரஹஸயததை, அருந்திய– உட்கொணடு அநுபவிதத, தூயவர்– பரிசுததாகள, தத்துவம் தன்னில்– (மூனறு) தததுவஙகளுகுகுள, விரித்திடத் தோன்றும் — விளகஙிக கூறுமபோது (மூகஙியமாயத) தோனறுகிற, இரணடு தனில் — (சேதநம ராசுவரன எனனும) இரணடு தததுவஙகளில, பந்தி விலக்கிய — (அவறறின ஸவரூபதததையும ஸவபாவதததையும உளளபடி அறியாது வெறுபபவாகளான) அனபறற, பாசஙீடர் வீசுறும் — நாஸதிகாகள வீசுகினற, பாசம் உறர் — பாசததில் அகபபடமாடடாாகள

கருதது — இநத ரஹஸயததை ஸேவிபபவா நாஸதிகர் வலையுள அகபபடமாடடாாகள 29

30 வினைத்திரண் மாற்றிய வேதியர் தந்தநல் வாசகத்தா
லனைத்து மறிந்தபி னுறும் பயனு மெனவடைந்தோ
மனத்தி லிருந்து மருத்தழ தாகிய மாதவனர்
நினைத்தன் மறத்த லரிதாய நன்னிழ னீள்கழலே 30

உரை — வினைத் திரள் மாற்றிய — (நமமிடம் உளள) பாபக கூட்டஙகளை ஒழிதத, வேதியர் தந்த நல் வாசகத்தால் — ஆசாரயாகள அருளிய நலல உபதேசததால, அனைத்தும் அறிநத பின் — (தததுவம ரஹஸயம முதலிய) எலலாவறறையும அறிநத பிறகு, மனத்தில் இருந்து — (நம்முடைய) ஹருதயததில நிதயவாஸம செயது, மருந்து அழதாகிய — (காமபரநததை ஒழிககும)மருநதாகவும(அநுபவிபபதறகுநலல)அமருதமாகவும ஆகியவனை, மாதவனர் — ஸ்ரீமநநாராயணனுடையதும, நினைத்தல் மறத்தல் அரிதாய — (பெருமையைப பாாதததால) நினைகஙகவும (இனிமையைப பாாதகால) மறகஙகவும முடியாததும, நிழல் — (சரணமடைநதவனுடைய தாபதததைபபோகஙக வலல குளிராநத) நிழலுடையதுமான, நல் நீள் கழலே — சிறநத நீணட திருவடியையே, ஆறும் பயனும் என அடைந்தோம் — உபாயமும பலனும் எனறு அநுஸநதிதது அடைநதோம.

கருதது - ஆசாரயோபதேசமபெறறவன ஸ்ரீமநநாராயணனதிருவடிகளையேஉபாயமாகவுமபலனுகவுமகொளளவான.

வெணபா

31 ஓதுமறை நான்கதனி லோங்குமொரு மூன்றினுள்ளே
நீதி நெறிவழுவா நிற்கின்றேம் — போதமரும்
போரா யிரமுந் திருவும் பிரியாத
நாரா யணனருளா னும் 31

[பாசுரம 31, 32– ரஹஸ்யதரயசுளகம், திருமந்தராதிகாரம்]

உரை:— போதம் அரும் – (ஆததம) அறிவதறகு அரிதான (அலலது போது அமரும்– நாவாகிய புஷபததில பொருநதிய),பேராயிரமும்– ஸஹஸர நாமமும, போது அமரும் திருவும்– (தாமரைப்) பூவில அமாநதிருபபவளான பிராட்டியும, பிரியாத – எப்பொழுதும சோநதிருககினற, நாராயணன் அருளால் – நாராயணனுடைய க்ருபையால, ஓதும் மறை நான்கதனில்– அதயயநம செயயப்படுகினற வேதஙகள் நானகினில, ஓங்கும் ஒரு மூன்றினுள்ளே – உயாநது நிறகும நிகரறற மூனறுரஹஸயஙகளில (சொலலபபட்ட), நீதி நெறி– ஸநமாாகக்தது நிஷ்டையில, நாம் வழுவா நிற்கின்றோம் – நாம தவருமல நிலை பெறறிருககினறோம

'போதமரும' எனற தொடரைப பேராயிரதநிலும் திருவிலும அநவயிகக. ஸஹஸரநாமம பகவானுடைய புகழையே வெளியிடுதலால 'பிரியாத' எனனபபட்டது

கருத்து:— எமபெருமானகருணையைப பெறறால ரஹஸயஙகளில கூறிய நிஷ்டை உணடாகுமட. 31

எண்சீராசிரியவிருததம

32 ஊன்றந்து நிலைநின்ற வுயிருந் தந்தோ
நுயிராகி யுள்ளொளியோ டுறைந்த நாதன்
றுன்றந்த வின்னுயிரை யெனதென் றெம
னல்லறிவுந் தந்தகலா நலமுந் தந்து
தான்றந்த நல்வழியாற் றுழ்ந்த வென்னைத்
தன்றனக்கே பரமாகத் தானே யெண்ணி
வான்றந்து மலரடியுந் தந்து வானோர்
வாழ்ச்சிதர மன்னருளால் வரித்திட் டானே. 32

உரை:— ஊன் தந்து– சரீரதததைக கொடுதது, நிலை நின்ற உயிரும் தந்து – அழியாத ஜீவாதமாவையும் கொடுதது, ஓர் உயிராகி – ஒரே அநதாயாமியாகி, உள் ஒளியோடு உறைந்த நாதன்–சேதநாசேதநஙகளுககுள தன ப்ரகாசமபோன்ற பிராடடியுடன வஸிககும ஸ்வாமியான எமபெருமான், தான் தந்த இன் உயிரை – தான கொடுதத இனிய ஜீவாதமாவை, எனது என்னுமல் – எனககே சேஷமென்று நினைககாமல இருககுமபடி, நல் அறிவும் தந்து – உயாநத ஜஞாநததையும கொடுதது, அகலா நலமும் தந்து – (எப்போதும) நீஙகாத ஆநநதததையும் கொடுதது, தான் தந்த நல் வழியால்– தான் (உலகிற்குக காட்டிக) கொடுதத சிறநத உபாயமாகிய சரணாகதியிலை, தாழ்ந்த என்னை– திருவடிகளில வணஙகிய என்னை, தன் தனகக்கே பரமாக– தானே காக்கவேணடிய வஸ்துவாக, தானே எண்ணி – தானே நினைதது, வான் தந்து – (வருஙகாலத்தில்) பரமபததததைக் கொடுதது, மலர் அடியும்

தந்து – மலாபோனற தன திருவடிகளையும கொடுதது, வாஞர் வாழ்சசி தர – நிதயஸூரிகளுடைய வாழவையும கொடுபபதறகு, மன் அருளால் – திடமான தன் கருபையால, வரித்திட்டான் – ஸஙகலபிதது விடடான

கருதது — எமபெருமான ஜீவனுககு ஸகலபரகாரத்தா லும உபகாரமசெயகினறன. 32

வெணபா

33 திருமா லடியிணயே தின்சரணக் கொண்டு
திருமா லடியிணயே சேர்வா — ரொருமா
லருளா லருளாத வானேர்கள் வாழ்ச்சி
யருளா னமக்களித்தா ராய்ந்து 33

[பாசுரம் 33, 34, 35– ரஹஸயதரயசுளகம், தவயாதிகாரம]

உரை — திருமால் அடி இணையே– ஸ்ரீமநநாராயணனுடைய திருவடி கள் இரணடையுமே, தின் சரணக் கொண்டு – திடமான உபாயமாகக் கொணடு, திருமால் அடி இணயே சேர்வார் – ஸ்ரீமநநாராயணனுடைய திரு வடிகள இரணடையுமே பலகக அடைபவரான ஆசாரயாகள், ஒரு மால்– நிகரறற எம்பெருமான, அருளால் அருளாத–தன கருபையிலல (இதுவரை நமககு) அருளாத, வானேர்கள் வாழ்ச்சி– நிதயஸூரிகளின வாழவை, அரு ளால்– (நமமீது உளள) கருணையால, ஆய்ந்து – ஆராயநதுபாரதது, நமக்கு அளித்தார் – நமககு அநுகரஹமசெயதனர

கருதது — பகவான நெடுநகாலம அருளாத மோகஷத தை ஆசாரயாகள பரபததியினமூலமாகக கொடுகககூடியும.

கட்டளகககலிததுறை

34 சேர்க்குந் திருமகள் சேர்த்தியின் மன்னுதல் சீர்ப்பெரியோற்
கேற்குங் குணங்க ளிலக்காம் வடிவி லிணையடிகள்
பார்க்குஞ் சரணத்திற் பற்றுத னந்நிலை நாம்பெறும்பே
றேற்று மவற்றினு ளெல்லாங் கலையற வெண்ணினமே. 34

தவயத்தில அடஙகிய பதது ஆததஙகளும இதில வெளியிடப்படு தினறன இதனஉரையைத துயசசுருககுக கடைசிப்பாசுரததில பாகக 34

35 திருமா லடியிணை சேர்ந்து திகழ்ந்த வடிமைபெறத்
திருநா ணன்சரண் தின்சர ணகத் துணிந்தடைவோ
ரொருநா ளுனைக்க வுயிர்தரு மந்திர மோதியநாம்
வருநாள் பழுதற்று வாழும் வகையதின் மன்னுவமே. 35

உரை — திருமால் அடி இணை சேர்ந்து – ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகள இரணடையும அடைநது, திகழ்ந்த அடிமை பெற – சிறப புறற கைஙகாயதததைப பெறறுவதறகு, திரு நாரணன் சரண் – ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளேயே, தின் சாரணை–வலிய உபாயமாக, துணிந்து அடைவோர் – தெளிநது அடைநத ஆசாரயாகள உயிர் தரும் மந்திரம்– உஜ ஜீவிகசச செயயும தவயமெனனும மநதரததை, ஒரு நாள் உரைக்க – (நமமுடைய பாகயம பரிபகவமான) ஒரு நாளில உபதேசிகக, ஓதிய நாம் – (அதை) அநுஸநதிதத நாம, வரும் நாள் பழது அற்று – இனி வரப போகும நாளில (அஹங்கார-மமகாரஙகளாகிற) குறறமறறு, வாழும் வகையதில் மன்னுவம் – ஜீவிககும பாகாரததில ஊறறமுடையராய் நிலைத திருபபோம.

கருதது:— தவயததின ஆரதததை அறிநதால அஹங்கார-மமகாரஙகள நீஙகுட. 35

வெணபா

36 மற்றெரு பற்றின்றி வந்தடைந் தார்க்கெல்லாங்
குற்ற மறியாத கோவலனூர் — முற்றும்
வினைவிடுத்து விண்ணவரோ டொன்றவிரை கின்றூர்
நினைவுடைத்தாய் நீமனமே நில்லு 36

[பாசுரம 36, 37, 38, 39– ரஹஸயதரயசுளகம, சரமசுலோகாதிகாரம]

உரை — மனமே! – மனமே!, மற்று ஒரு பற்று இன்றி – வேறு ஒரு கதியும இலலாமல், வந்து அடைந்தார்க்கு எல்லாம் – தமமை வநதடைநத எல்லாருடைய விஷயததிலும, குற்றம் அறியாத– (அவாகள செயத) குறறதததைப பொருட்படுததாதவரும, கோவலனூர் – கோபாலனாக அவதரிததவருமான எமபெருமான, முற்றும் வினை விடுத்து – (நமமுடைய) ஸகலகாமஙகளையும ஒழிதது, விண்ணவரோடு ஒன்ற விரைகின்றார் – நிதயஸூரிகளோடு(நாம) ஒனறுசேர விரைகினறார, நீ நினைவு உடைத்தாய் – நீ (இநத விஷயததை) நினைததுக்கொணடு, நில் – கவலையறறு இருப்பாயாக.

'நிலலு' எனனுமிடததில் உகரம் சாரியையாய் நினறது

கருதது — பரபநநர்களின் கர்மததை எமபெருமான போகஙகிப பலனகொடுபபான. 36

கடடளைகக்கலித்துறை

37 எல்லாத் தருமமு மென்னை யிகழ்ந்திடத் தானிகழா
தெல்லாந் தனதென வெல்லா முகந்தரு டந்தபிரான்
மல்லார் மதக்களி றெத்த வினைத்திரண் மாய்ப்பனென்ற
சொல்லா லினியொரு காற்சோகி யாத்துணி வுற்றனமே. 37

உரை — எல்லாத் தருமமும் – (பகதியோகம முதலிய) எலலா உபாயங்களும, என்னை இகழ்ந்திட – (அவவுபாயங்களை அநுஷடிகக்ச சகதியில லாத) எனனை வெறுததுக கைவிடடுவிடவும, தான் இகழாது – (ஈசுவரனை) தான (எனனை) வெறுததுத தளளிவிடாமல, எல்லாம் தனது என– (அவவுபாயங்களினை ஸதாநததில நினறு அவை கொடுகக்ம பலனகொடுகக்வேணடிய கடமை) முழுதும தனனுடையதெனறு(நினைதது), உகந்து – மகிழநது, எல்லாம் – ஸகலபலனகளையும, அருள் தந்த பிரான் – (எனகக்ள) கிருபைசெயத எமபெருமானுடைய, ''மல் ஆர் மதக் களிறு ஒத்த– பலம நிறைநத மதயானைபோனற, வினைத் திரள் – பாபகக்டடங்களை, மாய்ப்பன் – ஒழிததுவிடுவேன '', என்ற சொல்லால்–எனற (சரமசுலோக) வாகயததால, இனி ஒருகால் – இனி ஒருநாளும, சோகியாத் துணிவு உற்றனம் – துகக்கிக்கவேணடாதபடி தையதனத அடைநதோம

கருதது.— சரமசுலோகததை அறிநது பரநயாஸம செயதவாகக்குத துனபமிலலை 37

38 வினைத்திரண் மாற்றிய வேதியர் தந்தருள் வாசகத்தா
லனைத்து மறிந்தபி னுறும் பயனு மெனவடைந்தோ
மனத்தி லிருந்து மருத்தழ தாகிய மாதவனூர்
நினைத்தன் மனத்தி லிதாகி நின்றன நீள்கழலே. 38

இதன உரையை 30-வது பாசுரததில காணக. தந்தருள் வாசகம்–கருணையினால செயத உபதேசம நினறனவாகிய திருவடிகளை எனறு அநவயம்.

எழுசீர சநதவிருததம

39 எட்டி லாறி ரண்டி லொன்றி லெங்கு மாறி யம்புவார்
விட்ட வாறு பற்று மாறு வீடு கண்டு மேவுவார்
சிட்ட ரான தேசு யர்ந்த தேசி கர்க்கு யர்ந்துமே
லெட்டு முன்று முடை றுத்த தெந்தை மாலி ரக்கமே 39

உரை — எந்தை மால் இரக்கம்– எம்முடைய ஸவாமியான பகவானுடைய கருணையானது, எட்டில்– எட்டு அக்ஷரம அமைநத திருமநதரததி

லும், ஆறு இரண்டில் – பன்னிரண்டுபதங்கள் அமைந்த த்வயத்திலும், ஒன்றில் – ஒரு சுலோகமாய் அமைந்த சரமசுலோகத்திலும், எங்கும் ஆறு இயம்புவார்–(இவற்றில்) எங்கும் உபாயமே (சொலலப்பட்டிருப்பதாய்) உபதேசிபபவாகளும, விட்ட ஆறு – (நம்மால முடியாதென்று) விடப் பட்ட (பக்தியோகம் முதலிய)உபாயத்தையும், பற்றும் ஆறு–கைக்கொள்ளும் உபாயமான ப்ரபதநியையும், வீடு கண்டு – (அதன் பலமான) மோக்ஷத்தை யும நன்கு அறிநது, மேவுவார் – அதில் ஊற்றமுடையவாகளும, சிட்ட ரான– ஜ்ஞாநம், வைராகயம, அநுஷடாநம ஆகிய இவை பொருநதியவர்க ளும, தேசு உயர்ந்த – தேஜஸ் நிறைந்தவர்களுமான, தேசிகர்க்கு – ஆசாாயாகளுக்காக, உயர்ந்து – ஓஙகி உயர்நது, மேல் எட்டு ழன்றும் – மேல் உளள இருபதநாான்கு வஸ்துகளாய் மாறுகிற ப்ரக்ருதியின் ஸம் பந்ததையும், ளுடறுத்தது – (நமக்கு) ஒழிததுவிட்டது.

கருத்து:- எமபெருமானுடைய கருபை ஆசார்யர்களின் பெருமைகாக நமகு மோக்ஷமகொடுகுமம். 39

அமிருதரஞ்சனி-உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீஹத நிமஶாஹஶஹாஹெஶிகாய நஶ:

ஸ்ரீஃ

அதிகாரசங்கிரகம்-உரை

சீராதூபபுல திருவேங்கடமுடையான்திருவடிகளே சரணம

தனியன

ஸாசாந்ஜஹயாவாதூம் . ஹெஸிகூழ ॥

சீரொனறு . .. .வாழவு.

[இந்த ப்ரபந்தத்திலுள்ள பாசுரங்கள ஸ்ரீமத-ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் ஒவ்வொரு அதிகாரத்தின அர்த்தத்தையும வெளியிடுகின்றன]

எண்சீராசிரியவிருத்தம

40 பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ் வார்தண்
பொருநல்வருங் குருகேசன் விட்டு சித்தன்
றுய்யதுல சேகரனம் பாண நாதன்
றொண்டாடிப் பொடிமழிசை வந்த சோதி
வையமெலா மறைவிளங்க வாள்வே லேந்து
மங்கையர்கோ னென்றிவர்கண் மகிழ்ந்து பாடுஞ்
செய்யதமிழ் மாலைகணுந் தெளிய வோதித்
தெளியாத மறைநிலங்க டெளிகின் றேமே. 1

[பாசுரம 1-முதல 6-வரை– குருபரமபராஸாரம]

உரை — பொய்கை முனி – பொயகையாழவா, பூதத்தார் – பூததாழவா, பேயாழ்வார் – பேயாழவா, தண் பொருநல் வரும் – குளிரந்த தாமரபாணிநதிகக்கரையில அவதரித்த, குருகேசன் – திருக குருகூரகுத தலைவரான நமமாழவா, விட்டுசித்தன் – பெரியாழவா, துய்ய குலசேகரன் – (பாகவதாகளின விஷயத்தில) பரிசுத்த (மான மனத தையுடையவ)ரான குலசேகராழவா, நம் பாணநாதன் – நமமுடைய திருபபாணாழவா, தொண்டரடிப்பொடி – தொண்டரடிபபொடியாழவார், மழிசை வந்த சோதி – திருமழிசையில அவதரித்த தேஜஸவியான திருமழி சையாழவா, வையம் எ(ல்)லாம் மறை விளங்க – உலகம முழுதும் வேதாந்தார்த்தங்கள் பரகாசிக்குமபடி, வாள் வேல் ஏந்தும் – வாளையும வேலையும தரித்த (ஸமபெருமானிடம மந்த்ரோபதேசமபெற்ற), மங்கையர்

கோன் – திருமகளையாழுவா, என்ற இவர்கள் – எனற இவவாழுவாகள, மகிழ்ந்து பாடும் – (பகவதநுபவததால்) ஸநதோஷமடைநது பாடிய, செய்ய தமிழ் மாலைகள் – நோமையான தமிழத திவயபரபநதநகளை, நாம் தெளிய ஓதி – நாம (அாதததுடன) தெளிவாய அதயயநமசெயது, தெளியாத மறை நிலங்கள் – நனகு விளநகாமலிருநத வேதபாகநகளை, தெளி கின்றேம் –நனகு அறிகினறோம

'நம பாணநாதன' என்றது திருபபாணழுவாருககு முநிவாஹநன எனறு பெயாபெறுமபடியும, தமககு வேதாநதாசாாயன என்று திரு நாமம விளநகுமபடியும ஸ்ரீரநகநாதன அநுகரஹித்ததைக கருதியாம

கருதது – ஆழுவாாகளின ஸுமகதிகளை அாதததுடன அதயயநமசெயவோாககு வேததில அாததம விளநகாத பாகநகள நனகு தெளிவாம 1

[மதுரகவிகள ஆசாாயபகதிககு வழிகாடடியவராதலால அவா பாடிய கணணிநுணசிறுததாமபுப பாசுரநகளின பதது ஸாராாததநகளை யும அமைததுத தனியே அவாவிஷயமாக ஒரு பாசுரமிட்டருளகிறா—-]

41 இன்பத்தி லிறைஞ்சுதலி லிசையும் பேற்றி
லிகழாத பல்லுறவி லிராக மாற்றிற்
றன்பற்றில் வினைவிலக்கிற் றகவோக் கத்திற்
றத்துவத்தை யுணர்த்துதலிற் றன்மை யாக்கி
லன்பர்க்கே யவதரிக்து மாய னிற்க
வருமறைக டமிழ்செய்தான் றாளை கோண்டு
துன்பற்ற மதுாகவி தோன்றக் காட்டுந்
தொல்வழியே நல்வழிக டுணிவார் கட்கே. 2

உரை — அன்பர்க்கே – பாகவதாகளுக (கு அநுகரஹமசெய்வ தற) காகவே, அவதரிக்தும் – இககாமபூமியில அவதரிபபவனை, ஆயன்– கோபாலனை கணணன, நிற்க – ஸுலபனய இருககுமபோது, (அவனை அநாதரிததுவிடடு), இன்பத்தில்–ஆநநதரூபமான அநுபவததிலும, இறைஞ்சு தலில் – சரணமடையுமவிஷயததிலும, இசையும் பேற்றில் – நாம அங்கீ கரிககும புருஷாாததமாயிருபபதிலும, இகழாத பல் உறவில் – விலககாத பலவகையான ஸமபநதததிலும, இராகம் மாற்றில் – தகாத விஷயநகளில விருபபததை ஒழிககுமவிஷயததிலும, தன் பற்றில்–தனவிஷயமாயப் பறறு தல உணடாககுவதிலும, வினை விலக்கில் – பாபநகளை ஒழிபபதிலும, தகவு ஒக்கத்தில் – கருணையின அிவருததியிலும, தத்துவத்தை உணர்த்துதலில் – தததுவஜ்ஞாநததை உணடுபணணுவதிலும, தன்மை

ஆக்கில் – தன் ஸ்வபாவத்தை அருளவதிலும, அருமறைகள் தமிழ் செய்தான் – அருமையான வேதங்களான தமிழிலே (பரபந்தமாக) அருளிச் செயத நம்மாழ்வாருடைய, தாளே கொண்டு – திருவடிகளையே (ஆதாரமாகப்) பறறி, துன்பு அற்ற – வருதத்தம தீநத, மதுரகவி – மதுரகவிகள, தோன்றக் காட்டும் – உலகில எலலோரும அறியுமபடி வெளியிட்ட, தொல் வழியே – (ஆசாரயனை அடைவதெனகிற) அநாதியானமாகககமே, துணிவார்கட்கு – (அறபவிஷயங்களை வெறுகககூடிய) நிசசயஜ்ஞாநம உடைய வாகளுககு, நல் வழிகள் – சிறநத வழிகளாகும்.

புருஷார்த்தம் — மனிதனல் விரும்பப்படும பலன

எமபெருமானுககும ஜீவனுககும் பததுவகையான ஸமபநதங்கள் உணடு அநத ஸமபநதங்களை ஆழவாருககும தமககும உளவாகக்க கணணி நுணசிறுதாமபினல மதுரகவிகள பாடியருளினா அநதப பதது ஸமபநதங்களையும ஸ்ரீதேசிகன் இபபாசுரதனை முற்பாதியில் காட்டியருளினா.

ஸ்ரீமதுரகவிகள ஆழவாதிருவடிவாரதகிறகு வரும்போது கணணன இபபூமியிலேதான எழுநதருளியிருநதான இதையறிநதும மதுரகவிகள அவனைப் புறகணிதது ஆழவாரையே சிறநத கதியாகப் பறறினதால 'ஆயன நிறக' என்னப்பட்டது

கருத்து — ஆசாரயனை ஆசரயிபபதே சிறநததாம. 2

[ஸ்ரீபாஷ்யகாரருககுப் பிறகு ஸம்ப்ரதாயம சிறிது பிரிவதால அவருககு முனபு பொதுவாயுளள ஆசாரயபரம்பரையை அநுஸந்திககிறா—]

42 என்னுயிர்தந் தளித்தவரைச் சரணம் புக்கி
யானடைவே யவர்தருக்க ணிரைவ ணங்கிப்
பின்னருளாற் பெரும்பூதூர் வந்த வள்ளல்
பெரியநம்பி யாளவந்தார் மணக்கா னம்பி
நன்னெறியை யவர்க்துரைத்த வுய்யக் கொண்டார்
நாதமுனி சடகோபன் சேனை நாத
னின்னமுதத் திருமகளென் றிவரை முன்னிட்
டெம்பெருமான் றிருவடிக ளடைகின் றேனே 3

உரை — என் உயிர் தந்து—எனனுடைய ஜீவாதமாவை (எமபெருமானுககுச சேஷமென்ற ஜ்ஞாநதத்தை)க கொடுதது உளதாகி, அளித்தவரை—உஜ்ஜீவிப்பிதத ஆசாரயரை, யான் சரணம் புக்கு – அடியேன சரணமடைநது, அவர் தருக்கள் நிரை – அவருடைய ஆசாரயாகளின வரிசையை, அடைவே வணங்கி – கரமமாக வணஙகி, பின் – பிறகு, அருளால் – (உலகு உஜ்ஜீவிக்கவேணடுமென்ற) கருணையால், பெரும்பூதூர்

வந்த வள்ளல் – ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் அவதரித்தவரும் (உலகிறகு எம்பெரு மானைக் காட்டிகொடுத்ததால) மைடையாளருமான ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும, பெரியநம்பி ஆளவந்தார் மணக்கால்நம்பி – பெரியநம்பியும ஆளவந்தாரும மணக்காலநமபியும, அவர்க்கு – அந்த மணக்காலநமபிக்கு, நல் நெறியை உரைத்த – சிறந்த உபாயமான ப்ரபத்தியை உபதேசித்த, உய்யக்கொண்டார் – உய்யகொண்டாரும, நாதமுனி – நாதமுனிகளும், சடகோபன் – நம்மாழ்வாரும, சேனைநாதன் – ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேநரும், இன் அமுதத் திருமகள் – இனிய அமுதமபோன்ற பிராட்டியும, என்று இவரை முன்னிட்டு– எனறு இந்த ஆசாரியாகளை முறபட வணங்கி, எம்பெருமான் திருவடிகள் அடைகின்றேன் – ஸ்ரீவேசுவரனுடைய திருவடிகளைப பறறுகினறேன

கருத்து:— ஆசாரியனை முனனிடடே எமபெருமானைப பறறவேணடும. 3

[இப்படி ஒரு கோஷ்டியில ஆசாரியாகளை வணங்கி, இந்த ஆசாரிய பரமபரையில உபகாராதிசயத்தாலே மிக முகியாகளாயுள்ள ஸ்ரீபாஷ்யகாரா, ஆளவந்தா, நாதமுனிகள் ஆகிய மூவாவிஷயமாகவும் தனித்தனியே பாசுரமிட்டருளகிறார—]

கட்டளைகக்கலித்துறை

43 ஆரண நூல்வழிச் செவ்வை யழித்திடு மைதுகர்க்கோர்
வாரண மாயவர் வாதக் கதலிகண் மாய்த்தபிரா
னேரணி கீர்த்தி யிராமா னுசமுனி யின்னுரைசேர்
சீரணி சிந்தையி னேஞ்சிந்தி யோமினித் தீவினையே 4

உரை:— ஆரணநூல் வழிச் செவ்வை– வேதாநதசாஸ்த்ரதின வழியின் நோமையை,அழித்திடும் – கெடுப்பவாகளான, ஐதுகர்க்கு – ஹைதுகாகளுக்கு, ஓர் வாரணமாய் – நிகரறற யானையாய வந்து, அவர் வாதக் கதலிகள் – அவாகளுடைய வாதமாகிய வாழைகளை, மாய்த்த பிரான் – ஒழிதத உபகாரகரும, ஏர் அணி கீர்த்தி – (உலகுகளே) பொருந்திய அலங்காரமாய் உள்ள புகழையுடையவருமான, இராமானுசமுனி – ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய, இன் உரை சேர் – இனிய ஸூக்திகளில பொருந்திய, சீர் அணி சிந்தையினேம் – சிறப்புப் பெறற மனதையுடையோமாமேமை, இனித் தீவினை சிந்தியோம் – இனிமேல கொடிய காமங்களை (மனதாலும) நினைகமாட்டோம்

ஹைதுகர்கள் — எந்த விஷயங்களை நாம் எடுதத்துக்கூறினாலும், வேதம் முதலிய ப்ரமாணங்களைக கொளளாமல ஹேதுவையே (காரணத்தையே) கேட்பவர்கள்.

கருத்து:— ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திவ்யஸூக்திகளைப் பரிசயமசெய்தோர் பிறகு கொடிய காமங்களை மனத்தா லும நினைக்கமாட்டார் 4

44 நீளவந் தின்று விதிவகை யானினை வொன்றியநா
மீளவந் தின்னும் வினையுடம் பொன்றி விழுந்துழலா
தாளவந் தாரென வென்றரு டந்து விளங்கியசீ
ராளவந் தாடி யோம்படி யோமினி யல்வழக்கே. 5

உரை — நீள வந்து – வெகு காலமாக (இந்த ஸம்ஸாரத்தில்) வந்து பிறந்து, இன்று – இந்த ஜன்மத்தில், விதிவகையால் – ஒரு பாக்யவிசேஷத்தால், நினைவு ஒன்றிய நாம் – (நல்விஷயங்களைப் பற்றிய) நினைவை அடைந்திருக்கும் நாம, மீள வந்து – மறுபடியும் (இக் காமபூமியில்) பிறந்து, இன்னும் வினை உடம்பு ஒன்றி – இன்னமும் காமசரீரத்தில் சேர்ந்து, விழுந்து உழலாது – (நரகாதிகளில்) விழுந்து துன்பமுறுதபடி (செய்யத் திருவுள்ளமம்பற்றி), ஆள வந்தார் என – “ (நம்மை) ரக்ஷிக்க வந்தார் ” என்று சொல்லும்படி, வென்று – (பரதிவாதிகளை) ஜயித்து, அருள் தந்து– (நம்மீது) கருணைபுரிந்து, விளங்கிய சீர் – பரகாசிக்கும் குணங்களை யுடையரான, ஆளவந்தார் அடியோம் – ஆளவந்தாருக்கு நாம தாஸர்களாகை, இனி அல்வழக்கைத் படியோம் – இனிமேல் தகாத ஒழுக்கங்(களைப் போதிக்கும் அபசாஸ்தரங்)களில் ஈடுபடமாட்டோம

கருத்து:— ஆளவந்தாருக்கு அடியராயினோர் பிறகு தகாத வழியில் படியமாட்டார் 5

45 காளம் வலம்புரி யன்னநற் காத லடியவர்க்குத்
தாளம் வழங்கித் தமிழ்மறை யின்னிசை தந்தவள்ளன்
ழுளுந் தவநெறி ழுட்டிய நாத முனிகழலே
நாளுந் தொழுதெழு வோநமக் கார்நிகர் நானிலத்தே 6

உரை — காளம் வலம்புரி அன்ன — காஹளம் எனும் வாத்யத்தையும் வலம்புரிசங்கத்தையும் போன்றவர்களும், நல் காதல்–சிறந்த குருபக்தியையுடையவர்களுமான, அடியவர்க்கு – (கீழையகத்தாழ்வான் மேலையகத்தாழ்வான் எனும் இரண்டு) சிஷ்யர்களுக்கு, தாளம் வழங்கி – தாளவித்தையாகிய கந்தர்வவேதத்தை விளக்கி உபதேசித்து, தமிழ் மறை– தமிழ் வேதமாகிய திவ்யப்ரபந்தத்தின, இன் இசை தந்த வள்ளல் – இனிய (தேவ) கானத்தையும் உபதேசித்த மஹோபகாரகரும, ழுளுந் தவநெறி ழுட்டிய – (மூழ்குகை-க்களால்) தீவ்ரமாய்க் கைகொள்ளப்படுகின்ற யோக

மாகததை (உலகில) நடையாடசசெயதவருமான, நாதமுனி கழலே – நாதமுனிகளின திருவடிகளேயே, நாளும் தொழுதெழுவோம் – தினதோறும வணஙகுவோம, (இபபடிச செயவதால) நானிலத்து – பூமியில, நமக்து ஆர் நிகர் ? – நமககு ஸமமானவா யா ? (ஒருவருமிலலை)

கருதது - நாதமுனிகளின திருவடிகளை வணஙகுமவாகது ஸமமானவா உலகில இலலை 6

46 ஆளு மடைக்கல மென்றெமை யம்புயத் தாள்கணவன்
றளிணை சேர்ந்தெமக் தும்மடை தந்த தகவுடையார்
ழளு மிருட்கள் விளமுயன் றேதிய ழுன்றினுள்ள
நாளு முகக்கவிங் கேநமக் கோர்விதி வாய்க்கின்றதே. 7

[பாசுரம 7, 8– உபோதகாதாதிகாரம]

உரை — எ(ம்)மை அடை-க்கலம் (ஆக) ஆளும் என்று – 'எமமைக காகவேணடிய வஸதுவாகககொணடு காபபான்' எனறு (துணிநது), அம்புயத்தாள் கணவன் – தாமரையில வளிகுமம பிராடடியின நாதனை எம பெருமானுடைய, தாள் இணை சேர்ந்து – திருவடிகள இரணடையும உபாயமாகபபறறி, எமக்தும் அவை தந்த – எஙகளுககும அதிருவடிகளையே (உபாயமாகக காடடித) தநத, தகவு உடையார்– கருணையையுடைய ஆசாரயாகள, ழளும் இருட்கள் வி(ள்)ள முயன்று – (நமமிடம) வருதது யடைகினற (அஜஞாநமாகிய) இருள ஒழியவேணடுமெனறு பரவாதது, ஓதிய ழுன்றின் – உபதேசித்த மூனறு ரஹஸயஙகளின, உள்ளம் – தாதபாயததை, இஙகே நாளும் உகக்க – இவவுலகில எநநாளும (அநுஸநதிதது) மகிழுமபடி, நமக்து ஓர் விதி – நமககு ஒரு பாகயவிசேஷம, வாய்க்கின்றது! – வாயதிருககின்றது!!

கருதது — பாகயவிசேஷமுடையாகவே ரஹஸயதர யாததைதை அறிநது மகிழும பேறு கிடடும. 7

(அநதாதிதொடை)

47 திருவுடன் வந்த செழுமணி போற்றிரு மாலிதய
மருவிட மென்ன மலாடி சூடும் வகைபெறுநாஙீ
கருவுடன் வந்த கடுவினை யாற்றில் விழுந்தொழுகா
தருவுட னைந்தறி வாருள் செய்ய வமைந்தனரே 8

உரை — திருவுடன் வந்த செழுமணிபோல் – பிராடடியுடன் (கடலில) அவதரிதத சிறநத கௌஸதுபரதநமபோல, திருமால் இதயம் – எம பெருமானுடைய திருமாரபு, மருவு இடம் என்ன–வளிக்கும சதலம் எனறு

சொலலலாமபடி (உள்ளவர்களுமம), மலர் அடி–தாமரைமலாபோனற அவண் திருவடிகளை, சூடும் வகை – முடியில தரிககுமதனமையை, பெறும் நாம்–பெறுவதறகு உரிமையுளள(வாகளுமான)நாம, கருவுடன் வந்த – கர்ப்பத்துடன வநத, கடு வினை ஆற்றில் – கொடிய காமமாகிய நதியின பரவாஹதகில, விழுந்து ஒழுகாது–விழுநது (கரைகாணது பரவாஹத்தினவழியே) செலலாதவாறு, அருவுடன் ஐந்து அறிவார் – ஸூக்ஷமாததகளுடன் அர்ததபஞ்சகததை அறிநத நம ஆசார்யாகள, அருள் செய்ய– கருபையைச செய்ய, அமைந்தனர் – பொருநதினரூாகள

அர்த்தபஞ்சகம்— 50-வது பாசுரததிற காணக.

கருத்து— ஆசாாயகடாக்ஷமபெறறவருகளுக காபப வாஸமிலலை 8

48 அமையா வினையெனு மாசையி னலறு முன்றுலகிற்
சுமையான கல்விகள் சூழவந் தாலுந் தொகையிவையென்
றிமையா விமையவ ரேத்திய வெட்டிரண் டெண்ணியநஞ்
சமயா சிரியர் சதிர்க்குந் தனிநிலை தந்தனரே. 9

[ஸாரநிஷ்காஷாதிகாரம]

உரை — இவை அமையா — “ இபபோது நாம கறற விதயைகள் போதாதவை (இனனுமகறகவேணடும)”, எனும் ஆசையினல் – எனற ஆசையால, உலகில் சுமையான–உலகில வீண்சுமையாயுளள, அறு முன்று கல்விகள் – பதினெட்டு (விதயாஸதானஙகளாகிய) கல்விகள, சூழ வந்தாலும்–முழுவதும கறகபபடடாலும, இவை தொகை என்று–இததனை கலவிகளும எணணிகைதான் எனறு (நிசசயிதது), இமையா இமையவர் ஏத்திய – ஜனனாதம சுருங்காத நிதயஸூரிகளாலும கொணடாடபபடுகினற, எட்டு இரண்டு–எடடெழுதது்களையுடைய திருமநதரமும, தவயமும சரம சுலோகமும ஆகிய ரஹஸயதரயதததையும, எண்ணிய – அநுஸநதிதத, நம் சமய ஆசிரியர் – நமமுடைய ஸிததானதபரவாதததகரான ஆசாாயாகள, சதிர்க்கும் தனி நிலை – (ஸாரதததையே கைகொளளும) சிறநத ஒப்பற்ற நிலைமையை, தந்தனர் – (நமககும) கொடுததனா.

கருத்து — ரஹஸயதரயததை அறிநதவா ஸாரமான விஷயதததையே கைகொளளவா. 9

49 நிலைதந்த தாக ஞெய்நிய மிக்கு மிறைவனுமா
யிலதொன் றெனுவகை யெல்லாந் தனதெனு மெந்தையுமாய்த்
துலையொன் றிலையென நின்ற துழாய்முடி யானுடம்பாய்
விலையின்றி நாமடி யோமெனும் வேதியர் மெய்ப்பொருளே. 10

[பரதாகபரதிதகதராதிகாரம]

உரை — வேதியர் மெய்ப் பொருள் — வேதாநதததை அறிந்த பெரியோாகளின ஸதயமான ஸிததாநதம, நிலை தந்த தாரகனுய் — (ஸகல வஸதுகக ளையும) ஸவரூபததையும வாழவையும கொடுததுத தரிபபவனுய, நியமிக்தும் இறைவனுமாய் — அவறறை நியமநமசெயயும ாசுவரனுமாய, இலது(இது) ஒன்று எனு வகை — " தனகசுச சேஷமலலாத வஸது (இது) ஒனறு " எனறு கூறமுடியாதபடி, எல்லாம் தனது எனும் எந்தையுமாய்— ஸகல வஸதுவும தனகசுச சேஷம எனறு சொலலபபடும ஸவாமியுமாய, துலை ஒன்று இலை என நின்ற — (இவனுகசு) ஸமமான வஸது ஒனறும இலலை எனறு சொலலுமபடி நினறவனும, துழாய் முடியான் — திருத துழாயை முடியிற சூடியவனுமான எமபெருமானுகசு, உடம்பாய் — சரீர மாய, விலை இன்றி — ஒரு தனிகசகாரணமுமினறி, நாம் அடியோம் எனும்— ஜீவாகளாகிய நாம தாஸாகள் எனறு கூறும.

ஸாவேசுவரன ஸகல வஸதுகசளுகசும ஸவரூபததையும வாழ வையும கொடுததுத தாங்குகினருன இதறகு (ய்ா) தாரகத்வம் எனறு பெயா. தன ஸங்கல்பததால ஸகலவஸதுகசளுகசும ஸவரூபததையும வாழ வையும கொடுததுக காாயஙகளில பரவாதநிகசசெயகினருன. இது நியந்த்ருத்வம் எனபபடும மேலும அவவெமபெருமான, தன பரயோ ஜநததையே சேதநாசேதநஙகள தமமுடைய பரயோஜநமாயகொணடு நிறகுமபடிசெயது, அதனல பெருமையை அடைகினருன இது சேஷித்வம் எனபபடும இநத மூனறு ஸமபநதஙகளும தனனிடமிருநதாலதான மற ருனறைத தனகசுச சரீரமாகக கொளளமுடியும இவை எமபெருமா னிடம நிலபெறறிருபபதால அவன ஸகலவஸதுகசளையும சரீரமாகக கொணடு நிறகினருன அசேதநமும நாமும அவனுகசுச சரீரமாய நிறகினரேம அவனுகசும நமகசும உளள சரீராத்மபாவமெனனும இநத ஸமபநதமே ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ரம் எனபபடும

ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ரம் — வேறு ஒரு ஸிததாநததிலும ஏறறுகொள் ளப்படாமல நம ஸ்ரீவிசிஷடாதவைதஸிததாநததிறகே உளள முகியமான விஷயம ாசுவரனுகசும சேதநாசேதநஙகளுகசுமுளள சரீராதமபாவததை மதாநதரஸதா ஒருவரும இசையவிலலையாதலின அது அவவாருயிறறு கருதது.— சேதநாசேதநஙகள ாசுவரனுகசுச சரீரமாகும.

50 பொருளொன் றெனநின்ற பூமக ணித னவனடிசேர்ந்
தருளொன்று மன்ப னவன்கோ ளுபாய மமைத்தபயன்
மருளொன் றியவினை வல்விலங் கென்றிவை யைந்தறிவா
ரிருளொன் றிலாவகை யெம்மனந் தேற வியம்பினரே. 11

[ஆததபஞசகாதிகாரம]

உரை — (1) பொருள் ஒன்று என நின்ற – புருஷாத்தம (பலன்) ஒனறுதான் என்று சொலலுமபடி நினறவனும, பூமகள் நாதன்–பிராட்டியின நாதனுமான எமபெருமானும, (2) அவன் அடி சேர்ந்து – அவன் திருவடிகளைச சரணமடைநது, அருள் ஒன்றும் அன்பன் – (அவன) கருணையிலே ஒனறுபட்டுநிறக உரியனுன ஜீவனும, (3) அவன் கொள் உபாயம்– அநத ஜீவன கைகொள்ளுகினற உபாயமும, (4) அமைந்த பயன் – (அநத ஜீவஸவரூபதநிறகுத) தகுநத பலனும, (5) மருள் ஒன்றிய – அஜஞாநததோடு சோநத, வினை வல் விலங்கு என்று – காமமாகிய வலிய விலஙகும் ஆகிய, இவை ஐந்து அறிவார் – இநத ஆதததபஞசகததை அறிநத ஆசாரியாகள, இருள் ஒன்று இலாவகை – அஜஞாநம ஒனறும இலலாதபடி, எம் மனம் தேற – எமமுடைய மனம தெளியும்படி, இயம்பினர் – உபதேசிததனா.

கருத்து — ஆதததபஞசகததை அறிநதவரே மயகக்றப் பிறருககு உபதேசிகக்வலலார. 11

51 தேற வியம்பினர் சித்து மசித்து மிறையுமென
வேறு படும்வியன் றத்துவ முன்றும் வினையுடம்பிற்
கூறு படுங்கொடு மோகமுந் தானிறை யாங்குறிப்பு
மாற நினைந்தரு ளான்மறை நூறந்த வாதியரே. 12

[ததத்துவதரயசிந்தநாதிகாரம]

உரை:— மறை நூல் தந்த ஆதியர் – வேதாநத சாஸ்தரததை உபதேசிதத முனனோ (ஆசாரயாகள), வினை உடம்பில் – காமத் திலை ஏறபட்ட இசசரீரததில, கூறுபடும் – பஙகிட்டுகொணடு வளருகினற, கொடு மோகமும் – கொடிய சரீராதமப்ரமமும, தான் இறையாம் குறிப்பும் – ஸவதநதராதமபரமமும, மாற நினைந்து – (நமககு) ஒழியவேணடுமெனறு திருவுளமகொணடு, சித்தும் அசித்தும் இறையும் என – சேதநமும அசேதநமும ஈசுவரனும எனறு, வேறு படும் – வேறுபட்டுநிறகினற, வியன் தத்துவம் மூன்றும் – ஆசசாயமான ததத்துவஙகள் மூன்றையும, அருளால் – (நமமீதுளள) கருணையிலை, தேற இயம்பினர் – (நமமனம்) தெளியுமபடி உபதேசிததனா.

சரீராத்மப்ரமம்— அசேதநமான சரீரதததையே ஆதமாவாக நினைபபது

ஸவதந்த்ராத்மப்ரமம்– ஜீவாதமாவை எமபெருமானுககுச சேஷமாக நினையாமல ஸவதநதரனாக நினைபபது.

கருத்து.-ததத்துவதரயவிவேகமுடையாருககுச சரீராதம ப்ரமமும ஸவதநதராதமபரமமும ஒழிநதுபோம. 12

52 வாதியர் மன்னுந் தருக்கச் செருக்கின் மறைதுலையச்
சாது சனங்க ளடங்க நடுங்கத் தனித்தனியே
யாதி யெனவகை யாண தேசிகர் சாற்றினர்நம்
போதம நந்திரு மாதுட னின்ற புராணனையே. 13

[பரதேவதாபாரமார்தயாதிகாரம்]

உரை — வாதியர் – தூவாதிகள, மன்னும் தருக்கச் செருக்கின் – ஸ்திரமான தாகசமசெயயும காவததாலே, மறை துலைய – வேதம தடுங்குமபடியும, சாது சனங்கள் அடங்க நடுங்க – ஸாதுகசகளான பெரி யோாகளெலலாம நடுங்குமபடியாகவும, தனித் தனியே ஆதி எனு வகை – தஙகள தஙகட்குத தோனறியபடி (பரஹமா இநதரன் முதலியவரை) ஜகதகாரணம எனறு சொலலாதபடி, ஆணதேசிகர் – வேதாநதசாஸதாத தின ஆசாாயாகள, போது அமரும் திருமாதுடன் நின்ற — தாமரைபபூவில வீறறிருககும பெரியபிராடடியுடன நினற, நம் புராணனையே–அநாதிபுருஷ னென நம நாராயணனையே, சாற்றினர் – (ஜகதகாரணமெனறு) ஸதா பிததனா

கருத்து — ஸ்ரீமநநாராயணனே ஜகதகாரணமாவான.

53 நின்ற புராண னடியிணை யேந்து நெடும்பயனும்
பொன்றுத லேநிலை யென்றிடப் பொங்தும் பவக்கடலு
நன்றிது தீயதி தென்று நவின்றவர் நல்லருளால்
வென்று புலன்களை வீடினை வேண்டும் பெரும்பயனே. 14

[முமுக்ஷுத்வாதிகாரம]

உரை:— நின்ற புராணன்–(பிராடடியுடன்)நினற அநாதிபுருஷனண பகவானுடைய, அடி இணை ஏந்தும் – திருவடிகள இரண்டையும ஏநதிக் கைஙகாயமசெயவதாகிய, நெடும் பயனும் – பெரிய (மோக்ஷ) புரு ஷாததததையும, பொன்றுதலே நிலை என்றிட – அழிந்துபோதலே ஸவ பாவமெனனலாமபடி, பொங்தும் பவக் கடலும் – (மேனமேலும) வருதனி யடைகிற ஸமஸாரமாகிய ஸமுதரதததையும, இது நன்று — இது (மோக்ஷம) சிறநதது, இது தீயது – இது (ஸமஸாரம) கெடடது, என்று நவின்றவர்– என்று உபதேசிதத ஆசாாயாகளின, நல் அருளால் – சிறந்த கருபையாலே, புலன்களை வென்று – இநதரியஙகளை ஜயிதது, பெரும் பயன் – பெரிய பலனை, வீடினை வேண்டும் – மோக்ஷதததையே (சேதனன) அபே க்ஷிபபான்.

கருதது — ஆசாாயோபதேசமபெறறவன் ஸமஸாரத தை வெறுதது மோக்ஷதததையே விருமபுவான். 14

54 வேண்டும் பெரும்பயன் வீடென் றறிந்து விதிவகையா
னீண்டுங் குறுகியு நிற்ந நிலைகளுக் கேற்தமன்பர்
ழுண்டொன்றின் ழுல வினைமாற் றுதலின் முதந்தனடி
பூண்டன்றி மற்றேர் புகலோன் றிலையென நின்றனரே 15

[அதிகாரிவிபாகாதிகாரம]

உரை — வேண்டும் பெரும் பயன் — (நாம) அபேக்ஷிககத்தகுந்த பெரிய பலன, வீடு என்று அறிந்து — மோக்ஷமே என்று அறிந்து, நீண்டும் குறுகியும் நிற்தும் — வெகுகாலம அநுஷ்டிககவேணடியதாயும கூடனகாலததில அநுஷ்டிககவேணடியதாயும இருககும, நிலைகளுக்கு — (பகதி, பரபதததியெனனும) உபாயங்களுககு, விதிவகையால் ஏற்தும் அன்பர் — ஸாகருதததின தாரதமயததாலே அதிகாரிகளான பாகவதாகள, ஒன்றில் ழுண்டு — (இரணடில) ஒருபாயததிலே மூயன்று, ழுல வினை மாற்றுதலில் — (ஸம்ஸாரததிறகுக) காரணமான காமங்களை ஒழிபபதில், முதந்தன் அடி பூண்டு அன்றி — எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில ப்ரபத்தி செயதாலன்றி, மற்று ஓர் புகல் — வேறு ஓர (சிறநத) உபாயம, ஒன்று இலை என — ஒனறும இலலை என்னுமபடி, நின்றனர் — நின்றாகள்

பாகவதாகளில தங்களுடைய ஸாகருதாரதமயததிறகுத தக்க படி சிலர பகதியோகததையும, சிலர பரபததியையும தமககு ஏறறதாகக கொள்ளுகினறனர பகதியோகததை அநுஷ்டிபபவாகளுககு ப்ரபததியை மோக்ஷதிறகாக அநுஷ்டிககவேணடாதபோதிலும,உபாயததை அநுஷ்டிப்பதறகு இதுவரை விரோதியாயிருநத காமம கழியும அமசதிறகு ப்ரபததியை அவசியம அநுஷ்டிதலே ஆகவேணடும

கருதது — மோக்ஷமபெற அதிகாரிகள, பகதா பரபநந என இருவகைபபடுவர. 15

55 நின்ற நிலைக்குற நிற்தங் கருமழு நேர்மதியா
னன்றென நாடிய ஞானழு நல்துழட் கண்ணுடையா
ரொன்றிய பத்தியு மொன்று மிலாவினை வார்க்கருளா
லன்று பயன்றரு மாறு மறிந்தவ ரந்தணரே 16

[உபாயவிபாகாதிகாரம]

உரை — நின்ற நிலைக்கு உற நிற்தும் — ஸதிரமான (உபாயததில) முயலுமை நிலைகுத தகுநதபடி நிறகினற, கருமழும் — காமயோகததையும, நேர்மதியால்—ஸூக்ஷுமமான புதியால, நன்று என நாடிய—(ஆதமாவைக காண்பதறகு) அநுகூலம எனறு அநுஷ்டிகபபடுகினற, ஞானழும் — ஜ்ஞாநயோகததையும, நல்துழட் உள் கண் உடையார் ஒன்றிய —

(ஜீவனுடைய ஸ்வரூபதத்தைப் பகவானுக்குச் சேஷமாகவே காணபதால ஸ்வரூபமாயிருந்து) விரும்பப்படும் (ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிய) ஜ்ஞாந கணிணை பெற்றவாகள கைக்கொண்ட, பத்தியும் – பக்தியோகத்தையும், ஒன்றும் இலா விரைவார்க்கு – (இந்த காமயோகம் முதலியவற்றில்) ஒன் றிலும் சக்தியற்றவாகளாய (மோக்ஷத்தைப் பெறுவத்கற்குமாதரம) விரை பவாகளுக்கு, அன்று – அவாகள் விரும்பியபோதே, அருளால் பயன் தரும் ஆறும் – பகவத்கருணையின் மூலமாயப் பலனைத் தரவல்ல உபாய மாகிய ப்ரபத்தியையும், அறிந்தவர் அந்தணர் – (அவ்வவற்றின ஸ்வரூபத தோடு தெளிவாய) அறிந்துகொண்டவா (வேதமறிந்த) பராஹ்மணா (ஆவா)

கர்மயோகம்— பலனில பற்றிலலாமல செயயப்படும காமய காமங்களோடும நித்ய நைமித்திக காமங்களோடும கூட நியமத்தோடு அநுஷ்டிப்பதாய ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு விசேஷகாமம இது பகவ தாராதநம, தபஸ, தாநம, யாகம முதலிய பலவகைப்படும இது அநுஷ் டிக்க எளிதாயுள்ளது.

ஜ்ஞாநயோகம்— எம்பெருமானுக்குச் சரீரமான தன (ஜீவாத்ம) ஸ்வரூபத்தை எப்பொழுதும சிந்தித்துக்கொண்டேயிருக்கை

பக்தியோகம்— எம்பெருமானை இடைவிடாது இச்சரீரம விடு மளவும தயாநம செய்திருக்கை இந்த பக்தியோகம மோக்ஷத்திற்கு நேரான உபாயமாகும இது செயவற்கு அரிதாகையால இதை அநுஷ் டிக்கமுடியாமல பரபத்தியை அநுஷ்டிப்பவாகளுக்கு எம்பெருமான அந்த பக்தியோகத்தின ஸ்தாநத்தில, தானே நின்று அது கொடுக்கும பலனை வேண்டுமபோது கொடுக்கினறான

கருத்து.– பக்தியோகம, பரபத்தி இரண்டும மோக்ஷத் திற்கு உபாயமாகும. 16

56 அந்தண ரந்திய ரெல்லையி னின்ற வனைத்துலத
நொந்தவ ரேழுத லாக நுடங்கி யனன்னியராய்
வந்தடை யும்வகை வன்றக வேந்தி வருந்தியநம்
மந்தமி லாதியை யன்ப ரறிந்தறி வித்தனரே. 17

[பரபத்தியோகயாதிகாரம]

உரை:—வன் தகவு ஏந்தி வருந்திய–வலிய கருணையைவைத்து(ச சேத கர்க்ஷ உஜ்ஜீவிபிக்க) முயன்றவனும, நம் அந்தம் இல் ஆதியை – அழிவு இலலாதவனும ஜகத்காரணமுமான நம பகவானை, அந்தணர் – பராஹ்ம ணர் (முதல்), அந்தியர் – சண்டாளர (வரையில் உள்ள), எல்லையில்

நின்ற–(இநத) எலலையில் அடங்கிய, அனைத்து உலதும்–ஸாவலோகஙகளும, நொந்தவரே முதலாக – (ஸமஸாரதாபததால) வருநதியவரே முகயமா(ன அதிகாரிகளா)கி,நுடஙகி–(வேறு உபாயததை அநுஷடிகக முடியாதபடியால்) துவணடுபோய, அனன்னியராய் வந்து –வேறு பலனையும வேறு ரக்ஷகனையும் சொள்ளாதவராய் வநது, அடையும் வகை – சரணமடையும ப்ரகாரததை, அன்பர் அறிந்து – பாகவதாகளான ஆசாராயாகள் தாம அறிநது, அறிவித்தனர் – (நமககும) உபதேசிததனா

கருதது:– பரபததியை அநுஷடிகக ஜாதிநியமம இலலை.

57 அறிவித் தனரன்ப ரையம் பறையு முபாயமில்லாத்
துறவித் துனியிற் றுணையாம் பரன வரிக்தும்வகை
யுறவித் தனையின்றி யொத்தா ரெனநின்ற வும்பரைநாம்
பிறவித் துயர்செதப் பீரென் றிரக்தும் பிழையறவே. 18

[பரிகரவிபாகாதிகாரம]

உரை — உறவு இத்தனை இன்றி–(நமமுடன)ஸமபநதம சிறிதும இலலாமல, ஒத்தார் என நின்ற – (நமககு) ஸமமானவா எனறு கூறுமபடி நின்ற, உம்பரை– (பரஹமா ருதரன முதலிய) தேவாகளை, பிறவித் துயர் செதப் பீர் – (எஙகள) "ஸமஸாரதுககததைப போககுவீராக", என்று நாம் இரக்தும் – நாம யாசிபபதாகிய, பிழை அற – குறறம இலலாதுபோமபடி, ஐயம் பறையும் – (நமமால அநுஷடிகக முடியுமா? எனறு) ஸநதேஹததை வெளியிடகக கூடியதான, உபாயம் இல்லா–(பகதியோகம முதலிய) உபாயததை அநுஷடிகக முடியாமையாகிய, துறவித் துனியில் – வறுமையால உணடான துாததசையில, துணை ஆம் பரன – ஸஹாயமாக நிறகும் ஸாவேசுவரனை, வரிக்தும் வகை – சரணமடையும ப்ரகாரததை, அன்பர் அறிவித்தனர் – (நமமிடம) அனபுளள ஆசாராயாகள் உபதேசிததனா

பிழையற, வகை, அன்பா, அறிவிததனா என்று அநவயம

கருதது–குறிபபிடட அஙகஙகளுடன பரபததியை அநுஷடிததவன வேறு தெயவததினிடம நெருஙகமாடடான. 18

58 அறவே பாமென் றடைக்கலம் வைத்தன ரன்றுநம்மைப்
பெறவே கருதிப் பெருந்தக வுற்ற பிரானடிக்கீ
ழுறவே யிவனுயிர்ீ காக்கின்ற வோருயி ருண்மையைநீ
மறவே லெனநம் மறைமுடி சூடிய மன்னவரே. 19

[ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரம]

உரை — மறை முடி சூடிய – வேதாந்த(மாகிய ஸாமராஜ்ய)த்தில் முடி சூடிநிறகின்ற, நம் மன்னவர்–அரசாகளாகிய நம ஆசாராயாகள், உறவு ஏய் இவன் உயிர் காக்கின்ற – (தன) ஸமபந்தம பொருந்திய சேதநனுடைய ஸ்வரூபதத்தைகாப்பவனும, ஓர் உயிர் – (உலகுகலலாம)ஒரே அந்தாயா மியாயிருபபவனுமான எமபெருமானுடைய, உண்மையை நீ மறவேல்என– ஸ்வபாவதத நீ மறவாதே என்று (சிகூடிதது), அன்று நம்மைப் பெறவே கருதி – அநாதியாக நமமை அடைவதறகே ஊறறமுடையனு யிருந்து, பெரும் தகவு உற்ற – அளவறற கருணையை வைதந்தவனுகிய, பிரான் அடிக் கீழ் – எமபெருமானுடைய திருவடியின்கீழ், பாம் அறவே என்று – (சேதநனுடைய) பொறுபபு அறறுபபோகவேணடுமென்று (நினைதது), அடைக்கலம் வைத்தனர் – ரகூஷிகபபடவேணடிய வஸ்துவாக ஸமாப்பிதனா

மறையில முடிசூடியிருகையாவது— வேதாந்தத்தின அர்தங்களை நிசசயமசெயயும் வலலமைபெறறிருகை

மன்னவா, பிரானடிக்கீழ், அடைகலம், வைத்தனா எனறு அநவயம

கருத்து — எமபெருமானதிருவடிகளில ஜீவன தன ஸ்வரூபம, ரகூஷிகும பொறுபபு, அதன் பலன இவறறை ஸமாபபிகையே பரபதத்தியாகும 19

59 மன்னவர் விண்ணவர் வானே ரிறையொன்றும் வான்கருத்தோ
ரன்னவர் வேள்வி யனைத்து முடித்தன ரன்புடையார்க்
கென்ன வரந்தா வென்றநம் மத்தி கிரித்திருமான்
முன்னம் வருந்தி யடைக்கலங் கொண்டநம் முக்கியரே. 20

[கருதகருதயாதிகாரம]

உரை — அன்பு உடையார்க்கு – (தனனிடம) பகதியுடையவா களுக்கு, என்ன வரம் தா என்ற – (அவாகளுச சேராதவாகளுகுமுள்பட மோகூமம கொடுததபினனும இன்னும) எநத வரததைக் கொடுகலாம என்ற சிந்தனையுடைய, நம் அத்திகிரித் திருமால் — ஹஸ்திகிரியில எழுந் தருளியுளள நம பேரருளாளனை, முன்னம் வருந்தி – முன்பே முயன்று, அடைக்கலம் கொண்ட – ரகூஷிகபபடவேணடிய வஸ்துவாக ஏறறுக் கொள்ளபபட்ட, நம் முக்கியர் – நமகு முகியர்களான பரபநநர்கள, மன்னவர் – (நமகு) அரசாகளாகவும, விண்ணவர்— நிதயஸூரிகளாகவும, வானோர் இறை ஒன்றும் வான் கருத்தோர் – நிதயஸூரிகளுகுத் தலைவ னான எமபெருமான் எழுநதருளியுளள பரமபதத்திலேயே கருத்தைச்

செறுததுமவாகளாகவும, அன்னவர்—பரமஹமஸாகளாகவும அலலது ஹம்ஸ பக்ஷிபோல ஸாரதததையே கரஹிபபவாகளாகவும, வேள்வி அனைத்தும் முடித்தனர் – ஸகல யாகங்களையும செயதுமுடிததவாகளாகவும ஆவாகள.

கருதது:— பரபநநன, பலஜுகளாகப பினபு செயயும காரயம இலலையாதலின கவலையறறு இருகக்கடவன. 20

60 முக்கிய மந்திரங் காட்டிய முன்றி னிலையுடையார்
தக்கவை யன்றித் தகாதவை யொன்றுந் தமக்கிசையா
ரிக்கரு மங்க ளெமக்குள வென்னு மிலக்கணைத்தான்
மிக்க வுணர்த்தியர் மேதினி மேவிய விண்ணவரே 21

[ஸவநிஷடாபிஜ்ஞாநாதிகாரம]

உரை — முக்கிய மந்திரம் காட்டிய – முகியமான மநத்ரமாகிய திருமநதரததால வெளியிடபபட்ட, முன்றில் நிலை உடையார் – (ஸவரூபம, உபாயம, புருஷாரத்தம ஆகிய) மூனறில நிஷடையுடையவாகள, தக்கவை அன்றி – (தமககு) உசிதமான நலல காமஙகளைததவிர, தகாதவை ஒன்றும்– தகாத காமஙகள ஒனறையும, தமக்கு இசையார்—தமககு (ச செயயததகக தாக) அகீகரிககமாடடாகள, இக் கருமங்கள் – (ஸவநிஷடையின் அட யாளமாகிய) இச செயகைகள, எமக்கு உள என்னும் – எமககு இருகக்கின றன எனபதாகிய, இலக்கணத்தால் – அடையாளததோடு, மிக்க உணர்த் தியர் – சிறநத நிசசயஜ்ஞாநததை உடையான (அநத) அதிகாரிகள், மேதினி மேவிய – பூமியில அவதரிததுளள, விண்ணவரே – நிதயஸூரி களாகவே ஆவாகள

ரஹஸயாததஙகளை அறிநது பரபததினை அநுஷடிததவனுககுப் பல விசேஷ செயகைகள ஏறபடும இவை ஸவநிஷ்டைக்கு அடையாளமாகும. நிஷடையாவது—ஸவரூபம, உபாயம, புருஷாரதம இவறறைப் பறறி நிசசயமாயுளள ஜ்ஞாநம தனனிடம தோறறுகினற பல விசேஷ செயகை களைககொணடு தனனிடம அநநத நிஷடை இருப்பதாக அறிநது மகிழலாம

ஸவரூபநிஷ்டையின் அடையாளங்கள்— 1 பிறா தனனை அவ மதிததால அது தன ஆதமஸவரூபததில கடடாமையை எணணி வருதத மறறிருகக, 2 தனனை அவமதிததுத தன பாபததை வாஙகிககொளளும பிறரிடம தயையுடைமை, 3 தான் நினைததுககொளளவேணடிய தன் குறறஙகளை எடுததுககூறி நினைவூடடியதறகு அவாகளிடம நனறியறிதல், 4 பிறா எமபெருமானல் தூணடபபடடே தனனை அவமதிபபதாக எணணி அவாகள்பால மனம வேறுபடாமை, 5 தன குறறததைப பிறா வெளி யிடடதால தன பாபம கழிகினறதெனறு மகிழதல: ஆகியவை,

உபாயநிஷ்டையின் அடையாளங்கள்— 1 ஸர்வேசுவரனே கதி எனறு நினைகதை, 2 மரணம வநதாலும அதை விருநதாளியாக நினைதது மகிழதல,3 எமபெருமான ரக்ஷகனஇருகதுமதாயததால மனமதேறுகை, 4 பரநயாஸமசெயதபிறகு அதே பலனபபறறப் பின ஒரு யதநமும செய யாமை, 5 அநிஷடதததை ஒழிதது இஷடதததை கொடுபபது பகவானுடைய பொறுபபு எனறிருகதை எனபனவாம

புருஷார்த்தநிஷ்டையின் அடையாளங்கள்— 1 சரீரபோஷணதில கவலையறறு எலலாம பகவதஸஙகலபததாலநடபபதாக நினைததுசசாஸதரங களால விலகபபடாத போகஙகள தன யதநமிலலாமல தாமே வநதால தனனுடைய காமம கழிவதாக எணணி விலகாமல அநுபவிகதை, 2 இனபம வநதால மகிழசசியும துனபம வநதால சோகமுமினறி மஹாபலமான பகவதனுபவதததில ஆவலுடைமை, 3 பகவதநுபவததைப் பெற மிகவிரைதல ஆகியவை

கருதது — தமமிடம ஸமநிஷடையாக கணடவா நிதயஸூரிகளபோல மகிழவுறறிருபபா 21

61 விண்ணவர் வேண்டி விலக்கின்றி மேவு மடிமையெல்லா
மண்ணுல கத்தின் மகிழ்ந்தடை கின்றனர் வண்டுவரைக்
கண்ண னடைக்கலங் கொள்ளக் கடன்கள் கழற்றியநம்
பண்ணம நந்தமிழ் வேத மறிந்த பகவர்களே 22

[உததரகருதயாதிகாரம]

வண் துவரைக் கண்ணன் — அழகிய தவாரகாநகரததில வளிகும கணணன, அடைக்கலம் கொள்ள — ரக்ஷிகக்ததக்க வஸதுவாக ஏறறுக கொணடபின, கடன்கள் கழற்றிய — (தேவ-மூனி-பிதருகளின) கடன களைத தீரததவாகளும, பண் அமரும் நம் தமிழ் வேதம் அறிந்த — இசை நிறைநத நம தமிழவேதமாகிய திவயபரபநததை அறிநதவாகளுமான, பக வர்கள்—பாகவதாகள, விண்ணவர் வேண்டி — நிதயஸூரிகள பராதநதிதது, விலக்து இன்றி — தடையினறி, மேவும் அடிமை எல்லாம் — அனபுடன செய்கினற கைஙகாயம எலலாவறறையும, மண் உலகத்தில் — இநதப பூலோகததில, மகிழ்ந்து அடைகின்றனர் — ஸநதோஷிதது அநுஷடிகப் பெறுகின்றனா

பூமியில பிறகும ஒவவொரு மனிதனும தேவா-மூனிவா-பிதருக்கள ஆகியவாகளிடம கடனபடடே தீருகிறன தேவாகளின கடன யாகம செயவதாலும, மூனிவாகடன வேதாதயயநததாலும, பிதருகளின் கடன ஸநததி பிறபபதாலும நீஙகுகினறன. ஆலை பரநயாஸமசெயத அதிகாரிகரு இககடனகள தாமே நீஙகிவிடுகினறன.

கருத்து — பரநயாஸமசெயத அதிகாரி பகவதகைங காயததால பொழுது போகுவான 22

62 வேத மறிந்த பகவர் வியக்க விளங்கியசீர்
நாதன் வகுத்த வகைபெறு நாமவ னல்லடியார்க்
காதர மிக்க வடிமை யிசைந்தழி யாமறைநூ
னீதி நிறுத்த நிலதுல யாவகை நின்றனமே. 23

[புருஷாததகாஷடாதிகாரம]

உரை — வேதம் அறிந்த — வேத (ஞத) ததை அறிந்த, பகவர் வியக்க — பாகவதாகள ஆசசாயமடையுமபடி, விளங்கிய சீர் — ப்ரகாசிக கின்ற கலயாணகுணஙகளையுடைய, நாதன் வகுத்த வகை — எமபெரு மான நியமிதத (பாகவதாகும அடிமையாகிய) ப்ரகாரததை, பெறும் நாம் — பெறற நாம, அவன் நல் அடியார்க்கு — அவவெமபெருமானுடைய சிறநத அடியவாகளுககு, ஆதரம் மிக்க—அனபு மிகுநத, அடிமை இசைந்து—கைஙகாயததை ஏறறு, அழியா மறை நூல் — அழியாத வேதமாகிய சாஸதரததால, நீதி நிறுத்த — நீதியோடு வயவஸதைசெயயபபட்ட, நிலை — அநுஷடாநம, துலயாவகை நின்றனம் — கெடாதபடி நடநதோம.

கருத்து — பகவதகைங காயததிறகுப பாகவதகைங காயம எலலைநிலமாகும. ஆதலின எமபெருமான தன கைங காயததினும பாகவதாகுச செயயும கைங காயததாலேயே மிக உகபபான 23

63 நின்றன மன்புடை வானோர் நிலையி னிலமளந்தா
னன்றிது தீயதி தென்று நடத்திய நான்மறையா
லின்று நமக்கிர வாதலி னிம்மதி யின்னிலவே
யன்றி யடிக்கடி யாரிரு ளீர்க்க வடியுளதே 24

[சாஸதரீயநியமநாதிகாரம]

உரை — நிலம் அளந்தான் — (தரிவிக்ரமாவதாரததில்) பூமியை அளநத எமபெருமான, இது நன்று — இது செயயதததகாகது, இது தீயது—இது செயயதததகாதது, என்று நடத்திய — எனறு வழிகாடடிய, நான்மறை யால் — நானகு வேதஙகளால (காடடபபடட மாாகததால), அன்புடை வானோர்நிலையில் — (அளவறற) பகதியுளள நிதயஸூரிகள (செய்வது போனற) கைஙகாயததில, நின்றனம் — நின (று அநுஷடிகாப பெற)ோம, இன்று—இநத ஸமஸாரதசையில, நமக்கு இரவு ஆதலின — நமககு (ப்ரகருதி ஸமபநதமாகிய இருளான தரும) ராதரியாதலால, அடிக்கடி ஆர் இருள்

தீர்க்க — திருமபத திருமப (வருதகியாகி) நிறைநதுநிறகும (அஜ்ஞாக மாகிய) இருளைப போககுவதறகு, இம்மதியின் நிலவே அன்றி — இநத (வேதமாகிய) சநதரனுடைய பரகாசமாகிய ஸமருதிையத தவிர, அடி உளதே? — உபாயம வேறு இருககினறதோ ?

கருதது.— பரபநதன பகவதகைஙகாயததை (உபாய மாகககொணடு செயயாமல) ஆசையிலை செயதாலும சாஸதரஙகளிறகூறிய முறைபபடியே செயயவேணடும 24

64 உளதான வல்வினைக் துள்ளம் வெருவி யுலகளந்த
வளர்தா மரையினை வன்சர ணைக வரித்தவர்தாங்
கனைதா னெனவெழுங் கன்மந் துறப்பர் துறந்திடிலு
மினைதா நிலைசெக வெங்கள் பிரானருட் டேனெழுமே. 25

[அபராதபரிஹாராதிகாரம]

உரை — உளதான — (தமமிடம) உளள, வல் வினைக்து — வலிய பாபததிறகு, உள்ளம் வெருவி — மனம அஞசி, உலகு அளநத — உலகத தை (தரிவிகரமாவதாரததில) அளநதவையும, வளர் தாமரை இணை — வளாநத தாமரைபோனறவையுமான இணடு திருவடிகளையும, வன் சரணைக வரித்தவர் தாம் — திடமான உபாயமாகப பறறின பரபநநா கள, கனைதான் என எழும் — (பகவதநுபவமாகிய பயிருகுக) கன (இடையூறு) எனனுமபடி வருகதியடைகினற, கன்மம் (பாபமெனப படும) துஷகாமஙகளை, துறப்பர் — (செயயாமல) விடடுவிடுவாகள, துறநதிடிலும் — அபபடி விடடவளவிலும, இனைதாம் நிலை செக — தாழநத (விவேகமறற) நிலமை ஒழியுமபடி, எங்கள் பிரான் — எஙகள ஸவாமி யான பகவானுடைய, அருள் தேன் — கருணையாகிய தேன, எழும் — வருதகியடையும (எமபெருமான அருளபுரிவான எனறு தாதபாயம)

பரபதகிகு முனசெயத பாபஙகளெலலாம பரபதகியிலுல தொலநது போம பரபதகிகுப பின காலதேசாதிகளை முனனிடடு ஆபதகில அறிநது செயயும பாபஙகளும, அறியாமல செயயும பாபஙகளும பரபநநரிடம வராமலே ஒழிநதுபோம பரபதகிகுப பின ஆபதது இலலாதபோது அறிநதுசெயயும பாபஙகள பின செயயும பராயசசிததததால நசிதது போம அவை கழியுமமுறை பினவருமாறு— பாபமசெயய நேரிடடதறகு வருநதிப பசசாததாபமடைவதால காலபஙகும, பிறகு பாபமசெயயாது நிறுததிவிடுவதால காலபஙகும, பராயசசிததம செயய முயலவதால கால பஙகும, பராயசசிததஞ்செயது முடிபபதால காலபஙகும ஆக, பாபம் முழு

தும் தீகிறது பராயசசிததஙகளில சிறநதது மறுபடியும ப்ரபதநிசெய வதே, இதுவே பராயசசிததபரபதநியெனபபடும. பராயசசிததம செயயாத முருடா இவவுலகிலேயே சில தணடனையைப பெறுவா ஆக, எவவகை யிலும பரபநநனுககு நரகமோ மறுபிறவியோ கிடையாது

கருதது — பரபநநாகளுககு எவவகையிலும பாபம சேருவதிலலை 25

65 தேனுர் கமலத் தீநுமக ணுதன் றிகழ்ந்துறையும்
வானு டுகந்தவர் வையத் தீருப்பிடம் வன்றநுமக்
கானு ரிமயமுங் கங்கையுங் காவிரி யுங்கடலு
நானு நகாழ நாகமுங் கூடிய நன்னிலமே 26

[ஸதாநவிசேஷாதிகாரம]

உரை — தேன் ஆர் கமலத் தீநுமகள் நாதன் — தேன் நிறைநத தாமரையில எழுநதருளியுளள பிராடடியின நாயகனன எமபெருமான, திகழ்ந்து உறையும் — பரகாசிகதுககொணடு நியவாஸம செய்கினற, வான் நாடு — பரமபகததை, உகந்தவர் — அடையவிரும்பி பரபதநிசெய்த வர, வையத்து இருப்பிடம் — இவவுலகநில வளிகதும இடம (பதுவோ அதுவே), வன் நநமக் கான் -பூர் நிமயமும் — கறிநதவம புரியுமிடமான வநம நிறைநத இமயமலையும, கங்கையும் — கஙகாதீரமும, காவிரியும் — காவேரீதீரமும, கடலும் — கடலிலுளள சுவேதததவீபமும, நானு நகாழும்— வேறு பல க்ஷேதரஙகளும, நாகமும் — பரமபதமும, கூடிய நல் நிலம் — (ஆகிய இவை அனைததும) கூடிய நலல ஸதலமுமாம

கருதது — பரபநநன வெளிபபடதறகுப பாகவதாகள வஸிகதும இடமே உரியதாகும. அதுவே ஸகல புணய ஸதலஙகளும ஆகும. 26

66 நன்னில மாமது நற்பக லாமது நன்னிமித்த
மென்னலு மாமது யாதானு மாமங் கடியவர்க்கு
மின்னில மேனி விடும்படய வ.த்து விலக்கிலதோர்
நன்னில யாநடு நாடி வழிக்கு நடைபெறவே 27

[நியாயாணதிகாரம]

உரை — நல் நில ஆம் — (பரமபதததிறகுக கொணட) சோப்ப தால) நலல ஸவபாவதததை உடையநான, ஓர் — தனியாகச செலலுகிற, நடு நாடி வழிக்கு — (எலலா நாடிகளுககும) நடுவிலுளள பாணமநாடியாகிய வழியில, நடைபெற — ஸஞசாரமபெறுவதறகாக, மீன் நில மேனி — மின்னலைப்போல் (அழியும) ஸவபாவதததையுடைய சரீரதததை, விடும்

பயணத்து – விட்டுச் செல்லும ப்ரயாணதகில, அடியவர்க்கு – ப்ரபந்ந ருககு, அங்கு – தேசம் காலம நிமிததம இவறறில, விலக்கு இலது – இது கூடாதெனற நியமம் இலலை, யாதானும் ஆம் – ஏதேனும ஆம், அது – பரபநநா புறபபடுகின்ற அததேசமே, நல் நிலம் ஆம் – நல்ல தேசம ஆகும, அது – புறப்படுகினற அககாலமே, நல்பகல் ஆம் – சிறநத பகறகா லம ஆகும, அது – புறபபடுகினற அநநிமிததமே, நல் நிமித்தம் என்ன லும் ஆம் – சிறநத நிமிததம் எனறும சொல்லப்படும

சேதநருடைய ஹருதயததிலிருநது முகயமாய நூறறெரு நாடிகள் கிளமபுகினறன. அவறறில நூறு நாடிகளின வழியாகச் செலபவா மறற லோகஙகளைச சோவா பரபநநா அநத நாடிகளின நடுவிலுள்ள ஒரு தனிநாடி வழியே சென்று ஆசசிராதிமாகததால பரமபதம சோவா இநதத் தனி நாடிககே ஸுஷும்மனை, பரஹமமநாடி, மூாத்தநயநாடி எனப பெயாகளுமுண்டு

கருத்து — பரபநநா இசசரீரததிலிருநது வெளியேறு வதறகு (மறறவாகளுககுபபோல) தேசம,காலம. நிமிததம ஆகிய இவை சிறநதிருககவேணடுமெனறு நிரபநதம இலலை. 27

67 நடைபெற வங்கி பகலொளி நாளுத்த ராயணமாண்
டிடைவரு காற்றி ரவியிர வின்பதி மின்வருணன்
குடையுடை வானவர் கோன்பிர சாபதி யென்றிவரா
லிடையிடை போகங்க ளெய்தி யெழிற்பத மேறுவரே. 28

[கதிவிசேஷாதிகாரம]

உரை — (இபபடி மோகஷதறகுச செலலுகினற ஜீவாகள சரீரத திலிருந்து வெளியேறி ஸூகஷுமசரீரததுடன) நடைபெற – நடநதுசெலல, (அபபொழுது) அங்கி – அகநியும, பகல் – பகலின தேவதையும், ஒளி நாள் – சுக்லபகஷதேவதையும், உத்தராயணம் – உததராயணதேவதையும, ஆண்டு – வாஷதேவதையும, இடை வரு காற்று – (வாஷதறகும ஸூரய னுககும) நடுவே வருகிற வாயுதேவதையும, இரவி – ஸூரியனும, இர வின் பதி – இரவுககுத தலைவனன சநதரனும, மீன் – மின்னல தேவ தையும, வருணன் – வருணனும, குடையுடை வானவர் கோன் – (தன்னு டைய தலைமை தோறறும்படி) குடையைத தரிப்பவனும தேவாகளுககுத தலைவனுமான இநதரனும, பிரசாபதி – பரஜாபதியும, என்று இவரால் – ஆகிய இநதத் தேவாகளால (வழிகாட்டப்பட்டுச செலலும்போது), இடை இடை – நடுவே நடுவே, போகங்கள் எய்தி – போகஙகளை அடைந்து, எழில் பதம் – ப்ரகாசிக்கின்ற பரமபததனை, ஏறுவர் – அடைவார்கள்,

இபபாசுரததில கூறியபடி அகநி முதல ப்ரஜாபதிவரையில உள்ள வாகளே ஆதிவாஹிகர் எனபபடுவா இவவாறு செலலும வழியே அர்சசிராதிமார்க்கமெனப்படும

எழுதது மிகுநது தலை வழுவுமாகலால 'வானவாகோமான' எனறு பாடம கொளளததகாது

கருதது — மோகஷம அடைடபவா அர்சசிராதிமாகஙகத தால செனறு நடுவே வரும போகஙகளைப பெறறுப பரமபதம சோவா 28

68 ஏறி யெழிற்பத மெல்லா வுயிர்க்கு மிதழகக்கு
நாறு துழாய்முடி நாதனை நண்ணி யடிமையினீ
கூறு கவர்ந்த தருக்கள் துழாங்கள் தணைகழற்கீழ்
மாறுத லின்றி மகிழ்ந்தெழும் போகத்து மன்னுவமே. 29

[பரிபூரணபரஹமாநுபவாதிகாரம]

உரை — எழில் பதம் ஏறி — (நாம) அழகிய பரமபததில் ஏறி, எல்லா உயிர்க்கும்—ஸகலஜீவாகள்விஷயததிலும, இதம் உகக்கும்—(அவாகள் செயயும சிறிய) உபாயததைகளகொணடு மனம மகிழபவனும, நாறு துழாய் முடி — மணகுனற திருததுழாயமாலையத திருமுடியில் அணிநத வனுமான, நாதனை — ஸாவேசுவரனை, நண்ணி — ஸமீபிதது, அடிமையில் நம் கூறு கவர்ந்த — (அவன) கைஙகாயததில நமகளள பாகததை (நாம பெறவேணடுமென று) விரும்பி, தருக்கள் துழாங்கள் — ஆசாரயாகளின கூடடஙகளுடைய, தணை கழல் கீழ் — (சகஙகை) ஒலியுளள திருவடிகளின் கீழ, மாறுதல் இன்றி — திரும்புதல இலலாமல, எழும் போகத்து — வளா கின்ற பகவதநுபவதில, மகிழ்ந்து மன்னுவம் — மகிழவுடன நிலை பெறுவோம

கருதது — பரமபதமெனறவா திருமபுகையிலலாது எமபெருமானை அநுபவிகக பெறுவா. 29

69 மன்னு மனைத்துற வாய்மருண் மாற்றரு ளாழியுமாய்த்
தன்னினை வாலனைத் துந்தரித் தோங்குந் தனியிறையா
யின்னமு தத்தமு தாலிரங் குந்திரு நாராணனே
மன்னிய வன்சரண் மற்றேர்பற் றின்றி வரிப்பவர்க்கே. 30

[ஸிததோபாயசோதநாதிகாரம]

உரை — மன்னும் அனைத்து உறவாய் — திடமான ஸகலவிதபநதுவு ாய, மருள் மாற்று — அஜ்ஞாநதைதைப் போகக்கவலல, அருள் ஆழியுமாய் —

கருணைகடலுமாய, தன் நினைவால் – தன ஸ்மரணபதத்தால, அனைத்தும் தரித்து– ஸகலவஸ்துகளையும தாங்கி (ரக்ஷித்து), ஒன்றும் தனி இறையாய்– உயர்ந்தநின்ற நிகரற்ற ஸ்வாமியுமாய, இன் அமுதத்து அமுதால் – இனிய அமுதத்திற்பிறந்த அமுதமாயுள்ள பிராட்டியின புருஷகாரத்தால (இடை நின்று பரிந்து பேசுகையால) இரண்டும் – இரக்கமடைபவனை, திருநா ணனே– பிராட்டியுடன் கூடிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே, மற்று ஓர் பற்று இன்றி– வேறு (பக்தியோகம முதலிய) ஒருபாயமுமில்லாமல, வரிப்பவர்க்கு – சர ணமடைந்தவர்களுக்கு, மன்னிய – (முன்பே) நிலைபெற்ற, வன் சரண் – திட மான ஸித்தோபாயம (ஆவான)

ஸித்தோபாயம்— நமமால் செய்யப்படவேண்டியதாயன்றி முன்பே உள்ள உபாயம, ஸாவசுவரன

ஸாத்யோபாயம்— நமமால செயயப்படும உபாயம, பக்தி-பர பத்திகள.

கருத்து — பிராட்டியுடன கூடிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரமந்நருக்கு ஸித்தோபாயம 30

70 வரிக்கின்ற னன்பாற் யாவரை யொன்று மறையதனில்
விரிக்கின்ற துய்ந்தறி யொன்றல் வினையரை யாதலினை
முரைக்கின்ற நன்னெறி யோரும் படிகளி லோர்ந்துலகந்
தரிக்கின்ற தாக னருத்த வாற்றரிக் கின்றனமே 31

[ஸாகயோபாயசோதநாதிகாரம]

உரை — பான் – பரமபுருஷன, யாவரை – எவரை, வரிக்கின்ற னன் என்று – வரிகின்றனே (அவராலேயே பரமபுருஷன் அடையப்படு னெனறன்) எனறு, மறையதனில் – வேதத்தில், விரிக்கின்றதும் – விரித துரைக்கப்படுகின்ற (பகவான சேதநரை வரிப்பதாகிய) செயகையும, வினை யரை – காமவசப்பட்டவரை, துறி ஒன்றல் – ஒருபாயத்திலேதான், ஆதலின் – ஆதலால, நாம் – நாம, உரைக்கின்ற நல் நெறி – (சாஸ்த்ரங்க ளில) சொலலப்படுகின்ற (பக்தி-ப்ரபத்தியெனனும) சிறந்த உபாயங்களை, ஓரும் படிகளில் – ஆராயவேண்டிய ப்ரகாரங்களில ஓர்ந்து – தெளிந்து, உலகம் தரிக்கின்ற – உலகத்தைத் தாங்கிநிற்பவனும, தாரகனர்– (ஸம்ஸாரத திலிருந்து நமமைக) கடத்துவிப்பவனுமாகிய பகவானுடைய, தகவால் – கருணையில், தரிக்கின்றனம் – உஜ்ஜீவிக்கின்றோம

'யதேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:' என்று உபநிஷத வாக்யம ஒன்று இருக்கின்றது "பரமபுருஷன எந்த ஜீவனைத் தேர்ந தெடுக்கின்றானோ அந்த ஜீவனாலேதான பரமபுருஷன அடையத் தக்கவன" என்பது அதன பொருள. இதனால் கர்மவசப்பட்ட சேதனனைப் பகவான

தோஷதெடுபபதறகுக காரணம சேதநன செயயும உபாயமேதான எனறு ஸிததிககிறது இல்லாவிடில ஸகலஜீவாகளுககும மோகஷம ஸிததிகக நேரிடும. அதத வாகயததில் "யம" (எவனை) எனறு ஒரு அதிகாரியைக குறிபபிடுவதால பரமபுருஷன தோஷதெடுபபதறகுக காரண மான ஒரு விசேஷகுணம அதசேதனிடம இருககவேணடுமெனறு ஸறபடுகினறதனரோ? அதக குணம பகதி—பரபததிகளில ஒன்றை அதுஷடிகைகையே எனறு நம ஆசாரயாகளின ஸிததாநதம

கருதது — பகதியும பரபததியுமே ஸாதனமாபாயமாய நினறு ஸிததோடாயமாகிய பூரணநாராயணனை பல கொடுகசசெயகினறன 31

71 தகவாற் றரிக்கின்ற தன்னடி யார்களைத் தன்றிறத்தின்
மிகவா தாஞ்செடு மெய்யருள் விந்தகன் மெய்யுரையி
னகவா றறிந்தவ ராரண நீதி நெறிதுலைத
லுகவா ரெனவெங்க டேசிக ருண்மை யுரைத்தனரே. 32

[பரபாவவயவஸதாதிகாரம]

உரை — தகவால் தரிக்கின்ற — (தன) கருணையால நிலைபெறறு நிறகினற, தன் அடியாரிடதது — தன உடையத தாஸரகளாகிய ப்ரபநநாகளை, தன் திறததில்—தனை ஸவபாவமாக கொடுதது தன்னை பேபால செயவதில, மிக ஆதரம் செ(பு)யும — மிகவும ஆவலை அடைபவனும, மெய் அருள் — வீணகாத கருணையை யுடைபவனும, விந்தக — அதிசயச செயகையை உடையவனுமான தன மனைவி உடைய மெய் உரையின் — ஸதயமான சொலலாகிய சரமசுலோகதின ஸ்வரூபம் அறிந்தவர் — தாதபாயததை அறிநத (வயாஸ முதலிய) வகள, ஆரண நீதி நெறி துலைதல் — வேதாநதங களில கூறபபடட நயாயமாகக மிகவும, உகவார் என — ஏறறுக் கொளளமாடடாகள எனறு, உரைதத — ஸதயமான அதததனை, எங்கள் தேசிகர் — எஙகள ஆசாரயாகள, உரைத்தனர் — (எமககு) உபதேசிததனர.

கருதது — சாஸதரம கூறிய வழியைத தழுவியே பர பரநனுடைய பெருமையை இசையவேணடுமெ 32

72 உண்மை யுரைக்கு மறைகளி லோங்கிய வுத்தமனூர்
வண்மை யளப்பரி தாதலின் வந்து கழல்பணிவார்
தண்மை கிடக்கத் தரமள வென்ற வியப்பிலதா
முண்மை யுரைத்தன ரோரந் தவிர வுயர்ந்தனரே 33

[ப்ரபாவரஸஹாதிகாரம]

உரை — உண்மை உரைக்கும் மறைகளில் – ஸதயதத்தையே பேசும வேத(ாந்த) ங்களில், ஓங்கிய உத்தமனுர் – (புகழப்படடு) உயாநதுநினற எமபெருமானுடைய, வண்மை அளப்பு அரிது – பெருமையை அளவிடுவது முடியாதது, ஆதலின் – ஆதலால், வந்து கழல் பணிவார் – வநது (அவன) திருவடிகளைச சரணமடைவாருகளு, தண்மை கிடக்க – (ஜாதி முதலியவற ரூல) தாழவு இருநததேயாகிலும, தரம் அளவு – (அவாகளுடைய) பெருமை அளவிடகூடியது, என்ற இயப்பு – எனற சொல, இலது ஆம் உண்மை– இல்லையெனபதாகிய உணமையை, உயர்ந்தனர் – சிறநத நம ஆசாாயா கள், ஓரம் தவிர – பக்ஷபாதமிலலாமல, உரைத்தனர் – உபதேசிததனா.

கருதது - பரபநநாகள ஜாதிமுதலியவறரூல தாழநதிருப பினும அவாகளுடைய பெருமை அளவிடமுடியாததாகும

73 உயர்ந்தனன் காவல னல்லார்க் தரிமை துறந்துயிராய்
மயர்ந்தமை தீர்ந்துமற் றேர்வழி யின்றி யடைக்கலமாய்ப்
பயந்தவ ஞாணன் பாதங்கள் சேர்ந்து பழவடியார்
நயந்ததற் றேவலெல் லாநாடு நன்மனு வோதினமே 34

[மூலமநகராதிகாரம]

உரை — உயர்ந்தனன் – (எலலோரினும) உயாநது நிறபவனும, காவலன் – ரக்ஷகனுமான பகவானை (த தவிர), அல்லாக்த உரிமை துறந்து – மறறவாகரு அடிமையாநதனமையை விடடு, உயிராய் – (அசேதநதநிறகாடடிலும வேறுபடட) ஜீவனுய, மயர்ந்தமை தீர்ந்து – அஜ்ஞாநம தாநது, மற்று ஓர் வழி இன்றி – வேறு ஒருபாயமும இலலாமல, அடைக்கலமாய் – ரக்ஷிகபபடவேணடிய வஸ்துவாக ஆகி, பயந்தவன் நாரணன் – (உலகததைப) படைததவனை நாராயணனுடைய, பாதங்கள் சேர்ந்து – திருவடிகளை உபாயமாயப பறறி, பழ அடியார் நயந்த – அநாதிதாஸாகளான நிதயஸூரிகள விரும்பிய, தற்றேவல் எல்லாம் நாடும் – கைங்காயங்களை எலலாம (பராதநதிபபதை) வெளியிடுகினற, நல் மனு – சிறநத மநதரமாகிய திருவஷ்டாக்ஷரத்தை, ஓதினம் – (ஆசாய துடன உபதேசிகபபெறறு) அநுஸநதிததோம

கருத்து — எமபெருமானுகே அடியணநதனமையும, சரணாகதியும, கைங்காயதத்தைப பிராாதநிகையும திரு மநதரதத்தின முகியமான பொருளகளாம. 34

74 ஓது மிரண்டை யிசைத்தரு ளாலுத வுந்திருமால்
பாத மிரண்டுந் சரணெனப் பற்றிநம் பங்கயத்தா
ணுதனை நண்ணி நலந்திகழ் நாட்டி லடிமையெல்லாங்
கோதி லுணர்த்தி யுடன்கொள்ளு மாறு குறித்தனமே 35

[தவயாதிகாரம்]

உரை — ஓதும் இரண்டை இசைத்து – (வேதத்தில) அதயயனம செயயப்படுகினற இரணடு வாகயஙகளை ஒனறுசோதது, அருளால் உதவும் திருமால் – கருணையிலை (தவயமாக நமககு) உபகரித்த எமபெருமானுடைய, பாதம் இரண்டும் சரண் எனப் பற்றி – திருவடிகள் இரணடையும உபாயமாகப பறறி, நம் பங்கயத்தாள் நாதனை நண்ணி – தாமரையில வளிககும நம பிராடடிபின நாயகனை பகவானை நெருஙகி, நலம் திகழ் நாட்டில் – ஆநநதம பெருகுகிற தேசமாகிய பரமபததனில, அடிமை எல்லாம் – கைஙகாயஙகள எலலாவறறையும, கோது இல் உணர்த்தியுடன் – (நாம செயகிறோம, நாம அநுபவிககிறோம எனறு நினைதல முதலிய) குறறமிலலாத நிசசயஜஞானததோடு, கொள்ளுமாறு – அடையும பாகாரதை, குறித்தனம் – (தவயதில) அநுஸநதிதோம.

கருத்து — ஸ்ரீமநநாராயணன திருவடிகளில பரநயாஸம செயகையும, அவன திருவடிகளில கைஙகாயததை பராத திகையும, அநிஷடம ஒழிதலில பராததிகையும தவயத தின ஸாரமான பொருளாகும 35

75 குறிப்புடன் மேவுந் தருமங்க ளின்றியக் கோவலனர்
வேறித்துள வக்கழன் மெய்யர ணென்று விரைந்தடைந்து
பிரித்த வினைத்தீரள் பின்றொட ராவகை யப்பெரியோர்
மறிப்புடை மன்னருள் வாசகத் தான்மரு ளற்றனமே. 36

[சரமசுலோகாதிகாரம]

உரை – குறிப்புடன் மேவும் – மனவொருமையுடன அநுஷடிகக படவேணடிய, தருமங்கள் இன்றி – (பகதியோகம முதலிய) உபாயஙகளைச செயயமுடியாமல, அக் கோவலனர் – அநதக கணணனுடைய, வேறித் துளவக் கழல்– வாஸனையுடைய திருததுழாய சோநத திருவடிகளை, மெய் அரண் என்று – ஸதயமான உபாயம என்று, விரைந்து அடைந்து – (ஆவலுடன) விரைநது பறறி, பிரித்த வினைத்தீரள்– (அதலை)ஒழிகக்பட்ட பாபககூடடம், பின் தொடரா வகை – திருமபவும வராதபடி, மறிப்பு உடை – வளைதது வசப்படுததுவதும, அப் பெரியோர் – அந்தப பெரிய கண்ணனுடைய, மன் அருள் வாசகத்தால் – நிடமான கருணையிலை வெளி

வந்ததுமான சரமசுலோகமெனனும ஸுகித்தியால, மருள் அற்றனம் – அஜ்ஞாநம நீங்கபபெறறோம

கருத்து:— மறற உபாயததை விடடு பரபததி செயத சேதநனுடைய ஸகலபாபங்களையும எமபெருமான போகக வான் எனபது சரமசுலோகததின ஸாராததம 36

76 மருளற்ற தேசிகர் வானுகப் பாலித்த வையமெல்லா
மிருளற் றிறைவ னிணையடி பூண்டுய வெண்ணுதலாற்
றெருளுற்ற செந்தொழிற் செல்வம் பெருகிச் சிறந்தவர்பா
லருளுற்ற சிந்தையி னலழி யாவிளக் கேற்றினரே 37

[ஆசாரயகருதயாதிகாரம]

உரை — மருள் அற்ற தேசிகர் – அஜ்ஞாநமிலலாத ஆசாரயாகள, வான் உகப்பால் – (தாங்கள) பரமபதமசெலல விருமபியதாலும, இந்த வையம் எல்லாம்–இநத உலகம் முழுதும, இருள் அற்று – அஜ்ஞாநம் நீஙகி, இறைவன் இணை அடி – எமபெருமானுடைய இரணடு திருவடிகளையும, பூண்டு உய எண்ணுதலால்– உபாயமாகப்பறறி உஜ்ஜீவிகக வேணடுமெனறு நினைததாலும, அருள் உற்ற சிந்தையினல் – கருணை நிறைநத மனத தோடு, தெருள் உற்ற – விவேகததுடன கூடிய, செம் தொழில் செல்வம் பெருகி – நேரிய கைஙகாயமாகிய ஸமபதது வருததியாகி, சிறந்தவர் பால்– உயாநதுநினற சிஷயாகளபகல, அழியா விளக்கு – அழியாத (ஸம பரதாயமாகிய) தீபததை, ஏற்றினர் – ஏறறிவைததனா (உபதேசிததனா).

[எழுதது மிகுநது தலை வழுவுமாதலின 'இறையவன' எனறு பாடம கொளளததகாது]

கருத்து - ஆசாரயாகள ரஹஸயாததஙகளை சேமிதது வைததிருநது, தாங்கள பரமபதம போகுமபோது தகக அதிகாரிகளான சிஷயாகளுககு உபதேசிபபா. 37

77 ஏற்ற மனத்தெழின் ஞான விளக்கை யிருளனைத்து
மாற்றின வர்க்கொரு கைம்மாறு மாயனுங் கானகில்லான்
போற்றி யுகப்பதும் புந்தியிற் கொள்வதும் பொங்குபுகழ்
சாற்றி வளர்ப்பதுஞ் சற்றல்ல வோழன்னம் பெற்றதற்கே 38

[சிஷயகருதயாதிகாரம]

உரை – மனத்து – (நமமுடைய) மநஸினிலே, எழில் ஞானவிளக்கை ஏற்ற – பரகாசிகின்ற ஜ்ஞாநமாகிய தீபததை ஏறறி, இருள் அனைத்தும் மாற்றினவர்க்கு – அஜ்ஞாநம முழுவதையும ஒழிதத ஆசாரயாகளவிஷயத்

தில, ஒரு கைம்மாறு – (செய்யகூடிய) ஒரு பரதயுபகாரததை, மாய னும் காணகில்லான் – எமபெருமானும கணடறிவதறகு முடியாதவனவன்; (ஆதலின் நாம்), போற்றி உகப்பதும்– (ஆசாயனைப்)புகழ்நது மகிழவதும், புந்தியில் கொள்வதும் – மனததில தயானிபபதும, பொங்து புகழ் சாற்றி வளர்ப்பதும் – நிறைநதுளள கீரததியைப் பறைசாற்றி (மேன்மேலும) வருததிசெயவதும (ஆகிய இவையெலலாம), முன்னம் பெற்றதற்து – (நாம் ஆசாயனிடமிருநது) முனபு பெறற உதவிககு, சற்று அல்லவோ– மிகவும ஸுவல்பமனறே ?

கருத்து:— ஆசாரயன சிஷயனுககுசசெயயபபடம உதவிககு பரதயுபகாரம ஒருபோதும செய்யமுடியாது 38

78 முன்பெற்ற ஞானமு மோகந் துறக்கலு முன்றுரையிற்
றன்பற்ற தன்மையுந் தாழ்ந்தவர்க் கீயுந் தனித்தகவு
மன்பற்றி நின்ற வகையுரைக் கின்ற மறையவர்பாற்
சின்பற்றி யென்பயன் சீரறி வோர்க்கிவை செப்பினமே 39

[பாசுரம 39, 40– நிகமநாதிகாரம]

உரை — மன் பற்றி நின்ற வகை – மன்னனுகிய பகவானை (சரணமாக) பபறறி உயாநது நினற ப்ரகாரததை, உரைக்கின்ற மறையவர்பால்– உபதேசிபபவாகளும் வேதாததங்களை அறிநதவருமான ஆசாரயாகள் பககல, சீர் அறிவோர்க்கு – சிறநத அறிவைப பெற விருமபும் அதிகாரி களுககு, முன் பெற்ற ஞானமும் – முன ஆசாரயனிடமிருநது பெற்ற விவேகமும, மோகம் துறக்கலும் – கலக்கம தெளிதலும், முன்று உரை யில் – ரஹஸயம மூனறில, தன் பற்று அது அன்மையும் – (பகவானுககே சேஷமாகித) தன ஸவாதநதாயம இலலாமையும, தாழ்ந்தவர்க்கு ஈயும் தனித் தகவும் – வநது பணிநதவாகளுககு உபதேசிகக காரணமான நிகரறற கருபையும (ஆகிய), இவை செப்பினம் – இநத விஷயஙகளை (இப்பிரபந்தத தில) வெளியிடடோம. (இதை அநுபவிகக்காமல) சின் பற்றி என் பயன் ? – அறப விஷயஙகளில ஈடுபட்டு எனன பயன ?

கருதது — ஆசாரயாகளிடம உபதேசம பெற்று விவே கம பெறவிருமபுமவாகளுககு இநத கரநததத்தில கணட விஷயஙகள மிகப பயனபடும 39

79 செப்பச் செவிக்கழ கென்னத் திகழுஞ் செழுங்தணத்துத்
தப்பற் றவருக்குத் தாமே யுகந்து தருந்தகவா
லொப்பற்ற நான்மறை யுள்ளக் கருத்தி லுறைத்துரைத்த
முப்பத் திரண்டினை முந்தமிழ் சேர்த்த மொழித்திருவே. 40

உரை — செழும் குணத்துத் தப்பு அற்றவருக்கு – சிறந்த குணங்களில வழுவாத அதிகாரிகளவிஷயததில, தாமே உகந்து தரும் தகவால் – (பகவானும பாகவதாகளும) தாமே மகிழநது தரும கருணையால, ஒப்பற்ற நால் மறை–நிகரறற நானகு வேதங்களின, உள்ளக் கருத்தில் – தாதபாயதகில, உறைத்து – (நன்கு) பரிசயம செய்து, உரைத்த– கூறபபட்டவையும், செப்பச் செவிக்கு அழது என்ன – உசசரிகுமபோது காதுகு அமுதம எனறு சொலலுமபடி, திகழும் – பரகாசிபபவையுமான, இவை மூபபத திரண்டு – இநத மூப்பததிரணடு பாசுரங்களும, முத்தமிழ் சேர்ந்த – (இயறறமிழ, இசைததமிழ, நாடகததமிழ, எனனும) மூனறுவகைத தமிழ சோநத, மொழித் திரு – பாஷைககே அலங்காரமாகும

கருத்து — இநதப பாசுரங்கள தமிழுககே அலங்காரமாகும 40

எணசீராசிரியவிருததம

80 புருடன்மணி வாமாகப் போன்ற முலப்
பிரகிருதி மறுவாக மான்றண் டாகத்
தெருள்மருள்வா ளுறையாக வாங்கா ரங்கள்
சார்ங்கஞ்சங் காகமனந் திகிரி யாக
விருடிகங்க ளீரைந்துஞ் சரங்க ளாக
விருபூத மாலைவன மாலை யாகக்
கருடனுரு வாமறையின் பொருளாங் கண்ணன்
கரிகிரிமே னின்றனைத்துங் காக்கின் றனே 41

[தத்துவதரயசிநதநாதிகாரம]

உரை — கருடன் உரு ஆம் மறையின்– கருடனுடைய சரீரமாய் நிறகின்ற வேதததின், பொருள் ஆம் கண்ணன் – அரதமாய நிறகினற எம பெருமான், புருடன் – ஜீவன, மணிவரம் ஆக – ரதநங்களுள சிறநத கௌஸ்துபாதநமாக, போன்ற முலப் பிரகிருதி – அழியாத மூலபபிரகிருதி, மறு ஆக – ஸ்ரீவதஸமெனனும மறுவாக, மான் தண்டு ஆக – மஹான் என்னும் ததது்வம கௌமோதகி எனனும கதையாக, தெருள் வாள் ஆக – ஜனாநம நநதகமென்னும கதகியாக, மருள் (வாள்) உறை (ஆக) – அஜனாநம (கதகியின) உறையாக, ஆங்காரங்கள் சார்ங்கம் சங்கு ஆக – தாமஸாஹங்காரமும ஸாதவிகாஹங்காரமும முறையே சாரங்கமெனனும விலலும, பாஞசஜநயமெனனும சங்கும ஆக, மனம் திகிரி ஆக– மகஸ் ஸுதாசநமென்னும சகரமாக, இருடிகங்கள் ஈரைந்தும் சரங்கள் ஆக – (ஜனாநேநதரியங்கள் ஐநது, காமேநதரியங்கள ஐநது ஆகிய) இந்தரியங்கள் பதனும அமபுகளாக, இருபூதமாலை வனமாலை ஆக – (தன்மாத்ரை

களை ஐந்து, பூதங்களை ஐந்து ஆகிய) இருவித பூதங்களின வரிசையும வரமாலையாக (இபபடி ஸகலததத்துவங்களும தனகு ஆயுதமாகவும ஆபரணமாகவும கிறக), கரிகிரிமேல் நின்று – ஹஸ்திகிரிமேல நினறு, அனைத்தும் காக்கின்றன் – ஸகலதையும ரக்ஷிகக்கினறன

ஜீவன கௌஸ்துபமாய நிறக்கினறன எனறல ஜீவனுககு அபிமானிதேவதையும கௌஸ்துபதகிறகு அபிமானிதேவதையும ஒனறு எனறு தாதபாயம இங்ஙனமே மேலும கண்டுகொளவது

கருத்து:— சேதநமும, அசேதநமும எம்பெருமானுககு ஆயுதங்களாகவும ஆபரணங்களாகவும நிறகினறன 41

81 ஆராத வருளழதம் போதிந்த கோயி
லம்புயத்தோ னயோத்திமன்னற் களித்த கோயி
லேலாத தனிவீரன் றொழுத கோயி
றுணையான வீடணற்குத் துணையாங் கோயில்
சோராத பயனெல்லாஞ் சேர்க்குங் கோயில்
செழுமறையின முதலெழுத்துச் சேர்ந்த கோயி
றீராத வினையனைத்துந் தீர்க்குங் கோயி
றிருவரங்க மெனத்திகழுங் கோயி றனை 42

[பாசுரம 42, 43, 44– ஸ்தாநவிசேஷாதிகாரம்]

உரை — ஆராத – (எவ்வளவு அநுபவித்தாலும) தெவிடடாததும், நுள் அழதம் போதிந்த – கருணையே வடிவுகொணடதுமான ஸ்ரீரங்கதனெனனும) அமுதம நிறைநத, கோயில்–ஸந்நிதியும, அம்புயத்தோன்–மரையில வளிககும பரஹமா, அயோத்தி மன்னற்கு அளித்த கோயில்–யோதனகு அரசனன இக்ஷ்வாகுவுககுக கொடுதத கோயிலும, தோராத – தோலவியே அடையாத, தனி வீரன – நிகரறற வீரனகிய ஸ்ரீரான, தொழுத கோயில் – ஆராதிதத கோயிலும, நுணையான வீடணற்கு–ரீராமனுககு) ஸஹாயமாயிருநத விபீஷணாழ்வாககு, நுணை ஆம் கோயில்–கமாயிருநத ஸந்நிதியும, சோராத பயன் எல்லாம் – (வேறு இடததில) றமுடியாத பலனகளை யெலலாம, சேர்க்தும் கோயில் – அடைவிககுமாயிலும, செழு மறையின் – சிறநது நிறகும வேதததின, முதல் எழுத்துச் ர்ந்த கோயில் – முதல அக்ஷரமாகிய ப்ரணவததோடு (வடிவதனால பரவாகாரமான விமானததோடு) சேராத கோயிலும, தீராத வினைத்தும் – (மறறவறறால) நீஙகாத பாபஙகளை முழுதும தீர்க்தும்யில் – ஒழிககும கோயிலும, திருவரங்கம் எனத் திகழும் – திருவரன்று வினாலும, கோயில்தான் – திவ்யதேசமேதான

ஸ்ரீரங்கவிமானம் அயோத்தியைக்கு அரசனை இக்ஷ்வாகுவுக்கு பரம்பரையில் கொடுக்கப்பட்டு, முறையே அவனவம்சத்து அரசாக்களுக்கு கைலாயம் வந்து ஸ்ரீராமனுக்கும் கிடைத்து பிறகு விபீஷணனிடம் ஸ்ரீராமனால் அளிக்கப்பட்டுப பின் ஸ்ரீரங்கத்தில் விபீஷணனால் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது ஸ்ரீரங்கவிமானம் பரணவமோனற உருவமுடையதாகும்

கருத்து — ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரம் மிகப் பெருமை வாய்ந்த தாதலின் வாஸத்திறகுச் சிறந்த ஸ்தலமாகும், 42

82 கண்ணனடி யிணையெமக்குக் காட்டும் வேற்புக்
கடுவினைய ரிருவினையுங் கடியும் வேற்புத்
திண்ணமிது வீடென்னத் திகழும் வேற்புத்
தெளிந்தபெருந் தீர்த்தங்கள் செறிந்த வேற்புப்
புண்ணியத்தின் புகலிதெனப் புகழும் வேற்புப்
பொன்னுலகிற் போகமெலாம் புணர்க்கும் வேற்பு
விண்ணவரு மண்ணவரும் விரும்பும் வேற்பு
வேங்கடவெற் பெனவிளங்தும் வேத வேற்பே 43

உரை — கண்ணன் அடி இணை — எமபெருமானுடைய திருவடி களிரணடையும், எமக்குக் காட்டும் வேற்பு—எங்களுக்குக காடடிய தருகின்ற திருமலையும, கடு வினையர் — கொடிய பாபதத்தையுடையவாகளின, இரு வினையும் — (புணயபாபங்களாகிய) இரணடு காமங்களையும, கடியும் வேற்பு — ஒழிகக்கும திருமலையும, திண்ணம் — நிசசயமாக, இது வீடு என்ன — இநத ஸ்தலம பரமபதமே எனறு கூறுமபடி, திகழும் வேற்பு — பரகாசிகக்கும திருமலையும தெளிந்த பெரும் தீர்த்தங்கள்—தெளிவுளளபெரிய (புணய) தீரததங்கள, செறிந்த வேற்பு — நிறைநத திருமலையும, புண்ணி யத்தின் புகல் இது — புணணியதத்தின இருப்பிடம இது, எனப் புகழும் வேற்பு — எனறு புகழப்படும திருமலையும, பொன் உலகில் போகம் எ(ல்) லாம் — பரமபதத்தில அடையும அநுபவங்களையெலலாம, புணர்க்கும் வேற்பு — (இஙகேயே) அடைவிக்கும திருமலையும, விண்ணவரும் மண் ணவரும் — நிகயஸ்ரிகளாலும பூலோகத்திலுளளோராலும, விரும்பும் வேற்பு — விரும்பப்படும திருமலையும, வேங்கட வேற்பு என விளங்தும்— திருவேங்கடமலை எனறு பரகாசிக்கின்ற, வேத வேற்பே — *வேதத்தில் போறறப்பட்ட திருமலையே

கருத்து — பல பெருமை நிறைநதுளள திருவேங்கட மலையும வாஸத்திறகுத் தக்க இடமாகும, 43

* மிரிம் முதல் காணை விரிடி

அறுசீரச சந்தவிருத்தம்

83 உத்தமவ மர்த்தலம மைத்ததோரே
ழிற்றனுவி னுயநந கமினயா
லத்திரவ ரக்கன்முடி பத்துமொரு
கோத்தெனவு தித்த திறலோன்
மத்துறுமி குத்ததயிர் மொயத்தவெணெய்
வைத்ததுறு மத்த னிடமா
மத்திகிரி பத்தாவினை தொதநவ
றுக்குமணி பத்தி கிரியே. 44

உரை:— உத்தம அமர்த்தலம் – உயாநத போாகளதில, அமைத்தது எழில் தனுவின் – அமைகபபடட நிகரறற அழகிய விலவினறும, ப்பத கணையால் – செலுதபபடட அமபினல, அத்திர அரக்கன் முடி துும் – அஸதரபலமுளள ராகஷஸனகிய ராவணனுடைய தலகள பதனை ், ஒரு கோத்து என— ஒரு குலை எனறு சொலலுமபடி, உதிர்த்த திற ான் – அறுததுக கீழே தளளின பலமுடைய இராமனும, மதது உறு— திரல கடையத தகுநத, மிகுத்த நயிர் – அதிகமான தயிரையும, பத்தது மொய்த்த வெ(ய)ெ யய – (யசோதையால) வைகபபடட கமான வெணணெயையும, உ(ய)ணும அந்தன்—உணட கணணனுமான ாமியினுடைய, இடம் ஆம் – வாஸஸதலமாகிய, அத்திகிரி – ஹஸதிகிரி னும காஞசீகஷதரம, பந்தர் வினை – பகதாகளுடைய பாபங்களை, த்து அற அறுக்கும் – ஸமபநதம இலலாமல ஒழிககவலல, அணி அத்தி ய – அழகிய அநதச சகராயுதம போனறதேயாகும

ஹஸதிகிரி வினையை ஒழிதது விடும, அந திகிரி அணியே— அநதச ாயுதம (பகவானுடைய கைகக) அழகிறகுததான எனறும பொியோா ாயிடமிருககினறனா

கருதது — காஞசிகஷ தரவாஸமே பாபங்களை ஒழிகக லது. 44

எழுசீராசிரியவிருத்தம

84 எட்டுமா முரித்தி யெய்காகயா னெய்யிடுக
கெட்டிறை யெய்பி ரிருதி
யெட்டுமா வரைக ளின்றுவெளா துயாநதோ
னெட்டேனு மெய்துவ மதியோர்க்
கெட்டுமா மலரெண்ண சித்தியெண்ண பத்தி
யெட்டியோ காங்கமென்ன செல்வ
மெட்டுமா துணைமெட் டெட்டெனுங் கலையெட்
டிாதமே லதுவுமெட் டினவே. 45

[திருமகாராதிகாரம]

உரை – எட்டு மா ழூர்த்தி–எடடுப் பெரிய உருவங்களையுடையனை சிவனையும், எண் கணன் – (நானகு முகஙகளையுடையனதலால) எடடுக கணகளையுடைய பரஹமாவையும, எண் திக்கு – எட்டுத திசைகளையும, எட்டு இறை – எடடுத திகபாலகாகளையும, எண் பிரகிருதி – எடடுத தத துவஙகளையும, எட்டு மா வரைகள் – எடடுப பெரிய குலபாவதஙகளையும, ஈன்ற – படைததவனும, எண் குணத்தோன் – எடடுக குணஙகளையுடையவனுமான எமபெருமானுடைய (பெருமையை வெளியிடுகிற), எட்டு எ(ன்)னும் – அஷடாக்ஷரததை (அதததுடன) அநுஸநதிபபவரும, எண் குணமதியோர்க்கு – எடடுக குணஙகளுளள புததியையுடையருமான விவேகிகளுககு, எட்டு மா மலர் – எடடுப பெரிய புஷபஙகளும, எண் சித்தி – எடடுவிதஸித்திகளும, எண் டந்தி – எடடு வகைப பகதியும, எட்டு யோகாங்கம் – யோகததின எடடு அஙகஙகளும, எண் செல்வம் – எடடு ஐசுவாயஙகளும, எட்டு மா குணம் – (முகதிபெறற பின வரும) எடடுப பெரிய குணமும எட்டு எட்டு எனனும் கலை – எடடை எடடால பெருகி எணணபபடடும (அறுபததுநானகு) கலைகளும, எட்டு ரதம் மேலதுவும் – எடடுரஙகளுககும மேலான சாந்தி (அடகம) எனனும ரஸமும(ஆகியவை எலலாம), எட்டின – கிடடிவிடுகினறன

சிவனுக்கு எட்டு உருவங்கள்– 1 பூமி, 2 ஜலம, 3 தேஜஸ, 4 வாயு, 5 ஆகாசம, 6 சநதரன, 7 ஸூரியன, 8 யஜமானன எனபன.

எட்டுத் திசைகள்— 1 கிழகு, 2 தெறகு, 3 மேறகு, 4 வடகு, 5 தெனகிழகு, 6 தெனமேறகு, 7 வடமேறகு, 8 வடகிழகு எனபன.

எட்டுத் திக்பாலர்— 1 இநதரன, 2 யமன, 3 வருணன, 4 குபேரன், 5 அகனி, 6 நிருருதி, 7 வாயு, 8 ஈசானன எனபவர

எட்டு ப்ரக்ருதி— 1 பரகருதி, 2 மஹான, 3 அஹங்காரம, 4 பூமி, 5 ஜலம, 6 தேஜஸ, 7 வாயு, 8 ஆகாசம எனபன

எட்டுக் குலபர்வதம்– 1 ஹிமவான, 2 நிஷதம, 3 விநதயம, 4 மாலயவான, 5 பாரியாதரகம, 6 மநதரம, 7 மலயம, 8 மேரு எனபன

பகவானுடைய எட்டுக் குணங்கள்– 1 காமததிறகு வசபபடாதிருததல, 2 கிழப்பருவமிலலாமை, 3 சாவிலலாமை, 4 சோகமிலலாமை, 5 பசியிலலாமை, 6 தாகமிலலாமை, 7 போகததிறகுரிய அழிவறற வஸதுகளையுடைமை, 8 நினைததனை முடிகவலலமை எனபன.

புத்தியின் எட்டுக் குணங்கள்- 1 விஷயதனை மனததில் வாங்குகை, 2 மனததில தரிகனை, 3 மறுபடி நினைகனை, 4 பிறருககு எடுததுககூறுனை, 5 பிறர கூறுத விஷயஙகளையும அறிகை, 6 பிறர சூறியதில தவறு

டாத சிலவறறைத தளளுகை, 7 விஷயஙகளைத தெளிவுடன அறிகை, 8 உணமையான ஆததஙகளை அறிகை எனபன

எட்டுப் புஷ்டிகள்— 1 அஹிமசை, 2 இநதரியஙகளை அடககுதல, 3 ஸகல ஜநதுகளிடமும கருணை, 4 பொறுமை, 5 ஜ்ஞாநம, 6 தபஸ, 7 தயாநம, 8 ஸதயம எனபன

எட்டுச சித்திகள்— 1 வேததறை அதயயநம செயதல, 2 அதன ஆததறதை அறிதல, 3 ஆசாயநது ஆததறதை நிசசயிததல, 4 தான கண்ட ஆததறதை உறுதிசெயய விதவானகளுடன கலததல, 5 ஸித தாநதாததறதை எபபொழுதும மனததால பரிசயமசெயதல, 6 தனனை பறறிவரும துனபமிலலாமை, 7 ஐநது பூதஙகளாலும வரும துனபமில லாமை, 8 தெயவததாலவரும துனபமிலலாமை எனபன

எட்டுப் பக்திகள்— 1 பாகவதாகளிடம அனபுவைததல, 2 பக வானை ஆராதிபபதில மகிழவுகொளளல, 3 பகவானுடைய சரிதரதறதை கேடபதில ஆவலகொளளல, 4 அவனைபபறறிப பேசினாலும நினைததா லும கேடடாலும குரல தழுதழுதது க கணணீர பெருகி மயிரகூசசெறி தல, 5 அவனைத தானை ஆராதிக முயலுதல, 6 அவனுககுசசெயயும கைங்காயஙகளில டமபமறறு இருததல, 7 அவனையே தயானிததல, 8 அவனிடம அறபபலனகளை யாசியாமை எனபன.

யோகத்தின் எட்டு அங்கங்கள்— 1 யமம்(—அஹிமசை, ஸதயம், திரு டாமை, காமதறதை அடககுதல, பொருளாச சோககமுறபடாமை) 2 நியமம் (-பரிசுதறி, உளளறதைக கொணடு திருபதியடைதல, வரதம தவமமுதலியன செயதல, வேதாநதபரிசயமசெயதல, எலலாக காமஙகளையும பக வானிடம ஸமாபபிததல) 3 ஆஸநம்(— பதமாஸநம பதராஸநம் முதலியன) 4 ப்ராணயாமம்(— சுவாஸதறதை அடககுதல) 5 ப்ரத்யாஹாரம்(— இநதரி பஙகளை உலகவிஷயதறிலிருநது திருப்புதல) 6 தாரணை(— பகவானுடைய திருமேனியை மனதறில கொளளுதல) 7 த்யாநம்(—இடைவிடாது பகவானை யாநிததல) 8 ஸமாதி(— அவவாறு தயாநிதது நேரில கண்டாறபோனற ஆலமையை அடைதல) எனபன [இநத ஸமாதிதான் அஷ்டாங்கயோகத்தில கடைசியாகிக கீழக -றிய ஏழையும அஙகமாகக கொள்கிறது]

எட்டு ஐசுவர்யங்கள்— 1 அணிமா— சரீரதறதைச சிறிதாகக்கிகொள ல, 2 மஹிமா— பெரிதாகக்கிகொளளல, 3 லகிமா— இலேசாகச செய ல, 4 கரிமா— கனமாகக்கிகொளளல, 5 வசித்வம்— எலலாவறறையும ன வசமாகக்கிகொளளல, 6 ஈசத்வம்— எலலாவறறுககும தலைவனுமி தல, 7 ப்ராப்தி— நினைததபொருளை பெறுதல, 8 ப்ராகாம்யம்—நினைதத டம செல்லும வலலமை என்பன.

எட்டுக் குணங்கள்— கிழ எம்பெருமானுக்குச் சொன்ன எட்டுக் குணங்கள் அவை:- 1 ஸகலஜந்துக்களிடமும் கருணை, 2 பொறுமை, 3 பொறாமையிலலாமை, 4 பரிசுத்தம், 5 வருந்தாமை, 6 நன்மையை நினைத்தல், 7 லோபமின்மை, 8 ஆசையின்மை எனபன

அறுபதுதானைகளிலுள வேறுநூல்களிற காண்க

எட்டு ஐஸ்வர்யங்கள்— 1 சிருங்காரம், 2 வீரம், 3 சோகம், 4 அற்புதம், 5 ஹாஸ்யம், 6 பயம், 7 இழிப்பு, 8 கோபம் எனபன

கருத்து:— திருமந்தராத்தத்தை அநுஸந்திப்பவர்களுக்கு 45
வேறுமுடியாத பலன் இல்லை.

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

55 ஓங்கோடியா டிருமகளுந் தானு மாகி
யொருநினைவா லன்றவுயி ரெல்லா முய்ய
வங்கருவை நகர்வாழ வசுதே வற்காய்
மன்னவற்குத் தேர்ப்பாக மாகி நின்று
தண்டுளவ மலர்மார்பன் றனே சொன்ன
தனித்தருமந் தானெமக்காய்த் தன்னை யென்றுங்
கண்டுகளித் தடிசூட விலக்காய் நின்ற
கண்புதையல் வினையாட்டைக் கழிக்கின் றனே. 46

[பாசுரம 46 முதல 49-வரை சரமசுலோகாதிகாரம்]

உனை — வண் துவரைநகர் வாழ — அழகிய தவாரகாநகரத்தில்வள
ர அஜஜ்விபபதறகு, வசுதேவற்கு ஆய் — வஸுதேவனுக்குக் குமார
ன் அவதரித்து, மன்னவற்குத் தேர்ப் பாகனாகி நின்ற — அரஜுநனுக்குத்
தேர் ஓட்டற பாகனாகினறவனும, தண் துளவ மலர் மார்பன் — குளிர்ந்த
திருத்துழாயுடன பூஜைவத திருமாரபில் அணிநதவனுமான கண்ணபிரான்,
நம் தொழுவாள் திருமகளும் — அழகிய கைவளைகளையுடைய பிராட்டி
யும், தானும் ஆகி — தானும ஒனறுகூடி, ஒரு நினைவால் என்ற — ஒபபரவித
தன மனஸுகபபதால படைதத, உயிர் எல்லாம் உய்ய — ஜீவாதமாக்களெல
ாம் உஜ்ஜீவிபபதறகாக, தானே சொன்ன — தானே (சரமசுலோகததில)
பணித்த, தனித் தருமம் — நிகரறற உபாயமாக, எமக்குத் தான் ஆய் —
எமக்கு தானேயாகினறு (யாம பரபயாஜமம செயய அவன தானே
விரும்பினறு) தன்னை என்றும் கண்டு களித்து அடி சூட — தனனை
அடைவதில் எப்பொழுதும வைதது மகிழ்ந்து திருவடிகளை (நம்
சிரஸுக்கு) அலங்காரம செயயுமாறு, விலக்காய் நின்ற — தடையா

யிருந்த, கண்புதையல் விளையாட்டை – (ப்ரகருதியைக கொணடு ததது்வ ஜ்ஞாநதத்தை ஒழிப்பதாகிய) கணபொதது்மவிளையாடடை, கழிக்கின்றன் – நீகருகினரூன.

கருதது் — சரமசுலோகததின அாததத்தை அறிநது பரநயாஸமசெயதவனுககு ஸமஸாரடாநதம நீஙகும 46

[சரமசுலோகததில உளள ‘ ஸாவதாமாந பரிதயஜய ” என் னும வாகயததிறகு ஆறு அாததங்கள வெளியிடப்படுகினறன —]

86 * முண்டாலு மரியதனின் முயல வேண்டா
முன்னமதி லாசைதனை விடுகை தின்மை
வேண்டாது சரணநெறி வேறோர் கூட்டு
வேண்டிலய னத்திரம்போல் வெள்கி நிற்து
நீண்டாது நிறைமதியோர் நெறியிற் கூடா
நின்றனிமை துணையாக வென்றன் பாதம்
பூண்டாலுன் பிழைகளெலாம் பொறுப்ப னென்ற
புண்ணியனூர் புகழனைத்தும் புகழ வோமே 47

உரை — (1) அரியதனில் முண்டாலும் – செயயமுடியாத உபாயத தைச் செயயததொடஙகிவிடடாலும, முயல வேண்டா – (இனி அதில) தலையிடவேணடா, (2) முன்னம் – முதலிலேயே, அதில்–அவவுபாயததில, ஆசைதனை விடுகை – (செயவதறகு) ஆசையையே ஒழிததுவிடுகை, தின்மை – வலிமையாம (சிறநததாம்), (3) சரணநெறி – சரணாகதி, வேறு ஓர் கூட்டு வேண்டாது – (குறிபபிடட ஐநது அஙகஙகளைத தவிர) வேறு ஒரு ஸஹாயததை எதிரபாராது, (4) வேண்டில் – (சேதனன, அறியாது வேறு அஙகஙகளையும செயய) விரும்பிவிடடால, அயன் அத்திரம்போல் – பரஹமாஸதரம (வேறு அஸதரதனைப பொறுககாதது) போல, வெள்கிநிற்தும் – (சரணாகதியும பலனகொடுபபதறகுக) கூசி னிறுவிடும, (5) நீண்டாதும் – நீணட காலம அநுஷடிககபபடவேண டியதும, நிறை மதியோர் நெறியில் – பூரணமான ஜ்ஞாநமுடையாருககு உரியதுமான (பகதியோகம முதலிய) உபாயததில, கூடா (நீ)–பரவாதநியா நிருககும ஈ, (6) நின் தனிமை – உனனுடைய உதவியறற நிலைமையை

* கூதிதாzஸுகூயிகாரிக்வஃகிஞுநுவுரவியா ।
கூநஜுஹாவொ யஃடாணாஃஸுகூயாரஜுவாரணழ ॥
கதது தூயாஸாவுஸுஃநம வுஹாவுது நுயாயஸுவுநழ ।
ஸவுடுயஃடுவரிதூயாமஸுவொயடுாஂ ஸாயுவஸுஜுதாஃ ॥

துணையாக — ஸஹாயமாகக கொணடு, என்றன் பாதம் பூண்டால் — என திருவடிகளை உபாயமாக அடைநதால, உன் பிழைகள் எ(ல்)லாம் பொறுப்பன் — உன பாபஙகளை முழுதும பொறுததுககொளவென என்ற புண்ணியனூர் — எனறு (சரமசுலோகததில) அருளிசசெய்த கணணபிரானுடைய, புகழ் அனைத்தும் புகழுவோம்— கீதகதியை முழுதும துகிபபோம.

கருத்து — பகவான, பகதியோகாதிகளில சகதியறறு பரபததியைச செயபவனுடைய பாபஙகளைப போககி முகதியைக கொடுபபான 47

[சரமசுலோகததில உளள 'ஏகம' எனனும பததிறகு ஆறு அரதஙகளை அருளிசசெயகிறா—]

87 * சாதனமு நற்பயனு நானே யாவன்
சாதகனு மென்வயமா யென்னைப் பற்றுஞ்
சாதனமுஞ் சரணநெறி யன்று னக்குந்
சாதனங்க ளிந்நிலக்கோ ரிடையி னில்லா
வேதனைசேர் வேறங்க மிதனில் வேண்டா
வேறெல்லா நிற்தநிலை நானே நிற்பன்
நாதனுமா நாதனுமா மென்னைப் பற்றிச்
சோகந்தீ ரெனவுரைத்தான் சூழ்கின் றனனே. 48

உரை — (1) சாதனமும் — உபாயமாகவும, நல் பயனும் — சிறநத பலனகவும, நானே ஆவன் — நானே இருபபேன, (2) சாதகனும் — உபாயதனைச செயபவனும, என் வயமாய்—எனகு அடஙகியவனையிருநது, என்னைப் பற்றும் — எனனைச சரணமடைவான, (3) உனக்கு—(சேதநனகிய) உனகு, சரணநெறி — சரணகதி, சாதனமும் அன்று — நோ உபாயமாகவும ஆகாது, (பலன கொடுகுமாறு செயவிகுமம வயாஜமதான சரணகதி), (4) சாதனங்கள்—(பக்தி முதலிய) உபாயஙகள, இந் நிலக்கு— இநதச சரணகதிகு, ஓர் இடையில் நில்லா — ஒரு ஸமபநதமுடைய நிலையில நிறகா,(அதாவது—பகதியோகாதிகள் பரபததிகு ஸஹாயமாகமாடடா எனறபடி) (5)வேதன சேர்—சிரமததுடன (செயயக) கூடிய, வேறு அங்கம் — வேறு (சில) அஙகஙகள, இதனில் — இநத பரபததிகு, வேண்டா — வேணடுவதிலலை, (6) வேறு

* ஶ்ரீவைஷ்ணவ ஶ்ரீவைகுண்ட ஸ்ரீபாததாநுநிவாஸனே ।
ஶ்ரீவத்ஸசிஹ்ந ஶ்ரீமச்சடாரிமுநீ ராவாமியௌராநகயஃ ॥
கதஜிஜ்ஞாஸ்வோ ர்யஸ்மாத்ஸ்வ ஶாஸ்த்ரயோனித்வமிஷ்யதே ।
ஜகஜ்ஜந்மாதி யஸ்யாஸ்மாதித்யேதத்ஸூத்ரமுதீர்யதாம் ॥

எல்லாம் — மற்ற உபாயங்கள எலலாம, நிற்தும் நிலை — நிறக்கும ஸ்தானத தில, நானே நிற்பன் — நானே நினறு பலம தருவேன, தூதனும் ஆம் — (பகதருககாகத) தூது செலலுமபடி எளியனும, நாதனும் ஆம்—(எலலோருக கும)ஸ்வாமியுமான, என்னைப் பற்றி—எனனைச சரணமடைநது, சோகம் தீர்—(உன) துககததைப போகக்கொள, என உரைத்தான் — எனறு (சரம சுலோகததில) உபதேசித்த கணணன், சூழ்கின்றன் — (தானே நம்மை விடாது) வளைதது கொள்கினறுன

கருத்து — எமபெருமானே உபாயமாகவும பலனுக வும கொணடு சரணமடைபவனுககு ஸமஸார துககங்கள அனைதது மொழிநது போம 48

88 தன்னினைவில் விலக்கின்றித் தன்னை நம்மை
நினைவினைத்தும் தான்வினைத்தும் விலக்த நாத
னெந்நினைவை யிப்படவத்தி லின்று மாற்றி
யிணையடிக்கீ ழடைக்கலமென் றெம்மை வைத்து
முன்னினைவால் யாமுயன்ற வினையால் வந்த
முனிவயர்ந்து முத்திதா முன்னே தோன்றி
நம்மினைவா னுமிையுங் கால மின்றே
நாளையோ வென்றுநகை செய்கின் றனே 49

உரை — தன் நினைவில் விலக்கு இன்றி — தான ஸங்கலபித்த விஷயத்தில (ஒருவபாலும) கடை இலலாமலிருநதும், தன்னை நம்மை — தனனை நெருங்கா நாஸநிகா நனறுகு, நினைவு அனைத்தும் — ஆசையை எல்லாம, தான் வினைத்தும் விலக்தும் நாதன் — தான உணடுபணணியும (அநதப போகங்களை அநுபவி ககாமல) கடைசெயபவனை எமபெருமான, இப் பவத்தில் — இநத ஸமஸாரகதில, எம் நினைவை — எங்களுகுகுளள ஆசையை, இன்று மாற்றி — இனறு ஒழிநது, இணையடிக்கீழ் — இரண்டு திருவடிகளின கீழ, அடைக்கலம் என்று — ரகஷிககபபடவேணடிய வஸது வாக, எம்மை வைத்து — எங்களை எறறுககொணடு, முன் நினைவால் யாம் முயன்ற — முனபு அறைங்காராதிகளால யாம செயத, வினையால் வந்த முனிவு அயர்ந்து — காமததால எறபட்ட கோபம தீரநது, முத்தி தா முன்னே தோன்றி—மோகஷதனைக கொடுப்பதறகாக முன(பலவகையாய) அவதரிதது (நிற்குமபோதும), நல் நினைவால் நாம் இசையும் காலம் — நலல ஜஞானத தால் நாம (பரமபதம செலல) உடனபடும காலம, இன்றே நாளையோ என்று— இன்றைககோ நாளைககோ எனறு, நகை செய்கின்றன் — நமமைப் பரிஹாஸம்செய்கினறுன்.

"நான் மோக்ஷமளிப்பதற்கு விஷயமாகவும் சேதநனை ஸ்வ ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் அனந்தகோடி மடங்கு அதிகமாக நான் அவனுக்கு ப்ரியமாகவும் இருக்கிறேன்" என்று பகவான் ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறான் என்பது பொருள்

கருத்து — ஸர்வேச்வரன் மோக்ஷமளிக்கிறபோதும் விரும்பாதது நமது அபராதங்களாகாது 49

கடைஞாகலிதத்துறை

நாட்டுக் குரிய பழையவர் முவரைப் பண்டொருகான்
மாட்டுக் கருடந் மாயன் மலிந்து வருத்துதலா
லீட்டுக் கிருள்செக நான்மறை யந்தி நடைவிளங்க
வீட்டுக் கிடைகழிக் கேவெளி காட்டுமம் மெய்விளக்கே 50

[ஆசாரியகருதயாதிகாரம்]

உரை:— நாட்டுக்கு அருள் தரும் மாயன் — (தனதுடைய) செல்வ மான சேதநர்களுக்கு அருள்புரிகின்றவனும் அதிசயசசெயலையுடையவனு மான எம்பெருமான, நாட்டுக்கு உரிய — (சிறந்த பாசுரங்களால நம்மைப்)பாடுதற்குத் தகுதவாளான, பழையவர் முவரை—முதலாழ்வாக ளாகிய மூவரையும, பாண்டு ஒருகால் — முனபு ஒருகாலத்தில (துவாபர யுகத்தில), மலிந்து வருத்தலால் — அதிகமாக நெருங்கியதால, வீட்டுக்கு இருள் கெட — (திருக்கோவலூரிலுள்ள ஒரு) வீட்டின இடைகழியிலேயே (அம்மூவரிடமிருந்து அவதரித்த), அம் மெய் விளக்கு — (மூன்று திருவந தாதியாகிய) அந்த ஸத்யமான தீபம, நாட்டுக்கு இருள் கெட — உலகத்திற கெல்லாம் அஜ்ஞானம நீங்கவும, நான்மறை அந்தி நடை விளங்க — ஞானத் தெய்வங்களின் அந்தந்தின மாதகம ப்ரகாசிக்கவும, வெளிகாட்டும் — (பக்தி—ப்ரபத்தியெனனும உபாயங்களை) பரகாசிப்பிக்கும

துவாபரயுகத்தில ஒருநாள இரவில பொய்கையாழ்வார, பூதத்தாழ் வார். பேய்யாழ்வார் எனனும முதலாழ்வார மூவரும் திருக்கோவலூரில் ஸஞ்சாரத்திற்காக ஒரு வீட்டின சிறிய இடைகழியில ஒதுங்க, எம்பெருமானும் இவர்களின் திருமேனி ஸௌகுமார்யத்தையும, திருவந்தாதிகளின திருவவ தார க்ரமத்தையும் விரும்பி அவ்விடத்திலேயே வந்து நெருங்க, பிறகு இவர்களும அவனைக் கண்டுகொண்டு மூன்று திருவந்தாதிகளையும பாடியருளினார

கருத்து — திருவந்தாதிகள மூன்றும மோக்ஷமார்க்கத்தை விளக்கும. 50

பதினாறுசீராசிரியவிருத்தம்

90 உறுசகட முடையவொரு காலும் றுதைத்தன
வுடன்மருத மொடியவொரு போதிற் றவழ்ந்தன
வுறிதடவு மளவிலுரு லோடும் றுரிஞ்றன
வுறுநெறியோர் தருமன்விடு தூதுக் குகந்தன
மறநெறியர் முறியபிரு தானத் துவந்தன
மலர்மகள்கை வருடமலர் போதிற் சிவந்தன
மறுபிறவி யறுமுனிவர் மாலுக் கிசைந்தன
மனுமுறையில் வருவதொர்வி மானத் துறைந்தன
வறமுடைய விசயனமர் தேரிற் றிகழ்ந்தன
வடலுராக டமமடிய வாடிக் கடிந்தன
வுறுசமய மறிவரிய தானத் தமர்ந்தன
வணிதருகை நகர்முனிவ நாவுக் கமைந்தன
வெறியுடைய களவமலர் வீறுக் கணிந்தன
விழுகரியோர் குமரலைய மேவிச் சிறந்தன
விறலசுரர் படையடைய வியத்தத் துரந்தன
விடலரிய பெரியபெரு மாண்மென் பதங்களே 51

[பாசுரம 51-முதல 56-வரை நிகமநாதிகாரம]

உரை —விடல் அரிய பெரிய பெருமாள் மெள் பதங்கள் — விடவொணாத பூரீரங்கநாதனுடைய மெலலிய திருவடிகள,

உறு சகடம் உரு ய — வலிய சகடாஸுரன பிளந்துபோமபடி, ஒருகால் உற்று உதைந்தன — முன்பு (சருவதமுவதாரதநில) கூடாது கவனிதது உதைததன

உள் மருதம் ஒடிய — சேர்நதிருந்த மருதமரங்கள் ஒடிநதுபோகுமபடி, ஒருபோதில் தவழ்ந்தன — ஒரு காலதில தவழநதன

உறி தடவும் அளவில் — (தயிர, வெணணெய வைதத) உறிணைபத தொடடபொழுது, உரலோடு உற்று நிலை—உரலோடு பொருநதி (கடடப பட்டு) நினறன

உறு நெறி ஓர் தருமர் — நூறநத நலவழியில நடகநிற நிகரறற தாமபுதநிரன, விடு தூது உகந்தன — (தாயோதநனபால) அனுபபிய தூதாகச செலலகக மகிழநது நடநதன

மறநெறியர் முற்ய — கோப(நலைத்த லகக்கொணடு அம) மாக கதநிலே செல்லுகிற துஷடாகள் அழிநதுபோமபடி, பிநதானைதது வந்தன — ப்ருநதாவநதநில வந்து ஸஞசரிததன.

மலர் மகள் கை வருட— தாமரை பிலவளிகசும பிராடடி தன கைபபி னல தடவவும, மலர்போதில் சிவந்தன — (அது பொறுகசாமல) மலாநத புஷபதததைகசாடடிலும சிவநதன

மறு பிறவி அறும் முனிவர்— மறுபடியும(இகசாமபூமியில) பிறவியை நீகசவிருமபும முனிவாகளின, மாலுக்கு இனசந்தன — பகதிகசுத தசக விஷயமாய நினறன

மனுமுறையில் வருவது — (பரஹமாவினிடமிருநது) மனுவமசதில வநத, ஓர் விமானத்து உறைந்தன — ஒப்பறற ஸ்ரீரஙகவிமாநததில நிதய வாஸம்செயதன

அறம் உடைய விசயன அமர் — சாமமுடைய ஆஜ்ஞன வீறறிருந்த, தேரில் திகழ்ந்தன — தேரில நினறு பரகாசிததன

அடல் உரக படம் மடிய — வலிமையுளள (காளியனெனனும) ஸாப்பததினுடைய படம நசுஙகுமபடி,ஆடிக் கடிந்தன—நடனமாடி அழிததன

அறு சமயம் அறிவு அரிய— ஆறுமதஙகளாலும அறியவொணணாத, தானத்து அமர்ந்தன — (பரமபதமெனனும) ஸதாநததில வீமாநதன

அணி தருகை நகர் முனிவர் — (பூமண்டலததிறகே) அலஙகாரமா யுள்ள திருகசுருகூா எனனும ஆழவாாதிருநகரிகசுத தலைவரான சுமமாழவாருடைய, நாவுக்கு அமைந்தன — நாவினால பாடுவதறகுத தசக விஷயமாகப பொருநதினறன

வெறியுடைய துளவமலர்— வாஸனையுடைய திருததுழாயினிடதது மிகச, வீறுக்கு அணிந்தன — பெருமைகசுப பொருநதிய அழகுடையனவாய நினறன

விழுகரி ஓர் தமரன் என — (உததரையின காப்பததிலிருநது) விழுநத கரிகசுடடையை ஒபபறற அழகிய (பரீக்ஷிதது எனனும) இளஞ னெனறு கூறுமபடி, மேவிச் சிறந்தன — (அகசரிகசுடடையைப்) பொருநதி உயாநதன

விறல் அசுரர் பஙட — வீரமுள்ள அஸுராகளின ஸைனை, அடைய வீயத் தூரந்தன — முழுதும நசிததுபபோமபடி துரததின (ஸ்ரீரஙகநாதன திருவடிகளே இததனை காாயஙகளையும செயது பெருமைபெறறன)

அறுசமயங்கள்— 1 ஸாஙகயமதம, 2 கணாதமதம, 3 பௌதாமதம, 4 பதஞஜலிமதம, 5 ஜைநமதம, 6 சைவமதம எனபன

கருத்து — ஸ்ரீரஙகநாதன திருவடிகளின பெருமை அள விடறகரிது.

எணசீராசிரியவிருததம்

91 * மறையுரைக்தும் பொருளெல்லா மெய்யேன் றோர்வார்
மன்னியகூர் மதியுடையார் வண்து ணத்திற்
துறையுரைக்க நினைவில்லார் துருக்க டம்பாற்
கோதற்ற மனம்பெற்றர் கோள்வார் நன்மை
சிறைவளர்க்துஞ் சிலமாந்தர் சங்கே தத்தாற்
சிதையாத தின்மதியோர் தெரிந்த தோரார்
பொறைநிலத்தின் மிதும்புனிதர் காட்டு மெங்கள்
பொன்றுத நன்னெறியிற் புதது வாரே. 52

உரை — மறை உரைக்தும் பொருள் எல்லாம் – வேதததில கூறப் படுமெ ஆததஙகளை எலலாம, மெய் என்று ஓர்வார் – ஸதயமெனறு நிச்ச யிககும ஆஸதிகாகளாயும, மன்னிய கூர் மதி உடையார் – திடமான கூரிய புததிையயுடையவாகளாயும, வண் துணைத்தில் – (பிறருடைய) சிறநத குணததில, துறை உரைக்க நினைவு இல்லார் – குறறம கூறுவதறகு எண ணம இலலாதவாகளாயும, துருக்கள்தம்பால் – ஆசாாயாகளிடம, கோது அற்ற மனம் பெற்றர் – குறறமறற மனததைப பெறறவாகளாயும, நன்மை கோள்வார் – நலல விஷயஙகளையே கைககொளபவராயும, சிறை வளர்க் தும் சில மாந்தர் சங்கேதத்தால் – சிறைபோனற ஸமஸாரததை வருதத செயபவாகளான சில (ஸாதாரண) மனிதாகளுடைய கடடுபபாடடினல், சிதையாத தின் மதியோர் – கெடடுபபோகாத வலிய மனததையுடையவாக ளாயும, தெரிந்தது ஓரார் – (சாதாரணமாய உலகில) தெரியும அறபபலங களில கருததைச செலுததாதவாகளாயும உளள அதிகாரிகள, நிலத் தில் பொறை மிதும் – பூமியிறகாடடினும பொறுமை மிகுந்த, புனிதர் காட்டும் – பரிசுததாகளான ஆசாாயாகளால காடடப்படட, எங்கள் பொன்றுத நல் நெறியில் – எஙகளுடைய அழியாத நலல மாாககததில, புதுதுவார் – (ாடுபடடுச) சேருவாகள

கருதது — நறகுலஙகள அமையபபெறறவாகளே நம ஸமபரதாயததில ாடுபடடு சேருவாகள 52

* கூவுகூயாது நிமிதவொகிரநஹுவெயாஃ
வஹுமூதாயவொரிமாஜநாஹுஹுயீ.
வம்கெதஹ்கிரஹிதஹுதுணைஷவஸதுஃ
வஅதுநீஜநாவியாஹுகி மாஹுதீம நஃ ॥

கடடளைகலித்துறை

92 இதுவழி யின்னழ தென்றவ ரின்புலன் வேறிடுவா
ரிதுவழி யாமல வென்றறி வாரெங்க டேசிகரே
யிதுவழி யெய்துக வென்றுகப் பாலெம் பிழைபொறுப்பா
ரிதுவழி யாமறை யோரரு ளாலியா மிசைந்தனமே. 53

உரை — இன் புலன்— (உலகததோராால) இனியதாகக கொளளப படுமை அறபவிஷயஙகளை, வேறு இடுவார்— (நமககுத தகா எனறு) வேறுகப பிரி(தது விலகஙகிவை)ப்பவாகளுமை, இது வழி ஆம் — (உபாயாநுஷடாநத தால உணடான) இநத பகவதகருபையே மோகஷதகிறகு முகயமான உபாயமை, அ(ல்)ல என்று அறிவார் — (மறறவை முகய உபாயம) அலல எனறு அறிபவாகளுமான, எங்கள் தேசிகரே — எஙகள ஆசாாயாகள தாம, இது வழி — இகிறகூறபபடட பரபதகிமாாகமை, எய்துக என்று — நிலைபெறறு நடநதிடுகவெனறு (நினைதது), உகப்பால் — (உலகுகு உப தேசிபபதில) மகிழசசியால, எம் பிழை பொறுப்பார் — எஙகளுடைய அப ராதஙகளைப பொறுபபவாகளாக ஆகி, இது வழி — இநத பரபநததில கூறபபடட மாாகமே, இன் அமுது என்றவர்— இனிய அமுதம (போனறது) எனறு உபதேசிததவா ஆவா (ஆதலால) மறையோர் அருளால் — வைதிக ரான ஆசாாயாகளின கருபையால, இது வழியா — (அவாகள காடடிய) இநத வழியையே நலல வழியாக, யாம் இசைந்தனம் — யாஙகள ஏறறுக கொணடோம.

கருதது —இபபிரபநததிறகூறபபடட வழியே சிறநத தெனறு ஆசாாயாகளாலும ஏறறுககொளளபபடடது 53

93 எட்டு மிரண்டு மறியாத வெம்மை யிவையறிவித்
தெட்டவொண்ண ஞத விடந்தரு மெங்களம் மாதவனூர்
முட்ட வினைத்திரண்ண மாள முயன்றிடு மஞ்சலென்றூர்
கட்டெழில் வாசகத் தாற்கலங் காநிலை பெற்றனமே. 54

உரை — எட்டும் இரண்டும் அறியாத எம்மை— எடடுமை+இரண்டுமை— பதது என்று கூடடததெரியாதபடி அறிவறற எஙகளை, அலலது, எடடு அகஷரஙகளுளள திருமநதரமை, இரணடாகிய தவயமை, சரமசுலோகமை ஆகிய (மூனறு)ரஹஸ்யஙகளையுமை அறியாத எஙகளுககு,இவை அறிவித்து—(ஆசார யன மூலமாக) இநத ரஹஸயாாததஙகளை உபதேசிதது, எட்ட ஒண்ணுத இடம் தரும் — (உபாயதததை செயயாமல) எடட முடியாத இடமாகிய பாரமபாரதததை தருகின்ற, எங்கள் அம் மாதவனூர் — எஙகளுடைய அதத

(கருஷ்ணைக அவதரிதத) ஸ்ரீமநநாராயணன, "வினைத்திரள் முட்ட மாள—காமவாகக்ம முழுதும அழிநதுபோகுமபடி, முயன்றிடும் — (பரபதத்யில) முயலுவீராக. அஞ்சல் என்றர் — அஞ்சாதொழிக" என்று கூறியருளினா, கட்டு எழில் வாசகத்தால் — (அவருடைய) வலிய அழகுபெறற அநதச் சரமசுலோகததால, கலங்காநிலை பெற்றனம் — கவலையறறிருகும் நிலையை அடைநதோம

கருத்து:— சரமசுலோகததின அாததததை அறிநதால கவலையறறிருகலாம 54

94 வானு ளமரீந்தவ நுக்தும் வருந்த வருநிலக
டானுள ஞயுகக் துந்தர மிஞ்து நமக்துளதே
கூனுள நெஞ்சுக ளாற்துற்ற மெண்ணி யிகழ்ந்திடினுந்
தேனுள பாத மலர்த்திரு மாலுக்குத் தித்திக்துமே. 55

உரை — வானுள் அமரீந்தவருக்தும் — ஸவாகக்ததிலுளள இந்தராதிதேவருகளும அலலது பரமபததிலை இருப்பவரான நித்யஸூரிகளுகளும கூட, வருந்த வரும் — மிகக பரயாஸத்தால கிடைகக்கூடிய, நிலைகள் தான் உளளும் — (இப பிரபநதத்திறகூறிய) நிஷ்டைகள தனனிடம இருகக்பபெறறவனுய், உகக்தும் தரம் — (இநத நிஷ்டையுடையவரைக கணடு) மகிழும் பெருமை, இந்து நமக்கு உளதே' — இககாமபூமியில் நமக்கு உணடாயிறறே' (எனனே நம பாகக்கியம') கூன் உள நெஞ்சுகளால் — கோடடமுள்ள (வகரமான) மனததால, துற்றம் எண்ணி இகழ்ந்திடினும் — (சிலா இநத கரநததிலும இதை எழுதிய நமமிடததிலும) தோஷமிருப்பதாய நினைதது வெறுததாலும, தேன் உள பாதமலர் — தேன நிரமபிய திருவடிததாமரையையுடையனை, திருமாலுக்குத் தித்திக்தும் — எமபெருமானுககு மிகப போகயமாயிருககும (மகிழ்சியைசசெய்யும)

தளை வழுவுமாதலின 'வருமிநநிலைகள்' எனறு பாடம கொளளத் தகாது

கருத்து:- எமபெருமானுககு பரியமான இநத க்ரநதத்தை ஸேவிபபவருககு இதிற கூறிய சிறநத நிஷ்டைகள உணடாம. 55

95 வெள்ளைப் பரிமுகர் தேசிக ராய்விர காலடியோ
முள்ளத் தெழுதிய தோலையி லிட்டனம் யாமிதற்கென்
கொள்ளத் துணியினுங் கோதென் றிகழினுங் கூர்மதியீ
ரெள்ளத் தனையுக வாதிக ழாதெம் மெழின்மதியே. 56

உரை — வெள்ளைப் பரிமுகர் – வெளளையான குதிரைபோனற முகமுடைய ஸ்ரீஹயகரீவன, தேசிகர் ஆய் – ஆசாரியராக அவதரித்து, விரகால் – உபதேசமெனனும ஸாதநததால (எழுதுகோலால), அடியோம் உள்ளத்து எழுதியது – அடியோஙகளுடைய மனததில எழுதிய விஷயத தை, யாம் ஓலையில் இட்டனம் – நாம ஏடடில எழுதிமேம இதற்து என்?– (ஆதலால) இநத கரநததறகுத தோஷம ஏது? கூர்மதியீர்! – கூரமையான புதியுடையவாகளே! கொள்ளத் துணியினும் – (இநத கரநததின பெருமையைககணடு நீஙகள) ஏறறுககொளளத துணிநதாலும, எம் எழில் மதி– நமமுடைய (உறுதிபூணட) அழகிய மனம, எள் அத்தனை உகவாது – எளளளவுகூட மகிழசசியை அடையாது, கோது என்று இகழினும்– குறற முளளது எனறு(சிலா அஸூயையால நினைதது) வெறுததாலும, (எள்ளத் தனை) இகழாது – (நம மனம அவாகளை எளளளவும) வெறுககமாடடாது

உலகில ஓலையிலிடடதை உளளதது எழுதிககொளவா நாம, பரி முகன நம உளளதது எழுதியதை ஓலையில இடடனம எனறதன அழகு சிநதிககததகக்கது

கருத்து — ஸ்ரீஹயகரீவன ஆசாரயனமுகமாய உபதேசித்த விஷயங்களே இநத கரநததில அமைநதவையாம 56

அதிகாரசங்கிரகம-உரை முறறிறறு

ஸ்ரீஸதே நிகமாதஸஹாதெஸிகாய நமஃ ॥

ஸ்ரீ:

அமிருதாசுவாதினி-உரை

சீராதூபபுல திருவேங்கடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

தனியன

ஸாசாநுஜஜயாவாதூ ஔஷிகழ் ॥

சீரொன்று வாழ்வு

கட்டளைகலித்துறை

96 ழலங் கிளையென வொன்றிரண் டான மொழியிரண்டு
மேலொன் றிலையென நின்றவவ் வித்தகன் றன்னுரையுங்
காலங் கழிவதன் முன்னங் கருத்துறக் கண்டிடவே
ஞாலம் புகழுநந் தேசிகர் தாநமை வைத்தனரே 1

[பாசுரம 1–முதல 6–வரையில ஸாரஸாரம, திருமநதராதிகாரம]

உரை — ஞாலம் புகழும் – உலகததால புகழப்படுகின்ற, நம் தேசிகர் – நமமுடைய ஆசாாயாகள, ழலம் கிளை என – வேரும கிளையும எனறு சொலலுமபடி, ஒன்று இரண்டு ஆன – ஒரு வாகயமாயும இரணடு வாகயமாயும உளள, மொழி இரண்டும் – (திருமநதரம, தவயம எனனும) மநதரஙகள இரணடையும, மேல் ஒன்று இலை என நின்ற – (இதறகு) உயாநததது ஒனறும இலலை எனனுமபடி நினற, அவ் விததகன்தன் உரையும் – அதிசயசசெயகையையுடைய அநதக கணணனுடைய வாக்ய (மான சரமசுலோக)தததையும, காலம் கழிவதன்முன்னம் – (நமமுடைய) வாழநாள் கழிவதறகுமுனபு, கருத்து உறக் கண்டிடவே – உளளதில பதிந்து அநுபவிகுமபடி, நமை நிறுததி னாகள (தாம—அசை)

கருத்து — ரஹஸயதரயததின அாததஙகளை அநுபவிக கவே பரபநநரை ஆசாாயாகள ஸமஸாரததில வைகின ரனா. 1

[ப்ரணவததின் ஆத்தம கூறப்படுகினறது —]

எணசீராசிரியவிருத்தம

97 காரணமுங் காவலனு மாகி யென்றுங்
கமலையுடன் பிரியாத நாத �னை
நாரணனுக் கடியேனு னடிமை பூண்ட
நல்லடியார்க் கல்லான்மற் றெநுவர்க் கல்லே
னுரணங்கள் கொண்டகழம் புறமுங் கண்டா
லறிவாகி யறிவதுமா யறுநான் கன்றிசீ
சீரணிந்த சுடர்போலத் திகழ்ந்து நின்றேன்
சிலவிசயன் றேரனைய சிறுவே தத்தே 2

உரை — சிலை விசயன் தேர் அனைய–(சிறநத) விலலையுடைய அாஜுந னுடைய தேரைபபோனற, சிறு வேதத்து – சிறிய வேதமாகிய ப்ரண வததில, காரணமும் – எலலாவற்றுகதும மூலகாரணனும், காவலனும் ஆகி – ஸாவரக்ஷகனுமாகி இருநது, என்றும் கமலையுடன் பிரியாத நாத �னை – எப்பொழுதும் பிராடடியை விடடுப் பிரியாத ஸவாமியான, நாரண னுக்கு நான் அடியேன் – எம்பெருமானுகது நான தாஸன், அடிமை பூண்ட நல் அடியார்க்கு அல்லால் – (பகவானுகது) அடிமைபெறற சிறநத பாக வதரையும் தவிர, மற்று ஒருவர்க்கு அல்லேன்–வேறு ஒருவருகதும தாஸன் அலலன், ஆரணங்கள் கொண்டு – வேதஙகளின உதவியைககொணடு, அகமும் புறமும் கண்டால் – (ஜீவாத்மாவாகிய என ஸவரூபததை) உளளும புறமும் ஆராய்நது பாாததால, அறிவாகி – ஜ்ஞாநமே வடிவாய், அறி வதுமாய் – தாமபூதஜ்ஞாநததாலே மறறப் பொருளை அறிபவனுமாய, அறுநான்கு அன்றி– இருபததுநானகு ததது வஙகளாகிய அசேதநததில வேறு பட்டு, சீர் அணிந்த சுடர்போல – சிறப்புப் பொருந்திய தேஜஸ்போல, திகழ்ந்து நின்றேன் – ப்ரகாசிதது நிற்கின்றேன்

ஆஜுநனுடைய தேரில, தலைவனை கருஷ்ணன் முன்பும அடிய னை அாஜுநன் பின்பும வீற்றிருநததுபோல, ப்ரணவததில தலைவனை பகவானைக கூறும் அகாரம முனபும, அடியனை ஜீவனைக கூறும மகாரம பின்பும இருப்பதால் ப்ரணவதததிறகு அாஜுநன்தேரை ஒப்பிடுவது வழக்கு.

கருதது – பரணவததின பொருளை அறிநதால எமபெரு மானுடைய ஸ்வரூபததையும ஜீவனுடைய ஸவரூபததை யும் அறியலாம. 2

[நம என்னும சபதததின பொருள வெளியிடபபடுகின்றது—]

கடடளைககலிததுறை

98 யானென தென்பதொன் றில்லையென் செய்வ தவனையல்லா
லான தறிந்திடுந் தன்னடி யார்க்கெனை யாட்படுத்தித்
தானெனை நல்கி நடத்துகின் றன்றன் னருள்வழியே
நானுனை வீடுசெய் வேனென்ற நந்திரு நாரணனே 3

உரை – நான் உ(ன்)னை வீடு செய்வேன் என்ற–நான உனககு ஸமஸார பநதததை நீககி முகதி கொடுபபேன எனறு உறுதிகூறிய, நம் திருநாரணன் – நமமுடைய ஸ்ரீமநநாராயணனை, தான் எனை நல்கி – தாணும என னிடம அனபுவைதது, ஆனது அறிநதிடும் – தகுநத நலல விஷயததை அறிநதவாகளான, தன் அடியாாக்கு – பாகவதாகளுககு, எனை ஆட் படுத்தி – எனனைத தாஸனகக செயது, தன் அருள் வழியே – தனனுடைய கருணை செலலுமவழியில, நடத்துகின்றன் – (எனனை நலவழிபபடுதது கினறுன (உபாயததில மூடடி அநுஷடிகக செயகினறுன்) யான் எனது என்பது – நான எனறும எனனுடையது எனறும கூறுவதறகுத தகுநத பொருள, ஒன்று இல்லை – ஒனறும இலல, அவனை அல்லால் – அவ வெமபெருமானையனறி, செய்வது என்? – செயயததகக்து என்ன இருக கினறது ?

“ யான எனது இலை ” எனறதால அஹங்காரமமகாரங்கள கழி கையும, ‘என செயவது’ எனறதால தனககு ஸ்வாதந்தரியமிலலாமையும, இரணடாவது அடியால பாகவதாகும அடியனுயிருகக்கையும, மூனறும அடியால சரணாகதியும ஆகிய அரததங்கள நமசசபததநிறகு வெளி யிடப்பட்டன

கருதது – நமச சபததநதின அரநதம தெரிநதால அஹங கார-மமகாரங்கள நீஙகி உபாயநதை அநுஷடிகக வழியுண டாம. 3

[நாராயணசபததநதின அரநதம கூறபபடுகினறது—]

99 யாதா மிவையனைத் தும்படைத் தேந்து மிறைவனுமாய்க்
கோதாங் குணங்க ளுடன்துறு காத குணத்தனுமாய்
மாதா பிதாவென மன்னுற வாய்க்கதி யென்னநின்றன்
போதார் திருவுடன் பொன்னருள் பூத்தநம் புண்ணியனே 4

உரை –போது ஆர் திருவுடன் – புஷபததில் வஸிககும பிராடடியுடன, பொன் அருள் பூத்த – சிறநத கருணை மிகுநதவனும, நம் புண்ணியன்–

நம புண்யமே வடிவெடுததாற போனறவனுமான எமபெருமான, யாதாம் இவை அனைத்தும்– எவவகைப்பட்ட பொருளுமான இநதச சேதநா சேதநஙகள எலலாவறறையும, படைத்து ஏந்தும் இறைவனுமாய் – ஸருஷ டிததுக காப்பாறறும ஸவாமியாக இருநது, கோது ஆம் துணஙகளுடன்– குறறம எனபபடும இழிகுணஙகளுடன, தறுகாத துணத்தனுமாய் – சேராத குணமுடையனுமாக இருநது, மாதா பிதா என – தாயும தநதை யும எனனலாமபடி, மன் உறவாய் – திடமான பநதுவுமாக இருநது, கதி என்ன நின்றன் – (அவனே) கதி எனனுமபடி நிறகின்றன

கருதது — நாராயணசபததாலெ எமபெருமான எலலா வறறையும ஸருஷடிபபவனுகவும, காபபவனுகவும, ஸவாமி யாகவும, இழிகுணஙகளினறி சிறநத குணஙகள நிறைந தவனுகவும, ஸாவவிதபநதுவாகவும, கதியாகவும அறியப படுகினறன 4

[நாராயணசப்ததநினமேலுள்ள சதுாததியின் பொருள கூறபபடுகினறது—]

எணசீராசிரியவிருததம

100 இருவிலங்து கழித்திடரா முடலந் தன்னி
லிலங்துநடு நாடியினு லெம்மை வாங்கி
யொருவிலங்து நெறியல்லா வழியான் மன்னு
முயர்வானி லேற்றியுயிர் நிலையுந் தந்து
பெருவிலங்கா மருடன்னற் றன்ன டிக்கீழ்ப்
பிரியாத வமாருடன் பிணைத்துத் தன்னு
நருவிலங்து மிசைவிக்து மும்பர் போக
முகந்துதநந் திருமாலு யுகந்தோ நாமே. 5

உரை — இரு விலங்து கழித்து – (புணயபாபகாமஙகளாகிய) விலஙகு இரணடினையும ஒழிதது, இடர் ஆம் உடலம் தன்னில்–(முகதிக்குத) தடையாயுளள இநதச சரீரததில, இலங்தும் நடு நாடியினல்–ப்ரகாசிககினற நடுநாடியாகிய ப்ரஹமமநாடியினல, எம்மை வாங்கி – ஜீவாதமாவாகிய எமமை (இசசரீரததினினறு பிரிதது) எடுதது, ஒரு விலங்து நெறி அல்லா வழியால்–(தூமாதிமாககததைப போல) ஸமஸாரதகிலேயே மறுபடி பிணைக கும வழியாக இலலாத அாசசிராதிமாககததால, மன்னும் உயர் வானில் ஏற்றி – சாசுவதமான உயாநத பரமபததகில ஏறறுவிதது, உயிர் நிலையும் தந்து – ஜீவனுகளுக(காமஸமபநததால இதுவரை மறைநதிருநத) குணஙக ளையும கொடுதது, பெருவிலங்து ஆம் அருள் தன்னல் – (பகதாகளை விடா மல் கட்டிப் பிடிததுக காப்பதால) பெரிய விலஙகுபோனற கருணையினல்,

தன் அடிக்கீழ்ப் பிரியாத அமாருடன் பிணைத்து – தன் திருவடிகளிழ (கூணை மும) பிரியாதிருந்து கைங்காயம செயயும நிதயஸூரிகளுடன ஒன்று கூடடி, அங்து – பரமபதத்தில தன் வுர் உருவில் – தனனுடைய பரிபூரண மான ஸவரூபத்தில, மிசைவிக்தும் உம்பர் போகம் – ஊட்டும் நிதயஸூரி களின அநுபவதத்தை, உகந்து தரும் திருமாலை – (நமமிடம்) மகிழ்ந்து கொடுகரும எமபெருமானை(ப்பறறி), நாம் உகந்தோம் – நாம (அறிந்து) மகிழநதோம்

கருத்து — நாராயணசபதத்தினமேலுளள நானகாம வேறறுமையிலை பூரீவைகுணடத்தில போய, ஜீவனுல செய்யப்படும கைங்காயம வெளியிடபபடுகினறது **5**

101 உறவையிசைந் திறையில்லா வொருவற் கென்று
மொண்சுடரா யோரெழுந்தி லோங்கி நின்றேத்
துறவறமுந் தூமதியுந் தூயவந் தீர்வுந்
தூயவர்கட் கானமையு மிரப்பி லுற்றே
மறுமையலு மனைத்துறவா யனைந்து மேந்து
மம்புயத்தாள் கணவனா மனைகட் பெற்றேம்
பிறவியறுத் தடிதூடி யடிமை யெல்லாம்
பிரியாத வமாருடன் பெற்றே நாமே **6**

உரை — ஓர் எழுத்தில் – ஒரு எழுதநாகிய ப்ரணவத்தில, இறை இல்லா ஒருவற்ற – (நமகக ஒரு நாயகன இலலாத எம்பெருமானை, என்றும் உறவை இசைந்து – எபபோதும (நமகக உளள சேஷதவம என் னும) ஸமபநதத்தை ஏறறுககொணடி, ஓப்பி சுடராய் – அழகிய ப்ரகாசஸ்வ ரூபமாய், ஓங்கி நின்றேம் – உயாநத நினரேம; இரண்டில் – இரண்டு அக்ஷரமாயுளள நம சபததில, துறவறமும் – (அஹங்கார மமகாரங்களின) விடுகையாகிய முகியதாமமும, தூமதியும் – பரிசுததமான ஜஞாநமாகிய சரணாகதியும, தூயரம் தீரவும் – (தனனை ஸவதநதரணய நினைததலாகிய) துன்பம் நீஙகுதலும, தூயவர்கட்கு ஆனமையும்–பரிசுத்தரான பாகவதாகக அடியணைமையும, (ஆகிய ஆததங்களை) உற்றேம் – அடைந்தோம்; (மேல் நாராயணசபததில) அறம் முயலும் – (சரணமடைந்தவனக காப்ப தாகிய) தாமதிலேயே யதநமுளளவனும், அனைத்து உறவாய் அனைத்தும் ஏந்தும் – ஸகலவிதபநதுவுமாய் ஸகலவஸதுகக்களையும் ரகூஷிபபவனுமான, அம்புயத்தாள் கணவனை – தாமரையில வஸிகும பிராட்டியின கணவ னை எம்பெருமானை, நாம் அணுகப் பெற்றேம் – நாம நெருஙகி அனுப விகும பாகயததைப் பெறறோம, (மேல நானகாமவேறறுமையில) பிறவி அறுத்து – மறுபிறவி ஒழியப்பெறறு, அடி தூடி – திருவடிகளை (நம்

முடியில்) சூடி, அடிமை எல்லாம் – கைங்காயங்களை முழுவதையும், பிரியாத அமரருடன் – (பகவானை க்ஷணமும) பிரியாத நித்யஸூரிகளுடன (சோராது), நாம் பெற்றேம் – நாம செய்யப்பெறுமே.

கருத்து -திருமந்திரத்தின அர்த்தத்தை அறிந்தால ஜீவாத்ம பரமாத்மஸ்வரூபம தெரிந்து உபாயத்தை அநுஷ்டித்து முக்தியை அடையலாம

6

102 கருமமென ஞானமென வதனுட் கயிட
வுயிர்கவரு மாகாலெனக் கானி லோங்கு
மருமையுரை நூனிலையி லிந்நா ளெல்லா
மடிபேணி யிலையாத வன்னை மெய்ந்நிழ்
கருமமுடை யாருரைக்க யான றிந்து
தனக்கேன்று வடிமைக்காம் வாழ்ச்சி வேண்டித்
திருமகளோ டொருகாலும் பிரியா நாதன்
றிண்கழலே சேதுவெனச் சேர்கின் றேனே 7

[டாசுரம் 7, 8, 9– ஸாரஸாரம, தவயாதிகாரம]

உரை — கருமம் என ஞானம் என – காமயோகமும ஜ்ஞாநயோகமும, அதனுள் கயிட – அவை இரண்டாலும ஸாக்ஷாத்கரித்த, உயிர் – ஜீவாத்மாவை, கவரும் – வசபடுத்திய தனனிடத்தில ஈடுபடச செயகின்ற, காலம் என – பக்தியோகமென்னும உபாயமுமாகிய, கானில் ஓங்கும் – (அநுஷ்டிக்க அரியவாயிருப்பதால) காடுபோன்ற இவற்றில உயர்ந்துநிற்பதாயும், அருமறையால் தரும் நிலையில் – அருமையான வேதத்தால உபதேசிக்கப்படுவதுமான நிலைமையில, இந்நாள் எல்லாம் – இந்த நாள் முழுதும, அடிபேணி அலையாத வன்மை – தாழ்ந்திய யான் அநுஷ்டிக்கமுயன்று தனபலமுற்றபடி திருவுள்ளங்கொண்டு, தருமமுடையார் உணர்ந்த – தர்மத்தை அறிந்த ஆசார்யர்கள (அடியேனுக்குச சரணாகதியை) உபதேசிக்க, யான் அறிந்து, அடியேன (இதை) அறிந்துகொண்டு, தனக்கு என்று அடிமைக்கு ஆம்– எனக்கு எனறு (மமகாரம இல்லாமல) செய்யும கைங்கர்யத்திற்குத் தக்க, வாழ்ச்சி வேண்டி – வாழ்கையை விரும்பி, திருமகளோடு ஒருகாலும் பிரியா நாதன் – பிராட்டியை விடாது எப்பொழுதும் பிரியாத எம்பெருமானுடைய, திண் கழலே சேது என – வலிய திருவடிகளே (ஸம்ஸாரத்தைத் தடுக்கும) அணை எனறு உறுதிகொண்டு, சேர்கின்றேன் – (அவற்றை உபாயமாக) அடைகின்றேன

காமயோகத்தாலும ஜ்ஞாநயோகத்தாலும் ஜீவாத்மா ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படுவதால 'அதனுள் கயிட' எனறார. இந்த மூன்று யோகங்களும்

அநுஷடிகக அரியனவாயிருதகலால அவறறை வகமாக வாணிதாா. அவறபாயங்களில நிஷடையாவது— அவறறில ாநிடா ருகிறறம்

கருத்து — தவயததை உபதிசிகபவனமோ கஷதததை விருமபி எ லிபொருமான திருவடிகளை சரணம் அடைவான

7

103 வினைவிருத்து வியன்துணத்தா லெம்மை யாக்கி
வெநவுனைசேட் டவைதேட்க விளம்பி நாளுந்
தனையனைத்து மடைந்நிடத்தா னடைந்து நின்ற
தன்றிருமா குடனிறையுந் தனியா நாத
னினைவழிக்தும் வினைவழிந்து விலங்காய் நிற்து
நிகரில்லா நெடுங்துணங்க ணிலபெ றத்தன்
கனைகழற் நீ ழடைக்கலமாக் காட்சி தந்து
காணைநந் தன்காவல் கவர்கின் றனே. 8

உரை — வினை விருத்து — (தனனை அடைநதவாகளின) காமங் களைப் போகதி, வியன் துணத்தால் எம்மை அஃகி — அதிசயிககதகக (தனனுடைய சிறநத கருனை முகவிய) குணசகதால் எமமை உருபபடுதது, வெநவுனை கேட்டு—(பாவிகளான எஙகளை எமபெருமான எறறுககொள்ளச் செய்யவேணடுமெ னறு காஙகள) அசசகதுடன புலமபும குரலக கேட்டு, அவை கேட்க விளம்பி — அநகப் புலமபலகளை எமபெருமான் கேடக விணணப்பிகக, நாளும் தனை அனைந்தும் அடைந்திட — எபபொழு தும தனனை எலலாம சரணமடைய, தான் அடைந்து நின்ற — (அவாகளை உஜஜீவிப்பிகணைகககாகக) தான எமபெருமானை அடைநது நினறவளான, தன் திருமாதுடன் — தனககே உரியளான பிராட்டியுடன, இறையும் தனியா நாதன் — கஷணமும பிரியாதிருககும எமபெருமான, நினை அழிக்தும் வினை வழிக்து — நல்ல அறிவைபபோகதறற பாபமாகக கதிறகு, விலக் காய் நிற்தும் — கடையாய நிறபவையாயும, நிகர் இல்லா — ஒப்பறறவையு மான, நெடுங் துணைங்கள் நிலபெற — அளவறற (தன்னுடைய) குணச கள் நிலைபெறறு நிறபதறகாக, தன் கழல் கீழ் — தனனுடைய வினைககமமிகக திருவடிகளின்ா கீழ, அடைக்கலமாக் காட்சி தந்து — நம்மை ரகஷிககபபடவேணடிய வஸதுவாகக கொணடு பெருமையைக கொடுதது, காணைனும் தன் காவல்— ஸாவகாரணனை தன்னுடைய ரகஷ ணை பாவதனை, கவர்கின்றன் — (நிலைநாடடிககொளள) விருமபுகின்றன

கவயதகின் முறாதநியில பிராடடியைச் சொலலும ஸ்ரீசபததகதிறகு ஆறு அாதகஙகள பஞசராகரசாஸ்தரஙகளில கூறபபடடுளளன அவை

ஸ்ரீணாதி-ஸ்ரீணாதி, ஸ்ரீனொதி- ஸ்ரீவடபி, ஸ்ரீயம்த-ஸ்ரீயமெத எனற வயுதபததினைக கொணடு வநதவை அவவாததஙகளை திபபா சுரததில முறபகுதியால முறையே வெளியிடடருளினரா

கருதது – எமபெருமான சேதநனை உடாயதநிலை பரா திதன பெருமையை நிலைநிறுததிகொளகினறனை. 8

104 என்னதியான் செய்கின்றே னென்று தாருக்
கின்னடமை நந்தளிப்பா னினைமையோர் வாழும்
பொன்னுலகிற் றிருவுடனே யமர்ந்த நாதன்
புனலாரும் பொழிலரங்கந் திகழு மன்னித்
தன்னகல மகலாத தகவா லோங்குந்
தகவுடனே தன்கருமந் தானே யெண்ணி
யன்னையென வடைக்கலங்கொண் டனந்த றந்தென்
னழலாற நிழலாரா வளிக்கின் றனனே 9

உரை — என்னது, யான் செய்கின்றேன் என்றதாருக்கு – "இப் பொருள் எனனுடையது" "இதை யான் செய்கினறேன" எனனும மமகார–அஹஙகாரஙகளிலலாதவாகளுககு, இன் அடிமை தந்து அளிப்பான் – இனிய கைஙகாயதததைக கொடுகதுக காபபவனும, நிமையோர் வாழும் பொன் உலகில் – நிதயஸூரிகள வஸிககும (பரமபதமாகிய) சிறநத லோகததில, திருவுடனே அமர்ந்த நாதன் – பிராட்டியுடன எழுநதருளியுள்ளவனுமான எமபெருமான, புனல் ஆரும் பொழில் அரங்கம் திகழ மன்னி – நீரவளம நிறைநத சோலை சூழநத திருவரஙகஸ்தலம விளயகுமபடி நிலைபெறறிருநது, தன் அகலம் அகலாத – தனனுடைய திருமாரபை விட்டுப் பிரியாத, தகவால் ஓங்தும் – கருணைஸவரூபயான பிராடடியின ஸம்பநததால வருததியடைகினற, தகவுடனே– கருணையுடன, தன் கருமம் தானே எண்ணி – (எனனைக காபபதாகிய) தன கடமையைத தான நினைதது, அன்னை என அடைக்கலம் கொண்டு – பெறற தாய் என்னுமபடி (என்னைக்) காக்கவேணடிய வஸதுவாகககொணடு, அந்சல் தந்து – அபய ப்ரதானம் செயது, என் அழல் ஆற – என (ஸமஸார) தாபமெலலாம தீருமபடி, நிழல் ஆர – தன திருவடிநிழலை நிறையத தநது, அளிக்கின்றனன் – ரகஷிக்கினறான.

கருதது — எமபெருமான ஆசசாரூபமாகவும எழுந கருளி நமக்கு அருளபுரிகினறான 9

105 ஓர்டொடியா டிருமகளுந் தானு மாகி
யொருநினைவா லின்பவுயி ரெல்லா முய்ய
வண்டுவரை நகர்வாழ வசுதே வற்காப்
மன்னவற்குத் தேர்ப்படாக வைகி நின்ற
தன்னருளை மலர்மார்டன் றனே சொன்ன
கனித்தருமந் தானெமக்காய்க் தன்னை யென்றுங்
கண்டுகளித் தடிசூட விலக்காய் நின்ற
கன்னபுதையல் விளையாட்டைக் கழிக்கின் றனே 10

[பாசுரம் 10-முதல 14-வரை ஸாரஸாரம, சமஸலோகாதிகாரம்]

இதுப பாசுரததிறகு உரையும சருகதும அதிகாரசஙகிரகம 46-வது பாசுரததிற் காணக

கடடளைகளிகதுறை

106 துய்ய மனத்தர் துறையனை காத துணையிலியை
னைய மறுத்நன தாரணை கடந்த லகற்றினநீ
கையமர் சக்காக் காலை நார்நந் திருவருளால்
வைய மளந்த வடிநீ றடைக்கலம் வைத்தருளே 11

உரை — கை அமர் சக்காக் கால — திருகையில அமாநதுளள சககரததால (அடியாகளைாக) காநதலில வாலவனே! துய்ய மனத்தர் துறை அணுகாத — பரிசுததமான மஸாசுதையுடைய உயாநத அதிகாரிகளால அநுஷடிகக படுகிற (பகதியோகாதி நிலைகளில) உபாயநதில நெருஙகுவதறகுகூட முடியாதவனும, நீ ணையிலியை— வேறு கதியறறவனுமான எனககு, ஐயம் அறுத்நு — (பல ஸ பெறுவதில உள்ள) ஸநதேஹஙகளை போக்கி, உனது ஆணை கடந்தல் — உனனுடைய கடடளையை மீறி நடப்பதாகிய அபராதததை, நீ அகறறினை — நீ போக்கிவிடடாய (இனி நீ செயயவேண்டியது யாதெனில) காந்தம் நிந அருளால் — (உலகமுழுதும) காகதவலல உன் சிறநத கிருபையால வையம் அளந்த அடிக் கீழ் — (முன தரிவிகரமஙகி) உலகததை அளநத திருவடிகளின கீழே, அடைக்கலம் வைத்தருள் — (எனனை) காகதவேணடிய பொருளாக வைதது அருள வேணடும

கருத்து:— பகதியோகாதிகளில சகதியறறவனை எம பெருமான பரபததியில சூடடிட பலன தருவான. 11

எணசீராசிரியவிருத்தம்

107 அறியாத விடைச்சியரு மறியும் வ ண்ண
மம்புயத்தா ளுடனந்நா ளவத ரித்த
துறையாது மில்லாத கோவிந் தாநின்
துரைகழற்கீ ழுடைக்கலமாங் குறிப்புத் தந்தாய்
வெறியாரு மலர்மகளு நீயும் விண்ணில்
விண்ணவர்க ளடிசூட விருக்கு மேன்மை
துறையாத வினையகற்றி யடிமை கொள்ளக்
துறுகவோரு நன்னாளீ துரைத்தி டாயே. 12

உரை — அறியாத இடைச்சியரும் – ஜ்ஞாநம் இல்லாத இடைப் பெண்களும், அறியும் வண்ணம் – (தனனை) அறிந்து அநுபவிக்குமபடி, அம்புயத்தாளுடன்அந்நாள்அவதரித்த–தாமரையில் வஸிப்பவளான பிராட்டியுடன முன்பு (இவ்வுலகில்) அவதரிக்கவனும, துறை யாதும் இல்லாத கோவிந்தா! – குறைவு ஒன்றும இலலாமல பரிபூரணனுமான எமபெருமானே! நின் துரை கழல் கீழ் – உன்னுடைய (சிலமபு) ஒலிக்கின்ற திருவடிகளின் கீழ, அடைக்கலம் ஆம் குறிபபுத் தந்தாய் – காக்கப்படவேணடிய வஸ்துவாக ஆகும்படியான உளளக கருத்தை (எனக்கு)க கொடுத்தாய், வெறி ஆரும் மலர் மகளும் நீயும் – வாஸனை நிறைந்த தாமரையில உள்ள பிராட்டியும் நீயுமாக, விண்ணவர்கள் அடி சூட – நித்யஸூரிகளும முக்தாகளும் உன திருவடிகளை தம முடியிற சூடிக கைங்காயம செயய, விண்ணில் இருக்கும் மேன்மை – ஸ்ரீவைகுண்டத்தில எழுந்தருளியுள்ள நிலையில நின்று, துறையாத வின அகற்றி – எங்களிடம குறையாது நிறைந்துள்ள கர்மங்களை ஒழித்து, அடிமை கொள்ள – (எங்கள்) கைங்காயத்தையும நீ ஏற்பதற்கு, துறுக ஒரு நல் நாள் – விரைவில கிட்டுமபடி ஒரு நல்ல காலத்தை, நீ துரைத்திடாய் – நீ குறிபபிட்டருளவேணடும

கருத்து — பரபநந பகவதநுபவத்தைப பெறுவதற்குத துடிதுடிபபான 12

108 தத்துவமுந் நாதனமும் பயனுங் காட்டுந்
தாரமுத லிருநான்குந் தன்க ருத்தான்
முத்திவழி நாமுயலும் வகையே காண
முதுந்தனிசைத் தருள்செய்த வைந்நா லுந்தும்
பத்திதனிற் படிவில்லார் பாஞ்சு மத்தப்
பார்த்தன்றேர் முன்னேதாந் தாழ நின்ற
வுத்தமனு நுத்தமநல் லுரைநா லேட்டு
முணர்ந்தவர்தா முகந்தெம்மை யுணர்வித் தாரோ 13

உரை — தத்துவமும் சாதனமும் பயனும் காட்டும் – ததுவதனை யும உபாயதனையும பலனையும வெளியிடுகின்ற, தாரம் முதல் இரு நான் தும் – ப்ரணவதனை முதலாகககொணட எடடு அகஷரஙகள அமையப பெறற திருமநதரதனையும, முத்திவழி – மோகஷதின உபாயதில, நாம் முயலும் வகையே காண – நாம அநுஷடிககும பரகாரதனைக காணபதற காக, முதுந்தன் தன் கருத்தால் – எமபெருமான தன திருவுள்ளதால, இசைத்து அருள் செய்த – (வேதததில பிரிநதிருநத இரு பாகஙகளை)ஒனறு கூடடி (உலகுககு) அருள் புரிநத, ஐந்நாலைந்தும் – இருபதனைநது அகஷ ரஙகள் அமைநத தவயதனையும பத்தினில் படிவ இல்லார் – பசதி யோகதில ஈடுபடமுடியாதவாகள, பரம் சுமந்த – (தமமைக) காககும் பொறுபபை (அவனமீது) சுமநத, பார்த்தன் தேர் முன்னே – அரஜுந னுடைய தேரின முனனே, தாழ நின்ற – (பாகனைகத) தாழநது நினறவனை, உத்தமனார் – ஸாவேசுவரனுடைய, உத்தம நல் உரை நாலேட்டும் – உயாநத நலலுபதேசமாகிய மூப்பதிரணடு அகஷரஙகள பொருநதிய சரம சுலோகதனையும, உணர்ந்தவர் – (அாததததுடன) அறிநத ஆசாரயாகள, எம்மை உகந்து – நமமீது மகிழநது, உணர்வித்தார் – உபதேசிததனர.

தாம—அசை

கருதது — ரஹஸயஙகள மூனறையும அாததததுடன ஆசாரயாகள சிஷயாகளிடம மகிழநது உபதேசிபபர. 13

கடடளைகலிததுறை

109 பரக்தும் புகழ்வரும் பைம்பொருள் வாயத்திடும் பத்தர்களா
யிரக்கின் றவர்க்கிவை யீந்தா லறமுள தென்றியம்பார்
காக்குங் கருத்துடைத் தேசிகர் கன்றென நம்மையெண்ணிச்
சுரக்குஞ் சுரவிகள் போன்மோரி கின்றனர் சொல்லழதே. 14

உரை — ரகஷிகும கருத்துடைத் தேசிகர் – (ரஹஸயாததஙகளை) ரஹஸயமாய வைதுகொளளுந திருவுள்ளமகொணட நம ஆசாரயாகள, பத்தர்களாய் [illegible] – பகதிபுளளவாகளாய வநது பராததிக கும அதிகாரிகளுகது, [illegible] – இநத ரஹஸயாததஙகளை உப தேசிததால, பரக்தும் புகழ் வரும் – (நாடடில) பரவுகினற கீரததி உண டாகும, பைம்பொருள் வாய்ந்திடும் – மிகுநத செலவம கிடைககும, அறம் உளது – புணயமும உணடாகும, என்று இயம்பார் – என்று (நினைதது) உபதேசிகமாடடாகள, நம்மைக் கன்று என எண்ணி – நமமைக கன்று போல நினைதது, சுரக்கும் சுரவிகள்போல் – (தம சனறுகளுப பாலைப்) பெருககும காமதேனுகளைபோல, சொல் அழதது–உபதேசமாகிய அமுதனை, சொரிகின்றனர் – மிகுத கருணையுறனா.

கருத்து — ஸ்தாசாரியாகள சிஷ்யாகளுக்கு உபதேசிப பது கிருபையினாலேயன்றி, அற்பபலங்களினாக கருதியலல 14

110 சோகந் தவிர்க்குஞ் சுருதிப் பொருளொன்று சொல்லுகின்றே
நாகந் தனக்கு மிராக்கதம் தந்தமக் குஞ்சானை
மாகஞ் டலன்மக னகிய வாவலிப் பேறியவோர்
காகம் பிழைத்திடக் கண் ணழி வேசெய்த காதுத்தனே 15

[பாசுரம 15-முதல 19 வரை அபயப்ரதாநஸாரம]

உரை — சோகம் தவிர்க்கும்—ஸகலதுகங்களையும ஒழிகக்கூடிய, சுருதிப் பொருள் ஒன்று — வேதாதின ஸாராதாதம ஒனறை, சொல்லுகின் றேம் — வெளியிடுகினறோம (அதாவது—) ஆகண் டலன் மகன் ஆகிய — இதரனுடைய புததிரனாகிய, அவலிப்பு ஏறிய — காவம கொணட, ஓர் காகம் பிழைத்திட — ஒரு காகாஸுரன பிழைகக்குமபடி, கண் அழிவே செய்த காதுத்தனே — (உயிரைப போக்காது) ஒரு கணணை மாதரம் அழித்த இராமபிரான ஒருவனே, நாகம் தனக்கும் — (முதலிலவாயப்பட்ட) கஜேந்தரனுக்கும, இராக்கதற்கும் — விபீஷணனெனனும ராக்ஷஸனுக்கும, நமக்கும் — (மூகதியைவிரும்பும) நமக்கும, சரண் ஆம் — உபாயமாக ஆவான

கருத்து — சேதநாகள அபராதம செயதிடடாலும எமபெருமானை சரணமடைநதால அவன ரகஷித்துவிடுவான எனபதே வேதஸாரமாகும 15

ஸணசீராசிரியவிருத்தம

111 * ஒருக்காலே சரணாக வடைகின் றறந்து
நனக்கடிமை யாகின்றே னென்கின் றறந்து
மருக்காதே யனைவர்க்கு மனைவ ராலு
மஞ்சேலென் றருள்கொடுப்ப னிதுதா னேது
மிருக்காலு மெழின்முனிவர் நினைவி னலு
மிவையறிவார் செயலுடனென் னினைவி னலு
நெருக்காத நீள்விரத மெனக்கொள் நென்று
நெறியுரைத்தார் நிலையுணர்ந்து நிலபெற் றேமே. 16

* ஸகாயதவ வாவனாய தவாஹீதி ய யாசதே ।
கூஹயம் ஸவ-ஹ-தெஹ்யா ஏதாவ்ரதம மம ॥
ப்ரதீம் ஷ்யாதீம் ஸுகாவாஸம் ஷஸ்ரு ய வ்ரியவ, ஸுகம் ।
ஸரீஷ்யாமி ஜஹி கரவ யவ-ஹ-மலமம் ஷ்யாதம் ॥

உரை — ஒருக்காலே சரணமாக அடைகின்றேற்கும் — ஒருமுறையே (எனையே ச)சரணமாக அடைந்தவர்களுக்கும், உனக்கு அடிமை ஆகின்றேன் என்கின்றேற்கும்—உனக்குத் தாஸனாக இருக்கின்றேனென்று என்று அநுஸந்தித்தவனுக்கும், அருக்காதே — சிறிதும குறைவின்றி அனைவர்க்கும் அனைவராலும்—ஸகலபராணிகளுக்கும் ஸகலபராணிகளாலும, அந்தோ என்று அருள் கோடுப்பன் — பயமடையாமலிருக்கும்படி அபயப்ரதானம செயவேன், இதுதான் — இவ்வாறு செயவதுதான, ஓதும் இருக்காலும் — அதயயனம செயயபபடும வேதத்தாலும, எழில் முனிவா நினைவினாலும் — பெருமை பொருந்திய முனிவாகளால செயயபபட்ட ஸமருதியினாலும, இவை அறிவார் செயலுடன் — வேதத்தையும ஸமருதியையும அறிந்த பெரியோாகளின அநுஷ்டாநத்தாலும, என் இசைவினாலும்—என உடனபாட்டாலும, எனக்கு நேருக்காத — எனக்கு நீக்கமுடியாத, ஒன்று நீள் விரதம் — ஒரு பெரிய வரதம (ஆகும), என்னும் தெரி உரைத்தார் — என்று சரணாகதிமாகத்தை உபதேசித்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய, நிலை உணர்ந்து — உறுதியை நினைந்து, நிலை பெற்றோம் — (நாம) உஜ்ஜீவித்தோம

கருத்து — ஸ்ரீராமபிரான சரணாகதனுக்கு அபயபரதானம செயவதாயச செயத பரதிஜ்ஞையை நினைத்தால உஜ்ஜீவிக்க வழியுண்டாம

கட்டளைக்கலித்துறை

112 பொன்னை யிகழ்ந்து விருகங்கள் புல்லிய புல்லுகந்தான்
மன்னை நெடுப்பதற் பொன்னலை தேமன் னுலகனைத்துந்
தன்னை யடைந்திடத் தானருள் செய்யுந் தனிச்சிலையோன்
பொன்னடி நாமடைந் தோம்படு மாறென்கொல் செய்திடினே

உரை — விருகங்கள் — மிருகங்களை, பொன்னை இகழ்ந்து — பொன்னை (அதன பெருமையறியாது) வெறுத்துவிடடு, புல்லிய புல் உகந்தால் — அறபமான புலலையே பரியமாகக்கொண்டாலும, மன்னர் எடுப்பது— அரசாகள (விரும்பி) எடுத்துக்கொள்வது, அப் பொன் அலதே?— அப் பொனனைத தவிர வேறு உணடோ? (அதுபோல்) மன் உலகு அனைத்தும் — நிலைபெறற உலகம முழுதும, நன்னை அடைந்திட — தனனைச் சரணமாக அடைய, தான் அருள் செய்யும் — நான கருணை செயபவனும, தனிச் சிலையோன்— நிகரறற விலலையுடையவனுமான ஸ்ரீராமபிரானுடைய, பொன் அடி நாம் அடைந்தோம் — அழகிய திருவடிகளை நாம சரணமாகப்பறறினோம, ஆர் புறம் செய்திடின் எங்கொல்?—(இதறகு மாறுக) யாரவேறு எநதக காரியததைச செயதாலும (நமகது) எனன (நஷடம்)?

கருத்து — எமபெருமானதிருவடிகளைப பறறுமவனே விவேகி மறறவன எபபடிச செயதால எனன! 17

113 வேதத் திரளின் விதியுணர்ந் தோர்கள் விரித்துரைத்த
காதற் கதியையு ஞானத்தை யுங்கரு மங்களையுஞ்
சாதிக்க வல்ல சரணு கதிதனி நின்றநிலை
யோதத் தொடங்து மெழுத்தின் றிறத்தி லுணர்மின்களே 18

உரை — வேதத்திரளின் – வேதங்களுடைய கூடடததின (வேத வேதாங்கங்களின), விதி உணர்ந்தோர்கள் – கடடளையை அறிந்த பூவா சாயாகள், விரித்து உரைத்த– தெளிவாக வெளியிடட, காதல் கதியையும் – பகதியாகிய உபாயததையும, ஞானத்தையும்– ஜ்ஞாநயோகததையும, கருமங் களையும் – கர்மயோகததையும, சாதிக்கவல்ல – முடிததுக கொடுகக சக்தியுளள, சரணுகதி – பரபததியானது, தனி நின்ற நிலை – (தானே ஈகலபலதததையும கொடுப்பதாய) ஒபபறறு ினற பெருமையை, ஓதத் தொடங்தும் – (வேதததை அதயயனம் செயயுமபோது) முதலில அதுஸந திககபபடுகினற, எழுத்தின் திறத்தில் – (முதல)எழுததாகிய பரணவததி னுடைய ஸவபாவததால, உணர்மின்கள் – அறிவீாகளாக.

இஙகுக கூறிய யோகங்களின ஸவரூபவிளகக ததை 55-வது பாசுர வுரையில காணக மறறயோகங்கள அநுஷடிககுமபோது ஆங்காஙகு முடி யாத அம்சங்களில் பரபததினைபஅநுஷடிதது அவறறை நிறைவேறறவேணடி யிருதலால மறற யோகங்களையும ஸாதிததுதாவலலது ப்ரபததி எனரு.

கருத்து — டரணவதனை ஆததுதணை நளகு அறிந தால பரபததியின ஸவரூபதணை நளகு அறியலாம. 18

ளணஜீராசிரியவிருததம

114 முவுலதுந் தன்பிழையைத் தானே சாற்ற
முனிவர்களுந் தேவர்களு முனிந்த வநாட்
டாவரிதா யெங்தும்போய்த் தளர்ந்து வீழ்ந்து
தனிக்காகந் தானிரந்த வுயிர்வ ழுங்கிக்
காவலினி யெமகக்கெங்துங் கடனென் றெணணிக்
காணநிலை யிலசீசினையன் றிட்ட வள்ள
லேவலிடைய ளிகக்கமிதற் காறென் றேது
மெழிலுடையா ரிணையடிக்கீ ழிருப்போ நாமே. 19

உரை— முழ உலகதும் – மூனறு உலகங்களிலும (அலஙது), தன் பிழையை – (பிராட்டியிடம்) தான செயத அபராததனை, தானே சாற்ற – தானே வெளியிடுபட பேசித தன்னுடைய காக்குமபடி வேணடு, முனிவர்

களும் தேவர்களும் – ருஷிகளும தேவதைகளும, முனிந்த அந்நாள்–(அவன மீதே) கோபித்து விரடடிய அகாலகதில, தாவு அரிதாய் – பறறுக கோடு (அவலமபம) கிடைகாமல, எந்தும் போய் – நாடெஙகும சுறறி, தளர்ந்து வீழ்ந்த – உயிரொடுஙகி (இராமனுடைய திருவடியிலேயே வந்து) விழுந்த, தனிக் காகம் இந்த – உதவியறற காகாஸுரன யாசித்த, உயிர் வழங்கி – உயிரபிசையளிகத, இனி எந்தும் காவல் எமக்குக் கடன் – இனிமேல எவவிடகதிலும (யாரையும) ரக்ஷிதலே எமமுடைய கடமை, என்று எண்ணி – எனறு திருவுளளஙகொணடு, காண நிலை இலக்கினை – ஒறறைக கண குருடாகும அடையாளதனை, அன்று இட்ட வள்ளல் – அபபொழுது (காகாஸுரனுகக) செயத பெருஙகொடையாளனான இராமபிரானுடைய, எவல் பயன் – சகஙகாயமே (நமகக உசித) புருஷார்தமாகும, இந்நீத்து ஊறு – இநதப பலனை பெறுவதறகு உபாயம, இரக்கம் என்று ஒரும் – (நாம செயயும பராததியால அவனுகக நம்மிடம உணடாகும) கருணை என்று உபதேசித்த, எழில் உடையார் – தேஜஸு பொருநதியவராகளான ஆசாரியாகளின், இணை அடிக் கீழ் – இரணடு திருவடிகளின கீழும, நாம் இருப்போம் – நாம நிலைபெறுவோம

இஙகுக காகாஸுரன வரலாறறை வெளியிடடமையால நாம அபராதம செய்திருப்பினும வேறு கதி இலலையென்று அறிந்து எமபெரு மானை சரணமடைநதால நமமைக காபபனென்றதாயிறறு கான–அனை

கருத்து — எமபெருமானுடைய சகஙகாயமே சேதனுககுப புருஷார்தம பரபதியால வசபபடட அவனுடைய அருளே அதறகு உபாயம 19

கடடளைகலித்துறை

115 தீருத்தம் பெரியவர் சேருந் துறையிற் செறிவிலர்க்கு
வருத்தங் கழிந்த வழியரு ளென்றநம் மண்மகளார்
கருத்தொன்ற வாகி வராக முரைத்த கதியறிவார்
பொருத்தந் தெளிந்துரைக் கப்பொய் யிலாமதி பெற்றனமே

[பாசுரம 20-முதல 23–வரை ரஹஸயசிகாமணி]

உரை — தீருத்தம் பெரியவர் – திருநதிய ஜனனாசுதம அநுஷடானம இவறறுல பெரிய மஹரிஷிகளால, சேரும் துறையில் – அநுஷடிகக படுமம (பகதியோகம முதலிய) உபாயததில, செறிவு இலர்க்கு – முயல்வ தறகு வேணடிய அதிகாரம இலலாதவாகக, வருத்தம் கழிந்த – சிரமமில லாமல எனிதில அநுஷடிகககூடிய, வழி அருள் என்ற – உபாயதனைத் தேவரீர அருள்புரியவேணடுமென்று பராரதனித்த, நம் மண்மகனார் – நம

முடைய பூமிதேவியினுடைய, கருத்து ஒன்ற – எண்ணம் நிறைவேறுமபடி, ஆதிவாகம் உரைத்த – ஆதிவராஹபபிராணுய அவதரித்த எமபெருமான வெளியிடட, கதி அறிவார் – (ப்ரபத்தியெனனும) உபாயதனின ஸவரூபதனதை அறிநத நம ஆசாரயாகள, பொருத்தம் தெளிந்து உரைக்க – நம தகுதியைக கணடு (அவவுபாயதனையே) உபதேசிகக, பொய் இலா மதி பெற்றனம் – அழிவு இலலாத ஜனனாநதனதைப் பெறறோம.

பூமிபபிராடடி முனனெருகால, ஜனனாநமும் சகதியுமிலலாத ஸாதாரண அதிகாரிகள பகதியோகதனதை அநுஷடிகக முடியாமல ஸமஸாரதனதில உழல்வதனதக கண்டு மனமுருகிந தாயகரு உளள கருணையாலே அவாகளை உய்விகக கருதி, ஸ்ரீவராஹபபிரானிடம ஸுலபமாய அனைவரும அநுஷடிகுமபடி ஒரு உபாயதனை வெளியிடுமபடி கேடக, அவன் இரணடு சுலோகஙகளால பரபதனதியை வெளியிடடான அவையே வராஹ சரமசுலோகமாய வழஙகுகினறன

கருத்து — ஸ்ரீவராஹசரமசுலோகதனதை ஆசாரயாகள உபதேசிக்க, சிறநத ஜனனாநதனதைப பெறலாம 20

[ஸ்ரீவராஹசரமசுலோகதனதை மொழிபெயாதது]

எணசீராசிரியவிருததம

116 * இடம்பெற்ற ரெல்லாமென் னுடலாய் நிற்ப
விடர்பிறப்பென் றிவையில்லா வெனனை யன்பா
லடம்பற்ற மவனென்று நினைந்தான் யாவ
னவனுவி சரியும்போ தறிவு மாறி
யுடம்பிற்ற நுபலம்போற் கிடக்க நானே
யுய்யும்வகை நினைந்துயர்ந்த கதியா லென்ற
னிடம்பெற்றென் னுடன்வாழ வெடுப்ப னென்ற
வெம்பெருமா னருள்பெற்று மருள்சேற் றேமே. 21

உரை — இடம் பெற்றர் எல்லாம் – (உலகில) இடம பெறறுளள யாவரும (ஸகலவஸதுகளும), என் உடலாய் நிற்ப – எனகுச சரீரமாய் நிறக, இடர் பிறப்பு என்று – நாசமும பிறவியும ஆகிய, இவை இல்லா

* 1 ஶ்ரிதெ உநவி ஸ்வஶ்ரெ ஸாரீரெ ஸதி யொ நரஃ ।
யாதாஸாஜெ ஶ்ரிதெ ஹ்ருதா விஶ்வரூபெவம் ச ஶாஜ்ஜி ॥
2 ததஶ்ரம் த்ரியஶாணம் தா கூஷவாஷாணஸ்ரிஹி ।
கூஹம் ஸ்ரூராதி ஶ்ரூகதம் நயாதி வராஶம் முதி ॥

[வராஹசரமசுலோகம்]

என்னை – இந்த தோஷங்கள இலலாத (ஸாவேசுவரணை) என்னை, அன் பால் – பரீதியுடனை, "அவன் அடம் பற்று ஆம் –" "அவனை (ஒருநாளுமை கைவிடாத) திடமான கதியாக ஆவானை", என்று யாவன் நினைந்தான் – எனறு எவன நினைந்தவனுடைய சரணமடைகினருமே, அவன் ஆவி சரியும்போது – அவனுடைய உயிர் நீங்குங்காலத்தில, அறிவு மாறி – தன் னினைவை இழந்து, தாரு உபலம் போல் உடம்பில் கிடக்க–கட்டைபோலும் கல்போலும் (தன) சரீரத்தில கிடக்குமபோது, உய்யும் வகை நானே நினைந்து – (அந்தச் சேதனன) உஜ்ஜீவிக்கவேண்டிய பரகாரத்தை தானே செயய நினைந்து, உயர்ந்த கதியால் – சிறந்த ஆசாரியகதியால், என்றன் இடம் பெற்று – எனனுடைய ஸ்தானமாகிய பரமபதத்தைப பெறறு, என் னுடன் வாழ – எனனோடிருந்து (ஸகலகைங்காயங்களையும செயது) வாழும் படி, எடுப்பன் என்ற – உயாத்திவைப்பேன் எனறு அருளிச்செய்த, எம் பெருமான் அருள் பெற்று–ஸ்ரீவராஹபிராட்டையுடைய கருணையைப் பெறறு, மருள் சேற்றேம் – அஜ்ஞானம் சூழியப்பெறறோம

கருத்து:— பரபந்நனை சேதனனை உஜ்ஜீவிபபிக்க ஸ்ரீ வராஹபபிரான கூறிய உறுதினையை நினைதலால கவலைகள பறந்துபோம. 21

கடடளைக்கலித்துறை

117 இரண்டுரை யாதநம் மேனை யுரைத்த வுரையிரண்டின்
றிரண்ட பொருள்க டெளிந்துடி நூனைத் தீ பாருளாற்
சுருண்டநற் ஞானச் சுடரொளி சூழ்றும் பரப்படதன்முன்
புரண்டது நம்வினை போமிடம் பாத்தினிப் போமளவே. 22

உரை:— இரண்டு உரையாத – இரணடுவாாதனை சொலலாத (சொனனை சொல் தவருத), நம் எனம் உரைத்த – நமமுடைய வராஹப் பிரான அருளிச்செய்த, உரை இரண்டின் – சாமசுலோகம இரணடின், திரண்ட பொருள்கள் தெளிந்து – ஸாரமான அர்த்தங்களை (நாம) அறிநது, தின் அருளால் – (அவனுடைய) வலிய கருமையிலை, அடி நூடினம் – (அவன)திருவடிகளையே உபாயமாகவும் பலனுகவும கொணடோம சுருண்ட நம் ஞானச் சுடர் ஒளி – (காமஸமபநதத்தால எலலா விஷயதனையும அறிய முடியாது) சுருங்கியுளள நம ஜ்ஞானமாகிய தேஜஸஸின் ப்ரகாசம, சூழ்றும் பரப்பதன் முன் – எல்லாவிடதநிலும பரவுவதறகு முன (எல்லாவறறையும அறியும சகதியைப் பெறுவதறகு முன), நம் வினை புரண்டது – நம முடைய காமம் அகனறுவிடடது இனி போம் இடம் பார்த்து – இனித் தாம் போகததகக இடதனைப பாாத்து, போம் அளவே – (அவை) போக வேண்டிய அளவேயுள்ளது.

தாமபூதஜ்ஞாநம் காமபூமியில எலலாவறறையும அறியமுடியாது சுருங்கிககிடககின்றது முகதிபெறறதும அநத ஜ்ஞாநம மலாந்து எல்லாவறறையும அறிகின்றது.

சேதநன் முகதிபெறுமபோது எலலாக காமஙகளும ஒழியவேணடியவை யாதலின் அவனுடைய புணயகாமம அவனுடைய நணபாகளிடமும, பாப காமம விரோதிகளிடமும் போய்ச சேருமென உடநிஷதது க கூறுகின்றது.

கருத்து:- வராஹசரமசுலோகததினபடி எமபெருமான திருவடிகளைப பறறுமவனுககு ஸகலகாமங்களும ஒழியும.

118 மலையுங் துலையுமென் றெண்ணியும் வன்பெரும் புண்டரங்கித்
தலையும் வெளுத்தபின் றனே யழிய விசைகின்றிலீ
ரலையுங் கடல்கொண்ட வையம களித்தவன் மெய்யருளே
நிலையென்று நாடி நிலைநின்ற போய்ம்மதி நீக்குமினே 23

உரை — மலையும் – (ஸதிரமென்று நாம நினைககும) மலையும, துலையும் – (ஒரு காலததில) சிதறிப்போம, என்று எண்ணியும் – எனறு அறிநதிருநதும், வன் பெரும் புண் தீரங்கி – வலிய பெரிய புணணையுள்ள சரீரம் மடிப்புவிழுநது, தலையும் வெளுத்த பின் – தலையும நரைததுப் போன பின்பும், அழிய இசைகின்றிலீர்! – மரணமடைய மனமிலலாதிருககும சேதநாகளே! அலையும் கடல் கொண்ட – அலைநிறைநத ப்ரளயஜலமுத்ரத்தால கொள்ளப்படட, வையம் அளித்தவன் – உலகத்தை (அக்கடலிலிருந்து எடுதது) ரகஷிதத ஸ்ரீவராஹப்பிரானுடைய, மெய் அருளே – ஸதயமான கருணையால அவதரிதத பரபதத்தியே, நிலை என்று நாடி – ஸ்திரமான உபாயமென்று அறிநது, நிலை நின்ற – (உலக னிடம வெகு காலமாக) வேரூன்றி நிறகின்ற, பொய்ம்மதி நீக்குமின் – அஜ்ஞாநததை ஒழித்துக்கொளவீாகளாக தான் – அசை

கருத்து:— சேதநன், சரீரம் அநிதயமெனபதைக கணடு தான உஜ்ஜீவிகக பரபததியை அநுஷடிககவேணடும 23

119 * கண்ணன் கழறேழக் கூப்பிய கையின் பெருமைதனை
யெண்ணங் கடக்க வெழனைத் துறைவ ரியம்புதலாற்
றிண்ண மிதுவென்று தேறித் தெளிந்தபின் சின்மதியோர்
பண்ணும் பணிதிகள் பாற்றிப் பழந்தொழில் பற்றினமே 24

[அஞ்ஜலிவைபவம்]

ஸ்ரீ ஆளவநதார ஸ்தோதரம 28-வது சுலோகம்—

* கூஷஜிஷ—ஹிஷு கூஷாவி கெநவிசு
வீர உஷு
யயா தயாவாzவி வகூ்ஷ்ஷுதாzஜுஷீ: ।

உரை — கண்ணன் கழல் தொழ – எமபெருமானுடைய திருவடி னை வணஙகுவதறகாக, கூப்பிய கையின் — கூபபபபபட்ட கைகளின ்தஜலியின), பெருமைதனை – பரபாவதனை, எழனைத்துறைவர் – ஆள ்தாா (யாமுநமுனிவா), எண்ணம் கடக்க – நம நினைவின எலலையை யியதாக, இயம்புதலால் – (ஒரு சுலோகததால) அருளிசசெயதபடி ால், இது திர்ணம் என்று – இதுவே திடமான ஸிததாநதம எனறு, ருதித் தெளிந்த பின் – (நாம) நிசசயிததுத தெளிநத பிறகு, சின்மதியோர் ்னணும் – அறபபுததினையுடையவாகள செய்கின்ற, பணிதிகள் பாற்றி– ாதஙகளை ஒழிதது, பழந்தொழில் பற்றினம் – பழமையாய வநத செயகை -கிய பரபததினை (உபாயமாக)க கொணடோம

கைகளைக கூபபுவதறகு அஞஜலி எனறு பெயா. இது ஒரு அடை ளமாகும இதைக கணடு எமபெருமானுககு உண்டாகும மகிழச்சி மற்பாலதன்று எமபெருமானிடம் பரநயாஸம செயதவன தன்னைக் ்துககொளள மறுபடியும ஒரு காாயமும செயயவேணடாதபடி நிறகும லையையும காட்டுகினறது அஞஜலி

கருதது.— ஆளவநதாா வெளியிடட அஞஜலியின வைபவததை அறிநதவன அஞஜலிசெயய முறபடுவான.

எணசீராசிரியவிருததம

120 பொங்குபுன லாறுகளிற் புவன மெல்லாம்
பொற்கழலா லளந்தவன்றன் றுளால் வந்த
கங்கையெனு நதிபோலக் கடல்க ளேழிற்
கமலைபிறந் தவனுகந்த கடலே போலச்
சங்குகளி லவனேந்துஞ் சங்கே போலத்
தாரிலவன் றம்முடுளவத் தாரே போல
வெங்கள்துல பதிகளினை மேலா மென்றே
யெண்ணியநல் வார்த்தைகணு மிசைகின் றேமே 25

[பாசுரம் 25, 26, 27—பரதாநசதகம்]

உரை — பொங்கு புனல் ஆறுகளில்–பெருகிவருகின்ற ஜலததை ்டைய (உலகிலுளள) ஆறுகளுகளுள், புவனம் எல்லாம் – உலகமுழுதும், ான் கழலால் அளந்தவன்றன் – (தரிவிகரமாவதாரததில தனனுடைய) ்கிய திருவடிகளால அளநத எமபெருமானுடைய, தாளால் வந்த –

திருவடிகளிலிருந்து வந்த, கங்கையெனும் நதிபோல — கங்கை எனனும நதி (சிறபபுறறது) போலவும, கடல்கள் ஏழில் — ஏழு ஸமுதரங்களுள், கமலை பிறந்து — பிராடடி அவதரிதததலை, அவன் உகந்த கடலே போல — அவவெமபெருமானுககு பரியமான திருப்பாறகடல (சிறபபுறறது) போலவும, சங்குகளில் — சஙகஙகளுகளுகளுள, அவன் ஏந்தும் சங்கேபோல— அவவெமபெருமான (திருகைகயில) ஏநதுகினற (பாஞசஜநயமெனனும) சஙகம (உயாநதது) போலவும, தாரில் — புஷபமாலைகளுகளுள, அவன் தன் துளவத் தாரேபோல — அநதப பகவான அணியும குளிாநத திருத துழாயமாலை (சிறபபுறறது) போலவும, எங்கள் தலபதிகள் — எஙகள பரபநநகுலததிறகுத தலைவாகளான ஆழவா முதலியவாகள, இவை மேல் ஆம் என்றே எண்ணிய — இவையே சிறநதவை ஆகும எனறு நிசசயிதது அநுஸநதிதத, நல் வார்த்தைகள் — நலல உபதேசஙகளை, நாம் இசைகின் றேம் — நாம அஙகீகரிதது நடகினறோம

தரிவிகரமாவதாரததில பரஹமலோகததிறகுச சென்ற திருவடி யில பரஹமா திருமஞசனமசெயய அந்ததோதகம கஙகையாயபபெருகியது.

கடல ஏழு— உபபு, பால, தேன், நெய், கருபபஞசாறு, தயிர், சுத்தஜலம இவறறுல ஆகியவை

கருதது — பூவாசாரயாகள முகியமாகக காட்டி உபதேசிதத விஷயஙகளையே பரபநநன ஏறறு நடபபான.

121 சீர்க்கடலின் றிரையென்னத் தகவான் மிக்க
தேசிகராய்த் திண்ணிருளாங் கடலை நீக்கிப்
பாற்கடலோன் றிருவணையாய் நின்று பாராங்
காணுத பவக்கடலைக் கடத்து கின்ற
னீர்க்குமரக் கலமென்ன விறைவ ரின்ப
மெழுந்தழியுங் குமிழியென விகந்தோ ழிந்தோ
மார்க்கினிநா மென்கடவோ நமக்கு மாரொன்
கடவாரொன் றடைந்தவர்கட் கறிவித் தோமே. 26

உரை — பாற்கடலோன் — திருபபாறகடலில பளளிகொணட எமபெருமான, சீர்க் கடலின் திரை என்ன—சிறபபுறற ஸமுதரததின அலை யென்னுமபடி(மேலமேல வருகினற), தகவால் மிக்க தேசிகர் ஆய்—கருணை மிகுநத ஆசாரயராக அவதரிதது, திண் இருள் ஆம் கடலை நீக்கி — (கம முடைய அஜஞாகமாகிய) வலிய இருள எனனும கடலினைறுமம நீகக, திரு அணையாய் நின்று—சிறநத பாலமாயத தானே நினறு, பாரம் காணாத— கரை காணமுடியாத, பவக் கடலைக் கடத்துகின்றான் — ஸமஸாரமாகிய

ஸமுதாரதகினினறும் (நமஸமக) கரையேறறுவிககினருன, ஈர்க்தும் மரகீ கலமென்ஈ – (மனிதரை) இழுததுசசெல்லுகினற ஓடமெனனப்படுமவ ரான, இறைவர் இன்பம் – (பரஹமா முதலிய) தேவாகளின ஸுகமும், எழந்து அழியும் தமிழ் என – (நீரில) கிளமபி அமிழும நீாகதமிழ் (போல் நிலையாதது) எனறு (நினைதது), இகந்து ஒழிந்தோம்– (அகில விருபபதனை) விடடொழிததோம், அடைந்தவர்கட்கு – (நமமை வநது) அடைந்தவர் களுககு, நாம் இனி ஆர்க்கு என் கடவோம் ? – (பரபநநரான) நாம் இனி யாருககு எவவிஷயததில கடமைப்படடுளளோம் ?, நமக்தும் ஆர் என் கடவார்?– நமகதும யாா எவவகையில கடமைப்பட்டுளளா? (எம்பெருமா னும் நாமுமே ஒருவருககொருவா கடமைப்பட்டுளளோம), என்று அறி வித்தோம் – என்று உபதேசிதததோம

ப்ரஹமாதிதேவா, சேதநருககு அறபபலன்களையே தரவல்லாய் எமபெருமானுடைய உதவியினறிக காாயமசெய்ய வலலமையறறிருக் கின்றனா. ஆதலின, சிறிதுதூரமே மனிதரை இழுததுசசெல்லவல்லதும் பிறாஉதவியின்றிச செலலமுடியாததுமான மரககலம அவாகளுக்கு உவமானமாகபபட்டது.

கருத்து — எமபெருமானே ஆசாாயனுயவநது உப தேசிததுச சேதநனை உபாயததில மூடடி ஸமஸாரபநதத் தைத தாகினருன. சேதநன எமபெருமானுககே கட மைபபடடவனுவான 26

122 காசினியின் மணியனைத்துங் காயா வண்ணன்
கடைந்தெடுத்த கவுத்துவத்தின் சீர்மைக் கோவ்வா
காசிமுத லாகியநன் னகரி யெல்லாங்
கார்மேனி யருளாளர் கச்சிக் கோவ்வா
மாசின்மனந் தெளிழுனிவர் வதுத்த வெல்லா
மாலுகந்த வாசிரியர் வார்த்தைக் கோவ்வா
வாசியறிந் திவையுரைத்தோம் வையத் துள்ளீர்
வைப்பாக விவைகொண்டு மகிழ்மி னீரே. 27

உரை:— காசினியில் மணி அனைத்தும் – பூமியிலுளள ரதநஙகள் முழுதும, காயா வண்ணன் கடைந்து எடுத்த – காயாம்பூவைபபோனற நிற முடைய எம்பெருமான (கடலை) கடைநது (அதினினறும) எடுதத, கவுத் துவத்தின் சீர்மைக்கு ஒவ்வா– கௌஸதுபமெனனும ரதநததினை சிறபபுக்கு ஒப்பாகா, காசி முதலாகிய நல் நகரி எல்லாம் – காசி முதலிய புணய ஸதலமெலலாம, கார்மேனி அருளாளர் கச்சிக்கு ஒவ்வா – மேகமபோனற

திருமேனியையுடைய பேரருளாளா எழுந்தருளியிருக்கும் காஞ்சிபுர திறகு ஈடாகா, (அவைபோல) மாசு இல் – குறறமறற, மனம் தெளி முனிவர் – மனததெளிவையுடைய மஹாஷிகள், வதுத்த எல்லாம் – விளகஙிவெளியிடட (ஸமருதி, புராணம) எலலாம, மால் உகந்த ஆசிரி யர் – எமபெருமானுடைய கருபைககு உரியரான (நமமாழவார முதலிய) ஆசாரயாகளின, வார்த்தைக்கு ஓவ்வா – ஒரு வாததைககு ஸமமாகா, வாசி அறிந்து இவை உரைத்தோம் – (பொருளகளின்) தாரதமய அறிநது இவவிஷயஙகளை (ஏறறததாழவுகளை)க கூறினேம வையத்துள்ளீர் ! – உலகததிலுள்ளோரகளே ! நீர் இவை வைப்பாகக் கொண்டு மகிழ்மின் – நீஙகள இவவிஷயஙகளை அருமையான புதையலாக ஏறறு மகிழவீரகளாக.

கருத்து — சேதநன ஆசாரயோபதேசததைக கடைப பிடிதது உஜ்ஜீவிககவேணடும 27

123 அந்தமிலாப் பேரின்ப மருந்த வேற்து
மடியோமை யறிவுடனே யென்றுங் காத்து
முந்தைவினை நிரைவழியி லொழகா தெம்மை
முன்னிலையாந் தேசிகர்த முன்னே சேர்த்து
மந்திரமு மந்திரத்தின் வழியுங் காட்டி
வழிப்படுத்தி வானேற்றி யடிமை கொள்ளத்
தந்தையென நின்றதனித் திருமா றளிற்
றலைவைத்தோஞ் சடகோப னருளி னலே 28

[பாசுரம 28, 29, 30– உபகாரஸஙகரஹம]

உரை — அந்தம் இலாப் பேர் இன்பம் – அளவறற பெரிய மோ க்ஷானநததனை, அருந்த ஏற்தும் அடியோமை – அநுபவிபபதறகுத தகுதி யுளள தாஸரகளான எமமை, என்றும் அறிவுடனே காத்து– எபபொழுதும நிதயமான தாமபூதஜ்ஞானததுடன ரக்ஷிதது, எம்மை – எஙகளை, முந்தை நிரை வினைவழியில் ஒழகாது – அநாதியாயத தொடாநதுவரும காமப பெருககில (கரையேறுமல) ஆழநது செலலாதவாறு, முன் நிலை யும் – (நமககு அருளபுரிய) முதல ஸதாநததில நிறகினற, தேசிகர் தம் முன்னே சேர்த்து – ஆசாரயாகளபகதல கொணடுசோதது, மந்திரமும்– திருமநத்ரம முதலிய மநதரததையும, மந்திரத்தின் வழியும் காடடி – அநத மநதரத தில சொலலப்படும (பரபததியென்னும) உபாயததையும உபதேசித்து, வழிப்படுத்தி – அவவுபாயததை அநுஷடிக்குமபடியும செயது, வான் ஏற்றி – பரமபதததில் சோப்பிதது, அடிமை கொள்ள – (நாம செயயும) கைஙகாயததை ஏறறுககொளளுவதறகு, தந்தை என நின்ற – (இவ்வளவு மஹோபகாரம் செயய முறபட்டதால) தகப்பன் என்னும்படி நின்ற, தனித்

திருமால் தாளில் – நிகரற்ற எமபெருமான் திருவடிகளில, சடகோபன் அருளினல் – நமமாழ்வாருடைய கருபையாலே, தலைவைத்தோம் – தல வணஙகப்பெறரேம்

" அடியோமை என்றும் காதது " " அடியோமை என்றும் அறி வுடனே காதது " என்று இரணடு தொடராகஙகி கொளக எம்பெருமான ஜீவனுடைய ஸவரூபதததையும ஸவபாவததையும மாறறவல்லவனுயினும, தன நிதயமான ஸஙகலபததாலே ஜீவனே நிதயனுகஙி ஜீவஸவரூபததை யும், தாமபூதஜஞாநததை ஜீவனைப் பிரியாத நிதயகுணமாகஙி ஜீவஸவ பாவத்தையும காகினுன் என்று தாதபாயம கொளக

இப்பாசுரம நம்மாழவா அருளிசசெயத திருவிருததததின் முதற் பாசுரதின் வயாகயாநமான உபகாரஸஙகரஹததைபபற்றி எழுநததாத வின், இங்கு ஆழவாரைப்பறறிக குறிகலாயிறறு

கருத்து:— ஸாவேசுவரனே சேதநாககு ஸகலஉபகாரங களையும செயயததகவன. 28

124 தான்றனக்குத் தன்னுலே தோன்றித் தன்னே
ரொளியணைக்குங் குணத்தாலுந் தன்னைக் கண்டு
தான்றனக்கென் றறியாத தன்கு ணத்தைத்
தன்குணத்தாற் றுனிறையிற் றுனே கூட்டி
யூன்மருத்துப் புலன்மனமா னுங்கா ரங்க
ளொருழலப் பிரகிருதி யன்றி நின்ற
நான்றனக்குத் தான்றனக்கென் றிசைவு தந்த
நாரணனே நான்மறையா னுன்கண் டேனே 29

உரை — தான் – ஜீவாதமாவாகிய தான், தனக்குத் தன்னுலே தோன்றி – தனக்குத தானே('நான' எனறு)தோன்றி, தன் ஓர் ஒளி அணைக் கும் குணத்தாலும் – தன்னுடைய ஒரு ப்ரகாசமபோனற தாமபூதஜஞாநத் தாலும், தன்னைக் கண்டு – ஜீவாதமாவாகிய தனனை அறிநது, தான் தனக்கு என்று அறியாத – (அசேதநமாதலால) தான எனறும தனககு எனறும அறிவில்லாத, தன் குணத்தை – தாமபூதஜஞாநததை, தன் குணத் தால் – தனககுக் கிடைததுள்ள ததது்வஜஞாநததால, தான் இறையில் தானே கூட்டி – தானே ஸாவஸவாமியான எமபெருமான்விஷயததிலேயே செலுததி, ஊன் – மாம்ஸமயமான சரீரம, மருத்து – ப்ராணவாயுக் கள், புலன் – இநதரியஙகள, மனம் – மனது, மான் – மஹான் எனனும் தத்துவம, ஆங்காரங்கள் – அஹஙகாரமெனனும் ததது்வம், ஒரு ழலப் பிரகிருதி – தனியான மூலப்ரக்ருதி, அன்றி நின்ற – ஆகிய அசேதநங்

களைகளைக்காட்டிலும வேறுபட்டுநிறகினற, நான் — ஜீவாதமாவாகிய நான, தனக்கு — ஸாவேசுவரனகிய தனககு (அடியன), தான் தனக்கு என்று — பகவானகிய தானே தனக்கு (ஸவாமி) என்று, இசைவு தந்த — (நான) அனகீகரிககுமபடி செய்த, நாராணனை — நாராயணனை, நான்மறையால் — நானகு வேதததால, நான் கண்டேன் — (ஒருவாறு) நான் அறிநதேன

ஜீவாதமா தனனைத்தவிர வேறெருரு வஸதுவை அறியுமபோது தனனுடைய ஜஞாநததாலேயே அறியவேணடும் இநத ஜஞாநம தாம பூதஜ்ஞாநமெனபபடும் அறிகிற ஜீவனும ஜஞாநஸவரூபமாகவே இருப்பதால ஜீவன் தாமிபூதஜஞாநமெனப்படுமம ஜீவாதமா, தன்னை "நான்" என்று அறியுமபோது தாமபூதஜஞாநம் வேணடுமெனற நிரப் பநதம் இலலை ஜீவன தனககுததானே "நான நான" எனறு தோனறிக கொண்டேயிருககிறன இவ்வாறு இருபபதறகுததான் பரதயகதவமெனறு பெயா ஜீவன் தனனுடைய தாமபூதஜஞாநததைககொணடும தனனை அறியலாம ஸூரியனுடைய ப்ரகாசம அவனைவிட்டுப பிரியாதிருபபது போல ஜீவனுடைய தாமபூதஜஞாநமும பிரியாமல அதன குணமாயிருக் கிறது ஆகவே ஜீவாதமா தனனை அறியும்போது தாமபூதஜஞாநம இலலாமல தானே அறியலாம, குணஙகளுடன கூடியவனை தனனை தாமபூதஜஞாநததாலேயே அறியலாமெனபது ஸித்தாநதம இநதத தாம பூதஜ்ஞாநதறகு அறிவிலலையாதலால இது அசேதநமாகும இதை எம பெருமானவிஷயததில செலுத்தினலதான ஜீவன உஜ்ஜீவிககலாம். அநஙனம செயவதறகுத தததுவஙகளின் ஸவரூபஜஞாநம வேணடும

கருதது — வேதாநதார்ததஙகளை அறிநதால எம பெருமானுடைய ஸவரூபதததையும ஜீவாதமாவின ஸவ ரூபத்தையும அறியலாம 29

125 கழியாத கருவினையிற் படிந்த நம்மைக்
காலமிது வென்றெருகாற் காவல் செய்து
பழியாத நல்வினையிற் படிந்தார் தாளிற்
பணிவித்துப் பாசஙக ளடைய நீக்கிச்
சுழியாத செவ்வழியிற் றுணைவ ரோடே
தொலையாத பேரின்பந் தாமே லேற்றி
யழியாத வருளாழிப் பெருமான் செய்யு
மந்தமிலா வுதவியெலா மளப்பா ராரே 30

உரை — கழியாத கருவினையில் — நீஙகாத பாபஙகளில, படிந்த நம்மை — அழுநதிக்கிடகினற நமமை, இது காலம் என்று —

இதுவே தக்க ஸமயமென்று (நினைத்து), ஒருகால் காவல்செய்து — (நம் முடைய பாக்யம் பகவமான) ஒருஸமயத்தில ரக்ஷிக்கமுறபட்டு, பழியாத நல் வினையில் — பழிகபப்படாத (குறறமறற) நலல காரயமாகிய பரபதத மாகககதில, படிநீதார் தாளில் பணிவித்து—ாடுபட்டுளள ஆசாரயாகளின திருவடிகளில் (நமஸ்மை) வணஙகசசெய்து, பாசங்கள் அடைய நீக்கி — காமபாசஙகள முழுதையும போககி, தொலையாத பேரின்பம் தர — அழி விலலாத பெரிய மோக்ஷஸாகதத்தக கொடுப்பதற்காக, சுழியாத செவ் வழியில் — திருமபுதல இல்லாத சிறநத ஆசசிராதிமாகககதால், துணைவரோடே மேல் ஏற்றி — (ஆதிவாஹிகாகளாகிய) துணைவரோடு ஸ்ரீவைகுணடததிறகு ஏறறுவிதது, அழியாத அருள் ஆழிப் பெருமான் செய் யும் — அழியாதவனுமக கருணைக கடலுமாகிய எம்பெருமான (சேதநனுககுச்) செயகினற, அந்தம் இலா உதவி எலாம்—எலலையிலலாத உபகாரங்களை எல லாம, அளப்பார் ஆர்?— அளவிட்டறிபவா யார? (ஒருவருமிலலையெனறபடி)

இஙகு 'அருளாழிப் பெருமான' எனுந தொடா பேரருளாளனைக் குறிககுமென்பா பெரியோா

சரீரததைவிடடுப் பிரிநது மோக்ஷதிறகுச செலலும ஜீவனுக்குத தஙகளதஙகள் எலலைகளில உபசாரஙகளைசசெயது வழிநடததுவிப்பவா ஆதிவாஹிகரெனபபடுவா, 67-வது பாசுரததின உரையிற காணக

கருத்து — சேதநனுககு எமபெருமான செயயும உப காரததை ஒருவருமஅளவிடமுடியாது 30

12ம நின்னருளாங் கதியன்றி மற்றென் றில்லே
னெடுங்காலம் பிழைசெய்த நிலக ழிந்தே
னுன்னருளுக் கினிதான நிலையு கந்தே
னுன்சரணே சரணென்னுந் துணிவு பூண்டேன்
மன்னிருளாய் நின்றநில யெனக்குத் தீர்த்து
வானவர்தம் வாழ்ச்சிதர வரித்தே னுன்னை
யின்னருளா லினியெனக்கோர் பரமேற் றும
லென்றிருமா லடைக்கலங்கோ ளென்னை நீயே. 31

[ஸாரஸங்க்ரஹம்]

உரை:— என் திருமால்! — எனக்கு நாதனை எமபெருமானே! நின் அருளாம் கதி அன்றி — உன்னுடைய கருபையாகிய கதியைத் தவிர, மற்று ஒன்று இல்லேன்—வேறு ஒரு கதி இலலாதவனுயிருககிறேன, நெடுங் காலம் பிழை செய்த நில கழிந்தேன் — அநாதிகாலமாக அபராதம் செயது வநத நிலைமை (இபபொழுது) கழியப்பெறறேன, உன் அருளுக்கு இனிதான

நிலை உகந்தேன் – உன் கருணையைபபெறுவதறகு (த தக்க) நலல ப்ரபத்தி மாாக்கததை விருமபினேன, உன் சரணே சரண் என்னும் துணிவு பூண்டேன் – உன் திருவடியே உபாயம என்னும உறுதிபையப பெறறேன, மன் இருளாய் நின்ற நிலை – திடமான அஜ்ஞாநமயமாய இருநத நிலைமையை, எனக்குத் தீர்த்து – எனககுப போக்கிவைதது, வானவர்தம் வாழ்சசி தா – நிதயஸூரிகளின் வாழுவை (எனககு)த தருமபடி, உன்னை வரித் தேன் – உனனை பராதநிதிதுககொணடேன, இன் அருளால் – (உன்) இனிய கருபையால, இனி எனக்கு ஓர் பரம் ஏற்றமல் – இனிமேல எனககு ஒரு பொறுபபும வைககாமல, நீ என்னை அடைக்கலம் கோள் – நீ என னை காகக வேணடிய வஸதுவாக ஏறறுககொளளவேணடும

கருத்து — பரபநநனுககு எமபெருமான ஒரு பொறுபபையும வைகக மாடடான. 31

கடடளைக்கலிததுறை

127 பாவும் மறைகளெ லாம்பதஞ் சேர்ந்தோன்ற நின்றபிரா
னிரவன் றிரவியின் காலத் தழைத்த வெழிற்படையோ
னரவுங் கருடனு மன்புட னேந்து மடியிரண்டுந்
தரவேந் தமக்கரு ளாற்றள ராமனந் தந்தனனே 32

[பாசுரம 32, 33, 34– விரோதபரிஹாரம]

உரை:— பாவும் மறைகள் எ(ல்)லாம் – ஸதோதரஞசெய்யுநதனமை யுள்ள வேதஙகள் முழுதும், பதம் சேர்ந்து ஒன்ற – தன் திருவடிகளில ஈடுபடடுப பேசிநிறக, நின்ற பிரான் – (அதனல்) உயர்நது நிற்கும் ஸ்வாமி யும, அன்று – அந்நாள, (பாரதபபோரில) இரவியின் காலத்து – ஸூரியன ப்ரகாசிக்கும பகறபொழுதிலே, இரவு அழைத்த–ராத்ரியை வருவித்த, எழில் படையோன் – ப்ரகாசமான சகராயுததததையுடையவனுமான எமபெரு மான, அரவும் கருடனும் – ஆதிசேஷனும பெரிய திருவடியும, அன்புடன் ஏந்தும் – பகதியுடன ஏநதிக் கைங்காயஞ்செய்கின்ற, அடி இரண்டும் எம் தமக்குத் தர– திருவடிகள இரண்டையும (யாமும கைஙகாயம் செய்யும படி) எமக்குக் கொடுகக (நினைநது), அருளால் – க்ருபையால, தளரா மனம் தந்தனன் – சோாவடையாத மனததைக கொடுததருளினன்.

பாரதயுத்ததில பதினன்காநாள, அர்ஜுநன தன புத்திரனை அபிமந்யுவைக் கொனற ஜயதரதனை அன்று மாலநேரத்திறகுள கொலலாவிடில அகனியில ப்ரவேசிபபதாய்ச சபதம செயதான. அதை அறிந்த தாயோதநாதியா ஜயதரதனை வெளியில் விடாமல மிக்க கவனத துடன் நிலவறையில வைத்துக் காதது வந்தனா. அர்ஜுநன கவலையை

நீக்கக கணணபிரான தனசகராயுதததால பகறபொழுதிலேயே ஸூரியனை மறைததுவிடடான் அதனால இரவாகக காணப்பட்டது. ஆஜாநனும் பொழுது மறைநதது கணடு தீப புக முயனருன. ஆஜாநன் தியிறபுகு வதை மகிழவுடன பாாகக எதிரிகள ஜயதரதனை முனனிட்டுககொண்டு வநதனர. அபபொழுது கணணன் சகரதனை நீகக்கியருள மறுபடியும் பகல்வர உடனே ஆஜாநன ஜயதரதனைக கொன்றான். இவவரலாறு இபபாசுரத்தின் இரணடாமடியிற கூறபபடடது

கருத்து — எமபெருமான பாகவதாகளுககு அநுகூலமான மனவுறுதியைத தருகினறான. 32

[ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய திருவடிகளில் ஈடுபடட இருவா ஒரு குளக்கரையில் நினறு அவருடைய புகழைபபறறிப் பேசுவதாக அமைநத இபபாசுரம மிகக ரஸமுளள ஒரு ஸமபாஷணையாயுளளது—]

பதிணைகுசீாசசநதவிருததம

128 அலர்ந்த வம்பு யத்தி நந்து தேன நந்தி யின்னக
லல்து லார சைந்த டைந்த நடைகோ ளாத தனமெனே
நலந்த விர்ந்த தால தென்கொ னுவின் வீறி ழந்ததா
னுவ ணங்து நாதர் தந்த நாவின் வீறி ழந்ததென்
சலந்த விர்ந்து வாது செய்து சாடி ழண்ட மீண்டரைச்
சரிவி லேனை னக்க னைத்து ரைத்த வேதி ராசர்தம்
வலந்த நுங்கை நாய னுர்வ னைக்கி சைந்த கீர்த்தியால்
வாரி பால தாம தென்று மாசில் வாழி வாழியே. 33

உரை — ஒருவா — அனம் அலர்ந்த அம்புயத்து இருந்து—ஹமஸம் மலாநத தாமரைபபூவில உடகாாநது, தேன் அருந்தி—(அதில் உள்ள) தேனைப் பருகி, இன் அகல் அல்துலார் — அழகிய அகன்ற அலகுலையுடைய ஸதரீகளினை, அசைந்து அடைந்த நடை — அசைநது நடககும நடையை, கொளாதது என் ? — கொளளாமல (வருநதி வாடிக) கிடபபதன் காரணம் எனன ?

மறறவா — நலம் தவிர்ந்ததால் — தன பெருமையை அது இழநது விடடதால் (தான வருநதிககிடகனறது)

ஒருவர் — அது என்கொல்? — அது எனன? (எவ்வாறு பெருமை இழநதது?)

மறறவா — நாவின் வீறு இழந்ததால்— (தன) நாவிறகுளள (பாலையும நீரையும பிரிககும) சகதியை இழநதுவிடடதால (இவவாறு வருநதின்றது).

ஒருவா — நா அணங்து நாதர் தந்த — வாகளுகளுத தேவதையாகிய ஸாஸவதியின கணவனுன பரஹமாவால கொடுகளப்படட, நாவின் வீறு என் இழந்தது? — நாவின அநதச சகதியை ஏன இழநதது ?

மறறவா — (கூறுகிறேன கேளும) ழஞ்ட மீண்டரை — அடிகளடி வாதததிறகு வநத மூரடாகளான வாதிகளை, சலம் தவிர்ந்து வாது செய்து சாடி — குறறமிலலாது வாதம செயது ஜயிதது, சரிவு இலேன் எனக் கனைத்து உரைத்த — (இனனும யாவா வாதமபுரிய வநதாலும) தளரமாட டேன எனறு காஜிததுக கூறிய, ஏதிராசர் தம் — ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய தும, வலம் தரும் கை நாயனர் — (அடைநதவாகளுகளுப) பலதைத தரும கையையுடைய எமபெருமானுடைய, வளாக்த இசைந்த கீர்த்தி யால் — சஙகமபோனறதுமான கோததி (உலகமெஙகும) பரவியதால, வாரி பாலது ஆம் — ஜலம் முழுதும பாலாகிவிடடதாம (ஜலம முழுதுமே பாலாகி விடடதால பாவிலிருநது நீரைபபிரிகளும சகதிகளு உபயோகமே ஏறபடா மல பயனறறுப்போயவிடடதை எணணி இநத அனனம வருநதிநிறகினறது.

என்றும் மாசில் அது வாழி வாழி — எகளாலததிலும குறைவுபடாத அநதப புகழ வாழகளடவது

சலம— வாதம செயயுமபோது ஏறபடும ஒருவகைக குறறம ஏதி ராசா— எதிராசா, செயயுளவிகாரம, நீடடல

கருத்து — ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய புகழ உலகில பரவாத இடமே இலலை 33

கடடளைகளித்துறை

129 சடையன் நிறலவர் கள்பெரு ஞானக் கடலதனை
யிடையமி ழாது கடக்கினு மீதள வென்றறியார்
விடையுட னேழன் றடர்த்தவன் மெய்யருள் பெற்றநல்லோ
ரடைய வறிந்துரைக் கவ்வடி யோழ மறிந்தனமே 34

உரை — சடையன் திறலவர்கள் — * சடையைத தரிசகும சிவ னுடைய பலத (தால் ஜளுாநத) தைப பெறறவாகள, பெரு ஞானக் கட லதனை— பெரிய ஜளுாநமாகிய ஸமுதரததை, இடை அமிழாது கடக்கினும்— நடுவில் அமிழநதுபோகாது தாணடினாலும (எவவளவு ஜளுாநம பெறறு னும), ஈது அளவு என்று அறியார் — இதுதான (அநத ஜளுாநஸமுதர தத தின்) அளவு எனறு அறியமாடடாகள, அடியோழம் — பாகவதாகளான நாமோவெனில, அன்று ஏழு விடைஉடன் அடர்த்தவன் —முன ஒருநாள ஏழு காளைகளையும ஒரே ஸமயததில ஒருசேர அடக்கிய கணனனுடைய, மெய்

* ஜளுாநம உலகுாரூபி.

அருள் பெற்ற நல்லோர் – நிலையான கருபையைப பெறற சிறநத ஆசாரியாகள, அடைய அறிந்து உரைக்க – முழுதும (ஸாராததஙகளெத தாஙகள) அறிநது (நமககு) உபதேசிகக, அறிந்தனம் – ஜஞாநததைப பெறரோம.

கருஷ்ணவதாரததில நபபினனனை மணகக்விருமபிய கணணன், அவள தநதை கநயாசுலகமாக வைதத ஏழு காளைகளையும தனபலததால அடகஙி அவளை மணநதுகொணட வரலாறு இரணடாமடியால கூறப்பட்டது.

கருத்து — ஆசாரியாகளுடைய உபதேசததால மதாந தரஸதாகளால அறியமுடியாத அாதததஙகளை அறியலாம.

எணசீராசிரியவிருததம

130 பாவளருந் தமிழ்மறையின் பயனே கொண்ட
பாண்பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்திற்
காவலனுங் கணவனுமாய்க் கலந்து நின்ற
காரணனைக் கருத்துறநாங் கண்ட பின்பு
கோவலனுங் கோமானு மான வந்நாள்
தாவைபிணை கோவியர்தங் குறிப்பே கொண்டு
சேவலுடன் பிரியாத பெடைபோற் சேர்ந்து
தீவினையோர் தனிமையெலாந் தீர்ந்தோ நாமே. 35

[பாசுரம் 35, 36, 37– முநிவாஹநபோகம்]

உரை — பா வளரும் தமிழ் மறையின் – பாசுரஙகள் நிறைநதுளள தமிழுவேதமாகிய திவயபரபநததின், பயனே கொண்ட – ஸாராததஙகளே அடஙகப்பெறறதும, பாண்பெருமாள் பாடியது – திருப்பாணழுவாால பாடப பெறறதுமான, ஓர் பாடல் பத்தில் – (அமலனதிபிரான எனனும) நிகாறற பத்துப பாசுரஙகளால, காவலனும் கணவனுமாய்க் கலந்து நின்ற காரணனை – (அனைதையும) காப்பவனும நாயகனுமாய (எலலா வஸதுகளிலும அநதாயாமியாய) க கலநது நிறகினற ஸாவகாரணனை எமபெருமானை, நாம் கருத்து உறக் கண்டபின்பு – நாம மனதில பதியுமாறு அறிநதபினபு, கோவலனும் கோமானுமான அந்நாள் – கோபாலனும (யதுவமசதது) அரசனுமாய அவதரிததிருநத அகாலததில், தாவை பிணை – (அவனுடன்) ராஸகரீடை புரிநதவாகளான, கோவியர்தம் குறிப்பே கொண்டு – இடைபபெணகளின் உளளககருதததையே (நாமும) கொணடு, சேவலுடன் பிரியாத – ஆணபகஷியை விடடு நீஙகாத, பெடை போல் சேர்ந்து – பெண (அனறில) பகஷிபோல (நாமும எமபெருமானைச) சோநது, தீவினையோர் தனிமை எலாம் – பாபிகளுகுளள உதவியறற நிலையெலலாம, நாம் தீர்ந்தோம் – நாம நீஙகபபெறரோம.

கருத்து — அமலனாதிபிரானுடைய அர்த்தத்தை நன்கு அறிந்த பாகவதர்களுடைய மனம் எம்பெருமானிடமே ஈடுபடும். 35

131 ஆதிமறை யெனவோங்கு மரங்கத் துள்ளே
யருளாருங் கடலுலக்கண் டவனம் பாண
னேதியதோ ரிருநான்கு மிரண்டு மான
வோருபத்தும் பற்றுக வுணர்ந்து ரைத்தோ
நீதியறி யாதநிலை யறிவார்க் கெல்லா
நிலையிதுவே யென்றுநிலை நாடி நின்றேம்
வேதியர்தாம் விரித்துரைக்கும் விளைவுக் கெல்லாம்
விதையாது மிதுவென்று விளம்பி னேமே 36

உரை – மறை ஆதி என ஓங்கும் – (உருவதத்தில்) வேதத்தின் முதல் அக்ஷரமாகிய பரணவம் எனனுமபடி உயர்ந்து நிற்கின்ற, அரங்கத்துள்ளே– ஸ்ரீரங்கவிமானத்திற்குள (பரகாசிக்கின்ற), அருள் ஆரும் கடலை – கருணையாகிய நீர் நிறைந்த அரங்கனாகிய கடலை, கண்டவன் நம் பாணன் – கண்டு அநுபவித்தவராகிய நம திருப்பாணழ்வாரால், ஓதியது ஓர் இரு நான்கும் இரண்டுமான ஒரு பத்தும்– அருளிச்செயலப்பட்டனவாய (நியமம்) அநுஸந்திக்கத்தக்கனவாய எட்டும இரண்டுமான நிகரற்ற அமலனாதிபிரான் பதுப பாசுரங்களையும், பற்றுக உணர்ந்து உரைத்தோம்– கதியாக அறிந்து அநுஸந்தித்தோம நீதி அறியாத – (பிற மதங்களை கண்டிப்பதற்கு வேண்டிய) யுக்திகளை அறியாதவர்களாய, நிலை அறிவார்க்கெல்லாம் – தத்துவங்களின் ஸ்வரூபத்தை (மாதத்ரம) அறிந்தவர்களுக்கெல்லாம, இதுவே நிலை என்று – இந்த ப்ரபந்தமே உறுதி தரவல்லது என்று (நினைத்து), நிலை நாடிநின்றேம் – (இதில் கூறப்பட்ட) நிலைமையை (அநுபவத்தை) அடைய விரும்பிநின்றோம். வேதியர் தாம் விரித்து உரைக்கும் – வேதாந்திகள் தாங்கள விரிவாக வெளியிடுகின்ற, விளைவுக்கெல்லாம் – பலன்களுக்கெல்லாம, இது விதை ஆதும் என்று – இந்த ப்ரபந்தம் காரணமான விதைபோன்றதாகும் என்று, விளம்பினேம் – (இந்த ரஹஸ்யத்தில) கூறினோம்.

கருத்து— அமலனாதிபிரானென்னும் ப்ரபந்தம் ஸகல பலன்களையும கொடுக்கவல்லதாகையால அதுவே சேதநர்களுக்குச் சிறந்த கதியாகும். 36

132 காண்பனவு முரைப்பனவு மற்றென் றின்றிக்
கண்ணனேயே கண்டுரைத்த கடிய காதற்
பாண்பெருமா ளருள்செய்த பாடல் பத்தும்
பழமறையின் பொருளென்று பரவு கின்றேம்
வேண்பெரிய விரிதிரைநீர் வையத் துள்ளே
வேதாந்த வாரியனென் றியம்ப நின்றே
நாண்பெரியோ மல்லோநா நன்றுந் தீது
நமக்துரைப்பா ருளரென்று நாடு வோமே 37

உரை — காண்பனவும் உரைப்பனவும் மற்று ஒன்று இன்றி – (தன்) கணணுல் காணபபடுவதும பேசபபடுவதும வேறு ஒரு வஸதுவாக இலலாமல், கண்ணனேயே கண்டு உரைத்த – எமபெருமானேயே கண்டு (அவனேபபறறியே) பேசியவரும, கடிய காதல் பாண்பெருமாள் – (எம பெருமானிடம) அதிகமான பகதியையுடையவருமான திருப்பாணழவா, அருள் செய்த பாடல் பத்தும் – அருளிச்செயத (அமலனதிபிரான என்னும) பததுப பாசுரங்களையும, பழ மறையின் பொருள் என்று பரவுகின்றேம் – அநாதியான வேதததின ஸாரம எனறு (நினைததுக) கொணடாடுகினறோம வேண் பெரிய – விருபபததால பெரியதும (எலலோராலும மிக விரும்பப படுகின்றதும), விரி திரை நீர்– அகனற அலை நிறைநத (கடல) நீரால சூழப படடதுமான, வை'பத்துள்ளே– இவவுலகததில, வேதாந்த ஆரியன் என்று– வேதாநதாசாரயன எனறு, இயம்ப நின்றேம் – (ஸ்ரீரஙகநாதன தானே) புகழுமபடி நிலைபெறறோம, (அதனல) நாம் நாண்பெரியோம் அல்லோம் – நாம அஹங்காரம நிறைநதவாகளாக ஆகமாடடோம நன்றும் தீதும்– நலல விஷயஙகளையும் தீய விஷயஙகளையும, நமக்து உரைப்பார் – நமகது உப தேசிகும ஆசாரயாகள, உளர் என்று நாடுவோம் – இருநதே தீரவா களென்று (துணிநது அவாகளை) தேடியே நிறபோம

கருத்து — ஸகலவேதாததஙகளையும தனனுள அடக கிகொணட அமலனதிபிரானுடைய வயாகியாநமாகிய இநத ரஹஸயததை ஆசாரயாபகல கேடடுத தெளிய முற படவேணடும. 37

அமிருதாசுவாதினி-உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதெசிகாய நமஃ

ஸ்ரீ:

பரமபதசோபானம்-உரை

சோதாநபபுல திருவேங்கடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

பொதுத்தனியன

ராசாநாஜஜயாவாதூ ொஸிகழி ॥

சொன்று . . வாழுவு.

சிறப்புத்தனியன்-உரை

வ்யாஜீக்ரூத்ரு விசாக்கிஸளயவஜவீஸொவொநஸ ஹணாந்ம
ஸாரீராணாவரதநஜாதஶிஹ யம் பூவீகுஸுத்ஸவாந்ஸம் ।
கஸிம்ஸ்ஷிதி வெஜெடஸுரகுவள ஸ்ரீஹாஷ்ருகாரொவெஶி
யம் கஸ்மிந்நூராஷம் ஹ்ருவொவஸித்ரூஶியெ ஶாஸ்மா ஶநம் ஸ்ஹஸ்திதெ॥

கஸியெ ஶநம்!- ஓ மனஸீம! யம்- எவா, விசாக்கிஸளயவஜவீஸொ
வாநஸஹணாந்ம- மோக்ஷமாகிய மேனைமாட்டநிறுத்து எறிய வழிய
படிகளாக கூறுவதை, வ்யாஜீக்ரூத்ரு - காரணமாகக்கொண்டு, ஜஹ -
இப்பூமியில, ஸாரீராணாவரதநஜாதம் - கடலிலேபான்ற சேதாந
சாஸ்தரங்களின ஆததமாகிய ரதநகுவியலை, ஸவந்ஸம்-முழுதும,
பூவீகுஸுத்ஸ- (பரமபதலோபாநமென்ன்ம காரநத்தினை மூலமாய)
வெளியிட்டாரோ, தஸ்மிந்ந - அந்த, ஸ்ரீஹாஷ்ருகாரொவெஶி -
ஸ்ரீபாஷ்யகாரரை ஒத்தவரான, வெஜெடஸுரகுவள - ஸ்ரீவேதாந்த
தேசிகன எனனும மஹாகவி, திஷ்டதி - பரகாசிக்குமபொழுது,
யம் கஸ்மிந்ச் வாராஷம் ஹ்ரி - வேறு ஒரு அறடமனிதனை, உவா
ஸித்ரூம் -பூஜிப்பத்றகு, ஶாஸ்மாஃ - போகாதே (மூயலாதிரு), (அவ்
வாறு இருந்தால்) தெ - உனகு, ஸ்ஹஸ்தி - மங்களம (உண்டாகுமா.)

தவெஷ நஶோஷ்ஹ்ரூ ஸ்ரூரவெ தாஜ்ஞஸுவிஹவாய வெஜெடஸுராய ।
பூவதபூயஜ்ஜநாநாம ஹ்ருஶெள வாஸிவெஷஹஶிஷ்ருவொவாநஸ்஥ ॥

(யம் - எவா), ஹ்ருஶெள - இப பூமியிலேயே, ஜநாநாம - ஜநங்
களுக்கு, வாஸிவெஷஹஶிஷ்ருவொவாநம்- பரமபதமாகிய மேனமாளி

கைகுச செலலும படிகளை (வெளியிடும இபபிரபந்ததை), வூ வதுயங் - வெளியிடடாரோ, தாஉபூஷவிஹவாய - அவவளவு பெருமைவாயநத, தவிஷெ - அநத, வெஹடெஷாய - வேதாநத தேசிகனெனனும, மூரவெ - ஆசாரயனுககு, நமஃ கூஷூ - (நம) வணகமும சேரககடவது

தேனேறு தாமரையா டிருமார் பன்றன்
றிண்ணருளா லவனடியில் விவேகம் பெற்றிங்
கூனேறு பவக்குழியை வெறுத்த தற்பி
னூர்விரத்தி யுடன்வினையின் றிராளுக் கஞ்சிக்
கூனேறு பிறையிறையோன் சாபந் தீர்த்தான்
தூரைகழலே சரணடைந்து தூம்பை விட்டு
வானேறும் வழிப்படிக ளடைவே கண்ட
வண்புகழ்த்தூப் புல்வள்ள லருள்பெற் றேமே.

தேன் ஏறு தாமரையாள் – தேன நிறைநத தாமரைப் பூவில் வளிகும பிராட்டியை, திருமார்பன்றன் – திருமாபில உடையவனன எம்பெருமானுடைய, தின் அருளால் – வலிய கருபையிலை, அவன் அடியில் விவேகம் பெற்று – அவனுடைய திருவடிகளில நல்ல ஜனாநதனதைப் பெறறு, இங்த – இபபூமியில், ஊன் ஏறு பவக் குழியை – சரீரதனதையே வருதனி செயகிற ஸமஸாரமாகிய படுகுழியை, வெறுத்ததற்பின் – வெறுதனத தளளிய பின், ஊர் விரத்தியுடன் – பரவுகிற வைராகயதனதுடன, வினையின் திராளுக்கு அஞ்சி – பாபக கூட்டனதால வரும பலனுககுப பயநது, கூன் ஏறு – வளைவு நிறைநத, பிறை இறையோன்– சநதரகலையைத் தரித்த சிவனுடைய, சாபம் தீர்த்தான் – சாபதனதைப போக்கிய எம்பெருமானுடைய, தூரை கழலே சரண் அடைந்து – (சதங்கை) ஒலிகினற திருவடிகளையே சரணமாகப்பறறி, தூம்பை விட்டு – சரீரதனத விடடு, வான் ஏறும் வழிப் படிகள் – பரமபதனதிறகு ஏறும வழிகளின படிகளை, அடைவே கண்ட – வரிசையாகக் கணடறிநது வெளியிடட, வண் புகழ் – சிறந்த புகழையுடைய, தூப்புல் வள்ளல் – தூபபுலில் அவதரிதத தாநசிலரான தேசிகனுடைய, அருள் பெற்றேம்– கருபையைப் பெறறோம.

ஸ்ரீ:

சோதனைப்புல திருவேங்கடமுடையான்திருவடிகளே சரணம

[விஷயச் சுருக்கம் – இந்தப் பிரபந்தத்தின் பெயரையே கொண்ட ஒரு ரஹஸ்யக்ரந்தத்தையும் மணிப்ரவாளநடையில் அருளிச்செய்திருக்கிறார் நம் தேசிகன். அதிலடங்கிய பாசுரங்களைத் தொகுத்ததால் இப் பிரபந்தம் தோன்றியது. மிக்க உயரத்திலமைந்துள்ள ஓர் இடத்தை அடைவதற்குப் படிகளை அமைத்து ஏறிச்செல்லுதல் உலகமுறையாதும் பரமபதமென்னும் மிக உயர்ந்த ஸ்தானத்தை அடைவதற்கு ஒன்பது விஷயங்களைப் படிகளாகக் கற்பித்து இப்பிரபந்தத்தில் விளக்குகிறார் ஆதலின் இதற்கு இப் பெயர் வந்தது (ஸோபானம்—படி)

இங்குக் கூறிய * 9-படிகளாவன – (1) தத்துவங்கள் முதலியவற்றை வகுத்து அறிதல் (2) மனந்தளர்தல் (3) உலகஸுகங்களில் ஆசை யறுதல் (4) தன் பாபங்களின் மிகுதியால் இனி வரக்கிடக்கும் நரகானுபவம் முதலிய துன்பங்களுக்கு அஞ்சுதல் (5) எம்பெருமான் மோக்ஷத்தை அருள் வதற்குக் காரணமான உபாயங்களை அநுஷ்டித்தல் (6) இச் சரீரத்திலிருந்து ஜீவன் வெளியேறுதல் (7) அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தால் செல்லுதல் (8) ஸ்ரீவை குண்டமென்னும் திவ்யலோகத்தைச் சேர்தல் (9) அங்கு ஸர்வேசுவரனைக் கண்ணாரக் கண்டு களித்து அனுபவித்து அந்த ஆநந்தத்திலேயே முழ்கிக் கிடத்தல் இந்த 9- விஷயங்களையும் இப் பிரபந்தத்தில் சுருக்கியும், ரஹஸ்யத்தில் மிக விரித்தும் அருளியிருக்கிறார்]

கடடளைக்கலித்துறை

133 அடற்புள் ளரசினு மந்தணர் மாட்டினு மின்னமுதக்
கடற்பள்ளி தன்னினுங் காவிரி யுள்ள முகந்தபிரா
னிடைப்பிள்ளை யாகி யுரைத்த துரைக்கு மெதிவாணர்
மடைப்பள்ளி வந்த மணமெங்கள் வார்த்தையுண் மன்னியமே.

[பொதுப்பாசுரம்]

உரை — அடல் புள் அரசினும் – பலமுடைய பக்ஷிகளுக்கு அரச னான கருடனிடத்திற்காட்டிலும், † அந்தணர் மாட்டினும் – ப்ராஹ்மணர்

* விவேகநிவேதநவிரக்திஹேதயः ஸுஸாதநைகதத்பரதாதிணா
ஸிரோதயः । ஸுகுருதர்கரோதஸவதாயிரோஹணம் பராவரஸித்
தரதந வவருணாம் க்ரமः ॥

† ஸ்ராவணாதாம் யதம் வேதः

களின் தமமாகிய வேதவேதாநதஙகளிடததிறகாடடிலும், இன் அழுதக் கடலி பள்ளி தன்னினும் – இனிய அழுதமாகிய பிராட்டி அவதரிதத திருப் பாறகடலாகிய படுகையிடததிறகாட்டிலும, காவிரி – காவிரிக கரையி லுள்ள ஸ்ரீரங்கம முதலிய திவயதேசஙகளில, உள்ளம் உகந்த பிரான் – மனம மிக மகிழநது எழுநதருளியுளள எமபெருமான, இடைப்பிள்ளை ஆகி – இடைசசிறுவனய அவதரிதது, உரைத்தது – வெளியிடட பகவத கீதையின தாதபாயததையே, உரைக்தும் – தம பாஷயஙகளில விளககிய வரான, எதிவரஞர் – யதிகளுள சிறநத ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய, மடைப் பள்ளி வந்த மணம்– திருமடைப்பளளி வழியாக வீசிய வாஸனை, எங்கள் வார்த்தையுள் – யாம வெளியிடும க்ரநதஙகளுள், மன்னியது – பொருநதி யுளளது

ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய திருமடைபபளளியில அநதரஙகஙகாயம செயதுவநது அவரிடமே ஸகலாததஙகளையும கறறறிநத கடாம்பி யாச்சான வழியாக நம ஸம்ப்ரதாயம வந்து தழைததோஙகுவதால "மடைப் பளளிவநத மணம" எனனபபட்டது

உணணககடவ உயாநத பணடஙகளைச சேமிததுத திருமடைப்பள யில வைதது அனைவருககும வழஙகுமாறுபோலே கறறறிநது அநுபவிகக வேண்டிய வேதாநதத்தின ரஹஸயாததஙகளையெலலாம ஸ்ரீபாஷயகாரா கடாமபியாசசானுககு உபதேசிதது, அவாமுகமாய உலகுகக வழஙகச செய்தபடியால அவருககு மடைப்பளளியாசசானெனத திருநாமம வநதது எனறும கூறுவா பெரியோா

கருதது – ஸ்ரீபாஷயகாரரிடமிருநது கடாமபியாசசான வழியாக வநத ஸமபரதாயம பெருமைபெறறதாகும 1

இனி 2-பாசுரங்களால் முதற்படியாகிய விவேகம் விளக்கப்படுகின்றது—

134 கள்ள மனத்துடன் கண்டு முயன்ற கடுவினையா
ளள்ளிரு ளாழியி னற்சுவை யைந்தென நாடியவோ
ரள்ளலி னுளும் விழுந்தழி யாவகை யாரணநூல
வள்ளல் வழங்கிய வான்படி யான வழியிதுவே. 2

[பாசுரம 2, 3— விவேகபாவம]

உரை — கள்ளமனத்துடன் – திருடடுததனமை நிறைநத மநஸ் ஸினால, கண்டு – (தததுவங்களை விபரீதமாய) அறிநது, முயன்ற கடு வினை யால் – செய்த கொடிய காமஙகளால, நள் இருள் ஆழியில் – அடாநத (அஜ்ஞாநமென்னும) இருளாகிய கடலில, ஐந்து நல் சுவை என – (சுபம,

ரஸம, கந்தம, ஸ்பர்சம, சப்தம என்னும) ஐந்தும நல்ல ஸ்ரீரங்கள என்று நினைத்து, நாடிய ஓர் அள்ளலில் – (நமமால) தேடப்பட்ட ஒரு பெருஞ் சேற்றில, நாளும் – எப்பொழுதும, விழுந்து அழியாவகை – (நாம) விழுந்து அழிந்துபோகாமலிருக்கும்படி, வள்ளல் – (ஸகலார்த்தங்களையும் வெளியிடுதலால) கொடையிற சிறந்த, ஆரணநூல் – வேதவேதாந்தங்களில, வழங்கிய – உபதேசிக்கப்பட்டதும, வான்படியான – பரமபதத்திற்கு(முந்த) படியாயுள்ளதுமான, வழி – மார்க்கம, இதுவே – இந்த பாவத்திற கூறப்பட்ட விவேகமே 2

எணசீராசிரியவிருத்தம

135 அருவுருவா னவையனைத்து மறிவா ரேனு
மருங்கலைகள் கற்றுரைக்க வல்லா ரேனுந்
தருமவழி யழியாமற் காப்பா ரேனுந்
தனிமறையின் றற்பரியந் தருவா ரேனு
மிருவினையி னொழுக்கத்தா லெவ ரோரா
திங்கேநாஞ் சிறையிருந்த வீனந் தீர்க்குந்
திருமகளார் பிரியாத தேவன் றிண்ணந்
தேறுதார் தின்படியி லேறு தாரே. 3

உரை — அரு உரு ஆனவை – உருவமிலலாத சேதநம ஸ்தூலமான அசேதநம ஆகிய, அனைத்தும் அறிவாரேனும் – ஸகலபதார்த்தங்களையும் அறிந்தவரேயானாலும, அரும் கலைகள் கற்று – அருமையான கலவியைத் தாம கறறு, உரைக்க வல்லாரேனும் – (பிறருக்கும) உபதேசிக்க ஆறற லுடையவரேயாயினும, தரும வழி அழியாமல் – தாமமார்க்கம அழியாமல், காப்பாரேனும்–(அதனபடி) அநுஷ்டிப்பவாகளேயானாலும, தனி மறையின்– ஒப்பறற வேதத்தினை, தாற்பரியம் தருவாரேனும் – ஸாரார்த்தத்தைப் பிறருக்குப் போதிப்பவரேயானாலும, இரு வினையின் ஒழுக்கத்தால் – (புண்யம் பாபம் எனனும) இரண்டு கர்மங்களின மார்க்கத்தில நடத்தலால, ஏவல் ஓராது – (நாம் செய்யவேண்டிய) கைங்கர்யத்தைப்பற்றி ஆராயாமல, இங்கே நாம் சிறையிருந்த – இந்த ஸம்ஸாரத்தில நாம் சிறையிருந்தமையாகிய, ஈனம் தீர்க்கும் – தாழ்வைப் போக்குகின்ற, திருமகளார் பிரியாத – பிராட்டியால பிரியப்படாதவனன, தேவன் திண்ணம் தேறுதார் – எம்பெருமானுடைய உறுதியைத் தெளிந்துகொள்ளாதவர, தின் படியில் ஏறுதார் – (மோக்ஷத்திற் கொண்டு சேர்க்கும்) திடமான படியில ஏறமாட்டாதவர.

கருத்து — (பா-2,3-) எவ்வளவு ஜ்ஞானமுள்ளவனுயி னும, எம்பெருமானுடைய நிலையை **அறிபவனே** மோக்ஷத தின படியைக கடகக்முடியும. 3

இனி 2 பாசுரங்களால், இதுவரை வீணே காலம் கழிந்தமையை எண்ணி மனந்தளர்தல் என்னும் 2-வது படி விளக்கப்படுகின்றது.—

கட்டளைக்கலித்துறை

136 மறுத்தார் திருவுடன் மார்பிற் றரித்தவன் வாசகத்தை
மறுத்தார் மயக்கழ மற்றத ஞல்வந்த மாநாது
நிறுத்தார் பவத்தி னெடுநா ளுழன்றமை கண்டதனுல்
வெறுத்தா ணைநெறி யேவேள்கி யோட விரைவர்களே. 4

[பாசுரம 4, 5— நிர்வேதபாவம]

உரை — மறு–(ஸ்ரீவத்ஸமெனனும) மறுவையும், தார்–(வைஜயந்தி என்னும) மாலையையும, திருவுடன் – பிராட்டியுடன, மார்பில் தரித்தவன் – தன் திருமார்பில தரித்தவனை எம்பெருமானுடைய, வாசகத்தை – (கீதை முதலிய) உபதேசத்தை, மறுத்தார் – மீறி நடப்பவர்களுடைய, மயக்கழும் – அஜ்ஞானத்தையும, மற்று – மேலும, அதனுல் வந்த மா நாதும் – அந்த அஜ்ஞானத்தால வந்த பெரிய நரகங்களையும, நிறுத்து – ஆராயந்து பார்த்து, ஆர் பவத்தில் – நிறைந்த ஸம்ஸாரத்தில, நெடுநாள் உழன்றமை கண்டு – வெகுகாலம வருந்தியது கண்டு, அதனுல் வெறுத்து – அதனால (ஸம்ஸாரத்தில) வெறுப்படைந்து, வேள்கி – (இதுவரையில காம நடந்த நறகு) வெட்கமடைந்து, ஆணைநெறியே ஓட – வேதத்திற கூறப்பட்ட உபாயத்தை அநுஷ்டிக்க, விரைவர்கள்– (விவேகிகள்) விரைவில முறபடுவர்.

எண்சீராசிரியவிருத்தம

137 வான்பட்ட மன்னிருளின் மயங்ந்த மாறு
மறித்தொருகா லெனையூழி சென்ற லன்றே
நுன்பட்ட வுடலாழி வினையோ ழுக்கி
லொருகரையுங் காணுதே யோழுத மாறுந்
தேன்பட்ட விடம்போலத் தித்திக் கின்ற
சிறுபயனே யுறுபயனென் றருந்து மாறுந்
தான்பட்ட படியிந்நேர் தானே கண்டு
தளர்ந்திடுமேல் வளர்ந்திடுமே தக்க வாறே. 5

உரை — (விவேகம பெற்ற சேதநன) வான் பட்ட – ப்ரக்ருதியின ஸமபந்தத்தால உணடான, மன் இருளில் – வலிய (அஜ்ஞாநமாகிய) இரு ளில, மயங்குமாறும் – திகைத்திருக்கும நிலைமையையும, எனை ஊழி சென்றுல் – (இப்படியே) எவ்வளவோ யுகங்கள கழிந்தபிறகு, அன்று – ஸ்ருஷ்டிகாலததில, மறித்து ஒரு கால் – மறுபடியும ஒருமுறை, ஊன் பட்ட உடல் – மாமஸம சோநத உடலைத தருகின்ற, ஓர் வினை ஆழி ஓழுக் கில் – ஒப்பற்ற காமங்களாகிய ஸமுதரத்தின வெளளத்தில, ஒரு கரையும் காணுதே – ஒரு கரையையும காணமுடியாமல், ஓழுதுமாறும் – சென றுழலும நிலைமையையும, தேன் பட்ட விடம்போல – தேனுடன கலந்த விஷத்தைபபோல, தித்திக்கின்ற – (ஸ்தூலமாயப பாரததால) ஸுகமாகத தோனறுகின்ற, சிறு பயனே –அற்ப பலன்களையே, உறு பயன் என்று – பெரிய பலனெனறு, அருந்துமாறும் – அநுபவிக்கும வகையையும, இந் நேர்– இவ்வாறே, தான் பட்ட படி– தான் அநுபவிகும் பரகாரங்களையும, தானே கண்டு தளர்ந்திடுமேல் – தானே பாரதது மனம தளாநதால, தக்க ஆறு வளர்ந்திடுமே – தன ஸ்வரூபததிறகுத) தக்க உபாயம வருதது யாகும் (அநுஷ்டிகக்பெறும).

கருத்து:— (பா- 4, 5-) ஸமஸாரததில உளள துனபங களைக கணடவர, **மனம் தளர்ந்து** உபாயததை அநுஷ டிபபர.

5

இனி 2 பாசுரங்களால், ஸம்ஸாரத்தில் ஆசையறுதல் என்னும் 3-வது படி விளக்கப்படுகின்றது.—

கடடளைகளிதது

138 உலகத் துயரீந்தவ ரொன்றும் பயனி லுறுந்துயரு
மலகிற் படாதவப் போகங் கவர்ந்தெழு மம்புயத்தோன்
கலகத் தொழின்மது கைடப ராற்படுங் கட்டமெண்ணிற்
பலகற்ற மெய்யடி யார்படி யாரிக் கடும்பவத்தே. 6

[பாசுரம 6, 7— விரக்திபாவம]

உரை.— உலகத்து உயிர்ந்தவர் ஒன்றும் பயனில் – உலகதததில உயாந்தவாகள ஈடுபட்டு அநுபவிக்கின்ற பலனில, உறும் துயரும்– (கடுவே) வரும் துனபதததையும், அலகில் படாத – அளவில அகபபடாத, அப் போ கம் கவர்ந்து – பரஹமலோகஸுகததை அநுபவிதது, எழும் அம்புயத் தோன் – உயாநதிருப்பவனும் தாமரையில இருப்பவனுமாகிய பரஹம தேவன, கலகத் தொழில் மது கைடபரால்– சணடையையே தொழிலாகக் கொணட மது, கைடபன் என்னும் அஸுராகளால, படும் கட்டம்

எண்ணில் – படுகின்ற கஷடங்களையும் நினைததுப்பாததால, பல கற்ற மெய் அடியார் – பல நூல்களையும் கறற உணமையான அடியாகள் (பாகவதா), இக் கடும் பவத்து – இநதக் கொடிய ஸமஸாரததில், படியார் – ஸடுபடமாடடாகள.

முன, மது–கைடபன என்னும அஸுராகள பாஹமாவினிடமிருநது வேதஙகளை அபஹரிததுச சென்றதால ப்ரஹமா செயலறறு எம்பெருமானிடம புலமப, அவனும அவ்வஸுராகளைக் கொனறு வேதத்தை மீட்டுக் கொடுத்தானென்ற வரலாறு 3-வது அடியில கூறப்பட்டது. 6

எண்சீராசிரியவிருததம

139 தந்திரங்க ளளவிலாய்த் தனத்தான் மிக்க
தார்வேந்தர் தொழவைய மாண்டார் மாண்டார்
சந்திரனுஞ் சூரியனும் வீயுங் காலந்
தாகையின் வடமுமற்றுத் தனிவா ளுரு
மிந்திரனு மேறுயர்த்த வீசன் றனு
மீரிரண்டு முகத்தானு மில்லா வந்நா
ணந்திருமா னிலைகண்டார் நாக மெல்லா
நாகென்று நற்பதமே நாடு வாரே. 7

உரை — தந்திரங்கள் அளவிலாய் – சேனையை அளவில்லாது பெறறவாகளாய், தனத்தால் மிக்க தார் வேந்தர் தொழ – செலவதததால் பெரியராய் மாலையைத்தரித்தவர்களான அரசாகள (தமமை வநது) வணங்குமபடி, வையம் ஆண்டார் – உலகத்தை ஆண்டவா (களான மநு, மாநதாதா முதலியவா) கள், மாண்டார் – இறநதொழிநதனா, தாகையின் வடமும் அற்று – நக்ஷதரஙகளின் வரிசையும அழிநது, சந்திரனும் சூரியனும் வீயும் காலம் – சநதரனும ஸூரியனும அழியுங்காலமாகிய, வான் தனி ஆழியும் இந்திரனும் – ஸ்வாக்கலோகததை ஒருவனுய் ஆள்கினற தேவேநதரனும், ஏறு உயர்த்த ஈசன்தானும் – காளையைக கொடியாக உயாதத சிவனும, ஈர் இரண்டு முகத்தானும்– நானகு முகமுடைய ப்ரஹமாவும், இல்லா அந்நாள் – இலலாமற்போன அந்த (மஹாப்ரளய) காலததில, நம் திருமால் நிலை கண்டார்– நம் எம்பெருமானது ஸ்தாநமாகிய பரமபதத் (தின ஸவ பாவத)தை அறிந்தவாகள, நாகம் எல்லாம் – (ப்ரஹ்மலோகம் வரையில் உளள) தேவலோகஙகளை எல்லாம், நாது என்று – பரமபததோடு ஆராயுமபோது) நரக (த்திற்கு ஸம) மென்று (நினைத்து), நல் பதமே நாடுவார் – சிறநத ஸதாநமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தைப் பெறவே விரும்புவாகள்.

காலம (ஆகிய), இலலா, அந்நாள் எனறு அந்வயித்துகொளக.

கருத்து — (பா- 6, 7-) பரமபதம தவிர ஸகலலோகங்க ளும அழியுநதன்மையை அறிநதவனுககு ஸமஸாரதில ஆசை ஒழிந்துபோம 7

இனி 2 பாசுரங்களால், வரப்போதும் கர்மபலாநுபவத்திற்கு அஞ்சுதல் என்னும் 4-வது படி விளக்கப்படுகின்றது.—

கடடளைகளித்துறை

140 துறவற மேதுணி வார்துணுக் கற்ற விளந்துணிவோ
நுறவில ராதலி னுழையர்ந் தாநுட னென்றிநின்றே
மறவழி மாற்றியெம் மையலைத் தீர்த்தவர் மன்னருளாற்
கறவை யுகந்த பிரான்கழல் சூடுங் கருத்தினமே. 8

[பாசுரம 8, 9— பீதிபாவம]

உரை — துறவறமே — (ஸமஸாரபந்ததை நீகுவதறகாகச் செய்யும) நிவ்ருதிதாமஙகளையே, துணிவார் — (சிறநததாகத) துணிநது பற்றுமவா, துணுக்கு அற்ற — ஸமஸாரபயம இலலாத, இளம் துணிவோர்— முதிராத நிச்சயததையுடையவாகளோடு, உறவு இலர்— ஸமபநதம கொளள மாட்டாகள. ஆதலின் — ஆதலால், நாம் உயர்ந்தாருடன் — நாம (அவவாறு செய்யாது) சிறநதவரான, பாகவதருடன, ஒன்றி நின்றேம் — கலந்து நிற்கின்றேம். மறவழி மாற்றி — (நமமைம) பாபவழியிலிருநது விலக்கி, எம் மையலைத் தீர்த்தவர் — எமமுடைய அஜ்ஞாநததைப போகிய ஆசசா யாகளின், மன் அருளால் — வலிய கருணையால, கறவை உகந்த பிரான்— பசுக்களிடம மகிழசிகொணட எம்பெருமானுடைய, கழல் சூடும் கருத்தினம் — திருவடிகளைச் சூடிக் கைங்காயமசெயயும உறுதியுடைய ராலேம. 8

எண்சீராசிரியவிருததம

141 வந்தனபோல் வருவனவு மனந்த மாகி
மாளாத துயர்தருவல் வினநெ நுப்புக்
கிந்தனமா யெண்ணிறந்த கால மெல்லா
மின்னமுமிப் பவக்துழிக்கே யிழியா வண்ணம்
வெந்ததொரு துழவியைநற் துமா னுக்தும்
வெறித்துளவ வித்தகனூர் விதியே கொண்டார்
பந்தனமா மவையனைத்தும் பாறு கைக்துப்
பழமறையின் பாமநெறி பயிலு வாரே. 9

உரை — வந்தனபோல் – (இதுவரை) வந்த துக்கங்களைப்போல், வருவனவும் – இனி வரப்போகும துக்கங்களும், அனந்தமாகி – எல்லையற்றனவாகி, மாளாத – அழியாத, துயர் தரு – துக்கத்தைத் தருகின்ற, வல்வினை – வலிய காமங்களாகிய, நெருப்புக்கு – அக்கினிக்கு, இந்தனமாய் – விறகாய் நின்று, இன்னமும் – இனமும, எண்ணிறந்த காலம் எல்லாம் – அளவிலலாத காலம முழுதும, இப் பவக் குழிக்கே – இந்த ஸமஸாரமாகிய படுகுழியிலேயே, இழியா வண்ணம் – விழுந்து துன்புறுதபடி (நினைந்து), வெந்தது ஒரு தழவியை – வெந்து கருகிய ஒரு குழந்தையை, நல் தமாஞக்தும் – அழகிய சிறுவனைகளிய வரும, வெறித் துளவ வித்தகனர் – மணமுள்ள திருத்துழாயை அணிந்த அதிசயசசெயகையையுடையருமான பகவானுடைய, விதியே கொண்டார் – (“பகதியோகம செய்” “பரபதகிசெய” எனற) கட்டளைகளையே (சிறந்தனவாகப்) பறறிய சேதனாகள், பந்தனமாம் அவைபனைத்தும் – (ஸமஸாரதகிலேயே) பிணிகும அநதகாமங்கள முழுதும, பாறுகைக்கு – அழிவதறகு, பழமறையின் – அநாதியான வேதகதிறகூறிய, பாமநெறி – சிறந்த (பகதி-பரபதகியாகிய) உபாயங்களில, பயிலுவார்– ஈடுபடுவாகள்.

பாரதயுதகதகில தரோணருடைய புதகிரனை அசுவதகதாமனை ப்ரயோகிக்கபபட்ட அபாணடவாஸதரதகால உத்தரையின் கரபபதகில் வெந்து கரியாகிய குழந்தையை ஸ்ரீ கருஷ்ணன, பரீக்ஷித எனனும் அழகிய ராஜகுமாரனைக்கிய வரலாறு மூனறுமடியிற கூறப்பட்டது.

கருத்து — (பா. 8, 9-) விவேகிகள ஸமஸாரதுககத் திறகு அஞ்சித் தமமைக காகக முறபடுவா. 9

இனி 2 பாசுரங்களால், உபாயத்தை அநுஷ்டிதத்தல் என்னும் 5-வது படி விளக்கப்படுகின்றது —

கட்டளைக்கலிததுறை

142 கருமா லயில்வருங் கட்டங் கழிக்குங் கருத்துடையா
ரொருமால் பெருகு முயோகின் முயன்றும தன்றியுநந்
திருமா லடியிணை தின்சா ணுத மெனவரித்துந்
தருமா லினியவை தானே யெனத்தக வெண்ணுவரே 10

[பாசுரம் 10, 11— ப்ரஸாதநபாவம]

உரை — கருமாலயில் வரும் கட்டம் – கர்ப்பவரிசையில் (இருப்பதால) வருகினற கஷடததை, கழிக்கும் கருத்துடையார் – நீக்கும் நினைவுடைய பாகவதாகள், ஒரு மால் பெருகும் – ஒப்பற்ற பக்தி வ்ருத்தி

யாகக்கூடிய, உயோகில் முயன்றும் – பக்தியோகத்தில முயனறுகொண டும, அது அன்றியும் – அது தவிர (அதில சகதியிலலாதவாகள), நம் திரு மால் அடியிணை – நமமுடைய எமபெருமானுடைய திருவடிகள இரணடை யும, தின் சரண் ஆதும் – திடமான உபாயமாகும, என வரித்தும் – எனறு (நினைத்து அவறறில) ப்ரபததிசெய்தும, மால் – எம்பெருமான், இனி யவை – (வரப்போகும) நன்மைகளை, தானே தரும் என–தானே தருவான் என்று உறுதிகொணடவராய, தகவு–(அவன) க்ருபையையே, எண்ணுவீர்– எதிரபாாததிருப்பா

கருத்து:– ஸமஸாரதுகக்ததை அறிநதவா பகதி-பரபததி களில தஙகளுககு ஏறற **உபாயத்தை அநுஷ்டிப்பர்.** 10

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

143 முன்செய்த வினைத்திரளின் முளைத்த தன்றி
முற்றுள்ள முதலரிந்து முளைத்த கூற்றிற்
றன்செய்ய திருவருளா லிசைவு பார்த்துத்
தழல்சேர்ந்த தூலமெனத் தானே தீர்த்துப்
பின்செய்த வினையினினை வொன்று தொன்றும்
பிழைபொறுத்து வேறுளது விரகான் மாற்று
மென்செய்ய தாமரைக்கட் பெருமா னெண்ணை
மெண்ணுதா ரேட்டிரண்டு மெண்ணு தாரே 11

உரை:— முன் செய்த வினைத்திரளில் – முன்பு செய்த பாபக்கூட டத்தில், முளைத்தது அன்றி – பலன்கொடுக்கத் தொடங்கிய பாபம தவிர, உள்ள முதல் – (கைம்முதலாக) உள்ள பாபங்களை, முற்று அரிந்து – முழு தும போக்கி, முளைத்த கூற்றில் – பலன்கொடுக்கததொடஙகிய பாகத தில, இசைவு பார்த்து – (ப்ரபந்நனுடைய) அஙகீகாரததை எதிர்பாாதது (அவன விருமபிய காலத்தில), தன் செய்ய திரு அருளால் – தன்னுடைய ருஜுவான சிறந்த க்ருபையால, தழல் சேர்ந்த தூலம் என – அகனியில சோந்த பஞ்சு என்னுமபடி, தானே தீர்த்து – தானே போக்கி, பின் செய்த வினையில் – (ப்ரபத்திக்குப) பிறகு செய்யும பாபங்களில், நினைவு ஒன்றது ஒன்றும் – அறிவு இல்லாமல் (தெரியாமல) நேர்னைற, பிழை பொறுத்து – பாபங்களைப் பொறுதது, வேறு உளது – தெரிநது செயய வேண்டியதாய்த் தீர்நத குறறத்தை, விரகால் மாற்றும் – ப்ராயச்சிததம முதலியவற்றில மூட்டிப் போக்குபவனை, செய்ய தாமரைக் கண்– சிவந்த தாமரைபோன்ற கண்களையுடைய, என் பெருமான் – எனக்கு காத்தன

ஸாவேசுவரனுடைய, எண்ணும் எண்ணுதார் – திருவுளளததின போகதை அறியாத மானிடா, எட்டு இரண்டும் எண்ணுதார் – திருமந்தரம், த்வயம், சரமசுலோகமென்னும ரஹஸ்யதரயத்தை அறியாதவாகளே.

* சேதநனுடைய காமங்கள (1) பராரபதம (2) ஸஞ்சிதம என இருவ கைபபடும். பலன கொடுக்கததொடங்கிய காமம ப்ராரபதம எனபபடும். பின ஒரு காலததில பலன் கொடுபபதறகாகத தனியாயக குவிநது மூட் டையாயிருபபது ஸஞசிதமெனபபடும பக்தியோகம ஸஞ்சிதகர்மங்களை மாதரம போககும பரபததி, ஸஞசிதகர்மங்களைப போக்கி, பாரபதத தில நாம இநதச சரீரம உளளவரை பலனை அநுபவிக்கவேண்டிய கா மங்களைத தவிர மீதியுள்ளவறறையும போக்கிவிடுகினறது, ப்ரபத்திக்குப பிறகு அறியாமல செயயும பாபங்களை இவனிடம சேராதபடி நீகக்விடு கினறது, காலதேசங்களைககொணடு மனபபூவமாகச செயயுமபடி நோநத பாபங்களையும ப்ராயசசித்தாதிகளைக்கொணடு ஒழிதது விடுகின்றது. (மனபபூவமாயச் செய்யும பாபங்கள நீங்கும வகையை 64-வது பாசுர வுரையிற காணக) இசசரீரம உளளவரையிலும உளள விளமபதததை கூடப் பொறுக்காது உடனே முகதி வேணடுமெனபவனுககு உடனேயே ஸகல காமங்களையும போக்கிப் பலனைத தருகினறது. எனனே பரபததி யின பெருமை !! இத்தகைய பெருமை பகதியோகதததிறகு இலலை.

கருத்து — உபாயதததை அநுஷடிததவனுடைய ஸகல காமங்களையும எமபெருமான நீககுவான. 11

இனி 2 பாசுரங்களால், ஜீவன் சரீரத்திலிருந்து வெளியேறுதல் என்னும் 6-வது படி விளக்கப்படுகின்றது —

கட்டளைகலித்துறை

144 உறையிட்ட வாளென வூனு ளுறையு முயோகியரை
நறைமட் டொழிவற்ற நற்றுள வேந்திய நாயகன்ற
னிறைமட் டிலாத நெடும்பயன் காட்ட நினைந்துடலச்
சிறைவெட்டி விட்டு வழிப்படுத் தும்வகை செய்திடுமே. 12

[பாசுரம 12, 13— உத்கராந்திபாவம]

* ளுாரளுைதரவுகிவுருவாவசவிலும ளுாசிராஜிகும வொதாரம நுாவெஸந கூஷவையஸநஹுாவமதளுாரளுைவணணும வநஂ !
யீவுகிவெருாதாரவாவுநாசஜநநாஜ்ஞாகெzவி கஸிஷ்ஷுதெஂ
கூளுதிலெளு வஸகி ஸிகூஷயாவுருவயநு கெராபீகூரொகிவுஹுஂ !!

உரை — நறை மட்டு ஒழிவற்ற – வாஸனையுளள தேன் நீஙகாத, நல் துளவு–சிறநத திருததுழாய்மாலையை, ஏந்திய நாயகன்தான் – தரிதத ஸாவேசுவரன, உறையிட்ட வாள் என – உறையிற செருகிய கதகி என னுமபடி, ஊனுள் உறையும் உயோகியரை – சரீரததிறகுள வஸிககும (பக்தா ப்ரபநநர் எனற) யோகிகளை, மட்டு இலாத நிறை – எலலையில்லாத பெருமையையுடைய, நெடும் பயன் – பெரிய பலனகிய மோகஷததை, காட்ட நினைந்து – அநுபவிகக செயயத திருவுளளஙகொண்டு, உடலச் சிறை வேட்டி விட்டு – சரீரமாகிய சிறையை ஒழிதது, வழிப்படுத்தும் வகை – பயணபபடுத்துவதாகிய பரகாரததை, செய்திடும் – செயதிடுவான.

எண்சீராசிரியவிருததம்

145 * முன்கருவி யீரைந்து மனத்திற் கூட்டி
முக்கியமா மருத்திலவை சேர்த்த தெல்லா
நன்குணரு முயிரினிற்சேர்த் தைம்பூ தத்தை
நண்ணுவித்துத் தான்றன்பால் வைக்கு நாத
னென்பதுடன் வாசலிரண் டுடைத்தா யுள்ளே
யொருகோடி துயர்விளக்கு மூடம்பா யொன்றும்
வன்சிறையின் றலைவாச றிறந்து நம்மை
வானேற வழிப்படுத்த மனமுற் றனே 13

உரை:— முன் – முதலில, கருவி ஈர் ஐந்தும் – (ஜ்ஞாநேநதரியங களை ஐநது, காமேநதரியஙகள ஐந்து ஆக) இநதரியஙகள பதனதையும, மனத் தில் கூட்டி – மனஸ்ஸாகிய இநதரியததுடன சோதது, அவை – அநதப் பதினொரு இநதரியஙகளையும, முக்கியமாம் மருத்தில் சேர்த்து – முகததில ஸஞசரிககினற பராணவாயுவில சோதது, அது எல்லாம் – அவையனைத தையும், நன்கு உணரும் – நனருய் அறியும சக்தியுளள, உயிரினில் சேர்த்து – ஜீவாதமாவில சோதது (அநத ஜீவாதமாவை), ஐம்பூதத்தை நண்ணுவித்து – ஐநதுபூதஙகளிடம் சோபபிதது (அநத ஜீவாதமாவின களைபபு நீஙகுவதறகாக), தான் தன்பால் வைக்கும் நாதன் – தான தன னிடம வைதது இளைபபாறறுவிக்கும ஸாவேசுவரன, ஒன்பதுடன் இரண்டு வாசல் உடைத்தாய் – பதினொரு தவாரஙகளையுடையதாய, உள்ளே ஒரு

* உநஹி காரணஞ்ராம் வூாணை உநஃ வாரூஷை வ தம்
ஸபிதி வடயநு ஹரிதெஷ்வநம் வரை வ தசாதநி।
வுவிஹவிஹாஷொரிஷம் ஸாயாரணை ஸாரணைஃ ஹாவை
தயதி வாரிதா நாபீஷெஷிஷெயஃயொவி தீஶ்வராஃ॥

கோடி துயர் விளக்தும் – உளளே கோடிக்கணககான துன்பஙகளத தருகினற, உடம்பாய் ஒன்றும் – சரீரமாய (ஜீவனோடு) சோநதிருக்கினற, வன்சிறையின் – வலிய சிறையின, தலவாசல் திறந்து– முதலவாசலாகிய ப்ரஹமரநதரதததத திறநது, நம்மை வான் ஏற வழிப்படுத்த – கமமைப பரமபதம ஏற பரயாணபபடுதத, மனமுற்றன் – மனஙகொண்டான

பராணவாயு, சரீரமும இநதரியஙகளும நிலைததிருக்கக காரண மாயிருததலால முதனமைபெறறிருபபதுபறறி முகியப்ராணனெனப் படுமென உபநிஷததுக கூறுகினறது.

ஜ்ஞாநேந்த்ரியம் ஐந்து–செவி, வாய, கண, மூகது, உடல என்பன

கர்மேந்த்ரியம் ஐந்து– வாய, கை, கால, பாயு, உபஸ்தம எனபன

ஒன்பது த்வாரம்— கண 2, காது 2, மூகது 2, வாய் 1, மல தவாரம 1, ஜலதவாரம 1 எனபன.

இரண்டு த்வாரம்– நாபிதவாரம, உசசிதவாரம (ப்ரஹமரநதரம) எனபன

கருதது — (பா 12, 13–) ஜீவாதமாவை எமபெருமான தானே இசசரீரததினினறு வெளியேற்றுகினறான 13

இனி 2 பாசுரங்களால், அர்ச்சிராதிமார்க்கம் என்னும் 7–வது படி விளக்கப்படுகின்றது —

கடடளைகககலிததுறை

146 தெருளார் பிரம புரத்திறை சேர்ந்திடர் தீர்ந்தவர்தா
மருளார் பிரம புரச்சிறை தீர்ந்தபின் வந்தெதிர்கொண்
டருளா லமரர் நடத்தவிம் மாயை கடந்ததற்பின்
சுருளார் பவநர கச்சுழ லாற்றின் சுழற்சியிலே. 14

[பாசுரம 14, 15— ஆசசிராதிபாவம]

உரை — தெருள் ஆர் – ஜ்ஞாநம நிறைநதவனும, பிரமபுரத்து இறை சேர்ந்து – சரீரதததின் தலவனுமான அநதாயாமியோடு சோநது, இடர் தீர்ந்தவர் தாம் – துனபம நீஙகி(இளைபபாறி)ய ஜீவாகள, மருள் ஆர் – அஜ ஞாநம நிறைநத, பிரமபுரச் சிறை – சரீரமாகிய சிறையை, தீர்ந்தபின் – விட்டு நீஙகியபின், அருளால் – (பகவானுடைய) கருபையினால, அமரர் – ஆதிவாஹிகாகளான தேவா, எதிர்கொண்டு வந்து நடத்த – எதிரவநது

அழைதது நடததிப்போக, இம்மாயை கடந்ததன் பின் – இநத பரக்ருதி மணடலததைத தாண்டிய பிறகு, பவ நாகசீ சுழல் ஆற்றின் – ஸமஸார மாகிய நரகமெனனும சுழல நிறைநத நதியின, சுழற்சியில் – சுழலில, சுருளார் – (மறுபடி) சுழலமாட்டாகள்.

ஈசுவரன, ஜீவனுடைய சரீரதில அநதாயாமிமூயிருப்பதனல பரஹமதிறகு ஸதாநமாகிய அசசரீரம ப்ரஹ்மபுரமெனப்படுமென உபநிஷதது கூறுகினறது.

ஜீவனுடைய சரீரம் ஐந்து பூதஙகளாலாகியது. சரீரதில முது கின மேறபுறதில தூணபோனற மூனறு எலும்புகள ஒனறுகூடி நிற கினறன அவற்றுகு த்ரிஸ்தூணமெனப் பெயாவழஙகும் மரணகாலதில ஈசுவரன அவறறைகளடைந்து அஙகிருநது ஐநதுபூதஙகளின ஸூக்ஷுமமான அமசததை எடுதது அதில் ஜீவனைச சோகினருன இஙனனம் கடைதலே த்ரிஸ்தூணசேஷாடபமெனப்படும. இவவாறு கடையுமபோது ஜீவனுகு மிகக வேதனையுண்டாகும. இநத வேதனை நீஙகுவதறகாக அந்த ஜீவனை ஈசுவரன தனமீது அணைததுககொளகின்ருன (இவவமசஙகள மரணமடை யும அனைவருககும் பொதுவாகும.) இவவிஷயமே இபபாசுரததின முத லடியிற கூறப்படடது

ஆதிவாஹிகாகளின் விவரணததை 67-வது பாசுரததிற காணக.

கருத்து — ஆசசிராதிகதியால சென்றவா மறுபடியும ஸமஸாரததிறகுத திருமபமாடடார். 14

எணசீராசிரியவிருததம

147 விழியல்லால் வேலில்லை விண்ணின் மாதர்
மேனியல்லால் வில்லில்லை மீன வற்து
மொழியல்லா லமுதில்லை யென்று முன்னுண்
முத்திவழி முனிந்தடைந்த மோகந் தீர்ந்தோங்
கழியல்லாற் கடலில்லை யென்பார் போலக்
காரியமே காரணமென் றுரைப்பார் காட்டும்
வழியல்லா வழியெல்லாங் கடந்தோ மற்றும்
வானேறும் வழிகண்டோ மகிழ்ந்திட் டோமே 15

உரை·— முன்னுள் – முன்பு, முத்தி வழி முனிந்து – மோகூமாக கதனை வெறுதது, மீனவற்து – மீனக கொடியாகவுடைய மனமதனுககு, விண்ணின் மாதர் – தேவலோக ஸதரீகளுடைய, விழி அல்லால் வேல் இல்லை – கணணல்லது வேறு வேலாயுதம் இலலை, மேனி அல்லால் வில் இல்லை – (அப்பெண்களுடைய) சரீரதனைத தவிர வேறு வில் இலலை;

மொழியல்லால் அழது இல்லை–(அவாகள் பேசும) பேசசைததவிர வேறு அமருதம இலலை, என்று அடைந்த – எனறு (நாம) அடைநத, மோகம் தீர்ந்தோம் – அஜஞாநம நீஙகபபெறறோம கழி அல்லால் கடல் இல்லை – (கடலின் கழிநீரைமாததிரம கணடு) கழிநீரைத் தவிர வேறு கடல இலலை, என்பார்போல – என்று சொலலும மூடாகள்போல, காரியமே காரணமென்று – (பரஹமமதனிடமிருநது) உண்டான ஜகததையே காரண மெனறு (கொண்டு அதையனறி வேருன ப்ரஹமமிலலையெனறு), உரைப்பார் காட்டும் – கூறுகிற மதாநதரஸதாகளால காடடப்படுகின்ற, வழியல்லா வழியெல்லாம் – நலவழியலலாத வழிகளெலலாம, கடந் தோம் – தாணடிவிட்டோம, மற்றும் வான் ஏறும் வழி கண்டோம் – மேலும பரமபததகிறகுச செல்லும அாச்சிராதிமாாக்கததை அடைநதோம, (அதனால) மகிழ்ந்திட்டோம் – மகிழ்சசியடைநதோம

கருதது – அஜஞாநம நீஙகி நலவழிபபடடு அர்ச்சிராதி கதியில சென்றவர் மகிழசசியடைவார. 15

இனி 2- பாசுரங்களால், பரமபதம் சேர்தல் என்னும் 8-வது படி விளக்கப்படுகின்றது —

கட்டளைகலிததுறை

148 வன்பற் றுடன்மயல் பூண்டுமற் றேர்கதி யாலினநா
ளென்பெற் றதுபெறுந் தானமு மெத்தனை போதுளதாந்
துன்பற்ற தன்றுணி வாற்றுயர் தீர்க்குந் துழாய்முடியா
னின்புற்ற நல்வழி யாலேற்று நற்பத மெண்ணுவமே. 16

[பாசுரம் 16, 17— திவயதேசப்ராப்திபாவம]

உரை:– வன் பற்றுடன்–(நாம அறபவிஷயஙகளில) வலிய ஆசையுடன், மயல் பூண்டு – அஜ்ஞாநததைப் பெறறு, மற்று ஓர் கதியால் – (நமககுத தகாத) வேறு ஒரு வழியில படநததால், இன நாள்– இஙஙனே பலநாளாக, பேற்றது என் ? – அடைநத பயன யாது ? பேறும் தானமும் – (அவவழி களால) பெறக்கூடிய (ப்ரஹமபதம முதலிய) ஸதாநமும், எத்தனை போது உளதாம் ? – எததனை காலம நிலைததிருககும் ? துன்பு அற்ற – துகக மிலலாதவனும, தன் துணிவால் – தனனைப்பறறிய (பகதி, ப்ரபததி எனனும உபாயமாகிய) ஜஞாநததினால, துயர் தீர்க்கும் – ஸம்ஸாரதுககத தைப் போக்குபவனும, துழாய் முடியான் – திருததுழாய்மாலையை முடியில அணிபவனுமான எம்பெருமானால, இன்புற்ற நல் வழியால் ஏற்றும்–ஸுகம நிறைநத சிறநத (அர்ச்சிராதி) மாாககததால அடைவிககப்படுகினற, நல் பதம் எண்ணுவம் – உயாநத பதமாகிய பரம்பததை அநுஸநதிப்போம்.

பக்தி ப்ரபத்தியாகிய உபாயஙகள ஜ்ஞாநவிகாஸரூபமாகவே மூடிவ தால் ஜ்ஞாநமென்னும பொருள்கொண்ட 'துணிவு' எனும பதததால அவை கூறப்படடன.

கருதது — ஆசசிராதிகதியால செலபவா பரமபதத் தைச் சேருவர் 16

எணசீராசிரியவிருத்தம

149 பண்டையிரு வினையாற்றிற் படிந்து பாரங்
காணுதே யொழகியநாம் பாக்கி யத்தால்
வண்டமரு மலர்மாதர் மின்னுய் மன்ன
வைசயந்தி மணிவில்லாய் விளங்க வான்சேர்
கொண்டலருண் மழைபொழிய வந்த தொப்பாங்
குளிர்ந்துதெளிந் தமுதாய விரசை யாற்றைக்
கண்டணுகிக் கருத்தாலே கடந்து மீளாக்
கரைகண்டோர் கதியெல்லாங் கதித்திட் டோமே. 17

உரை — பண்டை இரு வினை – அநாதியான (புணயபாபஙகளென னும) இரணடு காமஙகளாகிய, ஆற்றில் படிந்து – ஆறறில ஆழநது, பாரம் காணுதே – கரையைக காணமுடியாமல, ஒழகிய நாம் – (அதனவழியே) சென றுகொணடிருநத நாம, வண்டு அமரும் மலர் மாதர்–வணடுகள மொயக கும தாமரைமலரிலுளள பிராட்டி, மின்னுய் மன்ன – மினனலாக நிலை பெற, வைசயந்தி – வைஜயந்தி எனனும வநமாலை, மணி வில் லாய் விளங்க – அழகிய வானவில்லாக ப்ரகாசிகக, வான் சேர் கொண் டல் – (பரமபதமாகிய) ஆகாசத்திலுளள எமபெருமானகிய மேகம, அருள் மழை பொழிய – கருணையாகிய மழைநீரைச சொரிய, வந்தது ஒப்பாம் – (அதனல) வநததுபோனற, தளிர்ந்து தெளிந்து அழதாய – குளிரநது கலக்கமறறு அமருதமயமான, விரசை ஆற்றை – விரஜாநதியை, கண்டு அணுகி – கணடு நெருஙகி, கருத்தாலே கடந்து – தம ஞகலபத தாலே தாணடி, மீளாக் கரை கண்டோர் – திருமபுதலிலலாத அக்கரையா கிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைநதவாகளுடைய, கதி எல்லாம் – ப்ரகார கனெயெல்லாம, பாக்கியத்தால் – (நமமுடைய) அத்ருஷடவிசேஷத்தால, கதித்திட்டோம் – அநுஸநதித்தோம.

இப்பாகுரத்தில் பரமபதத்தில எழுநதருளியுளள எமபெருமானை ஆகாயததிலுளள மேகமாகவும, பிராட்டியை (நிலைபெறற) மினனலாகவும, வைஜயந்தியென்னும வநமாலையை வானவிலலாகவும, அவனது கருணை

வெளளத்தை மழைநீரதாரையாகவும, விரஜாநதியை அதலை பெருகிய அமருதமயமான நதியாகவும வாணிதத கஸிசாதுாயம அநுபவிக்கத் தக்கதாகும

கருதது — ஆசசிராதிமாாகததால சனறவா விரஜாநதியைத தம ஸஙகலபததால தாணடிப பரமபதம் சேருவா 17

இனி 2-பாசுரங்களால், தானே பலனயும் கடைசிப்படியாயும் உள்ள பகவதநுபவம் விளக்கப்படுகின்றது —

கடடளைகசகவிததுறை

150 பூவள ருந்திரு மாது புணரீந்தநம் புண்ணியனூர்
தாவள மான தனித்திவஞ் சேர்ந்து தமநுடனே
நாவள நும்பெரு நான்மறை யோதிய சீதமெலாம்
பாவள நுந்தமிழ்ப் பல்லாண் டிசையுடன் பாடுவமே 18

[பாசுரம 18, 19—பராப்திபாவம]

உரை — பூ வளரும் – பூவில வஸிபபவளான, திருமாது – பிராட்டியினுல, புணரீந்த – அணைததுககொளளபபடடவனும, நம் புண்ணியனூர் – நம புணயஸவரூபனுமான எமபெருமானுக்கு, தாவளமான – வஸிக்குமிடமான, தனித் திவம் சேர்ந்து– ஒப்பறற பரமபதம சோநது, தமநுடனே– (நிதயஸூரிகளும முகதருமாகிய) பாகவதாகளுடன், நா வளரும் – நாவில் தஙகுகினற, பெரு நான் மறை – பெரிய நானகு வேதஙகளில, ஓதிய கீதம் எலாம் – அதயயநம செயயபபடுகினற காநம எலலாவறறையும, பா வள நும் – பாககள நிறைநதுளள, தமிழ்ப் பல்லாண்டு – தமிழில திருப் பலலாணடு தொடஙகும ஆழவார திவயஸூகதிகளின, இசையுடன் – கீதததுடன, பாடுவம் – பாடுவோம

கருதது — பரமபதம சோநதவா வேதஙகளையும திவயபரபநதஙகளையும பாடுக கைஙகாயம செயவர். 18

எண்சீராசிரியவிருததம

151 அடலுாக முண்டுமிழ்ந்த வருக்கன் போல
வழுக்கடைநீது கழுவியநற் றாளம் போலக்
கடலொழுகிக் கரைசேர்ந்த கலமே போலக்
காட்டுத்தீக் கலந்தொழிந்த களிறே போல
மடல்கவரு மயல்கழிந்த மாந்தர் போல
வன்சிறைபோய் மன்னரிபதம் பெற்றர் போல
வுடன்முதலா வுயிர்மறைக்கு மாயை நீங்கி
யுயரீந்தபத மேறியுணரீந் தொன்றி னேமே. 19

உரை — அடல் உரகம் – வலிமையுளள (ராகு எனனும) ஸாப்பத தால, உண்டு உமிழ்ந்த – விழுங்கி(ப பிறகு) உமிழப்பட்ட, அருக்கன்போல– ஸூரியனபோலவும, அழுக்கு அடைந்து கழுவிய – அழுகசு நிரமபியிருநது பின் கழுவப்பெறற, நல் தாளம் போல– சிறநத முதலப் போலவும, கடல் ஒழுகிக் கரை சேர்ந்த – கடலில் திசைதெரியாதோடப பின் (தெய்வவசத தால) கரையைச சோநதுவிட்ட, கலமே போல – ஓடமபோலவும, காட்டுத் தீக்த அலந்து - காட்டுதனியால (சூழப்படடு) வருநதி, ஒழிந்த – (பிறகு அத துன்பம) நீஙகிய, களிறேபோல – யானைபோலவும், மடலி கவரும மயல் கழிந்த – மடலூரும்படியான காமவிசசை நீஙகிய, மாந்தர்போல – மனிதா போலவும், வன் சிறை போய்– (சிறையிலிருநது, பின்) வலிய அநதச சிறை நீங்கி வெளியேறி. மன்னர்பதம் பெற்றர்போல – ராஜபதவியைப் பெற்ற வாபோலவும, உடல் மூதலா – காமசரீரத்திற்குக காரணமாய், உயிர் மறைக்தும் – ஜீவாதமாவின் ஸ்வரூபதனதை(நாம அறியமுடியாதபடி)மறைப்ப தாயுளள, மாயை நீங்கி – ப்ரகருதியின ஸம்பநதம நீஙகி, உயர்ந்த பதம் ஏறி – உயாந்த ஸ்தானமாகிய பரமபதத்தில் ஏறி, உணர்ந்து – (அளவற்ற) ஜஞானத்தைப் பெறறு, ஒன்றினேம் – (அவனுடன) கலந்து ஈடுபட்டோம்.

ஸம்ஸாரதனில உழன்று வருநதிய ஜீவன ஸமஸாரபநதம நீங்கப பெறறுப் பரமபதம் சேருங்கால் பெறும தேஜஸஸும பெருமையும இப் பாசுரதனில் ஆறு உபமானங்களால் விளக்கப்பட்டன

மடலூர்தல்·— ஒரு தலைவன், தான் விருமபிய தலைவியை அடைய முடியாத நிலைமையில் அவளுருவமெழுதிய மடல்கொண்டு ஊராகாணச் செலவது. பனஙகுருத்தைக் குறிககும் மடலெனும் சொல இஙகு அதில வரைந்த சித்திரவுருவதனதையும் குறிததுநினறது (மடலூாதலின் விரி வெல்லாம தமிழில அகப்பொருளிலக்கணம் நோககி அறிக)

இப்படித தாம் விரும்பிய தலைவியை அடையமுடியாமையால மட லூரும நிலை வந்து, பின் தமது எண்ணம நிறைவேறியதால அத்துன்பம தீநத மானிடா இவ்கு ஸம்ஸாரபநதம நீங்கி முக்திபெறும ஜீவனுக்கு உதா ஹரணமாக்கப்பட்டனர்.

கருதது:— இச்சரீரததிலிருநது புறபபட்ட ஜீவா பரம பதம் சோநது எம்பெருமானுடன் கலந்து ஈடுபடுவா.

இந்த ப்ரபந்தத்தில் கூறிய 9 விஷயங்களாகிய படிகளை ஒன்றுசேர இப்பாசுரம் வெளியிடுகின்றது —

152 மண்ணுலகின் மயறீர்ந்து மனந்த தும்பி
மன்னுத பயனிகந்து மாலே யன்றிக்
கண்ணிலதென் றஞ்சியவன் கழலே பூண்டு
கடுஞ்சிறைபோய்க் கரையேறுங் கதியே சென்று
விண்ணுலகில் வியப்பெல்லாம் விளங்கக் கண்டு
விண்ணவர்தங் குழாங்களுடன் வேதம் பாடிப்
பண்ணுலகிற் படியாத விசையாற் பாடும்
பல்லாண்டே பல்லாண்டும் பாடு வோமே. 20

உரை — மண்ணுலகில் மயல் தீர்ந்து – இககாமபூமியில அஜ்ஞாநம தீாநது (1 விவேகபாவம), மனம் ததும்பி – (வீணை கழிநத காலததை நினைநது) மனம ததளிதது (2நிாவேதபாவம), மன்னுத பயன் இகந்து–ஸதிர மலலாத ஸமஸாரஸுகஙகளில ஆசையொழிநது (3 விரகதிபாவம), மாலே அன்றி – எமபெருமானை தவிர, கண் இலது என்று– (வரப்போகும நரகத் தைத் தடுக்க வேறு) கதி இலலை எனறு, அஞ்சி – பயநது (4 பீதிபாவம), அவன் கழலே பூண்டு – (பகதி அலலது பரபததியால) அவனுடைய திருவடி களையே பறறி (5 பரஸாதநபாவம), கடும் சிறை போய் – சரீரமென்னும கொடிய சிறையிலிருநது புறபபடடு (6 உதகரமணபாவம), கரை ஏறும் கதியே சென்று–(ஸமஸாரஸமுதரதனை)அகனறைகளுச் செலலும ஆசசிராதி கதியால சொனறு (7 ஆசசிராதிபாவம), விண்ணுலகில் – பரமபததில உள்ள, வியப்பு எல்லாம் – ஆசசாயஙகளையெலலாம, விளங்கக் கண்டு – தெளிவாயக கணடு (8 திவயதேசபராபதிபாவம), விண்ணவர் தம் குழாங்க ளுடன் – நித்யஸூரிகள, முகதாகள ஆகியவாகளின கோஷடிகளுடன, வேதம் பாடி – வேததனைப் பாடி, பண் உலகில் படியாத இசையால் – ஸஙகீதவுலகில அமையாத தெயவகானத்தால, பாடும் – பாடபபடுகிற, பல்லாண்டே – பலலாணடு என்று தொடஙகும திவயப்ரபநததனையே, பல் ஆண்டும் பாடுவோம் – பலகாலமும பாடுவோம (9 பராப்திபாவம)

கருதது:— இப பிரபநததிற கூறியபடி பரமபதம அடைநதோா அஙகே பகவானை மஙகளாசாஸநமசெயது கொணடு வாழுவா. 20

153 மாளாத வினையனேத்து மாள நாம்போய்
வானேறி மலர்மகளா ரன்பு பூணுந்
தோளாத மாமணிக்குத் தொண்டு பூண்டு
தொழுதுகந்து தோத்திரங்கள் பாடி யாடிக்
கேளாத பழமறையின் கீதங் கேட்டுக்
கிடையாத பேரின்பம் பெருக நாளும்
மீளாத போடிமைக் கன்பு பெற்றே
மேதினியி லிருக்கின்றேம் விதியி னலே 21

உரை — மாளாத வினை அனைத்தும் – (லகுவாய) ஒழியாத கா மங்களை முழுதும, மாள – (நாம அநுஷடிதத உபாயததால) ஒழிய, நாம் போய் – நாம் (ஆசசிராதிகதியால) சென்று, வான் ஏறி – பரமபததனை அடைந்து, மலர் மகளார் – தாமரையில வாழும பிராடடியுடைய, அன்பு பூணும் – அனபைப் பெறறவனும, தோளாத மா மணிக்கு – தூளக்கப் படாத பெரிய (இநதாநீல) ரதநமபோனறவனுமான எமபெருமானுக்கு, தொண்டு பூண்டு – கைங்காயதனை ஏறறு, தொழுது – வணஙகி, உகந்து – மகிழநது, தோத்திரங்கள் பாடி – ஸதோதரஙகளைப் பாடி, ஆடி – நாதனம செய்து, கேளாத பழமறையின் – (இதுவரை) கேட்டிராத பழமையான வேதததின, கீதம் கேட்டு – திவயகாநதனதைக கேடடு, கிடையாத பேரின் பம் – (மறறவாகளுக) கிடையாத பெரிய(மோக்ஷ)ஆநநதம், நாளும் பெருக– எந்நாளும் பெருகுமபடி, மீளாத போடிமைக்கு – திருமபுதலிலலாத பெரிய கைங்காயததிறகுக காரணமான, அன்பு பெற்றேம் – (எம்பெருமா னுடைய) ப்ரீதியைப பெறறோம. விதியினல் – (நமமைகொணடு சேதநரை உஜ்ஜீவிபபிக்கத திருவுள்ளங்கொணட எமபெருமானுடைய) நியமனததால, அலலது– (ஆச்சாவதாரததில ஈடுபட்டு அநுபவிசகக காரணமான) பாக்ய விசேஷததால, மேதினியில் இருக்கின்றேம் – இககாமபூமியில இனனும உயிர்தரிததிருக்கினறோம.

கருத்து:— பரமபதததிறகுச செலல உரியராயிருநதும இபபூமியில சேதநா இருபபது பகவதஸநகலபததாலேயே அலலது அாசசையிலுளள ஈடுபாடடினலேயே ஆம 21

பரமபதசோபானம்-உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாநதமஹாதெசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

பரமதபங்கம் - உரை

சுயமதஸ்தாபன திருவேங்கடமுடையானதிருவடிகளே சரணம்

தனியன

ரமாதரராஜபதயாவைபவம் . . வேதவீதிகழு ॥

ஜீவனோபாயம் . . வாழ்வு

[விஷயச் சுருக்கம்]

ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர்களான் புருஷர்களையும் அவற்றிலுள்ள மதபேதங்களையும் நம் மதத்தின் மேன்மையையும் அனைவரும் நன்கு உணரவேண்டுமென்கிற திருவுள்ளங்கொண்டு மணிப்பாவாளநடையில் பரமதபங்கமென்ற விரிவான ஒரு ரஹஸ்யத்தை அருளிச்செய்தார் அதில் ஒவ்வொரு அதிகாரத்தின் ஆதியிலும் முடிவிலும் அவ்வவற்றின் விஷயத்தைச் சுருக்கியருளிச்செய்து பாசுரங்கள் தொகுக்கப்பட்டுப் "பரமதபங்கம்" என்ற ஒரு ப்ரபந்தம் தோன்றியது

இதில் முதலில் ஸ்ரீதேசிகன், பிறமதங்களைக் கண்டிக்கத் தமக்கு அருள்புரியும்வண்ணம் திருவாழியாழ்வானைத் துதித்துப் பிறகு ஆசார்யர்கள் செய்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து, நம் ஸித்தாந்தத்தின்படி முன்று தத்துவங்களை விளக்கிப் பரமதங்களைக் கண்டிப்பதன் அவசியத்தைக் கூறி, பிறமதங்களில் பொதுவாய் உள்ள தோஷங்களை வெளியிட்டு, சார்வாகமதம், நான்குவகைப்பட்ட (மாத்யமிக, யோகாசார, ஸௌத்ராந்திக, வைபாஷிக) பௌத்தமதம், அத்வைதமதம், ஜைநமதம், பாஸுபத-யாதவமதம்,

வையாகரணமதம், கணாதமதம், கௌதமமதம், மீமாம்ஸகமதம், ஸாங்கிய மதம், யோகமதம், பாசுபதமதம் ஆகியவற்றின் முக்கியக் கொள்கையைச் சுருக்கிக் கூறிக் கண்டித்து, பாஞ்சராத்ராகமத்தின் பெருமையைப் பேசி, நம் ஸித்தாந்தத்தில் சரணாகதியின் ஸ்வரூபத்தையும் பெருமையையும் வெளியிட்டு, பலன்பெறும் வகையையும் எடுத்துக் காட்டி, நம் பூர்வாசார்யர்கள் கைக்கொண்ட ஸம்ப்ரதாயமே சிறந்தது என்று ஸ்தாபித்து பூர்வபக்ஷம், இவ்வாறு பரமதங்களைக் கண்டிக்கத் தமக்கு அருள்புரிந்த திருவாழியாழ்வானுடைய பதினாறு திருக்கைகளின் வலிமையையும் பேசத் தொடங்குகிறார்

பரமதங்களைக் கண்டிக்கும் சக்தியுண்டாகத் தமக்கு அருள்புரியுமாறு திருவாழியாழ்வானைத் துதிக்கிறார் ஸ்ரீதேசிகன்—

கட்டளைக்கலித்துறை

1ம் எடுத்த வம்புயத் துள்ளிலங் கும்மறு கோணமிசை
வண்டண வந்தி கிரிவளை விற்வளை வாய்முசலந்
திண்கையி லங்குசந் தீர்திக ழுங்கதை சேங்கமல
மெய்ப்படை யேந்திநின் றனேழி லாழி யிறையவனே. 1

[பாசுரம 1, 2, 3— ப்ரஸ்தாவநாதிகாரம]

டைய — எழில் மூழி இறையவன் — அழகிய திருவாழியாழ்வானுக்கிய மையாமி, எடுத்த அம்புயத்துள் — எடடு இதழ்களுள்ள தாமரைப்பூவி டுள்ள, இலங்கும் அறு கோணம் மிசை — பிரகாசிக்கும ஆறு கோணமுள்ள யந்திரத்தில், திண் கையில் — வலிய (எடடுத) திருக்கைகளில், வண் பணிலம் — அழகிய சங்கம, திகிரி — சக்கரம, வளை வில் — வளைந்திருக் கும வில, வளை வாய் — வளைந்த வாயையுடைய கோடரி, முசலம் — உலக்கை, அங்குசம் — மாவெடடி, சீர் திகழும் கதை — பெருமையுள்ள கதை, சேங்கமலம் — சிவந்த தாமரைமொட்டுப்போன்ற ஆயுதம (ஆகிய), எண் படை — எடடு ஆயுதங்கள, ஏந்திநின்றன் — தரித்துநின்றருள.

எடடு இதழுள்ள தாமரைமில ஆறு கோணமுள்ள யந்த்ரத்தில், எடடுக் கைகளிலும் எட்டு ஆயுதங்கள ஏந்தினதை திருவாழியாழ்வானைப் புகழ்ந்தவாறு.

தன்ன வழுவுமாதலின் 'அம்புயத்துளிலங்குமறு' என்று பாடம் கொள்ளத்தகாது.

1

ஆசார்யர்கள் செய்த உபகாரத்தை மகிழ்ந்து பேசுகிறார்—

பதிறுறுசீராசிரியசசநதவிருததம

155 விடுநெறி யஞ்சி விடத்தொ டக்கிய
விதியா டைநந்து தொழத்த ழைத்தெழு
விழியரு டந்து விலக்க டிக்கவெ
விரகிலி யம்பி விலக்கி வைத்தனர்
கொடுவினை யென்ப தனைத்தி னைத்தன
கொணரிதலி கந்த தணைத்த னத்தினர்
தருகையில் வந்து கொழுப்ப டக்கிய
தலபதி தந்த குறிப்பில் வைத்தனர்
கடுநர கன்பு கழற்றி மற்றெரு
கதிபெறு மன்பி லெமைப்பொ ருத்தினர்
கமலையு கந்த கடற்கி டைக்கடல்
கருணையு யாந்த தீடர்க்கொ நுக்கினர்
படுழுத லின்றி வளர்த்த நற்கலை
பலபல வொன்ற வெமக்து ரைந்தனர்
பழமறை யந்தி நடைக்கி டைசீசுவர்
பரமத மென்ற திடித்த பத்தரே. 2

உரை — பரமதம் – பிறமதங்கள, பழ மறையந்தி நடைந்த – பழமையான வேதாநக மாகசநதிறது, இடைசீசுவர் – நடுவேயுளள சுவா (போல தடையாயுளளன), என்று – எள்று (நினைதது), அது – அநத மதமாகிய சுவரை, இடித்த பத்தர் – இடிதது ஒழிதத பகவந் பக்தாகளான எம ஆசாரயாகள், விடு நெறி அஞ்சி – நீகசநதநக நீய வழியில் செல்லப்பயநது, விடத் தொடக்கிய – (அவவழியை) விட்டுவிலகத தொடஙகிய, விதியர் – பாகயமுளள யாம, அடைந்து தொழ – (நமமை) வநது கிடடி வணஙக, தழைத்து எழ–(மேனமேலும) வருதநியாகிப் பெருகுகின்ற, அருள் விழி தந்து – கருபையுடன் கூடிய கடாக்ஷததைக கொடுதது, விலக்கு அடி– (உயாநத பலனைப பெறமுடியாமல) விலகசுவதறகு காரணமான, கனை– கனை(போன்ற பாபங) களை, இயம்பி– (எமக்கு) எடுததுகசகூறி, விலக்கி– (அப்பாபசசெயகையிலிருநது எமமை) விலகசி, விரகில் வைத்தனர் – (எம சசதிகசுத தகக) உபாயததில (முயலவிதது) நிலைநிறுததினா

(அவ்வாசாரயாகள), கொடு வினை என்பதனை – கொடிய காமங்களென்று சொலலப்படுமவறறை, தீனைத்தனை கொணரிதலி இகந்த – சிறிதளவும சேரவொட்டாது கழிதத், தணைத் தனத்தினர் – நறகுணமாகிய

செலவத்தையுடையா (எமக்குச சிறிதும பாபம சேரிடாதபடி சோககும சிறநத குணமுடையவா),

தருகையில் வந்து – திருக்குருகூரெனபபடும ஆழவார்திருநகரி யில் அவதரிதது, கொழுப்பு அடக்கிய – (பிறமதஸதாகளின) காவததை (த தம் ஸுக்திபின மூலமாக) அடககிவிடட, தலபதி தந்த – (ப்ரபநந குலத்திறகுக்) கூடஸதரான சமமாழவா அருளிய, தறிப்பில் வைத்த னர் – ஸுக்ஷுமமான கருததில (எமமை) நிலைநாட்டினா. (எமமை ஆழ வாருடைய கருததில ஈடுபடசசெயதனா),

கடு நாது – கொடிய நரக (தனைத தரும பாபகாம) நகளில, அன்பு கழற்றி–(எமகசிருநத) அன்பைப போகசி, மற்றொரு கதி பெறும் அர்பில்– மறறொரு(சிறநத) கதியாகிய மோகஷததைப பெறுவதில உளள ஆசையில, எ(ம்)மைப் பொருத்தினர் – எஙகளை இசைவிததனா (தகாத விஷயததில மனமசெலலாது மோகஷததை விரும்புமாறு அவாகள செயதனா),

கமலை உகந்த – தராடடினின அனபிறகுரிய, கடல் கிடைக் கடல்– (பாற) கடலில பள்ளிகொணடிருக்கும (நீல) கடலபோனற எம பெருமானுடைய, கருணை உயர்ந்த திடர்க்த – கருணையாகிய உயாநத மேட டில, ஒருக்கினர் – (எமமை) ஒனறுசோத்தனா (எமபெருமான எமமீது கருணைபொழியுமாறு செயதனா),

படு முதல் இன்றி – அழியும காரணம இலலாமல, வளர்த்த – (ஈசு வாணனும மஹர்ஷிகளாலும) வருததிசெயயபபடட, பல பல நல் கலை – பறபல சிறநத வித்தையகள, ஒன்ற – (எமமிடம) ஒனறுகூடுமபடி, எமக்கு உரைத்தனர் – எஙகளுக்கு உபதேசிததனா (பறபல சிறநத வித்தையகளை எமக்கு உபதேசித்தனா)

ஆசாரயாகள தமமை அடைநதவாகளைத தீயவழியிற செலல வொடடாது தடுதது, ஆழ்வாருடைய கருத்தில ஈடுபடசசெயது, மோகஷத தில அவாவையுண்டாக்கி, உபாயத்தில மூடடி, பகவதகடாகஷதிறகுப் பாத்திரமாக்கினரென்றவாறு. 2

ஆசார்யர்கள் ஸாரார்த்தத்தையே உபதேசிப்பரென்கிறர்—

கடடளைகலிததுறை

156 போழரைக் தும்பொருள் யாமறி யோம்பொரு ளார்மறையிற்
றாழரைக் கின்றன தாமே யறியுந் தாழடையா
ராழரைக் கென்றிவை யாய்ந்தெடுத் தாண நூல்வழியே
நாழரைக் தும்வகை நல்லரு ளேந்தி நவின்றனரே 3

உரை — பொருள் ஆர் மறையில் – உண்மைகளருளுகிற நிறைந்துள்ள வேதத்தில், போம் உலைக்கும் பொருள் – (நிகரதனை நீ) நீக்குகிற கூடியதும (நிகரதனை நீ) சொல்லுகிறதுமான விஷயதனை, யாம் அறியோம் – (ஆசாரியோபதேசத்திலுமுள) யாம அறியமாட்டோம் தாம் உரைக்கின்றன – தமமால உபதேசிக்கப்படும் விஷயங்களை, தாமே அறியும் – தாமே (மேலில) கண்டறியுமபடியான, தாம் உடையார் – பெருமை யுடைய தம் ஆசாரியாகளை, நல் அருள் ஏத்தி – (தம் பகல) சிறந்த க்ருபையைக் கொண்டு, ஆய்ந்து – (வேததனை) ஆராயந்து, இவை உரைக்கு ஆம் என்று – இவவிஷயங்கள உபதேசிக்கத் தகுனவாகும என்று, எடுத்து – பொறுக்கியெடுதது, ஆண நூல் வழியே – வேதமாகக் கதமுதத தழுவியே, நாம் உரைக்கும் வகை– நாம (இந்த க்ரந்ததில) விளக் குமபடி, நவின்றனர் – (நமககு) உபதேசித்தனர.

வேதத்தில ஸாரமான விஷயங்களையறியச் சக்தியற்ற நமக்கு ஆசாரியாகள நாம ஆய்ந்தெடுத்த ஸாராதகங்களை உபதேசித்ததால நாம இந்த கரந்ததனை இபமறவலலாரேனுமென்றவாறு 3

வேதத்தால் உண்டாகும் தத்துவஜ்ஞானத்தைக் கெடுக்கும் பிற மதத்தினரைக் கண்டிக்கிறார். —

157 சித்தும் மசித்து மிறையு மெனத்தெளி வுற்றுநின்ற
தத்துவ முன்றுந் தனித்தனி காட்டுந் தனிமறை பான்
முத்தி வழிக்கிகு முல மெனத்துணி வாரினையுங்
கத்தி மயக்குங் கதகளை நாங்கடி கின்றனமே 4

[பாசுரம் 4, 5—ஜீவதத்துவாதிகாரம]

உரை — சித்தும் – சேதநமும், அசித்தும் – அசேதநமும, இறையும் என – ஈசுவரனும என்று, தெளிவுற்றுநின்ற – தெளியப்பெற்றுநின்ற, தத்துவம் முன்றும் – தத்துவங்கள் மூன்றையும, தனித்தனி காட்டும் – (அவவவற்றின ஸ்வரூபதனையும ஸ்வபாவதனையும்) தனித்தனியாகபிரித்து வெளியிடுகின்றம, தனி மறையால் – ஒப்பறற வேதத்தால, இது – இந்தத் தத்துவஜ்ஞானம, முத்திவழிக்கு – மோக்ஷமாக்கத்திறகு, மூலம் என – காரணமாகும எனறு, துணிவாரினையும் – நிச்சயித்தறிபவர களையும, கத்தி மயக்கும் – ஆரவாரதனால மயக்குகின்ற, கதகளை – ப்ரதிவாதிகளை, நாம் – (ஆசாரியோபதேசம பெற்ற) நாம, கடிகின்றனம் – (இவவதிகாரத்தில) கண்டிக்கின்றோம

சில விவேகமுள்ளவர்களையும ஆரவாரதனால மயக்கபபார்க்கும ப்ரதிவாதிகளை இவவதிகாரதனில கண்டிகின்றோமென்றவாறு 4

158 முத்தின் வடங்க ளெனமுதுந் தன்புனை முவகையாஞ்
சித்தி லருஞ்சுரு திச்செவ்வை மாறிய சிந்தைகளாற்
பந்தி லிரண்டுமெய்க் கப்பகட் டும்பா வாதியர்தங்
கந்தில் விழுந்தடைந் தவ்வழுக் கின்று கழற்றினமே. 5

உரை:— முத்தின் வடங்கள் என — முதலுக்களின ஹாரங்கள எனனுமபடி, முதுந்தன் புனை — எமபெருமான தரித்த, முவகையாம் சித்தில் — (பெதத-முக்த-நிதயஸூரிகளாகிய) மூனறுவகைப்பட்ட சேதநா விஷயத்தில, அரும் சுருதிச் செவ்வை மாறிய — (அறிவதறகு) அருமையான வேதததின் நோமையை அழிதது பபேசுகின்ற, சிந்தைகளால் — நினைவு களால, பந்தில் இரண்டு மெய்க்க — (காம் கூறும்) பதது விஷயங்களில் இரணடே மெய்யாக, பகட்டும் — மயககுகின்ற, பாவாதியர் தம் — ப்ரதி வாதிகளுடைய, கந்தில் விழுந்து அடைந்த — வீண்விதறறலில் மயங்கி (அதனல) பெறற, அழுக்கு — களஙகதனை (குற்றத்தை), இன்று—(இவவதி காரத்தை எழுதிய) இன்று, கழற்றினம் — நீகதிவிட்டோம

பிறமதததினால் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபததில கூறப்பட்ட கொளகை களை இவவதிகாரததில ஒழிததோமென்றவாறு.

அடைந்த + அழுக்கு = அடைநதவவழுகது. இங்கு வகரம விரிநதது செயயுள்விகாரமாகும 5

அசேதநதத்துவத்தை இவ்வதிகாரத்தில் விளக்துகிறார்—

159 நாக்கிய லும்வகை நம்மை யளித்தவர் நல்லருளாற்
பாக்கிய மேந்திப் பானடி யார்திறம் பார்த்ததற்பின்
றுக்கியர் தங்க டலைமீசை தாக்கித் தனிமறைதான்
போக்கிய மென்றத னிற்பொய்ம் மதங்களைப் போக்குவமே.

[பாசுரம 6, 7— அசிதததவாதிகாரம]

உரை:— நம்மை — (அறிவறறிருநத) நம்மை, நாக்கு இயலும் வகை — நாவினல (நனருப்ப) பேசும்படி, அளித்தவர் — அருள்புரிந்த ஆசாரயாகளுடைய, நல் அருளால் — சிறநத கருபையினல, பாக்கியம் ஏந்தி — (கல ஜனநாதத்தைப் பெறும) பாகயதததைப் பெறறு, பான் அடி யார் திறம் — ஸாவேசுவரனுடைய தாஸா (களான ஜீவர்) களுடைய ஸ்வரூ பததை, பார்த்ததற்பின் — (முன அதிகாரததில) ஆராய்நதபினபு, தாக்கியர் தங்கள் — (ஆபாஸயுகதிகளைக்கொணடே விஷயததை ஸாதிகக முறபடு வினற) யுக்திவாதிகளுடைய, தலைமீசை தாக்கி — தலையில மோதி, தனி மறை — ஒப்பறற வேதம், "போக்கியம்" என்றதனில் —

"(ஆதமாவிலுல) அநுபவிகக்கப்படுமவஸது" எனக கூறிய அசேதநததுவத தைபபறறி வருகினற, போய்ம்மதங்களை — விபரீதகொள்கைகளை, போக்குவம் — (இவவதிகாரத்தில நாம) ஒழிதகிடுவோம தான்—அசை.

" ஹொகூா ஹொஹ்ரூ வெரிதாரம வ ஹிகூா " எனறு உபநிஷதவாகயம ஒனறு உளது இது மூனறு ததுவஙகளின ஸவபா வதைத வெளியிடுகினறது ஜீவனை அநுபவிபபவனகவும, அசேதநதை அநு பவிகக்படுமவஸதுவாகவும, ஈசுவரனை சேதநாசேதநஙகளை ஏவுபவனக வும இவவாகயததால அறிகினறோம. (ஹொகூா - அநுபவிபபவன, ஹொஹ்ரூ - அநுபவிகக்படுமவஸது, வெரிதா - ஏவுபவன) 6

160 தீவகை மாற்றியன் றேர்தேரி லாணம் பாடியநந்
தேவகி சீர்மக ஞர்திறம் பாவநள் நூடியநா
ழுவகை யாமறி யாத்தத் துவத்தின் முகமறிவார்
நாவகை யேநடத் துந்நடை பார்த்து நடந்தனமே. 7

உரை — தீ வகை மாற்றி — (ஜீவாகளிடமுளள) தீய பரகாரஙகளை நீகி (ஒழிகக்கருதி), அன்று — பாரதயுததகாலததில, ஓ தேரில்—ஒப்பற்ற (அரஜுநனுடைய) தேரில (பாகனயிருநது), ஆணம் பாடிய— வேதத (தின அாததத)தை (க கீதையின் வாயிலாக) அருளிசசெயதவரும, நம் தேவகி சீர் மகனர் — தேவகியின் சிறநத புதலவருமான நம கணணனுடைய, திறம்பா அநள் — நீஙகாத கருணையை, நூடிய நாம் — பெறற நாம, ழுவகை ஆம் — (பரகருதி, காலம, புத்தஸதததுவம எனறு) மூனறுவகைப்பட்ட, அறியாத் தத்துவத்தின்—அறிவறற (அசேதந) ததுவஙகளுடைய, முகம் அறி வார் — பரகாரஙகளை (நனகு) அறிநத(பராசரா - வயாஸா - ஆழவார முதலிய)வாகளுடைய, நா வகையே — உபதேசததின வழியாகவே, நடத் தும் — (நம் ஆசாரயாகள) நடப்பிககினற, நடை பார்த்து — ப்ரகாரததை ஆராய்நது, நடந்தனம் — நடநதோம (இவவதிகாரததில வெளியிடடோம).

ஆசாரயோபதேசததினபடியே அசேதநததின ஸவரூபம இஙகு விளக்கபபட்டதெனறவாறு. 7

ஆசார்யோபதேசத்தின்படியே ஈசுவாஸவநுபத்தை விளக்துகிறர்—

161 வேலைப் புறமகங் காண்பது போல்வேத நன்னெறிசேர்
நூலைப் புறமகங் காண்டலி னுண்ணெறி வின்றிநின்றீர்
மாலைப் பெறவழி காட்டிய தேசிகர் வாசகமே
யோலைப் புறத்தி லெழுதுகின் றேழள் ளெழுதுமினே. 8

[பாசுரம 8, 9—பரததததுவாதிகாரம்]

உரை — வேலை – ஸமுத்ரதினை, புறம் அகம் – வெளியிலும உளளும (முழுதும), காண்பதுபோல் – காண்பதிறபோல், வேத நல் நெறி சேர் நூலை – வேதத்தின சிறநத மாக்கநகளை போதிகரும சாஸதாய கனை, புறம் அகம் காண்டலில் – மேலேதோனறும ஆத்தத்தையும உடகருதனதையும அறிவதில, நுண் அறிவு இன்றி நின்றீர்! – ஸுலபமும புதநி இலலாமல நினறவாகளே! மாலைப் பெற – எமபெருமானை (நாம) அநுபவிபபதறகு, வழி காட்டிய– உபாயத்தை (நமக்கு)க காடடிக்கொடுதத, தேசிகர்வாசகமே – ஆசாரயாகளுடைய உபதேச (த்தின ஸார) த்தையே, ஓலைப்புறத்தில் எழுதுகின்றேம் – இவவோலையினமேல எழுதுகினறோம; உள் எழுதுமின் – (இதை உனகன) மனத்துள பதிவித்துக்கொளவீாகளாக

சாஸதாராதநகளை அறியமுடியாதவாகளுப படனபடுமபடி ஆசார யோபதேசதினை ஸாரதனைதையே இகழு உரைப்போமென்றவாறு

எழுதுமின்னுத தனை வழுவுமாதலின "உளளே யெழுதுமினே" யெனறு பாடநகொளளத தகாது 8

152 சிறைநிலை யாம்படவத் தின்சிறு தேனின்ப முண்டுழல்வார்
மறைநிலை கண்டறி யாமையன் மாற்றிய மன்னருளே
துறைநிலை பாய மெனத்துளங் காவழ தக்கடலா
மிறைநிலை யாழுரைத் தோமெங் குருக்க ளியம்பினரே. 9

உரை — சிறை நிலை ஆம் படவத்தில் – சிறையின தன்மையுளள ஸமஸாரதநில, சிறு தேன் இன்பம் – ஒருதுளி தேனபோல (அறபமான) ஸுகதத்தை, உண்டு உழல்வார் – அநுபவிதது (அதிலேயே) மண்டியிருபப வாகளுடைய (நாம), மறை நிலை – வேதத்தின தாதபாயதனை, கண்டு அறியா–தெளிநது அறியமுடியாத(படி செயவதுமான), மயல் மாற்றிய– அஜ ஞாநதனைப போகிய, மன் அருள் – வலிய கருணையினால, எம் குருக்கள் இயம்பின – எஙகள ஆசாரயாகள உபதேசிததபடி, துறை நிலை பாயம் என – (ஆநநத கடலில இறஙகும) துறையும நிலையான நிறகுமிடமும (ஸமஸாரதினை அக்)கரையும என்று கூறுமபடி, துளங்கா–நிலைகலஙகாத, அழுதக் கடல் ஆம் – அமருதமயமான ஸமுத்ரமாகிய, இறை நிலை–எமபெரு மானுடைய பரகாரதனை, யாம் உரைத்தோம் – யாம (இவவதிகாரதநில) வெளியிடடோம

ஆசாரயாகள ஸம்ஸாரத்தில உழலும சேதநரிடம நின்று வேதாத தனனை அறியமுடியாமற செய்யும அஜ்ஞாநதனை ஒழிக்கவல்ல தமது அருளால எமபெருமானுடைய ஸவரூபதனை நமகரு உபதேசிததபடியே இவவதிகாரத்தில விளகினரென்றவாறு. 10

பிறமதங்களைக் கண்டிப்பதன் பயன் கூறப்படுகின்றது—

163 வெறியார் துளவுடை வித்தகன் றன்மையின் மெய்யறிவார்
துறியார் நெடியவ ரென்றொரு தூற்றம் பிறர்க்குரையா
ரறியார் திறத்தி லருள்புரிந் தாரண நன்னெறியாற்
சிறியார் வழிக ளழிப்பதுந் தீங்கு கழிப்பதற்கே 10

[பாசுரம 10, 11– ஸமுதாயதோஷாதிகாரம]

உரை — வெறி ஆர் துளவுடை – வாஸனை மிகுந்த திருத்துழாயையுடையவனும, வித்தகன் – அதிசயசசெய்கையையுடையவனுமான எமபெருமானுடைய, தன்மையின் – ஸவபாவதினை, மெய் அறிவார் – உணமையை அறிந்த ஆசாரயாகள, பிறர்க்கு – பிறாவிஷயதில, துறியார் நெடியவர் என்று – குளளமானவா உயரமானவா எனறுறபோன்ற (அறபமான), ஒரு தூற்றம் உரையார் – ஒரு தோஷதையும சொலலமாட்டாாகள (அபபடியாயின) ஆரண நல் நெறியால் – வேததைதகழுவிய சிறந்த மாாகதைகொண்டு, சிறியார் – அறபாகளான பிறமததாருடைய, வழிகள் அழிப்பதும் – ஸிதாநதைதக கணடிபபதும,(எதறகாகவென்றால), அறியார் திறத்தில் – (நம ஸிதாநதைத) அறிநதுகொள்ளாதபாமரா விஷயதில, அருள் புரிந்து – கருணையை வைதது, தீங்கு கழிப்பதற்கே – (பிறமதங்களின் தோஷம தெரியாததால அவாகளுகக வரும) கெடுதியை நீகக்குவதறகே (யனறி வேறிலலை)

காமகரோதங்களறற பெரியோா பிறாமீது குறறங்கூறத துணியா ஆயினும, பிறமதங்களைக கணடிபபது, ஸாமாநயாகளான அதிகாரிகள பிறமதஸ்தரின் வஞ்சனைகுடபடடுக கெடாதவாறு பிறமதங்களின தோஷதைத அறிவதறகாகவே எனறவாறு 10

இனி ஒவ்வொரு மதத்தையும் தனித்தனியே விளக்கிக் கண்டிக்கத் தொடங்கி, இப்பாசுரத்தில், சிற்சில ப்ரதாநமான அம்சங்களில் பொதுவான கொள்கையுள்ள மதங்களை ஒவ்வொரு வகுப்பாக்கி நான்குவகையாகப் பிரித்துக்கூறுகின்றார்—

எணசீராசிரியவிருததம

164 மீண்டுரைக்க விராதநந் தருக்கங் கொண்டே
வேண்டுங்கால் வேண்டுவதே விளம்பு கின்றார்
கண்டதற்கு விபரீதங் கத்து கின்றார்
காணுத குறைமறையிற் காட்ட நிற்பார்

பண்டொருத்தன் கண்டுரைத்தே னெனே யென்னப்
பலவகையி லுபாதிகளாற் படிந்து வீழ்வார்
கொண்டலொக்குந் திருமேனி மாயக் கூத்தன்
துணைகழல்சேர் விதிவகையிற் கூடா தாரே 11

உரை — மீண்டு உரைக்க – (மேனமேலும) விதண்டாவாதம் பேசுவதறகு, விரத தரும் – இடம கொடுககினற தருக்கம் கொண்டே — குயுகதிகளுமாததிரம கொணடு, வேண்டுங்கால் – (தமகது) வேணடிய ஸமயததில, வேண்டுவதே – இஷடமான விஷயததை (த தோனறியபடி). விளம்புகின்றர் – கூறுகினறவ(ரான கணைத-கௌதம-வையாகரண-மீமாம்ஸக)ரும, கண்டதற்து – (தாம) நேரில கணடதறகு, விபரீதம் – மாறுபட்ட விஷயங்களை, கத்துகின்றர் – ஆரவாரமாகப பேசுகினறவாக (ளான பாஸகர–யாதவ–அதவைதிக) ளும, மறையில் – (அபௌருஷேயமான) வேததில, காணாத துறை – காணமுடியாத (பௌருஷேயமென்னும்) குற்றதை, காட்டநிற்பார்–எடுததுககூறநிறபவ(ரான சாவாக–பௌதத—ஜைந)ரும, பண்டு ஒருத்தன் – முனபு (கபிலா, பாஹமா, பசுபதி ஆகியவர்களில) ஒருவன், நானே கண்டு உரைத்தேன் என்ன – நானே (இந்த மதததைக) கண்டுபிடிதது உபதேசிததேன எனறுகூற, பல வகையில் உபாதிகளால் – பல்வகைபபட்ட (பொருளாசை, ஆஹாரஸைகாயம் முதலிய) காரணங்களால, படிந்து–(அநதந்த மதததில) ஈடுபடடு, வீழ்வார்—அழிநதுபோகினறவா (களான ஸாஙகய– யோக– சைவா) களும் (ஆகிய நாலவகையினரும), கொண்டல் ஒக்கும் திருமேனி – மேகததைப்போனற திருமேனியையுடைய, மாயக் கூத்தன் – அதிசயசசெயகையுளள எமபெருமானுடைய, துணை கழல் சேர் – ஒலிகினற கழல (பூண்ட திருவடி) களைச் சேருவதறகுரிய, விதி வகையில் கூடாதாரே–பாகயவிசேஷம கிடைககபபெறாதவரே (ஆவா).

பிறமததினருககு எமபெருமானைச சாரநது அநுபவிக்கும பாகயமிலலை எனறதாயிறறு இவவாறு பொதுபபடையான தோஷஙகளைக் கூறியதாலேயே இநத ரஹஸயதில இவவதிகாரத்திறகு 'ஸமுதாயதோஷாதிகார'மெனப பெயா வநதது

இனி வரும் இரண்டு பாசுரங்களால் சார்வாகமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

11

கட்டளைக்கலிததுறை

165 கண்டது மெய்யெனிற் காணு மறையி லறிவுகண்டோங்
கண்ட தலாத திலதெனிற் கண்டிலங் குற்றமிதிற்
கண்டது போன்மறை காட்டுவ துங்கண்ட தொத்ததனு
லுண்டது கேட்கு முலோகா யதரென்று மீறுவதே 12

[பாசுரம் 12, 13– லோகாயதிகபங்காதிகாரம]

உரை — கண்டது – ப்ரதயக்ஷததால கணட வஸது, மேய் எனில் – உண்மையானதாகும என்று கொள்வதாயின, காணும் மறையில் – பரதய க்ஷததால அறியபபடுகினற வேதததால, அறிவு கண்டோம் – ப்ரதயக்ஷ மாக ஜனாநம (உணடாவதைத) காணகிறோம கண்டதலாதது – (மேலும) ப்ரதயக்ஷததால அறியபபடாத வஸது, இலது எனில் – உணமையல்ல வென்று கூறுவதாயின, இதில் – (வேதததால உணடாகும) இநத ஜனாநத தில, தற்றம் – ஒரு தோஷததையும, கண்டிலம் – காணவிலலை கண்டது போல் – பரதயக்ஷததை (பரமாணமாக ஏறறுகொள்வதை)போல, மறை காட்டுவதும் – வேதநதால உணடாகும ஜனாநமும, கண்டதொத்ததனல் – ப்ரதயக்ஷமெனனும பரமாணததைபே ஒதநிருப்பதால, உண்டது கேட்கும் – தாம உணடதையே பிறரைக கேடடுத தெரிநதுகொளப (வரைபபோனற) வாகளான, உலோகாயதர் – சாவாகமதததினர, என்று மீறுவது ? – எப்பொழுது (இவறறை) மீறிபபேசமுடியும ?

சார்வாகமதக் கொள்கை— பரதயக்ஷம ஒனறே ப்ரமாணமாகும் ப்ரத்யக்ஷததால அறியபபடும வஸதுகளே உணமையானவை ப்ரதய க்ஷததால காணப்படாத வஸதுக்கள பொயயானவையே (ப்ரத்யக்ஷத நிலும தோஷம ஒனறுமிலலாமலிருக்கவேணடும) ஆதலின வேததநில கூறப்படடுளள தாமம், அதாமம, ஈசுவரன, பரலோகம முதலிய ஸகலமும் ப்ரதயக்ஷததால காணப்படாமையால பொயயேயாம—எனபதாம

இவவாறு சாவாகா பரதயக்ஷமொனறையே பரமாணமாகக கொணடாலும, வேததநில கூறபபடும வஸதுகளை உணமையெனறு இசைநதேயாகவேணடும எவவாறெனில— கலவி கறறு வயுதபதநியுளள வர்கள் வேதவாகயஙகளைத தமது காதினால கேடகுமபோதே அவறறின அர்தநம அவாகளுக்கு ஒருவாறு ஸ்புரகுகினறதெனபது வெளிப்படை பான விஷயம இப்பொழுது வேதமும அதனால உணடாகும ஆதத ஜனாநமும பரதயக்ஷமாகவே ஆகிவிடுகின்றனவனறே ? ஆகவே பரத்ய க்ஷத்தையே பரமாணமாகககொண்ட சாவாகரும வேததையும அதனால உண்டாகும ஜனாநதையும பரமாணமாகக கொண்டு அவறறுகளுப் புல னென தாமம அதாமம் முதலியவறறை உண்மையெனறு இசையவேணடிய நாயிறறெனபது முதலடியாற கூறபபடடது

ஆயினும் வேததநதால உணடாகும ஜனாநதைத ப்ரமமாகக கொண்டு அநத ஜனாநதிறகுப புலனென வஸ்துகளைப பொயயெனறு மறுபடியும அவர்கள ஆக்ஷேபிக்கத துணியலாம இதறகும இடமிலலை. எவ்வாறெனில— ஒரு ஜ்ஞாநதநில் ஏதாவது தோஷம் இருநதாலனறே அந்தஜ்ஞாநத்தை பரமமென்னலாம். இஙகு வேததநதால உணடாகும ஜ்ஞாநத்

தில் ஒரு தோஷமும பரதயக்ஷமாகக காணபபடவிலலை ஆதலின தோஷ மொனறுமிலலையென்றே அவாகள அவசியமம இசையவேண்டியதாயிறறு, தோஷமாவது— ஜஞாநததை உணடாகசும ஸாதநததில ஏதாவது குறறம ஒருவராலும இயறறப்படாது அபௌருஷேயமாய நிதயமாய் பரகாசிக் கும் வேததிலோ அதனால உணடாகும ஜஞாநததிலோ எவவித தோஷமும காணபபடாததால ப்ரதயக்ஷமாகக காணப்படாத வஸ்துவைப பொய யெனக கொளளும சாவாகரும வேததால அறியபபடுகினற வஸ்துவைப பொய்யெனக கொளளமுடியாதெனபது இரணடாமடியாற கூறப்பட்டது

ஆகவே தோஷம ஒனறுமிலலாத பரதயக்ஷதைச் சாவாகா ப்ரமாணமாகக கொணடாறபோல தோஷம ஒனறுமிலலாத வேததால உணடாகும ஜஞாநமும ப்ரதயக்ஷதைபபோலாவதுபறறி அனுமயும ப்ரமாணமாகககொணடு நமது இநதரியஙகளுககுப புலபபடாமல வேதத தால்மாதிரம விளககபபடுகினற ஸகலவஸ்துககளையும மெயயாகக் கொளளவேண்டியதாயிறறு எனபது மூனறுமடியாற கூறபபட்டது.

உலகில ஒருவன தானுணட வஸ்துவின சுவை எததகையதெனறு மறறொருவனிடம கேடடு ஆராயததுணிவாலகில அவனை அவிவேகி எனபோம. அஙஙனே பரதயக்ஷமொனறே பரமாணமென்று கொளளும தம மதததினபடியே வேதததை பரமாணமாகக்கொணடு அதிறகூறிய அனேதததையும மெயயாகக் கொள்ளவேணடிய நிரபநதம ஏறபட்ட பிறகும சாவாகா இதைப்பறறிச சாசதை செயயபபுகுவது முறறகூறிய அவிவேகததனமையை ஒதததாகும ஆதலால அநதச சாவாகா இவ வமசஙகளை மீறிப் பேசுவது எபபொழுது ? ஒருபோதுமிலலையெனபது கடைசியடியாற கூறபபட்டது 12

சார்வாகரின் கோள்கையும் செய்கையும் ஒன்றுக்கொன்று முரண் படுதல் விளக்கப்படுகின்றது —

எணசீராசிரியவிருதகம

166 கண்டதனுற் காணுத தனுமிக் கின்றர்
கண்டோருத்த னுரைத்ததனைக் கவரு கின்ற
நுண்டுபசி கெடுமென்றே யுணர்ந்துண் கின்ற
ரொன்றலே யொன்றைத்தாஞ் சாதிக் கின்றர்
பண்டுழலை யுண்டதனுன் முலையுண் கின்றர்
பார்க்கின்றர் பலவல்லாத் தம்மை மற்றுங்
கண்டுமதி கெட்டநிலை காண கில்லார்
காணுத திலதென்று கலங்கு வாரே. 13

உரை — காணுதது – பரதயக்ஷததால அறியப்படாத வஸது, இலது என்று – (முயறகொமபுபோல) சூநயம எனறு, கலங்துவார் – மனக் கலகக்முளள சாவாகா, கண்டதனுல் – பரதயக்ஷததால அறிநத வஸது வைககொணடு, காணுதது – (பரதயக்ஷததால்) அறியப்படாத வஸ்து இருப் பதை, அனுமிக்கின்றர் – ஊஹிததறிகினறனா ஒருந்தன் கண்டு – வேறு ஒருவன (பரதயக்ஷத்தால) அறிநது, உரைத்ததனை – கூறிய விஷயததை, கவருகின்றர் – ஏறறுககொளகினறனா உண்டு – உணட பிறகு, பசி கெடும் என்றே – பசி தொலைநதுபோம எனறே, உணர்ந்து உண்கின்றர் – அறிநது உணகின்றனா ஒன்றலே – ஒரு ஸாதநததாலே, ஒன்றை – ஒரு வஸதுவை, தாம் சாதிக்கின்றர் – தாஙகள ஸாதிததுககொளகின்றனா. பண்டு முலை உண்டு – முனஜநமததில தாய்ப்பாலைப் பருகி, அதனுல் முலை உண்கின்றர் – அநத வாஸனையால் (இநத ஜநமததிலும) தாயபபாலைப் பருகுகினறனா. மற்றும் – மேலும, பல அல்லாத் தம்மை – (கை கால முதலிய) பல அவயவஙகளைககாட்டிலும வேறுபட்டுநிறகும தம ஜீவாதம ஸவரூபததை, பார்க்கின்றர் – (இது என சரீரம, இது என கை எனற முறையில பரதயக்ஷததாலேயே) அறிகின்றனா கண்டும் – (இப்படித தம் ஸிததாநததிறகு விரோதமான விஷயஙகளை) அறிநதும், மதி கெட்ட நிலை– புதகிகெடடுத தாம பிதறறும நிலைய, காணகில்லார் – (தாங்கள்) அறிநது கொளளவிலலை

சாவாகா, தாம நேரில கணட புகையைககொணடு காணுத அக்நி இருப்பதாய அநுமாநம செயகினறனா, மறறொருவன நேரில கணடு கூறிய விஷயததை நமபி ஏறறுககொளகினறனா. இவறறுல அவாகள முறையே அநுமாநததையும சபதததையும பரமாணமாக ஏறறுககொணடதாயிறறு. மேலும் அவாகள பசியுள்ளபொழுது உணவுகொணடால பசி நீஙகும் என்று அறிநதே உணவுகொளகினறனா உணடால பசி நீங்குமென்பதை உணபதறகுமுன அவாகள பரதயக்ஷததால அறிநததிலலையன்றே, மேலும ப்ரதிவாதிகளிடம, இருவரும இசைநத ஒரு காரணததைக கூறி, காணுத வஸது இருபபதாய் ஸாதிக்கினறனா. இவறறுலும அவாகள அநுமாநத தையும சபதததையும இசைநததாயிறறு மேலும நேரில கணட தேஹத் ததை தவிரக காணுத ஆத்மாவெனறு ஒன்று இலலையென்று கொணட சா வாகா, குழநதை பிறநததும தன தாயப்பாலைப் பருகுவதற்கு முறபிறப பின வாஸனையைக காரணமாகக கூறுவதனறி, அதறகு அவாகள வேறு வழிகூற இடமிலலை இதனல சரீரததைத் தவிர நிதயமான ஆதமா இருப்பதாய் அவாகளும இசையவேணடியதாயிறறு மேலும, சரீரததையே ஆதமாவாகக கொணட சாவாகா 'என் சரீரம, என் கை, என கால' எனற முறையில ப்ரத்யக்ஷத்தால பாாக்குமபோது "எனனுடைய" என்ற

உணாசசியையுடைய ஆதமாவைச சரீரம முதலியவறறிற காடடிலும வேருகவே பாககினறனரனரே ? இப்படிக தம கொளகைகளுக்கும செயகைகளுக்கும பல மூரணபட்ட அமசஙகளைத தாஙகள அறிநதும மதி கெட்டுத தஙகள கொளகைகளை விடாதிருககின்றனா எனறு கருதது 13

பௌத்தமதத்தினர், மாத்யமிகர்– யோகாசாரர்– ஸௌத்ராந்திகர்– வைபாஷிகர் என நால்வகைப்படுவர் இனி இரண்டு பாசுரங்களால் மாத்யமிகமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது —

கட்டளைகலித்துறை

167 காணு திலதெனுங் கல்வியி னைக்கடிந்ததற்பின்
கோணர் குதர்க்கங்கள் கொண்டே தழப்பும் பவுத்தர்களி
னூனு தனைத்து மிலதென்று நால்வகை யன்றிதென்றும்
வாணு ளறுக்கின்ற மத்திமத் தான்வழி மாற்றுவமே. 14

[பாசுரம 14, 15– மாதயமிகபஙகாதிகாரம]

உரை — காணு(த)து–(ப்ரதயக்ஷததால) காணபபடாத வஸது, இலது– கிடையாது, எனும் கல்வியினை – என்ற ஸித்தாநதமுடைய சாரவாகரை, கடிந்ததற்பின் – கண்டிததபின, கோண் ஆர் – வக்ரதன்மை நிறைநத, குதர்க்கங்கள் கொண்டே – குயுகதிகளை (ஸாதநமாக)க கொணடே, தழப் பும் பவுத்தர்களில் – (உலகதததைக் கலககும) பௌததாகள் நாலவரில, நானூது – வெட்கமடையாது, அனைத்தும் இலது என்றும் – ஸகலவஸது வும் இலலையெனறும, இது – இநத ப்ரபஞசம, நால்வகை அன்று என் றும் – நானகுவகையிலும் அடங்காதென்றும (கொணடு), வாழ் நாள் அறுக்கின்ற – (கணவன) வாழும நாளிலேயே தாலியறுககினற (ஸத்ரீ யைப்போன்ற), மத்திமத்தான் வழி – மாதயமிகனுடைய ஸித்தாநதததை, மாற்றுவம் – கணடிபபோம

புததருடைய சிடா நாலவரில் மாதயமிகன் எனபவன "ஸாவம சூந்யம" என்ற கொளகையுடையவன 'ஒரு ததுவமும இலலை' எனறு வாயகூசாது பேசும இவனே புத்தருக்குப பிரிய சிஷயனும மெய்யான பொருளை 'ஸத்' எனறும, பொயயான பொருளை 'அஸத' என்றும, மெய்யும் பொயயுமான பொருளை 'ஸதஸத்' எனறும, மெயயுமன்றிப் பொய்யுமன்றி நிறகுமதை 'ஸதஸதவிலக்ஷணம' எனறும வழஙகுவ துண்டு. இநத ப்ரபஞசம இநத நாலவகையில எதிலும அடஙகியதனறு என்கிறான் மாத்யமிகன். இவன ஸகலலோகநாதனுய ப்ரகாசிகினற ஈசவரனையும அவனுகுரிய ப்ரபஞசவஸதுக்களையும இலலையாக்கி, அவன தருளால் பெறும பலனகளையும இழநதவனுதலின, கணவன உயி ருடன் வாழும நாளில மதிகெடடு அவனை வெறுததது தாலியையறுததுப் போட்ட பெண்போலாகின்றானெனனபபடடது. 14

எணசீராசிரியவிருததம

168 மானமிலை மேயமிலை யென்று மற்றோர்
வாதநெறி யிலையென்றும் வாது பூண்ட
தானுமிலை தன்னுரையும் பொருளு மில்லை
தத்துவத்தி னுணர்த்திசய மில்லை யென்றும்
வானவரு மானவரு மனமும் வெள்க
வளம்பேசு மதிகேடன் மத்தி மத்தான்
றேனநெறி கொண்டனைத்துந் திருடா வண்ணஞ்
செழுமதிபோ லெழுமதியாற் சேமித் தோமே. 15

உரை — வானவரும் – தேவாகளும, மானவரும் – மநுஷயாகளும், மனமும் – (தன்) மனமும, வெள்க – கூசுமபடி, மானம் இலை – ப்ரமாணம (ஒனறும) இலலை, மேயம் இலை என்றும் – (பரமாணததால) அறியப்படும பொருளும இலலை எனறும, மற்று ஓர் வாத நெறி – வேறு ஒரு வாதமாகககமும, இலை என்றும் – இலலை எனறும, வாது பூண்ட தானும் இலை – வாதம புரியும தானும இலலை, தன் உரையும் பொருளும் இல்லை– தன வாகயமும (அதன) அாதகமும இலலை, தத்துவத்தின் உணர்த்தி – ததுவத்தின் அறிவும, சயம் இல்லை என்றும் – (வாததில) ஜயமும் இல்லை எனறும (இப்படி ஸாவம சூநயம எனறு கூறி), வளம் பேசும் – தன் மததினை) பெருமையைப் பேசுகினற, மதிகேடன் – அறிவுகெடடவ ஹிய, மத்திமத்தான் – மாதயமிகன, நேன நெறி கொண்டு – திருடடு வழி யைக கைககொணடு, அனைத்தும் – ஸகலததுவங்களையும, திருடாவண்ணம் – இலலையாக்காதபடி, செழுமதிபோல் எழும் – பூாணசநத்ரனைப் போல் வ்ருதியடைகினற, மதியால் – ஜஞாநதால, சேமித்தோம் – உலகததை அவன கையினினறு) ரகஷிததோம

மாதயமிகனுடைய மதகொளகைகள் விசிதிரமாயிருப்பனவாதினை தேவரும மநுஷயரும அவறறைப பரிஹஸிப்பதுடன அவனுடைய னமும பரிஹஸிகினறதாம அவன இப்படி ஸகலதையும சூநயமாக்கி மபெருமானையும சேதாசேதநகளையும இலலையாக்கிக கொளள காளளவிடாமல அவன மதக்கொள்கைகளை கணடிதது நம ஸிதாநதத் தை காததோமெனறதாயிறறு 15

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் யோகாசாரமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கட்டளைகலித்துறை

69 முற்றுந் சகத்தில தென்றே படகட்டிய முட்டரைநாஞ்
சுற்றுந் துறந்து துறையினின் றேதுக ளாக்கியபின்
மற்றென் றிலது மதிடல வுண்டென்று வஞ்சனையாற்
சுற்றுந் துறந்தயோ காசார ரனச்சதிக் கின்றனமே. 16

[பாசுரம 16, 17— யோகாசாரபஙகாதிகாரம]

உரை — சகத்து முற்றும் – உலகம முழுதும, இலது என்றே – இலலையென்றே, பகட்டிய மூட்டரை – மயகிய மூடரான மாதயமிகரை, நாம் சுற்றும் துறந்து – நாம முழுதும ஒழிதது, துறையில் நின்றே – வேதாநதமாகததில நிலைபெறறுனினறே, துகளாக்கிய பின் – கணடித் தொழிதத பிறகு, பல மதி உண்டு – பலவிதமான ஜஞாநம உணடு, மற்று ஒன்று இலது–(ஜஞாநதததைத் தவிர) வேறு ஒருவஸதுவும இலலை, என்று – எனறு கூறி, வஞ்சனையால் – வஞசிகக்கருதியதால, சற்றும் துறந்த – அற்பபலனையும இழநத, யோகாசாரனைச் சதிக்கின்றனம்–யோகாசாரனைக கணடிபபோம.

யோகாசாரனுடைய முகியக கொளகை — அறிவொன்றே மெயயான பொருளாகும அது பலவகைப்படும அதைத தவிர அறிபவனும அறியபபடும பொருள்களும இலலையெனபதாம

இவன், அறிபவனை தனனையும அநுபவிகக்படும வஸதுகளையும இலலையாகியதால இமமையிலும மறுமையிலும கிடைகக்கூடிய அறப பலனையும இழநதானெனபதுபறறிச 'சறறுந துறநத' எனனப் பட்டது. 16

எணசீராசிரியவிருததம

170 உளக்கதியை நாழுள்ளி யுள்ளந் தேறி
யுலகத்தா நுகந்திசைய வுலதுண் டென்றே
மிளக்கவரி தாகியநற் றநுக்கஞ் சேர்ந்த
வெழின்மறையி லீசனுட னெம்மைக் கண்டோம்
விளக்குநிரை போன்மதிகள் வேறுய் வேறென்
றறியாதே விளங்குமென விளம்பு கின்ற
களக்கருத்தன் கண்ணிரண்டு மழித்தோ நாணுக்
காகம்போற் றிரிந்தவனேன் கதறு மாறே 17

உரை·— நாம் உளக் கதியை – நாம (பரமாணுகளை அநுஸரிதது நம்)மனம் செலலுகினற முறையை, உள்ளி – ஆராயநது, உள்ளம் தேறி–மனம் தெளிநது, உலகத்தார் – உலகிலுளளோரா, உகந்து இசைய – மகிழநது ஏறறுககொளளும்படி, உலது உண்டு என்றேம் – உலகததை உண்மையென்று விளககினேம. இளக்க அரிதாகிய – அசைப்பதறகு முடியாத, நல் தநுக்கம் சேர்ந்த – சிறநத யுக்திகளுடன கூடிய, எழில் மறையில் – பெருமையுளள வேததில், ஈசனுடன் எம்மைக் கண்டோம் – ஈசுவரனையும (ஜீவர்களாகிய) எஙகளையும வகுத்தறிநதோம் மதிகள்–ஜஞாநஙகள், விளக்து நிரைபோல்–தீபத்தின (ஜவாலைகளின்) வரிசைபோல, வேறுவேறாய் – வெவ்வேறாக இருந்து, வேறு ஒன்று அறியாதே – (தம்மைத் தவிர)

வேறு ஒருவஸ்துவையும் அறியாது, விளங்தும் என — ப்ரகாசிக்கும எனறு, விளம்புகின்ற — கூறுகினற, களக் கருத்தன் — களள க கருத்தை யுடைய யோகாசாரனுடைய, கண் இரண்டும் — இரணடு கண (போல முகியமான "அறிபவன பொய்", "அறியப்படுமை வஸ்துவும் பொய்" என்ற அமசங)களையும, அழித்தோம்—(ஒருவருமை இசையாமல) ஒழிதோம அவன் — அநத யோகாசாரன, நாணக் காகம்போல் திரிந்து — வெட்கமறற காகாஸுரனைப்போல அலைநது, கதறுமாறு என்—கதறுமவிதம்எதகையது!

யோகாசாரனுடைய கொள்கை — ஒவவொரு க்ஷணதிலும ஜ்ஞாநம் புதிதுபுதிதாய் உணடாகி அடுதத க்ஷணதிலேயே நசிததுவிடுகின றது. இநத ஜ்ஞாநம தனனைதததவிர வேறு ஒரு வஸ்துவையும தனக்கு இலக்காகக கொள்ளாது ஆதலின வெளிபபடையான பொருள் களே கிடையா. க்ஷணநதோறுமை உணடாகிகொணடிருகும ஜ்ஞாநங களின் ஸநததியே ஆதமாவெனப்படுகின்றது. ஆலை—இபபடியாயின் ஆதமா அநிதயமெனறு ஏறபடுகின்றது, "அதே ஆத்மா" என்று உண்டாகும ஜ்ஞாநததாலோ ஆதமா ஸதிரமெனறு தெரிகின்றது ஆதலால ஒன்றுக கொன்று முரணபடுகினறதேயெனனில, தீபதின் ஜ்வாலை க்ஷணநதோறும் வெவவேறுயினும ஜ்வாலை ஒரேவிதமாயிருப்பதுபறறி 'அதே தீபஜ்வாலை' யெனறு அறிவுணடாவதுபோல ஜ்ஞாநமும ஒரேவிதமாய் உணடாவதால 'அதே ஆதமா" எனற அறிவு உணடாகின்றது—எனபதாம.

ஸித்தாநதியான நாம, அவன் இலலையாகிய சேதந - அசேதந - ாசுவரதததுவங்களை பரமாணம, அதைத தழுவிய யுகதி முதலியவறறைக ொண்டு ஸ்தாபித்தோம மேலும, அவன், தன் மதததில் இருகணகளைப் போல முகியமாயக்கொணடிருந்த "அறிபவன பொய்" "அறியப்படும் பஸ்துவும பொய" என்ற இரணடு கொளகைகளையும கண்டிதது அவன் தததைப் பாழாகுவேம பிராடடியிடம அபராதியான காகாஸுரன் ாப்பாரின்றி வெடகமற்று உலகில திரிநததுபோல இரண்டு கொள்கை யையுமிழநத அவனும கதறித திரியுமாறு செய்தோமென்றவாறு. 17

னி இரண்டு பாசுரங்களால் ஸௌத்ராந்திகமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

71 கட்டளைக்கலித்துறை

பொருளொன் றிலதென்று போதமொன் றுங்கொண்ட பொய்யரைநாந்
தருள்கொண்டு தீர்த்தபின் காணவொண்ண ஞப்பொரு டேடுகின்ற
ருள்கொண்ட சூதுரைக் குஞ்சௌத் திராந்திகன் வண்ணிக்கைநா
ருள்கொண்ட பாழ்ங்கிண றென்றிகழ்ந் தோட வியம்புவமே. 18

[பாசுரம 18, 19— ஸௌதராநதிகபங்காதிகாரம்]

உரை — பொருள் ஒன்று – (வெளிபபடையான) வஸது ஒனறும், இலது என்று– இலலையெனறு (நிசசயிதது), போதம் ஒன்றும் கொண்ட – ஜஞாநம் எனற ஒரே வஸதுவைககொணட, பொய்யரை – பொயயே பேசும யோகாசாராகளை, நாம் தெருள் கொண்டு – நாம (சிறநத) ஜஞாநத தைககொணடு, தீர்த்த பின் – கணடிததபின, காண வொண்ணுப் பொருள்– ப்ரதயகஷததால அறியமுடியாத வஸதுவை (உணடு என்று அஙகீகரித்து), தேடுகின்ற – அநுமாநததாலே ஸாதிகக முறபடுகினற (வஸது), மருள் கொண்ட – அஜஞாநததால கைககொணட, நூது உரைக்கும் – கபடயுகதி களைப் பேசுகின்ற (வஸுமான), சௌத்திராந்திகன் – ஸௌதராநதிக ளுடைய, வண்ணிக்கை–மதவாணநபராகாரததை, இருள் கொண்ட – இருன் நிறைநத, பாழ்ங்கிணறு என்று – பாழுஙகிணறு எனறு (ஜநஙகள் நினைத்து), இகழ்ந்து ஓட – வெறுதது விலகுமபடி, நாம் இயம்புவம் – நாம (கணடிததுப்) பேசுவோம

ஸௌதராநதிகன அநுமாநததைககொணடு வெளிப்படைப் பொருளகளை ஸாதிககுமபோது அவனமததில கபடயுகதிகளை நிறைந் திருபபதுபறறி இருளடைநத பாழுஙகிணறு உவமானமாகபபடடது 18

எணசீராசிரியவிருததம

172 நிலையில்லாப் பொருண்மதியை விளைத்துத் தான்சேர்
நிறங்கொடுத்துத் தானழியுந் தன்னுல் வந்த
நிலையில்லா மதிதன்னி னிறத்தைக் காணு
மிதுகாணும் பொருள்காண்கை யென்ற நீசன்
முலையில்லாத் தாய்கொடுத்த முலைப்பா லுண்ணனு
முகமில்லா மொழியெனவே மொழிந்த வார்த்தை
தலையில்லாத் தாளுநுங் கணக்காய் நின்ற
கட்டளைநாங் கண்டின்று காட்டி னேமே. 19

உரை — நிலையில்லாப் பொருள் – நிலையற்ற (க்ஷணிகமான) வஸதுவானது, மதியை விளைத்து – ஜஞாநததை உணடாகஙி, தான்சேர்– தான உடைநத, நிறம் கொடுத்து – (நீலம, மஞசள முதலிய) நிறஙகளை (அநத ஜஞாநததில)கொடுதது, தான் அழியும்–(வஸதுவாகிய)தான் அழிநது போம தன்னுல் வந்த–(வஸதுவாகிய) தனுல உணடான, நில யில்லா மதி – அநித்யமான ஜஞாநமானது, தன்னில் நிறத்தைக் காணும் – தன் னிடததில (நீலம, மஞசள முதலிய) நிறஙகளை ஸாக்ஷாத்கரிககும. இது காணும் – இ(ப்படி ஜஞாநம தன்னிடத்து நிறஙகளை க காணப)துவே, பொருள்காண்கை – வஸ்துஸாக்ஷாதகாரமாகும, என்ற — எனறு ஸித்

ஹாநதம கொண்டவனும, முலையில்லாத் தாய் கொடுத்த – ஸதநமிலலாத ஹாயிலை கொடுகஹப்பட்ட, முலைப்பால் உண்ணும் – ஸதநயதததைப் பருகு மவ (ன போனறவ) னுமான, நீசன் – அறபனன ஸௌதராநதிகளலே, மூகமில்லா – வாய இல்லாமற பேசுகிற, மொழி எனவே – வாததை என்று கூறுமபடி, மொழிந்த வார்த்தை – கூறப்பட்ட (தன் ஸிததாநத) வாகயமானது, தலையில்லா – தலையில்லாத, தாளநும் – பாதஙகள நடகஹின்ற, கணக்காய் நின்ற கட்டளை – ரீதியிலே நிறஹினற பரகாரததை, நாம் கண்டு– நாம அறிநது, இன்று காட்டிநேம் – இன்று வெளியிட்டோம்

ஸௌதராநதிகன யோகாசாரனைப்போல வெளிபபடைபபொருள் களை (பாஹயவஸதுகளை) இலலையெனறு கொளவதிலலை; அவறறை ஏற்றுககொளஹினறன். அவனகொளகை— வெளிப்பொருள்கள் ஜஞாநத் ததையுணடாகஹித தமமுடைய வெணமை மஞசள முதலிய நிறஙகளை அநத ஜ்ஞாநதினிடம கொடுததுத தாம அழிநதுவிடுஹினறன. ஆதலின அழி வதே தன்மையாயுளள அநதப் பொருளகளை இநதரியங்களால அறியமுடி யாது ஆனல அபபொருளகள் அழிநதுபோய்விடினும, ஜஞாநததில கொடுதத நீலம வெணமை முதலிய நிறஙகளைக கொணடு அநுமாநம செயது அபபொருளகளை அறியலாம. மேலும அநதப பொருளகளால உணடாகஹப்பட்ட ஜஞாநமும ஒரே கூணம இருநது நஸிகஹின்றது. இநத ஜ்ஞாநமே ஆதமாவெனப்படும இநத ஜஞாநம் வெளிப்பொருளகளால தனனிடம கொடுகஹப்பட்ட நீலம மஞசள் முதலிய நிறங்களை அநுபவிக கும் இவவநுபவமே வஸதுஸாகூதகாரம் எனப்படுமெனபதாம்

இதகொளகையில—வஸது, தான பிறந்த பிறகே ஜஞாநத்தை உணடாகஹவேணடுமாதலின், கூணகாலமே இருநது அழிநதுவிடுவதாய்க கொணடுளள அநத வஸது, ஜ்ஞாநம பிறகும கூணததிலேயே நஸிதது விடு மென இசைநதேயாகவேணடும. ஜ்ஞாநம பிறநது அடுதத கூணததில் தான அதனிடம வஸது, நீலம் மஞசள முதலிய நிறங்களைக கொடுக்க முடியும ஆகவே தான பிறநது, இரணடாவது கூணததில அழியுநதனமை யாயநத வெளிப்பொருள், மூன்றுவது கூணததில ஜஞாநத்தினிடம நீலம முதலிய நிறததைக கொடுப்பதாய இசையவேண்டும். அது முறறிலும் அஸம்பாவிதமாகும மேலும அங்ஙனமே ஜஞாநமும கூணகாலமே இருந்து அழிநதுவிடுவதால, தான் பிறநத இரணடாவது கூணததில வெளிப்பொரு ளினிடமிருநது நீலம முதலிய நிறததைப பெறுவதும அதறகு அடுத்த கூணததில் தன்னிடம கொடுகஹப்பட்ட நிறத்தைப பாததலாகிய வஸ்துஸாகூத்காரமும அஸமபாவிதமேயாம். இவறறைப்பற்றியே ஸௌதராநதிகனகொளகைகறு ஸதநமிலலாத தாயினிடத்து ஸ்தநயபபாநம்

செய்வதும முகமிலலாமற பேசும வாதனையும தலையில்லாது பாதம ஊர வதும உவமானமாகசப்பட்டன. 19

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் வைபாஷிகமதம் கண்டிக்கப்படு கின்றது—

கட்டளைக்கலிததுறை

173 காண்கின் றவனிலை காட்சியுங் கண்டது முண்டனைதா
மேண்கொண்ட னவன்றிவற்றிற் துணமு நிலையுமிலை
சேண்கொண்ட சந்ததி யாற்சேர்ந்து மொன்றென நிற்துமென்ற
கோண்கொண்ட கோளுரை வைபா டிகன்துறை கூறுவமே.

[பாசுரம 20, 21– வைபாஷிகபங்காதிகாரம]

உரை — காண்கின்றவன் – வஸதுகளை அறிபவருகிய ஜீவன னைபவன, இலை – இலலை, காட்சியும் – அறிதல் எனும செயகையும், கண்டதும்– அறியபபடுகினற வஸதுவும, உண்டு– உணமையாய உள்ளனை, அனைதாம் – அந்த அறிகையும அறியபபடும வஸதுவும, ஏண் கொண்டன அன்று – எணணிகைகளு அடஙகியனவனறு, இவற்றில் – இநத அறிகை யிலும அறியபபடுமவறறிலும, துணமும் நிலையும் இலை – ஒரு குணமும நிலைத்துநிறகும தனமையும இலலை, சேண்கொண்ட – நெடுஙகாலவாழ வைக்கொணட, சந்ததியால் – வரிசையினல், சேர்ந்தும் – (பரமாணுக் களை ஒன்று) கூடியும், ஒன்று என – ஒனறு என்று கூறுமபடி, நிற்தும் என்ற – நிறகும என்று கூறிய, கோண் கொண்ட – வகரதனமை கொண்ட, கோளுரை–குறலைமொழி பேசுகினற, வைபாடிகன்–வைபாஷிக னிடமுளள, துறை கூறுவம் – தோஷஙகளை விளகுவோம

வைபாஷிகன் கொள்கை— பொருளை அறிபவனை ஜஞாதா பொய்யாவான்; ஜஞாநமும அநத ஜஞாநததால அறியப்படும வஸதுவுமே உண்மைப்பொருளகளாம அநத ஜஞாநமும அறியப்படும வஸதுவும எண்ணுகைகடங்காமலிருபபவை அவையிரணடுக்கும குணமே இடையாது, நிலைதது நிறகாமல ஷணகாலமே இருநது அழியும். வஸதுக்கள பரமாணு ரூபமாகவே இருக்கும இப்படியாயின, எண்ணறற பரமாணுகளை கூடத்தின் உருக்கொண்டனவெனறு தோவதால 'அதே குடம இது' எனறு ஒன்றுகவும நிலைதது நிறபதாகவும தோறறுவது எவவாறு பொருநதுமென் னில, பரமாணுக்கள எணணறறவையாயினும அவறறின குவியல ஒன்றே யாதலின 'குடம் ஒன்று' எனற எணணமும, ஷணமே இருநது அழிபவை யாயினும நிபதனை சுடாகள் ஒரேவிதமாயிருததலால 'அதே சுடா' என்று அறிவு உண்டாவதுபோல பரமாணுக்கள ஒரேவிதமாயிருபபதுபறறி 'அதே குடம்' என்ற எண்ணமும் உண்டாகினறன — என்பதாம். 20

எணசீராசிரியவிருததம்

174 தம்பிடுவா ராரென்று தேடு கின்றர்
துணங்களையுந் தங்களுக்குக் கூறு கின்றர்
தம்படியைத் தமர்க்துரைத்துப் படிவிக் கின்றர்
தமக்கினிமேல் வீடென்று சாதிக் கின்றர்
தம்புடவை யுணல்குறித்து நெடிதெண் கின்றர்
சந்ததிக்குத் தவம்பலிக்கத் தாம்போ கின்றர்
செம்படவர் செய்கின்ற சிற்றி னிப்பைச்
சேவகப்பற் றுடனேநாஞ் செதுத்திட் டோமே 21

உரை — தம்பிடுவார் – (தமமை) வணஙகுகின்ற சீடாகள, ஆர் என்று – யாவா எனறு, தேடுகின்றர் – தேடிககொண்டேயிருபபவாகளும, தங்களுக்குக் துணங்களையும் – தஙகளுககு (அஹிமஸை, வைராகயம் முத லிய) குணஙகளிருபபனவாகவும, கூறுகின்றர் – கூறிக்கொள்பவாகளும, தம் படியை – தமமுடைய மதகொளகையை, தமர்க்கு உரைத்து – தம் சிஷயாகளுககு உபதேசிதது, படிவிக்கின்றர் – (அவாகளையும் அதில) ஈடுபடச்செயபவாகளும, இனிமேல் தமக்கு – இனிமேல தஙகளுககு, வீடு என்று – மோகஷ(ம கிடைப்பது நிசசய)மெனறு, சாதிக்கின்றர் – உறுதி கூறுபவாகளும், தம் புடவை – தங்களுககு (வேணடிய) ஆடையையும, உணல் குறித்து – ஆஹாரதையும குறிதது, நெடிது எண்கின்றர் – அதிக மாகக கவலையடைபவாகளும, சந்ததிக்குப் பலிக்க – (தம) ஸநததியாருக் குப பலன் கிடைப்பதறகாக, தாம் தவம் போகின்றர் – தாஙகள தவம் புரிபவாகளும, செம்படவர் செய்கின்ற – செமபடவரையொததவர்களு மான வைபாஷிகாகள கைககொணட, சிற்றினிப்பை – (கேடகுமபோது மாத்ரம இனியனவாகத் தோறறுகினற) அறபரஸமான வாதஙகளை, சேவகப்பற்றுடனே – (அவாகளது) வீரசசெருகுடன, நாம் செதுத்திட் டோம் – நாம் ஒழிததிடடோம.

வைபாஷிகா ஜ்ஞாநத்தையும வஸதுவையும ஏறறுககொண்ட போதிலும அவறறில குணஙகளை இலலையாககி, அவறறை க்ஷணகாலமே இருப்பனவாகக் கொணட கொளகை, அவாகளின் செய்கைககு முரண் பட்டுகிறகினறது வைபாஷிகா தஙகளுககுப பேரும புகழும் செலவமும செழிப்பதறகாகச சீடாகளைச சோகக முயலவதும, அஹிமஸை வைராக் யம முதலிய குணஙகள தமமிடம இருப்பனவாகக கூறுவதும், தஙகள் மதகொளகைகளைத தமது சீடாக்கு உபதேசிப்பதும, சரீரம நசிததும தஙகளுககு மோகஷமுணடென்று ஸாதிப்பதும, ஆஹாரம ஆடை முதலிய சரீரகார்யங்களில் பெருஙகவலை கொளவதும, தஙகள ஸநதநியாருக்குப்

பெருமபயன் கிடைப்பதறகாகத தாம தவமபுரிவதுமாகிய செயலக ளெலலாம "எலலாம கூணிகம, குணமறறவை" எனற கொளகையோடு முரண்பட்டனவாகுமெனக கணடிகபபட்டது. வலேபோடடு மீனகளைப் பிடிக்கும செமபடவா, தம் குயுகதிகளை வீசி ஜநதுகளைக் கவாநது தம் மதத்தில சோக்க முயலும வைபாஷிகாகளு உவமானமாக்கபபடடனர். 21

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் அத்வைதமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கட்டளைகககலித்துறை

175 வேதங்கண் மௌலி விளங்க வியாசன் விரித்தநன்னூற்
பாதங்க ளான பதினறி லீசன் படிமறைத்துப்
பேதங்க ளில்லையென் றேர்பிர மப்பிசீ சியம்புகின்ற
போதங் கழிந்தவ ரைப்புத்தர் மாட்டுடன் பூட்டுவமே 22

[பாசுரம 22, 23— ப்ரசசநநபௌதததபஙகாதிகாரம]

உரை — வேதங்கள் மௌலி — வேதங்களின முடியாகிய வேதாநதசாஸ்தரம, விளங்க — பரகாசிகுமபடி, வியாசன் விரித்த — வயாஸமுனிவரால விளககியருளப்பட்ட, நல் நூல் — சிறநத ப்ரஹமஸூத்ரஙகளின், பாதங்களான பதினறில் — (நானகு அத்யாயதகிலுள்ள) பதினறு பாதஙகளில (நிசசயிகபபட்ட), ஈசன் படி மறைத்து—எமபெருமானுடைய (குணம திருமேனி முதலிய)பரகாரஙகளை இலலையாக்கி, பேதங்கள் இல்லை என்று — (உலகில) பேதஙகளே இலலை எனறு (கொணடு), ஓர் பிரமப் பிசீசு — நிகரறற பரஹமமதகிறகு ப்ரமகதை (அஜ்ஞாநததை), இயம்புகின்ற — கறபிததுக் கூறுகினற, போதம் கழிந்தவரை — தத்துவஜ்ஞாநம நீஙகியவரை, புத்தர் மாட்டுடன் — புத்தமததகினராகிய மாடடுடன, பூட்டுவம் — ஒன்றுசோதகிடுவோம.

உபநிஷதகளுக்கள நேரிய வழியிலேயே அாதகம கொள்ளப்பட வேண்டுமென்பதறகாக ஸ்ரீவேதவயாஸபகவான் வேதாதகஙகளை அடக்கிய பதினறு பாதஙகள கொணட நானகு அதயாயஙகளால் பரஹ்மஸூத்ரததை வெளியிட்டார். இநத வேதாநதசாஸத்ரங்களால பறையறையபபடுகின்ற எமபெருமானுடைய திருககலயாணகுணஙகள ஸவரூபம முதலிய வறறை அதவைதிகள ஏறகாது குணமினறி ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாத்ரமே ப்ரஹ்மமெனறும, அதுவே ஸதயமெனறும, பொயயான மறற வஸ்துகள மெய்யானவை எனறு அநத ப்ரஹமதகிறகுத தோறறுமபடி அதறகு ஓர் அஜ்ஞாநம் இருக்கிறதென்றும கொள்கினறனா இவவாறு கொண்ட அத்வைதிகளைப் - பௌததமதகதினருடன் சோத்திடுவோமென்றவாறு. (அடுத்த பாசுரவுரைக்குறிப்பில் விளக்கம் காணக.)

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

176 பிரிவில்லா விருளொன்று பிணக்கோன் றில்லாப்
பெருவெயிலை மறைத்துலகங் காட்டு மென்ன
வறிவில்லா வறிவொன்றை யவித்தை முடி
யகம்புறமென் றிவையனைத்து மமைக்கு மென்பார்
செறிவில்லாப் புத்தருடன் சேர்ந்து கெட்டார்
சீவனையு மீசனையுஞ் சிதைக்கப் பார்த்தார்
நெறியில்லா நேர்வழியுந் தானே யாஞ்
னெடுமாலை நாமடைந்து நிலைபெற் றேமே. 23

உரை — பிரிவு இல்லா – வேறுபடுதல இலலாத, இருள் ஒன்று– ஒரு இருளானது, பிணக்கு ஒன்று இல்லா – விரோதம ஒனறும் இலலாத மறைகக முடியாத), பெருவெயிலை – பெரிய வெளிச்சததை, மறைத்து – மறைததுவிடடு, உலகம் காட்டும் என்ன–உலகததை பரகாசிப்பிகுமனறு கூறுவதுபோல, அறிவு இல்லா – ஜஞானமெனற குணமிலலாத, அறிவு ஒன் றை – ஜஞானஸவரூபமான ஒரு பரஹமததை, அவித்தை முடி–அவிதயையா னது மறைதது, அகம் புறம் என்று – (ஆதமா முதலிய) உளளேயுளள வஸதுகளை (ஐநது பூதஙகளும அவறறுலாகியனவுமாகிய) வெளிப்படை யான வஸதுகளை எனறு சொலலபபடுகினற, இவை அனைத்தும் – யுத உலகவஸதுக்கள முழுவதையும, அமைக்தும் என்பார் – ஸருஷ டிகும எனறு கூறும அநவைதிகள், செறிவு இல்லா – (வைதிகருடன) ஸமபநதமாத, புத்தருடன் – பௌததமதததோருடன, சேர்ந்து – மதவிஷயங்கள சிலவறறில) ஒத்திருநது, கெட்டார் – கெடடவாகளாகி, சீவனையும் ஈசனையும் – ஜீவாதமாவையும ஈசுவரனையும, சிதைக்கப் பார்த்தார் – (அவாகளின பேதததை இசையாது) கெடுகக முற்பட் டாகள, நாம் – (அமமதத்தில சேராத) நாம, நெறியில்லா–(தனனையடை தறகு வேறறோ)உபாயமிலலாத, நேர்வழியும்–நேரிய உபாயமாகவும, தானே யுனன்–தானே ஆகிநிறபவனன, நெடுமாலை–எமபெருமானை, அடைந்து– ரணமாக அடைநது, நிலைபெற்றேம் – நம ஸவரூபம உஜ்ஜீவிககப் பறறோம.

அதவைதிகளின் முகியக் கொளகை– பரஹமம் ஒன்றே ஸதயம். அதனிடதில ஜஞானம முதலிய குணஙகள கிடையா. ஆலை அது ஜஞான ஸவரூபமாகவே நிறகின்றது. அநத பரஹமம ஒனறுதான் அனைததவிர வேறு ஸதயமான வஸ்துவே கிடையாது. ப்ரஹமஸ்வரூபததிறகு அநாதி யாலமாக மாயையெனற ஒரு வஸதுவின் ஸமபநதம் ஏறபடடிருக்கிறது.

இந்த மாயைக்கு தனக்கு ஆதாரமான பரஹ்மத்தை மறைப்பதே இயற்கை. இவ்வாறு மாயையால் மறைக்கப்பட்டதால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் உள்ளவாறு பிரகாசிப்பதில்லை மாயையென்பது ஸத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் முக்குணமயமாயும், மெய்யென்றும் பொய்யென்றும் கூறமுடியாததாயும், தன் ஆதாரத்தை மறைக்கும் தன்மையுடையதாயும், மேன்மேலும் மாறுபாட்டை அடைவதாயுமுள்ள ஒரு வஸ்து இது ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைத்து ப்ருதிவீ, ஜலம் முதலிய மாறுபாடுகளையும், ஜ்ஞானம், இச்சை, த்வேஷம் முதலிய மாறுபாடுகளையும் உண்டாக்குகின்றது—என்பதாம்.

இப்படி இவர்கள் அவித்தையானது ப்ரஹ்மத்தை மறைத்துப் பொருள்களை எல்லாம் படைக்கின்றது என்று கூறுவது, ஒரு இருள் பெரிய ப்ரகாசத்தை மறைத்து உலகிலுள்ள பொருள்களை அவ்விருள் தானே ஜ்ஞானக்குக்க காட்டுகின்றதாக கூறுவதையொத்ததாகுமென இந்தப் பாசுரத்தின் முற்பாதியில் கூறப்பட்டது.

அத்வைதமதக் கொள்கை—ஜ்ஞானம் ஒன்றே மெய்யாகும் இதுவே ப்ரஹ்மமென்படும். மற்ற அனைத்தும் பொய்யேயாம் அந்த ஜ்ஞானம் அழிவின்றி நித்யமாகவே உள்ளது. அது ஒன்றே அந்த ஜ்ஞானத்தில் ஒரு தாமமும் (தன்மையும்) கிடையாது தாம் சொல்லும் நித்யத்வமும் ஏகத்வமும் (ஒன்றாயிருக்கும் தன்மையும்) கற்பனையேயாம் உண்மையில் அந்த தாமங்கள் அந்த ஜ்ஞானத்தில் இல்லை தாம் ப்ரமாணமாக கொண்டுள்ள வேதமும் அது ப்ரமாணமாகும் தன்மையும் அதை அறிபவனும் ஜ்ஞானத்தின் பலனுமாகிய அனைத்தும் பொய்யேயாம்— என்பதாம்

பௌத்தர்களில் ஒருவனை யோகாசாரனுடைய கொள்கை— ஜ்ஞானம் ஒன்றே மெய்யாகும். மற்ற அனைத்தும் பொய்யேயாம். அந்த ஜ்ஞானமும் ஸந்தானமல்ல க்ஷணந்தோறும் அழிந்து புதிதுபுதிதாய்ப் பல ஜ்ஞானங்கள் உண்டாகின்றன. ஜ்ஞானத்தில் ஒரு தாமமும் (தன்மையும்) கிடையாது. தான் சொல்லும் அநித்யத்வமும் பஹுத்வமும் (பலவாயிருக்கும் தன்மை) கற்பனையேயாகுமன்றி, உண்மையில் அந்த தாமங்கள் (தன்மைகள்) ஜ்ஞானத்தில் இல்லை. தான் ப்ரமாணமாக கொண்டிருக்கும் பௌத்தாகமமும் அது ப்ரமாணமாகுந்தன்மையும் அதை அறிபவனும் ஜ்ஞானத்தின் பலனுமாகிய அனைத்தும் பொய்யேயாம்— என்பதாம்

இந்த இரண்டு மதங்களும், ஜ்ஞானம் ஒன்று-பல, நித்யம்-அநித்யம் என்ற அம்சங்களில் மாத்திரம் சிறிது வேறுபட்டிருப்பதாயத் தோன்றினும், மற்ற முக்கியமான கொள்கைகளில் ஒன்றுபட்டிருப்பதைக்கொண்டு மூன்றாம் பாசுரத்தில் “புத்தர் மாட்டுடன் கூட்டுவமே” என்னலாயிற்று.

மேலும் பௌததாகளில மறறொருவணண மாதயமிகன் 'அனைததும பாய' எனறு கொணடதால 'ஜஞாநமும பொய்' என்று அவன் ாதிப்பதும பொய்யாகி அவனும் அதவைதிகளைப்போல ஜ்ஞாநத்தை மயயென்று இசைநததா பிறறு இஙஙனமே ஜஞாநத்தைத்தவிர னைததும பொயயெனறு கொணட அதவைதிகள ஜஞாநமாதரததை மெய் யன்று பாமாணதததைகொணடு ஸாதிப்பதும பொய்யாகி மாதயமிகனைப் பால ஜஞாநமும பொய்யெனறு அவாகளும இசையவேண்டியதாயிற்று.

மேலும பௌததாகளில ஒருவகுப்பினராகிய வைபாஷிகாகளில லா (விபஜ்யவைபாஷிகரெனபவா), அதவைதிகள பரஹமமென்ற ன்றே நிதயமென்று கொணடாறபோல நிதயமான ஒரே வஸ்துவை மய்யெனறு இசைகினறனா.

இவ்வாறு பௌதத-அதவைத மதங்களில முகயமான அமசன ளில ஒறறுமையை ஆய்ந்துணாக. 23

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் ஜைநமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கட்டளைகலித்துறை

77 சோதனை விட்டோநத் தன்சொல மெய்யெனச் சோகதரைச்
சேதனை யற்றவ ரென்று சிதைத்தபின் சீவர்கட்கோர்
வேதனை செய்கை வெறுமற மென்று விளம்பிவைத்தே
மாதவ மென்று மயிர்பறிப் பார்மயன் மாற்றுவமே. 24

[பாசுரம 24, 25– ஜைநபங்காதிகாரம்]

உரை — சோதனை விட்டு – (அபௌருஷேயமான) வேதவிதிகளைக கண்டிடு, ஒருத்தன் – (புததனெனனும) ஒருவன், சொல – உப தசிகக, மெய் என – (அவனது உபதேசததை) ஸதயமென்று கொண்ட, சாகதரை – பௌததாகளை, சேதனை அற்றவர் என்று – ஜஞாநம் இல ாதவா எனறு (விளககி), சிதைத்த பின் – (அவாகள மததைதக) கண்டிதத ன, சீவர்கட்கு – ஜீவருககு, ஓர் வேதனை செய்கை – ஒரு துனபதததைச் சய்கை, வெறும் மறம் என்று – வீணன பாபம எனறு, விளம்பி வைத்தே – கூறிகொணடே, மா தவம் என்று – பெரிய தவம னறு (நினைதது), மயிர் பறிப்பார் – (தஙகள) மயிரைப பறிப்பவாகளான ஜஞாகளின, மயல் மாற்றுவம் – அஜஞாநத்தைப போககுவோம.

ஒரு ஜீவனையும துனபுறுததகூடாதெனபது ஜைநரின் முக்கிய கான்கை. ஆனால அவாகள அதறகு விரோதமாய்த் தஙகள மயிரைப் றித்துத் துன்பம விளைதது கொளவதையே பெரிய தவமாகக் காள்கின்றனா. 24

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

178 சொன்னீர்தாஞ் சொன்னதெலாந் துறவோ மென்றுஞ்
சொன்னதுவே சொன்னதல தாது மென்றுந்
தின்னுதுந் தின்னுமது மேக மென்றுஞ்
சிறியனுமாம் பெரியனுமாஞ் சீவ னென்று
மன்னுது மன்னுமது மொன்றே யென்றும்
வையமெலாம் விழுகின்ற தென்று மென்றுந்
தென்னுடும் வடநாடுஞ் சிரிக்கப் பேசுஞ்
சினநெறியார் சினமெல்லாஞ் சிதைத்திட் டோமே 25

உரை:— சொன்னீர்தாம் சொன்னது எலாம் — அநதநத மதததை ப்ரவாதகிததவா சொலலிய விஷயஙகளெலலாம, துறவோம் என்றும் — விலகமாட்டோம எனறும, சொன்னதுவே — சொலலப்பட்ட விஷயமே, சொன்னது அலது — சொலலப்படாத விஷயமாக, ஆதும் என்றும் — ஆகும எனறும, தின்னுதும் — உணணகூடாத பதாததமும, தின்னுமதும் — உணணகூடிய பதாததமும, ஏகம் என்றும் — ஒனறு தான எனறும, சீவன் — ஜீவாதமா, சிறியனும் ஆம் — சிறியஞகவும ஆகும, பெரியனும் ஆம் என்றும் — பெரியஞகவும ஆகும என்றும, மன்னுதும் — அநிதயவஸதுவும, மன்னுமதும் — நிதயவஸதுவும, ஒன்றே என்றும் — ஒனறுதான என்றும, வையம் எலாம் — பூமி முழுதும, என்றும் — எபபொழுதும, விழுகின்றது என்றும் — கீழே விழுகினறது என்றும, (இப்படி ஒனறுக்கொனறு விரோதமாக), தென் நாடும் வடநாடும் — தென்தேசமும வடதேசமும, சிரிக்கப் பேசும் — பரிஹாஸம செய்யுமபடி பேசுகினற, சினநெறியார்—ஜைநமதத்தினருடைய, சினம் எல் லாம் — கோபத (துடன கூறும வாதத) தை எலலாம, சிதைத்திட்டோம் — ஒழிததிட்டோம.

ஜைநமதத்தின் முகியக கொளகை— ஈசுவரன் கிடையாது. உலகத்திறகுப பரமாணுகளே காரணமாகும உலகததிலுள்ள ஒவவொரு வஸதுவும உணமை— பொய்மமை, பேதம—அபேதம, நிதயதவம்—அநிதயத் வம முதலிய பல முரணபடட தனமையுள்ளதாகும — எனபதாம். ஒரே வஸ்துவில் முரணபடட தன்மைகள சோநதிருககுமெனறு அஙகீகரித தால இஙஙனே முரணபடட இனனும சில அம்சஙகளையும இசைய நேரிடும எனறு பிறமததவினா ஆகூஷபிததால, ஜைநாகள அநதநத அமசங்களை யும தடையின்றி ஏறறுககொணடுவிடுகின்றனா இவாகள் கூறும விஷ யஙகள் ப்ரமாணஙகளோடு விரோதிக்கின்றன என்று பிறா ஆகூஷபித

தால முரணபாடடைக குணமாகக் கருதும் தங்களுக்கு அதனல் பாதகம் இலலை என்கினறனா, இனனும வஸதுகளில் உணணதகதும உணணத் தகாததும் ஒனறேயாம, ஜீவன், தான இருககும சரீரததிற்குத் தக அள வுளளதாகவே இருககும, ஒரே வஸ்து நிதயமாயும அநிதயமாயுமிருககும்; பூமி, பாரம தாஙகாது எப்பொழுதும கீழே போயகொண்டேயிருககின்றது என்பன முதலியவறறைப் பேசி ஜைநாகள நாட்டாருடைய பரிஹாஸத் திறகு ஆளாகினறனா எனறவாறு. 25

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் பாஸ்கர-யாதவமதம் கண்டிக்கப் படுகின்றது—

கட்டளைககலிததுறை

179 ஏகாந் திகமொன்று மில்லையென் றுசையைத் தாழடுப்பார்
சோகாந்த மாகத் துறப்புண்ட பின்றெழில் வைதிகமென்
றேகாந் திகள்சொன்ன வீசன் படியில் விகற்பமென்னும்
லோகாந்த வீணர்தம் வேதாந்த வார்த்தை விலக்துவமே. 26

[பாசுரம 26, 27– பாஸ்கராதிபங்காதிகாரம்]

உரை — ஆசையை உடுப்பார் தாம் – திசைகளையே (ஆடையாக) உடுப்பவரான ஜைநாகள், ஒன்றும் – ஒரு வஸதுவும், ஏகாந்திகம் இல்லை என்று – ஒரேவிதமான ஸவபாவததையுடையதலல எனறு கூறிகொண் டிருநது, சோகாந்தமாக – சோவையே முடிவாகப்பெறறு, துறப்புண்ட பின் – (நமமால கணடிதது) விலகபபட்ட பின, வைதிகம் – வேத விசாரமே, தொழில் என்று – (தமது) தொழில் எனறு (உறுதிகொணடு), ஏகாந்திகள் சொன்ன – ப்ரஹ்மததை ஏகரூபமாக கணட (வ்யாஸர் பராசரா முதலிய) வாகளால விளகபபட்ட, ஈசன் படியில் – ப்ரஹமத் தின் ஸவரூபதநில, விகற்பம் என்னும் – பேதம அபேதம என்ற முரண் பட்ட அம்சஙகளைக கல்பிகுமவாகளாய், லோகாந்த வீணர் தம் – உலகத தில் அறிவறறவாகளாயப பயனறறவாகளான பாஸகர-யாதவாகளுடைய, வேதாந்தவார்த்தை – வேதாநத(ததைத தழுவியனவாக அவாகள் கூறும) வாகயஙகளை, விலக்துவம் – கணடிப்போம்

இங்கு 'ஏகாந்திகள' எனறுசொல் ப்ரஹமததை மாறுபாடினறி ஏகரூபமாய் நிறபதாய்க்கணட வயாஸர் பராசரா முதலிய மஹாஷி களைக குறிக்கினறது.

பேதமும் அபேதமும், இரணடும ஒளியும்போல ஒன்றுக்கொனறு முரண்படடுநிற்பதை அறியாது குருடாகளாகி ஸகலபலனையும் இழந்த பாஸ்கர-யாதவர்கள் இங்கு லோகாநதவீணா என்னப்பட்டனர். 26

எணசீராசிரியவிருத்தம்

180 ஒன்றெனவும் பலவெனவுந் தோற்று கின்ற
வுலகெல்லா மொருபிரமந் தானே யாக்கி
நன்றெனவுந் தீதெனவும் பிரிந்த வெல்லா
நன்றன்று தீதன்றே யெனந வின்றீர்
கன்றுமலர் பசுவுமல ராகி நின்றே
கன்றுகிப் பசுவாகி நின்ற வண்ணை
மின்றுமறை மாட்டுக்கோ ரிடைய னென
வேகாந்தி யிசைந்திடநா மியம்பி னேமே 27

உரை:— ஒன்று எனவும் – ஒரே வஸ்து என்னும்படியாகவும, பல எனவும் – பலவஸ்துக்கள் எனனுமபடியாகவும, தோற்றுகின்ற – ப்ரகாசிக்கின்ற, உலது எல்லாம் – உலகம முழுதையும, ஒரு பிரமம் தானே ஆக்கி – ஒரு ப்ரஹமஸவரூபமாகவே கலபிதது, நன்று எனவும் – கைக கொள்ளதகககவை எனறும, தீது எனவும் – விலகததகககவை எனறும, பிரிந்த எல்லாம் – (சாஸ்தரஙகளில) பிரிதது க கூறப்பட்ட வஸதுகளல எல்லாம், நன்று அன்று – சிறநதனவல்ல, தீது அன்று – கெட்டனவும அலல, என நவின்றீர் – என்று (தம மதததை பாஸகராகளும யாதவாகளும) கூறினர்கள் கன்றும் அலர் (ஆகி) – கனருகவும ஆகாமல, பசுவும் அலர் ஆகி நின்றே – பசுவாகவும் ஆகாமல இருநதே, கன்றுகிப் பசுவாகி – கன்ருகவும பசுவாகவும் ஆகி, நின்ற வண்ணம் – நினற ப்ரகாரததை, மறை மாட்டுக்த–வேதமாகிற பசுவுககு, ஓர் இடையனன– ஒப்பறற இடையணன, ஏகாந்தி – ஒரே நிலையில உளள எமபெருமான, இசைந்திட – திருவுளள முகக்குமபடி, இன்று நாம் இயம்பினேம் – இனறு நாம வெளியிட்டோம.

பாஸ்கராமதம்— ஜீவனும ப்ரஹமமும வேறுபடாது ஒனருய் நிறகும. இவ்வாறு நிறறலாகிய அபேதம இயறகையாய் அமைநதது. அவை வேறுபட்டுநிற்றலாகிய பேதம், புதகி இநதரியம சரீரம முதலியனவாகிய உபாதியைகொணடு ஏற்படுகின்றது. அசேதநத்திறகும ப்ரஹமததிறகும பேதம அபேதமென்னும இரண்டுமே இயறகையாய் அமைநதன-எனபதாம.

யாதவமதம்— ஜீவனுகளும ப்ரஹ்மததிறகும, அசேதநததிறகும ப்ரஹ்மத்திறகும உள்ள பேதம அபேதம எனனும இரணடுமே இயறகையாய அமைந்தன — என்பதாம.

இவவிருதிறத்தினரும, உலகமுழுதும பேதமுள்ளதாகவும அபேதமுள்ளதாகவும தோறறுவதாய்க்கொளகினறனர. எவ்வாறெனில— ஒவ்வொரு வஸ்துவும ஜாதி, வ்யக்தி என்ற இரணடு நிலைகளைகொணடு

நிறகும ஜாதியெனபது ஒரேவிதமான பல வஸதுகளில் தொடர்நது நிறகும தனமை வயகதியெனுஞ சொல குறிப்பிட்ட ஓரொரு வஸ்துவை மாதரம குறிககும பல குடங்களிலும தொடாநதுநிறகும குடமாந தன்மை (கடதவம) ஜாதியெனபபடும குறிப்பிடட ஒரு குடம வ்யக்தி எனபபடும மேலும ஒவவொரு வஸதுவிலும உணடாகுந தன்மை(காரண தவம), உணடாகுநதனமை (காாயதவம) என இரண்டு உண்டு. ஆகவே நமகுத தோறறுகின்ற இவவுலகம முழுதும் ஜாதி- காரணம் என்ற நிலையில அபேதம (ஒனறுபடுதல) உள்ளதாகவும, வயக்தி- கார்யம் என்ற நிலையில பேதம (வேறுபாடு) உளளதாகவும ஆகின்றது. இப்படி யாயின் வெவவேறு நிலைகளகொணடே பேதமும அபேதமும ஒன்று சேருவனவாக முடிதலால் ஒரே வஸதுவில பேதாபேதங்களாக கொண்ட தாக ஆகவிலலையே யென்னில, ஜாதியும வயகதியும், அவ்வாறே காரண மும காாயமும ஒனறுகுகொன்று ஒனறுபட்டும வேறுபட்டும நிறபதாய்க் கொள்வதால அஙகும பேதாபேதததைகொணடே ஸமாதானம் கூறிவிடலாம. ஆக இவ்வாறு பேதாபேதஙகளுடனேயே உலகம் நடை பெறுகின்றது இநத உலகம முழுகும ப்ரஹமமாகவே இருகின்றது. பதாரததங்களெல்லாம நலலனெவுமலல, தீயனவுமலல — எனறவாறு

இஙஙனம ஸகல பரமாணங்களுக்கும விரோதமாய முரணபடுந தனமைகள ஒனறுசேருவனவாகக்கொணடு பேதாபேதஙகளுடன் உல கம நடைபெறுவதாக பாஸ்கர - யாதவமதததினர கொள்கின்றனர.

வேதாநதிகளான ராம பேதம சரீரதததைப் பறறியதென்றும் அபேதம் ஆத்மஸ்வரூபதததைப் பறறியதெனறுமிசைநது விரோதமிலலாமல் பொருத் துகிறேரும் எவவாறெனில்— கணணன பசுகளையும கனறுகளையும வனத திறகு ஓட்டிச்சென்று மேய்ததுகொணடிருக்கும போது ப்ரஹமமா கணண னுடைய பெருமையைத தானும உலகமும அறிய விரும்பிப் பசுக்களையும் கன்றுகளையும ஒளிதது விடடான் கணணன ப்ரஹமாவை மயகசுவதற கும கோபாலாகளைத தேறறுவிகசவும கானே பசுவாகவும கன்றுகவும் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு வருஷம் விளையாடினனென்று புராணம கூறுகின்றது. உண்மையில பகவான பசுவாகவோ கனறுகவோ இலலை. எமபெருமானுடைய ஸ்வரூபம ஸகல வஸதுகளைக்காட்டிலும வேறுபட்ட தாகும. ஆயினும பசு, கனறு இவறறின தன்மையை எம்பெருமான் அடைந்ததெல்லாம சரீரத்தின்வாயிலாகவேயனறி எமபெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தில அந்தத் தன்மைகள கிடையா இஙஙனமே உண்மையில் உலகத்திலுள்ள வஸதுக்களைக்காட்டிலும வேறுபடடுநிறகும எமபெருமா னுடைய ஸ்வரூபத்தை உலகிலுளள வஸதுகளோடு ஒனறுபட்டிருப்பதாக ப்ரமாணஙகள் சொலவதெலலாம, எமபெருமான் அததஙத வஸ்துகளைத்

தனது சரீரமாகககொண்டு அவறறில அநதாயாமியா யிருப்பதுபறறியே யெனறு நம் ஸிததாநதமாதலின பாஸகர-யாதவாகளைபபோல பேதம அபேதம எனற மூரணபடுந தன்மைகளை ஒன்றில இசையவேணடிய அஸவாரஸயம நம் மதததில இலலையெனறவாறு

கணணனென்னும இடையன், வேதமெனனும பசுவைக கறநது, கீதை யெனனும பாலமுதததை உலகுககு ஈநதவறறதலின அவனுடைய திருவுள்ளம உகககுமாறு நம் ஸிததாநதத்தை ஸதாபிததோமென்றவாறு

யாதவமததில ப்ரஹமத்தின ஸ்வரூபதறகுச சேதநாசேதநங்களாக மாறுபடுநதன்மை உளதாகக கூறுவதைக கணடிக்க ஏகாநதியெனனுஞ சொலலால் ஒரேநிலையாக தன்மை கூறப்பட்டது. 27

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் வையாகரணமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கட்டளைகககலிததுறை

181 சாயா மறைகளிற் சத்தந் தெளிந்திடச் சாற்றுதலாற்
றூயா ரிவரென்று தோன்றநின் றேபல சூதுகளான்
மாயா மதமு மறுசின வாதும் பவுத்தமுஞ்சேர்
வையா கரணர்சொல் லும்மறு மாற்றங்கண் மாற்றுவமே. 28

[பாசுரம் 28, 29– வையாகரணபங்காதிகாரம்]

உரை — சாயா – (ஸவரமும அக்ஷரமும மாததிரையளவும) தவறுமல உசசரிக்கவேணடிய, மறைகளில் – வேதங்களில உளள, சத்தம் தெளிந்திட – பதஙகள் நன்குவிளங்கும்படி, சாற்றுதலால் – (வயாகரண சாஸத்ரத்தின் உதவியால) ஸதாபிததபடியால, இவர் – இநத வையாகரணா, தூயார் என்று தோன்ற நின்றே – பரிசுததா என்று (உலகுக்குத) தோன்றுமபடியிருநதே, பல சூதுகளால் – பல கபடங்களால, மாயா மதமும் – மாயையைக கொளகினற அதவைதமமதததையும், மறு சின வாதும்– வேறொரு ஜைநமதமெனனும்படியுள்ள பாஸகர - யாதவமததததையும, பவுத்தமும் – பௌததமமதத்தையும, சேர் – (ஒவவோ அமசததிலே) ஒதது நிறபவர்களான, வையாகரணர் – வையாகரணமதததோரால, சொல்லும் – சொல்லப்படுகின்ற, மறு மாற்றங்கள் – எதிரவாதங்களை, மாற்றுவம் – ஒழித்துவிடுவோம

வையாகரணமதம், அதவைதமமதத்தையும, யாதவமதத்தையும், பௌததமமததையும் ஒவவோரம்சத்தில ஒத்துநிறகின்றது. எவ்வாறெனில்–

அத்வைதிகளின் கொள்கை— பரஹ்மம ஒனறே ஸதயமாகும். ரூப் புலப்படும் ஸ்தாவரஜங்கமப் பொருள்களாகிய ப்ரபஞ்சம் முழுதும

பொய்யேயாம. நீாநசையே கணடிராத ஒரு பாலைவனததில் கடுப் பகலில் ஸூர்யனுடைய கிரணங்கள் பரவுகின்றன. அதனல் அங்கு உணமையாயில்லாத நீாவெள்ளமும் அலைகளும கண்ணுக்குத தெரிகின் றன. அஙஙனமே எங்கும நிறைந்துநிற்கும் ப்ரஹ்மமென்ற ஒரு வஸ்துவே இநத ப்ரபஞசமாகக காணபபடுகினறது. இஙஙனம் ஒன்று மற்றொன்றுகத் தோனறுவதே விவர்த்தமெனப்படும. ஆகவே பரபஞ்சம் ப்ரஹ்மகதின் விவாதகதமாகும்—என்பதாம.

வையாகரணர்— அகூரங்களையும அவற்றுலாகிய பதஙகளையும் அவறறுலாகிய வாகயஙகளையும தவிர, ஸ்போடமெனறு ஒன்று இருந்து அதுதான வாக்யங்களின் ஆதததனதத தோறறுவிகின்றதென்றும் அந்த ஸபோடமே பரஹமமெனறும கூறுகினறனா. அவாகளில ஒரு சாரார் அநத ஸபோடமெனனும ப்ரஹ்மமே இநத ப்ரபஞசமாகக் காணப்படுகிற தெனறும ஆக ப்ரபஞ்சம முழுதும ஸபோடமென்னும் ப்ரஹ்மத்தின் விவாதகதமாகுமென்றும கொளகினறனா.

ஆக, இவறறுல அதவைதிகளும் வையாகரணர்களும் இந்த விவர்தத வாதகதில (ப்ரபஞசம ப்ரஹமகதின விவாதகதமெனபதில) ஒதகிருக்கின்ற னா—என்றவாறு.

" மறுசினவாதும் " என்னுங தொடர் இங்கு வேறொரு ஜைநமதம எனனும பொருள்பெறறு அதவைதிகளில ஒரு சாராராகிய யாதவர்களின் மதததைக் குறிகின்றது. பாஸகர—யாதவாகளும ஜைநரைப்போல் பேதம அபேதம முதலிய மூரண்படுந்தனமைகளை ஒரே வஸதுவில இணை வதுபற்றி பாஸகர—யாதவமதம ஜைநவேதாந்தமென்று வழங்கும். (178, 180-வது பாசுரவுரைக் குறிப்பிற காணக.)

யாதவமதததில ப்ரஹமமே ப்ரபஞசமாக மாறுபடுவதாகக கொள் ளப்படுகினறது. ஒரு வஸ்து, தன் நிலைமை நீங்கி வேறு வஸ்துவாக மாறு படுதலே பரிணாமமெனப்படும். வையாகரணரில ஒரு சாரார் சப்தமென் னும பரஹமமே பரபஞசமாகப பரிணாமததைப் பெறுவதாய்கொண்டுள் ளனா. ஆக பரிணாமவிஷயததில் வையாகரணமதம யாதவமதததை ஒத் திருப்பதாய்க் கூறப்பட்டது.

பௌத்தரும் வையாகரணரில் ஒரு வகுப்பினரும் கொளளும் கொள்கை— ஒரு வாகயததில அடங்கியுளள பல பதஙகளுக்குத தனித தனியே ஆத்தம அறியப்படுகினறது பின முழுவாகயத்தின் தாத்பர்ய மும் அறியப்படுமபோது (முதலில தனிததனியே பதஙகளின் ஆத்தஜ்ஞாநம் டண்டானைதத தவிர) ப்ரதிபா என்று ஒரு ஜ்ஞாநம உணடாகின்றது.

இந்த ப்ரதிஜை என்னுமதே வாகயமாகவும் வாகயார்த்தமாக
படுகின்றது—எனபதாம ஆக இக்கொள்ளை பொளதத-வை
களுக்குப பொதுவாதலின “ பவுதகமும் சோ ” என்னப்ப
‘வாயாகரணா’ என்று மருவிய பாடமே செய்யுளிசை
சேருமெனபா சிலா

எணசீராசிரியவிருதகம

182 கலகத்திம் கலங்கிவருங் காணிக் கெல்லாங்
கபீரமுறு சதிரவழி கட்டு வாரீடோ
லுலகத்தின் மறைசேர்ந்த வுரைக டம்மா
லொருபிழையுந் சோராம லுபக ரித்தார்
டலகத்தும் பவுத்தரீழுத லான டாம்பாடம்
பகற்களளார் பகட்டழிக்கப் பாவும் பொடப்ப
சிலகற்றுச் சித்தாந்த மறிய கில்லாச்
சிறுவரினி மயங்காமற் சேமித் தோமே.

உரை:— கலகத்திலீ — (நிலவிஷயமான) வழகில்.
(இனனருடையதெனறு நிச்சயிகமுடியாமல்) பந்தேஹத்தை
காணிக்கு எல்லாம் — நிலங்களுகெலலாம், கபீரமுறு சதி
ணறு எனறு சொலலப்படுகினற எலலையை, கட்டுவாரீடோ
வழக்கைத தீாகுமம மத்யஸ்தாகளைப்போல, மறை சேர்ந்த
உள்ள, உரைகள் தம்மால் — வாகயங்களால, உலகத்திலீ
தில, ஒரு பிழையும் சோராமல் — (விபரீதமான அர்தம ஏ
ஒரு தவறும் நேரிடாதவாறு, உபகரித்தார் — (வையாகரணர்
னா. பல கத்தும் — பல விஷயங்களைப் பிதற்றுகினற, பவுத்
பொளதகா முதலிய, பாம்படப் பகற்களளார் — பழமை யா ன
களின், பகட்டு அழிக்க — ஆடம்பரம் (விவேகத்தை) ஒழிக்
(அதனல) ஆதரிகப்படுகின்ற, பொய்யாம் சில கற்று — ப
விஷயங்களைக கற்றுகொணடு, சித்தாந்தம் அறியகில்லா
களான நம) ஸித்தாநதத்தை அறியமாட்டாத, சிறுவரீ —
வையாகரணாகள், இனி மயங்காமல்—இனிக கலகமுறுதபடா
(சதுவாாதததை விளகி அவாகளைக) காப்பாறறிவேணும்.

உலகதில் இன்னருடையதெனறு நிச்சயிகமுடியா
தில் இருவா அதன உரிமையைப்பற்றி வழகாடுங்கால்
தீாகுமபடி வேணடபபட்ட மதயஸதாகள் அத நிலதை
ளந்து ஓர் எல்லையைக் கட்டி அவவழகைத் தீர்ட்
—ப் பெயர் வழஙகும்.

அங்ஙனமே வேதவாக்யங்களுக்கு அந்த அந்த மதத்தினர் தாதாமக்குத் தோன்றியவாறு பொருள்கொள்ளாதபடி வையாகரணர் வ்யாகரணசாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு ஒரு வரையறை ஏற்படுத்தி வேதத்தின உண்மைப் பொருள் காணபதில உதவி செயதனர் இங்ஙனம வையாகரணர் அநுகூலராயிருந்தும், பௌத்தமதத்தினர் முதலாயினோர் மிக்க ஆடம்பரத்துடன் செய்யும் மதபரசாரத்தால் மயங்கி அந்த அந்த மதங்களில் சிறசில அம்சங்களைக் கைக்கொண்டு தத்துவார்த்தத்தை அறியமுடியாது கலங்கினர். அவர்களுக்குத் தத்துவார்த்தங்களை வெளியிட்டு அவர்களைக் காத்தோம்—என்றவாறு

வேதாந்தங்கள் தத்துவார்த்தங்களை விளக்கிக்கொண்டிருக்கும் போதே பௌத்தர் முதலியோர் அவற்றை இலலையாகுவதுபற்றிப் 'பகற்கள்ளர்' எனப்பட்டனர் 29

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் கணாதமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கடலளக்கலிதுறை

183 கண்ட தலாதன கட்டுத லாற்கண்ட விட்டதனற்
பண்டுள தான மறைக்குப் பழமையை மாற்றுதலாற்
கொண்டது மீசனைக் கொள்ளா வகையென்று கூறுதலாற்
கண்டக ராய்நின்ற காணுதர் வாதங் கழற்றுவமே. 30

[பாசுரம் 30, 31— வைசேஷிகபங்காதிகாரம]

உரை — கண்டது அலாதன — (பாதயக்ஷம முதலியவற்றால்) காணுத வஸ்துக்களை, கட்டுதலால் — கல்பிக்கையாலும, கண்ட — (வேதத்தில) காணும அமசங்களை, விட்டதனல் — (அங்கீகரியாமல) விடடபடியாலும, பண்டு உளதான — நெடுநாடகளாய (நித்யமாய) உளன, மறைக்கு— வேதத்திற்கு, பழமையை — அநாதியாநதன்மையை, மாற்றுதலால் — மாறறிக்கூறுவதாலும, ஈசனைக் கொண்டதும் — (தாங்கள்) ஈசுவரனை அங்கீகரித்ததும, கொள்ளாவகை என்று — அங்கீகரிக்கதகாத (அநுமான மென்ற) வழியிலேதான் என்று, கூறுதலால் — சொலவதாலும, கண்டக ராய் நின்ற — (கல வழிக்கு) முளளாய நினற, காணுதர் — வைசேஷிகமதத்தினருடைய, வாதம் கழற்றுவம் — வாதத்தை ஒழிதது விடுவோம்.

கணாதமதத்தினர் ப்ரத்யக்ஷம முதலிய எந்த பரமாணத்தாலும காண முடியாத சில பதார்த்தங்களைக் கல்பிக்கின்றனர் அவையாவன—அவயவங்களைக்காட்டிலும வேறுபட்ட அவயவி, ஸாமாநயம, விசேஷம, ஸமவாயம், அபாவம, முதலியனவாம. வேதத்தில கூறபபடட ப்ரகாரம், மஹான்

மூதலிய ததத்துவங்களை இவாகள ஏற்காது விடடனா, அநாதியாய் ஒரு புருஷனும இயறறபபடாது ஸாவேசுவரனைப்போல நித்யமாய் விளங் கும் வேதததை ஈசுவரனை இயறறபபடடதாகககொண்டு பொளருஷேயம் என்று நாகக்கூசாது பிதற்றுகினறனா மேலும இவாகள் 'ஈசுவரன் உளன்' என்று இசைந்தபோதிலும, வேதாநதிகளான நம்மைப்போல் சப்தப்ரமாணமாகிய வேதத்தால அறியப்படுமவனுகக கொளளாமல அநு மாநததால அறியப்படுமவனுகக கொளகின்றனா.

மேலும், ஈசுவரன், மணகுடதகிறகுக குயவனபோல் நிமித்த காரணமேயனறி, மணணைப்போல உபாதாநகாரணமாகமாட்டானென்கின் றனா, சிறிதுமி பரகருதிஸமபந்தமறறுச சுதத ஸத்துவமயமான நிரு மேனியுடையனை எலலையறற ஆநநதம நிறைநதுநிறகபபெறும் ஸர்வே சுவரனைச் சரீரமிலலாதவனென்றும ஸுகமில்லாதவன் என்றும் மொழி கின்றனா, சபதததைதத தனி ப்ரமாணமாகக கொளளாமல அநுமாநத்தி லேயே அடக்கிவிடுகினறனா, ஜீவன ஜ்ஞாநம முதலிய ஸகலகுணங்களையும் இழநது ஓர அநுபவமுமினறி ஒரு கலலைப்போல கிடப்பதுவே மோகஷ மென்கின்றனா, இப்படித தோனறியவாறு பிதறறுமி வைசேஷிகர் நலவழிககு முள்ளைப்போனறவரெனப்படடனா. 30

எணசிராசிரியவிருத்தம்

184 ஆகமத்தை யனுமான மென்கை யாலு
மழியாத மறையழிக்க நினைத்த லாலும்
போகமற்றே நுபலம்போற் கிடக்கை தானே
புண்ணியர்க்கு வீடென்று புனைர்த்த லாலு
மாகமொத்த மணிவண்ணன் படியை மாற்றி
மற்றவனுக் கோருபடியை வகுத்த லாலுங்
காகமொத்த காணுதன் கண்ணை வாங்கிக்
காக்கைகக்கா ரென்றலற்றக் காட்டி னேமே. 31

உரை — ஆகமத்தை – சப்தம என்னும ப்ரமாணத்தை, அனுமா னம் என்கையாலும் – அநுமாநம (என்னும ப்ரமாணத்தில் அடங்கியது) என்று கூறுவதாலும, அழியாத மறை – நிதயமான வேதத்தை, அழிக்க நினைத்தலாலும்–அழி(கது அநிதயமா)க்க எண்ணியதாலும, போகம் அற்று– (எவ்வித) அநுபவமும் இலலாது, ஓர் உபலம்போல் – ஒரு கல்லைப்போல், கிடக்கைதானே – கிடபபதுவே, புண்ணியர்க்கு வீடு என்று – புண்யசாலி களுக்கு (உள்ள) மோகஷம எனறு, புணர்த்தலாலும் – கலபிதத்தபடியாதும், ஆகம் ஒத்த – ஆகாசத்தைப்போல் தோஷமறறவனும, மணிவண்ணன் –

'ல) ரதரதகின தன்மையுள்ளவனுமான ஸாவேசுவரனுடைய, படியை
ாற்றி – (ஸவரூபம குணம முதலிய) ப்ரகாரததை மாறறி, அவ
ிக்து – அவவீசுவரனுககு, மற்று ஒரு படியை வதத்தலாலும் – (வேத
ருத்தமாய) வேறு ஒரு ப்ரகாரததை (க் கலபிதது)ப பிரித்துககூறிய
லும், காகம் ஒத்த– காகாஸுரனைபபோன்ற (பகவதபராதியான), காணை
ன் கண்ணை வாங்கி – கணைதனுடைய கணணைப் பறிதது, காக்கைகக்து
ர் என்று அலற்ற – (எனனை) ரகஷிகக எவா உளரெனறு கதறும்படி,
ட்டினேம் – (அவன மதததைக் கணடிதது உலகுககுக) காடடினேம

இதன குறிப்புகளை முநதிய பாசுரவுரையிற காணக 31

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் கௌதம (நயாய) மதம் கண்டிக்கப்
கின்றது —

கட்டளைக்கலிததுறை

5 கோதம நூல்களைக் குற்ற மிலாவகை கூட்டலுமாங்
கோது கழித்தோரு கூற்றிற் குணங்களைக் கொள்ளவுமாம்
யாது மிகந்தோரு நீதியை யாமே வதுக்கவுமாம்
வேதியர் நன்னய வித்தா மென்பது மெய்யுளதே. 32

[பாசுரம் 32, 33– நயாயவிஸதர விரோதநிஸதாராதிகாரம்]

உரை — கோதம நூல்களை – கௌதமருடைய (நயாய) ஸாஸதரங்
ர, குற்றம் இலாவகை – (வேதவிரோதம எனனும்) குற்றமிலலாதபடி,
டலுமாம் – கூடடவும முடியும, கோது கழித்து – (வேதவிரோதமென்
) குறறமுளள பாகதததைக் கழித்து, ஒரு கூற்றில் – ஒருபாகததில,
ங்களைக் கொள்ளவுமாம் – குணஙகளை ஏறறுககொளவதும் முடியும,
யும் இகந்து – (நயாயஸாஸதரம) முழுவதையுமே கழிதது விட்டு, ஒரு
யை – ஒரு நயாயக்ரநதத்தை, யாமே வதுக்கவுமாம் – நாமே புதிதாய்
றவும முடியும, (ஆதலின்) வேதியர் – வேதாந்தஙகளை நன்கறிந்த
முதலிய) மஹாஷிகளால், நல் நய வித்தாம் என்பது – சிறந்த நயாய
கரம் எனக கூறப்படுமை வித்யாஸதாநம, மெய் உளதே – ஸதயமாகவே
க்கினறது

இப்பாசுரததில அறியவேணடுமவறறை அடுத்த பாசுரவுரைப்
பிற காணக 32

எணசீராசிரியவிருத்தம

16 நான்மறைக்குத் துணையாக நல்லோ ரொண்ணூ
நாலிரண்டி லொன்றன நயநூ றன்னிற்
கூன்மறைத்தல் கோதுளது கழித்தன் மற்றோர்
கோணுத கோதில்வழி வதுத்த லன்றி

யூன்மறைத்த வுயிரோளிபோ லொத்த தோவ்வா
துயிரில்லாக் காணுத முரைத்த வெல்லாம்
வான்மறைக்க மடிகோலும் வண்ண மென்றே
மற்றிதற்கார் மறுமாற்றம் பேசு வாரே 33

உரை — நான்மறைக்கு – நான்கு வேதங்களின் ஆததததை நிசசயிப்பதற்கு, துணையாக – ஸஹாயமாக, நல்லோர் என்னும் — சிறந்த (மநு முதலிய) வரால குறிக்கப்பட்ட, நாலிரண்டில் ஒன்றன — எட்டு விதயாஸ்தாநங்களில ஒனருகிய, நயநூல்தன்னில் – நயாயவிஸ்தாரதகில், கூன் மறைத்தல்–(உளள) தோஷததை மறைத(து உரிய ஆததததில் பொருந்தச் செய்) தல, கோது உளது கழித்தல் – குறறமுள்ள அம்சததைக் கழித (து கலல அமசத்தை ஏற்றுக்கொளளு)தல், மற்று ஓர் கோணுத – வேறு ஒரு கோர்மையான, கோது இல் வழி – குறறமறற வழியை, வதுத்தல் அன்றி – ஏற்படுத்துத(லாகிய இம்முறைகளைக கைக்கொணடா)லன்றி, ஊன் மறைத்த – சரீரத்தால் மறைக்கப்பட்ட, உயிர் ஒளிபோல் – (பதத) ஜீவ னுடைய தாமபூதஜஞாநம் (முகதாகளும் நித்யஸுரிகளுமான இவாகளு டைய தர்மபூதஜஞாநத்திறகு ஸமமாகாதது) போல, ஒத்தது – (வேததின் அர்ததத்தை விளக்குவதறகுத) தகுதிபெற்றுளள மற்ற விதயாஸ்தாநத தோடு, ஒவ்வாது – (நயாயவிஸ்தரம்) ஸமமாகமாட்டாது. உயிரில்லா – உயிரபோன்ற மூகதியமான விஷயஙகளைக் கைவிட்ட, காணுதம் – கணுத மதம், உரைத்த எல்லாம் – வெளியிட்ட விஷயங்களெல்லாம், வான் மறைக்க– ஆகாயத்தை மறைப்பதறகு, மடிகோலும் வண்ணம் என்றேம்– துணியை விரிக்கும முறையை ஒதததை என்று (முன்பே) விளக்கினேம. மற்று – மேலும், இதற்து – (நாம கூறிய) இவ்விஷயததிறகு, மறு மாற்றம்– எதிர்வார்ததையை, ஆர் பேசுவார் – யாவா பேசவலலா ?

சாஸ்த்ரங்களில் வித்யாஸ்தாநஙகள பதினைகென்று வகுக்கப் பட்டுளளன. அவையாவன — வேதஙகள் நானகு (—ருக், யஜுர்ஸ், ஸாம, அதர்வணம்), வேதததின் அஙகங்கள ஆறு (—சிக்ஷா, வயாகரணம், சந தஸ, நிருகதம், ஜ்யோதிஷம, கலபம), மீமாமஸை, நயாயவிஸ்தரம், புரா ணம், தர்மசாஸ்த்ரம் என்பன. ஆக இந்தப் பதினன்கு விதயாஸ்தாநங் களில் வேதங்களாகிய நானகு விதயாஸ்தாநங்களின் உட்கருததையறிய, மற்றப் பத்து வித்யாஸ்தாநஙகள் துணையாகுமென்று மநு முதலிய மஹர்ஷிகள் கூறுவர். ஆனல் அவற்றுள புராணமும் தாமசாஸ்த்ரமும் பெரும்பாலும் வேதவாக்யஙகளின் அர்த்ததையே ஒருவகையில் கூறு வதால் மற்ற எட்டு வித்யாஸ்தாநஙகளைப்போல வேதத்தின் அர்த்தத்தை

நிச்சயிக்க ஸாதகமலலவெனக்கொணடு அவையிரணடையும் விட்டு எட்டு வித்யாஸதாநஙகளென்று முதலடியிற கூறப்பட்டது— என்பர். அல்லது— அவறறுள் நயாயவிஸதரம, ப்ரதயகூம் முதலிய ப்ரமாணங்களையும அவறறுகளுப் புலனை வஸதுகளையும பொதுவாகச் சுருக்கமான ஆராய்ச்சியுடன வெளியிடுகின்றது. மீமாமஸை அதனையப ப்ரமாணங்களையும அவறறுகளுப் புலனை வஸதுக்களையும நன்கு விரிவாக ஆராயநது வினகளுகினறது ஆக இநத விதயாஸ்தாநங்கள் இரண்டும் சுருகமம-விரிவு என்ற முறைகளில சறறு வேறுபட்டிருப்பினும் ப்ரமாணங்களையும அவறறுகளுப் புலனை விஷபங்களையும் வெளியிடுதல் என்ற அம்சதில ஒன்றுபடடிருப்பதால அவவிரண்டையும ஒருவகுப் பாக்கி ஒனருகக்கொளளலாம. கிற்க— வேதம், காமகாணடம் ப்ரஹ்ம காண்டமென இரு கூருகும. தாமசாஸதரமென்னும் விதயாஸ்தாநம் யாகம முதலிய காமங்களை முகஙியமாய் வினகளுகினற காமகாண்டதின் ஆதததத்தைத தெளிவுபடுததுகினறது புராணமெனனும் விதயாஸ்தாநம் ப்ரஹமததின் ஸவரூபம் முதலியவறறையே முகஙியமாய் விளக்குகின்ற ப்ரஹ்மகாணடத்தின் பொருளை விவரிததுக்காட்டுகினறது ஆக இந்த விதயாஸ்தாநஙகள இரண்டுமை வேததின் வெவவேறு பாகத்தை விளக்கிடினும வேததின பொருளத தெளிவுபடுததுதல் என்ற பொதுமுறையில ஒன்றுபட்டிருப்பதால அவவிரணடையும் ஒரு வகுப்பாகஙி ஒன்றுகக் கொள்ளலாம. ஆதலின இககருதனைக்கொணடு எடடு விதயாஸ்தாநங்கள் என்று இப்பாசுரத்தின் முதலடியில கூறப்பட்டது—என்றும் பெரியோர் பணிப்பா.

இவற்றில் ந்யாயவிஸதரமெனனும் விதயாஸ்தாநம் ந்யாயஸூத்ரமென்னும க்ரந்ததத்தை இயற்றிய கௌதமமஹாஷியால் முதலில் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டது அநநூலில ப்ரமாணஙகளும அவறறுகளுப் புலனை ப்ரமேயஙகளும விளககப்பட்டிருக்கின்றன ஸ்ரீதேசிகன கௌதமபகூதத்தை ந்யாயபரிசுத்தியென்னும திவ்யஸூகதியில ஆராய்ச்சிசெயயப புகுந்து அதற்கு மூன்று கதிகளைக் கல்பிததருளினா அவையாவன—

(1) (கூன்மறைத்தல்) கௌதமஸூதரங்கள், வேதம- ஸ்ம்ருதி-ப்ரஹ்மஸூத்ரம இவறறிற்குச் சிலவிடஙகளில முரணபட்டனவாய் வெளிக்குத் தோறறினாலும அவறறைக கொஞசம சிரமததுடன் வேதம முதலிய ப்ரமாணஙகளைத் தழுவிப் பொருள்படுதநி கௌதமபகூதத்தை எந்துக்கொள்ளல்.

(2) (கோதுளது கழித்தல்) முழுதும் ஏறறுகொள்ளாமலும் முழுதும் கழிததுவிடாமலும் விரோதமுள்ள இடங்களைத தளளி சேரிய விஷயங்களை ஏறறுக்கொள்ளல

(3) (மற்றோர் கோணத கோதில் வழி வகுத்தல்) ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரா உதறிததளளியதை அடியொறறி முழுதையுமே கழித்துவிட்டு வேதாநதசாஸதரஙகளுககு ஏறபப் புதிய ஸூதரங்களைப் படைத்துக் கொளளல்—எனபன

(ஒத்தது ஓவ்வாது) இங்ஙனம நயாயஸூதரங்களுக்கு சான்று வழிகளைக காட்டி ந்யாயஸூதரததை வேதாநதசாஸ்த்ரததுககு அநுகூலமாககிகொள்ளவேணடுமெ இப்படிச செய்யாவிடின், வேதத்தின் அர்த்தங்களை விளகுவதறகுத கதுதியுள்ள மறற ஒனபது விதயாஸதாநங்களுடன் ஒற்றுமையிலலாததுபறறி அவவகுப்பில சேரப்பெறுது நயாயஸூத்ரம் தனித்துநிறக நேருமெ ஆகவே ஒரு வித்யாஸ்தாநமெ குறைந்துவிடுவதால விதயாஸதாநததின எணணைக் குறிககும் தாமசாஸ்த்ரங்களோடு விரோதமெ வருமெ

இதறகு உபமாநமெ காடடபபடுகின்றது— (ஊன் மறைத்த உயிரொளி போல்) இகதாமபூமியில பததஜீவாகளுடைய தாமபூதஜ்ஞாநமெ கர்மஸரீரதினுடைய ஸம்பந்தததால் சுருங்கிக கிடக்கினறது ஆதலால பத்தஜீவர்களெலலா விஷயஙகளையுமெ நேரில கணடறியமுடியாது முகதாகளும் நித்யர்களுமான இவாகளுடைய தாமபூதஜ்ஞாநமோ எமபெருமானுடையதைப்போல் ஒரேஸமயததில் பரத்யக்ஷததாலேயே ஸகலவிஷயங்களையுமெ அறியவலலதாகுமெ ஆதலின மிகச் சுருஙகிய சிறசில வஸ்துக்களையே அறியவலல பத்தனுடைய ஜ்ஞாநமெ மிக மிக மலாநது ஸகலவஸ்துக்களையும் நேரில காணவலல நித்யமுகதாகளின ஜ்ஞாநத்திறகு எவவாறு இணையாகும்? அதுபோல் கீழ்ககாடடிய மூனறு கதிகளைப் பெறுதபொழுது வேதாத்தங்களை உளளவாறு அறிவிகக தகுதமையறற நயாயவிஸ்தார வேதார்த்தங்களை உள்ளவகை நெல்லிக்கனிபோல ஐயமற அறிவிக்குமெ தகுதமை பெற்று விளகுமெ மறற விதயாஸ்தாநஙகளுக்குச் ஸமமாகுவது எங்ஙனம்? ஒரு காலுமிலலையென்றவாறு

இவவாறு வேதாநதஸூத்ரங்களோடு கௌதமஸூத்ரத்தை ஒற்றுமைபபடுததுவதைக் கௌதமமதததினருமெ இசைநதேயாகவேண்டுமென்ற தது— (உயிரில்லாக் . . என்றேம்). நயாயஸூத்ரங்களில் கணாதமதக்கொளகைககு விபரீதமாயச சில ஸூத்ரங்கள் உள. அங்ஙனமெ வேதாநதசாஸதரங்களுக்கு விபரீதமாகவுமெ சில ஸூத்ரங்கள் உள. ந்யாயமதஸதர்கள் கணாதமதத்திற்கு விரோதமெ தஙகள் ஸூத்ரஙகளில் இருப்

பதைப் பொறுக்காது எவ்வகையானும் இரண்டு மதங்களுக்கும் ஒற்றுமை ஸம்பாதிக்கவேண்டுமென்ற கருத்துடனே பெருமுயற்சியைக் கைக்கொண்டு கணாதமதத்திற்கும் தங்கள் மதத்திற்கும் ஏற்றவாறு பொருள்படுத்தி ஒற்றுமைப்படுத்துகின்றனர். ஆனால் வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கு தங்கள் ஸ்வதந்திரங்களில் விரோதமிருப்பதைப் பரிதாபகரமான நிலையில் இது மிகவும் அநுசிதமாகும். எல்லாவற்றுக்கும் மூலமான வேதத்திற்கும் வேதாந்தத்திற்கும் சிறிதளவும் விரோதம் வராது ஸ்வதந்திரங்களைப் பொருள்படுத்துவதே அழகாம் கணாதமதம் வேதம் ஒருவலை இயற்றப்பட்டதென்றும் ஒரு கலைப்போல் அறிவற்றுச் செயலற்றுக் கிடப்பதே மோக்ஷமென்றும் இன்னும் இதைக்கைய பல விபரீதக்கொள்கைகளைக்கொண்டு உயிர்போன்ற முக்கிய விஷயங்களில் மாறுபட்டதாதலின் உயிரில்லாத உடல்போன்றதாகும் அங்ஙனம் வேதாந்தசாஸ்திரத்தின் கொள்கைகளையெல்லாம் கணாதமதத்தினால் ஒழித்துவிடப்பார்ப்பது ஒருவன் ஆகாசத்தை முழுதும் மறைக்கத் தன் துணியை விரிப்பதுபோலாகுமென்று முன அதிகாரத்திலேயே விளக்கிவிட்டோம் ஆக இவ்வாறு மிக்க இழிவான கணாதமதத்தோடு ஒற்றுமையை ஸம்பாதிக்க வீண்முயற்சிகொள்ளாது கௌதமமதத்தினால் வேதாந்தசாஸ்திரத்தின் ஒற்றுமையையே பரிதாபக்கொண்டு அதற்கேற்றபடி தங்கள் ஸ்வதந்திரங்களைப் பொருள்படுத்துவதே மிக்க சிறந்ததாகும்.

(மற்றிதற்கார் மறு மாற்றம் சொல்லுவாரோ) இவ்வாறு நாம் கௌதம மதத்தை அநுகூலமாகவும் கணாதமதத்தை விபரீதமாகவும் கொண்ட முறைக்கு மாறுபட்டப் பேசுபவர் யாவர் உளர் ?—என்றவாறு. 33

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் மீமாம்ஸகமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கட்டளைக்கலித்துறை

187 ஈசனு மற்றணங் தும்மில தென்றெழி லூன்மறையிற்
பேசிய நல்வினை யாற்பெரும் பாழுக்கு நீரிறைக்கு
நீசரை நீதிக ளானிக மாந்தத்தி னூல்வழியே
மாசின் மனங்கொடுத் தும்மறு மாற்றங்கண் மாற்றுவமே. 34

[பாசுரம 34, 35– மீமாம்ஸகபங்காதிகாரம]

உரை — ஈசனும் – ஸர்வேசுவரனான பரமபொருளும், இலது – இல்லை, மற்ற அணங்தும்– பிறதெய்வமும, (இலது) என்று – இல்லையென்று (கொள்கையைக்கொண்டு), எழில் நான்மறையில் – அழகிய நான்கு வேதங்களில, பேசிய நல் வினையால் – வெளியிடப்பட்ட கல்ல காமங்களால்,

பெரும் பாழுக்கு – பெரிய பாழுநிலததிறகு, நீர் இறைக்கும் நீசுரை – ஜலம் பாயசசுபவாபோனற அறப (ாகளான மீமாமஸக) ரை, நீதிகளால்–ந்யாயங் களினஉதவியால, நிகமாந்தத்தின் நூல் வழியே – வேதாநதசாஸ்தரதனின் வழியே, மாசு இல் மனம் கொடுத்து – குறறமறற மனதததைக கொடுதது, மறு மாற்றங்கள்– எதிரவாதஙகளை, மாற்றுவம் – கணடிததிடுவோம்

இலதென்று இறைககும் நீசரை கொடுதது மாறறஙகள் மாற்று வம எனறு அநவயம.

மீமாமஸகாகள ஈசுவரனையும மறற இநதரன முதலிய தேவாகளை யும ஏறறுககொளவதிலலை மனிதா செயயும யாகம முதலிய காமங்களால அபூவமெனறு ஒரு வஸது உணடாகி, அதுவே அநத அந்தக் காமஙகளுககுப் பலனக கொடுககுமெனக கொளகினறனா, சபததததையே தேவதையாகக கொளகினறனா ஆக இவாகள் மதததில் தேவதைகளுச சரீரமும, அநதத தேவதை ஹவிஸஸைப பெறுவதும, ஒரே ஸமயததில பல இடஙகளில நடக்கும யாகஙகளுககுத தேவதை செலவதும, அதலால அந்தத தேவதை மகிழவதும, பின காமதததை அநுஷடிததவனுககுப் பலன் கொடுககுநதனமையும கிடையா.

இநத மதததில ஸகலகாமஙகளாலும் ஆராதிகபபட்டு ஸகலகர்மங் களுககும பலனை அளிககவலல ஸாவேசுவரனை இலலையாககி அசேதன மான அபூவமெனறொரு வஸதுவைக கலபிதது, வேதஙகளில விதிக்கப பட்ட சிறநத காமஙகளை மிகுநத தேஹசிரமம பொருட்செலவு முதலியன வறறோடு வீணே அநுஷடிககவேணடுமெனக்கொள்வதால பாழுநிலதததைப் பலன தருமென மயஙகி அதறகு நீரிறைபபது உவமானமாகபபட்டது.

இஙஙனே மதிமயங்கிக கிடக்கும மீமாமஸகாகளுக்குச சிறந்த ந்யாயங்களுடன் வேதாநதசாஸதரதததைககொணடு நறபுதகி கூறிக்கண் டிப்போமென்றவாறு 34

எண்சீராசிரியவிருததம

188 கனைகடல்போ லொருநீராஞ் சூத்தி ராத்தைக்
கவந்தனையு மிராதுவையும் போலுக் கண்டு
நினைவுடனே நிலைத்தரும மிகந்து நிற்ற
நீசர்நிலை நிலைநாடா வண்ண மெண்ணி
வினைபாவு சைமினியார் வேத நூலை
வேதாந்த நூலுடனே விரகாற் கோத்த
முனையுடைய முழுமதிநம் முனிவர் சொன்ன
மொழிவழியே வழியென்று முயன்றிட் டோமே. 35

உரை — கனை கடல்போல் – சப்திகின்ற கடலைப்போல, ஒரு நீராம் – ஒரே நிலையிலுள்ள, சூத்திரத்தை – மீமாமஸாஸ்திரங்களை, கவந் தனையும் இராதுவையும் போலக் கண்டு – கபந்தனையும் ராகுவையுமபோல (இரண்டு வெவ்வேறு சாஸ்திரமாக)க் கண்டு, நினவுடனே – அறிவுடனே, நிலத் தருமம் – ஸ்திரமான தாமமாகிய ராசுவரனை, இகந்து நிற்தும் – (இலலையெனறு) விடுநிறகினறம, நீசர் நிலை – நீச (ரான மீமாம் ஸக) ருடைய ஸித்தாந்தம, நிலை நாடா வண்ணம் எண்ணி – நிலைபெறறு நிறகாதவாறு நினைந்து, வினை பாவு – காமங்களையே புகழ்கினற, சைமினி யார் வேதநூலை – ஜைமிநிமுனிவரால இயறறப்பட்ட வேத (வயாகரியாந மான) ஸாஸ்திரத்தை, வேதாந்தநூலுடனே – ப்ரஹ்மஸாஸ்திரத்துடனே, விரோதம் கோத்த – ஸாமாந்தியத்துடன சோத (து ஒரே சாஸ்திரமாகச் செய்)த, முனையுடைய முழு மதி – கூர்மையுள்ள நிறைந்த ஜ்ஞாநத்தை யுடைய, நம் முனிவர் சொன்ன – நம (போதாயநர, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஆகிய) முனிவர வெளியிட்ட, மொழி வழியே– ஸ்ரீஸாஸ்திரமாகவே, வழி என்று– (சிறந்த) வழியெனறு (நினைத்து), முயன்றிட்டோம் – (அவ்வழியிலே) ப்ர வர்த்திக்கிறோம.

பூர்வமீமாம்ஸையும உத்தரமீமாம்ஸையாகிய வேதாந்தமும் சேர்ந்து ஒரே சாஸ்திரமாகக கொள்வது நம ஸித்தாந்தம கடல் ஒன்றேயாயினும, கீழ்கடல மேல்கடல எனப் பிரித்துக்கூறப்படு வதுபோல ஒரே சாஸ்திரம இரண்டு பாகமாய் அமைந்ததிபற்றிப் பூர்வமீமாம்ஸை உத்தரமீமாம்ஸை எனறு பிரித்துக கூறப்படுகின்றது. பகவதாராதநரூபமான காமங்களை முக்கியமாய வெளியிடுவதால கர்ம காண்டமெனப பெயர்கொண்ட பூர்வமீமாம்ஸையும, அக்காமங்களால ஆராதிக்கப்படும பகவானை முக்கியமாயப் பேசுவதால ப்ரஹ்மகாண்ட மெனப பெயர்பெற்ற உத்தரமீமாம்ஸையும் சேர்ந்து ஒரே சாஸ்திரமாகும எனபது போதாயனர ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலிய முன் னோர்களால ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகும. மீமாம்ஸகமதத்தினபடி காமகாண்ட மாகிய மீமாம்ஸை தனிச்சாஸ்திரமாகும ப்ரதாநமான ராசுவரனை இலலை யாக்கிக் காமத்தைக் கொள்ளும பூர்வமீமாம்ஸை தலையிலலாத முண்ட மெனறும காமத்தைப பேசாது ராசுவரனைமாத்ரம பேசும உத்தர மீமாம்ஸை உடலிலலாத தலை எனறும கூறப்படுவதுபற்றிக 'கவந்தனை யும இராகுவையும போல' என்னலாயிற்று. 35

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் ஸாங்க்யமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

189 கட்டளைகலித்துறை

முக்குண மாய்நின்ற மூலப் பிரகிரு திக்கழியா
வக்குண மற்ற வருத்துணை மற்றதற் கீசனிலை
யிக்கண னேப்படி யையைந்து மென்னினின்முன் முத்தியென்றும்
பக்கண வீணரீ பழம்பகட் டைப்பழ தாக்குவமே. 36

[பாசுரம 36, 37— நிரீசுவராஸாங்க்யமதபங்காதிகாரம்]

உரை — முக்குணமாய் நின்ற – (ஸத்துவம, ரஜஸ், தமஸ எனறும்) மூனறுகுணஸ்வரூபமாய் நினற, மூலப்பிரகிருதிக்கு – மூலப்ரகருதிக்கு, அழியா – அழியாததும, அக் குணம் அற்ற – அநத (மூனறு) குணங்கள் இலலாததுமான, அரு துணை – ஜீவன ஸஹாயமாகும, அதற்கு – அந்த மூலபரகருதிககு, ஈசன் இலை – ஈசுவரன (எனறொருவன) இலலை; இக் கணனேப்படி – இநத மதத்தின கணகளின்படி, ஐயைந்தும் – இருபத் தைநது ததத்துவங்களையும (அவறறின ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களோடு), என்னினில்—(நன்கு ஆராயநது) அறிநதால, முத்தி—மோக்ஷம, முன் என்றும்—(ஸம்ஸாரணதகிறகு) முனபே கிடைப்பதாகும எனக கூறுகின்ற, பக்கணவீணரீ—வேடச்சேரியிலுள்ள வேடாபோல பாமரராகளாய வீணே திகற்றுமவர்களான ஸாங்கயாகளின, பழம் பகட்டை — நெடுநாளைய ஆடமபரத்தை, பழுதாக்குவம் — வீணகழிவிடுவோம மற்று அசைநிலை.

ஸாங்கயமதத்தின முகியகொள்கை — தத்துவங்கள், ப்ரகருதி—ஜீவன எனற இரணடேயாம. ஈசுவரனெனறு ஒருவன் இலலை. ஸத்துவம, ரஜஸ, தமஸ ஆகிய மூனறும தரவயங்களேயாம, குணக்களாகமாட்டா இமமூனறும குறைவுமிகுதியிலலாது ஸமமாயிருக்கும் போது மூலபரகருதியெனப்படும. இநத மூலப்ரகருதி அறிவறறது; அழிவறறது, ஜீவனுல அநுபவிகபபடுவதாகும, எஙகும வியாபித்து விபுவாய் நிறகும; எபபொழுதும் மாறுபாடடை அடைந்துகொண்டேயிற்கும். இதுவே அனைதது்கும முதறகாரணமாய நினறு மஹான் முதலிய தத்துவங்களாக் மாறுபாடடை அடைகினறது ஜீவன் அழிவற்றவன். எஙகும் நிறைநதிருததலால விபு எனபபடுவான, ஒரு குணமுமில்லாதவன், ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாகவே இருப்பவன, ஒரு செயகையும இலலாதவன்; சரீரந் தோறும் வேறுபடடு நிறபவன. இவன துணையாய்நிறறலால் ப்ரக்ருதி மாறுபாட்டை யடைகினறது நொணடியின உதவியால குருடன் கடப்பது போல ஜ்ஞாநஸ்வரூபனன ஜீவனுடைய துணையால, செய்யும சக்தியுளள ப்ரகருதி தன காரயததைச் செயகிறது. இங்ஙனம் ப்ரக்ருதியிலுலும் ஜீவனாலுமே உலகம் நடைபெறுவதாயிருகக, ஈசுவரனென்று ஒருவனைக்

கலபிக்கவேணடிய அவசியமிலலை மூலப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், ஐநது பூதஙகள, ஐநது தநமாதரஙகள, ஐநது ஜஞாநேநதரியஙகள், ஐநது காமேநதரியஙகள, மனம, ஜீவன ஆகிய இருபத்தைநது ததது வங்களின் ஸவரூபததை நனகு அறிநதால மாணதநிறகுமுனபே முக்திபெறலாம எனபதாம இவவாறு இவாகள், தாமாதாமஙகளையும ாசுவரானையும அறி யாது வேடசசேரியிலுளள வேடாகளைபபோல அறிவிலாது வீணை பிதறறு வதை இவவதிகாரததில கணடிகஙினரேும —என்றவாறு. 36

எணசீராசிரியவிருததம

190 ஈசனில னென்பதனை லென்றுஞ் சீவ
ரேங்துழள ரிலருணர்வை யென்ற வத்தாற்
பாசமெனும் பிரகிருதி தன்னை லென்றும்
பலழமிலை வீடுமிலை யென்னும் பண்டாற்
காசினிநீர் முதலான காரி யங்கள்
கசீசபத்தின் கால்கைபோ லென்னுங் கத்தா
ஞசமல தீலகாணு ஞாலத் துள்ளீர்
நாமிசையாச் சாங்கியத்தை நாடு வார்க்கே. 37

உரை — ஞாலத்து உள்ளீர் — உலகததிலுளளோாகளே ! ஈசன் இலன் என்பதனால் — ாசுவரன இலலையெனபதனாலும, சீவர் என்றும் எங் தும் உளர் — ஜீவா எனறைகுமெ எலலாவிடததிலும இருப்பவா, உணர்வை இலர் — ஜஞாநமிலலாதவா, என்றவத்தால் — எனறு கூறுவதாலும், பாசம் எனும் — பாசமெனப்படுகினற, பிரகிருதி தன்னல்—மூலப்ரகருதியினல, என் றும் பலழம் இ(ல்)லை—எபபொழுதும் (ஸமஸாரமாகிய) பலனுமிலலை, வீடும் இ(ல்)லை—மோகூமுமிலலை, என்னும் பண்டால்—எனறு சொலலுகிற முறை யினாலும, காசினி நீர் முதலான காரியங்கள் — பூமி ஜலம முதலிய காரியப் பொருன்கள (உணடாவதும் அழிவதும), கசீசபத்தின் — ஆணமயின, கால் கை போல்— கால கைகள (நீளுவதும சுருஙகுவதும) போல, என்னும் கத் தால்— எனறு பிதறறுவதாலும, நாம் இசையாச் சாங்கியத்தை— (இவவளவு தோஷமிருப்பதால) நாம அஙகீகரிக்கமுடியாத ஸாஙக்யமதததை, நாடு வார்க்கு — பறறுமவர்கு, நாசம் அலது இலலையெனறு அறிவீாகளாக.

ஸாஙக்யாகள ஸகலவேதஙகளாலும போறறப்படுகின்ற ஸாவேசு வரனை இலலையாக்கினா, வேதததில ஜீவனை அணுவென்றும் ஜஞாநமுள்ள வனெனறும் கூறியதறகு விரோதமாய், விபு எனறுமை அறிவற்றவனென் றுமை கொளகினறனர், மேலும ஜீவனுடைய ஸமஸாரதனிறகும, மோகூத திற்கும ப்ரக்ருதியே காரணம் என்று கூறிப் பின இதறகு விபரீதமாய்,

ஜீவனுககு ஸமஸாரமும மோகஷமும இலலையென்றும பரக்ருதிககே ஸம ஸாரமும் மோகஷமும உணடெனறும கூறுகிறாகள, மேலும, பூமி ஜலம் முதலிய ப்ரகருதியின மாறுபாடுகளெலலாம நிதயமாய் உள்ளவையே யனறிப புதிதாய் உணடாவதோ அழிவதோ இலலையென்றும பரளய காலததில வஸது அழிவதாகவும, ஸ்ருஷடிகாலததில உணடாவதாகவும தோறறுவதெலலாம, ஆமை தன இநதரியங்களைச சுருககுவதும நீட்டுவ தும்போல தததுவங்கள சுருககதததையும விரிவையும அடைவதாலேயே யனறிப புதிதாய் ஒரு நிலைமைய அடைவதாலல என்றும கூறுகிறாகள். ஆக இப்படி விபரீதமாயப பிதறறுவதால வேதாநதிகளான நாம கழிததிட வேணடியதாயத தீநத ஸாஙகயமததைப் பறறுமவாகளுககுத நாம அழிநதுபோவதே பலனையுமடியும—எனறவாறு. 37

இனி இரண்டுபாசுரங்களால் யோகமதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது—

கட்டளைகலித்துறை

191 தாவிப் புவனங்க டாளிணை சூட்டிய தந்தையுந்திப்
பூவிற் பிறக்கினும் பூதங்க ளெல்லாம் புணர்த்திடினு
நாவிற் பிரிவின்றி நாமங்கை வாழினு நான்மறையிற்
பாவித்த தன்றி யுரைப்பது பாறும் பதார்த்திரளே. 38

[பாசுரம 38, 39— யோகஸிதாநதபங்காதிகாரம]

உரை — புவனங்கள் தாவி–(தரிவிகரமாவதாரததில ஸகல)லோகங் களையும கடநதுநினறு, தாள் இணை சூட்டிய – திருவடி இரண்டையும (தலையில) வைதது அலஙகரிதத, தந்தை – தநதையான எமபெருமா னுடைய, உந்திப் பூவில் பிறக்கினும் – நாபிகமலததில பிறநத (பெருமை யுடைய)வனையினும, பூதங்கள் எல்லாம் – ஸகலபூதஙகளையும, புணர்த்திடி னும் – படைததவனையிருபபினும, நாவில் – நாக்கில், நாமங்கை – ஸரஸவதி தேவி, பிரிவின்றி வாழினும் – பிரியாமல வாழநதுகொணடிருப்பினும, நான்மறையில் – நான்குவேதஙகளிலும, பாவித்தது அன்றி–அநுஸநதிக்கப் படட விஷயதததை தவிர, உரைப்பது – (யோகமததில) கூறும் விஷயம, பாறும் பதார்த்திரள் – அழிநதுபோகககூடிய பதார்ககூடடம (போல பய னறறதாகும).

ப்ரஹமாவினல் ப்ரவாதகிகபபடடமதம யோகமதமெனனப்படும. ப்ரஹமா எம்பெருமானுடைய நாபிகமலததிற பிறநது உலகததைப் படைக்கும் பெருமைபெறறு ஸரஸவதிககு நாதனையிருநதபோதிலும அவ னுடைய மதக்கொளகைகள் வேதத்திறகு விரோதமாயிருபபனவாதலின் அவை பயனறற பதராகுமென்னலாயிறறு

எணசீராசிரியவிருததம

192 காரணனு யுலகவிக்குங் கண்ணன் றேசைசக்
கண்ணுடி நிழல்போலக் காண்கை யாலுந்
தாரணையின் முடிவான சமாதி தன்னைத்
தனக்கேற்றும் விளக்கென்று தனிக்கை யாலுங்
காரணமா மதுதனக்குப் பயனுஞ் சீவன்
கைவலிய நிலையென்று கணிக்கை யாலுங்
கோரணியின் கோலமெனக் குறிக்க லாதுங்
கோகனகத் தயன்கூறுஞ் சமயக் கூற்றே 39

உரை — காரணனுய்ப் – (ஸகல) காரணனுய, உலது அளிக்குதம் – உலகனுகளைக காகனினற, கண்ணன் தேசை – எமபெருமானுடைய தேஜஸ்ஸை, கண்ணுடி நிழல் போல – கணணுடியில (தெரிகின்ற) நிழலைப் போல, காண்கையாலும் – கணடறிவதாலுமம, தாரணையின் முடிவான – தாரணையின முடிவுநிலையாகிய, சமாதி தன்னை – ஸமாதியெனபபடும பகதி யோகதனை, தனக்கு ஏற்றும் விளக்க என்று – (ஜீவாத்மாவாகிய) தனனை அறிவதறகாக ஏற்றப்படுகின்ற தீபமென்று, தனிக்கையாலும் – தனித்துக் கூறுவதாலுமம, காரணமாம் அது தனக்கு – (பலனைப் பெறக) காரணமான (பக்தியோகமெனனுமம) உபாயதகிறகு, சீவன் கைவலிய நிலை – ஜீவ னுடைய கைவலயநிலைமையே, பயன் ஆம் என்று – பலனுகும என்று, கணிக்கையாலும் – நினைபபதாலுமம, கோகனகத்து – (எமபெருமானுடைய நாபிக்) கமலதகில உதிதத, அயன் கூறும் – ப்ரஹ்மா வெளியிடட, சமயக் கூற்று–(யோக) மதததின மொழி, கோரணியின் கோலம் என–கோமாளிக கூதது எனறு, குறிக்கலாகும் – குறிப்பிடலாம

தாரணை, ஸமாதி — விவரணத்தை 84-வது பாசுரவுரைக குறிப்பிற் காணக

கைவல்யம்— ஜீவாத்மா தன்னையறிநது அநுபவிததல

இநத யோகமதததில ப்ரகருதி, ஜீவன், ஈசுவரன எனனும தததுவங கள் அங்கீகரிகபபடுகினறன (வேதங்களில ஸகலகலயாணகுணங்களையும் உடையனுய் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஈசுவரனுககு அககுணங்கள் இயறகையா யமைநதனவலலவெனபது இமமதக்கொளகை) ஒரு கணணுடியில ஒரு வஸதுவின சாயை தோறறுவதறகுக (காரணம ஓர உணமை வஸது அக கணணுடிககு எதிரே இருப்பதன்றே. (அஙனமே எம்பெருமானுகிய கண ணுடியில குணங்களாகிய சாயைகள்) தோற்றுவதறகுக் காரணம உண மையில குணமுடைய சேதனம! அலலது அசேதனமாகிய வஸதுவின் ஸம்பந்தமேயெனபது. மேலும பக்தியோகத்தில பரமாதமாவின்

ஸாக்ஷாதகாரம முகஇயமாயிருகக, அதில ஜீவாதமாவின் ஸாக்ஷாதகாரமே முகஇயமெனபது. மேலும பகதியோகமாகிய உபாயதகிற்குப பரமபதகதில் பகவதநுபவம பலனகாதென்றும அசேதநததுடன் கலவாத ஜீவனை அநுபவிததலாகிய கைவலயமே பலன எனபது இமமதகளகொள்கை. ஆக, ததது்வம, உபாயம, புருஷாாதகம ஆகிய மூனறிலும வேதகதிறகு முரண்படட கொளகையையுடைய இநத யோகமதம ஜனகளகூடடதகதை வசபபடுதது்வதறகாகச செய்யும கோமாளிகளகூதது்ப் போன்றதாகும எனறு இப்பாசுரத்தில வெளியிடப்படடது 39

இனி மூன்று பாசுரங்களால் பாசுபத (சைவ) மதம் கண்டிக்கப் படுகின்றது—

கட்டளைகளகலிதது்றை

193 சாது சனங்க ளெலாஞ்சஞ்சை யென்னுஞ் சலம்புணர்த்தார்
கோதம சாபமொன் றற்கொடுங் கோலங்கள் கொண்டுலகிற்
பூத பதிக்கடி யாரென நின்றவன் பொய்யுரையால்
வேத மகற்றிநிற் பார்விகற் பங்கள் விலக்குவமே. 40

[40, 41, 42– பாசுரங்கள்— பாசுபதமதநிஷகாராதிகாரம்]

உரை — சாது சனங்களெலாம் – ஸாதுஜநங்களெலலோரும, சஞ்சை என்னும் – அஸாரமெனறு கழிக்கினற, சலம் புணர்த்தார் – சல(ம எனனும தோஷ) ததைக கைக்கொணடவாகளாயும, கோதமசாபம் ஒன்றல் – கௌதமமுனிவருடைய ஒரு சாபதகிறல், உலகில் கொடுங் கோலங்கள் கொண்டு – உலகதகில பயங்கரமான வேஷங்களை அணிநது கொண்டு, பூதபதிக்கு அடியார் என நின்று – பூதங்களின் நாயக (னை சிவ) னுக்கு அடியாாகள் என்னுமபடி நினறு, அவன் பொய்யுரையால் – அந்தச் சிவனுடைய பொய்மமொழியாகிய பாசுபதநூலகளால, வேதம் அகற்றி நிற்பார் – வேதகதை (ஆதாரமாகக கொளளாமல) விலக்கிவைத்து நிறப வர்களாயுமுளளவாக(ளான பாசுபதாக) ளின், விகற்பங்கள் – பலவகைப் பட்ட மதவிஷயங்களை, விலக்குவம் – கணடிதகிடுவோம.

சலம்— பிறருடைய உள்ளக்கருதகதை உணராது அவாமீது பொயக் குற்றம சுமத்தல இனஙனம் செய்வதை ஸாதுஜநங்கள் வெறுப்பா. கௌத மாமீது அவரால் காககப்பட்ட அந்தணா பசுக்கொலையென்னும பொய்க குற்றம சுமத்தியதுபற்றிச 'சலமபுணாத்தா' என்னலாயிறறு. கௌதம சாபவரலாறறை அடுத்த பாசுரவுரையிற் காண்க. 40

எணசீராசிரியவிருத்தம்

194 மாதவனே பரனென்று வையங் காண
மழுவேந்தி மயறீர்க்க வல்ல தேவன்
கைதவமொன் றுகந்தவரைக் கடிய சாபங்
கதுவியதா லதன்பலத்தைக் கருதிப் பண்டை
வேதநெறி யணுகாது விலங்கு தாவி
வேறுக விரித்துரைத்த விகற்ப மெல்லா
மோதுவது துத்தீர்த்துக் கென்று ரைத்தா
னேதாதே யோதுவிக்து மொருவன் றனே 41

உரை — ஏதாதே — (சிறரிடம்) அதயயநமசெயயாமலே, ஏது கிக்தும் — சிறருக்கு உபதேசிபபவனை, ஒருவன் — ஒப்பறற எமபெரு ான், மாதவனே பரன் என்று — "ஸ்ரீமாநாராயணனே ஸர்வோத்தமன்" னறு, வையம் காண — உலகமுழுதும அறியுமபடி, மழு ஏந்தி — மழுவை கையில) ஏநதி, மயல் தீர்க்கவல்ல — அஜ்ஞாநதனை ஒழிகக வல்லவனை, தவன் — மஹேசுவரன, மெகதவம் ஒன்று உகந்தவரை — ஒரு கபடதனை கிழந (து கைக்கொணடு கௌதமரிடம குறறம செய்) தவாகளான ப்ரா மணாகளை, கடிய சாபம் கதுவியதால் — (கௌதமருடைய) கொடிய ாபம பற்றிக்கொணடதால, அதன் பலத்தைக் கருதி — அநதச சாபத ன் பலனை (க் கொடுகக) நினைநது, பண்டை வேதநெறி அணுகாது — நாதியான வேதமாககதனை அநுஸரிக்காமல, விலங்கு தாவி — குறுககு ழியில குநிதது, வேறுக — புதிதாக (க கணடு), விரித்து உரைத்த — விளக்கி வளியிட்ட, விகற்பம் எல்லாம் — பலவகைபபடட (சைவ)ஸிததாநதஙகளை பலலாம, ஓதுவது — கறபது, துத்தீர்த்துக்கு — (அறபபலனைப்) பெறுவ றகே, என்று உரைத்தான் — எனறு உபதேசித்தான. தான் அசைநிலை.

தாத்பர்யம்— கூடாதரமென்னும வடசொல்லின சிதைவு, அறபமெனப் பாருளபடும. சிவன் சில பராஹ்மணாகளுககு ஏறபடட கௌதமசாபத் ன் பலனைக் கொடுதது அவாகளைக் கெடுக்க வெளியிடட ஸிததாநததனைக் ககக்கொள்வது மிகவும அறபபலனுக்காகமேயாம என்று எமபெருமான பதேசித்தான் எனற கருததுகறப அருவயம கொளக. சிவன காயநத னைவக் கையிலேநதி 'ஸ்ரீமாநாராயணனே ஸர்வோத்தமன்' எனறு ஆணை ட்டுப் பேசி முடிதததாகப புராணஙகள கூறும

கௌதமசாபவரலாறு— முன்னொருகால பாரதநாடடில தணடக த்தில கௌதமமுனிவா கடுந்தவம புரிநதார. அதனால் மகிழநது வரம் ாடுகக்வநத பரஹ்மாவிடம முனிவா தமமிடம் தானியஙகள எபபொழு ம் குறைவுபடாது நிறைநதிருக்கும வாத்தைப பெறறார. பின சத

சருங்கமென்னும இடததில ஓா ஆசசிரமததை உண்டாக்கி அதில வளிதது வநதா தினநதோறுமா வனததினினறு தான்யஙகளையெடுததுவநது நடுப் பகலில அவறறைப் பகுவம செய்து அநதணாகளுக்கு இடடு மகிழநதா. பின பனனிரண்டு வருஷகாலம மழையே யின்றி நாட்டில பெரும்பஞசம ஏறபட்டதால பசியால வருநதிய 48000-அநதணாகள கௌதமரிடம் வந்து உணவு கேடடனா இவா அவாகளை வணஙகித தமது ஆச்சிரமததிலிருதது ஆதரித்து வநதா பின் பஞசம நீஙகவே அவ்வநதணர்கள் கௌதம ருடைய பெருமையில பொறுமைகொணடு அவரிடம் விடைபெறுமலும, அவர்மீது ஒரு பொய்ககுறறம சாடடிவிட்டும புறப்படதது்ணிநதுவிட்டனர். பின் அவாகள தமது மாயையிலை ஒரு பசுவைப படைதது ஆச்சிரமத திலவிடடனா. அது தழைதத பயிாகளை அழிதது்ினறது. அதைப் பாாதத கௌதமா பசு அகலுமாறு தன கமணடலஜலததை அதனமீது தெளித தா. ஜலம அப்பசுவினமீது படவே, அது பூமியில விழுநதிறநதது இதைப் பாாதத அவ்வநதணாகள பசுஹததிதோஷம நீஙகுமவரை அவரிடம உணவு கொளளோமெனறு கூறிப புறப்படடனா, போகுமபோது, கஙகாஜலததை இறநத பசுவினமீது தெளிததால பிழைதது்விடுமெனறு கூறிசசென்றனா. பின் கௌதமா கடுநதவம புரிநது சிவனிடமிருநது அவா ஜடையில் ஒரு பாகுதை வாஙகிவநது அதிலுளள கஙகாஜலததைப பசுவினுடலில் பெருக் கியதும பசு உயிாபெறறது கௌதமா தமது ஜ்ஞானதருஷ்டியால அவவளவும அநதணாகளுடைய மாயையின செயலெனறு அறிந்தா. கடுஞசினஙகொணடு அவாகளைச சிவனேபபோல பயஙகரவேஷததைத் தரிதது வேதவிரோதிகளாய் வேதவிருததமான கர்மஙகளைச செய்து கொண்டு பாஷணடிகளாய அழிநதுபோகுமாறு சபிததுவிடடா. அவர் சாபததை மெயபபிகக மஹேசுவரா பாசுபதமெனனும சாஸதரததை பரவாததிப்பிதது அதனை மூல்மாயப பல விபரீதாரு்ஷடாநததை விதித்தார். அமமதததைக கைககொணடவாகளே 'பாசுபதர்' (சைவா) எனபபடுவர்.

—வராஹபுராணம் 41

பாசுபதர்களிடம் மனமிரங்கி அவர்கள் உஜ்ஜீவிக்தும் வழி உப தேசிக்கப்படுகின்றது—

195 கந்தமலர் மகண்மின்னுங் காராா் மேனிக்
கருணைமுகில் கண்டகண்கண்ண மயிலா யாலு
மந்தமில்பே ரின்பத்தி லடிய ரோடே
யடிமையெனும் பேராழத மருந்தி வாழத்
தந்தமதி யிழந்தானுர் சமயம் புகீதுத்
தழல்வழிபோய்த் தடுமாறித் தளர்ந்து வீழ்ந்தீர்
சந்தநெறி நோறிவார் சரணஞ் சேர்ந்து
சங்கேதத் தவழனிவீர் தவிர்மி னீரே. 42

உரை — கந்த மலர் மகள் மின்னும் — மணமுளள மலரில அவ தரித்த பிராட்டி (மினனலபோல) ப்ரகாசிககுமிடமாகிய, கார் ஆர் மேனி — கருமைநிறம நிறைநத திருமேனியையுடைய, கருணை முகில் — கருணை யாகிய நீரைப பொழியும பரமபதநாதனகிய மேகதனை, கண்ட கண்கள் — ஸேவிதத கண்கள, மயிலாய் ஆலும் — மயிலாய்நினறு ஆடுமிட மாகிய, அந்தம் இல் பேர் இன்பத்தில் — முடிவறற பெரிய ஆநநதரூப மான ஸ்ரீவைகுண்டததில, அடியபோடே — (நித்யஸூரிகளும முக்தரும்மாகிய) பாகவதாகளுடன், அடிமை எனும் பேர் அழதம் — கைங்காயமென்னப் படும் பெரிய அமருதததை, அருந்தி வாழ — அநுபவிதது உஜ்ஜீவிககும்படி, தந்த — (எமபெருமான்) கொடுதத, மதி இழந்து — ஜ்ஞாநதனை இழநது, அரனூர் சமயம் புக்கு — சிவனுடைய (பாசுபத) மதத்தில ப்ரவேசித்து, தழல் வழி போய் — அக்நி (போல தீமையைத தரும) வழியில சென்று, தடுமாறி — (சேருமிடமறியாது) தடுமாறி, தளர்ந்து வீழ்ந்தீர் — (மனம்) தளாநது வீழநத வாகளே! சந்த நெறி — வேத (ாநத) மாாகததை, நேர் அறிவார் — நேமை யாக அறிநத ஆசாாயாகளுடைய, சரணம் சேர்ந்து — திருவடிகளை சாாநது, சங்கேதத்து அவம் — (பாசுபதமதத) கடடுப்பாடடின குறறங்களை, முனிவீர் — வெறுப்பவாகளாகி, நீர் தவிர்மின் — நீஙகள் (அம்மததகொளகை களை) ஒழிததிடுவீராக.

மின்னலுடன் கூடி நீரைபபொழியும தனமை வாய்ந்த மேகத்தைத கண்டு மயில மகிழநது ஆடுவது இயல்பு பிராடடியாகிய மின்னல தனை திருமாாபில மினன, கருணையாகிய நீரைப் பொழியும பரமபதநாத னகிய மேகத்தைத கண்டு, அடியார்களின கண்களாகிய மயிலகள ஆநநதக்கூததாடும் இடம பரமபதமாகும அஙகுச் சென்று நிதயமுகதாக னுடன் கூடிக் கைங்காயம செய்ய உரிமைபெறறிருநதும அவிவேகத் தால பாசுபதமதத்தில ப்ரவேசிதது அநதப் பாகயதனை இழநதவர்கள இனி யாவது அம்மதததை வெறுதது ஸதாசாாயாகளை சரணமடைநது உயயக் கடவா—என்றவாறு. 42

இங்ஙனம் பிறமதஙகளைக் கண்டித்து, இரண்டு பாசுரங்களால் பாஞ்ச ராத்ரசாஸ்த்ரத்தின் மேன்மையை வெளியிடுகிறார்—

கடடளைககலிததுறை

196 யாது மிலாதவன் றும்பியவர்க் தந்நன்றி யெண்ணியநம்
மாதவ னூர்வத னத்தமு துண்ணும் வலம்புரிபோல்
வாதுக ளாலழி யாமறை மௌலியின் வான்பொரு ளே
யோதிய பஞ்சாத் திரமக வாரை யொழக்குவமே 43

[பாசுரம் 43, 44— பகவச்சாஸதரவிரோதபங்காதிகாரம]

உரை — யாதும் இலாத அன்றும்— ஒருவஸ்துவும இலலாது அழிகின்ற மஹாபரளயகாலததிலும (தான அழியாது நினறு), யவரீக்தும் நன்றி எண்ணிய— எஙத ஜீவனுகளும நனமமையையே செயய ஸங்கலபிதத, நம மாதவனர் — நம பிராட்டியின நாயகனன எம்பெருமானுடைய, வதனத்து அழது உள்ளும் — திருமுகமணடலததிலுளள அமருகதனைப பருகுகினற, வலம்புரிபோல் — வலமபுரிசசஙகமபோல், வாதுகளால் அழியா — (பரதிவாதிகளின) வாதஙகளால அழியாத, மறை மௌலியின் — வேதாஙகததின, வான் பொருளே — சிறஙத அரதததனையே, ஓதிய — வெளியிடுகினற, பஞ்சாத்திரம் — ஸ்ரீபாஞ்சராதரசாஸதரதனை, உகவாரை — (ப்ரமாணமாக ஏறறுககொளளாது) வெறுபபவரை, ஒழுக்குவம் — நம வழியே நடகுமாறு செயவோம

எமபெருமான தானே அருளிசசெய்த ஸ்ரீபாஞ்சராதரசாஸத்ரம, பிறமதத்தினரின வாதஙகளால அழியாத வேதாஙகதததின ஸாராாதததனையே தனனுள அடககிகொணடுளளது. ஆனதுபறறி, ஸ்ரீபாஞ்சராதரசாஸத்ரத்திறகு, எகாலததும அழியாது நிறகும எமபெருமானுடைய திருப்பவளச் செவவாயின திவ்யாமருததனைபபருகும பாகயம பெறற வலம்புரிசசஙகம் உவமானமாகபபடடது

இததகைய பஞ்சராதரசாஸதரதனை ஏற்றுககொளளாது விபரீதமான கொளகையுடைய பிறமதததினரையும வழிபபடுதது நம ஸிதாநாததனை ஏற்குமாறு செயவோம்—என்றவாறு

'பஞ்சராதரம' எனறு சொல தளரநோகவிப 'பஞ்சாதரம' என மருவினின்றது 43

எணசீராசிரியவிருததம

197 பூவலருந் திருவுந்திப் புனிதன் வையம்
பொன்னடியா லளந்திருவர் போற்ற நின்ற
நாவலருங் கலைகளெலாந் தன்னை நாட
நாடாத நன்னிதியா நணுது நாதன்
கோவலனாய் நிரையளித்த நிறைபோல் வேதங்
கோவாகக் கோமானு யதன்பாலி சேர்த்துக்
காவலித நலலுயிருக் கென்று காட்டுங்
கார்த்தயுகக் கதிகண்டோங் கரைகண் டோமே 44

உரை.— பூ அலரும் - தாமரைபபூ மலாகின்ற, திரு உந்தி— அழகிய நாபியையுடைய, புனிதன் — பரிசுததனும், வையம் — உலகதனை, பொன் னடியால் அளந்து — அழகிய திருவடியால (தரிவிகரமாவதாரததில்) அளநது, மீ போற்ற நின்ற — (ப்ரஹ்மாவும சிவனுமாகிய) இருவா ஸ்தோத்ரம்

செயய (உயாந்து) நின்றவனும, நா அலநும் கலைகள் எலாம்– நாவினிடதது விரிகின்ற(வேதம் முதலிய)சாஸதரஙகள முழுதும, தன்னை நாட –தன ஸவ ரூபததை(யறிய)த தேடிநிறக, நாடாத நல் நிதி'யா–தேடவேணடாத (எளிதில அடையதகக)சிறநத புதையலாகவிருநது,நலுதும்–(சேதநாசேதநஙகளுள) ஒன்றிகலப்பவனுமாகிய, நாதன் – எம்பெருமான, கோவலனுய் நிரை அளித்த நிறைபோல்–(முன)கோபாலனுய்ப் பசுமநதையைக் காத்த பெருமை போல, வேதம் கோவாக – வேதம பசுவாய்நிறக, கோமானுய் – (தான் பசுவைக கறகநும்) இடையனுகி, அநன் பால் சேர்த்து – அநத (வேதமாகிய) பசுவின பாலை (ஸாரத்தை) ச் சோதது, இது – இநத ஸாரம, நல் உயிருக்கு– சிறநத சேதநருகக, காவல் என்று காட்டும் – ரக்ஷகமாகும என்று வெளி யிட்ட, கார்ந்தயுகக் கதி – கருதயுகதாமஙகளை போதிகக்கும பகவசராதர சாஸதரததை, கண்டோம் – நனகு அறிநதோம், கரை கண்டோம் – ஸம ஸாரஸமுதரதனை) கரையை அடைநதோம.

எமபெருமானுகிய இடையன வேதமாகிய பசுவைக் கறநது, அதன் ஸாரமாகிய பாலமுதததை எடுத்துப பாஞசராத்ரசாஸதரமாகப் பொழிநது சேதநா உஜ்ஜீவிகக்குமாறு அருள்புரிந்தான இததகைய ஸ்ரீபாஞசராதர சாஸதரததை அறிநது அதன்படி நடப்பவருகக ஸமஸாரபநதம நீங்கும— எனறவாறு. 44

இனி மூன்று பாசுரங்களால் பிறமதத்தினர் கூறும் உபாயத்தின் ஸவரூபத்தைக் கண்டித்து, நம் ஸித்தாந்தப்படி உபாயத்தின் ஸ்வரூபத்தை யும் மேன்மையையும் பேசுகிறர்—

கட்டளைக்கலிததுறை

198 நமக்காரீ துணையென நாமென் றருடரு நாரணனு
நமக்கா றிவையென் றடியிணை காட்ட வுணர்ந்தடையு
மெமக்கோர் பாமினி யில்லா திருவினை மாற்றுதலிற்
றமக்கே பாமென்று தாழய லுந்தாஞ் சாற்றுவமே. 45

[பாசுரம 45, 46, 47– பரோகதோபாயபஙகாதிகாரம]

உரை — நமக்கு – '(ஸமஸாரததில கிடக்கும்) நமக்கு, துணை ஆர் என – ஸஹாயம யார?' என்று (கலஙகி)நிறக, நாம் என்று– 'நாம (ஸஹாய மாய் நிறபோம')' எனறு (கூறி), அருள் தரும் -- (நமமீது) அருளபுரிகினற, நாரணனுர்– ஸ்ரீமநநாராயணனுனா, உமக்கு (இவை ஆறு என்று – '(ஸ்வரூபாரிக ளான) உமககு இவை உபாயம' என்று, அடி இணை காட்ட– (தம) இரணடு திருவடிகளையும (நமக்குக்) காட்டியருள, உணர்ந்து அடையும் எமக்கு – (அவ்வாறு) அறிநது (அவறறைச சரணமாக) அடைகினற எமக்கு, இனி

ஓர் பாம் இல்லாது – இனி ஒரு பொறுபபும இலலாமல, இருவினை மாற்றுதலில் – (புணயபாபஙகளாகிய) இரணடு காமஙகளையும ஒழிப்பதில, பாம் தமக்கே என்று –பொறுபபு தமமுடையதே என்று (நினைந்து), தாம் முயலும் தாம் – (மறற உபாயஙகளின ஸதாநததில தாமே நினறு பலன கொடுககத)தாம முயலகின்ற பெருமையை, சாற்றுவம்–(இவவதிகாரததில) கூறுவோம

ஸமஸாரததில கிடநதுழலும சேதநரை ஸாவேசுவரன தன் திரு வடிகளில சரணமடையச செயது, மறற உபாயஙகளின ஸதாநததில தானே நினறு அவாகளுககு மோகஷம கொடுககினறன — எனறவாறு. 45

எணசீராசிரியவிருததம

199 பலத்திலொரு துவக்கற்ற பதவி காட்டிப்
பல்லுயிருந் தடுமாறப் பண்ணு கின்ற
கலித்திரளின் கடுங்கழுதைக் கத்து மாற்றிக்
கண்ணுடையார் கண்டுரைத்த கதியைச் சொன்னேம்
வலத்திலது மறுவொன்றன் மறுவொன் றில்லா
மாமணியாய் மலர்மாத ரொளியா மந்நன்
னலத்திலொரு நிகரில்லா நாதன் பாத
நல்வழியா மல்வழக்கார் நடத்து வாரே 46

உரை — பலத்தில் ஒரு துவக்கு அற்ற–பலனில ஒரு ஸம்பநதமுமில் லாத (அதாவது ஒரு பலனையும் கொடுககாத வீணை), பதவி காட்டி – உபாயததை வெளியிடடு, பல் உயிரும் – (அதைக் கைக்கொண்ட)பல சேத நாகளையும, தடுமாறப் பண்ணுகின்ற –(பலன் பெறுது)தவிககும்படி செய்த, கலித்திரளின் – பிறமதததினராகிய கலிபுருஷரது கூடட்டத்தின், கடும் கழுதைக் கத்து – கொடிய கழுதைக கூவினிபோன்ற ஆரவாரக்கூப் பாட்டை, மாற்றி – ஒழிதது, கண் உடையார் – (சிறந்த ஜ்ஞாநக்) கண் களையுடையவா (களான பூவாசாரயா)கள, கண்டு உரைத்த – (தாம) கண்டு (நமக்கு) உபதேசித்த, கதியைச் சொன்னேம் – உபாயத்(தின் ஸவ ரூபத்)தை வெளியிட்டோம (அவவுபாயமாவது–) வலத்து இலதும் – (திரு மாரபின்) வலபபககததிலுளள, மறு ஒன்றல் – (ஸ்ரீவதஸமென்னும்) ஒரு மறுவினேடு, மறு ஒன்று இல்லா – வேறு மறு (குறறம) ஒன்றும இலலாத, மா மணியாய் – பெரிய நீலரதநமாகி, மலர் மாதர் ஒளி ஆம்–(காமரை)மலரி லுளள பிராட்டி(மணியாகிய தனக்கு)ப்ரகாசமென்னலாம்படி உளளவனும், அந் நல் நலதீதில் – அந்தச் சிறந்த பரிபூர்ணநேதததில, ஒரு நிகர் இல்லா –

ஸமமான ஒருவஸது இலலாதவனுமான, நாதன் பாதம்—எமபெருமானுடைய திருவடியே, நல் வழி ஆம் — சிறநத உபாயமாகும் அல்வழக்கு — (இவவிஷயத்தில) தகாத விவாதஙகளை, ஆர் நடத்துவார் — யார நடததமுடியும ?

பிறமதததினா உலகுகு உபாயததின ஸ்வரூபததை விபரீதமாய்ககாடடி அதைக ககொணடவாகள ஒரு பலனையும பெறுது தவிகுமாறு செயதவாகளாதலின அவாகளைக கலிபுருஷாகளாகவும், அவாகளது வாதததைக கழுதைக்கூவிளியாகவும கூறலாயிறறு அவாகளை மதததைக கணடிதது, பூவாசாரயாகள உபதேசிததபடி எமபெருமான திருவடிகளைச் சரணமடைவதே நேரிய உபாயமெனககாட்டி, இனிப் பிறா வீணவாதம புரியாதபடி செயதிடடோம—எனறவாறு. 46

பக்தியோகத்திற் காட்டிலும் ப்ரபத்திக்கு உள்ள ஸௌகர்யமும் சிறப்பும் கூறப்படுகின்றன—

200 எல்லார்க்கு மெளிதான வேற்றத் தாலு
மினியுரைக்கை மிகையான விராக்கத் தாலுஞ்
சொல்லார்க்கு மளவாலு மமைத லாலுந்
துணிவரிதாய்த் துணைதுறக்குஞ் சுகரத் தாலுங்
கல்லார்க்குங் கற்றர்சொற் கவர்த லாலுங்
கண்ணனுரை முடிதூடி முடித்த லாலு
நல்லார்க்குந் தீயார்க்கு மிதுவே நன்ற
நாரணற்கே யடைக்கலமாய் நணுது வீரே. 47

உரை.— எல்லார்க்கும் — ஸகலசேதநருக்குமம, எளிதான — (அநுஷ்டிக்க) எளிதாயிருககையாகிய, ஏற்றத்தாலும் — பெருமையாலுமம, இனி — ஒருமுறை அநுஷடிதத பின, உரைக்கை — (மறுபடி அதே பலனுக்காக ப்ரபததிவாக்யத்தை) உசசரிககை, மிகையான—(பரஹ்மாஸைரநயாயததாலே) அதிகம எனனுமபடியான, இராக்கத்தாலும் — கருணையை (எமபெருமானுக்கு) உணடாக்குவதாலும, சொல் — ப்ரபததிவாகயம, ஆர்க்குமளவாலும்— பூரணமாய உச்சரிகபபடட மாத்ரததாலும, அமைதலாலும்—(பலன் கொடுகக்) போதுமாணையாலும, துணிவு அரிதாய் — மஹாவிசவாஸமென்னும ப்ரபததியின அஙகம (அநுஷடிக்கக)கடினமாயினும, துணை துறக்குஞ் — (அதினும் கடினமான ஜ்ஞாநயோகம காமயோகம முதலிய) அஙகங்களை விட்டுவிடுகையாகிய, சுகரத்தாலும் — ஸௌகாயத்தாலும, கல்லார்க்குங்— ஜ்ஞாநமிலலாத ஸாதாரண அதிகாரிகளுக்கும, கற்றர் சொல்—விசேஷ ஜ்ஞாநமுளள ஆசார்யாகள் அநுஸநதிககும ப்ரபத்திவாக்கியம, கவர்தலா

லும் – பலனைக கொணடிருததலாலும, கண்ணன் உரை – கணணனுடைய திவ்யஸூக்தி (யாகிய கீதை) யின, முடி தூடி – சிகர(மாய விளஙகும சரம சுலோக)ததில விவரிககப்பெறறு, முடித்தலாலும் – (ஸ்ரீகீதைனையத) தலைக கட்டியபடியாலும, நல்லார்க்தும் – புண்யசாலிகளுககும, தீயார்க்தும் – பாபிகளுக்கும, இதுவே – இநத பரபததிபே, நன்று ஆம் – சிறநத உபாய மாகும, (ஆதலின) நாரணற்கே – ஸ்ரீமநநாராயணனுககே, அடைக்கலமாய்– ரகஷிக்கப்படவேண்டிய வஸதுவாகவிருநது, நஞ்துவீர் – (அவனைச் சரண மாக) அடையுங்கள்

ப்ரபததி ஸகலசேதநாகளும மிகச சுலபமாய் அநுஷடிக்ககூடி யது, ப்ரஹ்மாஸதரம ப்ரயோகிகபபட்ட பினபு மறற அஸதரதனை அது பொறுகாதது போல ஒருகால பரபத்தியை அநுஷடிதததபினபு அதே பல னுக்காக மறுபடியும் செய்யவேணடாதபடி எமபெருமானுக்குக் கருணையை உணடாககுகினறது, இதன அஙகஙகளில தெளிவான ஜ்ஞானமிலலாவிடி னும ஆசாரயன உபதேசிதத ப்ரபததிவாகயதனை உசசரிததாலே பலன கொடுகினறது, சிறிய உபாயமாகிய இதனல் பெரிய பலனைப்பெறுவ தில நிசசயமாகிய மஹாவிசுவாஸமெனனும அஙகம ஸித்திப்பது அரிதா யிருப்பினும் பக்தியோகததைப்போல ஜ்ஞாநயோகம காமயோகம முத லிய அஙகஙகளை அநுஷடிகக வேணடிய அளவு சிரமம இதில இல்லை மேலும ஜ்ஞாநமிலலாதவாகளுககும ஆசாரயன் செயத பரபத்தியே போதியதாய்ப் பலனைத் தருகினறது இதுவன்றி, பகவதகீதையின முடிவில சரமசுலோகததில ப்ரபததியே பேசித தலைககட்டப்பெறறதாகும் இவ னனம் புண்யசாலி பாபி என்ற பேதமினறி அனைவருககும் செய்யக் கூடியதாய்ப் பகதியோகததைக காட்டிலும மிகப பெருமைபெறறு விளங கும் பரபத்தியின் மேன்மையையறிநது நீஙகள ஸ்ரீமநநாராயணனையே சரணமாக அடையுஙகள்—என்றவாறு. 47

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் பிறமதத்தினர் கூறும் பலனுடைய ஸ்வரூபத்தைக் கண்டித்து நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தின்படி பலனை விளக்துகிறர்—

கட்டளைக்கலிததுறை

201 பண்டை மறைக்துப் பகையென நின்ற பாமதங்கள்
கொண்டவர் கொள்ளும் பயனென் றிலதெனுங் கூர்மதியால்
வண்டுவ ரைக்கா சானநம் மாயனை வானுலகிற்
கண்டு களிப்ப தெனுங்காத லொன்றைக் கருதுவமே. 48

[பாசுரம் 48, 49— பரோகதபரயோஜநபலகாதிகாரம]

உரை:— நாறு துழாய முடியான் — மணங்கமழகின்ற திருத் துழாயை முடியிலணிநத ஸ்ரீமந்நாராயணன், வேறு ஓர் அணஙகு — வேறு ஒரு தெய்வதனை, தொழும் வினை தீர்த்து — வணங்குதலாகிய செய்கையை நீகஙி, எமை ஆண்டிடுவான் — எம்மை ஆட்கொளளுநம் பொருட்டு, ஆறும் — உபாயதனையும், அதன் பயனும் — அதன பல னையும, தநது அளிகதும் — கொடுதததுக் காகவலல, அருளுடையான்— கருணையுடையனஙி, மாறு இலதாய்—அழிவு இல்லாததாய, இலகும்— ப்ரகாசிகஙினற, மது — அமருததனைப பெருகதுகினற, மெல் அடிப் போது இரணடால் — மெலலிய இரண்டு திருவடித தாமரைகளால், நமக்குச சரண் ஆயினன் — நமகது உபாயமாக ஆயினன்.

இலகுமமது— விரிததல, செயயுளவிகாரம்

எனறும மணம மாறுத திருததுழாயை அணிநத எமபெருமான், வேறு தெயவஙகளைத தொழுமபடியுள்ள நம தீவினையைக கழிதது நமமை ஆடகொளளத திருவுளஙகொணடு, அடைநதவாகளைக கைவிடாது காகதும் தன திருவடிகளைக காட்டிகதொடுதது நமகது உபாயமாய்நினறான— எனறவாறு இஙஙன ஸாவேசுவரன உபாயமாயநிறபதே ஸாணசபதத் தினபொருள

‘ப்ர’ என்னும் உபஸர்க்கத்துடன் கூடிய ‘பத்’ என்னும் வினைப்பதுதியின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

309 பெறுவது நாம்பெரி யோாபெறும் பேறென நின்றவெமை
வெறுமை யுணாத்தி விலக்காத நன்னிலை யாதரிப்பித்
துறுமதி யாற்றினை யொண்சர ணென்ற வுணர்வுதந்த
மறுவுடை மாபனுக கேமன் னடைடகல மாயினமே.

உரை:— நாம் பெறுவது — (நீசரான) நாம் பெறக்கூடியது, பெரியோா பெறும் பேறு என — பெரியோர்கள் அடையகூடிய பலன் எனறு, நின்ற எமை — எதிரபாாததிருநத எமமை, வெறுமை — (வேறு உபாயததில அதிகாரம) இலலாத தன்மையை, உணாத்தி — அறிவிதது, விலகாத — விலகாததாக, நல் நிலை ஆதரிப்பித்து — நல்ல நிஷ்டையை விரும்பசசெயது, உறு மதியால் — மிகவும திட மான நமபிக்கையால், தினை ஒண் சரண் என்ற — தன்னைச் சிறந்த அடைகலம என்று கொளளலாம்படியான, உணர்வு தந்த — ஜ்ஞாநத் தை அருளிய, மறுவுடை மாபனுக்கே — (ஸ்ரீவதஸமென்ற) மறு

விளங்கும் மாலையுடைய ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே, மன் அடைக்கலம் ஆயினம்—மிகவும் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஆகிறோம்.

'பரபதயே' எனும்போது 'பத' எனும் விபக்தி ஸ்தானம் எனும் பொருளைத் தரும் இங்கு அவசியமான ஜ்ஞானம் 'ஸாயுஜ்ய வரணமமைக காபபான' எனற நமபிகையேயாகும் 'பர' எனும் உபஸர்க்கம் அதனையே நமபிகையின மிகுதியைக காடடும் ஆக அந்த விபக்தி பகுதி மஹாவிசுவாஸத்தைக கூறியதாயிறறு மஹாவிசுவாஸமாவது—நமமிடம எதனையே குறறம இருபபினும நாம அநுஷ்டிக்க பரபதத்தியால வசபபட்ட எமபெருமான நமமை அவசியம காதது ரக்ஷிபபான எனற ஒரு நமபிகை இதுவே பரபதத்திககு மிக முகியமான ஏர அங்கமாகும இவவங்கத்தைக கூறவே இதை முனனிடடுகொணடு செயயும பரபதத்தியோகமே இங்குக கூறபபட்டதாகினறது இந்த மஹாவிசுவாஸத்தாலே, நாம நீசராயிருந்தும பகதியோகத்தை அநுஷ்டித்த மஹாவ்ருக்ஷிகள முதலிய பெரியோர பெறும பலனகிய மோக்ஷாநந்தத்தைப பெற உரிமையுணடு எனறு உறுதியுணடாகி அதில ஆவலும உணடாகினறது இத்தகையை நமமிடம பகதியோகம முதலிய கைமமுதலில்லாத நிலைமையை நாம அறிய மாறு ஈசுவரன அறிவைக கொடுக்கினறான மேலும நமமுடைய தாழ்ச்சியையும எமபெருமானுடைய மேனமையையும கணடு அவனை அணுக அருளி நாமே விலகிவிடாமல அவனுடைய எளிமையை (ஸௌலப்யத்தை) க காணடு அவனை நெருங்கிச சரணமடையுமபடி நல நிலைமையையும அவனே கொடுக்கினறான பின மஹாவிசுவாஸத்தையும அருளித தனனைச சரணமடையுமாறு செய்கினற ஸ்ரீமந்நாராயணனால ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஆகிறோம்—எனறவாறு ஆக மஹாவிசுவாஸத்துடன கூடிய பரபதத்தியைச செய்தலே 'பரபத' எனற விபக்தியின பொருள 7

ப்ரபத்யே என்ற விபக்தியில் தன்மையொருமைவிபக்தியின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

310 அருமறை யாதுந் துறவோ மெனவறிந தாகவருங
கருமமு ஞானமுங் காதலுங கணடு முயலகிலோம்
வருவது மிநநிலை யாய்மய லுறற வெமகுளதோ
திருமக ளாபிரி யாததிரு மாலன்றி நறசரணே. 8

உரை:— அரு மறை யாதும் – அருமையான வேதங்க (களுள விதித்த விதி) களில எதையும, துறவோம் என – கைவிடமாடடோம எனறு (நினைத்து), அறிந்தா கவரும் – அறிவாளர்களை கைகொள

கினற, கருமமும் – காமயோகமும, ஞானமும் – ஜஞாகயோகமும, காதலும – பகதியோகமும (ஆகிய உபாயஙகளை), கணடு – (அநுஷடிகக கடினமாயிருபபதை) அறிஙது, முயலகிலோம் – (அவற்றில) பரவாதகதிகசச சகதியறறிருககிறோம வருவதும் – இனி வருஙகாலமும, இஙனிலையாய – (மறற உபாயஙகளை அநுஷடிகக முடியாமையாகிய) இதை நிலைமையாய, மயல உறற – (செயயவேணடியதை அறியாது) மயககததை அடைஙத, எமககு – எஙகளுககு, திருமகளாா பிரியா – பெரியபிராடடியாா விடடுநீஙகாத, திருமால அனறி – எமபெருமானை தவிர, நல் சரண – சிறஙத உபாயம, உளதோ – இருககினறதோ? (இலலை)

பரபதயே எனற வினைமுறறில (கரியாபததில) தனமையொருமை விகுதியால (உததம புருஷரை) உபாயததை அநுஷடிககும அதிகாரியின ஆகிஞசனயம தோறறுகிறது ஆகிஞசனயமாவது— பகதியோகம முதலிய மறற உபாயஙகளை செயயச சகதியிலலாமை பகதியோகம முதலிய உபாயஙகள, வேதாததஙகளை செவவனே அறிஙது, வேததில விதிகபபட்ட காமஙகளை வழுவாது நடதத திறனுளளவாகளால மாததிரம அநுஷடிககததகனவாகும இததகைய சகதி நமமிடம இலலாமையால அததகைய உபாயஙகளை செயய இதுகாறும முயலாதிருநதோம இனி வருஙகாலதிலும அவறறை அநுஷடிகக போதிய அதிகாரததை நாம புதிதாய பெறபபோவதிலலை இதனால திகைதது நிறகும நமககு ஸ்ரீமஙநாராயணன திருவடிகளில பாரயாஸம செயவதைததவிர வேறு சிறஙத உபாயமிலலை— எனறவாறு 8

இங்ஙனம் த்வயத்தின் முற்பகுதியின் பொருள் விளக்கப் பட்டது இனிவரும் பாசுரங்களால் பிற்பகுதியின் பொருள் கூறப் படுகின்றது முதலில் பிற்பகுதியில் ஸ்ரீ என்ற பதத்துடன் கூடிய நாராயணசப்தத்தால் தோற்றும் தாத்பர்யம் விளக்கப்படுகின்றது—

311 சுருஙகா வகில மெலாஙதுளஙக காவமு தகடலாய
நெருஙகா தணைஙதுட னேநின்ற நஙதிரு நாரணனு
ரிரஙகாத காலஙக ளெலலா மிழஙத பயன்பெறவோ
பெருஙகாத லுறறினி மேறபிரி யாமை யுகஙதனமே. 9

உரை:— சுருஙகா அகிலம் எலாம்–குறைவுபடாத பிரபஞசம முழுவதுடனும, துளஙகா அமுதக கடலாய – அசையாத (அதாவது

அலையெறியாத) அமருகமயமான ஸமுதாயமபோனறு (அநுபவிகக,த தகாவணைய) நெருங்காது – (அநத்ப பிரபஞசதினை தோஷமே தனனை) அடையாதபடி, அணைந்து – (அநத்ப பிரபஞசதோடு) சேராது, உடனே நினற– (அநதாயாமியாய எகாலதது) விடடுப பிரியாது நினற, நம் திருநாரணனோ – நம (ஸவாமியான) ஸ்ரீமந்நாராயணன், இரங்காத காலங்கள எலலாம் – (நமமீது) இரகமபைகாது கழிந்த காலங்களில எலலாம, இழந்த பயன பெற – இழந்திருந்த (கைங்காய மாகிய) பலனை (யெலலாம இபபொழுது) பெறுவதறகு, பெருங் காதல் உறறு – ஒபபறற மிக ஆவல பூணடு, இனிமேல் பிரி யாமை – இனி (அவனைவிடடு)ப பிரியாதனமையை, உகந்தனம் – விரும்பினோம

இங்குள்ள ஸ்ரீசபதம (304-வது பாசுரதினபடி) பலபொருள்களை கொணடிருபபினும, இங்கு ஸேவித்தல எனற பொருளகொணட 'சரி' எனனும வினைபபகுதியிலிருந்து தோறி, நாம செயயும கைங்காயத்தை ஏறறுக கொளள கிறகும பிராடடியின நிலையைக கூறும இதுவே பலனும் தனமைககு உரியதாம இவவமசம 'திரு' எனறதால புலனகினறது

ஸ்ரீசபதத்தினமீதுள்ள மத்துபவிகுதி, உபாயமாகும நிலைமையில பிராடடி எம்பெருமானை விடடுப பிரியாதுநினறு அவனும் உபாயமாவதை போல, பலத்தையிலும அதாவது நாம பரமபதத்தில செயயும கைங்கா யத்தை ஏறறுகொளளும்போதும பிராடடி எம்பெருமானைவிடடுப பிரியா திருககும தனமையைக காடடுகினறது

இங்குள்ள நாராயணசபதமும பல பொருள்கொணடதேயாயினும, பலனுந்தனமைககு வேணடிய குணங்களைக கூறுவதிலேயே முகிய நோக குடையதாம அவையாவன:— ஸகல ஆத்மாவுககும ஸவாமியாய நிறையும, எலலையறற குணங்கள–விபூதி–திவ்யமங்களவிகாஹம முதலியவறறுடன கூடிநிறகும எம்பெருமான எலலாவகையாலும் தெவிட்டாத நிகாறற அமுத மாயிருககுந்தனமையும 'அகிலம்' 'எலாம்' எனும சொறகள ஸவரூபம திரு மேனி குண விபூதி ஆகியவறறையும, 'அமுதகடலாய' எனும தொடர அவறறின இனிமையையும, 'நம திருநாரணனோ' எனற தொடர ஸாவ ஸவாமியாய நிறபதையும காடடுவன

ஸகலவஸ்துகளிலும அநதாயாமியாயிருந்தும அவறறிலுளள தோஷமு ஒனறும தன்னிடத்தில் தடடாது விளங்கும எம்பெருமான இந்த குணம நமககு அருளபுரியாதிருந்த கைங்காயங்களையெலலாம இபபொழுத

சோதகுபபெறவேணடுமெனற ஆசைபெறறு, இனி ஒருபோதும அவனை விடடுபபிரியாத பாகயததையும விரும்பிநிறகினறோம— எனறவாறு 9

நாராயணசப்தத்தின் மேலுள்ள நான்காம்வேற்றுமையுருபின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

312

கடிசூடு மூனறுங கழலபணிந் தாககுக கடிநதிடவே
முடிசூடி நினற முகிலவணண னாமுன் னுலகளநத
வடிசூடு நாமவ ராதரத தாலுடந துகஙகளாயும்
படிசூடி யனபுட னேபணி செயயப பணிந்தனமே. 10

உரை:— கழல பணிநதாககு – (தமமுடைய) திருவடிகளைச் சரணமடைநதவாகக, கடி சூடு மூனறும் – வெறுகக ததக்க தாபங்களை மூனறையும, கடிநதிடவே – ஒழிதிதிடுவதறகே, முடிசூடி நின்ற – படடாபிஷேகமசெயதுகொணடு நினற, முகில வண்ணனோ – மேகம போனற நிறமுடைய ஸாவேசுவரனுடைய, மூன உலகு அளநத – மூனபு (தரிவிகரமாவதாரததில) உலகததை அளநதிடட, அடி சூடும் நாம் – திருவடிகளை முடியிற்சூடிய நாம, ஆதரததால – அன்பினால, அவா உடுதத்க களையும் படி சூடி – அவவெமபெருமான சாததிக களநத (ஆடைமுதலிய) சாதத்பபடிகளை (ப பிரஸாதமாக) முடியில தரிதது, அனபுடனே பணி செயய – அனபுடன கைங்காயததைச செய்ய, பணிநதனம் – வணஙகினோம

உலகததில ஜநங்களுகக வரும தினபங்கள ஆத்யாத்மிகம்(—சரீரத தைபபறறி வரும தலிநோய ஜலதோஷம முதலியனவும, மனததைபபறறி வரும காமம கோபம பயம முதலியனவும), ஆதிபௌதிகம்(— மிருகம, பக்ஷி, மனிதவாகம முதலிய பூதங்களால வருவன), ஆதிதைவிகம்(—குளிர, சூடு, காறறு, மழை முதலியவறறால தெயவிகமாக வருவன) என மூவகைப படும எமபெருமான தன திருவடி பணிநதவாகக இநத தாபங்களை ஒழிகக்வே மூடிசூடிநிறகினறான தரிவிகரமாவதாரததில உலகமுழுதை யும அளநதருளின அவன திருவடிகளைப பணிந்த நாம அவவெமபெருமான சாததிகொணடு களநத ஆடை சாதத்பபடி முதலியவறறைப பிரஸாத மாகபபெறறுத தலையிலை தாங்கி, பரமபகதியுடன அவனுக்கக கைங்காயம செயய ஆவலபூணடோம— எனறவாறு

இவ்வனம் 'கைங்காயம்' எனற பொருள நாராயணசபதத்தின மேலுளள நானகாமவேறறுமையுருபினால பெறறதாம எவ்வாறெனில— நானகாமவேறறுமையுருபுக்கு 'அடிமை' பொருளாகும இவ்வடிமை சேதனனுக்கு எப்பொழுதும உளதாதலின இங்குப பலரைக அதை வேண்ட வேண்டிய அவசியமிலலை ஆதலின அடிமையின பலனை கைங்காயத்தையே இந்த விருதி காட்டுகின்றது 'நாராயணாய' எனற பதத்திறுப பின 'ஆவேன' எனற அர்த்தமுளள 'பவேயம' எனற ஒரு பதத்தை வருவித்துக்கொண்டு "ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு கைங்காயமசெய்யப்பவருக்க ஆவேன" எனறு பொருள கூறவேண்டும 10

நமஃசப்தத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

313

தனதன் றிவையெனத் தானன் றெனமறை சொன்னவெலா
மெனதென்றும் யானென்று மெண்ணுத லாலவரு மீனமெலா
மனதொன்றி யின்று நமவெனற தேகொண்டு மாறறுதலாற்
றனதன்றி யொன்று மிலாததனித தாதை சதிாததனனே. 11

உரை:— மறை – வேதமானது, இவை–இந்த வஸ்துக்கள, தான் அனறு என – தானும அனறு என்றும், தனது அன்று என – (சேதனனை) தனக்கு உரியனவுமன்று எனறும, சொனன எலாம் – கூறிய வஸ்துக்களையெலலாம, யான் எனறும் – தான எனறும், எனது என்றும் – தனக்கு உரியன எனறும, எண்ணுதலால் வரும் – நினைபபதால உண்டாகின்ற, ரணம் எலாம் – தாழவையெலலாம, தனது அன்றி – தனக்குச சேஷமாயில்லாமல, ஒனறும் இலா – ஒரு வஸ்துவும் இருக்கபபெறற, தனித தாதை – ஒபபறற தலைவ (யான எமபெருமான), இன்று – இபபொழுது, மனது ஒன்றி – மனதிலே பொருந்திநிறகுமபடி, நம என்றதே கொண்டு – 'நமஃ' எனற பதத்தைக்கொண்டே, மாறறுதலால – ஒழிக்கவிடுவதால், சதிாத்தனன் – பெருமைபெறறான

'தனது' 'எனது' பனமையொருமைமயக்கம

அசேதனமான வஸ்துவைக கண்டு நான எனறு நினைபபது அஹங்காரம. இந்த வஸ்து எனனுடையது என்று நினைபபது மமகாரம இந்த அஹங்கார மமகாரங்கள சேதனனை ஸம்ஸாரமாகிய படுகுழியில் வீழ்த்திப 'ல தனபங்களை விளைவிக்கின்றன 'நமஃ' எனற சொலலின் அர்த்தத்தை

நனகு உணாநது அநுஸநதாநததிறகுக் கொணடுவநதால அவை கழிநது போம எமபெருமான அதன ஆததததை நம மனததுப பதியுமபடி அருளி நமமுடைய அஹஙகார மமகாரஙகளை ஒழிததுத தாணும மேனமைபெறுனை-எனறவாறு

நமஃ எனனுமபோது ந, மஃ எனறு இரணடு பதமாகபபிரிதது, தனை யேடு பொதுவாக ஸமபநதமுடையனவாயததோறறும வஸதுகளி லெலலாம தனகது ஸமபநதமே இலலையெனறு பொருளகொளளவேணடும ஆகவே தன ஸவரூபதததையும தன குணம சரீரம முதலியவறறையும பறறி வரும அஹஙகார மமகாரஙகள கழிவதே நமஃ சபதததின பொருளை அறிவ தன பலனகும 11

கீழ்ப்பாசுரங்களில் அருளிச்செய்த பத்து அர்த்தங்களும் ஒன்று சேர்த்து அநுஸநதிக்கப்படுகின்றன —

314

சோக்குந திருமகள சோததியின மன்னுதல சீரபபெரியோற
கேறகுங் குணஙக ளிலக்காம் வடிவி லிணையடிகள்
பாகதகுஞ் சரணதிற பறறுத னாநிலை நாம்பெறும்பே
றேற்கின்ற வெல்லைக ளெல்லாக களையற வெண்ணினமே 12

உரை — சோகதும் – (எமபெருமானுடைய திருவடி களில நமமைசசு) சோகதினை, திருமகள் – பிராடடியும, சோத்தியின் மன்னுதல –(அவளோடு)சோநதிருபபதின் ஸதிரமாநதனமையும, சீரப் பெரியோறகு – சீலமையால பெரியனை எமபெருமானுகது, ஏறகும் குணஙகள – தகனவாகிய குணஙகளும, இலகாம் வடிவில – (ஆசரிதாகள தயானிகக) இலகான திருமேனியில (ஒருபாகமாகிய), இணை அடிகள – இரணடு திருவடிகளும, பாகதும் சரண் – (சேத நாகளால பரதாநமாயக) கருதபபடுகினை உபாயமான ஸ்ரீமந் நாராயணனும, அதில பறறுதல – (உபாயமாகிய) எமபெருமானிடம மஹாவிசுவாஸ (ததுடன கூடிய பரநயாஸ) மும, நம் நிலை – (வேறு உபாயததில அதிகாரமறற) நமமுடைய நிலைமையும, நாம் பெறும் பேறு – நாம அடைகினற பரதாநபலனகிய ஸ்ரீமநநாராயணனும, ஏறகின்ற – (சேதனை) கைகொளகினற, எல்லைகள் – எலலைகளா கிய பகவதபாகவதகைஙகாயம முதலியனவும, எலலாக களை அறவு – (அஹஙகார மமகாரஙகள முதலிய) எல்லாக களைகளும நீஙகபபெறு

கலும (ஆகிய பதது ஆததஙகளையும), எணணினம — அநுஸந்திதேதாம.

(1) 'சோககுந திருமகள' எனறதால (தவயததின முறபாதியில) ஸ்ரீசபததின ஆததமும, (2) 'சோததியின மனனுதல' எனறதால 'மதுப' விகுதியின ஆததமும, (3) 'ஏறகும குணஙகள' எனறதால 'நாராயண' சபததின ஆததமும, (4) 'இணையடிகள' எனறதால 'பரமபத' சபததின ஆததமும, (5) 'பாககும சரண' எனறதால 'ஸரண' சபததின ஆததமும, (6) 'அதில பறறுதல' எனறதால 'பர' எனனும உபஸாகததுடனை கூடிய 'பத' தாதுவின ஆததமும, (7) 'நம நில' எனறதால 'உததம புருஷ'னெனனபபடும தனமைவிகுதியின ஆததமும, (8) 'நாம பெறும பேறு' எனறதால பிறபகுதியில 'ஸ்ரீமந்நாராயண' சபததின ஆததமும (9) 'எலலைகள' எனறதால மேலுளள நானகாம வேறறுமையுருபின ஆததமும, (10) 'களையறவு' எனறதால 'நம:' சபததின ஆததமும கூறபபடடன

12

த்வயத்தின் திரண்ட பொருள்

எலலோருககும தலைவனைய, எவவாறனனும அநுபவிகக தெவிடடாத அமுதமாயப பெரியபிராடடியாரோடு பிரிவிலலாத ஸ்ரீமந்நாராயணன திருவடிகளில எலலாவிடஙகளிலும எலலாக காலஙகளிலும எலலா நிலைமைகளிலும எலலாவகைக கைஙகாயஙகளையும செயய விரோதியாயிருநத காமஙகள அனைதது மகழியபபெறறுப பரிபூரணகைஙகாயம செயயப பெறுகைககு வேறு உபாயஙகளில சகதியறற அடியேன, ஆதமாவிலும அடியேனைக காககும பொறுபபிலும அதன பலனிலும சிறிதும ஸம்பந்தம கொளளாதவாறு ஸ்ரீமந்நாராயணன திருவடிகளில ஐநது அஙகஙகளுடனை கூடிய பரபதத்தினைச செய்கினறேன—எனறவாறு

துயசசுருக்கு — உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே நிகமாநதமஹாதெசிகாய நம:

ஸ்ரீ:

சோதுபுல திருவேங்கடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

சரமசுலோகச்சுருக்கு - உரை

தனியன

ராசாநஜஜயாவாதூ॰ ெஜஜிகூழ ॥

சிரோனறு வாழவு

[விஷயச்சுருக்கம்]

பாரதயுதததில போராகளதில அரஜுனன தன பந்துகளும ஆசாரயாகளும தனகுப பகையாயநிறபதைக கணடான, அவாகளுடன போரசெயதால அவாகள இறபபது உறுதியெனக கணடான அதனால வரும பாபதநிறகு அஞசி மலகுலநதான, தன தொழில பாகளைய நினற கணணனசு சரணமடைநது தனகு ஹிதததை உபதேசிகுமாறு வேணடினன கணணனும அவனமீது கருணைகொணடு ஸ்ரீபகவதகீதையின வாயிலாக நிதயமான ஆதமஸவரூபதததையும காமயோக ஜ்ஞாநயோகங்களையும மோகூம பெற நோக காரணமான பகதியோகததையும அவவவறறின அங்கங்களுடன உபதேசிததருளினன அதைக கேடட அரஜுனனும பகதியோகம, அநுஷடிகக கடினமாயும விளமபிதது பல தருவதாயுமிருபபதைக கணடு மறுபடி கலங்கினன இதைக கணட கணணனும ஸுலபமாய விரைவில பலனை தருவதாயுள்ள பாபதநியை உபதேசிதது ஸ்ரீபகவதகீதையை தலைகடடியருளினன இநத பாபதநியை விதிதத ஸ்ரீஸுகதியே சரமசுலோகமெனப பெயாபெறறு விளங்குகினறது இது கீதையில முகியமாயநினறு பல விசேஷார்தங்களைக கொணடுளளது ரஹஸயங்களில் இது மூனறுவதாயத திகழகினறது இததகைய சரம சுலோகதனை அரதததனைச சுருககி வெளியிடுதலால இபபிரபநதம "சரமசுலோகச்சுருக்கு" எனபபெயாபூணடது

இதனுள முதறபாசுரதில சரமசுலோகதனை முழுதுதாதபாயதனையும அருளிசசெயது, பிறகு 10-பாசுரங்களால முறையே (1) ஸாவதாமாந பரிதயஜய (2) மாம (3) ஏகம (4) சரணம (5) வரஜ (6) அஹம (7) தவா (8) ஸாவபாபேபயஃ (9) மோகூயிஷயாமி (10) மா சுசஃ எனனும பாகங்களுககு வயாகயானம செயதருளுகினறார நம ஸ்ரீதேசிகன

சரமசுலோகத்தின் முழுத் தாத்பர்யம் கூறப்படுகின்றது—

இபபிரபநதம முழுதும கடடளைகளிதறையால அமைநததாம

315 கல்லா ரகலுங கருமமு ஞானமுங காதலுமற
றெல்லா நிலைகளுக கேறப விதிதத கிரிசைகளும்
வல்லா முயலக வலியிழந தாரென் றனைததொழுகென
றெலலாத தரும முரைததவ னின்னடி சோநதனமே

உரை:— கலலார் — (விசேஷமான) அறிவிலலாதவாகள, அகலும் — (நமமால அநுஷடிகககமுடியாதெனறு) விலகககூடிய, கருமமும் — காமயோகததையும, ஞானமும — ஜஞாநயோகததையும, காதலும — பகதியோகததையும, மறறு — மேலும, எல்லா நிலைகளுக கு(ம்) — எலலா நிஷடைகளுககும, ஏறப — பொருநதுமபடி, விதித — (கீதையில) விதிகபபடட, கிரிசைகளும — காமஙகளையும, வல்லா — (அநுஷடிகக) சகதியுளளவாகள, முயலக — (செயய) முயலகடவா, வலியிழநதா — (அநுஷடிகக) சகதியறறவாகள, எனறனைத தொழுக எனறு — எனனை (அநத அநத உபாயஙகளின ஸதாநகதில னைகக) வணஙகக கடவா எனறு(கூறி), எலலாத தரும(மு)ம்—ஸகலதர்மஙகளையும, உரைததவன் — (கீதையினவாயிலாய்) உபதேசிதத கணணனுடைய, இன் அடி— இனிய திருவடிகளை, சோநதனம்—பறறினேம.

சாஸதரஙகளைக கறறு விசேஷமான ஜஞாநதததைப பெறறவாகளே காமயோகம ஜஞாநயோகம பகதியோகம ஆகியவறறைச செவவனே அநுஷடிககமுடியும மறறவாகள 'இவறறை நமமால அநுஷடிககமுடியாது' எனறு நினைதது தாம விலகநேரும ஆதலின சிறநத அறிவு பெறறுக கைதேறநதவாகள அவவுபாயஙகளை அநுஷடிகககடவா அதறகுச சகதியறறவா எனனைச சரணமடைநதால நான அநத அநத அரிய உபாயஙகளின ஸதாநகதில நினறு அவவவறறின பலனைக கொடுபபேன எனறு அருளிசசெயத எமபெருமானுடைய திருவடிகளைச சோநதோம-எனறவாறு

ஓர உபாயம எளிதில அநுஷடிகக முடியாததாயக கடினமாயிருகக, அதனால பலனை அடையமுடியாது வருநதுபவாகள எனனைச சரணமடைநதால (பரபதததினை அநுஷடிததால) நானே அநத அநத உபாயஙகளின ஸதாநகதில நினறு அவை கொடுககும பலனைக கொடுபபேன எனனுமதே சரமசுலோகததின முழுத தாதபாயமாகும

தொழுக + எனறு = தொழுகெனறு , தொகுதலவிகாரம் 'எலலாநிலைகளுகளும' 'எலலாததருமமும' எனபவறறுள உமமை செயயுளவிகாரததால தொகாகது 1

'ஸரீவதர்மாந பரித்யஜ்ய' என்னும் தொடருக்கு ஆறு அர்த்தங்கள் அருளிச்செய்யப்படுகின்றன—

316 வெறுமை யுணாநதது முனனிடடு வேறஙக மிலலையெனக
குறியவ னினனற வெடடக குறிததிடுங கோணைதுறந
துறுமய னததிர மெனனப பொருநிலை யோநதிடவோ
ரறநெறி யன்றுரைத தானழி யாவற மாயினனே 2

உரை – வெறுமை – (பலனைப பெறுகைகருத தன் கையில ஓர உபாயமும) இலலாமையை, உணாநது – அநுஸந்திதது, அது முன்னிடடு – அதக இலலாமையையே முனனிடடுகொணடு, வேறு அஙகம் இலலை என – (வருதத அஙகஙகளைத தவிர) வேறு அஙகம இலலை எனறு கொணடு, குறியவன– குளளன, இன் நறவு எட்ட – இனிய (கொமபுக) தேனை அடைய, குறிததிடும் கோணை துறநது – இலகுவைபப,ாகிய தனபததைத கைவிடடு, உறும் அயன அதிரம் என்ன–(வலிமை) பொருநதிய பரஹமாஸதரம எனனுமபடி, பொறு நிலை –(வேறு சாதனதைப) பொறுககாத நிலைமையை, ஓநதிட – நனகு அறியுமபடி, ஓர அற நெறி – ஒரு தாம மாககதனை, அழியா அறமாயினன்–அழியாப தாமஸவரூபியான கணணன, அன்று உரைத் தான – அனறு (பாரதகளததில) உபதேசிததான.

'ஸாவதாமாந பரிதயஜய' எனற தொடருககு எலலா உபாயஙகளை யும கைவிடடு எனறு பொருள தாமமாவது— சாஸதரதததையே கொணடு அறியவேணடியதாயப பலனைத தரவலல ஒரு ஸாதநம 'தாமாந' எனனும போது உளள பனமையால (பஹுவசநததால) தாமஙகளின பலவகையும கூறியதாகும இபபொழுது 'ஸாவ' எனனும பதம, தாமஙகள அஙகஙக களோடுகூடிய தனமையைக காடடுவதாகும தாமபதம் பொதுவாக உபாயம எனற அரதததனைதக குறிததபோதிலும, இஙகு ஸநதாபபதததையொடடி மோகஷததிறகு உபாயமாக விதிகபபடடனவாய அஙகஙகளுடன கூடிய பகதியோகததின பிரிவுகள எலலாவறறையும காடடும இநத தொடருககு ஆறு அரததஙகள கூறபபடுகினறன அவையாவன—

(1) வெகுகாலமாக உயயும வழியையறியாமல எககாலதிலும எவவகையாலும பகதியோகம முதலிய உபாயஙகளை அநுஷடிகக யோகயதை யிலலாமையாலே ஒரு கைமமுதலுமிலலாத தன நிலையைக கணடு வேறு உபாயததை அநுஷடிகக ஆசையறறு நிறகினற நீ எனறு ஓர அதகதம இதனால பரபததிககு அசகதனை அதிகாரியாகககொணட தனமை தோறறும இது 'வெறுமையுணாநது' எனற தொடராால காடடபபடடது

(2) ஸகலஉபாயஙகளும உனனக கைவிடடனவாதலின ஓர உபாயமும உன கையில இலலாமையாகிய ஆகிஞசனயததின அநுஸநதானததை முனனிட்டுககொணடு எனறு பொருளாம இவவாததகால வேறு உபாயததை அநுஷடியாதிருததலாகிய வெறுமையை அநுஸநதிததல் எனனும காரபபணயமாகிய அஙகம விதிககபபடடதாயிறறு இது 'அது முனனிடடு' எனனுந தொடராால காடடபபடடது

(3) பரபததிககு (கருறிபபிடட அஙகஙகளைத தவிர) வேறு ஓர அஙகமும இலலையாதலின, பரபததிககு அஙகமாக ஒரு தாமததையும அநுஷடிககாமல கைவிடடு எனறும ஒரு பொருளாம பகதியோகஙகளில வாஜஞசநதிரமதாமஙகள முதலியன அஙகமாயறிறபதுபறறி பரபததியிலும அவை அஙகஙகளாய வரபபுக, பரபததி அவறறை அஙகமாகக கொளளா தெனறு விதததிதது இதனால பரபததிககு வேறு அஙகஙகளை எதிரபாராததனமை கூறபபடடதாயிறறு இது 'வேறஙகமிலலையென' எனற தொடராால காடடபபடடது

(4) குளளன கொமபுதனைக குறிவைதது அதைப பெற வீணதனபபபடுவதுபோல உனனுற செயயமுடியாத பகதியோகாதிகளைச செயய நீ படும வீண பரயாஸததைக கைவிடடு எனறும பொருளாம இதனால முடியாத காரயதில முயறசியைத தடுததல எனற அதகதம கூறபபடடது இது இரணடாமடியால காடடபபடடது

(5) உனனுற செயயமுடியாத உபாயஙகளைச செயயத தொடஙகி மெலல மெலல இககாரயததை ஸாதிததுவிடுகிறென எனற அறப ஆசையையும கைவிடடு எனறும பொருளாம நீ இவவாறு செய்ய விரும்புவது கரை புரணடோடும ஆறறுவெளளததில அமிழநதவன கரையிலுளள சிறு நாணலைப பிடிததுககொளள முயலவதுபோலாம இதனால் முடியாத காரயதில ஆசையையும ஒழிததல எனற அதகதம கூறபபடடது இதையும இரணடாமடியாலேயே அறியலாம

(6) கூறணததிலேயே செயயகூடியதாயப பரமஸாலபமான பரபததியை அநுஷடிககுமபோது இதில ஸநதேஹதததால வேறு உபாயததையும

கலஙதுசெயவதை விடவிடு எனறும பொருளாம். இவவாறு பாபதநி யில் நமபிகைக குனறி வேறு உபாயததையும அநுஷடிகைப புகுவது பாஹ மாஸதாதநின சகதியில ஐயமுறறு வேறு கயிறுகளையும சேர்தது முடிவது போல வீஙகித தீஙகையும விளைகும இதனால் ப்ரஹமாஸ்தாநயாயததை ஸூசிததல் எனற அாததம கூறபபட்டது. இது மூனறுமடியால காடடப் பட்டது 2

இனி 'மாம்' என்ற பதத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

317 வாரிதி விட்டு மலாமக ளோடு மதுரைவந்து
பாரத வெஞசமா பாமகள் பாரஞ் சேகவுகநது
சாரதி யாயமுன்பு தூதனு மாய்த்தள ருப்விசயன்
றேரதி னின்றவ னேததேறறி னென்றிற மாயினமே. 3

உரை —வாரிதி விட்டு – (திருபபாற) கடலை விடடு, மலாமக ளோடு மதுரை வந்து – மலரில அவதரித்த பிராடடியோடு வட மதுரையில (கணணனுய) அவதரிதது, பாமகள் – பூமிதேவியி னுடைய, பாரம் சேக – சுமை ஒழிவதற்காக, வெம் பாரதச்சமா – கொடிய பாரதயுததததை, உகநது – (நடதத) மனமுவநது, முன்பு தூதனுய – (போருககு) முன்பு (பாணடவர்களுககுத) தூதனுய, சாரதியுமாய் – (போரில அாஜுநனுககுத்) தோபபாகனுமாகி, தளரும் விசயன் தேரதில் நின்று – மனநதளாந்துநின்ற அர்ஜுந னுடைய தேரில நினறு, அவனேத் தேற்றினன் திறம் – (ததது வதனை உபதேசிதது) அவனேத தேறறிய கண்ணன விஷயததில், ஆயினம் – அடிமையுணடவராமேனும

கீதாசாாயனை ஸாவேசுவரன 'மாம்' என்று கூறித தன்னுடைய திவயமஙகளவிகாஹததைத தொடடுககாட்டுகினறான். இதனால் வாதஸல் யம, ஸவாமிதவம, ஸௌசீலயம, ஸௌலபயம் ஆகிய நான்கு குணஙகள் முகியமாய வெளியாகினறன.

1. வாத்ஸல்யம்—தனனையடைந்தவனுடைய குறறதனதைப் புறக் கணிதது அவனை ஏறறுககொளளுமாறு செய்கின்ற கருணை இகருணம் போாகளதில எதிரிகளைக கணடு முதலில் அவர்கள்பால் அனபும கருணை யும சுாநது, கூடதநிரியாகளின சிறநத தர்மமான யுதததனதை அதர்மமென்று கினைதது கலஙகின அாஜுனனைக் கணணன் ஆதரிதது தேறறியதால் வெளியாகினறது

2 ஸ்வாமித்வம்—பாணவம முதலியவறறில வெளியாகினறபடி நமமைபபறறி எமபெருமானுககு உளள ஒரு ஸமபநதம் இககுணம 'என னைககாடடிலும வேறுயச சிறநதது ஒனறுமிலலை' யெனக கணணன தானே பேசியதால வெளியாகினறது

3 ஸௌசீல்யம்—மிகப பெரியோர மிக அறபாகளோடும ஒரு நீராகக கலநதுநிறகை இககுணம, அரஜுநன வேணடுமிடததில 'தேரை நிறுதது, குதிரையைக கடடு' எனனுமபடி கணணன தனனத தாழநிறுத தித தோசெலுததியதால வெளிபபடுகினறது

4 ஸௌலப்யம்—ஸகா ஸகதநா முதலிய மஹாயோகிகளுக கும கிடட இடமலலாத தனனை ஸகல பாணிகளும தம எசசிறகணணுலே காணுமபடி செயதுகொளளல இககுணம, அரஜுநன 'உன விசுவ ரூபததைக காடடு' எனறவுடன கணணன அவவாறே காடடியதாலும, 'உன பழைய குளிரநத வடிவததைக காடடு' எனறதும அபபடியே செயத தாலும வெளியாகினறது

'மாம' எனற பததில எககாலததும தனனைவிடடுப பிரியாத பிராடடியின சோதரியும கூறபபடடதனறு 'மலாமகளோடு' எனனும தொடரால காடடபபடடது

இபபாசுரததில மூனறு அடிகளில எமபெருமானுடைய அவதார ரஹஸயமும ஸூசிகபபடடதாகினறது

அவதாரரஹஸ்யம்—(1) எமபெருமானுடைய அவதாரம இநதர ஜாலமபோலனறி மெயயாகவேயிருககுநதனமை (2) தனககு இயறகையா யுளள தனமைகளை அவதாரகாலததிலும விடாதிருததல (3) அவதார காலததிலுமுளள திருமேனி, ராஜஸதமஸஸுகளின ஸமபநதமேயிலலாது சுததஸதவமாகவேயிருததல (4) தான இகாமபூமியில அவதரிபப தறகுக காமம முதலியனவனறித தன ஸஙகலபமே காரணமாயிருததல (5) பூமியில தாமம குறைநது அதாமம தலையெடுககுமபோது அவதரிககும தனமை (6) ஸாதுககளை ரகஷிபபதே அவதாரததின பலனுநதனமை எனபன

இபபாசுரததில 'வாரிதிவிடடு மதுரை வநது' எனனுமவதாரரஹஸயததின முதல 4 அமசஙகளும, 'பாரமெசக' 5-வது அமசமும, 'சாரதியாய தாதனுமாய' எனனுமதால் ஸூசிகபபடடன இனனும திருமநதிரம, தவயம ஹஸயஙகளில எமபெருமானுககுக கூறபபடட குணஙகள் 'மாம' எனற பததில அநுஸநதிகக்கடவன 3

இனி 'ஏகம்' என்ற பதத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

318 தன்னரு ளாறபெறுஞ சாதனஞ சாதக னெனறிவறறைத
தன்னுட னெணணுத னீங்கத தனித்தொரு சாதனமாயப
பொனனரு ளோடுமப பூமக ளோடும் புகழநினற
வினனுரை யீசனே யேயேக மெணண விசைநதனமே 4

உரை:— தன் அருளால — (ஸாவேசுவரனுகிய) தன கடா க்ஷிதால, பெறும — (சேதநன) பெறுகினற, சாதனம — உபாயம, சாதகன — உபாயததை அநுஷடிககும சேதநன, எனறு இவறறை — எனறு கூறபபடுகினற இவவிரணடையும, தனனுடன எணணுதல நீங்க — (எமபெருமானுகிய) தனனோடு (ஸமமாக) எணணுகை நீங்கும படி, தனிதது ஒரு சாதனமாய — தனியாகநிறகினற ஓர உபாயமாய, பொன் அருளோடும் — பொனபோல விரும்பதகக கருணையோடும, அபபூமகளோடும் — பூமில அவதரிதத அநதப பிராடடியுடனும, புகழ நின்ற — (வேதமும வைதிகரும) புகழும்படி நினற, இன உரை — இனிய ஸுகதிகளையருளிசசெயத, ஈசனையே — ஸ்ரீமந நாராயணனையே, ஏகம எணண — ஏகம எனனும பததின பொருளாக அநுஸநதிகக, இசைநதனம் — அங்கீகரிததோம

'ஏக' சபதததிறகு ஆறு பொருள்கள பூர்வாசாரயாகளால கொள ளபபடடுளளன அவையாவன —

(1) 'மாம' எனற சொலலில ஒருமையிலுலேயே ஒருவன எனறு தோனறுமபோது பினனும ஏகசபதம ஒரு விசேஷார்தததைக குறிக கினறது அதாவது—ஸாவேசுவரன எனறல அநுபவிகபபடும பலறைக ளுன, நான அநுஷடிககும உபாயம அதற்கு ஸாதகம எனறு தனறல அநுஷடிகபபடும உபாயததை ஈசுவரனோடு ஒரு கோவையில எணணுமல அவனையே உபாயமாகவும பலறைகவும அநுஸநதிததலாம ஆக உபாயம பலன ஆகிய இரணடும ஸாவேசுவரனே எனறு 'ஏக' சபததால புலலையிறறு இவவாதம 'சாதனம — தனனுடன எணணுதல நீங்க' எனனுந தொட ரால கூறபபடடதாகும

(2) 'ஏக' சபததாலே சேதநனுடைய சுதநதிரம கழிகை கூறப படுகினறது எவவாறெனில—சேதநன தான உஜ்ஜீவிபபதறகு வேணடிய உபாயங்களை அநுஷடிபபதால "பலன கொடுப்பவனுகிய ஈசுவரன ஓர உபாயமாவான, அதறகு ஸாதநதனை அநுஷடிபபவனுகிய நானும ஓர உபாய மாவேன" எனறு ஈசுவரனோடு ஒரு கோவையில தனனையும உபாயமெனறு

எணணபபுக, அஙஙனே செயயாது 'ஏக' சபதம தடுககினறது அதாவது— சேதரன செய்கையுடையவன எனபது உணமையே ஆயினும அவன செயகை ஸாவேசுவரனுடைய ஸஙகலபததால ஏறபடடதலலவா? எலலா வறறையும செயயச சகதியறறுச சிலவறறையே செயயவலலவன ஜீவன அவன செயகை தடைபடடு நிறகவும உரியதாகும ஆதலின சேதரன உபாயததை அநுஷடிபபதறகு ஸாவேசுவரனுடைய கடாகஷம வேணடும அவனால தூணடபபடவேணடும அவன துணைசெயயாதபோது சேதரன நீடடவும மூடகவும மாடடானைய் ஒரு காரயதததையும செயயவலலனாகான. ஸாவேசுவரன கொடுதத சரீரம இநதரியம முதலியவறறைககொணடு அவன காடடிய உபாயததை அவனுடைய உதவியால அநுஷடிதது அவன கொடுகபபோகும பலனுககு 'மழையை நோககிநிறகும சாதகபபறவை' போல அணணாநதுநிறகிற சேதரனே, ஸவதநதரனைய ஸகலவிஷயஙகளி லும தடையறறுநிறகும ஸஙகலபததையுடையனை ஸாவேசுவரனேடு சோதது இரணடாவது ஹிதோபாயமாக எணணுகை விவேகிககு முறை யனறு எனறு 'ஏக' சபதததால கூறலாயிறறு இவவாதமம 'சாதகன— தனனுடன எணணுதல நீஙக' எனற தொடரால கூறபபடடதாகும

(3) உபாயம்—ஹிதோபாயம ஸாதயோபாயம என இருவகைப படும. சேதரனால செயயபபடாது முனபேயுள்ள உபாயமாகிய ஈசுவரன ஸித்தோபாயம் சேதரனல் அநுஷடிககபபடவேணடிய பகதி–பரபததிகள ஸாத்யோபாயம் ஆக 'ஏக' சபதம, இஙகு ஸாதயோபாயமான பரபததியை ஹிதோபாயமான ஈசுவரனேடு ஒரு கோவையாகச் சோதது எணணக கூடாதெனபதைக காடடுகினறது அதாவது—பரபததியும பகதியைபபோல உபாயமாக விதிகபபடடிருபபது உணமையே ஆயினும இயறகையாயக கருணை சுரநதுநிறகும எமபெருமானுககுச சேதரனமீது உள்ள அதிருபதி யைப போககுவதுடன பகதி — பரபததிகளின சகதி ஒயநதுவிடுகின்றது பலனுககு நேரான காரணம இயறகைச சகதியும கருணையும நிறைநதுநிறபவ னை ஸாவேசுவரனுடைய ஸஙகலபமே வேறு உபாயததை அநுஷடிககச சகதியறறு பரபததியையநுஷடிதத சேதரனுககு அவனது பொறுபபை ஸாவேசுவரன தானே ஏறறுககொணடு பகதியோகம முதலிய கடினமான உபாயஙகளின ஸதானததில தானே நிறகினறான வகுதத அஙகஙகளை மாதரம உடைய பரபததியை ஒரு வியாஜமாகககொணடு பலனை அளிக கினறான. இநத பரபததியும அவன செயவிககச செயகினறதே. இபபடி வயாஜமாதரமாய் நிறகும பரபததியை ஸாவேசுவரனேடு ஒரு கோவை யாகச சோதது உபாயமாக கினைததல உசிதமனறு எனறு 'ஏக' சபதததின

தாதபாயம இவவாததம 'ஒரு சாதனமாய' எனனுக தொடாலே காடடப பட்டது

(4) சேதனன விருமபும பலனுககு ஸாதனமாக விதிகபபடட மறற உபாயஙகளை எதிர்பாகவேணடாதபடி பாபததிகபபிறகு சேதனுடைய பொறுப்பை ஏறறுககொணட சரணயன தனிததுநிறகும நிலையை 'ஏக' சபதம காடடுகினறது அதாவது—மறற உபாயஙகளை அநுஷடிகக சகதி யறறு விரைவில பலனபபெற விருமபி பரபததியை அநுஷ்டிதத அதிகாரி யின விஷயததில எமபெருமான தனககும பரபததிககும நடுவில அவனுககு வேறொரு சுமை சுமததாமல அவன சுமையைத தானே ஏறறு மறற உபா யஙகளின ஸதாநதில தானே நினறு வேறோர உபாயதனை அவனிடம எதிரபாராமல் நினறு பலனதருமதனமை 'ஏக' சபததால வெளியாகின றது 'தனிதது' எனனும சொலலால இவவாததம் கூறபபடடதாகும.

(5) எமபெருமானிடம பரபததியை அநுஷடிகுமபோது இதறகு வகுதத அஙகஙகளைத தவிர வேறு அஙகஙகளைச செயயவேணடியனவாக அவன எதிரபாராத நிலையை 'ஏக' சபதம காடடுகினறது. அதாவது—ஸா வேசுவரனே ப்ரபததிககுப பலனகொடுகக விததமாயிருககினறான எனற பதததாலேயே கூறபபடடதாம பரபததிககு வகுதத ஐநது அஙகஙகளைத தவிர வேறு எதுவும அஙகமாகச் செயயவேணடியதனறு அபபடிச செயதாலும அதறகாக அவன பலன கொடுபபவனலலன ஆதலின வகுதத அஙகஙகளுடனகூடிய பர பததியைத தவிர வேறு எதையும பரபததிககு அஙகமாககொணடு அவ னுககு உதவிகாரணமாகக கூடடவேணடாம அவனே வேறொனறை யும எதிரபாராது பலன தருமபடி தனிததுநிறகினறான எனறதாயிறறு. இவவாததமும 'தனிதது' எனற பதததாலேயே கூறபபடடதாம

(6) ஒவவொரு பலனக குறிதது அவவவறறுககு ஸாதனமாகத தனித தனியே சாஸதிரஙகளில விதிகபபடட உபாயஙகளை அநுஷடிக்க அவசியமான ஜ்ஞாநமினறியோ, சகதியினறியோ, அவவிரணடும இருநதும் பலன பெறுவதறகு உளள விளமபததைப பொறுககாமலோ வருநதுநிறகும அதிகாரியைப பாரதது எமபெருமான 'நீ அவவுபாயஙகளில அலையவேண டாம அவை தனிததனியே கொடுககும பலனகளையெல்லாம நீ செய்த பரபததியின வசபபடட நான ஒருவனே கொடுககினறேன' எனறு கூறி அவன ஒரே உபாயமாய நிறகும நிலையும ஏகசபதததின பொருளாம இவவாததம 'ஒரு சாதனமாய' எனனும தொடாால கூறபபடடது

மேலும சிலா 'ஏக' சபதம ஸாவேசுவான ஒருவனே உபாயமெனறு காடடுவதாகவும ஆதலால எமபெருமான உபாயமாகுமபோது பிராடடிககு

அதில் ஸமபாதமிலலையெனறு ஏறபடுவதாகவும கூறுகினறனா இதறகு ஸமாதானம — குணஙகள திருமேனி இவறறுடன கூடியிருததலால எம பெருமானுடைய தனிமைகளுக குறைவு வராததுபோல பிராடடி உபாய மாவதாலும அவனது தனிமைகளு ஒரு குறைவும வராது ஆதலின பிராட டிகளும உபாயமாகும நிலையிலும ஸமமான ஸமபாதம உணடு — எனபதாம இவவாததததைத திருவுளளதது்கொணடே 'பொனனருளோடுமபபூமக ளோடும' எனனலாயிறறு 4

இனி 'ஶரண' சப்தத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

319 ஊனி லிணைததுழல விகளும வினைகளட லுளவிழுந்த
யானென தான குணஙக ளெனகளிசை நலவழியுந
தானுத விததனைத தநதிட நின்ற தனிததரும
நானினி வேறறோ பரநணு காவகை நல்கியதே 5

உரை:— ஊனில — மாமஸமயமான சரீரததில, இணைதது — ஒனறுசேரதது, உழல்விகளும — உழலசசெயகினற, வினைக கட லுள — காமஙகளாகிய கடலுள, விழுந்த — விழுநதுகிடகினற, யான் — என ஸவரூபதததையும, எனதான குணங்கள — எனனுடைய குணஙகளையும, எனகளு இசை நல வழியும் — எனகளு (அதிகார கதிறகு) ஏறற (பகதி பரபததி ஆகிய) நலல உபாயஙகளையும, தான உதவி — (எமபெருமானகிய) தான கொடுதது, தனைத தநதிட நின்ற — தனனையும (நாம அநுபவிகளுமாறு) கொடுகளுமபடி நினற, தனித தருமம் — (எமபெருமானகிய) ஒபபறற ஸிதகோபாயம, நான் இனி — நான இனிமேல, வேறு ஓர பரம் — வேறு ஒரு பொறுபபையும, நணுகாவகை — அடையாதபடி, நலகியது — அருளபுரிகினறது.

இநதச சரீரததிறகும ஆதமாவுகளும உளள ஸமபாதம அநாதியான காமஙகளால உணடானதாகும ஆக, காமததின வசபபடடு ஸமஸாரஸமுத ரததில அழுநதிகிடகளும சேதனனுகளு ஸவரூபதததையும ஜஞானம முதலிய குணஙகளையும அளிதது, அவனது அதிகாரததிறகுத தகக உபாயஙகள அநுஷடிகசசெயது, தனனையும அநுபவிகபபடுமவணணம வாதஸல்யமாக கொடுகளும எமபெருமான் சேதனனுகளு ஒரு பொறுபபும வைக்காமல தானே எலலாப பொறுப்பையும ஏறறுக காகினறன—என்றவாறு.

ஆக, ஸாணசபததநிறகு, மறற உபாயஙகளை அநுஷடிகக சகதி யறறு பாபதநிலை அநுஷடிககும சேதநனவிஷயதநில மறற உபாயங களின ஸதாநதநில எமபெருமான நிறபதுவே பொருளாகும

'எனதான குணஙகள'—பனமையொருமைமயகமம 5

இனி 'வ்ராஜ' என்ற சொல்லின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

320

கடுவினை நாமபெறும பேறறைத தகைநதமை கண்டுநம்மேற
றொடைவில காம லிசைநதொரு காலந துணிவுடனே
யுடைமை யடைகலு மாக வடைககு முகபபதனு
லடையென வனறுரைத தானடை வித்தனன றனனடியே. 6

உரை:— கடு வினை — கொடிய காமமானது, நாம் பெறும் பேறறை — நாம அடையவேணடிய பலனை, தகைநதமை கண்டு — (பெருமல) தடுதது நிறடடதை அறிநது, நமமேல — நமமிடதது, தொடை விலகாமல — சாஸதாரம (கூறிய ஆசாரம) வழுவாமல, இசைநது — (எமபெருமானுககு உகபபான காரயஙகளை) ஏறறுக கொணடு, துணிவுடனே — (மஹாவிசுவாஸமாகிய) நமபிககை யுடனை, உடைமை — (எமபெருமானது) உடைமையாகிய ஆதம ஸவரூபததை, அடைகலமாக — ரகஷிககபபடவேணடிய வஸது வாக, ஒரு காலம — ஒரு முறை, அடைகும் உகபபதனுல் — ஸமாபபிபபதில உளள மகிழசியோடு, அடை என — (எனனை ச சரணமாக) அடைவாயாக எனறு, அனறு — அபபொழுது (பாரதப போரில), உரைததான் — (ஆஜ்ஞானுககு) உபதேசிதத கணணன, தன் அடி — தன திருவடிகளை, அடைவிததனன — (உபாயமாக) அடையசசெயதான

இதுகாறும நமமுடைய காமமானது நாம அடையவேணடிய புரு ஷாரதததைப பெறமுடியாது தடுதது நிறகிறது இதை இபபொழுது நாம அறிநதோம இனி நாம சாஸதரம கூறும ஆசாரததிலிருநது விலகக கூடாது எமபெருமானுககுப பிரியமான காரயஙகளையே செயயவேணடும பலனை பெறுவதில வலிய நமபிககை இருகக வேணடும எமபெருமானுககு உடைமையான நம ஆதமாவை மகிழசியுடன அவனிடம ஸமாபபிகக வேணடும இஙஙனம 'சரணமடை' எனறு ஆஜ்ஞானுககு உபதேசிதத கணணன தன திருவடியை நாம அடையச செயதான—எனறவாறு

ஆக, 'வாஜ' எனனும பதததால ஆதமாவை எம்பெருமானிடம் ஸமாபயிததலாகிய பொருள கூறபபடடதாகும

'தொடை விலகாமல' எனறதால பாதிகூலயவாஜநடு ', 'இசைநது' எனறதால ஆநகூலயஸங்கலபமும, 'துணிவுடனே' எனறதால மஹாவிசுவாஸமும, மூதலடியால கைமமுதல இலலாமையை நினைபபதாகிய காரபபணயமும, 'அடைகலமாக' எனறதால கோபதருதவவரணமு ', 'அடை' எனறதால அங்கியான ஆதமஸமாபபணமும, 'அடைவிதனனே' எனறதால ஸாததுவிகதயாகமும கூறபபடடன (பரபததியின அங்க களின விரிவை 241-வது பாசுரவுரையிற காண்க)

இனி 'அஹம்' என்ற சப்பதத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

321 கானென்ற வேதங்கள காககும் பரனென்று காட்டநின்ரேன் ருனென் றறிய கிலாாககறி விகருந தனித்திறலோன் வானென்றி ரோடு மானிட னென்ன வவதரிபபா ரனென்ற நநதிரு மானமை நறபதரு சோத்திடுமே. 7

உரை:— கான் எனற – காடு எனறுசொலலபபடுகின்ற வேதங்கள – வேதங்கள, காகும் பரன் என்று – ரக்ஷகனான பரபுருஷன எனறு, காட்ட நின்ரேன் – காடடுமபடி நின்றவன, தான் என்று – (எமபெருமானுகிய) தான எனறு, அறியகிலாாக்கு – அறியமுடியாதவாகரு, அறிவிகரும் தனித திறலோன் – (தன பெருமையைத தானே) அறிவிகரினற ஒபபறற பலததையுடையனும, வான் ஒன்றிரோடு – பரமபததகில வஸிகரும நிதயஸூரிகளோடு, மானிடன் என்ன – மநுஷ்யன எனறுகூறுமபடி, அவதரிபபான – (பூமியில) அவதரிபபவனும, நான் என்ற – அஹம எனறு (சரமசுலோகதகில) கூறிகொணடவனுமான, நம் திருமால் – நம ஸ்ரீமந்நாராயணன, ந(ம்)மை நல் பதம் சேர்ததிடும் – நமமை (ஸ்ரீவைகுணடமெனனும) திவய ஸதானத்தில சேரதிடுவான

அாததததை எளிதில அறியமுடியாதபடியால வனமெனனலாமபடியுள்ள வேதங்களால ஸாவரூபகுணகப போறறபபடுமவன ஸாவேசுவரனே எனறு அறியாதாகரு எமபெருமான தானே தன பெருமையைப பேசி வெளியிடுகினரான். அவன இவவுலகிலுளள ஸமஸாரிகளை வாழவிகக நிதயஸூரிகளை மானிடராக அவதரிப்பிததது தானும அங்ஙனம அவதரிக்கினரான். இததகைய எமபெருமான சரமசுலோகதகில 'அஹம' என்ற பதததால்

நமகருத தன பெருமையைக காடடிதத தன திருவடிகளில சோதனுகொள் கினறான—எனறவாறு

ஆகவே, 'அஹம' பதம ஸாவபாபங்களினினறும ஆசரிதனை விடுவிககவேணடிய அபாரசகதியையுடைய தனமையைக காடடுகினறது

பெருமபாதகம செயத ஒரு சேதனனை ஸமஸாரமாகிய சிறையில விலங்கிடடுவைததிருநத கான அவன செயத உபாயததால கருணை சுரகக பெறறு அவனுடைய பிழைகளைப பொறுதது பல னதருமபோது விலகக வலலா யாருமிலலை. வேறொருவனலே இவனுககு முகதிகொடுகக வும இயலாது எனற தன சகதியையும 'அஹம' பதம காடடவலலதாகும. 7

இனி 'த்வா' என்ற சப்தத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

322

தன்னிலை காட்டித தனிமை யுகநது தனிததகவா
லன்னிலை தீர வடைகககலங கொணடடி சோத்திடவே
பன்னிலை மூல வெழுததிலும் பாணடவன் றோதனிலு
முன்னிலை கொண்ட பிரானெமை முன்னிலை கொணடனனே

உரை — தன் நிலை காட்டி – (ரசுவரனை) தன ஸ்வரூ பதனை வெளியிடடு, தனிமை உகந்து – (வேறு உபாயங்களை அநுஷ் டிகக முடியாமையாகிய நமமுடைய) தனிமையைத திருவுளளத்திற கொணடு, தனித தகவால்– ஒபபற்ற கருணையினால, அல் நிலை தீர – (நமமுடைய அஜஞானமாகிய) இருள (நிறைநத) நிலைமை நீஙகுமபடி, அடைகககலம் கொணடு – (நமமைக) காகபபடவேணடிய வஸது வாகக கொணடு, அடி சோத்திட – (தன்) திருவடியில் சோதனுக கொளள (க கருதி), பல நிலை – பல ஸவபாவங்களையுடைய, மூல எழுத்திலும் – (வேதனதின) முதலசூதரமாகிய பரணவத்திலும, பாணடவன தோதனிலும் – அரஜுனனுடைய தேரிலும, முன் நிலை கொண்ட – முனனே இருததலை (ஏறறு) க கொணட, பிரான் – உப காரகனை ஸாவேசுவரன, எ(ம்)மை முனனிலைகொணடனன் – எமமை முனனிலையாகக்கிகொணடான.

ஸாவேசுவரன, சேதனம அசேதனம இவறறைககாடடிலும வேறு படடுநிறகும தன ஸவரூபதனை நமகருக கீதையினவாயிலாக உபதேசித தான ; பின நாம ஐசுவாயம முதலிய பலனகளின அறபதனனதனையும

அழியுந்தனமையையும கணடறிந்து மோக்ஷத்தைபபெற ஆசைமிகபபெறறு அதறகு உபாயமாக விதிகபபடட மறற உபாயஙகளில சகதியறறுநிறகினற நிலையைககணடு 'இவன தகக அதிகாரி' யென மகிழகினறான அததகைய ஸாவேசுவரன நம ஜநமம வீணே கழிந்த நிலை இனி நீங்கி, நமமைத தனதிருவடிகளில சோகககருதி 'தவா' எனறு நமமை முனனிலையாககி (உபதேசித்தருளி) னை —எனறவாறு

பரணவம அஷடாக்ஷரத்தில உளளபோது அஙகமாகவும தனியே நினறபோது அஙகியாகவும இருபபதுபறறிப 'பல நிலை' எனனலாயிறறு அலலது—பரணவம தனியே நிறகும்போது ஒருமாதத்திரை இரணடுமாதத திரை மூனறுமாதத்திரை மூனறரைமாதத்திரை — உசசரிககபபெறுவதால 'பல நிலை' எனக கூறியதாகவும கொளவதுணடு

பரணவத்தில முதல அக்ஷரமாகிய அகாரத்தால எமபெருமான கூறபபடுவதாலும, அரஜுநனது தேரில முனபககத்தில பாகத்திய வீறறிருந்ததாலும 'முனனிலை கொணடபிரான' எனனலாயிறறு

ஆக, எனனுடைய உபதேசமொழிகளாலே தத்துவம மூனறிலும விவேகம பிறந்து, ஐசுவாயம முதலியவறறின அறபதத்தனமை அழியுந்தனமை முதலிய தோஷஙகளை அறிந்து அவறறை வெறுத்து, எனனை அநுபவித்தலாகிய பெரிய பலனை அடையவிரும்பி, இதறகாக விதிகபபடட மறற உபாயஙகளை அநுஷடிகக சகதியறறு, உனனாலே அடையத்தகக்வனைய ஸகல விரோதிகளையும ஒழிககவலலவனை எனனிடத்தில உன பொறுபபை ஸமாபபித்துச செயயவேணடிய காரியத்தைச செயதுமுடிந்தது, அதே பலனுகக்காக மறுபடியும அவனுபாயத்தைச செயயவேணடாதபடி நிறகினற உன்னை எனறு 'தவா' எனற சொலலின தாத்பரியம். 8

இனி 'ஸர்வபாபேப்ய. என்ற பதத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

323 காதே ளோநர கோகடி தாங்கர ளத்திரளோ
சூடு விடாவன லோதோலை யாநிலை நளிருளோ
சாடு படசசர ணலன்று சாடிய சாரதியார
வீடுசெய் வித்து நமைவிடு விகினற பாவங்களே. 9

உரை:— அன்று — (கணணுக அவதரித்த) அநாள, சாடுபட — சகடாஸுரன இறகுமபடி, சரணலை சாடிய — திருவடிகளால உதைத்தவனுமம, சாரதியார — (அரஜுநனுடைய) தோபபாகனுமான கணணன, நம்மை வீடு செயவித்து — நமமை (நம பொறுபபை)

விடுமபடி செயது (பரகயாஸமை செயயுமபடி செயது), விடுவிககின்ற பாவங்கள — (கமமைவிடடு) ஒழிககினற பாபஙகள, காடுகளோ — வனங்களோ! நரகோ — நரகமோ! கடிது ஆம் — கொடியதான, கரளத் திரளோ — விஷததின கூடடமோ! சூடு விடா அனலோ — உஷணம குறைவுபடாத அகனியோ! தொலையா நில — நீஙகாத நிலைமை யுடைய (ஸதிரமான), நள இருளோ — அடாகத இருளோ! (எவவாறு வாணிகக்லாம ?)

பாபமாவது—சாஸதராதததைதகொணடு அறியவேணடுமதாயத தீஙகை விளைவிகக ஸாதனமாயிருககும ஒனறு இஙகு மோகஷததை விரும்பும அதி காரிககு ஸவாகாகம முதலிய ஸுகஙகளைக கொடுககும புணயஙகளும ஸமஸா ரததை வருததிசெயயகூடியனவாதலின அவையும ஒழியவேணடியது பறறிய பாபசபதததால் கூறபபடுகினறன அததகைய அதிகாரிககு ஸவாகக மும நரகமும ஒனறேயாம 'பாபேபயஃ' எனற பனமையால பாபஙகளின எணணறற தனமை கூறபபடுகினறது

'ஸாவ' எனனும பததால பிறகூறபபடும பாபஙகளும சோகக படுகினறன அவையாவன—(1) அவிதையால பகவானை அடைவதறகுத தடையான காமம உணடாகினறது காமததால அவிதயை உணடா கினறது இவவாறு காமததிறகுக காரணமாயும காரயமாயும வரும அவிதயை (2) உலகஸுகஙகளை இதுவரை அநுபவிதத வாஸனை (3) அவற றில விருபபம (4) ஸதூலமாயும ஸூகஷுமமாயுமுள்ள சரீரததை விடுமளவும ஜீவனைப்பறறிககொணடு நிறகும பரகருதிஸமபநதம எனபனவாம. இன னும பாபததிககு முனபு செயதவை, பினபு செயபவை, பரபததிககு முனபே ஆரமபிககபபடடு பரபததிகளபின முடிககவேணடியதாய உள்ள சில, ஆகிய ஸகலபாபஙகளையும ஸாவபாபசபதம குறிககினறது

கணணன தொடடிலில கிடநதுறஙகும இளமபருவததிலேயே, கமஸனுடைய ஏவுதலால தனனைக கொலலவநத சகடாஸுரனை எளிதில காலால உதைத்துத தொலைததது போல பரபரஹ்மனுடைய ஸகலபாபஙகளையும வேரறுதது தீரபபான—எனறவாறு

அவனை ஒழிககும பாபஙகள நமமால கணடறியமுடியாதமைபறறிக காடுகளாகவும, பொறுகககமுடியாத துனபதததை தருவதுபறறி நரகமாகவும, உளளே வளாநத ஆதமாவைக கெடுதது விடுவதுபறறி விஷமாகவும, ஸமஸார தாபதததை தருவதுபறறி அகனியாகவும, சேதனனுககு ஸவரூபததை மறைப பதுபறறி களளிருளாகவும வாணிகபபடடன 9

இனி 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்னும் பதத்தின் அர்த்தம் கூறப் படுகின்றது—

324 சென்றுயா வானமாந் தவவடி யாருடன் சோந்திடவே
யினறெனி லின்றுநா ளாயெனி னுளா யினிச்செறிந்து
நின்ற நிலைநின னனைத்து வினையுநின் விடடகலக
கன்றி விடுபபனென் றுன்கருத தானமைக காத்திடுமே 10

உரை.— சென்று – (ஆசசிராதிமாககததால) சென்று, உயா வான அமாநது – உயாநதுநிறகும பரமபததில பொருநதி, அவவடியாருடன் – அநத நிதயஸூரிகளோடுமு முகதாக ளோடுமு, சோநதிட – ஒனறுகககலநது கைஙகாயமசெயய, இன்று எனில இன்று – இனறே நீ விருமபிலை இனறைககு, நாளா எனில் நாளா – நாளைககு விருமபிலை நாளைககு (அதாவது நீ விருமபுவ தறகு ளறப), செறிநது நினற நிலை – அடாநது நினற நிலையையுடைய, நின் அனைதது வினையும்– உன ஸகல காமஙகளையும, இனி நின் விட்டு அகல – இனிமேல உனனை விடடு விலகிபபோகுமபடி, கனறி – சினநது, விடுபபன் என்றுன – ஒழிதது விடுவேன என றுகூறிய எமபெருமான், கருத்தால் – (தன) ஸஙகலபததால, ந(ம்)மைக காத் திடும் – நமமைக காததருளவான

பரமபததில சென்று நிதயரோடும முகதரோடும கைஙகாயம செயய நீ விருமபும காலததிலேயே உனபால கருணை வைதது உன ஸகல காமஙகளையும ஒழிதது விடுவேன—என்றவாறு.

ஆக, சேதநன விருமபுமபோதே முகதனுகசசெயவேன எனபதே 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்றதன பொருளாம் 10

இனி 'மா சுசः' என்னும் தொடரின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

325 அறிவு மனைதது மிலாவடி யோமை யடைகலங்கொண்
டுறவென நின்ற வெலாமுற வேநின்ற தானைமகாய
மறுபிற விததுயா வாரா வகைமனங கொணடகலா
விறையவ னின்னரு ளாலெஙகள் சோகந் தவிரத்தனனே.

உரை:— மனம் கொண்டு – (நம) மனதனை இருபபிடமாகக கொணடு, அகலா இறையவன் – (அதைவிடடு) நீஙகாத ஸாவேசு வரன, அறிவும் அனைத்தும் இலா – ஜனாகமும வேறு எலலா

(ச் சாதகமு) மிலலாத, அடியோமை — தாஸர்களாகிய எஙகளை, அடைக்கலம்கொண்டு — காக்கபபடவேண்டிய வஸ்துவாகக் கொண்டு, உறவு என நின்ற எலாம் — பநது எனறுகூறும்படி நின்ற எல்லாம், உறவே நின்ற தான் — (தனனிடததில்) பொருநதியிருக்கும்படி நின்ற எமபெருமானுகிய தான, எமக்கு ஆய் — எமமை உஜ்ஜீவிபபிக்கக் கருதி, இன் அருளால் — (தனனுடைய) இனிய கிருபையால, மறு பிறவித் துயா — மறுபடியும் ஜநமமாகிய துனபம, வாராவகை — நேரிடாதவாறு (செயது), எங்கள் சோகம் தவிாத்தனன் — எங்கள் துககதனதப போககியருளினை.

ஸகலவஸதுகளுககும ஆதாரமாய் நம் மனததில் பொருந்திநிறகும் ஸாவேசுவரன வேறு உபாயஙகளில சகதியற்றுத் தனனைச சரணமடைந்த தாஸாகளாகிய நமமைக காகக்த திருவுள்ளங்கொணடு மறுபடியும் நமமை இககாமபூமியில் பிறவாதபடி செயது நம துககதனதைப் போககியருளினை—— எனறவாறு

'மா சுசஃ' என்னுநதாடா 'நீ துக்கமடையாதே' என்ற பொருளைத் தருகினறது சேதநனுககுப பலபடிகளில துககம் ஸமபாவிதமாதலின் அதனகைய துககஙகள அனைதனதையும் விட்டுவிடு எனறதாயிறறு. அதன் பொருளவிளககம பினவருமாறு :—

1 பகதியோகமாகிய உபாயம அநுஷ்டிக்கக் கடிநமாயிருபபதாலும் விரோதிகள் அதிகமாயிருபபதாலும பலனபெற மிகவும காலததாழ்வு எற்படுவதாலும உணடான சோகத்தை நீ அடையவேண்டா.

2 ப்ரபதனதியை நீ அநுஷ்டிததபினபு உன்னைக காகக்கும பொறுப்பு எனனுடையதாகி, அதனல் வரும பலனை அடைபவனும் நானேயாகி, உனனைக காவாவிடில எனககுப பெரிய தீங்கு வரும் எனனலாமபடியான நிலைமையில் நான இருகக, எனன ஸ்வாதந்தர்யததாலே உனனைக கைவிட்டு விடுவென எனறு எணணி நீ துக்கமடையவேண்டா.

3 பரபதனதி ஸகலஜாதியாருக்கும அநுஷ்டிகக்த தககதாயிருப்பதால், 'நான இதறகு அதிகாரியலலேன' எனறு சோகிக்கவேண்டா.

4. ப்ரபதனதி மிக எளிதாய் ஒரேமுறை ஒரேக்ஷணதனதில் அநுஷ்டிகக கூடியதாய் வேறு உபாயஙகளையும் வகுத்த அஙகஙகளைத் தவிர வேறு அஙகஙகளையும் எதிரபாராததாய இருபபதால், 'வேறு பெரிய உபாயதனதை அநுஷ்டிககவேணடுமோ' என்று சோகிக்கவேண்டா.

5 சிறிய உபாயமாகிய பரபதத்திகது வசபபடடுப பலனகொடுககிற ஸாவேசுவரனகிய நான மிக எளியனய, மிக நமபதததகவனய, கருணை நிறைநதவனய, தடையறற சுதநதிரமுடையனயிருபபதால, ஹிதோபாய மாய நிறகும எனமீது ஸநதேஹித்துச சோகிக்கவேண்டா

6 பரபதத்தினய அநுஷடிதத்பிறகு எனனுடைய பரீத்தினயே பலனகளகொணடு வேறு பலனை விரும்பாமல செயயும நியமநமித்திக காமங்கள அனைத்தும பரபதத்திகது அங்கமலலவாகையால, அவறறை அநுஷடிக குமபோது காலதேசாத்திகளபபறறி வரும குறைகள நினைத்து அங்கங்களில குறைவு வருமோவெனறு ஐயுறறுச சோகிக்கவேண்டா.

7 பரபதத்திகுபபின பாபம நேரிடாதவாறு பரபதத்திகாலத்தில அதறகுக காரணமான பாபத்திறகும சோதது பரபதத்திசெயதோ, அலலது பாபம நோநதபின பராயசசித்தமாக ஒரு பரபதத்திசெயதோ தீரநதால, பின பாகவதாபசாரம முதலிய பாபங்கள நேருமோவெனறு சோகிக்கவேண்டா

8. அவவாறு முனபே சோதது பரபதத்தி செயயத்தவறி, பரபத்திகுப பிறகு தெரிநதே பாபம செயவோருகும ஒருவாறு பாபங்கள் நான போகவிடுவதால, (64-வது பாசுரவுரையிற காண்க) நரகம முதலிய தனபம வருமோ எனறு சோகிக்கவேண்டா

9 க்ஷணமகூட விளமபத்தைப பொறுககாது அபபோதே மோக்ஷம வேணடுமெனறு ஆதரபரபதத்தி செயவோருகது அபபோதே மோக்ஷத்தை நான அளிபபதால, நரகத்தைபபோனற இசசரீரம நெடுங்காலம நிலை பெறுமோ எனறு சோகிக்கவேண்டா

10 'சரணமடைநதவனை ஒருபோதும கைவிடேன' எனறு நான உறுதிகொணடிருபபதால பரபநநன குறிபபிடட காலம வரையில மோக்ஷம கொடுகக விளமபித்தாலும பலன கொடுபபதில சிறிதும ஐயமிலலையாதலின, சில பாபங்களாலே பரபத்தியாகிய புணயமும ஒழிநது பலன பெறுமறபோக நேரிடுமோவெனறு சோகிக்கவேண்டா.

11 இசசரீரம முடிநதவுடன மோக்ஷம கொடுககவேணடுமெனறு நீ காலத்தைக குறித்தபடியால, மறுபிறவிகளுக காரணமான காமங்களாலே மறுபடியும பிறக்க நேருமோவெனறு சோகிக்கவேண்டா

12 வேறு பலனை நாடாது பரபத்தியைச செயதவனுககு மோக்ஷத்திறகுத தடையாயிருநத ஸகலபாபங்களும கழிநதுவிடுகையால, கைவலயம (தனியான ஆதமானை அநுபவித்தல) முதலிய இடையூறுகளால மோக்ஷம ` ,ற விளமபமுணடாகுமோவெனறு சோகிக்கவேண்டா

இபபடி ஸகலசோகஙகளுமக கழியபபெறற நீ இனி சோகிககை பரபததியின பெருமைகளுமக, உன பொறுபபை ஏறறுககொணட என பெருமைகளுமக, பாரயாஸதததைச செயத உன நிலைமைகளுமக தகுதியனறு பரயததிகளுமக முனபு சோகியாமையும பினபு சோகிககையுமக அவிவேகசசெயலாம—என றவாறு

11

சரமசுலோகததின ஸாராாத்தம்.

சேதனனே! உனனுடைய ஜனனமக அறபமானது சகதியுமக அததகையதே நீ உயிரவாழவது சிறிதுகாலமே மோகஷமபெற விளமபதததை நீ பொறுககாதிருகக முய மறற உபாயஙகள உனனால அறிநது அனுஷடிகக முடியாதவை மேலுமக அவை விளமபிதது பல தருவன ஆதலால அவறறில நீ அலையவேணடாமக நான எலலோாகளுமக எளியன, ஸகல லோகஙகளுகளுமக சரணமாயிருபபவன, அனைதததையுமக காபபதறகு வேணடிய ஸகலகுணஙகளையுமுடையன நீ எனனை ஒருவனனேயே உபாயமாகக கொள எனனிடமக ஐநது அஙகஙகளுடனகூடிய பாரயாஸததைச செய. இபபடிச செயதவுடன நீ கடமையைச செயதவனுவாய எனனால காகபபடவேணடியவனுகிவிடுவாய எனகளு மிகவுமக பிரியனுக ஆகிவிடுவாய எனகளு உனனிடமுளள கருணை அளவிடறபாலதனறு உனமீது அருளபுரிய முறபடடேன என சுதநதிரததிறகுத தடையே கிடையாது எனனுடைய பாவருததிகளுப பலனை அடைபவனுமக நானேயாவேன நான செயயுமக காரயததிறகு என ஸஙகலபமக ஒனறே துணையாகுமக உனகளு உளள விரோதிவாகமக பலவகைபபடடது, அளவறறது, உனனால ஒழிகக முடியாதது அனதையெலலாமக வேரறுதது விடுவேன. இனி அது தொடராது எனனையுமக எனனுடையவறறையுமக உனகளு அனுபவிகக தந்து உனனை எனகளு சமமான போகமுடையவனுகளுவேன இவவாறு முழுதுமக நீ எனனை அனுபவிததால அதறகுப போகளுவீடாக எனகளுமக எபபோதுமக எநநிலையிலுமக செயயததகக கைஙகாரயததை உனகளுக கொடுபபேன. நீ ஒனறுகளுமக சோகிகளுவேணடாமக—என றவாறு

சரமசுலோகச்சுருக்கு — உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே நிகமாநதமஹாதெசிகாய நமஃ

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமாதாத்ரபபுல திருவேங்கடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

கீதார்த்தசங்கிரகம் - உரை

பொதுத்தனியன

ஸ்ரீமந்நாராயணோ தேவோ . . . . தெளலிகுரு ॥

சிறப்பு வாழ்வு

[சிறப்புத்தனியன் – உரை]

நேரிசைவெண்பா

கட்டப் பொருள்விரித்த காசினியி னுன்மறையி
னிட்டப் பொருளியம்பு மின்பொருளைச்—சிட்டர்தொழும்
வேதாந்த தேசிகனே மேவுவார் தங்கடிறப்
பாதாம் புயமடியேன் பற்று

உரை — காசினியில் – பூமியில, கட்டப் பொருள் விரித்த – (அறிவதற்குக) கடினமான அர்த்தங்களை விரித்துக்கூறுகின்ற, நான் மறையின் – நான்கு வேதங்களின, இட்டப் பொருள் இயம்பும் – இஷ்ட மான அர்த்தங்களை (த் தம ஸுசகதிகளால) விளக்குகின்ற, இன் பொரு ள – (அநுபவிக்க) இனிய வஸ்துவாயுள்ளவரும, சிட்டர் தொழும் – பெரியோர்களால தொழப்படுமவருமான, வேதாந்ததேசிகனே– ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகனை, மேவுவார்தங்கள் – (பக்தியுடன) உபாஸிப்பவர்களுடைய, திருப்பாதாம்புயம் – திருவடிகளாகிய தாமரை, அடியேன் பற்று – அடியே னுக்கு அடைக்கலமாகும.

குறளவெண்பா

கீதை மொழிந்தருளும் வேதாந்த தேசிகனார்
பாதார விந்தமலர் பற்று

உரை — கீதை மொழிந்தருளும் – கீதையின ஸாராராத்தத்தை(த தமது கீதார்த்தசங்கிரகமெனனும நூலில) அருளிச்செய்தவரான, வேதாந்த தேசிகனார் – ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனுடைய, பாதாரவிந்தமலர் – திருவடிக மலர்போ, பற்று – (அனைவருக்கும) தஞ்சமாகும

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஸ்ரீ- பூமி- நீளாதேவியருடன் நித்யஸூரிகளாலும் முக்தராலும் சூழப்பட்டுத் திருமாமணிமண்டபத்தில் வீற்றிருந்து விசுவக்சேனசெலுத்தித்திவருகின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணன் இக்காமடூப்பியுள்ள ஸாதுக்களைக் காக்கவும், துஷ்டர்களை அழிக்கவும், தாமத்தை நிலைநாட்டவும் திருவுள்ளங்கொண்டான், வடமதுரையில் கண்ணனுடைய திருஅவதரித்தான, தனஞ்சயன் சரணமடைந்து பாண்டவர்க்குத் தூதுசெல்வதைப் பெருமையாகக் கொண்டான், போர்க்களத்தில் அர்ஜுனனுடைய தேர்வலஞ்செய்தான பாக்யத்தை தேரில் தட்டுமாறித் தாழ்ந்தனரான, அர்ஜுனனுடைய பெயளவில் நிறுத்திவிட்டுத் தானே பகைவர்கூட்டத்தை ஒழிக்கக் கடைக்கண்டிநினரான இதைக் கண்ட அர்ஜுனன், பந்துக்களை போரில் மடிவதே உறுதியெனக் கண்டான், தகாத விஷயத்தில் அனுபவ இரக்கமும் அவனுள்ளத்துப் பெருகின எதிரே நின்று உயிரழிக்கப்போகும் பந்துவர்க்கத்தையும் ஆசிரியர்கூட்டத்தையும் கண்டு மனமழிந்து நிலைகுலைந்தான; கூடாதிரியாகளுக்குத் தாமமாயுள்ள யுத்தத்தை அதர்மமென எண்ணிவிட்டான இங்ஙனம் கலங்கிய அர்ஜுனன் கண்ணனைச் சரணமடைந்தான; விஷயனென் தனக்கு நன்மையை உபதேசிக்குமாறு வேண்டினன்

கண்ணன் அவனுக்குத்தைப் போக்க மனங்கொண்டான, அவனைக் காரணமாகக்கொண்டு பகவத்கீதையாகிய அமுதத்தை உலகுக்குப் பொழிய கருதினன, அர்ஜுனுக்கு முதலில் சரீரத்திற்கிடமும் வேறுபட்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமையாய நித்யமாயுள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்தை உபதேசித்தான, பின இத்தகைய ஆத்மஸ்வரூபத்தை நன்கு உணர்ந்தவன் மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்குப் பரம்பராகாரணமான காம்யோக-ஜ்ஞான யோகங்களையும் நேர்காரணமாக விதிக்கப்பட்ட பக்தியோகத்தையும் அவற்றின் அங்கங்களுடன் உபதேசித்தான, அர்ஜுனன் நன்கு பரீக்ஷிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு, 'இனத்து மோக்ஷத்திற்கு ஏற்றதாம, இதையே முக்யமெனக்கொண்டு செய' எனற நிச்சயமான வழியாக காட்டாமல் 'இவ்வுபாயங்களில் நீ விரும்புவதைக் கைக்கொள்' எனறு விட்டு நிறுத்தினன அர்ஜுனனும் கண்ணன் தனக்கு நிலையான வழிகாட்டாமல் தன்னை உபேக்ஷிப்பதாய நினைத்து முகத்தில் துக்கம் தாண்டவினரான அதைக்கண்ட கண்ணனும் மறுபடியும் அந்தப் பக்தியோகத்தையே உறுதியாக உபதேசித்தருளினாரென்று கருதினன முதலில் கான

உபதேசிதத பகதியோகததையே இது எலலாவறறிலும மிக ரகசியம எனறு பீடிகைபோடடுகொணடு அவன மிகக கவனததோடு கேடகுமாறு மறபடி உபதேசிததான

அதைக கேடட பினபு அரஜுனனுடைய சோகம இரணடு மடஙகா யிறறு பகதியோகததை அதன அஙகஙகளுடன அநுஷடிபபது மிகககடினம ஜனாதமும சகதியும நிறைநதிருககவேணடும நெடுங்காலம மிகக கவனத துடன அநுஷடிககவேணடும பலன விரைவில கிடடாது ஆதலின அர ஜுனன மறபடி கலஙகினன அவனுடைய துககததைக கணட கணணன அவனைத தக பாதரமாகக கருதினன, அவனைக காரணமாக வைதது கொணடு உலகை வாழவிககத திருவுளளங்கொணடான, உடனே மோகூத திறகும மறறப பலனகளுககும ஸாதனமாய, வகுதத அஙகஙகளனறி வேறறோ அஙகமிலலாததாய மிகச சுலபமாய க்ஷணகாலததில அநுஷ்டிகக கூடியதாயப பரமரஹஸ்யமான பரபதத்தினை உபதேசிததருளினன இதைக கேடட அரஜுனனும மகாகம நீஙகிக கணணனது கடடளையைச சிரமேற கொணடு நடநது உஜ்ஜீவிததான

இநத வரலாறே ஸ்ரீபகவதகீதையாயத திருவவதரிததது 18-அத யாயம கொணட இநதக கீதையை உபநிஷதது்துகளின ஸாரமெனறும மஹாபாரததின உயிர்நிலையெனறும முனறோர கொணடாடுவர இதறகு கணணனது திருபபவளசசெவவாயினினறு நேரில தோனறிய பெருமை உளளது இதன மேனமையையும அவசியததையும கணடு ஆளவநதார் இதன ஸாரததைப பொதிநது கீதார்த்தஸங்க்ரஹமெனனும ஒரு சிறிய திவயஸ்தகதினை அருளிசசெயதார ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும், இநதக கீதை யின ஆதததனதை விபரீதமாகக்ராதபடி அனைவரும உளளவாறு அறிநது வாழ வேணடுமெனற குளிரநத எணணதுகொணடு ஒரு பாஷ்யமிடடருளினர ஸ்ரீதேசிகனும் இநதப பாஷயததிறகுத தாத்பர்யசநதரிகை எனற விரிவான ஒரு வயாகயானததை அருளிசசெயது அதில பிறமதததினரின ஆததங களைக கணடிதது ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின உரையே கணணன கருதது்துகளும வேதததுகளும இசைநதவென ஸ்தாபிததருளினர கீதார்த்தஸங்க்ரஹத் திறகும கீதார்த்தஸங்க்ரஹரக்ஷையெனற ஓர அழகிய உரையை ஸ்ரீதேசி கன அருளிசசெயதுளளார இவவாறு முகியதனமைவாயநது விளங கும ஸ்ரீபகவதகீதையின ஸாராராததததை தமிழபபறறுளள ஆஸதிகரும அறிநது உயயுமபடி ஆளவநதார ஸ்ரீஸ்தகதியின மொழிபெயாபபுவடிவ தில அமைநதுளள இபபிரபநததில ஸ்ரீதேசிகன் அருளிசசெயதார.

முதற்பாசுரத்தில் கீதை முழுவதின் ஸாரார்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

இபபிரபநதம முழுதும கடடஸகலிததுறையால அமைநததாம

326 கருமமு ஞானமுங கொணடெழுங காதலுக கோரிலகதென்
றருமறை யுச்சியு ளாதரித தோது மரும்பிரமந
திருமக ளோடு வருநதிரு மாலெனறு தாணுரைததான்
றரும முகநத தனருசய னுகதவன சாரதியே 1

உரை – தருமம் உகநத – தாமநதில விருபபமுளள, தனருசயனுகது – அரஜுநனுகது, அவன சாரதி – அவனுடைய தாபபாகனகிய கணணன, கருமமுமம ஞானமும் கொணடு – கமயோகதையும ஜஞாநயோகதையும (ஸாதநமாக) கொணடு, எழுமம – வருதியடைகினற, காதலுகது – பகதியோகதிறகு, ஓர இலகது எனறு – ஓர லகஷியம எனறு, அரு மறை உசசியுள – (அறிதறகு) அருமையான வேதாநதநதில, ஆதரிதது ஓதும – கொணடாடிக கூறபபடுகினற, அரும பிரமம் – (அடைதறகு) அரிய பரஹமம, திருமகளோடு வரும் – (எபபொழுதும) பெரியபிராடடியாரோடு சேரநறுகினற, திருமால என்று – ஸ்ரீமந்நாராயணனே எனறு, தான் உரைததான் – தானே அருளிசசெயதான

முதலில கமயோகதைத அநுஷடிதது மனததை வசபபடுதது கொணடபின ஜஞாநயோகதைத அநுஷடிதது அதனால ஆதமாவின ஸாகஷாதகாரதைதப பெறறப பகதியோகதைத அநுஷடிககவேணடியது பறறிக 'கருமமும ஞானமும கொணடெழும காதலுககு' எனனலாயிறறு

வேதாநதஙகள முழுதும இததகைய பகதியோகதிறகு இலககாயிருபபவன ஸ்ரீமந்நாராயணனகிய பரபரஹமமே எனறு கூறும தாமதில கருததானறிய அரஜுநனுககுக கணணன, தனனையே அததகைய பரபரஹம மாகக கூறி வெளியிடடான—எனறவாறு

ஸ்ரீபகவதகீதையின 18-அதயாயஙகளை ஆறு ஆறு அதயாயஙகளாகப பிரிதது மூனறு ஷடகமாகக கொளளலாம முதல ஷடகததில கமயோகமும ஜஞாநயோகமும, இரணடாவது ஷடகததில பகதியோகமும, மூனறாவது ஷடகததின முறபாதியில சேதநம, அசேதநம, அவறறின சோகதைகயாகிய பரபஞசம, பரபரஹமம இவறறின ஸவரூபஸவபாவஙகளும, பிறபாதியில கமம ஜஞாநம பகதி ஆகிய இவறறை அநுஷடிககும முறை, சாஸதரதிறகுக கடடுபபடட தனமை முதலியனவும பிரதாநமாய் விளககபபடுகினறன

இபபாசுரததில 'கருமமுஞானமும' எனறதால முதல ஷடகததின அாததமும, 'காதலுககு' எனறதால இரணடாம ஷடகததின அாததமும, 'அருமபிரமம' எனறு சேதநாசேதநஙகளைக காடடிலும வேறுபடடு நிறகும ப்ரஹமதததைச சொலலியதால மூனறுவது ஷடகததின முறபாதியின அாததமும, 'தருமமுகநத' எனறு சாஸதராதததிறகுக கடடுபபடட தனமை சொனனதால பிறபகுதியின அாததமும கூறபபடடன 1

*ஷயசு ஜோநவெராகயஷாயயுஹகை்யகுமொவராஃ ।
நாராயணஃ வராம ஷ்ரேஷ்ட ஈதாஶாஷ்டை ஸீரிதஃ ॥

ஜோநகுசு்ரீதிகெ நிஷ்ட யொஶ்கை்ய ஸுஷம்ஷ்யதெ ।
கூதாந்ஹிதிவிஜ்யெசு வரிவசு்டநொஷதி ॥

சயுசெ ஹஶவதத்வயாயாசார்யாவாப்திவிஜ்யெ ।
ஜோநகுசு்ரீரிநிவசுதெசுயா ஹக்தியொகஃ ப்ரகீதிசுதஃ ॥

ப்ரயாநவாரஷவ்யுகுஷஷெசுஷ்ரவிவெஷநே ।
குசு யீஹசுக்திரிதயாஜிஃ வரிவசுமொஷொzத்தொஜிதஃ ॥

முதல் அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

327 உகவை யடைநத வுறவுடை யாபோர லுறறவநாட
டகவுட னன்பு கரைபுர ளததரு மததளவின
மிகவுள மஞசி விழுநதடி சோநத விசயனுககோ
நகையுட னுணமை யுரைகக வமைநதன ரரணனே

உரை:— உகவை அடைநத — களிபபையுடையராயிருநத, உறவுடையா — பநதுகளை, போரலுறற அநாள — போாசெயதலை மேறகொணடுவநதுநினற அககாலததில, தகவுடன் — கருணையுடனை, அன்பு கரைபுரள — அனபு கரைபுரணடோட, தருமதது அளவில — தாமதததைபபறறிய ஜனஞாநததில, உளம மிக அஞ்சி — மனம மிகப பயநது, விழுநது அடி சோநத — திருவடிகளில விழுநது சரண — விசயனுககு — அாஜுநனுககு, நாரணன் — (கணண

இவ்வொரு பாசுரததின உரைகளுறிபபின முடிவிலும நிறகு மூலமான ஆளவநதாா அருளிய கீதாரததஸஙக கொடுககபபடுகினறன

ளுக அவதரித்த) ஸ்ரீமந்நாராயணன, ஓர் நகையுடன் – ஒபபற்ற புனசிரிபபுடன, உணமை உரைகக – (ஆதமாகளின) உணமையை உபதேசிகக – அமைந்தனன் – பொருந்தினரனை.

பீஷமாமுதலிய பந்துகளும தரோணாமுதலிய ஆசாரயாகளும் தஙகளிடம மிகக அனபுடையராயிருந்தனர அவாகளே இபபொழுது தஙகளை எதிரத்துப போரசெயயப போாகளதே வருந்தினறதை அரஜுனன கணடான அரஜுனனுககு அவாகளமீது அனபும கருணையும கரைபுரண டோடின அதனால க்ஷத்திரியாகளுககுச சிறந்த தாமமாபுளள யுதத்தத்தை அதாமமெனக கருதி அஞ்சினன பகைவராயநிறபவாகளை எதிாகக்க அணிய வில்லை வில்லையும அமபையும கீழே போடடுவிடடுத தேரினடியில் அயாந்து உடகாரந்தான பின கண்ணனைச சரணமடைந்து தனகு நன மையை உபதேசிககவேணடினன கண்ணனும புனசிரிபபுடன ஜீவாதமா பரமாதமா இவாகளின ஸ்வரூபம, பகவானை அடைய உபாயம முதலிய ஸகலவேதாந்தஙகளின ரஹஸ்யாதத்துவங்களை இனிமை மிக எளிதில அறிந்து கொளளகூடியவகையில அநாயாஸமாக அரஜுனனுககு உபதேசிககத தொடங்கினன—என்றவாறு 2

கூழுஸாநஞ்ஹுஹுகாரஂணயுஸ்ராயஸ்யுயியாzzகூஷு ।
வாயுஂ பூவளுஸ்ஹிஸ்ரு ஸாஷ்ரூவதாரணம் கூதுழ் ॥

2-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

328 உடல மழிந்திடு முளளுயி ரொனறழி யாதெனபபோல
விடுமது பறறு விடாத தடைதத கிரிசைகளே
கடுக வுனகுயிர காட்டு நினைவத னுலுளதாம்
விடுமய லெனறு விசயினத தேறறினன விதத்தகனே 3

உரை:— விதத்தகன் – அதிசயசசெயகையுடைய கண்ணன, உடலம் –சரீரம, அழிந்திடும – அழிந்துபோகும, உள உயிர ஒன்று – சரீரத்திறகுள இருககும ஜீவாதமாவாகிய ஒரு வஸ்து, எ(ன்)னப போல – (பரமாதமாவாகிய) எனனைபபோல், அழியாது – நாசமடை யாதிருககும, பறறு – (பலன முதலியவறறில) பறறுதல, விடுமது – விடத்தகுந்தாகும, அடைதத கிரிசைகள – விதிக்கபபடட காமஙகள, விடாதது – விடத்தகாதவையாகும, அதனால – (பறறு இலலாமல செயது) அநதக் காமயோகத்தால, உயிர காடடும நினைவு – ஆதமஸ்வ

ரூபதனதக காடடகூடிய ஜனநாயோகம, கடுக – விரைவில, உனகது உளதாம–உனகது ஏறபடுமை, மயல – மோஹதனதை, விடு என்று – விடடுவிடு எனறு, விசயனை – அரஜுநனை, தேறறினன – தெளிவிதானன

[உடலம் எனைப்போல்] அரஜுநனே ! ஸாவேசுவாரகிய நான அழிவறறு நிதயருயநிறபவன இவவிஷயததில சிறிதும ஸநதேஹமிலலை இவவாறே ஜீவாதமாகளும அழியாது நிதயமாயிருபபவாக ளெனபதில ஸநதேஹமிலலை ஆனால 'இறநதான' 'பிறநதான' எனறு கூறுவது எவவாறு பொருநதும ? எனறு கேடகலாம அதறகும இடமிலலை குழவிபபருவம இளமபருவம வாலிபம மூதமை முதலிய பருவங்களில ஒரு பருவதனினறு மறறொனறுககுச சரீரதனிலுளள ஜீவன போகும போது இறநததாக நினைதது ஒருவரும வருநதுவதிலலை இதறகுக காரணம ஆதமா அழிவறறவன எனற நிசசயமேயாகும இஙஙனமே ஜீவன ஒரு சரீரதனைவிடடு மறறொனறுககுச செலவதே இறததல எனக கூறுவதுபறறி இதறகும ஆதமாவை நிதயனென உணாநதவன வருநதமாடடான ஆதமாவை ஆயுதததால வெடடமுடியாது, தீயால எரிகமுடியாது, நீரிலை நனைகமுடியாது, காறறிலை உலாததமுடியாது ஜீவன அழிவறறவன, எஙகும ஊடுருவிச செலலுமாறு மிகச சூகஷமமானவன இததகைய ஆதமாவைக கொலலமுடியாது ஆதமாவைக கொலலுபவனைக ஒருவனை நினைபபதும ஆதமாவைக கொலலபபடடதாகக கருதுவதும அறிவறற செயலாம உலகததில 'இறததல' எனபது நிதயமான ஆதமா ஒரு சரீரதனைவிடடுப பிரிவதேயாகும இபபொழுது போரில உனனால கொலலபபடும பகைவாகளின அநத அநத ஆதமா ஸவாககலோகதனிறகுச சென்று, இழநத சரீரதனிறகாடடிலும சிறநத சரீரதனையே பெறறு உயாநத ஸுகதனதை அநுபவிகபபோவதால நீ மகிழசசிகொளவதே முறையாகும கநதலாடைகளைக கழறறியெறிநது புதிய ஆடையை அணிவதறகு ஒருவனும வருநதமாடடானலலவா ?

ஜீவன அழியாவிடினும சரீரம அழிநதுபோமேயென்று ஒருகால வருநதுகினறாயோ ? அதுவும முறையனறு இசசரீரம பஞசபூதங்களாலாகியது, நிதயனை ஜீவன தான செயத காமங்களின பலனை அநுபவிபபதறகு உரிய இடமாகவே அமைநதுளளது ஆதலின காமம கமிநததும சரீரம அழிநதுபோம சரீரதனிறகு மாறுபாடடை அடைவதே இயறகை போலில நீ அடிகாவிடினும அவாகள சரீரம எபபடியும அழிநதே தீரும ஆதலால சரீரம் அழிவதறகும வருந்த இடமிலலை

[விடுமது கிரிசைகளே] சாஸ்தராங்களால ஆதமாவின ஸ்வரூபதத்தை நனகு தெளிந்து, பின காமயோகதத்தை அநுஷ்டிக்கும்போது அதன பலனில பற்றுவைக்காது பகவதர்பணமாகவே அநுஸந்திதது செயயவேண்டும பலனில பற்றுதலுமட்டும விடவேண்டுமேயன்றி விதிக்கபபட்ட காமங்களை ஒருபோதும விடக்கூடாது யுதமெனபது க்ஷத்திரிய ஜனகுத தன கடமையாகும நயாயமான யுதத்தைக காட்டிலும க்ஷத்திரியனுககு நன்மையைத தருவது ஒன்றுமிலலை ஆதலின நீயும பலனைக கருதாது உன கடமையெனக கருதிப பகவதர்பணமாகவெனகொண்டு நயாயமான யுதமெனற காமயோகதத்தைச செயதால கடைசியில மோக்ஷதையும பெறுவாய

[கடுக உளதாம்] இததகைய காமயோகதத்தாலே மனம வசபபட்டபின ஸர்வேசுவரனுக்குச சரீரமாயுள்ள ஆதமாவின ஸ்வரூபதத்தை இடைவிடாது சிந்தித்தலாகிய ஜ்ஞானயோகம வந்திதது பின ஆதம ஸாக்ஷாத்காரம ஏறபடும ஆதலின ஆதமஸ்வரூபதையும, யுதமாகிய காமயோகம ஆதமஸாக்ஷாத்காரத்திறகு ஸாதனமெனபதையும அறிந்துகொண்டு 'சரீரமே ஆதமா' எனற அஜ்ஞானத்தைப போகடிக்கொள

இவ்விஷயங்களை இரண்டாம அதியாயத்தில கண்ணன அர்ஜுனுக்கு உபதேசித்தான—எனறவாறு

தோல பாகத்தையின்றபோதே ஆசாரியனுக்கும நின்று உபதேசித்த அதிசயசெயகையை நினைத்து 'விதத்கன' எனனலாயிறறு

விடாதது கிரிசைகள—பனமையொருமைமயக்கம 3

நிதர்ஶநாவஸ்தாகுஶேஷுஹாமொவர்ஶா வர்ஷ்வியொமயீஃ ।
ஶிதீயெ ஹ்ருதயீயகூஷா வ்ரொதூர தந்ஹாஹர்ஶாஷெயெ ॥

3-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

329 சங்கந தவிாநது சகஞ்சதிா பெறற தனஞ்சயனே
பொங்குங குணங்கள புணாபபனெத தும்புக விட்டவறறு
ணங்கண ணுரைதத கிரிசை யெலாமென வுங்ஙவினரு
ரெங்கும் மறிவாக ளேயெனறு நாத னியம்பினனே. 4

உரை — நாதன் — ஸர்வேசுவரனுகிய கண்ணன, சகம் — உலகததில, சதிா பெறற — பெருமை பெறற, தனஞ்சயனே — அர்ஜுநனே! சங்கம் தவிாநது — (காமபலனகளில) பறறு விடடு,

பொங்கும் குணங்கள – (மாறிமாறி) வருதலையடைகின்ற (ஸத்துவம், ராஜஸ, தமஸ ஆகிய மூன்று) குணங்களால நிகழும, புண்யபாப அனுபவங்கள – காரணங்கள எல்லாவற்றையும, அவற்றுள புகவிடு – அந்தக குணங்களுக்குள ஏற்றிவைத்து, உரைத்த கிரியை எல்லாம் – (சாஸ்த்ரங்களில) விதிக்கப்பட்ட காமங்கள எல்லாவற்றையும, நங்கண – (ரக்ஷகனாகிய) நமமிடத்தில (ஸமர்பிக்கவேண்டும), எனவும நன்னூல் – என்று அநுஸந்தித்த பெரியோர்கள, எங்கும அறிவாகளே என்று – எல்லா விஷயங்களையும அறிந்தவர்களே (ஆவர்) என்று, இயம்பினன – உபதேசித்தான

[சகம் தனஞ்சயனே] கீழ, காமயோகம அநுஷ்டிதனுடைய மனதை வசப்படுத்திய பின ஜ்ஞானயோகம அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று கூறப்பட்டது இங்கு ஜ்ஞானயோகத்தை நேராகவே செய்ய அதிகாரமுள்ளவன காமயோகத்தை என அநுஷ்டித்துத் தன்புறவேண்டும என்று ஓர் ஆக்ஷேபம வரக்கூடும அதற்குப பரிஹாரம—காமயோகத்தைச் செய்யாவிட்டல ஜ்ஞானயோகமே விதிக்காது பலனில் பற்றில்லாது காமயோகத்தைச் செய்து எம்பெருமானுக்கு அன்பைப் பெறவேண்டும அதனால பாபம் கழியும பின மனம தெளிவடையும அதனால ஆசை, பகை முதலிய குற்றங்கள மனத்தினின்று அகலும பின இந்த்ரியங்கள வசப்படுகின்றன அதனால ஜ்ஞானயோகம விதிக்கவேண்டும இம்முறையன்றி நேராக ஜ்ஞானயோகத்தையே தொடங்குபவன, ஏழு மாடங்களுள்ள ஒரு கோபுரத்தைக் கட்டவிரும்பியவன முதலில் ஏழாவது மாடத்தைக் கட்டமுயல்வதைப் போல பரிஹஸிக்கத்தக்கவனாவான.

மேலும பாலயம தவிர மற்றக் காலங்களில் யாதொரு வேலையும் செய்யாது க்ஷணகாலமும எவனும இருக்கமுடியாது ஜீவன் தன் வயமின்றி ஸத்துவம முதலிய குணங்களால் எதையாவது செய்யுமபடி நிர்ணயிக்கப்படுகிறான் காமயோகம, செய்வதற்கு எளிது இதில் தவறுகள் நேர இடைச் செய்யாமலிருக்கமுடியாது காமயோகத்தைக் கைவிட்டால சரீரவாழ்க்கைக்கும் கடைபெறாது ஜ்ஞானயோகத்திற்கு அதிகாரிகளான ஜநகர் முதலிய மஹான்களும் காமயோகத்தை அநுஷ்டித்துப்போந்தார்கள மேலும் நீ உலகத்தில் மிகப் பெருமை பெற்று நாட்டார் உன் கை பார்த்து நடக்குமபடி பெரியோனையிருப்பதால நீ காமயோகத்தைக் கைவிடுவதைக் கண்டு ஜ்ஞானயோகத்தில அதிகாரமில்லாதாரும ஜ்ஞானயோகத்தையே தொடங்கி அழிந்துபோவர் அந்தப் பாபம உன்னைச் சேருவதுடன ஜ்ஞானயோகத்தினின்று உன்னைத் தள்ளியுமவிடும.

[சங்கம்தவிர்ந்து] காமயோகம செயயுமபோதும பகவானுடைய மகிழசசியைத தவிர, ஸவாககம முதலிய ஒரு பலனையும விரும்பகூடாது

[பொங்கும் அவற்றுள் புகவிட்டு] ஸதத்துவம, ரஜஸ, தமஸ ஆகிய மூனறும பரகருதியின குணஙகளாம சேதனனுடைய சரீரதத்தில் இவை மூனறும மிகுவதும குறைவதுமாயிருகினறன இநதக குணஙகள சில காரயஙகளைச செயகினறன (14-வது அதயாயததில விவரிகக படும) ஜீவன இககாரயஙகளைச செயபவனெத தனனை நினைததுககொள கினறான இதறகுக காரணம சரீரதததையே ஆதமாவென நினைததிருப பதேயாகும இவனனனறி ஆதமஸவரூபதததை உளளவாறு அறிநதவன, அத தகைய காரயஙகளைச செயயாதனமை ஆதமாவுககு இயறகையாய அமைந ததலலவெனறும ஸதத்துவம முதலிய குணஙகளின ஸமபநதததால வநதே யெனறும அநுஸநதிபபான இதுவே குணஙகளில காதருதவதனை அநு ஸநதிததல எனபபடும

[நங்கண் அறிவுகளே] இததகைய காமஙகள அனைததும ஸாவேசுவரனால செயயபபடுகினறனவெனறும, ஸாவேசுவரன தனனுடைய அடியனெகிய ஜீவனைககொணடு தனனுடையவையான ஸாதநஙகளால தானே மகிழுமபொருடடுத தனனுடைய காரயஙகளைத தானே செயவிகினறான எனறும அநுஸநதிதது க காரயஙகளைச செயயவேணடும இததகைய அநு ஸநதாநமுளளவா ஸகலசாஸதரஙகளின ஸாரததையும நனகு அறிநதவராவா

இவவகையில தன கடமையான யுதததனதைச செயயுமாறு மூனறும அதயாயததில் அரஜுநனுககு கணணன உபதேசிததான—எனறவாறு

‘நங்கண்ணுளைதத’ ‘எங்கும்மறிவா’ ‘எனவுநவினறா’—ணகர—மகர—நகரஙகள் விரிதது செயயுளவிகாரம 4

கூவகூரா லொகூரகூஷாலெ ஹுணவூஷாரொவு கூதுரூதாழு ।
ஸவெதுரூரொ வா நுலவெரூதூ தரூதீலெ கூசுகூராயதூதா ॥

4-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

330 பிறவாமை தந்திடத தானே பிறக்கும பெருமைக்களுந்
துறவாக கிரிசைக டேமதி தன்னுற றுலங்குகையு
மிறவா வுயிராநன் னிலகண் டிடுமுல கின்னிகூயு
மறைவாழு மாயவ னேயனுக கன்றறி விததனனெ. 5

உரை:— மறை வாழும் – வேதத்தில (போற்றப்படடு) வாழ்கின்ற, மாயவன் – (எம்பெருமானுகிய) கண்ணன, நேயனுகத – நண்ப (னுகிய ஆஜ்ஞ) னுகத, பிறவாமை தந்திட – (தன்னை அடைந்தவருக்கு) மறுபிறவியில்லாமையை அருளவதற்காக, தானே பிறக்கும் பெருமைகளும் – (ஸர்வேசுவரனுகிய) தானே (காம்பூமியில்) பிறத்தலால உண்டாகும பெருமைகளும், துறவாக கிரிசைகள – விடமுடியாத காமங்கள, தூ மதிதன்னுல – பரிசுத்தமான (ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய) ஜ்ஞான (தைத் தம்முள அடக்கிக்கொண்டிருப்ப) தால, துலங்குகையும் – (ஜ்ஞானயோகமாக) பரகாசித்தலும, இறவா உயிர் – அழிவற்ற ஆத்மாவின, நல நீல – நல்ல ஸ்வபாவத்தை, கண்டிடும் – அறிந்த, உலகின – அதிகாரியின, நீலயும்– மேன்மையும (ஆகிய இவற்றை), அன்று – பாரத்தப்போரன்று, அறிவித்தனன – உபதேசித்தான

[பிறவாமை பெருமைகளும்] ஸாத்துக்களான ஸம்ஸாரிகளை இக்காம பூமியில மாற்றிமாற்றிப் பல பிறப்பும் பிறந்து அலுத்துப்போகாதவாறு செய்ய நினைந்து ஸர்வேசுவரன தானே பல அவதாரங்களைச் செய்து அவர்களை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்கின்றன அவனுடைய அவதாரரஹஸ்யத்தை அறிபவர் மறுபிறவியினறி மோக்ஷத்தைப் பெறுவர்

அவதாரரஹஸ்யம் — (1) எம்பெருமானுடைய அவதாரம் இந்திரஜாலம்போல பொய்யானதல்ல, உண்மையானதே (2) நம்முடைய ஜ்ஞானம் இக்காம்பூமியில சுருங்கிக்கிடப்பதுபோல எம்பெருமானுடைய ஜ்ஞானம் அவதரித்திருக்குங்காலத்திலும் சுருங்குவதில்லை அவன் தனக்கு இயற்கையாயுள்ள பிறவாமை, அழியாமை, எல்லாவற்றுக்கும் தலைமை முதலிய குணங்களை விடாதபடியே அவதரிக்கின்றன (3) இங்கு அவதரித்துள்ள அவனுடைய திருமேனி நம்முடைய சரீரத்தைப்போல் ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்று குணங்களாலாகியதல்ல, சுத்தஸத்துவமயமானது (4) அவனுடைய பிறப்பு நம்மைப்போல் காமத்தால் வருவதல்ல, தன் ஸங்கல்பத்தாலேயே ாகும (5) அவனுடைய பிறப்பு நம்முடையதுபோல காமம் பரி ாத காலத்தில் வருவதல்ல, வாஸனாசரீரமாங்கள் குறைந்து அதா ாத காலத்தில் வருவதாம (6) அவனுடைய அவதாரத்திற்குப ங்கள் கலந்த பலனை அநுபவிப்பதல்ல அவனைக் காணுதல அவனைப் பிரிந்த க்ஷணகாலத்தையும் ஆயிரம் கல்ப ங்கமாகுலந்து அழிகின்ற சிறந்த பக்தருக்குத் தன் உரு

வதனையும் செயகையையும் காடடுவது, பேசுவது முதலியவறறுல அவாகள உயிாதரிகுமாறுசெயவதும, அவாகளுககு எதிரிகளாயுளள துஷடாகளை அழிபபதும, தாமதனை ஸதாபிபபதுமே அவதாரதகிறகுப பலனும

ஆக இநத 6 அமசஙகளே அவதாரஹஸயமெனபபடும

[துறவாக் துலங்குகையும்] காமயோகதனை ஒருவனும விடமுடியாதெனக கீழக கூறபபடடது இதனகைய காமயோகதனைப பலனில பறறுவைககாது செயயவேணடும பாகருதியின ஸமபநதம நீஙகிப பரிசுததமான ஆதமஸவரூபதனை அநுஸநதிபபவன ஸததுவமமுதலிய குணஙகளாலே செயயபபடும காாயஙகளில ஆதமாவாகிய தனனைக காரணமாக நினைககமாடடான, மேலும பாகருதியின குணமாகிய ஸததுவம முதலிய மூனறையும, இளைதல-பருதல, வெணமை-கருமை முதலிய சரீாதனின தனமைகளையும ஆதமாவைப பறறியனவாகவும நினைககமாடடான இத தகைய அதிகாரி பரகருதிஸமபநதமறற ஆதமஸவரூபதனை அநுஸநதிதது கொணடே காமஙகளை அநுஷடிபபான ஆக, காமயோகம ஆதம ஜஞாநதனைத தனனுள அடகிகொணடிருபபதால ஜஞாநயோகமாகவும ஆனறது மேலும மோகூதனை விரமபுமவன தான செயயும ஸகல காமஙகளையும பரபாஹமதனின ஸவரூபமாகவே நினைதது செயயவேணடுமாதலாலும காமயோகம ஜஞாநஸவரூபமாகினறது

'திரிகைகள' எனற பனமையால தன அறிவுககும சகதிககும விருபபதறகும ஏறறவாறு முககியமாயக கைககொளளபபடடனவாயக காமயோகதனின பிரிவுகளான தேவதாராதநம, இநதரியஙகளை அடகுதல, பாாணயாமம, யாகம, தானம, ஹோமம, தவம, புணயதீாததலஸநாநம, புணயகூஷதராயாதனை, வேதனனை ஆவருததிசெயதல, வேதாதனபரிசயம செயதல முதலியன கூறபபடடன

[இறவாவுயிர் நிலையும்] கீழக கூறியபடி ஜஞாநயோகமாகவும ஆனற காமயோகதில காமய எனற ஓா அமசமும ஜஞாநம எனற ஓா அமசமும உளவெனற தீாமதது இவவிரணடு அமசஙகளில ஜஞாநாமசமே பரதாநமாகும எனனில, இநத ஜஞாநாமசம தினநதோறும பழககம செயயசசெயய உறுதிபபடடு ஆதமாவை ஸாகூஷாதகாிககுமபடி செயகினறது இநத ஸாகூஷாதகாரதனைப பெறறவனுககு அஹஙகார-மமகாரஙகள கழிநதுவிடும, ஆதமஸவரூபம அனதமும ஜஞாநஸவரூபமாயிருபபதுபறறி ஸமமெனறும, அநுனமே பரமாதமஸவரூபமும ஜீவாதமஸவரூபமும ஸமமெனறும அறிவு உனடாகும இநதனகைய அதிகாரி ஆதமஜஞாநமாகிய தெபபததால, அநாதிகாலமாகச செயதுளள

அளவற்ற பாபங்களாகிய கடலில்க கடந்துவிடுவான பெரிய தீ விறகுகளை எரித்துவிடுவதுபோல ஆதமஜ்ஞானம இவனுடைய புண்யபாபங்களாகிய ஸகலகாமங்களையும ஒழித்துவிடுகின்றது இங்ஙனம இவனுடைய பெருமை அளவிடற்பாலதன்று

இவ்வாதத்தங்களை விசித்திரமான அவதாரங்களால மிகக பெருமை யுடையவுக வேதாந்தங்களால போற்றப்படும கண்ணன தன்னண்பனை அர்ஜுநனுக்கு ஞானகாவது அத்யாயத்தில உபதேசித்தான—என்றவாறு

உலகின்னிலையும— னகாரமவிரிந்தது செய்யுளவிகாரம 5

வூஸஜூாசு வுவுஹாவொதிஃ கூசுணொzகூசுதாzவு ச।
ஹொஜா ஜூதாநவு ஶாஹாதுஂ வதூயுாயுாய உவுதெ ॥

5-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

331 கண்டெளி தாங்கரு மம்முயிா காடடக கடுகுதலு
மணடி யதனபடி யினமனங கொளளும வரிசைகளுங
கணடறி யாவுயி ரைக்சாண வுறற நினைவுகளும்
வணடுவ ரேச னியமபினன் வாசவன் மைநதனுககே 6

உரை:— வண துவரேசன் — வளமமிகக தவாரகைககு நாயகனை கணணன, வாசவன் மைநதனுககு — இந்திரனுடைய புத திரனை அர்ஜுநனுககு, கண்டு—(சாஸ்தாங்களைககொண்டு) அறிந்து, எளிதாம் — (அநுஷ்டிகக) ஸுலபமான, கருமம் — காமயோகம, உயிா காட்ட — ஆதமாவைக காடடுவதறகு, கடுகுதலும — விரைதலும, அதன் படியில — அந்தக காமயோகத்தின பரகாரங களில, மணடி — ஈடுபடடு, மனம் கொளளும் வரிசைகளும — மனத்தில நினைகக்வேணடிய பரகாரங்களும, கண்டு அறியா உயிரை — (நேரில) கணடறியமுடியாத ஜீவாதமாவின ஸ்வரூபத்தை, காணலுறற — (எங்கும ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாகப) பாாகக்மபடியான, நினைவுகளும் — (பரிபகவமனைடகத) ஜ்ஞாநங்களும (ஆகிய இவற்றை), இயம்பினன் — உபதேசித்தான

[கண்டெளிதாம் கடுகுதலும்] காமயோகம ஜ்ஞாநயோகத்தைபபோலனறி அநுஷ்டிகக மிகவும எளிதாகும, பலனையும விரைவில் தரும எங்ஙனே எனனில, காமயோகத்திறகு அதிகாரியான ஒருவன சாஸ்தாங்களில விதிகக்பபடட எம்பெருமானுகக மகிழ்சசியைத தரும கர்மயோகத்தைச செயயமுயலகின்றனன அதனால அவனுகக ஈஜ்வாக்ஷணமும

தமோகுணமும கீஙகி ஆசை துவேஷம முதலியனவும ஒழிகினறன அதலை மனம தெளிவடைகினறது முன செயது பழகிய காமயோகததிலே மனதை செலுததுவதால மனம வசபபடுகினறது அதலை மறற இநதரியஙகளும வசபபடுகினறன பின ஆதமாவின உணமையான ஸவரூபததை அறிநத இவனுககு ஜஞாநஸவரூபமான எலலா ஆதமாகளும ஒரேவித மானவை எனற நிசசயம உணடாகினறது இவவாறு அறிநது மிகச சுலப மான காமயோகததைச செயபவன விரைவிலே ஆதமஸாகஷாதகாரதைப பெறுகினறான ஜஞாநயோகம, செயவதறகு மிகக கடினமாய வெகு காலம கழிதது பலனை தருகினறது

[மண்டி வரிசைகளும்] கண முதலிய ஜஞாநேநதரியஙகளும, வாககு முதலிய காமேநதரியஙகளும, பராணவாயுகளும சரீரதிலநினறு தததம காரயஙகளைச செயயுமபோது ஜீவாதமாவாகிய தனனை அவவேலைகளைச செயபவனுக நினையாமல, காமததால வநத இநதரியஙகள பராணவாயுகள் இவறறின ஸமபநததாலேயே ஜீவனுககு அவறறைச செயயும தனமை உளளதாகக கருதவேணடும ஜஞாநஸவரூபனுக உளள ஜீவனுககு இயறகையில அநத தனமை இலலையென உணரவேணடும

[கண்டறியா நினைவுகளும்] ஜீவன ஆசாரயனுடைய உபதேசததாலே ஆதமஸ்வரூபததை உளளவாறு அறியவேணடும பின அதிலேயே பழகிவநதால சரீரததையே ஆதமாவெனக கருதுதலாகிய விபரீத ஜஞாநம ஒழியும, ஆதமஸாகஷாதகாரதைப பெற உறுதிபூணடு உலகதில தனககு பரியமானதொனறைப பெறறால மகிழாமலும அபரியமான விஷயததிறகு வருநதாமலும இருககவேணடும இவவாறு இருககும அதிகாரி கலவிகறறு வலலவனிடதது, ஸாதாநணபராஹமணனிடதது, பசுவினிடதது, யானையினிடதது, நாயினிடதது, அதைத தினகினற சணடாளனிடதது ஆதமஸவரூபததைப பாரககுமபோது எலலா ஆதமாகளையும ஸமமாகப பாரககவேணடும அநத அநதச சரீரம வேறுபடடிருபபினும பரிசுததமான ஆதமஸவரூபம அனைதது ஜஞாநஸவரூபமாயிருபபதுபறறி ஸமமாகும

இவவிஷயஙகளை ஐநதாம அதயாயததில கணணன அரஜுநனுககு உபதேசிததான—எனறவாறு

கருமம்முயிர—மகரம விரிநதது செயயுள விகாரம 6

கூடுயொமவை வளகுய-ம் மெலவு-ம் கூழுந தகியாஃ।
வேறுஜ்ஞாநவுகூரழு வளுசோபுராய உயுதெ ॥

6-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

332 யோக முயறசியும் யோகிற சமநிலை நாலவகையும்
யோகி னுபாயமும் யோகுத னுலவரும் பேறுகளும்
யோகு தனிறறன றிறமுடை யோகுதன் முகியமு
நாகணை யோகி நவின்றன னன்முடி வீரனுககே

உரை — நாக அணை யோகி – திருவநகதாழவாணுகிய திரு பளளியில யோகநிததிரைகொணடருளகினற எமபெருமாணுகி கணணன, நன் முடி வீரனுககு – சிறநத கிரீடதனதையுடைய வீ ணுகிய அரஜுநனுககு, யோக முயறசியும – (ஜீவாதமாவைபபறறிய யோகாபயாஸதனின முறையும, யோகில – யோகதனில, சமநி நால்வகையும் – ஸமமாகபபாரகுகுநதனமையின நானகுவகையுப யோகின் உபாயமும் – யோகதனின ஸாதநஙகளும, யோகுதனை வரும் – யோகதனால உணடாகினற, பேறுகளும் – பலனகளுப யோகுதனில – (கீழசகூறிய நானகு நிலையுளள) யோகதனைகாட லும, தன் திறமுடை – தனனைப பறறியதான, யோகுதன் முகி மும் – பகதியோகதனின முகியதனமையும (ஆகிய இவறனை நவினறனன் – உபதேசிததான

[யோகமுயறசியும்] காமயோகதனைக கைகொணடவன தின தோறும யோகமசெயய விதிகபபடட காலதில மனதனை ஆதமாவினிட தில செலுததி யோகதனைத தொடஙகவேணடும ஜனஙகள இலலாது நி சபதமான இடதில தனியாக இருநது கவலைகளையொழிதது ஆதமானை யனறி வேறெனனறையும விரும்பாதுனிறு யோகமசெயயவேணடும ஒ வஸதுவையும தனனுடையதெனறு உரிமைபாராடட கூடாது பாதனை பதிதன முதலிய அசுதத மனிதாகளுககுச சொநதமான இடதிலோ, அவ களுககுச செலவாககு உளள இடதிலோ யோகம செயயகூடாது இட இயறகையாகவே சுததமாயிருகக வேணடும மாம முதலியவறறால செயய படட அசையாதிருககும ஆஸநதனைத திடமாகப பூமியில பதியுமபட கக வேணடும மெதெனனறிருககுமபடி அதனமேல ஒரு வஸதரதனை வேணடும அநத வஸதரம சுருஙகாமலிருபபதறகும பரிசுததமாவத, தீது மானதோல விரிகக வேணடும பினனும பரிசுததமா உபயுக வஸதுவகுணம வளாவதறகும எலலாவறறுககும மேல தருபபையை பரபப வேணடும. இததகைய ஆஸநதனில அமாவதால மனதனெனிவு வரு

பினபுறததில ஒரு சாயமணை இருகககவேணடும இலலாவிடின, பினபுறத தில தாஙகிநிறக முயலநேரிடடு அதனால யோகததிறகுத தடை நேரும

நினறால சிரமமும படுததால தாககமும வருமாதலின இரணடும கூடா மனததை ஒருமுகபபடுதது யோகததைச செயயவேணடும மனத தின விபரீதபபோகஙகளையும இநதரியஙகளையும அடகஙகிகொளளவேண டும சரீரததின நடுபபாகததையும தலையையும கழுததையும கோணலினறி நேராக வைதது்கொளளவேணடும, அசைகக்கூடாது சாயமணை இருபபதால பினபுறததைத தான தாஙகி நிறக முயலவேணடியதிலலை ஆதலின அஙகம அசைவதறகு இடம இலலை இவவாறே வெகுநேரம இருகக்முடியும

வெளியேயுளள ஒரு வஸதுவையும பாரகக்கூடாது கணணை மூடிகொளளவும கூடாது நாகக்ம வராதிருககுமாறு தன மூகக்ின முனை யையே நோகக்வேணடும மனம மகிழவுறறிருகக்வேணடும பயமடையக கூடாது கொஙகையுடனகூடிய மாமஸபிணடம எனனுமபடியுளள மன கையரை விருபபததோடு நினைபபது, காணபது, பேசுவது முதலியன யாவும கூடா மிகக கவனம வேணடும பகவானிடம கருததைச செலுதத வேணடும இதனால மனம சுததமடைநது வேறெனனறையும நாடாத நிலை யையடையும அதனால ஆதமாவைபபறறிய யோகம நனகு கைடபெறும

யோகம செயபவன அதிக உணவைக கொளளக்கூடாது படடினி இடக்கவும கூடாது அதிகமாய நடகக்கூடாது நடகாமலிருக்கவும கூடாது அதிகத நாகக்ம – முழுதும விழிததல, அதிக வேலை–வேலையி லலாமை இவை கூடா எலலாம குறிபபிடட அளவுகக்ுக கைகொண டால யோகம அநுஷடிகக எளிதாகும இலலாவிடின தடை உணடாகும

காறறு இல்லாத இடததில வைதத தீபம அசையாது ஒளிகுனறு திருபபதுபோல, யோகததைச செயபவனுடைய ஆதமஸவரூபம மறற விஷ யஙகள அனைததினினறும மனம நீஙகபபெறறு ஒரே ஜஞானஸவரூபமாய பரகாசிகும அபபொழுது மனததிறகுப பெருமகிழசசி ஏறபடும, அளவறற ஸுகம உணடாகும அநத அநுபவததிலேயே யோகி வெகுநேரம இருப பான, யோகம ஓயநத பிறகும அவவநுபவததையே விருமபுவான யோகத தில இருகுமபோது நறகுணமுளள புததிரனுடைய மரணம முதலிய பெரிய துனபம வநதாலும அவனுகக்ு உறசாகம குனறாது, யோகததிறகும தடை வராது இததகைய யோகததின சிறபபை அறிநது முறகூறிய முறைபபடி யோகாபயாஸததைச செயயவேணடும

[யோகிற் சமநிலை நால்வகையும்] யோகாபயாஸம செயபவனுககு அநத யோகம பகருவமாவதறகுத தககவாறு நானகு நிலைகள வருகினறன அவறறுள மூநதியநிலைகளகுப பிநதியநிலை பகருவமானதாகும அவையாவன—

(1) ஸகலமான ஜீவாதமாகளும பரகருதியின ஸமபநதமறற பரிசுததமான நிலைமையில ஜ்ஞாநஸவரூபமாகத தோறறுகினறன இநத அநு ஸநதாநமுளள அதிகாரி, தன ஆதமாவை மறற ஆதமாகள போனறதாக வும, மறற ஆதமாகளைத தன ஆதமாவைப போனறனவாகவும பாவபான எலலா ஆதமாகளும ஒரே தனமையனவாகவிருபபதுபறறி ஓர ஆதமாவைக கணடால எலலா ஆதமாகளும அதே தனமையளளனவாகப பாகபபட டனவாம ஆக ஜ்ஞாநஸவரூபமாயிருபபதில ஆதமாகள ஒனறுகொனறு ஸமமாயிருபபதைக காணபதுவே ஸமதாசநதின முதலநிலையாகும

(2) புணயபாபஙகள கழிநது பரிசுததமான ஜீவன ஈசுவரனைப போனறவனுவான ஆகவே ஸகல ஆதமாகளும ஈசுவரனும ஸமமாயிருபப தால ஜீவாதமா பரமாதமா ஆகிய இரணடினுள ஒனறைக கணடவன மறறொனறையும 'இதுபோனறதே' எனறு பாரபபான ஆக, பரிசுததமான ஜீவாதமாகளைப பரமாதமாவுகசு சமமாகபபாரபபதுவே இரணடாவது நிலையாகும இது முநதிய நிலையைக காடடிலும பரிபகருவமான நிலையாகும

(3) காமஸமபநதமிலலாமலும சுருங்குதலிலலாத ஜ்ஞாநஸவரூபமாக வும நிறகும ஜீவாதமா பரமாதமாவைபபோனறவனுவான இவவாறு யோக தசையில அநுஸநதிபபவன இதன ஸமஸகாரதலைத மிகபபெறறு யோகம கலைநத காலததிலும இவவநுஸநதாநம தொடாநது நிறகபபெறுவான இவ வாறு தன ஆதமாவையும பிற ஆதமாகளையும யோகம் கலைநதகாலததிலும ஈசுவரனுகசு சமமாக அநுஸநதிபபதுவே மூனறும நிலையாகும இது முநதிய நிலையைகாடடிலும பரிபகருவமானதாகும

(4) ஸகலஆதமாகளும குறைவுபடாத ஜ்ஞாநஸவரூபமாயிருபப தால ஸுகதுகஙகளை ஸமமாகப பாவிககவேணடும அதாவது— உலகில ஒருவனுககுப புதநிான பிறநதால மறறொருவனுககு மகிழசியும, ஒருவ னுடைய புதநிான இறநதால மறறொருவனுககு வருநதமும உணடாவ தில்லை ஆனால் யோகி இவவகையினபமும துனபமும தனககு வநதிடி னும முறையே மகிழ்சியும வருநதமும கொளளாதிருபபான இவவாறு ஸுகதுகஙகளை ஸமமாகப பாவிபபதே நானகாம நிலையாகும இதுவே ஜீவாதமாவைப பறறிய யோகததின உசசநிலையாகும

இவவாறு ஸமதாசனம நாலவகைகபபடும

[யோகிஞுபாயமும்] சேதசனுடைய மனம நெடுங்காலம அறப விஷயங்களிலேயே ஒனறுபடடுப பழகிவிடடபடியால அதை அடககி ஆதமா வினிடததில செலுததி யோகம செயவது மிகக கடினமே ஆயினும, ஆதமா இயறகையாக அழிவறறிருபபதையும, ஜனனம ஆனதம இவறறின ஸவரூபமாயிருபபதையும, காமததிறகு வசபபடாதிருபபதையும, தோஷஙகள தடடாதிருபபதையும ஆராயநதுபாததுப பழகினால மனம ஆதமாவினிடதத தில ஈடுபடடு யோகததிறகு அனுகூலமாகிவிடும அவவாறே ஆதமாவைத தவிர மறற வஸதுகளில உளள தோஷஙகளைச சிநதிததால வைராகயம ஏறபடடு ஆதமாவைபபறறிய யோகததில மனம ஈடுபடடுவிடும. இதுவே யோகததின உபாயமாகும

[யோதத்னுல் வரும் பேறுகளும்] சிரததையோடு யோகததைதச செயயததொடஙகியவன, பிறகு அதில மிகத திடமான பழகமிலலாமை யால தொடஙகுமபோதே யோகததிலிருநது தவறிவிடடாலும அவனுககுத தீஙகு ஒனறும வருவதிலலை எவவகையான போகஙகளை அனுபவிகக ஆசைப படடிருநது பின யோகததிலிருநது தவறினாலும, அவவகைப போகஙகளை மஹாபுணயசாலிகள அனுபவிககும புணயலோகஙகளில பல வாஷஙகள இருநது அவவாசை தீருமவரையில யோகததின மஹிமையால அனுபவிததுப பிறகு பெரியோாகளின குலததில வநது பிறநது அபபெரியோரின சோக கையால மறுபடியும யோகாபயாஸதததை தொடஙகுவான

யோகம பரிபககுவமான நிலையில முகதி பெறுவதறகு முன தவறி னானேயாகில யோகாபயாஸம செயதுகொணடிருபபவாகளும யோகததை உபதேசிகக வலலமையுடையவாகளுமான பெரியோாகளுககுப புதிர னாகவோ மறற உறவினனாகவோ பிறபபான அதலால முநதிய தேஹததி லிருநதபடி யோகததைபபறறிய உணாசசியே உணடாகித தானாகி விழித தவனேபபோல மறுபடியும முகதி பெற முயலவான, பின இடையூறு இலலாமல முகதிபெறுவான இவையனைதும யோகததின மஹிமை யாலேயேயாம

யோகம ஆரமபிககாமல ஆரமபிகக விரும்பியபொழுதே அநதவிருபபத திலிருநது தழுவிவிடடாலு யோகததின மஹிமையால மறுபடியும அவ விருபபம உணடாகபபெறறுப பின காமயோகம ஜனனயோகம இவறறைச செயது ஜனனாநதரததலவரூபனான ஆதமாவை ஸாகஷாதகரிகக பெறுவான

இவவாறு யோகததின ஸமபநதமுளள ஓவவொருவனும எநத நிலையில தழுவினாலும இறுதியில முகதியைப பெறறுவிடுவான.

[யோகத்தனில் முக்கியமும்] பகதியோகத்தைச செயப வன அளவற்ற பகதியோடு எம்பெருமானை கூணம பிரிந்தாலும உயிர்தரிக்க மாட்டாத நிலையுடையுய, பகவானை அடைந்து அநுபவிக்கப போவல கொண்டு மிக விரைபவுய, எம்பெருமானையே சேரில உபாவிபபவுதலின அவனே கீழ்கூறிய யோகிகளைக காட்டிலும மிகச சிறந்தவனுவன. அவன செயயும யோகமே முறகூறிய யோகங்களினும சிறந்ததாம

ஸாவேசுவானைபபறறிய யோகம சிறந்து நிறபதிலும வஸுதேவ புத்திரனுய அவதரித்த கண்ணன திருமேனியை இலக்காயகொண்டு அநுஷ்டிக்கும பகதியோகமே மிகச சிறந்ததாமென்று ஸூசிக்கபபட்டதாகின்றது.

இவ்விஷயங்களை ஆறுவது அத்யாயத்தில கண்ணன அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தான—என்றவாறு

நாக + அணை = நாகணை—தொகுத்தல, செயயுளவிகாரம 7

யொமாஹ்யாஸவியியெஷீ வதூபூர யொமவாய நே ।
யொமவிதிः ஸயொமஸ்ய வாரூப்யं ஷஷ்ட உச்யதெ ॥

இனி 7-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

333

தானின்ற வுண்மையைத தன்றனி மாயை மறைத்தமையுந
தானன்றி மாயை தனைத்தவிர்ப பான்விர கறறமையு
மேனின்ற பத்தாக ணுலவரின் ஞானித்தன மேனமைகளுந
தேனினற செங்கழ லானறெளி வித்தனன் பாதத்தணுக்கே. 8

உரை — தேன் நின்ற — தேன தங்கியிருக்கின்ற, செம் கழலான் — சிவந்த திருவடி (த தாமரை) யையுடைய கண்ணன, பாதத்தணுக்கு, அர்ஜுநனுக்கு, தான் நின்ற உண்மையை — (ஈசுவரனுகிய) தான (மற்ற வஸுதுவைக காட்டிலும) விலக்ஷணமாயுள்ள தத்துவத்தை, தன தனி மாயை — தனக்குச்சேஷமான ஒப்பற்ற பரகருதி, மறைத்தமையும் — மறைத்துநிற்பதும, தான அன்றி — தன்னைத தவிர, மாயைதன்னைத தவிர்ப்பான் — பரகருதியின ஸம்பந்தத்தை ஒழித்தற்கு, விரகு அறற்மையும் — உபாயம ஒன்று மிலலாதிருத்தலும, மேல நின்ற — (முன்னவருக்குப பின்னவர்) உயர்ந்தவர் என்னுமபடி நின்ற, பத்தர்கள் காலவரில (ஆர்த்தன

ஆததாததி, ஜிஜ்ஞாஸு, ஜ்ஞாநி எனற) பகதாகள நாலவரில, ஞானிதன் மேனமைகளும் — ஜ்ஞாநியின ஏறறஙகளுமு (ஆகிய இவறறை), தெளிவிததனன — தெளிவாக உபதேசிததான

[தானின்ற மறைத்தமையும்] ஸாவேசுவரன சேதந— அசேதநஙகளாகாடடிலும வேறுபடடவன, அவறறை தனகுச சேஷமாகக கொணடவன, அவறறுகுக காரணமாயிருபபவன அவை அவனிடதிலேயே லயதததையடைகினறன, அவனுகுச சரீரமாயிருகினறன அவன ஜ்ஞாநம முதலிய ஸகலமான திருககலயாணகுணஙகளுகும இருபபிடமானவன, எவவகையாலும அவனே மிகச சிறநதவன அவனைகாடடிலும சிறநதவன இலலை இதகையய அவனது பெருமையைச சேதநா அறியாதவாறு எமபெருமானால படைகபபடடு அவனுகுச சேஷமான மாயை மறைததுவிடுகினறது இமமாயையே பரகருதியெனபபடும இது ஸதது வமரஜஸ தமஸ எனனும மூனறு குணஙகளடஙகியது இதுவே சரீரம இநதரியம முதலியனவாக மாறுபாடடை அடைகினறது

[தானன்றி விரகற்றமையும்] இவவாறு எமபெருமானது பெருமையை மறைககும மாயையைக கடநது அவனை உபாவிபபதறகு உபாயம அவனது திருவடியைச சரணமடைவதேயாகும இநத மாயையை ஒழிகக எமபெருமானைச சரணமடைவததை தவிர வேறு உபாயமிலலை.

[மேனின்ற மேன்மைகளும்] எமபெருமானைச சரண மடைநது உபாவிககும புணயசாலிகள நாலவர அவாகளாவார— ஆததன, ஆததாததி, ஜிஜ்ஞாஸு, ஜ்ஞாநி எனபவர

(1) ஆர்த்தன்—ஐசுவாயததை இழநது பின அதை அடைய விருமபுமவன (2) அர்த்தார்த்தி—புதிதாக ஐசுவாயததைப பெற விருமபுமவன (3) ஜிஜ்ஞாஸு—பரகருதிஸமபநதமறற பரிசுததமான ஆதமஸவரூபததை அடைய விருபபுமவன (4) ஜ்ஞாநி—பகவானுககு அடிமையாயிருததலேயே இயலபாககொணட ஆதமஸவரூபததை அறிநது, பரகருதி ஸமபநதமறற அதை அநுபவிபபதுடன ஓயநதுவிடாமல பகவதநுபவததையே சிறநத பலனாககொளபவன இநத நாலவகையினரும வேறு தேவதையை உபாஸிககாமல எமபெருமானையே உபாஸிபபவராகள இவவுலகில பெருமபாலோர பழைய வாஸனையால அறிவுகெடடு அறப பலனுகாக இநதான முதலிய தேவதைகளைப பூஜிகினறனர இவவாறினறி எமபெருமானையே உபாஸிககும இநத நாலவகையினரை இவவுலகில காணபதுமு அரிதேயாகும இநத நாலவருளளும ஜ்ஞாநியின மேனமை சொலலுவதாரமனறு முதல மூனறு வகையினரும தாஙகள விருமபிய

பலனெப பெறுமவரை எமபெருமானிடம ஈடுபடடிருபபா, தாஙகள பலனை விருமபியதால அதறகுச சாதனமாகவுளள எமபெருமானிடமும அவாகள பகதியைக கொளளவேணடியதாயிறறு ஜஞானியோ எமபெருமானை தவிர வேறு பலனைக கனவிலும கருதாதவனதலின எபபொழுதும அவனிடமே ஈடுபடடிருபபன, அவனிடமே பகதியைக கொணடிருபபன மேலும ஜஞானிககு எமபெருமானமீது உளள காதலை அளவிடுக கூறுவதறகு அனைதையும அறியவும செயயவும வலலமைகொணட எம பெருமானாலும முடியாது அனறியும பகவானெப பிரிநது அவனை கூணமகூட உயிாதரிககமாடடான அவன இநநிலையிலிருபபதுபறறி எமபெருமானும அவனெப பிரிநது கூணமும உயிாதரிககமாடடானெனனுமபடி ஜஞானியைத தனககு உயிராகக கொணடுளளான பகவானுககு அடிமையாயிருததலே ஆதமாவின ஸவரூபமெனபதை அறிநது பகவானெச சரணமடைவதெனபது முன பறபல புணயஜநமஙகளாத தொடாநது பெறறவனுககே வாக கூடியதாகும இததகைய மஹாபாகயம பெறற ஜஞானியை உலகில காண பது அரிதினும அரிதாகும

இவவாதஙகளை ஏழாம அதயாயததில கணணன அாஜுநனுககு உபதேசிததான—எனறவாறு 8

ஸயாயுாதஂ பூகூபதஂாzஸ்ய திரொயிஂ ஸாரணாமகிஂ।
ஹகுலெஹஂ பூவொஜஸ்ய மெரஷ்யஂ ஸைஷி உவுதெ ॥

8-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

334 ஆராத செலவமு மாருயிா காணு மரும்பயனுமம
பேராது தன்கழறு கீழம ரும்பெரு வாழ்சசிகளுஞு
சோரா துகந்தவா தூமதி கொளவதுஞ் செயவனவுஞ
தேரா விசயனுக் குததிரு நாரணன் செப்பினனே 9

உரை:—திருநாரணன் — ஸ்ரீமஹநாராயணன ஆகிய கணணன, தேரா விசயனுககு — தெளிவுபெறுத அாஜுநனுககு, ஆராத — போதுமெனறு தோனறுத, செலவமும — ஐசுவாயததையும, ஆா உயிா காணும — அருமையான ஜீவனைக கணடு அநுபவிபபதாகிய, அரும பயனும — அருமையான பலனையும, தன் கழல கீழ் — (ஸா வேசுவராகிய) தன் திருவடியின கீழ, பேராது அமரும — பிரியாது இருகுதலாகிய, பெரு வாழ்ச்சிகளும — பெரிய வாழவுகளையும,

உரை — பண்டை மறைக்கு – அநாதியான வேதத்திற்கு, பகை என நின்ற – விரோதி என்னும்படி நின்ற, பாமதங்கள் – பிறமதங்களை, கொண்டவர் கொள்ளும் – கைக்கொண்டவரால் அடையப்படுகின்ற, பயன் ஒன்று இலது எனும் – பலன் ஒன்றும் இல்லை என்று அறிந்துகூறுமபடியான, கூர் மதியால்–ஸூக்ஷ்மமான புத்தியோடு, வண்ண துவரைக்த அரசான–அழகிய தவாரகாக்கரத்தினை காயகலுனை, நம் மாயனை – அதிசயச்செய்கையுடைய நம கண்ணனை, வானுலகில் – பரமபதத்தில, கண்டு களிப்பது எனும்–சேவித்து ஆநந்திப்பது எனற, காதல் ஒன்றை–ஆவல ஒன்றையே, கருதுவம் – எண்ணுவம

அநாதியான வேதத்திற்கு விரோதியாய் நிற்கும பிறமதத்தைப் பற்றியவாகள இம்மை மறுமைப்பயனை யாதுமிலாது வீண்பாடுபடுவதை யறிந்த நாம எமபெருமானைப் பரமபதத்தில அநுபவித்தலாகிய மஹா புருஷார்த்தத்தைப பெற ஆவலுடையோம்—என்றவாறு. 48

எண்சீராசிரியவிருத்தம்

202 கலந்திகழும் போகங்கள் கண்டு வெள்கிக்
காரியமும் காரணமும் கடந்து நாம்போய்க்
குலந்திகழும் குருக்களடி யடி மன்னுங்
குற்றேவல் லடியாவரிதங் குழாங்கள் கூடி
யலந்திகழ்ந்த திருமகளு மற்றி டத்தே
மன்னியமர்ந்த மகளாரு நீளா யாரு
நலந்திகழ வீற்றிருந்த நாதன்சீ பாத
நாமக்கிதுவே முடிபென்னை நன்ஞணி தேமே 49

உரை — கலந்து முகழும் – (விஷம் கலந்த தேன்போல துக்கத துடன) கலந்திருந்தது (அதனால) இகழப்படுகின்ற, போகங்கள் கண்டு வெள்கி–ஐச்வர்யமாகிய பாதகத்து வெடகமடைந்து (உபாயத்தை அநுஷ்டித்து), காரியமும் – (மஹான அஹங்காரம அல்லது சரீரம இந்திரியம முத லிய) காரியங்களையும், காரணமும் – மூலப்ரகருதியையும, கடந்து–தாண்டி, நாம் போய் – நாம (ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்கு) சென்று, குலம் திகழும் குருக் கள் – (அங்கே) கூட்டமாய ப்ரகாசிக்கின்ற (நம) ஆசாரியாகளின், அடி யடி – திருவடியை (நம் தலையில்) சூடி, மன்னும் குற்றேவல் – நிலையான கைங்கரியத்தைச் செயகினற, அடியவரிதம் – (நித்யஸூரிகளும முக்தாக ளுமாகிய) பாகவதாகளின, குழாங்கள் கூடி – கோஷ்டிகளில கூடியிருந்து, வலம் திகழும் திருமகளும் – வலப் பகத்தில ப்ரகாசிக்கின்ற லக்ஷ்மியுட

சோராது - குறைவுபடாது (பெறவேண்டுமென்று), உகந்தவர் - விரும்பிய அதிகாரிகள், தூ மதி கோள்வதும் - பரிசுத்தமான (தம்) மனத்தால் அறியவேண்டியனவும், செய்வனவும் - அநுஷ்டிக்க வேண்டியனவும் (ஆகிய இவற்றை), செப்பினன் - உபதேசித்தான்.

[ஆராத செல்வழம்] இந்த்ரன், ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் இவர்க ளுடைய போகங்களைக்காட்டிலும் மிகச் சிறந்துள்ள போகம் ஐசுவர்யம் எனப்படும். இதை விரும்புமவர் ஐசுவர்யார்த்திகளென்னப்படுவர். இழந்த செல்வத்தை அடைய விரும்பும் ஆர்த்தரும், நூதனமான செல்வத்தை விரும் பும் அர்த்தார்த்திகளும் இங்கு ஐசுவர்யார்த்திகள் என்று ஒரு வகுப்பாக்கப் பட்டனர்.

[ஆருயிர்காணும் அரும்பயனும்] ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் நீங்கிப் பரிசுத்தமான ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிப்பது கைவல்யம் எனப்படும். இதை விரும்புமவர் கைவல்யார்த்திகள் எனப்படுவர்.

[பேராது.....வாழ்ச்சிகளும்] எம்பெருமானுடைய திரு

னும், இடத்தே மன்னிய – இடப்பகுதியில் நித்யவாஸம் செய்கின்ற, மைந்ன மகளாரும் நீளையாரும் – பூமிப்பிராட்டியுடனும் நீளாதேவியுடனும், மலர்ந் திகழ – ஆநந்தம் மிகுமபடி, வீற்றிருந்த நாதன் பாதம் – எழுந்தருளியுள்ள எமபெருமானுடைய திருவடியை, நமந்த இதுவே நீடமாகும் – "வாசஞ் செய் இதுவே நிரீடமாகும்" என்னுமபடி, நண்ணிநேறும் – பொருந்தியிருக்கிறோம்.

மறறு – அசை

உலகசுகங்களை வெறுத்து, உபாயத்தை அநுஷ்டித்து, ஸம்ஸாரத்தி னினறு விடுபடடு, ஸ்ரீவைகுணடத்தில் நுழைந்து, பாகவத கோஷ்டியுள கலந்து, ஸ்ரீமந்நாராயணன திருவடிகளை முடியில் தரிக்கும் கைங்கரியம செய்வோம்—என்றவாறு 49

இனி மூன்று பாசுரங்களால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பரிபாலனத்தை ஆசார்யர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுந்தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்:—

கடலுலகளித்தருளி

203 மானங்க ளின்றி வகுத்துரைக் கின்ற மதங்களெலாந்
தானங்க ளன்று தரும நெறிக்கெதிர் தாழ்நெறியரின்
வானங் கவர்ந்து மறைமுடி நாடிய மாதவத்தோர்
ஞானங்க ளொன்ற நடக்கின்ற நல்வழி நாடுவமே. 50

[பாசுரம 50-முதல முடிவுவரை—நிகமநாதிகாரம]

உரை:— மானங்கள் இன்றி – (வேதம முதலிய) ப்ரமாணங்களைக் கொளளாமல், வகுத்து உரைக்கின்ற – (தோன்றியவாறு) நிரூபித்து வரைக்கு கின்ற, மதங்கள் எலாம் – மதங்களை அனைத்தும, தானங்கள் அன்று – இடங்களாகமபட்டன, என்று காய்ந்த பின் – எனறு ஸ்தாபித்த பின, வானம் கவர்ந்து – பரமபதத்தை ஆசைபபடடு, மறை முடி நாடிய – வேதாந்தத்தில முடிநாடி ஆராய்ந்த, மா தவத்தோர் – பெரிய தவமாகிய ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தவர்களான நம் பூர்வாசார்யர்களை, ஞானங்கள் ஒன்ற நடக்கின்ற – சாஸ்த்ரங்களை (ஒன்றுக் கொன்று விரோதமிலலாது) ஒருமுகமாயச் சேர்ந்தபடி நடக்கின்ற, நல் வழி நாடுவம் – சிறந்த மார்க்கத்தைப் பற்றுவோம

வேதத்தைத் தழுவாத எந்த மதநூலும் ப்ரமாணத்தைப் பேணிக்கொள்ளமாட் டாது என்று ஸ்தாபித்து, பூர்வாசார்யர்களை சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமிலலாதபடி ஒருமுகப்படுத்தி அதற்குத்தக அநுஷ்டிக்கும் முறையைக் கைக்கொளவோம்—என்றவாறு. 50

கட்டளைகலித்துறை

204 தன்னடிக் கீழல கேழையும் வைத்த தனித்திருமால்
பொன்னடிக் கேற்கின்ற புண்ணியர் கேண்மின் புகலறிவார்
முன்னடி பார்த்து முயலுத லாலவர் சாயையெனப்
பின்னடி பார்த்து நடந்து பெரும்பத மேறுவமே 51

உரை:— தன் அடிக் கீழ் – தன திருவடியின கீழ, உலது ஏழையும் வைத்த – ஏழுலகததையும நிறுததியாளகின்ற, தனித் திருமால் – ஒப் பறற எமபெருமானுடைய, பொன் அடிக்கு–அழகிய திருவடிகளை பெறறு அநுபவிப்பதறகு, ஏற்கின்ற–உரிமையுளள, புண்ணியர் – புண்யசாலிகளே! கேண்மின் ! – (நமகது நன்மையானதொனறைக கூறுகினறேன்) கேட்டி ராக. புகல் அறிவார் – உபாயஙகளின ஸவரூபததை அறிநத நம் ஆசாரயா கள, முன் அடி பார்த்து – தஙகள் பெரியோர அடிச்சுவடடைக கவனிதது, முயலுதலால் – (அதன்படியே நடகக) முயலுதலால, அவர் பின் சாயை என – (நாமும) அவாபின நிழல எனனுமபடி, அடி பார்த்து – (அவர் கள) அடிச்சுவட்டையே கவனித்து, நடந்து – (அவ்வாறே) நடநது, பெரும் பதம் ஏறுவம் – மிக உயாநத ஸதான (மாகிய பரமபத) ததை அடைவோம

சேதநா அனைவருக்கும மோகஷததைப பெற உரிமையுணடு ஆத லின நம பூாவாசாரயாகள கைகொணட வழியையே பினபறறி நாமும மோகஷானநதததைப் பெறுவோம—எனறவாறு. 51

எணசீராசிரியவிருததம

205 வையமெலா மிருணீக்கு மணிவி ளக்காய்
மன்னியநான் மறைமௌலி மதியே கொண்டு
மெய்யலது விளம்பாத வியாசன் காட்டும்
விலக்கில்லா நல்வழியே விரைந்து செல்வீ
ரையமற வறுசமயக் துறும்ப றுத்தோ
மணியாரங்க ராடியவர்க்கே யடிமை செய்தோ
மையகடல் வட்டத்துள் மற்றுந் தோற்றும்
வாதியர்தம் வாய்ப்பகட்டை மாற்றி னோமே. 52

உரை — ஐயம் அற – ஸநதேஹமிலலாமல, அறு சமயக் துறும்பு – ஆறு மதஙகளின் வலிமையை, அறுத்தோம் – ஒழிததுவிடடோம, அணி யாரங்கர் அடியவர்க்கே-அழகிய ஸ்ரீரஙகநாதனுடைய தாஸர்களுககே,அடிமை செய்தோம் – கைஙகாயம செய்யபபெறறோம. மைய கடல் வட்டத்துள்–

கருமையான கடல சூழுகத பூமியுள, மற்றும் தோற்றமும் — [illegible] படடுள்ள, வாதியர்தம் — வாதிகளுடைய, வாய்ப்ப பகடீ[illegible] — வாயில பேசசின ஆடமபரதனை, மாற்றினேம்—ஒழிநதோம,(நூதலால [illegible]), [illegible] எலாம்—உலகம முழுதுமட(உளள), இருள் நீக்குவ—(அஜஞானமா [illegible]) [illegible] போகசுகினற, மணிவிளக்காய் — ரதநதீபமாய, மன்னிய — [illegible], நான்மறை மௌலி — நானகுவேதஙகளின அநதததின, [illegible] ஜஞாநதனதையே (ஸாதநமாகக) கொணடு, மெய் அலது [illegible] — ஸதய(மான விஷய)ம தவிர வேறு பேசாத, வியாசன் [illegible] — வயாஸமஹாஷி (பரஹ்மஸூதரதனின மூலமாயக) காட்டிய, [illegible], இல்லா — (வேத) விரோதம இலலாத, நல் வழியே — [illegible] நிலையே, வினைந்து செல்வீர் — வேகதுடன செலலுவீராக

அறுசமயம்— 90-வது பாசுரவுரையிற காணக

பாதிவாதிகளின் மதஙகளைக கணடிதது நீதது[illegible] அவவிஷயதில ஸதேகம ஏறபட இடமிலலே வேதாநதமே [illegible] நிலை உலகிலுள அஜஞாநமாகிய இருளை போகுவிபபதை [illegible] வேதாநததின ஸாரதனைத நிரடடி பரஹமஸூதரமாக அரு[illegible] பகவான அவா காட்டிய வழியே செலவதே சிறநததாம — [illegible]

இப்பிரபநதத்தைத் தலைக்கட்டிய வகை போற்றுகின்றது —

எனைசீராசிரியவிருததம

206 கோதவமொன் றில்லாத தகவே கொண்ட
கோவீடலென வந்துலகி லவதிந் தன்று
தூதுவனு யொருகோடி மறைக ளெல்லாந்
தொடரீந்தோடத் தனியோடித் துயபாந் தீர்த்த
மாதவனூர் வடகோங்கில் வானி டாயிற்சீர்
வரிணிகைநன் னடங்கலும் மகிழ்ந்து வாழ்த்தி
போதிவைநாம் பொன்னயிந்தை நகரின் றோன்றி
புனைாத பாமதப்போர் பூரித் தோமே. 13

உரை — கோது அவம் ஒன்று(ம்) இல்லாத — குறறமே கொஞ்சமு மிலலாத, தகவே கொண்ட — கருணையையே (மீராக) கொணட, கோவீடல் என — மேகம எனனுமபடி, உலகில் வந்து — இவவுலகில அவதரித்து, அன்று — அககாலததில, ஒருவர்க்கு—பாஞ்சபாணடவரகளு, தூது நின்ற — நிகரறற தூதனஆன, ஒரு கோடி மறைகள் எல்லாம் — ஒப்பறற கோடி கணகளான வேதஙகளெலலாம, தொடர்ந்து ஓட — (தன பெருமையைப் புகழாது)தொடாந்து ஓடிவர, தனி ஓடி—(அதறகு அகப்படாமல தானே)தனி

யாகச்சென்று, தூயமம் தீர்த்த—(உலகினுடைய)துக்கத்தைப்போக்கிய,மாதவனர்—எம்பெருமான், பொன் அயிந்தை நகரில்— அழகிய திருவயிந்திரபுரத்தில் (கெய்வநாயகனாக அவதரித்த), வடகோங்கில் — வடபுறத்தில், வான் ஆற்றின் — பொருந்திய கருடநதியின், வண்ணிகை — புகழத்தகுந்த, நல் நடம் கண்டு — சிறந்த நடனத்தைக் கண்டு, மகிழ்ந்து வாழும்போது — ஸந்தோஷித்து எழுந்தருளியிருந்தபோது, முன்னாள் புணராத — முன்பு செய்யப்படாத, இவை பரமதப் பொருள் — இந்தப் பரமதபங்கங்களை, நாம் பூரித்தோம் — நாம் தெளிவாக்கினோம்

திருவயிந்திரபுரத்தில் ஸ்ரீகருடனை கெய்வநாயகனாக அவதரித்து வடபுறத்தில் பெருகுகிற கருடநதியை அலைகளை அன்பர்களை நடனமாடுவதைக் கண்டு மகிழ்ந்து எழுந்தருளியிருந்த ஸமயத்தில் அவனைக் கண்டு களித்த நாம், பிறமத கொள்கைகளில் ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய ஸ்ரீஸூக்திகளால் கண்டிக்கப்பட்ட அம்சங்களைத் தவிர, இன்னும் ஆக்ஷேபிக்கக்கூடிய பல அம்சங்களையும் கண்டித்துப் பரமதபங்கத்தைப் பூர்த்திசெய்தோம்— என்றவாறு

[இவ்வாறு பதவுரையும் கருத்துரையும் எழுதி வியாக்கியானத்தையே தழுவி இங்கு எழுதப்பட்டன இவ்வியாக்கியானத்தின் பிறபகுதிகளுக்குப் பொருள்கொள்வதில் சிறுசில இடர்கள் உள ‘கொங்கு’ என்னுஞ்சொல் பக்கம் என்ற பொருளைத் தருவதாகத் தமிழ் நிகண்டுகளிலோ இலக்கிய நூல்களிலோ காணப்படவில்லை மேலும் ‘வானி’ என்னுஞ் சொல் பவானி நதியையோ அமராவதிநதியையோ கூறுமேயன்றிப் ‘பெருகுகிற’ என்னும் பொருளைத் தருமாவென்பதும் தமிழ். ‘வண்ணிகை’ யென்னுஞ் சொல் ‘வாணிகத்தைத் தருந்த’ என்ற பொருளைக் கொடுப்பதும் ஆராயவேண்டியதாகும். இவ்வினம் இடர்கள் முன்னதாகவே பிறபகுதிகளுக்குப் பின்வருமாறு பொருள்கொள்ளுதல் சிறக்குமென்பதும் பலர்—

வடகோங்கில் — கொங்குநாட்டின் வடபுறத்தில், வான் ஆற்றின்— பவானிநதி(க்கரை)யினைக்கண், மாதவனர் — ஸ்ரீகருடனனுடைய, வண்ணிகை நல் நடம் கண்டு— வேகம் பூண்டு ஆடுவதுபோன்ற சிறந்த நடனத்தை ஸேவித்துக்கொண்டு, நாம் மகிழ்ந்து வாழும்போது — நாம் மகிழ்ச்சியுடன் வசிக்குங்காலத்தில், பொன் அயிந்தை நகரில் — அழகிய திருவயிந்திரபுரமென்னும் நகரத்தில், முன் நாள் புணராத — முன்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டுக் கூடிவரப்பெறாத, பரமதப் பொருள் இவை—பரமதபங்கம் செய்கின்ற இந்த ஸூக்திகளை, பூரித்தோம் — பூர்த்திசெய்தோம்.

கொங்குநாடு எனபது கோயம்புத்தூர்—சேலம் ஜில்லாவைச் சார்ந்தும், மைசூரிலுள்ள ஒரு பகுதியுமான தமிழ்நாடு [தமிழ் அகராதி.]

பரமதபங்கம, திருவயிந்திரபுரத்திலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தும நடுவில கலாபம முதலிய இடையூறுகளால பூர்த்திசெய்யப்பெறாமலிருந்து, ஸ்ரீதேசிகன கொடுகுநாட்டில எழுந்தருளியிருக்கநேரிட்டு அப்பொழுத பூர்த்திசெயயப்பட்டிருக்குமென்றும சிலர் கருதது உரைப்பர்.]

[இவ்வாறு, பொருள கொள்ளுமிடத்தும, ஸ்ரீதேசிகன் பவானி நதிக்கரையில பரமதபங்கத்தைப் பூர்த்திசெய்வித்த ஸ்தலம இதுவென்று விளங்காமலிருக்கின்றது மேலும அங்கே எம்பெருமானுடைய ஸந்நிதி இருந்த வரலாறும புலனாகவில்லை. ஆதலின பின்வருமாறு பொருள் கொள்ளத்தக்குமாவெனப் பெரியோர ஆய்க—

வடகோங்கில் வான் யாற்றின் – வடக்கேயுள்ளத்தும் பரிமளம மிக்குந்தமான சிறந்த (யமுனா)நதி(க்கரை)யினக்கண, மாதவனார் – கண்ணன் (செய்தருளிய), வண்ணிகை நல் நடம் – வேஷம பூண்டு ஆடுவதுபோன்ற சிறந்த நடனத்தை (ராஸக்ரீடை முதலிய திருவிளையாடல்களை), பொன் அயிந்தை நகரில் – அழகிய திருவயிந்திரபுரமென்னும நகரத்தில, நாம் கண்டு மகிழ்ந்து வாழும்போது – நாம் ஸேவித்துக்கொண்டு மகிழ்ந்து வணிக்குங்காலத்தில, முன்னுள் புணராத பரமதப்போர் இவை – இக்கற்கு முன்பு அமையாத பரமதபங்கமாகிய இந்தச் சிறந்ததை, பூரித்தோம் – முற்றுவித்தோம.

இதனால, முன்பு சிருஷ்ணவதாரத்தில யமுனாநதிக்கரையில தான செய்தருளிய பல திவ்யசேஷ்டிதங்களையெல்லாம தெய்வநாயகன் திருவயிந்திரபுரத்திலேயே தமக்குக காட்டியருள, அவ்வநுபவத்தால மிக மகிழ்ந்திருந்த நிலையில அபூர்வமான இப்பிரபந்தம் முற்றுவிக்கப்பெற்றது— என்றவாறு]

53

இங்ஙனே பிறமதங்கள் அனைத்தையும் கண்டிக்குமாறு அருள்புரிந்தருளிய திருவாழியாழ்வானுடைய பதினாறு திருக்கைகளின் வலிமையையும் பெருமையையும் பேசிப் பிரபந்தம் தலைக்கட்டப்படுகின்றது—

பதினாறுசோசசந்தவிருத்தம

207 திகிரிமழு வுயர்தந்தந் தண்டங்து சம்பொறி
சிதறுசத முகவங்கி வாள்வேல மர்ந்ததுந்
தெழிபணில சிலைகண்ணி சீரங்க செவ்விடி
செழியகதை முசலந்தி சூலந்தி கழ்ந்தது

மகிலவுல தகள்கண்டை யாயோர லங்கலி
லடையவடை விலிலங்க வாசின்றி நின்றது
மடியுமரு கணையுமர வாமென்ன நின்றடி
யடையுமடி யரையன்பி னலஞ்ச லென்பது

மகிழுமம ரர்கணங்கள் வானங்க வர்ந்திட
மலியுமசு ரர்புணர்த்த மாயந்து ரந்ததும்
வளருமணி மணிமின்ன வானந்தி கொண்டிட
மறைமுறைமு றைவணங்க மாறின்றி வென்றதுந்

சிகியிரவி மதியமுமிழ் தேசுந்த வெண்டிசைத்
திணிமருள்செ கவுகந்து சேமங்கள் செய்ததுந்
திகழரவ ணையரங்கர் தேசென்ன மன்னிய
திரிசுதரி சனர்செய்ய வீரெண்பு யங்களே 54

உரை — திசிரி – சககரமும, மழு – மழுவும், உயர் தந்தம் – மனமைபொருந்திய ஈட்டியும, தண்டு – தணடாயுதமும, அங்குசம் – ாவெடடியும, பொறி சிதறு சதமுக அங்கி – தீபபொறிகளைச சிதறுகின்ற தமுகாகனியும, வாள் – வாளும், வேல் – வேலும (ஆகிய ஆயுதங்கள), மர்ந்ததும் – பொருந்திய இடமும,

தெழி பணிலம் – ஒலிக்கின்ற சஙகமும, சிலை – லலும, கண்ணி – ாசமும, சாரங்கம் – கலபபையும், செவ்விடி – சிவந்த வஜராயுதமும, ாழிய கதை – செழுமையுளள கதையும, முசலம் – உலகைகையும, ூலம் – த்ரிசூலமும (ஆகிய ஆயுதங்கள), திகழ்ந்ததும் – பரகாசிகுமிடமும,

அகில உலதகள் – ஸகலலோகஙகளும, ஓர் அலங்கலில் – ஒரு ாலையில், கண்டையாய் – மணிகளாய, அடைய – முழுவதும, அடை ில் – வரிசையாக, இலங்க – பரகாசிகுமபடி, ஆசு இன்றி – குறறம் லலாது, நின்றதும் – நினற இடமும,

அடியும் அருகணையும் ஆம் – திருவடிநிலை(பாதுகை)யும பக்கததே ாய்நதுகொளளுமம அணையும ஆகின்ற, அரவு என்ன நின்று – ஆதிசேஷன் பால கைங்காயததில ஈடுபடடவா) என்னும்படி நின்று, அடி அடையும் டியை – திருவடிகளைச் சரணமடையும பாகவதாகள, அன்பினல் — வாகளிடம உளள) அனபினை, அஞ்சல் என்பதும் – அஞசவேண்டா மன்று அபயப்ரதானம செயவனவும,

மகிழும் அமரர் கணங்கள்—மகிழ்வுள்ள தேவாகூட்டங்களின, வானம் கவர்ந்திட — ஸ்வாகலோகத்தைக கொள்ளையிடுவதற்காக, மலியும் அசுரர் புணர்த்த — ஒன்றுகூடிதிரண்ட அஸுராகள செயத, மாயம் தூர்ந்ததும்— மாயசசெயல்களை ஒழித்தனவும,

வளரும் அணி — நிறைந்துள்ள திருவாபரணங்களிலுள்ள, மணி மின்ன — ரத்நங்கள் ப்ரகாசிக்க, (அந்த பரகாசத்தால்) வான் அந்தி கொண்ட திட — ஆகாசம செவ்வானம கொண்டாற்போல ஆக, மறை — வேதம, முறை முறை வணங்க — வகைவகையாகப போற்றி வணங்கிநிற்க, மாறு இன்றி வென்றதும் — பகைவர மீதமின்றி ஜயித்தனவும,

சிகி — அக்நியையும, இரவி — ஸூர்யனையும, மதியம் — சந்தரனையும, உமிழ் — கக்குகின்ற, தேசு—தேஜஸ்ஸை, உந்த — வீசியெறிதலால, என்ன திசை — எட்டுத திசையிலும, திணி மருள் செக உகந்து — அடர்ந்த அஜ்ஞாநம ஒழியுமபடி (செயய) மனங்கொண்டு, சேமங்கள் செய்ததும் — உலகிற்கு) க்ஷேமங்களைச செயதனவும,

திகழ் அரவு அணை — ப்ரகாசிக்கின்ற ஆதிசேஷனைகிய படுக்கையையுடைய, அரங்கர் — ஸ்ரீரங்கநாதருடைய, தேசு என்ன மன்னிய — தேஜஸை (வடிவெடுத்துவந்தது) எனனுமபடி ஸ்திரமாயிருந்த, திரி சுதரிசனர் — சுழலகின்ற திருவாழியாழ்வானுடைய, செய்ய ஈர் என்ன புயங்கள் — சிவந்த பதிலுறு திருக்கைகளும ஆம

பரமதங்களைக கண்டிக்கும்போது திருவாழியாழ்வானது அருள பெற்றவதற்காக இப்பிரபந்ததின் முதல - கடைசிப்பாசுரங்களிலும அவர பெருமையே பேசப்பட்டது.

திருவாழியாழ்வானுடைய திருக்கைகளில, மாலையில மணிகள்போல உலகமுழுவதும அடங்கியிருக்கின்றது அதற்குக்கைகள திருவநந்தாழ்வானைப்போல பகவதகைங்கர்யத்தை விரும்பிச சரணமடையும பாகவதாகளுக்குக கருணையுடன அபயப்ரதானம் செய்கின்றன, தேவாகளின செலவத்தைக் கொள்ளையிடும அஸுராகளை ஒழிக்கின்றன, மற்றப பகைவரையும அழிக்கின்றன, தம தேஜஸ்ஸால உலகில அஜ்ஞாநத்தைப போக்கி க்ஷேமத்தைக கொடுக்கின்றன, ஆதலின அவற்றின பெருமை பேசற்பாலதன்று—என்றவாறு 54

'தரிசூலம' என்னுஞ்சொல 'திசூலம' என மருவிற்றன்றது.

பரமதபங்கம-உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீஉவே நிமோஹநஜஹாஜெஸிகாய நமஃ

ஸ்ரீ:

மெய்விரதமாஹாத்ம்யம்-உரை

சீராதூபபுல திருவேங்கடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

தனியன

ஸாகரநாஜஜயாவாதும்

தொழிகழ்

சீரொளிறு

வாழ்வு

[விஷயசுருக்கம்]

ஸத்யவ்ரதமாஹாத்ம்யம் என்று ஒரு ராஹஸ்யம் ஸ்ரீதேசிகனால் மணி ப்ரவாளநடையில் அருளிசெய்யப்பட்டுளது அதிற் சேர்ந்த பாகுபாங்கள் அடங்கப்பெற்றது இப் பிரபந்தம் மெய்விரதம்—ஸத்யவ்ரதம் இந்த க்ஷேத்ரம் காஞ்சீபுரம், ஹஸ்திகிரி, பெருமாள்கோயில் எனவும் வழங்கப் பெறும் இந்த க்ஷேத்ரத்தில் அநுஷ்டிக்கப்படும் வ்ரதங்கள் முதலிய புண்ய கர்மங்களுக்கு உடனே பலன்கிடைப்பது நிச்சயமாதலின் 'மெய்விரதம்' எனப் பெயர் வந்தது. இந்தத் திவ்யதேசத்தில் போகநாளாளன் திருவவ தாரம் செய்த வரலாற்றை இப் பிரபந்தத்தால் நாம் நன்கு அறியலாம்

மூன்றெருகால ப்ரஹ்மா நேரில எடபெருமானை ஸேவிக்கச்சிருமழி முயன ரென, ஜகமாகதரபாபதனால காயம கைகூடவிலலை, மிக வருந்திப பாரத க்ஷேத்ரத்திற்கு வந்து கடுந்தவம புரிந்தான அப்பொழுது ஆகாயத்தில ஓர அசரீரிவாக்குப் பிறந்தது ஸத்யவ்ரதமென்னும க்ஷேத்ரம சென்று அதனி ன்னியை யாகவேதியாகக்கொண்டு அசுவமேதயாகம புரியுமாறு அது ட்டளையிட்டது. உடனே ப்ரஹ்மா தேவசிற்பியான விசுவகர்மாவை அழைத்து யாகவேதியை அங்கு அமைக்கக கட்டளையிட்டான. சிற்பியும் அவ்வாறே செய்துமுடித்தான ப்ரஹ்மாவும அங்குக காஞ்சியென்ப பெயரிட்டு அங்கு அசுவமேதயாகம செய்யத்தொடங்கினன

ப்ரஹ்மாவின் பத்னி ஸரஸ்வதி பிரிவையால்லாததால கணவனைப் பிரிந்து தனியே சென்று ஸரஸ்வதியென்னும நதியின் கரையில தவம்புரிந்து

கொண்டிருந்தான். மனைவியைப் பிரிந்தவனுக்கு யாகம்செய்ய உரிமையில்லை யன்றோ? ஆதலால அவளை அழைத்துவருமாறு பரஹமா தன் புத்திரனை வஸிஷ்டனை அனுப்பினன் அவன தன் தாயிடம் சென்று தந்தையின் கட்டளையைக கூறித தனனுடன வருமபடி அழைததான் அவள் வர மறுததாள. வஸிஷ்டன திருமபிவநது, நிகழ்ந்ததைத தனதையிடம கூறி னன ப்ரஹமா ஸாவித்ரி முதலிய மறற மனைவியரை வைத்துக்கொண்டு யாகதனைதத தொடங்கினன.

அஸுராகள, தேவாகளின் நன்மையைப் பொறுதவாகளன்றே? அவாகள் இநத யாகத்தைக கெடுகக எண்ணி, ஸரஸவதியிடம் போய் "உன கணவன உனனை அவமதிதது யாகம நடததுகினறான்" என்று கூறினா. அவளும கோபிதது ஒரு நதியாகப் பெருகி யாகசாலையை அழிகக முற்பட்டாள. இதுகணட எமபெருமான் ஓா அணையாகத தானே குறுககே பளளிகொண்டான. ஸரஸவதியும கோபம தணிநது தன கணவனிடம் வநதாள. ப்ரஹ்மா அவளையும சோத்துககொணடு யாகதனை நடத்தினன.

முடிவில ப்ரஹமா அகநிபில் வபையை ஹோமம்செய்தான். உடனே யாகவேதியின் மததியிலிருநது ஒரு பெரிய தேஜஸ்ஸும, அதன நடுவில புணயகோடி எனனும விமானமும தோன்றின. அவ்விமானதனை நடுவில் பேரருளாளனும ஆவிாபபவிததான. ப்ரஹமா ஆனநதக்கடலில மூழ்கி அவனை நன்றுயநுபவிததுத துதிததான பேரருளாளனும் வேணடிய வரம கேட்குமாறு ப்ரஹமாவைக கடடளையிட்டான. ப்ரஹமா அதகேயே எழுநதருளியிருகுமபடி வரம கேட்டான் பகவானும் இசைந்தான். பின் ப்ரஹ்மா யாகதனை முடிதது எமபெருமானிடம் விடைபெற்று ஸத்ய லோகம சென்று பகவததியானததிலேயே மூழகிகிடந்தான.

[இவவரலாற்றை ஸ்ரீதேசிகன அநதநத ஸநதாப்பதனதிற்கு ஏற்ற பாக் களில பாடியிருகுமை அழகை நமமால வாணிகமுடியாது ஸரஸ்வதிதேவி ப்ரஹ்மாமீது கோபங்கொணடு ஆவேசததுடன் யாகதனைக கெடுககவரும முறையைக கூறும் பாசுரதனைக கவனிகுமபோது அவளுடைய ஆவேசத தையும் கோபதனதையும நேரில காணபதுபோலிருககின்றது பேரருளாள னின் திருமேனியழகையும, அவன் இருபிராட்டிமாருடன காட்சியளிப் பதையும் தக்க உதாஹரணங்களுடன் வாணிதனிருகுமை அழகு நம உள்ளத தைக கொளளைகொளகின்றது இதனுள ஸ்ரீபாஷ்யதனின பதினறு பாதங்க ளின் ஸாராாத்தங்களையும ஒரே பாசுரதனில அமைதது அருளிசசெய்திருக குமை வலலமைக்கு ஈடேழுலகையளிததாலும ஈடாமோ? அதிகம கூறுவா னேன்? இதன பெருமை அநுபவிததே அறியறபாலது]

வெண்பா

208 வாழீ யருளாளர் வாழியணி யத்திகிரி
வாழி யெதிராசன் வாசகத்தோர் — வாழி
சரணை கதியெனுஞ் சார்வுடன்மற் றென்றை
யாணைகக் கொள்ளாதா ரன்பு. 1

உரை — அருளாளர் – பேரருளாளர், வாழி – வாழுக, அணித்திகிரி – (பூமிக்கு) அலங்காரமான ஹஸ்திகிரி, வாழி–வாழுக, எதிராசன் வாசகத்தோர் – ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸூக்திகளில் ஈடுபட்டவர், வாழி–வாழுக, சரணகதி என(ன்)னும் சார்வுடன் – ப்ரபத்தியென்னும உபாயத்துடன, மற்று ஒன்றை – வேறு ஒன்றை, ஆணைக – உபாயமாக, கொள்ளாதார் அன்பு – கொளளாதவர்களுடைய பக்தி, வாழி – வாழுக

பேரருளாளனும, அவன எழுந்தருளியுளள ஹஸ்திகிரியும, ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும, பரபத்தியையே உபாயமாகக கொணடவர்களுக்குப பேரருளாளனிடமுளள ஈடுபாடும் நீடுழிவாழுக என்று மங்களாசாஸனம செயதவாறு 1

எணசீராசிரியவிருத்தம்

209 என்மடைசையுங் கடலேழு மலைக ளேழ
மீரேழ வையகமும் படைத்தி லங்தும்
புண்டரிகத் தயன்புணர்த்த பெரிய வேள்விப்
புனிதநறும் போக்கியத்தை யுவந்து வந்து
தொண்டையெனு மண்டலத்தி னடுவிற் பாரிற்
றாநிலமெய் விரதத்துத் தோன்றி நின்ற
கொண்டலநட் துணமேநாங் கூறு கின்றேங்
கூர்மதியீர் குறியாகக் கொண்மி னீரே. 2

உரை — கூர் மதியீர் ! – கூரமையான அறிவுபெறறவர்களே ! என் திசையும் – எடடுத திசைகளையும, கடல் ஏழும் – ஏழு ஸமுத்ரங்களையும, மலைகள் ஏழும் – ஏழு குலபாவதங்களையும், ஈர் ஏழ வையகமும்– பதினகு லோகங்களையும, படைத்து – ஸருஷ்டித்து, இலங்தும்–பரகாசிபபனும, புண்டரிகத்து அயன் – (எமபெருமானுடைய நாபிக) கமலத்து இருபபனுமான பரஹமாவால, புணர்த்த – நடத்தபபட்ட, பெரிய வேள்வி – பரியய(அசுவமேத)யாகத்தின, புனித நறும் போக்கியத்தை – பரிசுத்தமான ஸோமயுளள ஹவிஸ்ஸை(ப பெறுவதற்கு), உவந்து வந்து – மகிழ்ந்து

வந்து, பாரில் – பூமியில், தொண்டையெனும் மண்டலத்தின் நடுவில் – தொண்டைமண்டலமென்னும தேசத்தின நடுவில, தூ நிலம் – பரிசுத்தமான ஸ்தலமாகிய, மெய்விரதத்து – ஸ்தியவரதமென்னும் கூரத்தாழ்வானில, தோன்றி நின்ற – அவதரித்து நிலைபெற்ற, கோண்டல் – (போருளாளனென்னும) மேகத்தின, அருள் குணமே – கருணையென்னும குணத்தையே, நாம் கூறுகின்றேம்– நாம (இப்பிரபந்தத்தில) பேசுகின்றோம, நீர் – நீங்கள, துறியாகக் கொள்ளுமின்–(இதனை க) கவனத்துடன அறிந்துகொள்க

எம்பெருமானுடைய திருநாபிகமலத்தில பிறந்த ஸகலலோகங்களையும படைக்கவல்ல பரஹ்மா எம்பெருமானைக் குறித்த ஸ்தியவ்ரதக்ஷேத்திரத்தில செய்த பெரிய அசுவமேதயாகத்தில ஹவிஸ்ஸைப் பெறுவதற்காக அங்கு அவதரித்த பேரருளாளனுடைய பெருமையை ரஸிக்களும பாகவதர்களும கூரிய அறிவுள்ளவர்களுமான நீங்கள அனைவரும் கேட்டு மகிழ வேண்டும இதற்காக மனத்தில கருத்தும, வாக்கில ராகமும, கையில தாளமுமாகப் பொருந்தவேண்டுமென வகுத்த பரதசாஸ்த்ரத்தை தழுவிய பண்ணும இசையும அமையுமாறு பேரருளாளனைப்பாடுகின்றோம நீங்கள அனைவரும கருத்துடன கேட்பீராக — என்றவாறு.

எட்டுத்திசைகளை 84-வது பாசுரவுரையிலும, ஏழுகடல்களை 120-வது பாசுரவுரையிலும காண்க

ஏழுமலைகள்– மஹேந்த்ரம, மலயம, ஸஹ்யம, சுக்திமான், ருக்ஷம, விந்த்யம, பாரியாத்ரம என்பன

பதினேழ் உலகங்கள்– அதல, விதல, ஸுதல, தராதல, மஹாதல, ரஸாதல, பாதாலங்கள என்பன கீழுலகம ஏழ, புவ, ஸுவ், மஹ, ஜந, தப, ஸ்தியம என்பன மேலுலகம. 2

[வேதாந்தங்கள ஸகலலோகத்திற்கும மிக்க நன்மையையே உபதேசிப்பனவாகும் அவற்றின பொருளைப புராணங்கள தெளிவுபடுத்துகின்றன. அவற்றுள பாஹ்மாண்டபுராணம மிக முக்கியமானதின முற்பட எண்ணப்பட்டதாகும அதில ஸ்தியவ்ரதக்ஷேத்ரத்தின மேன்மையை விளக்கும வாயிலாகப் பேரருளாளன பெருமை விவரித்துக்கூறப்பட்டுள்ளது.]

210 செந்தொடை – வெண்டுறை

வம்மின் புலவீ ரருளாளப் பெருமா னென்று மருளாழி
யம்மா னென்றுந் திருமகளைப் பெற்றுமெ னெஞ்சங் கோயில்கொண்ட
பேரரு ளாளன் றும்மியப்பா விருந்தா தும்படி கைபுரண்ட
கருணைக் கடலை யிவ்வண்ணம் பேசுவீ ரீதென்ன பாங்கே. 8

உரை — புலவீர் – புலவாகளே ! வம்மின் – வாருங்கள். ருளாளப் பெருமாள் என்றும் – அருளாளப் பெருமாள எனறும், ருளாழியம்மான் என்றும் – அருளாழியமமான எனறும, தீரு ாளப் பெற்றும் – பிராடடியைத தேவியாகககொணடதுமனறி, என் ாஞ்சம்– என மனததை, கோயில் கொண்ட – வாஸஸதலமாகககொணட, ாருளாளர் என்றும் – பேரருளாளா எனறும, வியப்பா–ஆசசாயமாய், ந்து ஊதும்படி – விருதுகளைக கூறிமுழஙகுமபடி னற, கை புரண்ட ணக் கடலை – கரை புரணடுபெருகும கருணைக கடலான எமபெரு னை, இவ்வ ாஸனம் – (நாம பேசுகினற) இமமுறைதானே, பேசுவீ – ங்களும) பேசுவீர்களாக ஈது – (அஙஙனமனறி அறபவிஷயஙகளைப பேசு ர்ற) இதனமை, என்ன பாங்கு – எனன நோமை ?

புலவாகளே ! வாருஙகள. பேரருளாளனுடைய கருணையெனும் னதனதைப பறறி ஆழவா முதலிய பாமபாகவதாகள பல விருதுகளைக தி முழஙகுகினறனா. அததகைய கருணைககடலான பேரருளாளன பெரு மையை நாம பேசுவதுபோல நீஙகளும பேசி உயவீர்களாக இஙஙனமற் றபமான விஷயஙகளில ஈடுபடுவது நோமையனறு—எனறவாறு.

'அருளாளப் பெருமாள' 'அருளாழியமமான' 'பேரருளாளா' ாபன கருணையெனும குணததின காரணமாக அததிகிரியெமபெருமா ருகு வந்த திருநாமஙகள. 3

கடடளைகலித்துறை

1 ஒன்றே புகலென் றுணர்ந்தவர் காட்டத் திருவருளா
லன்றே யடைக்கலங் கொண்டநம் மத்தி கிரித்திருமா
லின்றே யிசையி னிணையடி சேர்ப்ப ரினிப்பிறவோ
நன்றே வருவ தெலாநமக் குப்பர மொன்றிலதே 4

இதன உரையை 18-வது பாசுரததில காணக.

பேரருளாளனதிருவடிகளில பரமயாஸதைதைச் செய்து மோகஷதைக ாபாதததிருக்கும நாம இனிப் பலனைக கருதி ஒனறையும செய்யவேண வாயினும, இஙகு இருககும நாள நறபொழுது போக்கி மனமகிழப ாருளாளன பெருமையைப பேசுகின்றோம—என்றவாறு 4

கட்டளைகலித்துறை

2 வம்பவிழ் போதமர் மாத ருகந்தவம் மாநிதியைத்
தன்பல மேகொண்டு காணக் கருதிய தாமரையோன்
முன்பல தூற்றத்து வல்வினை மொய்க்க முகிழ்மதியா
யம்புலி வேண்டிய பாலனைப் போல வழுதனனே 5

உரை — வம்பு அவிழ் – வாஸனையுள்ள மலர்ந்த, போது அமர் – புஷ்பத்தில வஸிகின்ற, மாதர் – பிராட்டியின், உகந்த – அனபுக்கு உரியனை, அம் மா நிதியை – பெரிய புதையலபோனற அவவெம்பெரு மானை, தன் பலமே கொண்டு – தன்னுடைய யோகபலததையேகொணடு, காணக் கருதிய தாமரையோன் – ஸாக்ஷாதகரிகக நினைதத ப்ரஹமா, ஈன் பல தூற்றத்து – மூனபு பல அபசாரஙகளால ஏறபடட, வல் வினை மோய்க்க – வலிய காமஙகள் நெருகக, முகிழ் மதியாப் – சுருஙகிய அறிவுடையனும், அம்புலி வேண்டிய – (எடட முடியாத) சநதரனைப் பிடிதது தருமபடி விரும்பிய, பாலனைப்போல – குழநதையைபபோல, அழுதனன் – (தன எணணம நிறைவேறுமையால) அழுதான்.

ஸாவேசுவரன, மஹான் அஹங்காரம் என்ற வரிசையில ப்ரஹ மாணடம வரையில உளள வஸதுகளையும பின ப்ரஹமாவையும் படைதது, ப்ரஹ்மாவாகிய சரீரததில தானே அநுபரவேசிதது மறற ஸகலவஸதுகளையும படைதது, தன வயிறறுதிதத மகனைப்த தனகு நேரே சிஷயனை ப்ரஹமாவைப் பதினன்கு உலகஙகளுககும தலிவரைகளி யருளினை. இவவதிகாரமபெறற பரஹமா, தனனுடைய உயாபிறவியையும், ஒரேகாலததில நான்குமுகஙகளாலும வேதஙகளை ப்ரவசநம செய்தலையும, ஸரஸவதிக்குக் கணவனபிருததலையும, நானகு வாணஙகளையும் படைதத பலவகைப்பட்ட ஸாமாதநியதததையும நினைநது, தனக்கு நிகா ஒருவரும இலலையெனக கருதி, சுதநதிரசசெருககுக் கொணடான. இததகைய காவமகொண்ட அவன, எலலாப் பொருள்களிலும அநதாயாமியாய் நிற்கும ஸாவேசுவரனைத் தன் சக்தியால யோகம செயது ஸாக்ஷாத்கரிக்க லாமென நினைதது முயன்றன. அப்பொழுது எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத காரிப்பதறகு விரோதியாயுளள ஒரு பிரபலமான காமம அவனை யோகத்தி னினறு விலக்கிவிட்டது. பின் அவனது அறிவு மழுஙகி, வானததி லுளள அமபுவியைப பிடிக்க விரும்பி அது கூடாமையால அழுதுநிறகும் சிறுவனைப்போல அவன் புலமபினன்.

நான்து வருணம்— பராஹமணா, க்ஷதரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்பன. 5

கட்டளைக்கலிததுறை

213 அடங்காக் காணங்க ளாந்துட னேறு மடக்கிழன
நெடுங்கால மீந்நில மேநிலை யாப்பூண்டு நீடுறைவான்
சடங்காற் பெரிய தவங்கள்செய் தேனென்ன தன்மையிதென்
றிடங்காத் திருந்த திசைமுகன் றன்னை யிகழ்ந்தனனே. 6

உரை — இடம் காத்திருந்த – (தனதுடைய ப்ரஹ்ம)பதவியை (வழு வாது) ரக்ஷித்துக்கொண்டிருந்த, திசைமுகன் – ப்ரஹ்மா, நெடுங் காலம்–நீண்டகாலம, இந்நிலமே – இந்த ப்ரஹ்மலோகத்தையே, நிலையாப் பூண்டு – ஸ்திரமாயிருப்பதாகக்கொண்டு, நீடு உறைவான் – நெடுநாள (அப்பதவியில்) வாழவிரும்பி, முனம் – முன்பே, அடங்காக் காணுங்கள் – அடங்காத இந்த்ரியங்களாகிய, ஐந்துடன் ஆறும் அடக்கி– காமேந்த்ரியங்கள ஐந்துடன் ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள ஆறையும அடக்கி, சடங்கால் பெரிய – வ்ரதங்களால பெரிய, தவங்கள் செய்தேன் – தபஸ்ஸுகளைச செய்தேன், இது என்ன தன்மை என்று – (நான் செய்த) இக்காரியம எத்தகையது? (எவ்வளவு இழிவானது?) எனறு, தன்னை இகழ்ந்தனன் – தன்னையே வெறுத்துக்கொண்டான.

இப்படிக கலங்கின பரஹ்மா "என்னே !! என்னே !!! ஸாவாந்தா யாமியான ஸாவேசுவரனைப்பற்றி நான செய்யும யோகம கூடிவராத காரணம் யாது?" எனறு ஆராய்ந்து, குரங்குபோல சஞ்சலமான மனம தெளிவடையாதிருப்பதே காரணமாமெனத துணிந்து இந்த மனக்கலக்கத்திற்குக் காரணமான காமத்தைக் கழிக்காமல் இத்தனைநாளும் என்ன காரியம செய்தேன ? இந்தப் பதவியையே சாசுவதமெனக கருதி இந்த்ரியங்களை அடக்கிப் பெரிய தவமபுரிந்து வீணே சரீரத்தையும துன்புறுத்திக் கொண்டேன என்று நெஞ்சுருகிக் கண்ணீர் சொரிந்து நெடுமூச்செறிந்து நிலத்தைப் பார்த்திருந்து தன்னையே வெறுத்துக்கொண்டான்–என்றவாறு.

எண்சீராசிரியவிருத்தம

214 விண்ணுலகில் வீற்றிருந்த மேன்மை யாலும்
வேதங்க ளீரிரண்டும் விரித்த லாலுங்
கண்ணனெனநான் கருத்துறவே காண்ப னென்னக்
காணுமலம் விலக்கியதன் வினையைக் காணு
வெண்ணியநற் புவனங்க ளேழு மாறு
மிருநான்று தீவமுமெட் டிடமும் விட்டுப்
பண்ணியநல் விரதமெலாம் பலிக்கு மென்று
பாரதத்திற் பங்கயத்தோன் படிந்திட் டானே. 7

உரை·— பங்கயத்தோன்– (பகவானுடைய நாபிக)கமலத்தில பிறந்த ப்ரஹ்மா, விண்ணுலகில் – ப்ரஹ்மலோகத்தில, வீற்றிருந்த மேன்மையா லும்– பரஹ்மபதவி வஹித்த பெருமையாலும, வேதங்கள் ஈர் இரண்டும்– வேதங்கள் நான்கையும், விரித்தலாலும்–(உலகுக்கு)வெளியிட்டமையாலும, கண்ணனை – எம்பெருமானை, கருத்து உறவே – மனத்தில நிலைபெறவு

நிற்கும்படி, நான் காண்டன் என்ன – நான் நேரில ஸாக்ஷாத்கரிப்பேன் என்று நினைதது (யதநம செயது), காணுமல் விலக்கிய–அவ்வாறு ஸாக்ஷாத கரிகக முடியாமல தடைசெயத, தன் வினையைக் காணு – தன்னுடைய காமததைக் கணடு (அதைப் போகக நினைத்து), எண்ணிய நல் புவனங்கள் ஏழும் ஆறும் – (சாஸதாரகளில) கூறபபடட சிறநத லோகஙகள பதின் மூனறையும, இரு முன்று தீவமும் – ஆறு தீவுகளையும, எட்டு இடமும் விட்டு – எடடு வாகஙகளையும விட்டு, பண்ணிய நல் விரதம் எலாம் – செயயப்படும சிறநத வரதஙகள எல்லாம, பலிக்தும் என்று – பலன் தருமென்று உறுதிகொணடு, பாரதத்தில் – பாரததேசததில, படிந்திட் டான் – வந்து தஙகினன.

ஆயிரம் கோடி யுகஙகள் எமபெருமானை முன்பு ஆராதித்ததால தான் பெறற ப்ரஹ்மபதவியாகிய சேறறில அழுநதிகின்று அநநதை கொண்டு செய்த யோகம வீணகிப பகவானுடைய ஸாக்ஷாதகாரதததைப பெறுமல பச்சாததாபதததையடைநத பரஹமமா, எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷத்தை முன்னிட்டு மோக்ஷத்திறகுக் காரணமான தவதததைச் செய் வதறகு உரிய இடம எது என்று ஆராய்நதான பூமியொழிய மறற லோகஙகள் பதின்மூன்றும, பூமியிலும ஜமபூதவீபம தவிர மறற தவீபங் கள் ஆறும, அதிலும் பாரதவாக்ஷம நீஙக மறற வாக்ஷஙகள எட்டும காம பலன்களையே அநுபவிகக்மிடமாதலின் மிகப புணணியகாமமான இந்தத் தவதததைச செயய உரியனவலலவெனறு புறக்கணிதது, எலலாவறறுக கும தெறகேயுள்ளதாய் ஸகலதாமங்களையும அநுக்ஷடிக்க ஏறறதான பாரதவர்க்ஷதததில் வநது புகுநதான்—எனறவாறு.

பதினன்து உலகங்கள்— 209-வது பாசுரவுரையிற் காணக.

ஏழு தீவீபங்கள்— ஜம்பூ, ப்லக்ஷம, சாலமலி, குசம, க்ரௌஞ்சம, சாகம், புஷ்கரம — என்பன.

ஒன்பது வர்ஷங்கள்— பாரதம், கிம்புருஷம், ஹரி, இலாவ்ருதம, ரமயம், ஹிரணயகம், குரு, பத்ராசுவம, கேதுமாலம்—என்பன. 7

அறுசீராசிரியவிருத்தம்

215 எத்திசை நிலனு மெய்தி யருந்தவஞ் செய்த வந்நாள்
சத்திய விரதஞ் செல்வா யென்றவோ நுரையின் சார்வா
லத்திசைசீ சென்ற ழைத்தங் கமரரில் லெடுப்பான் றன்னை
யுத்தர வேதி செய்யென் றுரையணங் கிறையு ரைத்தாள்.

உரை.— உரை அணைந்து இறை—வாகனிதேவதை(யான ஸரஸ்வதி)க்கு நாயகனைகிய ப்ரஹமா, எத்திசை — எலலாதிகளிலுமுளள, நிலனும் எய்தி — ஸதாநங்களுகளுகும சென்று, அருந் தவம் செய்த அந்நாள் — (ஒருவராலும) செயயமுடியாத தவதனைச செயத அக்காலதில, சத்தியவிரதம் — ஸதயவரதம என்னும கூேதிரதிறகு, செல்வாய் என்ற — போ என்ற, ஓர் உரையின் சார்வால் — ஓர (அசரீரி)வாதனையின ஆதாரத்தால, அத்திசைச் சென்று — அநத திசைகளுச சென்று, அங்கு — அநத கூேத நிரதகில, அமரர் இல் எடுப்பான்தன்னை அழைத்து — தேவாகளுக்குரிய வீடு (முதலியவற்றை) அமைப்பவ (னிகிய விசுவகாம) னை அழைதது, உத்தர வேதி செய் — (யாகம செய்வதறகு) உததரவேதியைச செய்து முடிப்பா யாக, என்று உரைத்தான் — என்று கடடளையிட்டான.

இபபடி பரஹமா பாரததேசததில வநது புகுநது தான முகியமாக நினைத்திருநத பறபல புணயகூேத்திரத்தில் ஒரு காலால கினறுகொணடும, கைகளை உயரத தூகிகிகொணடும, மூசசை அடகிக்கொண்டும, வேறு ஒருவராலும் செய்யமுடியாத தபஸனைச் செய்தான். இப்படிச செய்தும் தன மனம் அநதாயாமியான எமபெருமானைக காண வலலமையறறிருப் பதைக் கணடு மிக வருநதிக் கிடநதான். அப்பொழுது ஆகாயதில "ப்ரஹமாவே! நீ வெறுகவேணடாம, பகவானைபபறறிய யோகத்திற்கு விரோதியாய் இதுகாறும உனனிடம உளள காமங்கள் கழிகைக்கு ஓர் உபாயதனை உபதேசிகின்றேன. அதிகாரமெனனும ஆநதாநுபவத்தில அழுநதிக கிடகின்ற நீ ஆயிரம அசுவமேதயாகங்களைச செயதாலன்றி உன் மனம தெளிவடையாது. ஆனால இநத யாகஙகளைச் செய்வது மிகக கடினமென்றும வெகுகாலம ஆகுமேயென்றும நினைநது நீ அஞசினையே யாகில அதற்கும் ஒரு வழியுளளது. ஸதயவரதகூேத்திரதில செயயப்படும் ஓர அசுவமேதயாகம ஆயிரம அசுவமேதனின பலனைத தரும. இவவாறு அளவறற பெருமையையுடைய அநத கூேத்திரதிறகுச சென்று அதன் நடுவில ஸாவேசுவரன நிதியமாய எழுநதருளியுளள ஹஸதகிரியை யாக வேதிகையாககி அநத ஸகலயாகஙகளிலும முகியமாயுளள அசுவ மேதயாகதனாலே, ஸகலயாகஙகளின பாகதனையும திருவுளளமபறறுகின்ற ஸாவேசுவரனை ஆராதிப்பாயாக" எனறு ஓர அசரீரிவாகுப் பிறநதது. இதைக கேட்டு மிக மகிழநத ப்ரஹமா அபபொழுதே ஸதயவரதகூேதரம சென்று தேவசிறபியான விசுவகாமாவை அழைதது "நாம ஸகலபாபங களுகும ப்ராயசசிதமாய் வேதஙகளில் விதிக்கப்பட்டு ஸாவேசுவரனை தேவதையாகக கொணடுளள அசுவமேதயாகதனை இநத கூேதிரதில் செய்யக கருதியுள்ளோம. சிற்பவிதனையில நிபுணனை நீ ஹஸ்திகிரியை நானகு சதுரமாக வகுதது அதையே யாகவேதியாகவி யாகசாலையை

அமைப்பாயாக. மேலும நமமுடைய யாகதத்திற்கு வரும தேவா, அஸுரா, யக்ஷா, ராக்ஷஸா, கிநரா, கிமபுருஷா, ஸித்தா, விதயாதரா, மநுஷயா முதலிய பல திறததினரும நெருக்கமின்றிச சுகமாய வஸிக்குமாறு நீண்டு அகனறு உயாநது மிகக அழகிய ஒரு ராஜதானியை விரைவில படைபபா யாக" என்று மிக விரைநது கடடளையிடடான. 8

216 அறுசீரசநதவிருத்தம

உத்தமவ மரீத்தலம மைத்ததொரு ழிற்றனுவி னுய்த்த கணையா
லத்திரவ ராக்கன்முடி பத்துமொரு கோத்தெனவு தீர்த்த திறலோன்
மத்துறுமி குத்ததயிர் மொய்த்தவெணெய் வைத்ததுணு மத்த னிடமா
மத்திகிரி பத்தர்வினை தொத்தறவ றுக்குமணி யத்தி கிரியே 9

இதன உரையை 83-வது பாசுரததில காணக

இஙஙனம பரஹ்மா கடடளையிட, விசுவகாமன் ஸகலகுணங்களா லும சிறநதுநிறகும ஹஸதிகிரியை யாகவேதிகையாகஇ இது ஸாவேசு வரன நிதயவாஸம செயதறகு உரிய இடமாகும எனறு நினைதது ஒரு நகரத்தையும படைததான். பரஹமா அநநகருகக காஞசியெனப் பெய ரிடடான. 9

எணசீராசிரியவிருததம

217 திண்மணிகள் பொன்னுடனே சேர்த லாலுஞ்
சிதையாத நூல்வழியிற் சேர்த்தி யாலும்
வண்மையெழு மீரிரண்டு வருணத் தாலும்
வானவர்க்தும் வியப்பான வதுப்பி னலு
மொண்மையுடை வாசிவிளி யோசை யாலு
மொருகாலு மழியாத வழகி னலு
மண்மகளார்க் கலங்காரு மென்ன மன்னு
மதிட்கச்சி நகர்கண்டு மகிழ்ந்திட் டானே. 10

உரை — திண்மணிகள் – திடமான ரதநஙகள, பொன்னுடனே – தஙகததோடு, சேர்தலாலும் – சோதது இழைகபபெறறிருபபதாலும, சிதையாத நூல் வழியில்– அழியாத சிறபசாஸதரதகின முறையில, சேர்ந்தி யாலும்–அமைகபபடடிருப்பதாலும, வண்மை எழும்–கொடை நிறைநத, ஈர் இரண்டு வருணத்தாலும் – நானகு ஜாதியாரும நிறைநதிருப்பதாலும், வானவர்க்தும் வியப்பான – தேவாகடகும வியக்கதகக, வதுப்பினு லும்–அமைபபினுலும, ஒண்மையுடை–இயறகையழகமைநத, வாசி–குதிரை களின், விளி ஓசையாலும் – கணகளும குரல ஓசையினுலும, ஒருகாலும அழியாத அழகினுலும் – ஒருபோதும அழியாமல நிலைபெறற அழகினுலும,

மண்மகளார்க்கு – பூமிதேவிக்கு, அலங்காரம் என்ன – ஆபரணம் என்னும்படி, மன்னும் – பொருந்திய, மதீள் – மதில்களினையுடைய, கச்சி நகர் கண்டு – காஞ்சிபுரத்தைக் கண்டு, மகிழ்ந்திட்டான் – (ப்ரஹ்மா)மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

இவ்வனம் ப்ரஹ்மாவின கட்டளைபடி விசுவகாமனால் படைக்கப் பட்ட காஞ்சீநகரம், சிறபசாஸ்திரத்தை முறறும கழுவியமைந்துள்ளது. பல இடங்களில உயாந்த ரத்நங்கள பொனனில இழைக்கப்படடு ஒளி வீசின. பராஹ்மணா, க்ஷத்ரியா, வைசியா, சூத்ரா என்ற நானகு வருணத்தோரும இந்நகரில தமது கடமையை வழுவாது செய்துவந்தனர். மிகக அழகு வாய்ந்த உயாந்தமாளிகைகள கோட்டைகுள குரோலோஸை இவ்வு நிரம்பியிருந்தது, எக்காலத்திலும அழியாத அழகில்லை தேவாங்களும் வியப்புறுமபடி பூலோகத்திலேயே ஓர அலங்காரமாக அமைந்த இவ்வழகிய நகரை பரஹ்மா கண்டு மகிழ்ந்தான—என்றவாறு. 10

எண்சீராசிரியவிருத்தம

218 காமங்கள் பலகொண்ட வேதங் கொண்டு
கைதவமே செய்வார்க்குக் காண கில்லாப்
பூமங்கை கேள்வனைநான் கண்டு போற்றப்
புண்ணியத்தி னிகரில்லா விரதம் பூண்டேன்
சாமங்கள் கழிவதன்முன் சடக்கே னப்போய்த்
தன்னுற்றிப் றனியிருந்து தவத்தைசெய் கின்ற
நாமங்கை வந்திடநீ யழைப்பா யென்று
நன்மகனை நான்முகன்ற னவின்றிட் டானே. 11

உரை — நான்முகன் – நான்கு முகங்களினையுடைய ப்ரஹ்மா, நல் மகனை – (குணமுடைய) நல்ல புத்திரனை வளிஷ்டனை (அழைத்தது), காமங் கள் பல கொண்ட – காமயகாமங்கள் பலவற்றை வெளியிடுகின்ற, வேதம் கொண்டு – வேதத்தைக் கொண்டு, கைதவமே செய்வார்க்கு – (பகவத்தைகைங்காயத்தைச் செய்யாது) கபடகாயங்களையே செய்பவர் களுக்கு, காணகில்லா – ப்ரத்யக்ஷமாய்க்காணமுடியாத, பூ மங்கை கேள் வனை – பூவிலவாழும் பிராட்டியினை காதலனை எம்பெருமானை, நான் கண்டு போற்ற – நான் கேரில் ஸேவித்து ஸ்தோத்ரம்செய்வதற்காக, புண்ணியத் தில் நிகர் இல்லா – புண்யங்களுக்குள் ஒப்பற்ற, விரதம் பூண்டேன் – (அசுவமேதயாகமாகிய) விரதத்தைத் தொடங்கியுள்ளேன், சாமங்கள் கழிவதன் முன் – யாமங்கள் கழிவதற்கு முன் (நோம நாழிகை), சடக்கு எனப் போய் – விரைவாக (நீ) போய, தன் ஆற்றில் – தன (பெயருள்ள

ஸரஸ்வதி) நதிக்கரையில, தனி இருந்து – தனியாக இருந்து, தவம் செய்கின்ற – தவம செய்பவளான, நா மங்கை – வாக்கின தேவதையான ஸரஸ்வதி, வந்திட – (இவரு) வந்துசேரும்படி, நீ அழைப்பாய் என்ற – நீ அழைத்தால்வருவாயாக என்று, நவின்றிட்டான் – கட்டளையிட்டான. தான் – அசை.

பின் அசுவமேதயாகத்தைச் செய்ய முயன்ற ப்ரஹ்மா, மரீசி முதலிய ப்ரஹ்மாவழிகளை ருத்விக்குகளாகக்கொண்டான. அப்பொழுது அவரது மனைவியான ஸரஸ்வதி ப்ரணயகலஹத்தால அவனை பிரிந்து ஸரஸ்வதி நதிக்கரையில தவம்புரிந்துகொண்டிருந்தாள். மனைவியில்லாமல யாகம செய்யக்கூடாதென்று சாஸ்தரம கூறும. ஆதலின ப்ரஹ்மா தன புத்திரனை வஸிஷ்டனை அழைத்து "வேதத்தில கூறப்படும காம்ய காமங்களையே செய்பவர எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்க்கரிக்கமுடியாது. ஆதலின் நான வேறு பலனை கருதாது அசுவமேதயாகம செய்ய நான வேசுவரனை ஸாக்ஷாத்க்கரிக்க விரும்புகின்றேன நீ ஸரஸ்வதிநதிக்கரை விரைவிற்சென்று அங்குத் தனியாயிருந்து தவம்புரியும என் ஸக்தியான மனைவியாகிய ஸரஸ்வதியை அழைத்து வா" என்று கட்டளையிட்டான — என்றவாறு.

ப்ரணயகலஹத்தின் காரணம்— ஒருகாலத்தில ப்ரஹ்மாவின ஸபையில தேவாகளும முனிவாகளும் நிறைந்திருக்கும்போது லக்ஷ்மீ, ஸரஸ்வதி ஆகிய இருவருள் சிறந்தவள யார் என்று விவாதம வந்தது. அப்பொழுது ப்ரஹ்மா எம்பெருமானுடைய திருமார்பில வஸிக்கும் பெருமை வாய்ந்த லக்ஷ்மியே சிறந்தவளெனக் கூறினன் அதைக்கேட்டு மிக வருந்திய ஸரஸ்வதி தன அம்சமாகப் பூமியில் பெருகுகின்ற ஸரஸ்வதிநதியேயும நதிகளில சிறந்ததாகக கொள்ளவேண்டுமென்றுள் அதற்கு ப்ரஹ்மா எம்பெருமானது திருவடியினின்று அவதரித்த கங்காநதியைக்காட்டிலும சிறந்த நதி இல்லையென்றன் இதைக்கேட்டுத் தன கணவனிது கோபம கொண்ட ஸரஸ்வதிதேவி ஸரஸ்வதிநதிக்கரையில் தவம்புரிந்தான. 11

[இங்ஙனம ப்ரஹ்மாவினல கட்டளையிடப்பட்ட ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் ஸரஸ்வதியிடம சென்று நமஸ்காரம அபிவாதநம இவற்றைச் செய்து ப்ரஹ்மா யாகமசெயவதையும அவனுடைய கட்டளையையும கூறி அழைத்தான். அவள் ப்ரணயகலஹம (ஊடல) நீங்காததால வர மறுத்து விட்டாள். வஸிஷ்டன் இவ்விஷயத்தைத் தனதையான ப்ரஹ்மாவிடம் தெரிவித்தான். ப்ரஹ்மா, ஸாவித்ரி முதலிய மற்ற மனைவியரை வைத்துகொண்டு யாகமசெய்யத தொடங்கினன யாகத்தில் தேவர்கள் மரியாதைசெயயப்படுவதைக் கண்டு கோபங்கொண்ட அஸுரர்கள்

அந்த யாகத்தைக் கலைக்க நினைத்து ஸரஸ்வதிதேவியிடம் போய்க் கலஹம் மூட்டினா அவளும் மிகக் கோபங்கொண்டு ஸரஸ்வதிநதிக்குத் தென் திசையில வேகவதியெனனும வேறொரு பெரிய நதியாய்ப் பெருகி ப்ரஹ்மாவின் யாகசாலையை அழிக்க முற்பட்டான்.]

219 பதின்மூன்றுசிராகிரியசசந்தவிருத்தம்

அன்னவடி வாளையயு மன்னநடை யாளுயரு மன்னவரு சேறி வருவா
ளத்தனய னத்தனய னுத்திதனை யத்திதென வுத்தி புரியா
ணன்னடைவி டாநடமி தென்னநட வாதடுவு நண்ணுதுவ டேறி யிழிவா
ணற்பதிக ளற்பதிகள் கற்புர வற்புதம நுற்க தியிறற்
கன்னடைவி டாவிடமி லுன்னதிசி றுவிகட மன்னுகிரி கூட மிடியக்
கட்டவிடை யிற்றுவிழ முற்றும்விழி யுற்றடைய விட்ட நுதற
வன்னநய சீரயனி தென்னெனவி ழாவமரர் மன்னுபதி யேறி மகிழ
வசீசுதன னுத்தனுவி லத்திசைவ ரத்தகைய வற்ற னுகிளள்.

உரை — அன்னவடிவாள் – ஹம்ஸமபோனற அழகையுடைய வளும, அனையயும் அன்ன நடையாள் – அசைகினற ஹம்ஸமபோன்ற நடையையுடையவளும, உயரும் அன்ன அரசு ஏறி வருவாள்–உயாந்த ராஜ ஹம்ஸதனினமீது ஏறிககொண்டுவருபவளுமான ஸரஸ்வதிதேவி,

அந்தன் அயன் – உயாநதவனுகிய ப்ரஹ்மாவின், அத் தனயன் – அநதப் புதநிரனுன வஸிஷ்டனுடைய, உத்திதனை – வேண்டுகோளை, இது அத்து – இது அஸ்து (அபபடியேயாகுக), என உத்திபுரியாள் – என்று சொலலாதவளாய்,

இது – இவவாறு ப்ரஹமா அழைத்தது, நல் நடை விடா – கல் லொழுகுகத்தினினறும வேறுபடாத(துபோல தோறறுகினற) நடம் என்ன– ாடகம எனறு (நினைநது), நடவா – நடநது, நடுவு நண்ணுது தவடு – ழியிடையே எதிரபபடுகின்ற குனறுமீது, ஏறி இழிவாள் – ஏறி றஙகுபவளாய,

நல் பதிகள் – நலல (ஸமமான) இடஙகளிலும், அல் பதிகள் – அப் டியலலாத (மேடுபளளமான) இடஙகளிலுமுள, கல் புர – கறகள ரளுமபடி, அற்புத – ஆசசாயமான, மருற்கதியீறல் – வாயுவேகதால்,

கல் நடை விடா – பாறைகள் அசைந்து உருளாத, இடம் இல் – டமிலலாததும, உன்னதி சிறு – உயரம குறையாததும், விகடம் மன்னு – மடுபள்ளம பொருநதியதுமான, கிரி கூடம் இடிய – மலையின சிகரம டிநதுபோகவும,

அவ் விடை – அங்கே, கட்டு – மலைப்பக்கம (தாழ்வரை), இற்று விழ – அடியறறு இடியவும், விழி முற்றும் உற்று அடைய விட்டு – கண் களை நாலுதிசையும சென்று பொருந்தமபடி செலுதது, அநத உற– (யாக வேதியின) ஸமீபத்திறகு வர,

அன்ன – அபபடிப்பட்ட, நய சீர் அ்பன் – நன்மையையும் சிறப் பையுமுடைய ப்ரஹ்மதேவன், இது என் என – இது என்ன என்று (நிகைத்துநிறக), விழா அமரர்–(யாகமாகிய) உத்ஸவதத்திறகுவநத (மறறைத) தேவர், மன்னு பதி ஏறி – ஸ்திரமான (தங்கள்) ஸதாநதத்திறகுச சென்று, மகிழ – (தாம உயிராபிழைதது வநததறகு) மகிழநதுநிறக,

அசீகுதன் – (பக்தர்களுக) கைவிடாத எம்பெருமான், ஆணநீதவு வில் – அணையுருவத்தில, அத்தீசை தகைய வா – அவகே கடப்பதறகு எழுநதருள, அற்று – (வேகம) கெடட, அணுகினள் – நெருங்கினள.

1 ஸரஸ்வதிதேவி, அன்னபபறவைபோனற அழகையும அதன் நடையையும உடையவள, அதையே வாஹநமாகவும உடையவள்

2 ப்ரஹமாவினால அனுப்பப்பட்ட வளிஹடன தன்னை யாகத்திறகு வரும்படி வேண்டியும, 'அங்ஙனமே யாகுக' என்று கூறாமல, இகழ்சய மறுத்துவிடடாள.

3 இங்ஙனம தன்னை ப்ரஹமா அழைத்தது உளளனபின்றி ஒரு நிரப்பாநதம் கருதி நடகமும வெளிவேஷமாகிய ஒரு நாடகமேயாம என்று நினைத்து மிக்க கோபத்துடன் யாகதத்தைக் கெடுக நதியாயப பெருகி வருகின்றாள அப்போது நடுவில எதிரப்படுகின்ற கறகுன்றுகளின்மீது ஏறியும் இறஙகியும வருகினறாள.

4 வாயுவேகமகொண்டு நதி வருமபோது ஸமமான இடங்களிலும மேடுபளளங்களிலும உளள கறகளெலலாம் புரண்டோடுகினறன

5 பெரும்பாறைகளும் அசைநது உருளகினறன மிக்க உயரமாய் மேடுபள்ளமான மலைசரிகாஙகளெலலாம இடிநதுவிழுகினறன.

6 மலையின் அடிப்பாகங்களும் உடைநது விழுகின்றன அவள் இவ்வாறு செய்துகொண்டு நாலுதிசைகளிலும கண்களைச் செலுதத்தி நான் செடுகவேணடிய யாகசாலையைத் தேடி யாகவேதியினருகே வந்தாள்.

7 யாகவேதியில தீகை பெற்றுநிற்கும் ப்ரஹமாவும் இவவதிசயத் தைக கண்டு நிகைத்துநின்றான். யாகதத்திறகு வநத மறறைறத தேவரும மிக்க அசசரயகொண்டு தமது இருப்பிடம சென்று தாம் உயிராபிழைத்து வநததற்கு மகிழ்ந்துநினறனர.

8 இத்தருணத்தில் பக்தரைக் கைவிடாத எம்பெருமான் ஓர் அசுவயுருகொண்டு எழுந்தருள அதனைக் கண்டு யாகசாலையை நெருங்கினாள். 12

நேரிசைவெண்பா

220 அன்று நயந்த வயமேத மாவேள்வி
போன்ற வுரையணைந்து பூம்புனலாய்க்கீ—கன்றிவர
வாதி யயனுக் கருள்செய் தணையானன்
றுதை யாவனையான் றன். 13

உரை:— அன்று – அப்பொழுது, நயந்த–(ப்ரஹ்மாவினால்)விரும்பிச் செய்யப்பட்ட, அயமேதம் – அசுவமேதமெனனும, மா வேள்வி – பெரிய யாகம, போன்ற – அழிந்துபோகுமபடி, உரை அணைந்த – வாக்கின தேவதையான ஸரஸ்வதி, பூம் புனலாய் – அழகிய நதியாக ஆகி, கன்றி வர – கோபித்துக்கொண்டு தோன்ற, தாதை – (உலகுக்கே) தகதையும, அரவு அணையான்–ஆதிசேஷனபபளளியாகக்கொண்டவனுமான எமபெருமான், ஆதி அயனுக்கு அருள் செய்து – ஸ்ருஷ்டிகாரணனை ப்ரஹ்மாவினமீது கருணையை வைத்து, தான் – தானே, அணை ஆனன் – (குறுக்கே) அணையாகப பள்ளிகொண்டான்.

இவ்வனம் ஸரஸ்வதி மிக்க கோபமுகொண்டு அசுவமேதயாகத்தைக் கெடுக்க வேகவதிநதியாய்ப் பெருகிவர, ஸர்வேசுவரன் ப்ரஹ்மாமீது கருணைகொண்டு அந்த வெள்ளதனை கடுவில பாம்பணையோடு தானும் ஓர் அணையாகிக கிடந்தான்—என்றவாறு. 13

இங்ஙனம் அணையாக எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானை முவுலகத் தோரும் ஸேவித்துத் தம் கண்ணும் மனமும் களித்து இவ்வண்ணம் பேசினர்—

கட்டளைக்கலித்துறை

221 தாணியின் மன்னி யயனரீ தனித்தவங் காத்தபிரான்
கருணை யெனுங்கட லாடித் திருவணை கண்டதற்பின்
றிரளரா கேண்ணிய சித்திரா குத்தன் றெரித்துவைத்த
சுருணையி லேறிய சூழ்வினை முற்றுந் துறந்தனமே. 14

உரை — தாணியில் மன்னி – பூமியில ஸ்திரமாயிருந்து, அயனரீ – ப்ரஹ்மாவினுடைய, தனித் தவம் – ஒப்பற்ற தபஸ்ஸாகிய அசுவமேதத்தை, காத்த பிரான் – காப்பாற்றி மஹோபகாரமசெய்தருளிய எமபெருமானுடைய, கருணை எனும் கடல் ஆடி – க்ருபையென்னும கடலில நீராடி, திரு அணை கண்டதற்பின் – அழகிய (அரத) அணையை ஸேவித்தபிறகு, நாதந்

திரள் – நரகங்களின் கூட்டத்தை, எண்ணிய – கணக்கிட்டுப்பார்ப்பவனை, சித்திரகுப்தன் – (எமனுடைய கணக்கன்) சித்திரகுப்தனை, தொடுத்து வைத்த – கணக்குப்பார்த்து எழுதிவைக்கப்பட்ட, சுருணையில் ஏறிய – கணக்குக்கோலில் குறித்துவைக்கப்பட்ட, சூழ் வினை முற்றும் – (நமனைச்) சூழ்ந்துநிற்கின்ற பாபங்களை முழுதும், துறந்தனம் – நீங்கப்பெற்றோம்.

இப பூவுலகில் ஸந்நிதானமாய் எழுந்தருளி ப்ரஹ்மாவின் அசுவமேத யாகத்தைக் காத்தருளிய ஸாவேசுவரனுடைய கருணையாகிய கடலில் நாம் நீராடி அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவடிணையைக்கணநேரத்தில்காணப்பெற்றோம். ஆதலின், சித்திரகுப்தன் நரகாநுபவத்தைக் கொடுப்பதற்காக கணக்கில் எழுதிவைத்திருந்த ஸகலபாபங்களும் இப்பொழுது நீங்கப்பெற்றோம்—என்றவாறு 14

[இப்படி வேகவதிநதியாய் வந்த ஸரஸ்வதிதேவியின் கோபவேகம் அடங்குமாறு திருவெஃகா என்னும் திவ்யதேசத்தில் பள்ளிகொண்ட எம்பெருமான் கடாக்ஷிக்க, அதனால் அவளும் மனக்கலக்கம் தெளிந்து வர, அவளையும் கூட்டிக்கொண்டு ப்ரஹ்மா அசுவமேதயாகத்தை நடத்தினான் முடிவில் பசுவின் வபையை அக்நியில் ஹோமஞ்செய்தான்]

கட்டளைக்கலித்துறை

222 சுகலோக மெண்ணிய தூழ்வினை தீர்க்கத் துணிந்தபரி
காலாத வன்புடன் கொண்ட வயமேத வேதியின்மேலும்
புகலோங்கு பொன்மலை யன்னவொர் புண்ணிய கோடியுடன்
பகலோன் பகல்விளக் காகப் பராஞ்சுடர் தோன்றியதே. 15

உரை — அயனூர் – ப்ரஹ்மா, சுகலோகம் – அறமான (லோக) ஸுகத்தை, எண்ணிய – (பெரிதாக) எண்ணுவதற்குக் காரணமாயுள்ள, சூழ் வினை – சூழ்ந்துநிற்கும (தம) பாபங்களை, தீர்க்கத் துணிந்து – ஒழிக்க உறுதிகொண்டு, அகலாத அன்புடன் – நீங்காத பக்தியுடன, கொண்ட – அநுஷ்டித்த, அயமேத வேதியின் மேல் – அசுவமேத யாகவேதியின்மீது, புகல் ஓங்கு – புகழ் நிறைந்துள்ள, பொன் மலை அன்ன – ஸ்வர்ண பர்வதம்போன்ற, ஓர் புண்ணிய கோடியுடன் – ஒப்பற்ற புண்யகோடி எனனும் விமானத்துடன், பகலோன் பகல் விளக் காக – ஸூர்யனும் பகலிலவைத்த விளக்கு என்னலாம்படி, பராஞ்சுடர்– உத்தமமான (பரமபுருஷனாகிய) தேஜஸ், தோன்றியது– ஆவிர்ப்பவித்தது.

இங்ஙனம் பரஹ்மா அறபமான லோகஸ்ருஷ்டத்தைப் பெரிதாகக் கருதும் தன் காமஙகள அழிவதறகாக எமபெருமானிடம அளவறற பக்தியுடன அசுவமேதயாகததின வேதியினமேல அக்நியில பசுவின் வபையை ஹோமம் செய்தவுடன், சிதகிரைமாதத்தில் சுக்லபக்ஷத்தில் சதுர்தசதிதியில, ஞாயிற்றுக்கிழமையுடன் கூடிய ஹஸ்தநக்ஷத்திரத்தில் காலநேரதகில, யாகவேதிகையின நடுவிலிருந்து ஆயிரம கோடி ஸூரியர்கள் உதிததாறபோன்று ஒரு மஹா தேஜஸ்ஸும அதன் நடுவில் பொன்னுலாகிய மலைபோன்ற புணயகோடி என்ற ஒரு விமானமும தோனறின. அநத விமானததின் நடுவில ஸூரியனைப் பகலவிளககு என்னலாமபடி தேஜோமயனுயப பேரருளாளன் காட்சிதருதான். 15

இப்படிப் பேருளாளன் திருவவதரித்தபடியைக் கண்டு நித்ய ஸூரிகள், காளம் வலம்டுரி என்ற வாத்யங்களைத் தம் வாயினல் ஊதி அவன் பெருமையைப் பின்வருமாறு வெளியிட்டனர்—

எண்சீராசிரியவிருத்தம

223 பெருமையுடை யத்திகிரிப் பெருமாள் வந்தார்
போத வருள்பொழியும் பெருமாள் வந்தா
ருமறையி னுச்சிதனி னின்றார் வந்தா
ரங்கமுட னனைவயாது மரியோர் வந்தார்
திருவுரையாய்த் தாம்பொருளாய் நிற்பார் வந்தார்
திருவருளாற் சேழுங்கலக டந்தார் வந்தார்
மருவலர்க்கு மயக்துனைக்கு மாயோர் வந்தார்
வானேற வழிதந்தார் வந்தார் தாமே. 16

உரை.— பெருமையுடை – (மிகப்) பெருமையுடையான, அத்திகிரிப் பெருமாள் - ஹஸ்திகிரிநாதா, வந்தார் – எழுநதருளினார; போத அருள் பொழியும் – நீங்காத கருணையைப் பொழியும, பெருமாள் வந்தார்; அரு மறையின் உச்சிதனில்–அருமையான வேதத்தின் சிரத்தில் (வேதாநதகதில), நின்றார் – போறறப்பட்டுநின்றவர், வந்தார்; அங்கமுடனே – அங்கங்களுடன, அனைவயாதும் – அநத வேதஸ்வருபமான, அரியோர்–அருமையான ஸ்வாமி, வந்தார், திரு உரையாய் – பிராட்டி சப்தஸ்வருபமாய்நிற்க, தாம் பொருளாய்–தாம அர்தத ஸ்வருபமாய, நிற்பார் – நிற்பவர, வந்தார்; திரு அருளால் – (தம) சிறநத க்ருபையினல, சேழும் கலைகள்–உயர்ந்த சாஸ்திரஙகளை, தந்தார் – (உலகுக்குத்) தநதவர், வந்தார்; மருவலர்க்கு – (தம்மிடம) அன்பற்ற தானவரகளுக்கு, மயக்து உனைக்தும் – மோஹநசாஸ்த்ரஙகளை வெளியிடுகின்ற, மாயோர் – வஞ்சகர், வந்தார்; வான் ஏற – பரம பதத்திறகுச் செல்ல, வழி தந்தார் – உபாயத்தை உபதேசித்தவர, வந்தார். தாம் – அனை. 16

எண்சீராசிரியவிருத்தம

224 அத்திகிரி யருளாளப் பெருமாள் வந்தா
ராணைபரி தேரின்மே லழகர் வந்தார்
கச்சிதனிற் கண்கொடுக்கும் பெருமாள் வந்தார்
கருதவரந் தருதெய்வப் பெருமாள் வந்தார்
முத்திமழை பொழியுமுகில் வண்ணர் வந்தார்
மூலமென வோலமிட வல்லார் வந்தார்
உத்தாவே திக்குள்ளே யுதித்தார் வந்தா
ரும்பர்தொழுங் கழலுடையார் வந்தார் தாமே. 17

உரை — அத்திகிரி — ஹஸ்திகிரியிலெழுந்தருளிய, அருளாளப் பெருமாள் — பேரருளாளனென்னும பெருமான, வந்தார்; ஆனை பரி தேரின் மேல் — யானை குதிரை தோ ஆகிய வாஹநங்கள மீது (எழுந்தருளும), அழகர் வந்தார், கச்சிதனில் — காஞ்சிபுரத்தில, கண் கொடுக்கும் — (ஜ்ஞாநக) கண்ணைக் கொடுக்கும, பெருமாள் வந்தார், கருத வரம் தரு — மனஸ்ஸிலுல அநுஸந்தித்தால வேண்டியவரத்தைக கொடுக்கும, தெய்வப் பெருமாள் — தேவசக்ரவர்த்தி, வந்தார், முத்தி மழை பொழியும் — மோக்ஷமாகிய மழையைப் பொழிகின்றவரும, முகில் வண்ணர் — மேகம்போன்ற நிறமுடையவருமான எம்பெருமான, வந்தார், மூலம் என ஓலம் இட — (முதலையால பிடிக்கப்பட்ட கஜேந்திரன்) ஆதிமூலமே என்று கூக்குரலிட, வல்லார் — (அந்த யானையைக காக்கச) சக்தியுடையவர, வந்தார்; உத்தாவேதிக்குள்ளே — (ப்ரஹ்மா ஏறபடுத்திய) உத்தரவேதிகளுளளே, உதித்தார் — ஆவிர்ப்பவித்தவர, வந்தார், உம்பர் தொழும் — நித்யஸூரிகளால தொழப்படுகின்ற, கழலுடையார்—திருவடி களையுடைய எம்பெருமான், வந்தார். தாம் — அசை. 17

'கண்கொடுக்கும' என்னும் தொடர ஹரிதவாரணப்ருத்யர் என்பவருக்குப் பேரருளாளன் கண்ணைக் கொடுத்தருளிய வரலாறறினைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம கூரத்தாழ்வானுடைய ஸுந்தர பாஹுஸ்தவத்தில 126-வது ச்லோகத்திற காண்க.

[இப்படித திருவவதரித்தருளின பேரருளாளனுடைய பெரிய தேஜஸ்ஸில மதிமயங்கி ஓடிய ப்ரஹ்மாவும தேவாதிகளும முனிவாகளும் மிக சிரமத்துடன் ஊனறி நோக்கியபின் அந்த பெரிய தேஜஸ்ஸுக்குள புண்யகோடிவிமாநத்தையும, அதன நடுவில பேரருளாளன யாகத்தின் ஹவிர்ப்பாகத்தை உட்கொண்டதால அதன நறுமணம வீசும திருப்பவளச் செவ்வாயுடன் ஒளியைப் பொழியும் ஒரு காளமேகம்போல நின்றருளிய படியையும் கண்டு மகிழ்ச்சி ஆச்சாயம் இவறறால பரவசமாயினர்].

இவ்வாறு பாவதான அவர்கள் இங்ஙனம் போற்றினர்கள்—

225 பனனிருசீராசிரியசசநதவிருத்தம

இருபரிதி யேய்ந்த மதுடழ மெழின்மதிதி கழ்ந்த வதனழ
மிருவகைகயி லங்கு துழைகளி லெதிர்பொரவு கந்த மகாழ
மொருதகவு டரிந்த திருமக ளொளிமறுவின் மன்னு மகலழ
முருவருவு மிழ்ந்த வுதரழ முலகடைய நின்ற கழல்களு
மருவினிடை யோங்கு புனலென மலைதுனிய நின்ற மலையென
மருளறவி ளங்கு மொளியென மலரயனு கந்த பயனென
வருவிலுறை கின்ற வுயிரென வடியவரு கந்த வழதென
வருமறைக ளொன்றி யடிதொழ வருள்வாதர் நின்ற பெருமையே

உரை — இரு பரிதி — (கிரணங்களால்) பெரிய ஸூரியனை, ஏய்ந்த மதுடழும் — ஒத்த கிரீடமும, எழில் மதி — பிரகாசிக்கும சந்திரன் போல, திகழ்ந்த வதனழும் — விளங்குகின்ற திருமுகமண்டலமும, இருவகை இலங்கு துழைகளில் — இரண்டுவகையாக பிரகாசிக்கின்ற குண்டலங்களில, எதிர் பொர — எதிர்த்தினறு சண்டையிடுவதற்கு, உகந்த மகரழும் —விரும்பிய (னபோன்ற) மீனகளும, ஒரு தகவு — ஒப்பற்ற கருணையினால, உயர்ந்த திருமகள்— உயர்ந்துநிற்கும பிராட்டி, ஒளி மறுவின்—பிரகாசிக்கின்ற(ஸ்ரீவத்ஸமென்னும)மறுவோடு, மன்னும் அகலழும்—நித்யவாஸம செய்யும திருமார்பும, உரு அரு — அச்சந்தத்தையும சேதந்தத்தையும, உமிழ்ந்த உதரழும் — ஸருஷ்டித்த திருவயிறும, உலகு அடைய — உலகத்திலுள்ளவர் வந்தச்சரணமடையுமபடி, நின்ற கழல்களும்—நிற்கின்ற திருவடிகளும ஆகிய இவற்றுடன, அரு மறைகள்— அருமையான வேதங்கள, ஒன்றி அடி தொழ— ஒரேமுகமாயதினறு திருவடிகளை தொழு(து பேசு)மபடி, அருள் வாதர் நின்ற பெருமை — அருளே வடிவெடுத்த பேரருளாளர் நின்ற பெருமை (எவ்வாறு இருந்தனெனனில), மருவின் இடை — பாலிவனத்தின் நடுவில, ஓங்கு புனல் என — எழுமபிய ஜலம என்னுமபடியாகவும, மலை துனிய — (அதனிகிரியெனனும) மலை வளையும்படி, நின்ற மலை என — நின்ற மலை என்னுமபடியாகவும, மருள் அற — அஜ்ஞானம நீங்குமபடி, விளங்கும் ஒளி என— பிரகாசிக்கின்ற தேஜஸ் என்னுமபடியாகவும, மலர் அயன்— (பகவானுடைய நாபிக) கமலத்தில உதித்த பரஹ்மா, உகந்த பயன் என — விரும்பிய பலன என்னுமபடியாகவும, அருவில் உறைகின்ற — சேதநபொருள்களுள வஸிக்கின்ற, உயிர் என — உயிர என்னுமபடியாகவும, அடியவர் உகந்த—பாகவதர்கள விரும்புகின்ற, அழது என — அமருதம என்னுமபடியாகவும(இருந்தது).

பேரருளாளன், தன கிரீடம ஸூர்யனைபபோல ஒளியை வீசவும, திருமுகமண்டலம சுதந்தரமிமபதனைப்போல குளிர்ந்த நிறகவும, திருககாதுகளில் அணிந்த இரணடு குண்டலங்களிலும அமைந்துள்ள மீனுருவங்கள இரணடும போரிட முயலவனபோல் ஒன்றுகொனறு எதிர்முகமாய நிறகவும தன திருமார்பில ஸ்ரீவத்ஸமென்னும மறுவும பெரிய பிராட்டியும நித்யவாஸம செய்து விளங்கவும, சேதநாசேதனங்களும ப்ரளயகாலத்தில வைகுந்தக் காதற்பின படைக்கும திருவுபிறப்புடனும உலகிலுள்ளோர யாவரும வந்து சரணமடையுமாறு நிறகின்ற திருவடிகளுடனும, வேதங்களெலலாம அந்தந்த திருவடிகளைத் தொழுது பேசுமாறு நின்ற பெருமையை ஆயந்து பார்கின், அவவெமபெருமானை ஸமஸ்தாரமாகிய பாலவனத்தில தோன்றிய கெயவிகமான ஒரு நீர்நிலையென்றும, ஹஸ்திகிரியெனனும மலையும வளர்ந்துபோகுமபடி அதன்மீது அழுந்தி நிறகின்ற ஒரு மலையென்றும, உலகத்துள்ள அஜ்ஞானம நீங்குமாறு விளங்கும ஒரு தேஜஸ் என்றும, ப்ரஹ்மா அடைய விரும்பிய பெருமபயன என்றும, ஸகல வஸ்துக்களிலும நிறகின்ற அந்தர்யாமியென்றும, பாகவதர்களால விரும்பப்படும நித்யாம்ருதமென்றும கூறலாகும—என்றவாறு.

[இவ்வாறு ப்ரஹ்மாவும மற்றைத் தேவர்களும மஹர்ஷிகளும ஆசாரியர்களாலும பகவதபிரபாவத்தாலும ஏவப்பட்டு வணங்குவதும எழுவதுமாயிருந்து 'பேரருளாளனுக்கு அடியராகப் பெறவேண்டுமே' என்று தம் பாக்கியத்தை நினைத்து நினைத்து மகிழ்ந்திருந்தார்கள்]

வேதாந்தார்த்தங்களை வெளியிடுகின்ற ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களின் பதினான்கு பாதங்களில் புகழப்படுகின்ற குணங்களைப்புகழ்ந்து அவர்கள் பேசுகின்றனர்—

226 இருபத்தெண்சீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்

* சித்த சித்தென பிரித்து ரைத்தன வனந்த மைத்துறையு மிறைவனர்
சிறிய பெரியவரு வடைய வுடலமென நடல மிலதிலத நிலையினர்
சித்தி ரத்தெழிலை யொத்த பத்தரொடு முத்தர் பித்தியெனு முணர்விறர் [ஞர்
சிதைவின் மறைநெறியி லெறிய வருமுறைகண் முறிய சிறையிரிய நிறைவி

---

* ஸுஷா ஜெஹ் ஸுநிஷ்டா நிரஸயிஷஹிசாzவாஹுவா
யஃ ஸ்ரிதாவஃ வாதாஜொரிநிரியாஜொர்விதஜநநகூசு ஸம்ஸ்ப
தள தத்ரவாஹீ। நிஜொரஷகுவாஜிரஜெர்ய வெஹ்ஜநவஜ
ஸுாஹ்ரகூசிருவுஸாஜுஃ வாவஜிஉ ஹுநாஜீமதிகூஜு திவஹநு
ஸாசிருஜுஸ்ரீதூ வெஜுஃ ॥ — அதிகரணஸாராவளி.

சுத்து விக்கவல கத்து வித்தைவழி கற்ற வர்க்கசைவின் மாயனர்
கபிலர் கணாசரண சுகதர் சமணாரர் வழிக ளழியுமநய்ய மொழியினர்
கத்தி லக்கிலுமை நுத்த லந்திலுமை சித்தி லொக்குமொரு முதல்வனர்
காண மிடுகடிய பதினெ ரிருடிகழ மடைய முடியுமடி யிருடியர்
சோத்த னைந்துலத மொற்றி யொற்றிவர மிப்ப வத்தினைபி னிசைவிறு
நுவ மருவமெனு முலகின் முடுகிலதி லுவனை யிலநிலத தலைவனு
நுத்த மப்படிவ முத்த வித்தைகளி லுத்த ரிக்கவுணர் குணவனு
நுரிய கிரிசைகளி லரிய தொருவிரத நெரிய வினையுமவர் பரிவினர்
சுத்த சந்தெனுமை னுத்த ணுத்தவினை தொத்த றுக்கவல துணிவினர்
சரியு மளவிலுரி யவனை யறிவரிய தமனி நெறிசெருத விகிதர்
தந்து வந்தினு நைந்து நைத்தடைவு தந்து விக்குமவர் தலைவனர்
தருக யுனருமவர் சரண மணுகவிட லரிய வருள்வாத ரடியமே 19

உரை — [முதல் அந்யாயத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்படுகின்றது—] சித்து அசித்து என— சேதநம அசேதநம எனறு, விரித்து உரைத்தன — (சாஸ்தரங்களில்) விளக்கிக கூறபபட்ட, அனைத்தும் அமைத்து — ஸகலவஸ்துக்களையும படைத்து, உறையும் இறைவனர் — (அவற்றுள அந்தர்யாமியாய) வஸிக்கின்ற தலைவராயிருபபவரும்,

அனைதது + அமைதது = அனைததமைதது, தொகுதல

இரண்டு, உலகத்தைப படைக்கும தன்மையாகிய முதற்பாதத்தின் ஸாராதமம கூறபபட்டது

சிறிய பெரிய — ஸூக்ஷ்மமும ஸ்தூலமுமான, உரு அடைய— உருவ முள்ள (சேதநம அசேதநமென்னும) வஸ்துக்கள முழுதும, உடலம் என — (நமக்குச) சரீரமென்னுமபடி நின்று, நடலம் இலது — (அவற்றி லுள்ள) தோஷம் தடடாது, இலதும் நிலையினர் — பரகாசிக்கும ஸ்வபாவ முடையவரும,

'இலதிலதும' என்னும தொடரில இலாது என்பது குறுகி 'இலது' என்ற பிறகு அன்றி, இல்லாத்தாக என்றும பொருள கூறலாம.

இதனால ஸகலவஸ்துக்களையும சரீரமாக்க கொண்ட தன்மையாகிய இரண்டாவது பாதத்தின ஸாராதமம கூறபபட்டது

எழில் சித்திரத்தை ஒத்த — அழகிய சித்திரத்தைபபோன்ற, பந்தோடு முத்தர் — பத்தருக்கும முக்தருக்கும (நித்யஸூரிகளுக்கும), சித்தி எனும் — ஆதாரமான சுவா என்று கூறபபடுகின்ற, உணர்வினர் — ஜ்ஞானஸ்வரூபத்தையுடையவரும,

சிததிரதமதச சுவா நாமருவ'தபோல தன ஸகதலபதநால ஸாவேசு வரன் உலகதனைதத தாகதருளினரருள எனறு பொருள

இதநூல வேறெனனறபும தமகது ஆதாரமாகக கொளளாமையாகிய மூனறுவது பாதகதின ஸாராதகம வெளியிடபபடடது

சிதைவு இலல – அழிவு இலலாத, மறற நெறியில – வேதமாககத தில, எறி – ஒதுகபபடட, அ உரு முலைகள – அநத அசேதநதின ப்ர காரஙகள, முறி'ப – தொலைதது போக, சிறு அறிய நினைவிறு – வரமபு இலலாத பெருமையையுடையவரும,

பிறமதநினா அசேதநமே உலதகுக காரணமெனறு வேதவிருதத மாய் வழகுகாட, விதவாநநிகள பல நடாயஙகளினை உதஜியால வேதாநத வாகயஙகளை ஆராயநது, அசேதநம ஜகதகாரணம அதாதெனறும, எல லையறற பெருமடையை புடைய ஈசவரனே ஜகதகாரணம எனறும ஸதாபிததனர.

இதிலுல எலலையறற பெருனமயுடனையாய காரகாவது பாதத தின ஸார புதகட வினகடபடடது

[இனி இரணடாம அதயாயதின ஸாராதநம கூறபபடுகின்றது–]

கதநுவிக்க வ(ல்)ல– (எநத இடமெலலாம தோதுனை) ஆரவாரத தோடு கலபிகுமபடி செயபவ யல, கதநுவிதந வழி – ஜலபமென்னும விதயாமாகததனை, கறறவரகீத – பரிசயமசெயதவரால, அநைவு இல – அசைகக முடியாத, மாயனர – விசிதரமான சகதிமயயுடையவரும,

பரஹமதனை ஜகதகுகரண காரணமாக கொளவதில பிறமதததி னர ஜலபதனைக கணடு வெளியிடட பல தோஷஙகள பரஹமம் விசித திரமான சகதியைக கொணடிருபபதைக கொணடு போகியபடியால பரஹமம ஜகதகாரணமெனபது அசகதமடியாதது பிறறு

இதலுல ஜகதகாரணதவதில பிற மததினர ஸமருதிகளுடனும யுகதிகளுடனும கலபிதத விரோதஙகள் நீகிய தனமையாகிய முதற பாதததின ஸாராதநம வெளியிடபபடடது

கபிலர – கபிலரும, கணசாயர – கணதரும, சுகதர – புதரும, சமணர – ஜைநரும, அயர–பாசுபதரும (சைவரும) ஆகிய இவரகளுடைய, வழிகள அழியும – மதஙகள தொலவதறகு காரணமான, அருள மொழி யினர – (ஆசாரியரிடம) அருளாலே (வந்த ஸ்ரீபாஞ்சராதரம எனனும) ஸ்ரீஸூகதினய வெளியிடடவரும,

இதனால் ஆசரிதாகத்துக்கு அநுகூலமாயிருக்கும் தவாமைய தென்னு டாவது பாதகத்தினை வாராகதம் கூறப்பட்டது.

கந்து லெலயிலும்- (கம-இருதியம) இருதியங்களுக்கு இலக்கான ஐந்து பூதங்களிலும், அருந்துலநிலும் - ஜீவவாக்கினிலும், உபிந்திலி ஓகிதும் - (முறான அஞ்ஞானம், னை றும) நாதமென்னு விபரீதத்தி போல, ஒரு முதல்வனுரி - ஒரே காரணமாயிருப்பவரு,

இதனால் பஞ்சபூதங்களையும் ஜீவான்மாவையும் சகலவாறுபட்டிருக்கு தனையுடைய ஆனாருவது பாதகத்தினை வாராகதம் கூறப்பட்டது,

காமம் ரு - கூதாடுகிற, வாய - கொடிய, பிரெந்து திருடுக நம் - (ஐந்தாகேநகரியம் ஐந்து, காமேநதரியம் ஐந்து, மனம் ஆகிய) பதி னைரு இருதரியங்களும், அவடைய - முழுதுமே, முடியுத் அத - கோவாதபடி நிறுத்த காரணமான, திருடியாரி - கேவல ஜெலவாதபடி கானகமான முனிவாகோனை றைவரும,

இதனால் ஐந்தாரியம் முதலிய வைபூதந்தர காரணமாக தோன்றிய னெகாலது பாதகத்தினை வாராகதம் கூறப்பட்டது

[ஒரு முற்றும் அந்தியாயத்தின் வாராந்தம் வெளியிடப்படுகின்றது—]

ஓந்து—ாபதிபோழுதும ஒரே தனையுடையதாயிருந்தது, அனைந்து உலதும்- ஜவாகமம நாதம இவற்றுகுரு செலுத்ப) ஜகலஜீவாகளையும, ஒன்றி ஒன்றி நும் - தழுவித் தழுவி வருகினற, ஒப்பவந்து - இந்த ஜடஜாதத்தை டந்தறற, ஒளையும்-என்ற, இறைவனுரி - ஜங்கலபதத்தையுடையவரும,

இதனால் சேதநருகு விழிப்பு, ஜவபாசம, நிதலை முதலிய எலலா லைமைகளிலும நிவாஹகராயிருந்து ஜடஜாதத்தை நடத்தினவந்தலாகிய தறபாதத்தின் வாராகதம வெளியிடப்பட்டது

உருவம் அருவம் என்றும் உலகிய் - அசேதனம சேதனம எனனப்படும லாகத்தினை, முழு தலுரில் - தோஷம இலலையென்னுமநில, உவமை லது - ஜயமில்லாமல, இலது நிலவறுரி - பரகாசிக்கின்ற ஜடரீபர ருபவரும,

இதனால் சேதநாசேதனங்களில் கலந்து அந்தர்யாமியாயிருக்கும் பாதும அவற்றிலுள்ள தோஷம தமமிடதது தட்டாதிருத்தல என்ற ணடாவது பாதத்தின வாராகதம் வெளியிடப்பட்டது.

உத்தமப் படி – உயாந்த ப்ரகாரங்களில், வந்த்ய விதைகளில் – (பலவகையாயப) பிரிக்கபபட்ட பகதியோகங்களில், உத்தரிக்க வேர் துணவனர் – (வேறு உபநிஷத்துக்களிலிருந்து) எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய குணங்களையுடையவரும்,

மோக்ஷத்திறகு ஸாதநமான பகதியோகம்—கமாவிதனை, சாம்ய டிலயவிதனை, பரவிதனை முதலிய பல விதனைகளாகப பிரிக்கினறார். ஓர உபநிஷதில் கூறபபட்ட விதனையனை அநுஷ்டிக்கும்போது வேறு உபநிஷதிலும கூறப்பட்டுள்ள அதே விதனைனையச் சோந்த குணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அவறறுடன கூடியதாகவும ப்ரஹ்மமதனை உபாஸிக்க வேண்டும

இப்படிப் பலவகைபபட்ட பகதியோகத்தால உபாஸிக்கபபடும் சாமையாகிய மூனறுவது பாதத்தின ஸாராம்சம இதனால வெளியிடபபட்டது

உரிய கிரைகளில் –(பகதியோகத்திறகு அங்கமாயத் தங்களுக்குரிய) தகனவான காமங்களில், அரியது ஒரு விறது – எளிதிலைசெயயமுடியாத ஓர உபாயதனை, தெரிய விரையுமவர் – அறிய விரைபவரிடம், பரிவுறு – அனபு (டன் தலைகடடி) வைப்பவரும,

பகதியோகத்திறகு அங்கமான நிதியனைநிதிகாம்யங்களாகிய வாஜபேயசிரமதாமங்களைச, செய்வதறகு அரிதான ஸாதாரணமாகத்துடன் செயய முறபடுவோருக்கு அந்தப பகதியோகதனை எம்பெருமான் தலைகடடிவைக்கினறான

ஸாத்துவிகத்யாகம் —செயயும காமமும, அதன் பலனும, செய்யும் தனமையும தனனுடையனவென்று நினையாமல அவற்றை எம்பெருமானிடமே ஸமர்ப்பிதல.

இதனல் சேதநர் செயயும உரிய காமங்களால மகிழாத அருள புரியுந்தனமையாகிய நான்காம பாதத்தின் ஸாராம்சம கூறப்பட்டது.

[இனி நான்காம் அத்யாயத்தின் ஸாரார்த்தம் கூறப்படுகின்றது—]

சத்து அசத்து எனும்–புணயம பாபம எனபபடுகினற, அவினத்த – (உபாஸிக்கும ஜீவனை) சோந்தமுள்ள, அனாத்துவினை – ஸகலகாமங்களும், தொத்து – தொடாதலால, அறுக்க வ (ல்) ல – ஒழிக்கவல்ல, துணிவினர்– உறுதியையுடையவரும,

இதனால உபாஸிபபவாகளுடைய காமங்களை ஒழிக்கும தனமையாகிய முதற்பாதத்தின் ஸாராம்சம வெளியிடபபட்டது

சரியுமளவில் – சரீரதனை விடுமகாலத்து, உரியவரை – (பரம பதம செலலத) தகக ஜீவாகளை, அறிவு அரிய– அறிவதறகு முடியாத, தமனி நெறி – பரஹமநாடி வழியில, சேருத விகிறார் – ப்ரவேசிககசசெயயும வலலமையுடையவருமை,

இதறல மோகஷதிறகுச செலலக்தகக்வரை ப்ரஹமநாடி வழியில புகசசெயதலாகிய இரணடாவது பாதத்தின ஸாராாதகம கூறப்பட்டது.

தந்துவந் தான்– (பரசருநிலையச சோதன ஸகல அசேதன) ததுவங களின கூடடத்தை, உதைந்து உதைந்து – (காலால) உதைதது உதைதது தகளளி), அடைவு – வரிசையாக, தந்துவிக்குமவர் – (சேதனரை ஸம ஸாரதனை விடடுத) தாணடுவிப்பவ (ராண ஆதிவாஹிக) ருகளு, தலைவனர்– ஸவாமியாயிருபபவருமை,

இதறல ஆதிவாஹிகளாக கொணடு சேதனரை ஸமஸாரமணடலத் ததத தாணடுவிதது ப பரமபதம சோததலாகிய மூனறும பாதத்தின் ஸாராாதகம கூறப்பட்டது

தருகை – (எமபெருமான் பலன) கொடுப்பதை, உணருமவர் – ானை(நது உபாஸனம செய)பும ஜீவா, சரணம் அணுக – (தம) திருவடிகளை நருஙகுறிறக, விடல் அரிய – (அவரை) விடாதவருமான, அருள்வரதர் – ருணையே வடிவெடுத்த பேரருளாளருகளு, அடியம் – (நாம) தாஸாகளா ிருககின்றோம.

இதறல, திருமபுகையிலலாது தம அநுபவதததை தநது தமமைப் பாலாககுகைபாகிய நான்காமபாதததின ஸாராாதகம கூறபபடடது. 19

ப்ரஹ்மா அப்பொழுது பரபரப்பு, மகிழ்ச்சி, பயம் ஆகிய இவற்றையுடை ஞய்க்கிட்டிரீ சென்று நித்யஸூரிகள் அநுபவித்தறிய எம்பெருமான் ருமேனியை அநுபவித்துத் தான் பெற்ற பலனை இவ்வாறு பேசுகிறன்—

எணசீராசிரியவிருததம்

227 திருமகளுமணவாளா மகனைீனை முதலா வெல்லாத்
தேவியருந் தன்னுடனே திகழ்ந்து நிற்கத்
தருமமிரு முன்றுமுத லனைத்துத் தோன்றத்
தன்னனைய சூரியரீதன் னடிக்கீழ் வாழ
வருமறைசே ளாவில்லா வவனி யீன்க
ணாவணைமேல் விற்றிருப்பா லனைத்துங் காக்குங்
கருமணியைக் 'கரிகிரிமேற் கண்டே னென்றன்
கடுவினைக ளனைத்துந்நான் கண்டி லேனை 20

உரை — திருமகள் – லக்ஷ்மீ, மலைமகள் – பூமிப்பிராட்டி, நீலமாமேனி நாராயணி – நீளாதேவி, முதலா எல்லாத் தேவியரும் – முதலிய எல்லாத் தேவிமாரும், தன்னுடனே நிகழ்ந்திருந்திங்க – தன்னுடனே பரகாசிதருகதிகாலமாறி நிற்க, நெடுவிய நருமம் முதல் – (ஜ்ஞானம், சக்தி, பலம், ஐசுவர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் எனனுட) ஆறு குணங்களை முதலிய, அனைத்தும் நோக்கு – எல்லாக் குணங்களும் பரகாசிக்க, நின் அலை குரியர்–கணனை பேரா நிருவாழி யா, தன் அடிக் கீழ் வாழ – தன் திருவடிகளின் கீழ்க வைகுந்தவாசமடைந்து, அருமறை சோர்–அருமையான வேதத்தால் புகழப்படுகின்ற, அளவு இல்லா அவரின கவி–எளவிடமுடிய நு தேசமாகிய பரமபதத்தில், அரவு அணை மேல் – ஆதிசேஷனுகிய திருப்பளிமேல், வீற்றிருப்பாலி – வீற்றிருக்கின்றவனே, அனைத்தும் வாழ்வீ – லகலுலகங்களையும் ரக்ஷிக்கின்ற, கருமணியை – நீலரத்னம்போன்ற பேரருளாளனை, கனிவினி லுலகீ காண்டேன் – ஹஸ்திகிரியினமீது வைத்திதேன எனிதலீர் கடி எரிவாழ் அனைத்தும் – என்றுடைய கொடிய காமங்கள் முழுவதும், நான் காண்டலேன் – கான காணவிலலை (காமங்கள் கொலைந்தன)

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஸ்ரீபூமிநீளாதேவியர் முதலிய தேவியர் சூழ்ந்திருக்க, நித்யஸூரிகளும் முக்தாக்களும் தன் திருவடிகளருகே வந்து வணக்கம் செய்து நிற்க, திருக்கல்யாணத்திருக்கோலத்துடன் ப்ரகாசிக்கும் திருவநந்தாழ்வானுகிய திருப்பள்ளியில் வீற்றிருந்தே கர்ம வச்யர்களான லோகங்களையும் ரக்ஷித்தருளுகின்ற எம்பெருமானை இன்று இங்கு ஹஸ்திகிரியில் கண்ணாரக் கண்டு களித்தது என பாடல்களை அனைத்தும் நிறைவுபெறுகின்றன என்று பாஷ்யகார் அருளிச்செய்கிறார்.

20

'அனைத்தும் நான' என்ற இந்தாடரில் நகரம் சாயுள்ள விளாத்தாம் கிரந்தாந்தம்.

[இப்படிக் கண்களால் கான அரியபுய மேனிய நாற்றிருமார்பும் புன்னகையிதழும் எம்பெருமான அழகு யாகவேதியில் தன்னை கண்டென்னை இதே காயாமலர்நிறத்தனையக காடசிபளிப்பதைக் கண்ணாரக்கண்ட பரவசமான அந்த ஆனந்தத்திலேயே பொங்கிய ஆநந்தக்கடலில் மூழ்கிச் செயலேவெளியற்று அறியாத பிதற்றலுனை, பின பேரருளாளனை பரதக்ஷிணம் செய்தான், அபரதக்ஷிணமாக வந்தான, நாரத்தில ஓடினன், மீபீபந்தில ஓடிவந்தான்; தன கைபிறல அவனை திருமேனியைத தொடுபடாந்தான, நடவிபடாந்தான, அன்பின பெருகிலல சிறிதுகாலம இறுகத தழுவிகொண்டான் இப்படி பரவசமான மகிழ்ச்சியால காயங்களை முறைதவறிச் செயது, சிறிது நேரம் ஓடிக கூடிப பின சுயநினைவை அடைந்தான.]

பின்பு ப்ரஹ்மா, பெரிய பெருமாளாகிய போருளாளன் உபயநாச்சி மாருடன் எழுந்தருளியிருக்கிற நிலையைப் பல படியாக அநுபவிக்கிறன்—

228 பதினைகுசீராசிரியசசநதவிருததம

பெடையி ரஃடையொ ரனம டைநீதுபி ரிந்தி டாவகை பேசலாம்
பெருத மருவிக ளருத மருவிய பெரிய மணிவனை பயிலலாம்
பிடியி ரண்டொடு களவ மொன்றுபி ணைந்த பேரழ கோதலாம்
பிரிவி லொளியொடு நிழலு மருதறு மிரவி யிலதுதல் பாவலாங்
கொடியி ரண்டொடு விடவி யொன்றுத ளிர்ந்த வாறுத லாவலாங்
குறைவில் சுருதியு நினைவு மிலகிய தரும வருநில யென்வலா
படியி ரண்டையு மடையு மன்பர றிந்த பேரரு ளாளனை
ரணுது மலர்மக ளவனி மகளொடு கரடி கிரியினி லவிர்தலே 21

உரை — அடி இரண்டையும் – (தம) நிருவடிகள் இரணடையும, டையும் அன்பர் – அடையவாகளான பாகவதாகளால, அறிந்த – அநுஸந்தி ககபபடட, பேரருளாளனர் – பேரருளாளா, அவரதும் – நெருஙகியுளள, லர்மகள் அவனிமகளொடு – பெரியபிராட்டியுடனும பூமிப்பிராடடியுட மம, கரடிகிரியினில் – ஹஸதிகிரியில, அவிர்தல் – ப்ரகாசிததல, ந அனம் – ஓர ஆணஹறமஸம, பெடை இரஃடை – இரணடு பெண மஸஙகளை, அடைந்து – சோநது, பிரிந்திடாவகை – பிரியாமலிருககும காரதனை, பேசலாம் – (போலுமென்று) சொலலலாம, பெருதும் அருவி ர் – பெருகுகிற அருவிகளை, அருத மருவிய – பகததே பெறறுளள, பெரியமணிவனை–பெரிய ரதநபாவதனை, பயிலலாம்–(ஒகுமென்று) அநு நதிகலாம, ஒன்று களவம்– ஓர ஆணயானை, பிடி இரஃடொடு–இரணடு ணயானைகளுடன, பிரிநது–சோநதிருநத, பேர் அழ–பெரிய அழகை, நலாம் – (போலுமென்று) கூறலாம, பிரிவு இல் ஒளியொடு – (தனனை –டுப) பிரியாத ப்ரகாசததோடு, நிழலும் – சாயையும, அருத உறும் – கதே பொருநதப்பெறற, இரவி–ஸூரியன, இலதுதல்– பரகாசிபபதை, வலாம் – (ஒகுமென்று) புகழலாம, ஒன்று விடவி – ஒரு மரம, கொடி ரண்டொடு–கொடிகள இரணடுடன, குளிர்ந்தவாறு – குளிரநதுறபதை, லாவலாம் – (போலுமென்று) கொணடாடலாம, குறைவு இல் – குறற யலாத, சுருதியும் நினைவும் – வேதததோடும ஸமருதியோடும, இலகிய– டிப்) பிரகாசிககினற, தரும அருநில – தாமததின ஸூக்ஷமம, னலாம் – (போலும) எனறு கூறலாம

ஹஸதிகிரியில பேரருளாளன பெரியபிராடடியுடனும பூமிதேவி னும ஸதிரமாக பரகாசிககும நிலைகு, ஓர ஆண அனனம

கிரணந பெடைகளுடன கூடியிருபபதையும, ஒரு பெரிய ஈயலை பிரு டகசாதம பிருவிகள பெருகியோடபிறபதையும, புனை யாரை பெரிய இரணந பெனபாலகளுடன கூடிக குலாவுதலையும, ஸெமபை சாயப போதம ஞள்போடுமை திகழுவதையும, ஒரு மரம இரணடு தொழு மரமா என பரகாசிபபதையும, தாம ஸெலலுமம வேதனயபோதும ஸெருதிகபோகாம வினாயபிறபதையும உவமானமாகக கூறலாம— எனறவாறு. 21

பீபபூமா அளவற்ற திருக்கலீயாணகுணங்களாலுந் தாயபெரியபிராட்டி பேரருளாளனுடைய திவ்யதமபதியிலே அநுபவிக்கிறாள்—

ஸணகீராகிரியவிருதநம

229 வேரோப்பார் விம்முதலாங் காவுக் கேலாங்
விழியோப்பார் வேதமெனுங் கரட வெரீதுங்
காரோப்பார் கருணைமனழ பொழியு நீராற்
கடலோப்பார் கூழிடுனுவி காணுக் கூற்ற
னிரோப்பார் நிலமளிக்குந் தன்மை தன்னை
னிலமோப்பார் நெடுவீபிழைகள் பொறுத்து நோய
லாரோப்பா ரிவர்துலங்க ளணைத்துங் கண்டா
லருளாளர் தாமேனினுந் தமக்கோவி வாரோ. 22

உரை — அருளாளர் – பேரருளாளர, விம்முதலாம் – நிலம முதலிய(உலகமாகிய), காவுக்கு எல்லாம் – சோலைகள அனைததுமகுமபடி, வேர் ஓபபார் – வேரபடோல (ஆதாரமாக) ஆவார, வேதம் எனும் கரட வெரீது நலகக்கு – வேதம எனறுசொலலபபடுமம (உலகில) கணைறுகளுகு, விழி ஓப்பார் – கருமணியுள கருவிழியைபபோனறவராவார, கருணை பொழியும் நீராலே – சரணாகதி பணணுபவரகளபபெயயும கண்ணீரால, கடல் ஒப்பார் – மேகதனதபோனறவராவார, கூழ் இடும் – பெரிய பாதது யாகிய அகினயகுகாக, கடல் ஒப்பார் – கடலபோனறவரகளாய, நிலம் அளிக்கும் தன்மைதன்னை – பூமிபோல காபபாறறுகினற எலலாம, நிலமோப்பார் – பூமிதேவியைபபோலபொறுபபாரகள. நெடுவீ பிழைகள் பொறுத்து – இவருடைய குணஙகளை முழு வதையும ஆலோசிகாதலே, ஓப்பார் ஈர் – இவரை ஒதாதவராயார ?, (நூறு சதவதமாகமாடடார). நாம் எனினும் – நாமே எனறாலும, தமக்கு ஓவ்வார் – தமகக்கு

[வேலோப்பார் .] இப்பிரபஞ்சம் முழுவதும் எமபெருமா
ஆக்கு லீலாகமாக எறியட்ட நந்நாவதார போலறதாரூட நகனவரதனி
னன்ன மரகதன வேர நரிநறு நலசாயுதபபறுபோல பரபஞ்சம் முழு
வைகடமும பேரருளானன நிறைநுகலானன தினநுகலானன வேரபோலறவன
,வான

[விழிவோப்பார்] கணம்னின நதிவிம உளள கருவிழி முக
பேனதாரும வேநதனகனகொளளதில ல லகிடபதத பொருளகனயும
ம் அறிவதால நமகரு வேநதம ஒரு பெயரிதக கணபோனறதாரும
நநதால போறறபபடடதி இதன நதிவில பொருளனன ஸாரமாய வினகு
யபோறறி வேநதமெறறும கலலாறகரு நகநபரி போல றவனவான

[சாலோப்பார் .] மேரம பேதி பளளம எனபதுபோனற
நகம பாரமல மறைநதய பொழிவ ல உளளாரவிசபவதுபோல, பேரரு
ளானறும உபநிநதவா காழநதவர எ றும மேரம பாரபர அனவயிதும
பொனறாயிய மறைநதய பொழிவ ல பேதம போனறவ னவான

[கடலோப்பார்] நாய 'கடலுக னகிடாம' எனகிறதும
ருவ அதன ஏகதேசதனைக கலாடோமெனறி முழுதும கணடோ
மேலாம அவவாறு பேரருளாளனன நாம அநுபவிகினறோமாயினும
பறறுடைய நிருமேனி, குணம முதலியவறறின ஏகதேசதறறும முழு
ம காணவலலமெலலோம.

[நீலோப்பார்] ஜலம பூமிமுழுநதும வாடாது காககும.
யனமே பேரருளாளன உலகிலுளளோர துனபுறுதபடி உஜ்ஜீவிகக ச
பபதுபறறி ஜலமபோனறவனுவான.

[நிலமோப்பார்] பூமிதநபோயபபோனறவனுவான
க்கு அவள பாபிகள புணயசாலிகள எனனவறையும பொறுமையோடு
நதி நிறகினறருள ஜீவராசிகளுடைய அபராதஙகளைப பொறுதது
டதலால பேரருளாளன பூமிதநபோயபபோனறவனுவான

இபபடி ஒவவோர அமசதறம பேரருளாளனுககு ஒவவொரு
விபுவமானஙகளைத தேடியெடுதது மலலாக குணஙகளுடனும
ட நிலையில அவனுககு ஓர உவமானமும காணமுடியாது நனகுத
வம நிகராகமாடடான—எனறு பராசர அநுபவிதது பேசினான 22

[இவவாறு பராசர பேரருளாளனுடைய குணஙகளைத நனிதது
வம சோவும அநுபவிதது, நாலகுதிசையிலும முகமுமுடையவனதலின
,தசையிலுள முகதது லயாகசாலையின மேறபுறதது அணையாக

கிடகுமம எமபெருமானையும, கீழதிசையிலுளள முகததாலே யாக வேதியில திருவவதரிததருளிப பேரருளாளனையும சேர அநுபடடி நாப 'பரஞசோதிபபாயுளள ஒரே வளது வேகவதியின நடுவில நினறு யாகஙகாதக காதததால உபாயமாகவும, ஹஸதகிரியில யாகவேதியில யாக நின பலனக அவதரிததபடியால பலனதவும காணபபடுகினறது' எனறு அருளிசசெயதான

இபபனம பரஹமா மிகக மகிழசசியின வயபபடடு மயிரகூச் செறிநத மேனியும ஆநதகக கணணீரபொருகிப கணகளும தழுதழுபப நாவும தளாந்த நிலையுமாயத தன அதிகாரசசமடடையை மறநது எமபெரு மானுடைய கைஙகாயதநிலேயே வநது நினறு தொடாடது துதிசசதது கொணடேயிருநதான]

22

கடடளைகலிததுறை

230 எந்நில முஙநதாந் தாந்துறி செயத வெழிற்பாரிகொய்
டன்ன முயாத்தசெய யோனன்று வேள்விசெய வேதியினோய்
முனனிலை யாகிய முசீந்திய னென்முக மற்றுமுனக்
கென்ன வரநநது வோமென்று நாத னியம்பினனே 23

உரை — அன்னம் உயரீந்த – ஹயக்ரீவனதைக கொடியாக உயரநதவ னும, சேய்யோன்– செநநிறமுடையனுமான பரஹமா, எந்நிலமுன் — எலலா நிலதநிலும, குநதாநதால் — காறறுளமபினால, துறி செயத – அடையாளம செயத, எழில் பரிகோலாடு – அழகிய குதிரையைககொணடு, அரா — அநநாளில, வேள்வி செய வேதியின் மேல் – யாகம செயத வேதிமீத யினமீது, நாதன் – ஸவாமியான பேரருளாளன, முன்னிலையாகிய முசீந்தி யன – எதிரேனற நிருமேனியுடையனாகி, நான்முக – ''பரஹமாவே! உனக்கு மற்றும் என்ன வரம் தருவோம் – உனககு வேறு எநத வரதனைதக கொடுக்கவேணடும? (கேடபாயாக''), என்று இயமபினான் – எனறு அருளிச் செயதான

பரஹமா செயத இததகைய அசுவமேதயாகததில யாகவெதிகை யில திருவவதரிததுளள பேரருளாளன பரஹமாவுககு அருளபுரிய முற படட 'பரஹமாவே! உனககு வேணடிய வரதனதக கேள எனனை நோகில கணடவர்கள கைல பலனகளையும பெற வலலவராவா' எனறு அவனை நோகசிக கூறினான

23

[அபபொழுது பரஹமாவும பேரருளாளனைக குறிதது ''ஸவாமி! தேவரீருடைய திருமேனியை எபபொழுதும ஸேவிபபதறகு நிதயஸூரி களே உரியவர அததகைய திருமேனியை நான கணடு அநுபவிகக

றறேறன இதுதப் பாகயபட நவிர எனககு வேறு ஒரு வெபூம் வேணடுமோ? லை அதேபோன வேலை நினது ஒனறே உளளு அ நாவது—— மைனாரிகள ரீதஜ்ஞாரதனை, யும் அதலை வரும வி ரீநாசாரத்தையும இதத மசரீரதனையும அடைபாதாடி தேவரீர எபபொரதுமம இபபே எழுந ளியிருநது, தேவரதிவாகரு வேமழிய வரதனைத கொடுநது வாழுவிக ளவேணடுமெ தேவரீர ஸ்ரீரைவருணடதநியும திருபபாறகடலிலும நிதய க வளிதநலபோல இநத மெயசிரதலிடபாயும சேஷரதநிலும நிதய க வாஸமசெயதருளவே மாறி ஸ்ரீதபோரதனாழ்வானும கொணடாடப ந விளபருளப ரறை நிகரிலன நிதரநிய டி, ரரிமாரதலில அனை ம வபதிபாழுதும தேவரீரயா கயாரதுக கயம ரெங்கதேவனம்” ரு விணணப்பம் செய்தாள

இவளனம ப்ரணை மாவின விண்ணப்பதனைக கெவிசாயதத போரு ாறுமை, “தேவி, விடபரு கள, மானிடா யரிப தெவாகளினை கண ாகரப் ய இ தேவபோ வெரி கரி பதேறனள (நு ஸ்ரீரங்கவிமானம” எனறு அருளிச தான இதரால நமபா கார்ய நிரவாஹதவெறிய பாரமாவும, யாகத , கைங்கரட்டி குறை தீரகருளில செய்யவேணடிய முறைபபடி போரு ரனைப் பரமபதமாக ரூபாதிதருளினாள]

ப்ரஹ்மா அரிபொழுது அரிதுயிள பமபாகலைதனை மாவர்விகளுக்கு மநம முதலிய ரதந்ர காலதரிலும போருளாளை ஆராதிதீரும முறை உபதேசிதது நீங்கரும (நுங்களும செயதுவாழுங்கள் எனகிறன —

கடடளைகலிநதுறை

சென்ரு மலர்பறிந் தெந்நாதனர் சேவடிப் போதுகந்து
நன்மெறு நீர்சூடர் நல்முக வாச மிலங்கொடுத்துக்
கன்ன விலட்டுவந் தோடாடினாத் தீடை கறிபடைதீதுப்
பின்னுந் தெவிதநவபர் பாதம் பணிமினீர்க ளெனறனனே 24

உரை — சென்ரு — எமபெருமானிடம சென்று (ப்ரபதநிலையை), மலர் பறிந்து — புஷபமபோனற பறிதது, எந்நாதனர் — எமமுடைய ன பகவானுடைய, சேவடி போது — சிவநத திருவடிமலராகவை, — விருமபி, நன்ரு எனறும் — நலலதென்று சொலலபபடுகிற, நீர் — சூடர் — தீபம, நல் முகவாசம் நிலை — நலலநாயத திருமுகமண்ட ல வாஸனை தரும பணடம வெறறிலை ஆகியவறறை, கொடுத்து — தது, கன்னல் இலட்டுவந்தோடு — சரக்கரையுடனுடனை, அன்னம் கறி படைதீது — அனனம சீடை கறி ஆகியவறறை ஸமாப்பிதது

[illegible]

[illegible] 24

[illegible]

232 [illegible]
[illegible] 25

உளா — [illegible] — அறைகூவுதலில், வானவனை — இந்திராதி தேவர்களை, மாற்றிடுவீ — [illegible] நான்கு முகமுடைய பிரமனுடைய பரமமா, அழி நிலை வினை — கடல் போன்ற கடுமையான, சதுவாய்—பிரகாசமுடையதாக, தயமேகும் — அசுவமேத யாகத்தை, முடிந்தபின்பீர் — செய்து முடித்தபிறகு, வேழமலை நாயகனார்— ஐராவதமென்கிற பெரிய மலைகளுக்கு, விடை கொடுக்க — உதவி கொடுக்க, விண் ஏறி — பரமபதமாகிய தேசத்து, ஊழியெலாம் அழியாத — கற்பகாலத்திலும் அழியாதவனான, உபயோகம் அடைந்து இருந்தான் — பயன்பாட்டையடைந்திருந்தான்

தாம் — ஈற்ச.

பின்பு பேரருளாளனுடைய மிக மகிழ்ந்து 'பரமமாவே' முன உனக்கு நான் கொடுத்த ப்ரமபதமிடமாகிய அதிகாரத்தில் குறைதீர்ப்படி ஸ்ரீஸ வதி ஸஹிதராய் நித்ய உன் சாயபதியுடனே உன லோகத்திறகுசென்று எழுந்திய அதிபாரத்தை நடத்துவாயாக' என்று அருளிசெயதான இந்தக கேட்டபிறகு, ர அவ்விடத்தில்நின்று வைகுண்டலோகத்தை வலமாக புறமடியே யுள்ள ஐதயலோகம் என்று மெய்யிடத்தினும் சேர்ந்திருக்கிற பெரு மைமையோடும் ஸ்தயமான ஐஸ்வர்யத்தையுடைய பேரருளாளனுடைய திருவருளையும் அநுபவித்துக்கொண்டு கற்பகாலத்திலும் அழியாத மை பூணாகவுதறுடவுதில் சூழ்ந்திருந்தான். 25

கண்டோர் உள்ளுறை

233 ஞாநி யுரைத்தாயம் சாடக நிற்ப ரறியாவரசர்
காத லுடையீர நகரிறைக்கீ ழிருளறுத்து
வாதுபுரி தேவ குருவும் விரிஞ்சி நாவ தரித்து
சோதி யனந்தன் குலதில தொட்டி லுறங்கி 26

உரை — ஞாநி யுரைத்த — முதல் புருஷனால் உபதேசிக்கப்பட்ட, அடியீர் சகட நின்று—பரமபதமான வைகுண்ட நாட்டில் உள்ள அடியார்களே, முன் வாத — தேவர்களை வதிவகொண்டருளின பெருமாளான தி மலையில் — சதுர்யுகத்தில், காநல் உயிர்த்த — (அவரிடம்) பரி யுதரங்கிருந்த, நிசாசரர் — ராக்ஷஸர்களை, சாடி (ரு கோபாவேசமுடன்) காப் றறி அருளபுரிந்து, நுவாடபா ட — உயிர் முடிந்தபின், வாது உயிர் — சுடபுரிவதில் சிறந்த, தேவ குரு நீர் — தேவர்களில் பெரியான பரமனை ருகு, ஞாங்கி — கருப்பஞ்சாறாக, ர் பாலை — கறிபுரை நிற, சோதி நந்தன் — தேஜஸை மிருந்த ஆதிசேஷனை, ரை யாரு என — ('அநந்தனாகிய' ணுடை புஷ்கரிணியில் ஸாரத்தில், ஸ்ரீ ரங்கத்தில் ரு) வண்ணம் ஜீவிக்குமபடி, நின்றனர் — (தான் பிரியாமலிருப்பதற்கு) நினைத்

முதலடியால் பெரியோர்களை யாகையினாலே முன் நிகழ்ந்த பரமபுரு ரு அநுகரணமான செயல்களையும் சொல்லுகிறது.

2-வது அடியில் உள்ள வாசகம்— ராக்ஷஸர்களுடைய சரீரத்தை உடனேயிருந்த நிலத்தில் தொலைத்து விடாமல் நிகரற்ற தீவிரமான கோபாவேசத்தை யுண்டாக்கி ரகத்தை நிரசிக்கவேண்டுமென்று முயற்சி செய்து பின்பு தானே யாகையாலே அப்படி செய்யாமல் விட்டதாம். ராக்ஷஸர்களை ஸம்ஹரித்த

அவவாறே செயதது. தினநதோறும 10000 தாமரைபபுஷபஙகளைப் பறிதது ப பேரருளாளனைப் பூஜிதது திரேதாயுகததின கடைசியில மழை யினறிப பெரிய பஞசமவநதது குளஙகள வறணடன தாமரைப்பூ கிடைகக விலலை பகவானை பூஜிகக இயலாது யானை மிகத கவிதது அபபொழுது சிதரகூடமலையிலிருதது தாமரைமணததுடன காறறு வீசியது அவவழிச சென்று புஷபஙகள நிறைநத மிகப பெரியதொரு குளநதைக கண்டது மிக மகிழநது நீரில இறஙகிப் புஷபஙகளைப பறிதது க கரைபேறுமபோது அஙகிருநத ஒரு பெரிய முதலை யானையின காலைப பறறிக்கொணடு நீரில இழுததுச சென்றது உடனே பேரருளாளனைத நிபாலிதது சரண மடைய அவவெமபெருமானும கருடனமீது ஏறிககொணடு வநது முதலை யைச சகராயுதததால கொன்று யானையக காததான யானை தன கையிலுள்ள புஷபஙகளை அவன்திருவடிகளில ஸமாபபிதததது முதலையும கநதாவசரீரமபெறறுப புணயலோகம சேரநதது யானை மனிதவடிவம பெறறு நிறக, எமபெருமான அவனையும கருடனமீது ஏறறிககொணடு பாகவதாளின பெருமையை வெளிபபடுததிய தனனிடம சேரநதான

ச-வது அடியில் உள்ள வாலாறு— மூனறெருகால தேவ ளைபகளுப பல முனிவா வநதனா அவாகளை இநதான உபசரிதது, அதிதிபூஜை முதலியவறறைச செயதுகொணடு வீடடில இருததல, தீாதத யாதனை செயதல ஆகிய இவவிரணடில எது சிறநததெனக கேடடான முனிவாகள முதலாமதே சிறநததெனறனா கேவகுருவான பருஹஸபதி முனிவாகளை ஆவமதிததுப பேசி இரணடாமதே சிறநததாமெனறா பருஹஸபதி சொலகுடன கூறிய இமமுடிவைச சாஸதிரவிரோதமெனக கணட தமமுனிவா சினநது பருஹஸபதியைப பூமியில பிறநது துனபுறு மாறு சபிததனா அவரும அவவாறே நாமதாரிகளைபபில்ளள ஓா ஏழுபநதணனா வீடடில பிறநதா, இளமவயதிலேயே பெறறோரை இழநது வேறொரு னாறல சிறிது காலம வளாகபபடடா பின உடைக கும உணவுகளும கிடைபப பல நோயகளால அலலலபடடு சவமபுரியக கருதிக கஙகைகக ரயில உளள பாதவாஜமுனிவரை நெருஙகிச சரண மடைநதா முனிவரும தம ஜனாநதருஷடியால அவருடைய முநதிய வாலாறறை அறிநது ஹஸதிகிரிகசு சென்று பேரருளாளனைக குறிதது தவமபுரிநதால சாபம நீஙகுமெனறா அநதணரும உடனே காஞசிகசு சென்று அவவாறே செயய, பேரருளாளன பரதயகஷமாகி தவாபரயுகததில தனனை ஆராதிககுமாறு கடடளையிடடான அவா அஙகனே ஆராதிததுச சாபம நீஙகி உயாபததனைப பெறறா

4-வது அடியில் உள்ள வரலாறு— முனிவருகால எமபெருமான வராஹாவதாரம செயது பாதாளததில இருநத அஸுராகளைக கொனறு பூமியைக கைதுகவிடடான அபபொழுது எலலா லோகஙகளையும தன தலையால தாஙகிநிறகும ஆதிசேஷன வராஹவடிவஙகொணட எமபெரு மானைச சேவிகக விருமபிப பூமியைப பிளநதுகொணடு பாதாளததிலிருநது கிளமபிவநதான அவன வநத இடததிலுளள நீரநிலை 'அநநதஸரஸ்' எனப பெயாபெறறது பேரருளாளன தனனைக கலியுகததில ஆராதிகுமபடி ஆதி சேஷனுகக கட்டளையிடடதால அவன அநதக குளததிறகுச சமீபதது லுளள ஒரு புறறில வஸிததுககொணடு பேரருளாளனை இனனும ஆரா திததுவருகினறான 26

எணசீராசிரியவிருததம

234 புண்ட ரீகழ லிர்த்நபு ராணனூர்
பொய்யின் மாமக வுத்தர வேதியிற்
கொண்ட லாரருண் மாரிபோ ழிநதிடக்
கொண்ட தோருயர் கூர்மதி யன்பினற்
பண்டை நான்மறை மௌலிப டிநதயான்
பாரின் மெயவிர தக்கவி பாடினேன்
றெண்டை மண்டல வேதியா வாழவே
தூய தென்மறை வல்லவர் வாழவே 27

உரை:— பண்டை – அநாதியான, நான் மறை – நானகுவேதஙக ளின, மௌலி – அநதநிலை (வேதாநதததில), படிநத யான் – ஈடுபட்ட ன, புண்டரீகம் உயிர்த்த – நாபிததாமரை பிறபபிகபபெறற, புராண)ர் – அநாதியான பரஹமாவினுடைய, பொய இல் மா மக உத்தர வதியில் – கபடமிலலாது அநுஷடிகபபட்ட பெரிய யாகததின உததர வதியில, கொண்டல் – பேரருளாளனஙகிய மேகம, ஆர் அருள் மாரி பாழிநதிட – நிறைநத கருணையாகிய மழையைப பெயதிடடுநிறக, கொண்டது – (அதனால) உணடான, ஓர் உயர் – ஒபபறற உயாநத, கூர் தி அன்பிஞல் – கூரமையுளள அறிவாலும பகதியாலும, தொண்டை ண்டல வேதியர் வாழ – தொணடை நாடடிலுளள அநதணா நீடூழி வாழ ம, தூய தென்மறை வல்லவர் வாழ – பரிசுததமான தமிழவேதம லலா வாழவும, பாரில் – இபபூமியில, மெயவிரதக் கவி – ஸதயவரத மனனும கேஷதரதததைபபறறிய பாசுரஙகளை, பாடினேன் – பாடி டிததேதன

பரஹமா செயத யாகததின வேதிகையில அவதரிதத பேரருளாள னது அருளாலே கூரிய அறிவையும பகதியையும பெறறு இநத மெயவிரத மானமியததைப பாடினேன பேரருளாளனது ஸமபநதம பெறறுக திகழும தொணடை மணடலததிலுளள பரம பாகவதாகளும, ஆழவாாகளின அருளிர செயலில ஈடுபடடுநிறகும அடியாாகளும இபபிரபநததைத அநுஸநதிதது நீடூழிவாழக — எனறவாறு 27

எணசீராசிரியவிருததம

235 உயவிரத மொன்றின்றி யடைநதா நயய
வொநதவிரதந தான்கொண்ட வுயர்நத மாலைச்
செயவிரத மொன்றலுந தெளிய கில்லாச்
சிநதையினுற் றிசைபடைத்த திசைழ கன்றன்
பொயவிரத நிலமெல்லாம் போயே மீண்டு
புகலிதுவே புண்ணியத்துக் கென்று சேர்நத
மெயவிரத நன்னிலத்து மேன்மை யேத்தி
வேதாநத வாசிரியன் விளங்கி னனே 28

உரை — திசை படைத்த — திகககளை ஸருஷடிததவனும, திசைழகன் — (நானகு) திகககளிலும முகததையுடையவனுமான பரஹமா, உய விரதம் — (தாம) உஜ்ஜீவிபபதறகு உபாயம, ஒன்று இன்றி அடைநதார் — (வேறு) ஒனறுமினறிச சரணமடைநதவாகள, உய்ய — உஜ்ஜீவிபபதறகாக, ஒரு விரதம் — (“சரணாகதரக்ஷணம” எனனும) ஒபபறற வரததைத, தான் கொண்ட — தானேகைகொணடவனும, உயர்நத மாலை — (அதனால) உயாநதுநிறபவனுமான எமபெருமானை, செய விரதம் என்ற லும் — (தனனால) செயயபபடட வேறு எநத வரததாலும, தெளியகில் லாச் சிநதையினுல் — தேரிவு ஸாக்ஷாதகாிகக முடியாத கலகலயினால, போய விரத நிலம் எல்லாம் — (பலனகொடுகக விலலையாதலின) வீணாக போகும வரதஙகளையுடைய க்ஷேதரஙகளாகலாம, போய் மீண்டு — போய (ப பயனறறு) த திருமபி, இதுவே புண்ணியத்திற்குப் புகல்—இநத க்ஷேதரமே புணணியததைபபெற ஸாதநமாகும, என்று சோநத — எனற வரதடைநத, மெயவிரத நல் நிலத்து — ஸதயவரதமெனனும சிறநத க்ஷேதர தனின, மேன்மை ஏத்தி — வைபவததை (இபபிரபநததில) புகழநது, வேதாநத ஆசிரியன் — வேதாநத தேசிகன, விளங்கினன் — சிறநது விளஙகினனை தான் — அசை ஏ — இசைநிறை

தனனைச சரணமடைநதவரை வாழவிபபதையே வரதமாகக கொணட பரஹளாளனை ஸாக்ஷாதகாிக இயலாது பறபல க்ஷேதரஙகளில அலைநது

தவிதத பரஹமா இறுதியில வரது பலனபெறற புணயகேஷதரமாகிய மெய விரதததின மேனமமயை வேதாநதாசாாயனை யான இபபிரபநததின வாயிலாகப பாடி வீறுபெறறேன — எனறவாறு

[வயாஸபகவான, வடமொழி வேதஙகளை வகுதது, பரஹமஸூதரஙகளை இயறறி, பாரததததைசசெயது வேதாசாாயராலை அஙஙனமே நம தேசிகன (பரபநதஸாாரததில) தமிழவேததததை வகுததுககாடடி, ரஹஸய ரதனதரயி முதலிய ஸூதரஙகளைசசெயது, இபபிரபநதமாகிய இதிஹாஸத ததைச செயதருளி வேதாநதாசாாயரகை விளஙகிலை—எனறு பெரியோா பணிபபா] 28

நேரிசைவெணபா

236 சீராருந தூப்புற் றிருவேங் கடமுடையான்
றாா ரருளாளர் தாணயநது — சீராக
மெயவிரத நன்னிலத்து மேன்மை யிதுமொழிநதான்
கையிற் கனிபோலக் கண்டு 29

உரை — சீர் ஆநம் – பெருமை நிறைநத, தூப்புல் – தூபபுலில அவதரிதத, திருவேங்கடமுடையான் – ஸ்ரீ வேஙகடநாதன எனனும தேசிகன, தார் ஆர் அருளாளர் – மாலை நிறைநத பேரருளாளருடைய, தாள் நயநது – திருவடிகளையே விரும்பி, மெயவிரத நல் நிலத்து மேன்மை – ஸதயவரதமெனனும சிறநத கேஷதரதததின பெருமமயை, கையில் கனி போலக் கண்டு – உளளஙகையில (உளள) நெலலிககனியைபபோல அறிநது, சீராக – சிறபபுடன, இது – இநத பரபநததததை, மொழிநதான் – வெளியிடடான

சீராாதூபபுல திருவேஙகடமுடையாலைகிய யான பேரருளாளன திருவடிகளையே விரும்பி மெயவிரதமெனனும கேஷதரததின பெருமமயை உளளஙகைநெலலிககனிபோலக கணடு இநதப பிரபநததததை வெளியிட டென — எனறவாறு 29

மெய்விரதமான்மியம் — உரை முறறிற்று

ஸ்ரீஸெ நிமஸாஞ்ஜெஹாஞெஸிகாய நஸஃ

ஸ்ரீ:

அடைக்கலப்பத்து - உரை

சோதாதாபபுல திருவேங்கடமுடையான திருவடிகளே சரணம

தனியன

ராசாநாஜஇயாவாதூ ெஎஸிகூ ர

சொனறு வாழவு

[விஷயச் சுருக்கம்]

ஸவாமி ஸ்ரீதேசிகன தாம பேரருளாளன திருவடிகளை சரண மடைய்த திருவுளமகொணடாா அஙனே தாம அவன திருவடிகளில அடைகலமபுகுநதமையைப பததுபபாசுரஙகளால வெளியிடடமையால இபபிரபநதம இபபெயா பெறறது

இநில முதலில ஸ்ரீதேசிகன, முன காகன விபீஷணன முதலிய பலா சரணமடைநது பயனபெறறதை விளகி, 1 ஸவநிஷடை 2 உகநதி ஷடை 3 ஆசாாயநிஷடை 4 பாகவதநிஷடை எனறு சரணாகதி பாகுபாடு பெறறதைக கூறி, முடிவில தாம பேரருளாளனை சரணமடைநது ஸ்லோக கடகிரா வடமொழியிலும இதே விஷயததைக கொணட நயாஸதசகம் எனனும ஸ்ரீஸூகதி ஸவாமியால அருளிசசெயயபபடடிருகினறது.

இபபிரபநதம முழுவதும கொசசகககலிபபாவிலை அமைநததாம

237 பததிமுத லாமவற்றிற பதியெனகக்க கூடாம
லெதிசையு முழன்ரோடி யிளைதது விழுங காகம்போன்
முத்திதரு ஙகரேழின் முகியமாங கசசிதனி
லததிகிரி யருளாளாக கடைடக்கலநான் புகுநதேனே 1

உரை:— பததி முதலாமவறறில—பகதியோகம முதலிய உபாயஙகளால, பதி எனகதுக் கூடாமல — (ஸாவேசுவரனை) அடைவது னகதுக கூடாமறபோக, எததிசையும உழன்று ஓடி — எலலாத திசைகளிலுமே சுறறிததிரிநது ஓடி, இளைதது விழும காகமபோல — சோரநது (ஸ்ரீராமன திருவடிகளிலே) விழுநத காகாஸுரனைபபோல், ததிதருமநகா ஏழில — மோகஷதைதது தருமம புணயநகரம ஏழினுள், மகியமாம கச்சிதனில — முகியமான காஞசீபுரததில, அததிகிரி ருளாளாகது — ஹஸதிகிரிநாதரான பேரருளாளரிடம, நான் டைகலம புகுநதேன — நான காகதபடவேணடிய வஸதுவாகச ரணமடைநதேன.

ஏழ முக்திக்ஷேத்ரம் — 1 அயோதயை 2 மதுரை 3 மாயை காசி 5 காஞசி 6 அவநதி 7 துவாரகை எனபனவாம

பிராடடியின திருவடிகளில பெரும பிழைசெயத இராமபிராலுடைய ரததிறகு ஆளாகித தனனைக காததுகொளள மூவுலகும திரிநது வேறு யிறறுப பின அவனையே சரணமடைநத காகனைபபோல, பகதி தலிய கடின உபாயஙகளால பலனபெறமுடியாத அடியேன பரபததி யே உரிய உபாயமென நினைநது பேரருளாளனைச சரணமடைநதேன— ாறவாறு 1

8 சடைமுடியன் சதுமுகனென றிவாமுதலாந தரமெல்லா
மடையவினைப பயறுகி யழிநதுவிடும் படிகணடு
கடிமலராள பிரியாத கசசிநக ரததிகிரி
யிடமுடைய வருளாள ரிணையடிக ளடைநதேனே. 2

உரை·— சடைமுடியன எனறு—சடைததலையனை சிவனும, முகன (என்று) — நானகு முகஙகளையுடைய பரமாவும (ஆகிய) ா முதலாம தரம எல்லாம் — இவரகளை முதலாகவகொணட நமை முழுதும, அடைய — சிறிதும ஒழிவினறி, வினைப் பயன் — காமஙகளின பலனுகி, அழிநதுவிடும படி கணடு — அழிநத ம தனமையை ஆராயநதுபாரதது, கடி மலராள பிரியாத — மண ள புஷபததிலிருககும பிராடடியால பிரியபபெறறவரும, கசசி அத்திகிரி இடமுடைய — காஞசியிலுள ஹஸதிகிரியை உறை மாகவகொணடவருமான, அருளாளா — பேரருளாளருடைய, ணயடிகள — இரணடுதிருவடிகளையும, அடைநதேன் — சரண நதேன.

பரஹமா, சிவன முதலிய தேவாகளின அதிகாரமெலலாம காமதது ம
பயனகவேயிருகது காமம அழிகததும அழிவனவாயிருபபதாபறிக ம
அததகைய அறப ஸுகஙகளில ஆசைவைகாது பேரருளாளரேவ ர ம
மனடதேன—எனறவாறு

239 தநதிரங்கள வேறினறித தமதுவழி யழியாது
மநதிரங்க டமமாலு மறறமுள வுரையாலு
மநதரங்கண டடிபணிவா ரனவாகது மருள்புரியுந்
சிநதுரவேற பிறையவணா சீலமல தறியேனே 4

உரை:— அநதரம் கணடு — (பகதிகுமபரபதிகுமஉளள) விதியாஸததை அறிநது, வேறு தநதிரங்கள இனறி — (பாசுபா போகமமுதலிய) வேறு உபாயங்களைக கைகொளளாமல, தமது மநதி அழியாது — (சாஸதரங்களில) தமகு விதிகபபடட (வரணாசரமா காமஙகளின) வழியிலிருகது வழுவாது, மநதிரங்களதமமாலும — வேதமநதிரங்களைகொணடும, மறறும உள உரையாலும — மநதிர உளள (பூரவாசாரயாகளின) வாகயங்களைகொணடும, அடி பணிவா அனவாகும் — (தம) திருவடிகளைச சரணமடைபவரெலலோ ருகும, அருளபுரியும — அருளசெயகின்ற, சிநதுரவேறபு இறையவ னா — ஹஸதிகிரிநாதரான பேரருளாளருடைய, சீலம அலது — பெருமையைத தவிர, அறியேன — (வேறொனறை) அநுஸநதிகக மாடடேன

பகதியோகததைச செயவதில உள்ள நிரபநதஙகளையும பரபதநியின எலலோருகும உள அதிகாரதததையும நினைகது, வேதமநதரம ஆராய வாகயம முதலியவறறைகொணடு, தனனைச சரணமடைநதவாகுப பேரரு ளாளன, விரும்பிய பலனைத தருகினறான அவன பெருமையையே அநு ஸநதிகினறேன—எனறவாறு

240 காகமிராக கதன்மன்னா காதலிகத திரபநது
நாகமர ணயன்முதலா நாகநக ராதமகும்
போகமுயா வீடுபெறப பொன்னருளசெய தமைகண்டு
நாகமலை நாயகனா நலலடிபபோ தடைந்தேனே 4

உரை:— நாகமலை நாயகனா — ஹஸதிகிரி நாதரான பேர ருளாளா, காகம் — காகன, இராகததன் — (விபீஷணனென ஜம) ராக்ஷஸன, மனனா காதலி — (பஞசபாணடவ) அரசாகளின்

மனவியான தரௌபதி, கததிரபாது – க்ஷத்தரபாதுவென்னனும அரசன, நாகம் – கஜேந்தரன அலலது (காளியனென்னனும) ஸாபபம், அரன – சிவன, அயன முதலா – பரஹமா முதலிய, நாகநகரா தமகதும – தேவலோகவாஸிகள ஆகிய அனைவருகதும, போகம் – ஸமஸாரபோகதததையும, உயா வீடு – உயாந்த மோக்ஷததையும, பெற – பெறுமபடி, பொன அருள செயதமை கணடு – சிறந்த அருளைப் புரிந்ததை அறிந்து, நல அடிப போது – (அவருடைய) சிறந்த திருவடிமலரை, அடைநதேன – சரணமடைநதேன

பேரருளாளன, தனனை சரணமடைந்த காகாஸுரன, விபீஷணன, தரௌபதி, க்ஷதத்திரபாது எனனும அரசன, கஜேந்தரன, காளியனென்னனும ஸாபபம, சிவன பரஹ்மா முதலிய தேவா ஆகிய அனைவருகதும அவரவா விரும்பியவாறு ஸம்ஸாரபோகதததையும மோக்ஷததையும அளித்தலின அதை நினைந்து அவன திருவடிகளை சரணமடைநதேன–என்றவாறு 4

241 உகதகுமவை யுகநதுகவா வனைதது மொழிந துறவுகுண
மிகதது ணிவு பெறவுணாநது வியனகாவ லெனவரிதது ச்
சகததிலொரு புகலிலலாத தவமறியேன மதிடகசசி
நகாகதகருணை நாதனைநல லடைடகதலமா யடைநதேனே 5

உரை - சகததில ஒரு புகல இலலா–உலகில வேறொரு உபாயதததையும செயயமுடியாதவனும, தவம் அறியேன – மறற உபாயதததைப பறறிய அறிவறறவனுமான அடியேன, உகதகுமவை உகந்து – பேரருளாளன) உகந்தவறறைச செயவதையே விரும்பி, உகவா அனைததும ஒழிந்து – (அவன) உகவாத அனைததையும செயயாது நீங்கி, மிகத துணிவு பெற – (பலன தருவதில) மிக உறுதியாகிய மஹாவிசுவாஸதததை அடைவதறகு (ஸாதகமாக), உறவு குணம் உணாந்து – (பேரருளாளனுகதும ஜீவாதமாவுகதும் உள்ள) ஸம்பந்ததததையும (அவனுடைய) குணங்களையும அநுஸந்தித்து, வியன் ஞாவல என வரிதது – (அவனையே) அதிசயிககதகக ரக்ஷகனை வேணடுமென்று பராதததித்து, மதிள கசசி நகாக கருணை நாதனை – அழகிய) மதிளகள சூழந்த காஞ்சியின (கருணையே வடிவாகக் கொணட) ஸ்வாமியான பேரருளாளனை, நல அடைடகதலமாய அடைநதேன் – சிறந்த கதியாகப பறறினேன.

புகலும + இலலா = புகலிலலா, தொகுததல

பரபததிகது ஐநது அஙகஙகள உள அவை பினவருவன.—

1 **ஆநுகூல்யஸங்கல்பம்** — எமபெருமான திருவுளளதறிநது உகநதவறறையே செயவதாய உறுதிகொளளல

2 **ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம்** — அவன திருவுளளதறகு விபரீதமான வறறைச செயயாதிருகக உறுதிகொளளல, அலலது அவறறைச செயய எணணஙகொளளாமை, அலலது அவறறைச செயயாது விடுதல

3 **மஹாவிசுவாஸம்**—அவன நமமை ரகஷிககவலலனென று தெளிநது, தவறாது நமமை ரகஷிபபானென று நமபுதல

4 **கோப்த்ருத்வவரணம்** — பகதியோகம முதலிய உபாயஙகளில அநுஷடிகக சகதியறற தம விஷயததில அருளபுரிநது அவறறைக கைபபிடிகக ஸதாநததில நின று பல கொடுகக வேணடுமென று அவனை வேணடுகை

5 **கார்ப்பண்யம்**—பகதியோகம முதலிய உபாயஙகளில நமகது ஸாமரதயமிலலாமையையும எமபெருமானதவிர வேறு தெயவததினிடமோ, மோகஷதததவிர வேறு பலனிலோ பறறிலலாமையையும அறிவிதது, அலலது இவவநுஸநதாநததால, தமகது இருநத காவல ஒழியபபெறுதல அலலது எமபெருமானது கருணை தமமீது வளாநதோஙகுமபடி தாழ்ந்து நின று அஞஜலி நமஸகாரம முதலியவறறைச செயதல

இபபாசுரததில 'உகககுமவையுகநது' எனறதால ஆநுகூலயஸஙகலபமும, 'உகவாவினைதது மொழிநது' எனறதால பராதிகூலயவர்ஜநமும, 'மிகநது துணிவுபெறவுணாநது' எனறதால மஹாவிசுவாஸமும, 'காவலெனவிரு நது' எனறதால கோபதருதவவரணமும, 'புகலிலலாத தவமறியேன' எனறதால காரபபணயமும, 'அடைகலமாயடைநதேன' எனறதால அநந்யாரஹ ஸமாபபணமும கூறபபடடன ஆக, பேரருளாளன திருவடிகளில ஐநது அஙகஙகளுடன கூடிய பரபததினை அநுஷடிததேன—என றவாறு.

242 அளவுடையா ரடைநதாககு மதனுரையே கொணடவாகுமவ
வளவுரைதந தவனருளே மனனியமா தவததோடுகுங்
களவொழிவா ரெமரென்ன விசைநதவாகுங் காவலராக
துளவமுடி யருளவரதா துவகதிலெனை வைததேனே (1

உரை:— அளவுடையா — (பரபததிவிஷயததில தெளிநத) ஞாநமுடையராய, அடைநதாக்கும் — சரணமடைநத ஸ்வநிஷட
குமு, அதன் உரையே — அநத பரபததிவாகயததின் அநுஸநதா

கதனதேய, கொணடவாககும — (உபாயமாகக) கொணட உகதி நிஷடருககும, வளவுரை தநதவன — பெருமையுளள (ரஹஸய) வாகயதனை உபதேசிகத ஆசாரயனுடைய, அருளே மனனிய — கருபையிலேயே நிலைபெறறுநினற, மா தவததோராகும — மிகக புணயசாலிகளான ஆசாரயநிஷடருககும, களவு ஒழிவாா — (எம பெருமானுககே உரிய ஆதமாவை ஸவதநதரனாக நினைதலாகிய) திருடடுககுறறம நீஙகபபெறற பாகவதாகள, எமா எனன — (சேத நாகளை) எமமைசசேராதவரென று நினைதது எமபெருமானிடம பரபததியைச செயய, இசைநதவாககும — (அதை உபாயமாக) ாற (று அதில நிலைபெற) று நினற பாகவநநிஷடருககும, காவலா ஆம— ரகஷகராக ஆகினறவரும, துளவ முடி—திருதுழாயை முடியிற் சூடியவருமான, அருளவரதா — பேரருளாளருடைய, துவகில — மபரதததில, எனை வைததேன — எனனை நிலைநிறுததினேன

ப்ரபத்தி நாலவகைபபடும அவையாவன .—

1 ஸ்வநிஷ்டை—பரபததியாகிய அஙகியையும அதன அஙகஙகளையும னகு அறிநது தாமே எமபெருமானைச சரணமடைதல

2 உக்தி நிஷ்டை — ஆநுகூலயஸஙகலபம மூதலிய அஙகஙகளில சேஷ ஜஞாநமிலலாத அதிகாரிகள, எமபெருமானததவிர வேறு பறறு லலாதவராய, காம பிராாதனிதனால அவன ரகூஷிபபானெனற நமபிககை —ன கினறு, பூரண பரபததியை வெளியிடுவதும ஆசாரயரை உபதேசிகசப —டதுமான வாகயதனாலே எனனைக காபபதை உன பொறுபபாகககொளள வணடுமென றுதல

3 ஆசார்யநிஷ்டை — ரஹஸயாததஙகளை உபதேசிதத ஆசாரயன பெருமானிடம செயயும சரணாகதியில அடஙகியிருததல

4 பாகவதநிஷ்டை— பூரண அதிகாரியான ஒரு பாகவதா எமபெரு னிடம செயயும சரணாகதியில அடஙகியிருததல

இததகைய நானகுவகைபபடட பரபததியை அநுஷடிததவருககும நமபிய பலனை அருளகினற பேரருளாளரே எனனை நெருஙகிய ஸம கமுடையவரெனறு நிசசயிககொணடேன—எனறவாறு

[பரபததியின வகைகளில நாநதம ஸமபாதாயகதைத தழுவிய விரிவு யெலலாம ஆசாரயாகளிடமிருநது அறிநதுகொளக]

243 உமதடிக ளடைகின்றே னென்றுரைத்தவரை
யமையுமினி யென்பவாபோ லஞ்சலெனக கரம்வைதது
தமதனைதது மவாதமககு வழஙகியுந தா மிகவிளங்கு
மமைவுடைய வருளாள ரடியிணையை யடைநதேனே. 7

உரை:— உமது அடிகள் — உமமுடைய திருவடிகளை, அடைகின்றேன் எனறு — (சரணமாக) அடைகினறேனெனறு, ஒருகால் — உரைத்தவரை — ஒருமுறை உசசரித (து பரங்யாஸமை செய) தவரை, இனி அமையும் — இனிய (பலனபெறுவதறகு இதுவே) போதுமை, என்பவாபோல் — எனறு கூறுபவாபோல, அஞசல் எனக் கரம் வைததும் — அஞசாதீர எனறு (கூறுமை) அபய முதரையை வைததுமை, தமது அனைததுமை — தமை செலவமை முழுவதையுமை (தமமை யுளபட), அவாதமககு — அநத பரபாகருககு, வழஙகியும் — அநு பவிகககொடுததுமை, தாம் மிக விளஙகும் அமைவு உடைய — தாமை மிகவுமை பாகாசிககுமை பூரதிதியையுடைய, அருளாளா — பேரருளா ளருடைய, அடியிணையை அடைநதேன — திருவடிகளிரணடையும் (சரணமாக) அடைநதேன

பேரருளாளன, ஒருகால பரபததியை அநுஷடிதத அதிகாரியைக குளிர நோககி, 'நீ பலன பெற இதுவே போதுமை' எனறு தனதிருவுளகக கருததை வெளியிடுபவனபோல அபயமுதரையுளள தன திருகைகையக காடடியுமை, தனனுடைய ஸகல வஸதுகளையுமை தனனையுமை அவன அநுபவிககுமாறு அபபோதே கொடுததுமை பரகாசிகினறன இபபடி ப்ரபநந ஜனகு உபாயதததை தலைகாடடியுமை அபபோதே பலனை பெறுவிததுமை அருளகினற அவன திருவடிகளை சரணமடைநதேன — எனறவாறு 7

244 தினைமைகுறை யாமைக்கு நிறைகைக்குந் தீவினையா
லுண்மைமறை வாமைககு முளமதியி லுகக்கைகககுந
தண்மைகழி யாமைககுந் தரிகைகககுந தணிகைகககும்
வண்மையுடை யருளாளா வாசகஙகண மறவேனே. 8

உரை — திண்மை குறையாமைககும் — மனவுறுதி (மஹா விசுவாஸமை) குறையாமலிருபபதறகுமை, நிறைகைகககும்—(ஜனாகமுமை பகதியுமை) நிரமபிநிற்பதறகுமை, தீவினையால் — (முநதிய) பாபகர்மத் தால, உண்மை மறவாமைககும் — உணமையறிவு மறநதுபோகாமை பதறகுமை, உள மதியில உகககைகக்கும் — (தனககு) உள்ள தவ) ஜனாகததால மகிழவதற்குமை, தண்மை கழியாமைககும் —

காழுலை (ணாசகி நனிணவிடு) நீங்காதிருப்பதற்கும், தரிகைக்கும் – (மோக்ஷம் பெறாமலாவது) உயிர்தரித்திருப்பதற்கும், தணிகைக்கும் – (ஸம்ஸாரதாபத்தை யறுக்க) ஆற்றியிருப்பதற்கும், வணமையுடை – பெருங்கிருபையுள்ளவனை, அருளாளா – பேரருளாளருடைய, வாசகங்களை – (சரம ச்லோகம் முதலிய) உபதேசவாக்கியங்களை, மறவேன – மறவாதிருப்பேன்

பரபதத்தினை அடைவதற்கான சாதனங்களுள் பலனை பெறுவதில் உறுதியான எண்ணம் குறைவுபடாதிருக்கவேண்டும் ஐந்தாவதும் பக்தியும் மேன்மேலும் வளர்பவற்றையும் எம்பெருமானுக்கு அடியனை வசப்பட்டிருக்கும் தன்மையைப் பழைய காமவாஸனையால் மறந்துவிடக்கூடாது ஸாரமான விஷயத்தைப்பற்றி உள்ள அறிவிலுள்ள மயக்கம் பெற்றிருக்கவேண்டும் தாழ்வுணர்ச்சியைக் கைவிடக்கூடாது மோக்ஷத்தைப்பெற பேராவல் கொண்டிருப்பதும் இச்சரீரத்தையும் பற்றுதல் தரிக்காதிருக்கவேண்டும் ஸம்ஸாரத்தில் நேரும் துன்பங்களை மறந்து ஆற்றியிருக்கவேண்டும் பேரருளாளன் ச்ரமசுலோகம் முதலிய ஸூக்திகளின் வாயிலாகக்கூறிய உறுதிமொழிகளை அநுஸந்திக்கும் இத்தன்மைகளைப் பெறுவது எளிதாகும் ஆதலினை, அருத ஸ்துக்திகளை மடபோதனும் அநுஸந்திகினேறனை—என்றவாறு 8

215 சுருதிநினை வினையறியுங துணிவுடையா தூமொழிகள
பரிதிமதி யாசிரியா பாசுரருசோசாந தருகக்கணைங்கள
கருதியொரு தெளிவாளாறு கலகக்கமறுக தத்திகிரிப
பரிதிமதி நயனமுடைப பரமனடி பணிந்தேனே 9

உரை:— சுருதி -- வேதத்தையும், நினைவு – ஸ்மருதியையும், இவை அறியும்–இவற்றை (நன்கு) அறியக்கூடிய, துணிவு உடையா–மனவுறுதி பெற்ற அறிவாளருடைய தூ மொழிகள – பரிசுத்தமான திவ்யஸூக்திகளையும், பரிதி மதி–பரஸ்திகளின்ற ஜ்ஞானத்தையுடைய, ஆசிரியா – (பூர்வாசார்யர்கள் முதலிய) ஆசார்யர்களுடைய, பாசுரம்–பாஸுரத்திலுள்ள, சோர்வு–குற்றம்பாடுபடாமல், அருக்கணைங்கள கருதி–(அற்றுவிலை வேண்டாத) ஸ்திரமான கருத்துக்களை ஆராய்ந்து, ஒருதெளிவாளாறு–ஒப்பற்ற தெளிவுள்ளவனாய், கலகக்கம் அறுத்து – அஜ்ஞானத்தை ஒழித்து, அத்திகிரி– ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளியிருப்பவனும், பரிதி மதி நயனம் உடை – ஸூர்யனையும் சந்த்ரனையும் கண்களாகவுடையவனுமான, பரமன் – ஒப்பற்ற பேரருளாளனுடைய, அடி பணிந்தேன– திருவடிகளை தொழுதேன

வேதம, ஸமருதி, ஆழவாஸ்ரீஸூகதி, ஆசாயஸ்ரீஸூகதி ஆகிய இவறறில பரிசயம செயது, அதனல வேதாரதததின ஸூக்ஷமாரததஙகளை யெலலாம ரனகு அறிரது அரத ஜஞாரததால மனகலகததைப போகஙிப போருளாளன திருவடிகளை எபபோதும தொழுகினறேன—என்றவாறு 9

246 திருமகளுந திருவடிவுந திருவருளுந தெளளறிவு
மருமையிலா மையுமுறவு மளபபரிய வடியரசுங
கருமமழிப் பளிபபமைப்புங கலகமிலா வகைநின்ற
வருளவரதா நிலையிலகி லமபெனநா னமிழுநதேனே 10

உரை:— திருமகளும் — பிராடியும, திருவடிவும் — (தன) திருமேனியும, திரு அருளும் — சிறநத கருணையும, தெள அறிவும் — தெளிநத ஜஞாநமும, அருமை இலாமையும் — (அடியவாகளு) அரிய ஞநதன்மை இலலாமையும, உறவம — (சேதநாசேதநஙகளுடன உளள) ஸமபநதமும, அளபபு அரிய — அளவிடமுடியாத, அடி அரசும்— பழமையான ஆடசியும, அமைபபு — படைதல, அளிப்பு — காதல, அழிபபு — அழிதல, கருமமும் — (ஆகிய) காயஙகளும (ஆகிய இவை), கலகமம இலாவகை நின்ற — மாறுபாடு இலலாத படி (எபபொழுதும ஸதிரமாய) நினற, அருள் வரதா நிலை இலக் கில — போருளாளராகிய ஸதிரமான லக்ஷயததில, அம்பு என — பாணம என்னுமபடி, நான் அமிழுநதேன் — நான மூழகினேன்

போருளாளன பிராடியை ஒருபோதும பிரியாதவன, காணபவர மனததைக கவரும திருமேனியுடையவன, அடைநதவாமீது நிறைநத கருணைகொண்டவன, அனைதையும அறிபவன, பணியுமவாகளு எளியன, சேதநாசேதநஙகளை சரீரமாகககொணடவன, அநாதியாக உலகமுழுதும ஆடசிபுரிபவன, அனைதையும படைததுக காதது அழிபபவன, இநத தனமைகள போருளாளனவிடடு ஒருபோதும விலகா இததகைய பெருமை வாயநத அவனதிருவடிகளில் பிரிகக்முடியாதபடி கலநதேன—என்றவாறு

* உலகில் ஒரு வீரன விலவில அமபைப பூடடி மிகக கவனததுடன குறியைப பாரதது எயதவுடன அவவமபு அகுறியினமீது பாயநது அதனுடன ஒனறுபடடுபோகினறது வேதம பரபததிகு இநத

* வூணவொ யநஃ ஸரொஹ்யாதா வ்ரஹ தலுகூரு்வுதெ।
கவுஃதெந வெஷவ்ரு ஸரவதநயொ ஹவெஷு॥

உவமானததைக காடடுகினறது ப்ரணவமெனனும விலலில ஜீவனுகிய அமபைபபூடடி பரஹ்மமாகிய குறியில மனவொருமையுடன பரயோகிததால ஜீவனுகிய அமபு பரஹ்மமாகிய குறிபைச சோரது கலநதவிடுமெனறும, இதுவே பரபததியெனறும வெகு அழகாக விளகபபடடுளது இவவாததமே ‘அமபெனை நானமிழநதேனே’ எனற தொடரால கூறபபடடது 10

247 ஆறபய'ன் வேறிலலா வடியவாக ளனைவாகது
மாறமதன் பயனுமிவை யொருகாலும் பலகாலு
மாறபய னெனவேகனை டருளாள ரடியிணைமேற
கூறியநற குணவுரைக ளிவைபதது்ங கோதிலவே 11

உரை:— வேறு ஆறு பயன் இலலா – (எமபெருமானைததவிர) வேறு உபாயமும பலனுமிலலாதவாகளான, அடியவாகள அனைவாக கும் – தானைாகள் எலலோருககும, ஆறும – (பரபததியாகிய) உபாய மும, அதன் பயனும – அவவுபாயததின பலனும ஆகிய, இவை – இவவிரணடும (முறையே), ஒருகாலும் பலகாலும் –ஒருமுறை யும பலமுறையும (செயயவேணடியதும அநுபவிககவேணடியது மான), ஆறு பயன் – உபாயமும பலனும (ஆம), எனவே கணடு– எனறு ஆராயநதறிநது, அருளாளா அடியிணைமேல – பேரருளாள ருடைய திருவடிகள இரணடையுமபறறி, கூறிய நல குணஉரை கள – பாடபபடட சிறநத குணமுடைய ஸுூகதிகளாகிய, இவை பத்தும் – இநதப பததுபபாசுரஙகளும, கோது இல – எவவகைக குறறமுமிலலாமல பரகாசிபபன (ஆகும)

பாகவதாகள, பேரருளாளனையே ஹிதோபாயமாகவும பலனாகவும கொணடவாகள அவனெமபெருமானதிருவடிகளில அவாகள செயயும பரபததி ஒருமுறையே அநுஷடிககவேணடியதாகும ஆனால அதனால கிடைககும மோகஷமாகிய பலனை காலததின வரையறையினறி எபபொழு தும அநுபவிகக உரியதாகும இவவிஷயஙகளை உணாநது, பேரருளாளன திருவடிகளைபபறறிப பேசிய பெருமை கொணட இநதப பததுபபாசுர ஙகளும குறறமினறி விளஙகககூடியனவாகும—எனறவாறு. 11

அடைக்கலப்பத்து - உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீஸைத ஸிமஹாதைஸஹாதெஸிகாய நமஃ

ஸ்ரீ:

அருத்தபஞ்சகம் - உரை

சோதுபுல திருவேங்கடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

தனியன

ஸரோஜஹயாவாதும் . தெரிகழி

சிரோனறு வாழவு

[விஷயச் சுருக்கம்]

இத பரபரததிறகும பேரருளாளனே விஷயமாகிறன

முகதியைபபெற விரும்புமவன ஆதததபஞசகமெனபபடும ஐநது பொருளகளை முகியமாய உணரவேணடும அவையாவன — 1 நமமால அநுபவிகபபடவேணடிய எமபெருமானுடைய ஸவரூபம 2 அநுபவிகறும ஜீவாதமாவாகிய நமமுடைய ஸவரூபம 3 எமபெருமானை அடையமுடியாமல இதுவரையில உளள இடையூறு 4 மோகஷததிறகாகச செயயும உபாயஙகள 5 முகியபலமாகிய பகவதனுபவம எனபனவாம இவை இபபிரபநதததில முறையே இரணடிரணடு பாசுரஙகளால விளகபபடுகினறன

இபபிரபநதம முழுதும கொசசகககலிபபாவால அமைநதது

1, 2 பாசுரங்களால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் விளக்கப்படுகின்றது

248 அமலனவி யாதசுட ரளவிலலா வாரமுத
மமலவுருக குணங்களணி யாயுதங்க ளடியவாக
ளமலவழி யாதநக ரழிநதெழுஙகா வுடனெலலாங்
கமலையுட னரசாளுங் கரிகிரிமேற் காவலனே 1

உரை:— அமலன் — தோஷமற்றவனும, அவியாத — (ஒரு காலும) மாறுபாடு இலலாதவனும, சுடா — ஜஞானஸ்வரூபனும, அளவிலலா — அளவிடமுடியாதவனும, ஆ அமுதம் — நிறைநத அமுகமாய நிறபவனும, கரிகிரிமேல காவலன் — ஹஸ்திகிரியினமேல் விருநது காபபவனுமான பேரருளாளன, அமல உரு — (ரஜோகுண மும தமோகுணமுமாகிய) தோஷமிலலாத (சுத்த ஸத்துவமயமான) திருமேனியும, குணஙகள — (ஜஞானம சகதி முதலிய) திருகலயாண குணஙகளும, அணி — திருவாபரணஙகளும, ஆயுதஙகள — (சகரம் முதலிய) திவயாயுதஙகளும, அடியவாகள — (நிதயஸூரிகளும முக தருமாகிய) தாஸாகளும, அமல — (பரகருதிஸமபநதமாகிய) குறற மறறதும, அழியாத — (எபபொழுதும) அழியாததுமான, நகா — (ஸ்ரீவைகுணடமெனனும) திவயலோகமும, (ஆகியஇவறறை) அழிநது எழும — அழிநது (மறுபடி) உணடாகினற, காவுடன் — (பரகருதி மணடலமாகிய) சோலையுடன, எலலாம் — முழுவதையும, கமல புடன் — பிராடடியுடன (கூடிநினறு), அரசாளும — அரசாளவான.

இநதக காமபூமியில ஜீவாதமாகளை அவவவறறின காமதறகுத தகவாறு பலனபெறச செயவதையே எமபெருமான பொழுதுபோகாகக கொளவதால இநத ஸமஸாரமணடலததை அவன விளையாடுமிடமான சோலையாகக கூறுவதுணடு

எமபெருமானுடைய குணஙகளுககு அளவிலலை ஒரு பொருளுககு உளாகக கூறும குணமானது தனனைப பெறறிருககும பொருளுககு மறறொரு பொருளாக காடடுதலும ஒரு பேதததைக காடடுவதால அககுணம விசேஷண மெனனபபடும இததகைய விசேஷணம "ஸ்வரூபநிரூபகவிசேஷணம" எனறும "நிரூபிதஸ்வரூப விசேஷணம" எனறும இருவகைபபடும ஒரு வஸதுவின ஸ்வரூபததை எநதக குணதததையுடையதாகக கூறியே விளகக வலலனறி வஸதுவினஸ்வரூபததை அறியமுடியாதோ, அநதககுணம ஸ்வரூபநிரூபக விசேஷணமெனபபடும ஒரு வஸதுவின ஸ்வரூபததை விளககியபின அதன பருமை புலபபடுவதறகு எநதக குணஙகள வெளியிடபபடுகினறனவோ, வை நிரூபிதஸ்வரூபவிசேஷணமெனபபடும

எமபெருமானுடைய ஸ்வரூபததை ஸதயதவம, ஜஞானதவம, அநதத, ஆநதததவம, அமலதவம எனனும ஐநது குணஙகளையிடடே விளகக வணடும ஆதலின இவவைநதும ஸ்வரூபநிரூபகமாகும இநதக குணங ள இபபாசுரததின முதலடியில கூறபபடடன

1 ஸதயதவம — எபபொழுதும மாறுபடாத தனமை இது ‘அவியாத’ எனும சொலலால கூறபபடடது

2 ஜஞாநதவம — எபபொழுதும குறைவுபடாத ஜஞாநஸவரூபமே தனமை இது ‘சுடா’ எனற சொலலால கூறபபடடது

3 அநநததவம — ‘இஙகுததான இருககினறான’ எனறு தேசத தாலும, ‘இபபொழுததான இருககினறான’ எனறு காலததாலும, ‘இநத வஸதுவின ஸவரூபமாக இருககினறான’ எனறு வஸதுவிலலும அளவிட முடியாதபடி எவவிடததிலும எககாலததிலும எநத வஸதுஸவரூபஙகவும நிறகும தனமை இது ‘அளவிலலா’ எனறதால கூறபபடடது

4 ஆநநததவம — ஆநநதஸவரூபமய நிறமை இது ‘ஆரமுதம’ எனறதால கூறபபடடது.

5 அமலதவம — தோஷஙகளிலலாத தனமை இது ‘அமலன’ எனறதால கூறபபடடது

இவவைநது குணஙகளால எமபெருமான ஸவரூபததை ஒருவாறு அறிநதபின ஸௌசீலயம, காருணயம, வாதஸலயம முதலிய அளவறற திருககலயாணகுணஙகள அவன பெருமமையை காடடுகினறன இவை நிரூபிதஸவரூபவிசேஷணமாகும இநதமைய ஸவரூபம, திருககலயாண குணம முதலியவறறைக கொணட பேரருளாளன பரகருதிமணடலமாகிய லீலாவிபூதியையும, ஸ்ரீவைகுணடமாகிய நிதயவிபூதியையும பெருநதேவிப பிராடடியுடன அரசாளகினறான—எனறவாறு 1

249 உளளபொரு ளனைததுகக முருவநிலை கருமஙக
டெளளிசைவின் வசமாககித திகழநதுயிரா யுறைகின்ரு
ளளளிருடூத தடியவாககு நலஙகொடுகதந் திருவுடனே
வளளலரு ளாளரெனும வாரணவெற பிறையவனே. 2

உரை:— வளளல் — பெருங கொடையாளரான, அருளாளரெனும் — பேரருளாளரெனனும, வாரண வெறபு இறையவன— ஹஸதிகிரி நாயகனான திருமால, திருவுடன்—பிராடடியுடன, உளள பொருள அனைததுக்கும் — உளள வஸதுகளை முழுவதிறகும, உருவம நிலை கருமஙகள — ஸவரூபம, ஸதிதி, பரவருததி ஆகியவறறை, தெள இசைவின் வசம் ஆககி — (தனனுடைய) தெளிவான ஸஙகலபத தில அடஙகியதாகச செயது, திகழநது — பரகாசிதது, உயிராய

டறைகின்றுன — (அவவஸதுகளுளை) அநுகாயாமியாய நிதயவாஸம
சயபவணுய, அடியவாகளு — தன தாஸாகளுநகளு, நள இருள தீாதது—
நருநகிய (ஸமஸாரமாகிய) இருளைப போகதி, நலம் கொடுகதும் —
மோகூ) ஆநகதனதைக கொடுபபான

ஸகலவஸதுகளிலும அநதாயாமியாய நினறு, அவறறின ஸவரூபம,
திதி, பரவருதநி இவறறைறத தன ஸங்கலபதநிறகு அடங்கியனவாபக
காணடுளள பேரருளாளன தன திருவடிகளைச சரணமடைபவாகளு ஸம
ாரபநதனதை ஒழிதது மோகூஷதனதைக கொடுகினறுன—எனறவாறு 2

2-பாசுரங்களால் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் கூறப்படுகின்றது—

10 பூதவுடல புலனகணமனம் புலலாவி புநதியெனுமை
யாதுமல ணுயிலகி யானெனுமின ணுணணறிவாயச்
சேதனணு யடிணமையுமா முயிாககெலலாந திணணுயிராயத
தீதலின்றித திகழுஞசீ ரததிகிரித திருமாலே. 3

உரை:— சீர அததிகிரித திருமால—சிறபபுப பொருநதிய ஹஸதி
ரியில உளள பேரருளாளன, பூத உடல—(பூமி, ஜலம, அகநி, வாயு,
காசம எனனுமை ஐநது) பூதங்களால அமைநத சரீரம, புலனகள —
நதரியங்கள, மனம—மனஸ, புல ஆவி— (அழிநதுபோவதால) அலப
ன பராணவாயு, புநதி — புததி, எனுமை யாதும அலணுய — என
ாலலபபடுகினற எபபொருளுமாகாது வேறுபடடவணுய, இலகி —
காசிதது, யான எனுமை — நான எனறு தோறறுபவனுமை, இன —
நதஸவரூபனுய, நுண அறிவு ஆய் — அணுவும ஜ்ஞாநஸவரூபனும
தியவணுய, சேதனணுய - ஜ்ஞாநதனதைக குணமாகவுடையணுய, அடி
மயும ஆம—(எமபெருமானுககு) அடிமையும ஆகினற, உயிாககு எல்
ம் — ஜீவாதமாவுகமிகலலாம, திண உயிராய — சாசுவதமான அநதா
மியாய, தீதல இனறி — அழிவு இலலாமல திகழும—பரகாசிபடான.

" திருமால உயிாககு உயிராயத திகழும " எனறு அநவயிகக

சரீரம, இநதரியங்கள, மனம, பராணவாயுகள, ஜ்ஞாநம ஆகிய இவற
ுககாடடிலும ஜீவாதமா வேறுபடடவன, 'நான' எனறு தோனறிகொண
யிருபபவன, தனககுததான தோறறுபவன, அணுவாய, ஜ்ஞாந-ஆநத
ரூபனுய நிறபவன, ஜ்ஞாநதனதைக குணமாகவும கொணடவன, சரீர
ாறும வேறுபடடு நிறபவன, எமபெருமானுககு அடிமையாயநிறபதையே

ஸவரூபமாகக கொணடவன இததகைய ஜீவாதமாவுககும அநதாயாமியாய கினறு பேரருளாளன பரகாசிககினறான—எனறவாறு 3

251 தானடைதத குணஙகருவி தஙகிரிசை வழியொழுககி
யூனெடுததுண டுமிழநதுழலு முயிாககெலலா முயிராகிக
கானடதிக கமலையுடன கணடுகநது வினையாடுந
தேனெடுதத சோலைகளசூழ் திருவததி யூரானே. 4

உரை:— தேன் எடுதத — தேனை நாகுகினற, சோலைகள சூழ — சோலைகளால சூழபபடட, திரு அததியூரான — அழகிய ஹஸதி கிரிநாதனான பேரருளாளன, தான அடைதத — தான (இயறகையாக ஆனமாவுககுக)கொடுதத, குணம கருவி — குணஙகளையும இநதரியங களையும, தம கிரிசை வழி — தம காமததை அநுஸரிதது, ஒழுககி — நடததி, ஊனஎடுதது— சரீரததைப பெறறு, உணடு—(காமபலனகளை) அநுபவிதது, உமிழநது— (பின) தளளி, உழலும— (மறுபடியும அதை வறறு) உழலகினற, உயிாககு எலலாம — ஆனமாவுககெலலாம, உயிராகி — அநதாயாமியாயிருநது, கான நடததி — (அவறறை இநத ஸம ஸாரமாகிய) காடடில நடகசசெயது (அநுபவிகசசெயது), கமலை யுடன — பெருநதேவிபபிராடடியுடன, கணடு உகநது — (அதைப) பாதது மகிழநது, வினையாடும் — வினையாடுவான

அததியூரான, உயிராகி, நடததி, கணடு, உகநது, வினையாடும எனறு அனவயிகக

பேரருளாளன தன ஸஙகலபபததால ஜீவாதமாவுககு அருளிய குணங களை இநதரியஙகளை ஆகியவறறை ஜீவாதமா தன காமததிறகுத தககவாறு உபயோகிககுமபடி செயகினறான ஜீவாதமா சரீரததைப பெறறுக காமத தின பலனகளை அநுபவிபபதும பின அவறறை வெறுதது தளளுவதும பினனும அவறறை விரும்புவதுமாய இவவாறு ஸமஸாரஸமுதரதில உழல கினறான. இததகைய ஜீவாதமாவுககுப பேரருளாளன அநதாயாமியா யிருநது காமபலனகளை அநுபவிகசசெயது பிராடடியுடன கணடு லீலா ரஸததை அநுபவிகினறான—எனறவாறு 4

2-பாசுரங்களால் மோக்ஷவிரோதி விளக்கப்படுகின்றது—

252 உய்யுமுற வினையாதே யொதததவாககே யடிமையுமாயப
டொயயுருவைத தமககேறறிப புலன்சொணட பயனேகொண்
டையுறவு மாரிருளு மலவழியு மடைநதவாககு
மெயயருளசெய திடுநதிருமால வேழமலை மேயவனே. 5

உரை:- வேழமலை மேயவன் திருமால – ஹஸ்திகிரியில எழுந கருளியுளள பேரருளாளன, உயயும உறவு–உஜ்ஜீவிபபதறகுக காரண மான (சேஷதவம முதலிய) ஸமபநதததை, இசையாதே–(அறிநது) ாறறுககொளளாமல, ஒததவாககே – தமமைபபோனற (காமவசாக ான ஜீ) வாகளநதகே, அடிமையுமாய – அடியராகவும இருநது, மகு– ஜீவாகளான தமககு, பொய உருவை ஏறறி– அழியுநதனமை ளளசரீரததின் தனமையை ஏறிடடுககொணடு(அதாவது-நிதயான வாககும, அநிதயமான சரீரதநிறகுமுளள வேறுபாடடை அறி ாது மயஙகி), புலன கொணட – இநதரியஙகளால (சிறநததாக) ாறுககொளளபபடட, பயனே கொணடு– பலனையே (தாமும சிறநத ாய) அஙகீகரிதது, ஐயுறவும்–(ஸிததாநதவிஷயஙகளில) ஸநதேஹந்த தயும, ஆ இருளும்–பூரணமான அஜ்ஞாநதததையும (கொணடு), அல் ழியும – (அதறகு) தகாத வழியையும, அடைநதவாகது –அடைநத வருகது, மெய அருளசெயதிடும் – (ஓர உபாயததின மூலம) ஸதய ான கருணைபபசெய (து மோகஷதததை தர) திடுவான

ஜீவாதமா தனககும ஸாவேசுவரனுககும உளள ஸமபநதததை அறியா ாநது தனனைபபோனற மறறொரு ஜீவாதமாவுககு அடியுைக மயஙகு னறான, நிதயனான தனககும அழிவுளள சரீரதநிறகும உளள வேறு டடை அறியாது அறபமான இநதரியஸுகஙகளையே சிறநதனவாகக ாணடு அவறறில ஈடுபடுகினறான, ஆசாரயகடாக்ஷம பெறுமையால் ததாநதவிஷயஙகளில மனவுறுதியினறி அஜ்ஞாநம நிரமபபபெறறுத தீய றியில புகுநது கெடபபாராகினறான இததகைய ஜீவனையும பேரரு ளன நலவழிபபடுதறக காககினறான—எனறவாறு 5

3 விதைமுளையி னியாயததா லடியிலலா வினையடைவே
சதையுடல நாலவகைகளுஞ் சரணளிபபா னெனததிகழ்ந்து
பதவியறி யாதுபழம் பாழிலுழல கினறாகளு
சிதைவிலரு டருநதிருமா றிருவதத நகரானே. 6

உரை:— திரு அததிநகரான திருமால – ஸ்ரீஹஸ்திகிரிநாத ன பேரருளாளன, விதைமுளையின நியாயததால – பீஜாஙகுர ாயதததால, அடி இலலா – அநாதியான, வினை அடைவே – கர்மஙக ள அநுஸரிதது, சதை– மாமஸமயமான, உடலம நாலவகைகளும்– ானகு வகை (ச சரீரம பெறற ஜீவா) களும, சரண அளிபபான் – ஷணதனைச செயவான, எனத திகழநது – எனறு கூறும்படி

(நினறு) பரகாசிதது, பதவி அறியாது — (ஸமஸாரபநததனை நீககும) உபாயதனை அறியாமல, பழம பாழில — அநாதியான ஸமஸார மணடலததில, உழலகினறாகதும — தனபபபடுமவாகதும, சிதைவு இல — குறைவு இலலாத, அருள தரும —கருணையைச செய(து ஸம ஸாரபநததனை நீககு) வான

பீஜாங்குரநயாயம் — விதையொனறுல முளை உணடாகினறது அவவிதை, அதறகு முன முளைவிலை உணடாகினறது இமமுறையில பாகதின ஆதிகாரணம விதையெனறே முளையெனறே முடிவுகடட முடி யாது இமமுறைககுததான அபபெயா வநதது இதேபோல—காமததால சரீரம உணடாகினறது அநதக காமம முநதிய சரீரததிலை ஏறபடுகினறது இஙகுக காமதனதையாவது சரீரதனதையாவது முதறகாரணமாக முடிவுகடட முடியாதிருபபதுபறறி பீஜாஙகுரநயாயதனை உவமானமாகககாடடி இரண டையுமே அநாதியெனறு முடிததனா பெரியோா

நாலவகைசசரீரம — 1 தெவசரீரம 2 மநுஷயசரீரம 3 திரயகச சரீரம 4 ஸதாவரசரீரம எனபன (திரயக = மருகம பறவை முதலியன ஸதாவரம = அசையாத மரம, கல முதலியன)

ஸகலஜீவராசிகளையும காததருளபவன்ன பேரருளாளன ஸமஸார பநததனை நீகக உபாயதனை அறியாது இககாமபூமியில உழனறு வருநதும ஜீவாககு நலவழிகாடடிக காததருளகினறான—எனறவாறு 6

2-பாசுரங்களால் பக்திப்ரபத்திகளாகிய உபாயங்களில் பக்தி யின் ஸ்வரூபம் விவரிக்கப்படுகின்றது—

254 எமநியம வாசனஙக ளியலாவி புலனடகசந
தமதறியுந தாரணைக டாரையறு நினைவொழுககஞ்
சமமுடைய சமாதிநலஞ சாதிபபாாக கிலககாகு
மமராதொழு மததிகிரி யம்புயததா ளாரமுதே 7

உரை:— அமரா தொழும — தெவாகளால வணஙகபபடுகின்ற, அத்திகிரி — ஹஸதிகிரியில எழுநதருளியுளள, அமபுயததாள — பிராட டிககு, ஆர அமுது — நிறைநத அமுதமாயுளள பேரருளாளன, எம நியம ஆசனஙகள — யமம, நியமம, ஆஸனம ஆகியனவும, இயல ஆவி அடககம — ஸஞசரிககினற பராணவாயுகளை அடககுவதாகிய ப்ராணயாமமும, டலன (அடககம்)— இநதரியஙகளை அடககுவதாகிய பரதயாஹாரமும, தமது அறியும — (ஜீவாகள) தமமுடைய மனததால் அறிகினற, தாரணைகள— எமபெருமானுடைய திருமேனியை நினைத லாகிய தாரணையும, தாரை அறு— இடைவிடாத, நினவு ஒழுககம்—

தினைவின தொடாசசியாகிய தயாகமும, சமம – மனததின அடகக
மும(ஆகிய இவறறை), உடைய – (அஙகமாக) உடையதான, சமாதி
லம– பகதியோகமாகிய ஆநநதகதை,, சாதிபபாககு – அநுஷடிபப
பருககு, இலகக ஆகும் – குறிபபொருளா (கி மோகஷம தரு)வான.

'புலனடகக' எனனும தொடா வெளியேயுளள ஜஞாநேநதரி
ஙகள காமேநதரியஙகள ஆகியவறறின அடககததையும, 'சமம' என
வுரு சொல உளளிநதரியமான மனததின அடககததையும புலபபடுதிய
ரல் இரணடாலும 'பரதயாஹாரம' எனனும அஙகம கூறபபடடது

இஙகுக கூறபபடட பகதியோகததின அஙகஙகளுடைய ஸவரூப
ளகததை 84-வது பாசுரவுரையில காணக

பேரருளாளன, பகதியோகததை அஙகஙகளுடன அநுஷடிபபவாககு
ம்ஸாரபநதததை நீககி மோகஷததை அளிககினறான—எனறவாறு 7

ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபம் வெளியிடப்படுகின்றது—

5 புகலுலகி லிலலாது பொன்னருளகண டுறறவாக்கு
மகலகிலா வனபாககு மன்றேதன் னருளகொடுததுப
பகலதனுற பழஙகஙகுல விடிவிககும பஙகயததா
ளகலகிலே னென்றுறையு மததிகிரி யருணமுகிலே 8

உரை:— பஙகயததாள – திருமகள, அகலகிலேன என்று –
நிணமும)பிரியமாடடேன எனறு, உறையும்–நிதயவாஸம செயயப
பறறவனும, அததிகிரி அருள முகில– ஹஸதகிரியிலநின று கருணை
கிய நீரைப பொழியும மேகமபோனறவனுமான பேரருளாளன,
யகில புகல இலலாது – லோகததில வேறு உபாயம அநுஷடிகக
தயாமல, பொன அருள் கணடு– பிராடடியின கருபபையைப (புருஷ
காரபபததியால) பெறறு, உறறவாககும – (தனனை சரணம)
டைநதவருககும, அகலகிலா அனபாககும – (தனது அநு
ரத்தை விடடு கூணமும) பிரிந்திருககமுடியாத காதலுளள பாகவ
களுக்கும, அன்றே – அவாகள வேணடிய காலததிலேயே, தன்
ருள் கொடுதது – தன கருபபையை வைதது, பகலதனுல– (மோகஷா
பவமாகிய) பகலால, பழம் கஙகுல – ஆநாதியான ஸமஸாரமாகிய
ராதரியை (நீககி), விடிவிககும் – பொழுதுவிடியசசெயவான.

புருஷகாரப்ரபத்தி— எமபெருமானிடம பரபததியை அநுஷடிப
க்கு முன பிராடடியைப புருஷகாரமாகககொணடு செயயும பரபததி.

புருஷகாரம்— பலன தரவலல சேதநன நெருஙகுவதறகாக, பலனை விருமபுமவனுல உபாயமாக வரிகபபட்ட மறறொரு சேதன

போருளாளன, தருபதபரபததி ஆததபரபததி எனற இருவகையில நநதம விருபபதறகேறறவாறு ஒனறை அநுஷடிதத பரபநநருககு அவா களை வேணடிய காலதறகில ஸமஸாரமாகிய இராபபொழுதைக கழிதத மோ கூநாநுபவமாகிய பலனைத தநதருளகினறன—எனறவாறு

'புகல கணடு' எனனுந தொடரா 'அனபாகரும' எனபதிலும சேரும.

த்ருப்தப்ரபத்தி— இசசரீரம உளளவரையில காமபலனகளை அநு பவிதது, முடிவில மோகூததைப பெற விருமபிசசெயயும சரணாகதி

ஆர்த்தப்ரபத்தி— இசசரீரம உளளவரையிலுமகூடப பொறுககாது இநத கூணமே மோகூமபெறவேணடுமெனறு விருமபிசசெயயும சரணாகதி

2-பாசுரங்களால் மோகூஷஸ்வரூபம் வெளியிடப்படுகின்றது—

256 இருவிலஙகு விடுதிருநத சிறைவிடுததோ நாடியிறை
கருநிலஙகள கடகுமவழி காவலாறு கடதது விதது ப
பெருநிலஙகண டுயிருணாநது பிரியாம லருளசெயயு
முருநலஙகொண டுறைநதிருவோ டுயரதி கிரியானே 9

உரை.— உரு நலம் கொணடு —(தனகேறற) திருமேனியை யும் ஆநநதனையும கொணடு, உறும திருவோடு — (தனனிடம) பொருநதிய பிராடடியுடன, உயா அதிகிரியான — உயாநதுநிறகும ஹஸதிகிரிநாதனை போரருளாளன, இரு விலஙகு விடுதது — (உபா யதறகை அநுஷடிதத ஜீவனுககுப புணயமும பாபமுமாகிய) இரணடு விலஙகை நீககி, ஓர நாடியினுல — ஒபபறற (மூாதகரய) நாடியினுல, இருந்த சிறை விடுதது—(ஜீவன இதுவரை) இருநத சரீரமாகிய சிறையி னினறும விடுவிதது, கரு நிலஙகள — காபபவாஸதனைகக கொடுககும ஸ்தாநஙகளாகிய ஸமஸாரலோகஙகளை, கடகும வழி — தாணடிச செல்லும வழியாகிய ஆசசிராதிமாரகதனை, காவலரால — ஆதி வாஹிகாகளால, கடதது விதது — தாணடுவிதது, பெரு நிலம கணடு — பெரிய ஸதாநமாகிய பரமபதனதைப பாரது, உயிர உணாநது — (ஜீவன தன) ஸவரூபதனை (உளளவாறே) அறிநது, பிரியாமல — (ஈசுவரனுகிய தனனை விடடுப) பிரியாமல (இருககுமபடி), அருள செய்யும் — அருளபுரிவான

'விடுதது' 'கடதது விதது' எனனுந சொறகள போருளாளனையும, 'கணடு' 'உணாநது' எனபவை ஜீவனையும சேருகினறன

"மூர்த்தநயநாடி" "அசுசிராதிமார்க்கம்" "ஆதிவாஹிகா" என்ப
னை விரிவை 66, 67— வது பாசுரவுரையில காண்க

பெருந்தேவித்தாயார் பேரருளாளனுகந்தேற்ற திருமேனியையும்
கம முதலிய திருக்கல்யாணகுணங்களையும் கொண்டு அவனோடு
ர்த்துநிற்கின்றபடியும் இத்தகைய பிராட்டியுடன் பெருமை பெற்று
ருக்கும் பேரருளாளன், பக்தி-பரபக்திகளில் ஒன்றை அநுஷ்டித்த ஜீவ
ற்ப புண்யபாபங்களாகிய காமங்களைப் போக்கி, அவனை பூர்த்தநயநாடி
ாய்ச் சரீரத்தினின்று புறப்படச் செய்து, ஆதிவாஹிகனாகக்கொண்டு
திவ்யாதிமார்க்கத்தைக் கடத்தி, பரமபதத்தை அடைவித்து, ஜீவன்முக்கிய
ன்வரூபத்தை உள்ளவாறே அவன் அறியச்செய்து, பின் ஒருகாலும்
ாற்ப பிரியாத நித்யகைங்கர்யம் செய்யும்படி அருள்கின்றான் என்றவாறு

குற்றவாளி, விலங்கிடப் பெற்றுத் தண்டனையைச் சிறையில் இருந்து
விப்பதால் உலகவழக்கு இங்கு ஸம்ஸாரியான ஜீவன் குற்றவாளியாகவும்,
ாக் கட்டுப்படுத்தும் புண்யபாபங்கள் விலங்குகளாகவும், காமபலன்
அநுபவிக்குமிடமாகிய சரீரம் சிறையாகவும் கொள்ளப்பட்டன 9

தந்திருமா துடனேதாந் தனியரசா யுறைகின்ற
வந்தமிலபே ரின்பததி லடியவரோ டெமைசசோத்து
மூந்தியிழந் தனவெல்லா மூகிழக்கத்தந் தாட்கொள்ளு
மந்தமிலா வருளாழி யத்திகிரித் திருமாலே. 10

உரை:— அந்தம் இலா — அளவற்ற, அருள் ஆழி — கருணைக
கிய, அத்திகிரித் திருமால — ஹஸ்திகிரிக்திருமாலான பேரரு
ர், தம் திருமாதுடனே — தம்முடைய பிராட்டியுடனே, தாம் —
தனி அரசாய் — நிகரற்ற சக்கரவர்த்தியாய், உறைகின்ற —
பாஸம் செய்யுமிடமான, அந்தம் இல — அளவு இல்லாத, போ
தில் — பரமாநந்தமயமான ப்ரீவைகுண்டத்தில், அடியவ
(நித்யஸூரிகளும் முக்தாத்மாக்களுமான)க்கண்டர்க்களோடு, எமைச்
ந்து — எங்களை ஒன்றுசேர்த்து, மூந்தி இழந்தன எல்லாம் —
மபரக்தி,ஞானம்) யாம முனபு இழந்த கைங்கர்யங்களையெல்லாம்,
ற்கத் தந்து — மீளவும் நமக்கு கொடுத்து, ஆட்கொள்ளும் —
ம) உஜ்ஜீவிக்கச்செய்வார்.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயாருடன் நித்யமாய அரசாட்சி
பெற்றதாய ஆனந்தமே வடிவெடுத்தாற்போன்றதாயுள்ள
குணேட்டத்தில, உபாயத்தை அநுஷ்டித்த ஜீவனைத் தன திருவடிகளில
ங்கர்யம் செய்தலுமாகிய நித்ய-முக்தாத்மாக்களுடன் ஒன்றுசேர்த்து, அது

காறும ஜீவன காமஸமபநதததால இழநதிருநத கைஙகாயஙகளெயலலாம அபபொழுதெ ஒனறுகூடடிச செயயுமாறு அருளபுரிகினறனை—எனறவாறு.

முடிவுரை கூறப்படுகின்றது—

258 அயனபணியு மததிகிரி யருளாள ரடியிணைமே
னயஙகளசெறி கசசிநகா நான்மறையோ நலலருளாற்
பயன்களிவை யனைததுமெனப பணடுரைததா படியுரைதத
வியன்கலைக ளீரைநதும வேதியாகட கினியனவே. 11

உரை:— நயஙகள செறி — நல்ல பயனகள பொருநதிய, கசசி நகா — காஞ்சீபுரததில எழுநதருளியுள்ள, நானமறையோா — நானகு வேதஙகளையறிநத பாகவதாகளின, நல அருளால — சிறநத அநுகர ஹததால, இவை அனைததும் — இநதப பாசுரஙகள முழுதும, பயன்கள் என — ஸகலபலனகளாயுமிருககவலலன எனனுமபடி, பணடு உரைததா படி — முனபு உபதேசித்த ஆசாரியாகளின (மொழி யின) படியே, அயன் பணியும் — பரஹமாவினால வணஙகபபடட, அததிகிரி அருளாளா — ஹஸதிகிரியின (காதரான) பேரருளாளருடைய, அடியிணைமேல — இரணடு திருவடிகளினமேல, உரைதத — கூறிய, வியன் கலைகள் — அதிசயமான கலைகளாகிய, ஈரைநதும் — இநதப பததுப பாசுரஙகளும, வேதியாகடகு — வேதாநதஙகளை அறிநத மஹானகளுககு, இனியன — மகிழசசியைததருவனவாகும

அததிகிரியில நிதயவாஸம செயது பேரருளாளனைக கணணுறக கணடு களிககும பாகயமபெறற பரமபாகவதாகளின திவயாநுகரஹததால அவவெம பெருமானமீது இயறறபபடட இபபிரபநதம முழுதும பூவாசாரியாகளின வழியையே பினபறறியதாகும இபபாசுரஙகளின கருததை ஆராயநதால இவறறுல வேறு பலனை வேணடாதவாறு இபபாசுரஙகளே பலனுமபடி ஸாராாதததைக கொணடுளளமை விளஙகும வேதாநதஙகளை நனகுணாநத மஹானகளே இபபாசுரஙகளின இனிமையை அறியவலலா— னனறவாறு

இபபிரபநததில ஒவவொரு பாசுரததிலும பிராடடியின ஸமபநதம கூறபபடடதால உபாயமாய நிறகுமபோதும பலனய நிறகுமபோதும எம பெருமானுடு பிராடடிககும ஸமபநதம உணடெனறு உறுதிபடடது 11

அருத்தபஞ்சகம் - உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீஷெ நிமஶாஸ்தஹாஷெஶிகாய நஷ:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ-வைணவதினசரி - உரை

சோராதூபபுல திருவேங்கடமுடையானதிருவடிகளே சரணம்

தனியன

ராசாநாஜ்ஞயாவைதர்

சிரோனேறு

தெஸிகர்

வாழ்வு

[விஷயச் சுருக்கம்]

ஸ்ரீவைஷ்ணவன தினந்தோறும செயயவேண்டிய காரியங்களை விளகுவதால இப்பிரபந்தத்திறகு இபபெயர வந்தது ஒருநாளை ஐந்து கூறுகளாக ஐந்து காலங்களிலும ஐந்துகாரியங்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவன செயய வேண்டுமெனபதை சாஸ்திரவழகை அவையாவன —

(1) **அபிகமநம்** — அன்று முழுதும நடகவேண்டிய கைங்கரியங்களை தடையின்றி நடந்தேறவேண்டுமென்று எம்பெருமானிடம பரார்த்தித்து பரபந்தஸ்தெயதல

(2) **உபாதானம்**—பகவானுடைய ஆராதனத்திறகு வேண்டிய திருத்துழாய புஷ்பம முதலிய பொருள்களை சேகரித்தலும, பகவதாராதனத்திறகு னைந்து முகிய பொருள்மாணிகயால அந்த சுத்தமடைவதறகாக ஆழ்வார்களும ஆசாரியர்களும அருளிய ஸ்ரீஸூக்திகளினைகாலக்ஷேபத்தில ஈடுபடுதலும

(3) **இஜ்யை** — பரஸ்பராதனசாஸ்திரத்திலும ஆஹ்நிகங்களிலும சொலலிய முறைப்படி பகவானுக்கு திருவாராதனமசெயதல

(4) **ஸ்வாத்யாயம்**-மேற்கூறிய பாகங்களை படித்தல பரிசயஞ்செயதல

(5) **யோகம்** — பகவானுடைய திருவடிகளை தியானமசெயதலும, தன்னுடைய ஹ்ருதாகாலத்திலும எம்பெருமான திருவடிகளில தன தலையை வைத்திருபபதாய தியானஞ்செய்து சயனித்தலும

இவைகளை ஐந்து காலகாரியங்களையும, போருளாளன விஷயமாகவே முன்னமே சொன்ன இரண்டு சுலோகங்களால வெளியிடுகிறார பூர்வாசிரியர்கள

இப்பிரபந்தம போருளாளனையே விஷயமாகக்கொண்டு அவதரித்ததாயிருந்தும இதில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் காலைங்கரியங்களையெல்லாம மற்ற எம்பெருமான விஷயத்திலும அநுஸந்தித்துக்கொள்ளக

இபபிரபநதம முழுதும கலிவிருததததால அமைநததாம

2-பாசுரங்களால் அபிகமநம் கூறப்படுகின்றது—

259 வரியிரு ளழிவழி மனம்வரு மூணாவோடு
கரிகிரி மருவிய கரியவ னடியிணை
பரிவோடு பரவுந லடியவா பழவுரை
யரியரி யரியரி யரியரி யரியே 1

உரை:— வரி இருள — மூடிகொணடிருநத (நிதநிரையாகிய) இருள, அழி வழி — ஒழிநத பின, மனம வரும — மனதநில உண டாகினற, உணாவோடு — நலல ஜஞாநததுடன, கரி கிரி மருவிய — ஸ்ரீ ஹஸதிகிரியில எழுநதருளியுளள, ரியவன—கரிய நிறமகொணட பேரருளாளனுடைய, அடியிணை — திருவடி இரணடையும, பரிவோடு பரவும — அனபுடன போறறுகினற, நல அடியவா — சிறநத பாக வதாகள, பழ உரை — வெகுகாலமாய (அநுஸநதிககும) ஸமகதி, அரி அரி அரி அரி அரி அரி அரி அரியே — ஹரிஃ ஹரிஃ ஹரிஃ ஹரிஃ ஹரிஃ ஹரிஃ ஹரிஃ ஹரிஃ எனபவையே

பேரருளாளன திருவடிகளை அனபுடன பணியும பாகவதாகள அதி காலையில நிதரை நீஙகியதும மனததெளிவுபெறறு ஹரிஹரி ஹரிஃ எனறு எழுமுறை அநுஸநதிபபா இது தொனறுதொடடுவநத முறையாகும 1

260 வினைவகை யொழுகிய வெறிநிலை யடையவு
நினைவுடை நிகழவெதிர நிலநல மணுகிட
மனமுரை கிரிசைகண மகிழமறை நெறிகொடு
தனிமுத லடியிணை யடைபவா தமரே 2

உரை — தமா — பாகவதாகள, வினைவகை ஒழுகிய — (தம முடைய) காமததை அநுஸரிதது (அதுவரை) நடநத, வெறி நிலை அடையவும் — அஜஞாநததை முழுவணதையும, நினைவுடை நிகழவு — நினைகுமபடியான நிகழகாலததில, எதிர நிலை நலம் — வருங்காலத திலை உண்டாகும ஆநநதாநுபவம, அணுகிட — நெருங்குமபடி, மகிழ மறை நெறி கொடு — மகிழவைத தருகினற வேதமாகததைக கொணடு, மனம் உரை கிரிசைகள — மனம வாககு கெகஹம ஆகிய வறறால, தனி முதல — ஒரே காரணமான பேரருளாளனுடைய, அடியிணை—திருவடியிரணடையும, அடைபவா—சரணமடைபவராவா.

பாகவதாகள, தமமுடைய காமதத்தினபடி இதுகாறும வீணைகழிந்த நிலைமுழுதையும நினைந்து மனமுருகி, பதறி, பின அனறுமுழுதும செயயும கைங்காயம தடைபடாது நடந்து ஆநந்தம பெறுவதறகாக மனதிறகு மகிழவைத்தறும ஸ்வதமாகததை நகவகாணடு மனம, வாககு, தேகம ஆகிய முகாரணங்களாலும போருளாளனை சரணமடைவா இங்ஙனம செயதலே அபிகமநம் எனபபடும

2

2-பாசுரங்களால் உபாதாநம் கூறபபடுகின்றது—

261 மலாமகண மருவிய மறவுடை யிறையவன
மலரடி கருதிய மனமுடை யடியவா
மலாபுன லமுதுடன் வகையன வடையவு
மலாமதி யெமதல வெனவறி பவரே. 3

உரை:— மலா மகள மருவிய — காமனை மலரில அவதரித்த பிராடடியோடு கூடியவனுடை, மற உடை — (பறவதனஸ்மென்ற) மறுவையுடையவனுமான, இறையவன் — ஸ்வாமியுடைய, மலாயடி கருதிய — மலாபோன்ற திருவடிகளை தயானிக்கின்ற, மனமுடை யடியவா— மனஸ்ஸையுடைய பாகவதாகள, மலா புனல அமுதுடன்— ஷீரபம, தீாதகம, அமருதகம (ரணனலாமபடி நிவகனமசெயயாத வகை வஸது) ஆகிய இனறுடன, வகையன அடையவும — (பறபுமம னிவறறின) வகைகளையுமான சோாகதபொருளகளை முழுதும, மலாமதி—மலாவினற (தமமுடைய) ஜ்ஞாநகதால, எமது அல — எமகாக அலல, நமபெருமானுகே (குரும), என அறிபவா — எனறு அறிபவராவா

பாகவதாகள, புஷ்பம தீாதகம பாஸாதம முதலிய உலகிலுளள னியவஸதுகளெலலாம போருளாளனுகு ஸமாபபிதது தமமீது அவன ருவுளளம குளிாவதறகாகவே இருபபானெனறு துணிநது அவவாறு சயதுமகிழவோயனறித தமகு உபயோகதிறகாகவெனகருதமாடடா 3

262 நறையுடை மலர்மக ணலமுற மருவிய
ரிறையவ னினிதுற வினியவை யெணணுமவ
ரறநெறி யிலனெவ னணணுகிலு மணணுகிலா
துறையல தெணணுமொரு துறைபடு கிலரே. 4

உரை:— இனியவை — (உலகில) இனிய பொருளகள, நறை டை மலா மகள — தேனை நிறைந்த மலரில அவதரித்த பிராடடியி லை, நலம் உற — ஆநந்தம அனுபவிகக, மருவிய இறையவன் —

அணையபபடட ஸாலேசுவரன, இனித உற– மகிழவுறுவதறகாகவே (ஏறபடடன), எணணம அவா – எணணுறு நிணைவுகொணட பாகவதாகள, அறநெறியிலன – காமமாகததை கழுவாதவன, எவன் அணுகிலும் – எவவாறு (தமமை) நெருஙகினாலும, அணுகிலா – (காம அவினை) நெருஙகமாடடாாகள, துறை அலது எணணம – (நாமையான) வழியலல எனறு சொலலபபடும, ஒரு துறை – ஒரு வழியில, படுகிலா – ஈடுபடவுமமாடடாாகள

பாகவதாகள பேரருளாளனுடைய திருவாராதனததிறகு உரிய வஸதுகளை ஸமபாதிகுமபோது காமமாகததிலிருது பிறழாத ஒருவன எவவாறு நெருஙகி வேணடினாலும அவனிடமிருது ஒரு வஸதுவையும பெறமாடடா, நாமையறற வழியில வஸதுகளை ஸமபாதிகமாடடா ஆக, சாஸதரம கூறிய வழியில பகவதாராதனததிறகுரிய வஸதுகளைச் சோதததலே **உபாதானம்** எனபபடும 4

2-பாசுரங்களால் இஜ்ஜை கூறப்படுகின்றது—

263 ஒளிமதி யெனவொரு திருவுட னுயாபவ
னளிமதி முகநகை நலநில வுகவுக
டெளிபுன லமுதன செழுமதி யடியவா
குளிமுதல கிரிசைகள குறைகிலா வலவே 5

உரை:— செழு மதி அடியவா – செழுமையான ஜ்ஞானதனை யுடைய பாகவதாகள, ஒளி மதி என – நிலவும சுததரனும எனனும படி, ஒரு திருவுடன உயாபவன – ஒபபறற பிராடடியுடன உயாநத நிறகும எமபெருமானுடைய, நளி மதி முகம் – குளிாநத சுததரனை போனற திருமுகமணடலதனினகண, நகை நலம் நிலவு உகவு கள – புனசிரிபபாகிய அழகிய நிலவினால (வெளியாகும) ஸுதோஷதனிறகு (காரணமான), தெளி புனல அமுது அன – தெளிநத தீரததமும அடிசிலும அதுபோனற (நிவேதனம செயயபபடும) பிறவஸதுகளுமாகியவறறிலும, வல – தம சுதனிகுத தகக, குளி முதல கிரிசைகள் – திருமஞசனம முதலிய உபசாரஙகளிலும, குறைகிலா – குறைவுபடாது நடநதுகொளவா

பாகவதாகள, பேரருளாளனுகுத திருமஞசனம முதலிய ஸகல உபசாரஙகளையும தம சுதனிகுததக வழுவறசசெயது, போகயமான உணவுப பணடஙகளை அவன திருவுளளம உகுமபடி ஸமாபபிதது தாமும மகிழவா 5

264 * வருவதோ ருறவென வளரிள வரசென
மருவுநன மகனென வனமத கரியென
வருவிலை மணியென வடியவ ரடைபவ
ரருகணை யிறைவனை யருகணை யுடனே. 6

உரை:— அடியவா — பாகவதர்காள, அருகு அணை இறைவனை — (தம) ஸமீபத்திலேயே (ஸுலபனாய) எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானை, வருவது ஓர் உறவு என — (தம வீட்டிற்கு) வந்த ஒரு பந்து என்னும்படியும், வளர் இளவரசு என — வருத்தியடைகின்ற இளவரசன் என்னும்படியும், மருவு நல மகன என — அணைத்துக் கொள்ளப்படும் சிறந்த புத்திரன் என்னும்படியும், வன மத கரி என — வந்திருள்ள மதங்கொண்ட யானை என்னும்படியும், அரு விலை மணி என — அருமையான விலைமதிப்புடைய (பெறற்கரிய) ரத்னம் என்னும்படியும் (அநுஸந்தித்து), அருகணையுடன— திருவாராதனத்திற்கு வேண்டிய வஸ்துக்களுடன், அடைபவர் — சரணமடைபவர்களான பாகவதர்கள், போருளாளனை தம வீட்டிற்கு அருமையாய வந்த ஒரு பந்துவாக நினைத்து மகிழவும், நாடு முழுதையும் ஆளவல்ல இளவரசனே வந்திருப்பதாகக்கொண்டு அதற்குத்தக உபசரிப்பர், நெடுங்காலம் தவங்கிடந்து அருமையாய்ப்பெற்ற புத்திரனைப்போல நினைத்து அனுபவிப்பர், மதங்கொண்டு அழகியதாய விளங்கும ஒரு யானையைக்கண்டாற்போலக் கண்டுகளிப்பர், பெறுவதற்கரிய உயர்ந்த ஒரு ரத்னத்தைப் பெற்றாற்போலப் பெருமிதங்கொள்வர், இத்தகைய உணர்ச்சிகளுடன் சாஸ்த்ரீயமான வஸ்துக்களைக்கொண்டு பாகவதர்கள் போருளாளனுக்கு ஸகல உபசாரங்களும் பாஸுரம் முதலியவற்றை நிவேதனம் செய்வர் இங்ஙனம் செய்வதே இஜ்யை எனப்படும 6

2-பாசுரங்களால் ஸ்வாத்யாயம் கூறப்படுகின்றது—

265 விரைகமழ் மலாமகண மிகவுறு மிறையவன்
சுரைகழல் குறுகிய குளிர்மதி மதியோடு
வரைநிலை யடியவர் மறைகளின மறையெனை
முரைநிரை பரவுவ ருளமமு துணைவே 7

* "யமா யாவாந்ம் ராஜாந்ம் யமா வ ஜஹ்ருஸ்தி நழ் ।
யமா வ்ரியாகியிம் வூஹ்ம் ஹவனந்ம் தமாவ்ருயெக் ॥"
"யமா வ வாந்ம் ஹயிதம் தமெவொவவனொஜிழ் ।"

உரை.— வரை நிலை அடியவா — மலைபோன்ற (சுலஹகாத்) நிலையுடைய பாகவதாகள, விரை கமழ மலர் மகள — மணம வீசு கின்ற மலரில் அவதரித்த பிராட்டி, மிக உறும இறையவன — மிகப பொருந்தி வஸிகரபபெறுகின்ற ஸ்வாமிபான பேரருளாள னுடைய, குரை கழல குறுகிய — (சதஹகை) ஒலிகின்ற திருவடிகளை நெருஙகியதும, குளிர மதி — குளிர்ந்த சந்தரனை போன்றதுமான, மதியோடு — மனத்துடன, உளம அழுது உண — (அந்த) மனஸ அமருகதனை அநுபவிபபதற்காக, மறைகளில் மறை எணும — வேதஙகளுள் சிறந்த ரஹஸ்யஙகளாக எணணபபடுகின்ற, உரை நிரை — (திருமந்தரம, தவயம முதலிய) மந்தரஙகளின வரிசையை, பரவுவா — அநுஸந்திபபா

பாகவதாகள பேரருளாளனுக்கு ஆராதநமசெயது அந்த பரஸாதத் தைத தாமும ஸ்வீகரித்துக்கொண்டபின பொழுதை இனிதாக கழித்து மனமகிழ்வுபெறுவதற்காக, திருமந்தர தவய சரமசுலோகம ஆகிய ரஹஸ்யஙகளின அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டிருபபார்கள 7

266 துதிகளு மறிவரு சுருதியி னிறுதியி
னிதயமி தெனமுனி யிறையவ ருரைகளு
மதுரம னுதவிய மறைகளு மடியவா
விதிவகை பரவுவா மிகவுள மெழவே 8

உரை:— அடியவா — பாகவதாகள, உளம மிக எழ — (தம) மனஸ மிகவும உத்ஸாஹமடைவதற்காக, துதிகளும — (ஸ்ரீஸ்ர ஸாமம முதலிய) ஸ்தோத்ரஙகளையும, அறிவு அரு சுருதியின இருதி யின் — அறிவற்கு அருமையான வேதத்தினுடைய அந்தத்தின, இதயம் இது என — தாத்பர்யம இது என்னுமபடி (உள்ள), முனி இறையவா உரைகளும் —(வ்யாஸ பராசர முதலிய) முனிச்ரேஷ்டா களின ஸ்மருதி (களாகிய இதிஹாஸபுராணங)களையும, மன் மதுரம் உதவிய மறைகளும — (ஆழ்வாராகள அருளிச்செய்த) மிக இனிமை யைத் தருகின்ற (தமிழ) வேதங்களையும, விதிவகை — (சாஸ்த்ரங களிலகூறிய)முறைபபடி, பரவுவா — அநுஸந்தித்து பரவசமமெயப வாராவா.

பாகவதாகள, பினனும ஸஹஸரநாமம முதலிய ஸதோதரங்களையும இதிஹாஸ - புராணங்களையும ஆழவாகளின அருளிசசெயலகளையும அநு ஸந்திதது ப பிறருககும பாவசநமசெய துகொணடிருபபா இதுவே ஸ்வாத்யாயம் எனபபடும 8

2-பாசுரங்களால் யோகம் கூறப்படுகின்றது—

267 அறிவிலா தலைமிசை யயனடி யெழுதிய
பொறிவகை யெழுவதோ பொறிநல முகவல
ருறுவது முடையது மிதுவென வருவது
நறுமலா மகளபதி நலமுறு நினைவே 9

உரை — அறிவு இலா தலைமிசை — ஜ்ஞாநமிலலாத ஜீவாகளின தலையில, அயன அடி எழுதிய — பரஹமா ஆதிகாலதில எழுதிய, பொறி வகை எழுவது — எழுததுகளை தழுவி உணடாகினற, ஓர பொறி நலம் — ஓர இநதரியங்களின ஸுகதனமை, உகவலா — விரும்பாதவாகளான பாகவதாகள, உறுவதும் — (தம ஸவ ரூபதிறகு) பொருநதியதாகக கொளவதும, உடையதும—(தமககு) உடைமையாகக கொளவதும, இது என — இநத யோகமே எனறு கூறுமபடி, வருவது — தானே வருவது, நறு மலா மகள பதி — மணமுளள மலரில அவதரிதத பிராடடியின நாதனை எமபெரு மானபபறறியதும, நலம் உறும் — நனமைபொருநதியதுமான, நினைவே — தயானமே (ஆகும)

ஜீவனுடைய பிறகாலவாழவைபபறறி பரஹமா அவன தலையில் முனனமே எழுதிவிடுகினறன அதனபடியே அநத ஜீவன போகங்களை இகலாமபூமியில அநுபவிகினறன விவேகததால இததகைய போகங்களை வெறுதது நலவழிபபடுபவன பரஹமா எழுதியதையும பொயயாகவிடுகினறன போருளானன திருவடிசசுவையையறிநத பாகவதாகள இததகைய அறபஸுகங்களை கனவிலும கருதமாடடாகள அவாகள போருளாளன திருவடிகளை இடைவிடாது சிநதிபபதையே பேரினபமாகககொளவா, இதையே தம ஸவரூபதிறகு உரியதாயும தமது உடைமையாகவும கொணடு அததகைய யோகததில ஈடுபடுவா 9

268 பெருகிய நலநிலை பெருமையின் மிகுமய
லுருகிய நிலைமன முயாமுகி ழெழுமுடல
சொருகிய விழிதிகழ சுடாமதி புகுமிறை
கருகிய வுருதிகழ கரிகிரி யரியே. 10

உரை:— பெருகிய நல நிலை – (மேனமேலும) வளாகின்ற (பகவதநியாகமாகிய) ஆநந்தநிலைமையில, பெருமையின் மிகு மயல் – பெருமையிலை மிகுந்து நிறகும (பகவத) பகதியினை, உருகிய நிலை மனம் – உருகிய தனமையையுடைய மனஸ்ஸும, உயா முகிழ எழும் உடல – (மேலே) அருமபிய மயிரகூசசெறிந்த தேஹமும, சொருகிய விழி – உளளே செருகிய விழிகளுமாய, திகழ – விளஙகுகினற, சுடா மதி – பரகாசமான ஜஞாநதநில, புகும் இறை – புகுந்துநிறகும நாயகன் (யாவனெனில), கருகிய உரு திகழ – கறுதத வடிவோடு பரகாசிகினற, கரி கிரி அரியே – அதகிரிப பெருமானகிய பேரருளாளனே.

பாகவதாகள, பேரருளாளனுடைய அழகிய திருமேனியை தயாநம செயயுமபோது ஆநதமபெருகி, மனமுருகி, மயிரகூசசெறிநது, கணண விழி உளளே செருகிநிறகபபெறுவா இததகைய ஆநதநிலையில பேரரு ளாளன திருமேனியின தயாநததில மூழகிகிடபபதே யோகம் எனபபடும

ஸ்ரீ-வைணவதினசரி — உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நமஃ

ஸ்ரீ:

திருச்சின்னமாலை-உரை

சோதூபபுல திருவேங்கட முடையான திருவடிகளே சரணம

தனியன

ஸாசாத ஜஜயாவா தூம் . . .. தெளிகழி ॥

சிரொனறு வாழவு.

சிறபபுததனியன்—உரை

மன்னுதிரு மநதிரத்தின் வாழ்துவயத் தின்பொருளுந
துன்னுபுகழ்க் கீதைதனிற் சொன்னவெண்ணுன் கின்பொருளு
மன்னவயற் கச்சியரு ளாளர்திருச் சின்னவோலி
யின்னபடி யென்றுரைத்தா னெழில்வேதாந தாரியனே

எழில் வேதாநதாரியன் – அழகுபொருநதிய ஸ்ரீ வேதாநததேசி கன, அன்ன வயல் கச்சி – அனனபபறவைகள உலாவும வயலகளநிறைநத காஞசீபுரததில (எழுநதருளியுளள), அருளாளர் திருச்சின்ன ஓலி – பேரருளாளர (ஸநநிதியில ஸேவிககும) திருசசினனததின ஓசையில, மன்னு திருமநதிரத்தின் பொருளும் – நிலைபெறறுநிறகும திருவஷடாகூரததி னுடைய அரததவிசேஷஙகளும, வாழ் துவயத்தின் பொருளும் – (சேதந னை) உஜ்ஜீவிகசசெயகினற தவயததினுடைய அரததவிசேஷஙகளும, துன்னு புகழ் – பொருநதிய புகழையுடைய, கீதைதனில் – பகவதகீதை யில, சொன்ன – (கணணன) அருளிசசெயத, எண்ணுன்கின் – மூபபத திரணடு அகூஙகளாலாகிய சாமசலோகததின, பொருளும் – அரததவிசே ஷஙகளும, இன்னபடி – இவவாறு (அமைநதுளளன) என்று உரைத் தான் – எனறு அருளிசசெயதான

ஏகாநத முன்று மெழிலா லுரைசெய்து
மாகாநதஞ் செய்தருளும் வள்ளலாய்—சாகாந்த
தேசிகனு நாப்புரிம் நிருவேங்க டேசதரு
வாசகமே யெங்களுக்கு வாழ்வு

ஏகாந்தம் மூன்றும் – ரஹஸ்யங்கள மூனறையும, **எழிலால்** – அழகோடு, **உரைசெய்து** – வியாகயாநமசெயது, **மாகாந்தம் செய்து** – பெருமையுளள காநதமளனனும உலோகதததபோல பிறாமணஸ்தகவாநது, **அருளும்** – அவா (உஜ்ஜீவிகுமாறு) அருளபுரிகினற, **வள்ளல் ஆய்** – பெருங்கொடையாளராகி, **சாகாநத தேசிகனும்** – வேதாநததேசிகன எனற பிரசிததிபெறற, **தூப்புல் திருவேங்கடேசதரு** – தூபபுல திருவேஙகட முடையாலுடைய, **வாசகமே** – ஸ்ரீஸூகதியே, **எங்களுக்கு வாழ்வு** – எஙகளை உஜ்ஜீவிகசசெயவதாகும

பரிச்சின்ன மான விநநா லெழுத்தின்பல் வண்மையெலாம்
விரிச்சு நலம்பெற வோதவல் லோர்க்கிநத மேதினிக்கே
மரிச்சின்ன மீளப் பிறவாமல் வாழ்விக்கு மால்வாதர்
திருச்சின்ன வோசை யினீமையுண் டோமற்றைத் தேவருக்கே

பரிச்சின்னமான – அளவுபடட, **இருநாலெழுத்தின்** – அஷடாக்ஷாததின, **பல் வண்மை யெலாம்** – பலவகைபபலனையும அளிகசவலல தனமை முழுதையும, **நலம் பெற** – (தாம) நனமையை அடையுமபொருடடு, **விரிச்சு ஓதவல்லோர்க்கு** – விளககி அநுஸநதாநமசெயயும பாகவதாகள, **இநத மேதினிக்கே** – இநதப பூமியிலேயே, **மரிச்சு இன்னம் மீளப் பிற வாமல்** – இறநது பினனும திருமபிப பிறககாமல, **வாழ்விக்கும்** – உஜ்ஜீவிகசசெயபவருமம, **மால் வாதர்** – (பகதாகளிடம) அனபுடையவருமான பேரருளாளருடைய, **திருச்சின்ன ஓசை இனிமை** – திருசசினனததின சபதததின இனிமை, **மற்றைத் தேவருக்கு உண்டோ** – மறறைத தேவா பாற பெறமுடியுமோ?

"விரிசசு" "மரிசசு" எனபன எதுகைநோகசிவநத போலிசசொறகள

[விஷயச் சுருக்கம்]

எமபெருமாலுடைய ஸநநிதிகளில 'திருசசினனம' எனனும ஒரு வாதயவிசேஷம ஸேவிகசபபடுவதுணடு அதன ஓசையின காமபீாயதததையும இனிமையையும வாணிகக இயலாது பேரருளாளன ஸநநிதியில ஸேவிகசபபடும திருசசினனததின ஓசை, ஸ்வாமி தேசிகன திருவுளளதததகவாநதது திருமநதாம, தவயம, சாமசுலோகம எனனும ரஹஸயஙகளில கூறபபடுகிற குணவிசேஷமுளள பேரருளாளன எழுநதருளுவதைக காடடுகிறது அவவாதயததின ஒலி அநத வாதயததின பெயரையே இட்டு இபபிரபநதததை யருளிசசெயதார ஸ்ரீதேசிகன

[முனெருகால, பெருமாளகோயிலில திருவீதிகளில திவயபரபந்ததை அநுஸந்திகககூடாதெனறு மதாந்தராஸ்தா ஆக்ஷபிததனர். பூர்தேசிகன அவாகளை வாதததில வெனறு பரபந்ததை வைதிகமென்று ஸ்தாபிதது அநதக கோஷ்டியுடன பேரருளாளனை திருவீதிகளில எழுந்தருளசெயதார அபபொழுது பூர்தேசிகனிடமிருந்து இபபிரபந்தம் அவதரிதததாகும — எனறும பெரியோர பணிபபர]

பூர்தேசிகன இதில, முதலில 6 பாசுரங்களில திருடந்தாதின் ஸாராாததததையும, 7-வது பாசுரதில தவயதின விசேஷாாததததையும, 8, 9-வது பாசுரங்களில சரமசுலோகதின முகியாாததததையும் வெளியிட்டுப பினனும ஒரு பாசுரதால பொதுவாகப பேரருளாளனுடைய பெருமையைப பேசிக கடைசியில ஆசாாயோபதேசதின ஸாரமடங்கிய இபபிரபந்ததின இனிமையைச சிறபபிதபதில பறறு இலலாமல எம்பெருமானிடம ஈடுபடுமவரே அனுபவிகமுடியுமெனறு கூறித தலைகட்டுகிறார.

இதில ஒவ்வொரு தொடரும ரஹஸ்யங்கள மூனறில எந்த எந்தப் பாகதின விளகமெனபதை ரஹஸ்யங்களில மிகக பரிசயதாலேயே அறியவேணடும

இபபிரபந்தம முழுதும எண்சீராசிரிய விருததததால அமைந்ததாம.

2-பாசுரங்களால் ப்ரணவத்திலுள்ள அகாரத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

269 ஈருலகைப படைகவெண்ணி யிருந்தா வந்தா
ரேழின்மலரோன் றன்னையன்றே யீனறா வந்தா
மாருதமண ணீராகு மாயோா வந்தா
வாணெடெரி தாமாகு மறையோா வநதா
சூரியாதம் மூடனறுலங்கு தூயோா வநதா
சுராகளுகதன் றமுதருளசுந தரனா வந்தா
வாரிதிசூழ வையகம்வாழ் விததா வநதா
வணமையுடன வரநதருவா வந்தா தாமே. 1

உரை:— ாா உலகை — (சேதநம அசேதநம எனனும) இரு வகையான லோகதையும, படைக்க எணணி யிருந்தா — ஸ்ருஷ்டிக்க ஸங்கலபிததனினறவரான பேரருளாளா, வநதா — எழுந்தருளினா; எழில மலரோன்தன்னை — அழகிய நாபிகமலதை உடைய

மாககொண்ட பரஹமாவை, அன்றே ான்ரூா வந்தாா — ஆதிகாலத
திலேயே ஸ்ருஷ்டி ததவா வதாா ; மாருதம் மன் நீா ஆகும் — வாயு
பருதிவி ஜலம எனலும பூதஙகளாக மாறுபாடடை அடைகினற,
மாயோா வதாா — அதிசயசசெயகையையுடையவா வதாா,
வாழைடு எரி ஆகும் — ஆகாசததுடன அகனியாகவும ஆகினற, மறை
யோா வதாா — வேததகால போறறபபடுகினறவா வதாா, சூரியா
தம்முடன் — திதயஸ்ரீகளுடன, துலஙகு தூயோா வதாா — பிரகாசிக
கினற பரிசுதா வந்தா, சுராகளுககு — தேவாகளுககு, அனறு —
(கடல கடைநத) அகாலததில, அழுது அருள — அமருகதனைக
வழஙகிய, சுநதரனா வதாா — அழகா வதாா, வாரி சூழ — கட
லால சூழபபடட, வையகம் வாழவிததா வந்தா — லோகதனைக
வாழசசெயதவா வதாா், வணமையுடன — கொடைகுணததுடன,
வரம் தருவா வதாா — வேணடிய வரதனைக கொடுததருள்வா
வதாா. காம - ஆசை 1

270 அருமறையை யூழிதனிற காததா வதா
ரதுதனனை யன்றயனுக களித்தா வதாா
தருமவழி யழியாமற் காப்பா வதாா
தாமரையா ளுடனிலங்கு தாதை வதாா
திருவுரையாயத தாம்பொருளாய நிறபா வதாா
திருவருளாற செழுஙகலக டநதா வந்தா
மருவலாககு மயககுரைககு மாயோா வந்தா
வானேற வழிதநதா வந்தா தாமே. 2

உரை:— அரு மறையை — அருமையான வேததனை, ஊழி
தனில் — பரளயகாலததில், காததா வதாா — காபபாற்றியவர் வத
தா, அதுதன்னை — அநத வேததனை, அன்று — ஸ்ருஷ்டிகாலத
திலே, அயனுககு அளிததா வந்தா — பரஹமாவுககு உபதேசிதத
வா வதாா, தரும வழி அழியாமல— (உலகில) காமமார்ககம கெடா
மல, காப்பா வந்தா — (பல அவதாரஙகளைச செய்து) காபபவர்
வந்தார்; தாமரையாளுடன் — பெரிய பிராடடியுடன், இலங்கும் —
ப்ரகாசிககினற, தாதை வதாா — (உலகுககுத) தநதை வதாா; திரு
உரையாய் — பிராடடி சபதஸ்வரூபையாய (நிறக), தாம் பொருளாய்

நிறபாரா வருதாரா — தாமம (அருத சபதததின) ஆததகமாய நிறகுமவர் வருதாரா, திரு அருளாால — சிறநத கருபபையிலை, செழுமை கலைகள — வருததியடைநினற விதனைகளை (மஹரஷிகளினவழியாக), தந் தாரா வருதாரா—(உலகுகது) அருளியவரா வருதாரா, மருவலாசது —(தமமை) ஆசரயிககாதவரகளுகது, மயகது உரைகதுமை — (பல) மோஹநசாஸதரங்களை வெளியி (டடு அவரகளை நரகில விழசசெயது) நமவரானை, மாயோரா வருதாரா—வஞசகமுடையரா வருதாரா, வான ஏற—பரமபததனை அடைய, வழி தருதாரா வருதாரா—உபாயஙகளை உபதேசிததவரா வருதாரா 2

நான்காம் வேற்றுமையுருபு, உகாரம், மகாரம் ஆகியவற்றின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

271 அனேததுலகுங காகதுமரு ளாளா வந்தா
ரனேததுகது மதிபதியாய நிற்பா வந்தா
தினேததனையுந திருமகளை விடாதா வந்தா
தேசோததா மிகவாரு மிலலா வந்தா
நினேகதமக கின்னறிவு தந்தா வருதா
நிலைநினற வுயிரதோன்ற நினைநதா வருதா
ரெனகதிவாரா னிவாகதெனன வினியா வருதா
ரெழுதததோன்றிற றிகழநின்ரரா வருதா தாமே 3

உரை:— அனேதது உலகும் காகதும் — ஸகல லோகஙகளையும ரகஷிகினற, அருளாளா வருதா — பேரருளாளர் வருதா, அனேத்துகதும் அதிபதியாய நிறபா வருதா — ஸகலவஸதுகதகளுகதும ஸவாமியாய நிறபவரா வருதா, தினேததனையும் — சிறிது (நேரமு)ம, திருமகளை — பிராடடியை, விடாதா வருதா — விட்டுபபிரியாதவர் வருதா, தேசு — தேஜஸ்ஸில, ஒததா மிகவாரும் இலலா வருதா — ஒததவரும மிகுநதவரும (வேறொருவர) இருகதபபெறுதவர் வருதா, நினைகத — (தமமை) நினைகதுமபடி, நமகது — (தாஸராகிய) நமகது, இன் அறிவு — இனிய ஜஞாநதனை, தந்தா வருதா — அருளியவரா வருதா, நிலைநினற — (அழிவற்று) நிதயனை, உயிர—ஜீவன், தோன்ற — (தனனை அறிய வேறு ஜஞாநம வேணடாதபடி தானே) ப்ரகாசிகதுமபடி, நினைநதா வருதா — ஸஙகலபிததவரா வருதா; எனகது இவா — எனகது இவர (ஸவாமி). நான் இவாகது — நான் இவருகது (அடியன), என்ன — எனறு அநுஸநதிகத, இனியா வந்

தாா — போகயமாயததேதான றுமவா வந்தாா, ஒன்று எழுதில — ஓா அக்ஷாமான பாணவததில, திகழ்நின்ரூா வந்தாா — (போறறப படடு) பாகாசிபபவா வந்தாா தாம - அஸை 3

நமச்சப்தத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

272 காம்வணங்கத தாமிணங்கா நிறபாா வந்தாா

நம்மையடைக கலங்கோளரூ நாதா வந்தாா

காமேமகாம் வழகேலலா மறுததாா வந்தாா

நமகசிதுவென் றுரையாமல வைததாா வந்தாா

சேமமெணணி யெம்மையன்பாக கடைததாா வந்தாா

செழுந்தகவாற ரிண்சரணு மீசா வந்தாா

தாமனேததுந தீவினையைத தவிாப்பாா வந்தாா

தமககேயா யெமைககொள்வாா வந்தாா தாமே 4

உரை:— நாம் வணங்க — நாம ஸைவிதகால, தாம் இணங்கா நிற்பாா வந்தாா — தாம (நமகுப பலன கொடுகக) உடனபடடு நிறபவர் வந்தாா, நம்மை அடைகலம கோளரூம — நமமைக காக்க வேணடிய வஸதுவாக ஏறறுககொளபவரான, நாதா வந்தாா — ஸவாமி வந்தாா, நாம் எமகு ஆம்—நாம எமகு என னும நினைவிலை ஆகினற, வழகு எலலாம் — விவாதங்களையெலலாம, அறுததாா வந்தாா—ஒழிதத வா வந்தாா, இது நமகு — இந்த வஸது நமகு (உரியது), என்று உரையாமல் — என று கூறாமல, வைததாா வந்தாா — (கல அறி வைக கொடுகது) நிறுததியவா வந்தாா, சேமம எணணி — (எமகு) க்ஷேமதததசெயய எணணி, எம்மை — எங்களை, அன்பாகு — பாகவதருகு, அடைததாா வந்தாா — அடிணமையாகயவா வந்தாா, செழும் தகவால்—மிக கருணையால, திண சரண ஆம் — வலிய சரண மாக ஆகினற, ாசா வந்தாா — ஸாவேசுவரன வந்தாா, தீ வினைய அனேததும் — (நம) கொடிய காமங்களை முழுதும, தாம தவிாபபாா வந்தாா — தாமே ஒழிபபவா வந்தாா, எ(ம்)மைத தமகேயாய — எங்களைத தம பாயோஜந்ததிற்காகவே, கொளவாா வந்தாா — ஏற்றுக கொளளுமவா வந்தாா. தாம - அஸை. 4

நாராயணசப்தார்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

273 உலகெலலா முளளேவைத துமிழநதா வநதா
ருலகுடம்பாயத தாமுயிராய நின்றரா வந்தா
ரலகடலா யானநத மடைநதா வநதா
ரளவிலலா வருளாழிப பெருமாள வந்தா
திலகமெனுந திருமேனிச செலவா வநதா
செழுங்குணங்க ளிருமூன்று முடையாா வநதா
நிலகுசுடா முழுநலமா மினியாா வந்தா
ரெலலாாகுங கதியாரா வநதா தாமே. 5

உரை — உலகு எலலாம்—உலகங்கள முழுவதையும், உள்ளே வைதது — (பரளயகாலததில தம) வயிறறினுள வைதது, (ரசூதிதது) உமிழநதாா வநதாா — (ஸருஷடிகாலததில மறுபடி) படைததவா வநதாா, உலகு உடம்பாய — (சேதநாசேதநங்களாகிய) உலகம (முழுதும தமகுசசரீரமாய நிறக), தாம் உயிராயநின்றரா வநதாா — தாம அந்தாயாமியாயநினறவா வநதாா, அலகடலாய — (குமிழி, நுரை, அலை முதலிய பல நிலைமையில மாறுகினற) அலை (நிறைநத) கடலைபபோல இருநது (தாமும பலவிதமான பரபஞசமாகப பரிணமிதது அதனால), ஆனந்தம் அடைந்தாா வநதாா — ஸநதோஷம அடைந்தவா வநதாா, அளவு இலலா அருள ஆழிப பெருமாள வநதாா — அளவறற கருணைக கடலான பெருமாள வநதாா; திலகம் எனும் — திலகமெனறு சொலலபபடுகினற (சிறநத), திருமேனிச செலவா வநதாா — திவயமங்களவிகரஹமாகிய செலவதனையுடையவா வநதாா, செழும் குணங்கள — சிறநத குணங்கள, இரு மூன்றும் உடையாா வநதாா — ஆறும உடையவா வநதாா; இலகு — (மாறுபடாமல) பரகாசிகினற, சுடா — ஜஞாநஸவரூபரும, முழு நலம் ஆம் — பரிபூாணநதஸவரூபருமாக ஆகினற, இனியாா வநதார் — (அநுபவிகக) இனியராயிருபபவா வநதாா எலலாாகும் கதி ஆரா வநதாா — ஸகலஜீவருககும அநுபவிககபபடும் பலனயிருபபவர் வநதாா. தாம - அசை 5

ஆறு குணங்கள் — 1 ஜஞாநம 2 சகதி 3 பலம 4 ஐசுவாயம 5 வீாயம 6 தேஜஸ. எனபன. அலலது — 1 காாகுநதனமை

2 அருள 3 ஜ்ஞாநம 4 எளிமை 5 இந்திரியங்களின அடக்கம
6 மனத்தின அடக்கம எனபன

நாராயண சப்தத்தின்மீதுள்ள நான்காம் வேற்றுமையின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

274 அருளாலே விலங்கிரண்டு மழிபபா வந்தா
ரஞ்சிறையைக கழித்தருளு மன்பா வந்தா
மருளவாரா வகைநமமைக சாபபா வந்தா
வானேற வழிநடத்தி வைபபா வந்தா
தெருளாருந தெளிவிசுமபு தருவா வந்தா
திணகழறகீழ வாழநமக கருளவா வந்தா
பெருவானி லடிமைநமைக கொளவா வந்தா
பிரியாமற காத்தளிபபா வந்தா தாமே 6

உரை:— அருளாலே – கருணையினால, விலங்கு இரண்டும் – விலங்கு (போன்ற புண்ணியபாபங்களாகிய காமங்கள) இரண்டையும, அழிபபா வந்தா – ஒழிபபவா வந்தா, அம – (ஸ்வஸ்வாரிகளுக்குக் காமவசத்தால) அழகிய (தாய தேனை றுகின்ற), சிறையை – (ஸ்வ ஸ்வாமியாகிய) சிறையை, கழித்தருளும் – போக்கியருளுகின்ற, அன பா வந்தா – (பாகவதாகளிடம) அன்புள்ளவா வந்தா, மருள வாரா வகை – (அந்திமகாலத்தில தியநிவுகளைக கருதின்ற) அஜ்ஞாநம வராதபடி, நம்மைக காபபா வந்தா – நமைமைக காத்தருள்பவா வந்தா, வான ஏற – பரமபதத்திற்குச செல்லுபடபடி, வழி நடத்தி வைபபா வந்தா – ஆசசிராதிமாகத்தில நடத்திவைப்பவா வந்தா, தெருள ஆரும் – (அனவரும) ஜ்ஞாநம நிறைந்து பரகாசியுமிடமாகிய, தெளி விசும்பு – சுத்தஸத்துவமயமான பரமபதத்தை, தருவா வந்தா – கொடுத்தருளபவா வந்தா, திண கழறகீழ – (தமமுடைய) வலிய திருவடிகளின்கீழ, வாழ – (கைங்காயம செயது) வாழுமபடி, நமக்கு அருளவா வந்தா – நமக்கு அருள்புரிவா வந்தா, பெருவானில அடிமை – ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில கைங்கா யத்தை, ந(ம)மைக கொளவா வந்தா – நமமைக (கொண்டு செய விக்கது எறறுக) கொளபவா வந்தா, பிரியாமல – (நமமை விட்டு காம ஒருபோதும) பிரியாமல, காத்து அளிபபா வந்தா – காத்தருளபவா வந்தா காம - ஆசை

கீழ் ஆறு பாசுரங்களால் திருமந்த்ரார்த்தம் கூறப்பட்டது இனி த்வயத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

275 அகலகிலாத திருமகளா ரன்பா வந்தா
ரடியிரணடு மாருகத தந்தா வந்தா
புகலிலலா புகலாகும் புனிதா வந்தா
பொனனுலகிற நிருவுடனே திகழ்வா வந்தா
ரகிலமெலா மானந்த மானா வந்தா
ரடியினைகளீழ வைததடிமை கொளவா வந்தா
பகனடுவே யிரவழைகக வலலா வந்தா
பகலொனறு யிரவழிததா வந்தா தாமே 7

உரை:— அகலகிலாத திருமகளா — (க்ஷணமும) பிரியாத பிராட்டியாரிடம, அனபா வந்தார் — அனபுடையா வந்தா, அடி இரணடும — திருவடி இரணடையும, ஆருகத தந்தா வந்தா — உபாயமாகக கொடுததவா வந்தா, புகல இலலா — (வேறு) உபாயம (அநுஷ்டிகக சகதி) இலலாதவருககு, புகல ஆகும — அவவுபாயத தின ஸ்வரூபதில நிறகினற, புனிதா வந்தா — பரிசுதத வந்தா; பொன உலகில — பரமபதததில, திருவுடனே திகழவா வந்தா — பிராட்டியுடன பரகாசிபபவா வந்தா, அகிலம் எலாம — (ஸ்தாவரஜங்கம — நித்யவிபூதியாகிய) உலகஙகள, (அவன திருமேனி, குணஙகள ஆகிய) அனைததும, ஆனந்தம ஆனா வந்தா — (நித்யருகளும முகதருகளும) ஆநந்தமாயக கோனறுமாறு நிறகபபெறறவா வந்தா, அடியினைகளீழ வைதது — (நமமைத) திருவடி இரணடின கீழும சேரதது, அடிமை கொளவா வந்தா — (நம செயயும) கைங்காரியதனை ஏறறுககொளளுமவா வந்தா, பகல் நடுவே — பகலின நடுவிலேயே, இரவு அழைககவலலா வந்தா — (பாரதயுதத சுதில) இரவைக கொணடும வலலமையுடையவா வந்தா, பகல ஒன்றுய — (முகதியில) ஒரே பகலாய, இரவு அழிததா வந்தா — (ஸம்ஸார மாகிய) இரவைப போகுகியவா வந்தா (காம — ஆசை)

பகல்நடுவே இரவழைகதது—127-வது பாசுரக குறிபபிலே காணக. 7

சரமசுலோகத்தின் அர்த்தம் 2-பாசுரங்களால் வெளியிடப்படுகின்றது—

276 தருமன்விடத தாநதூது போனூ வந்தா
தரணிபொருத தினபாரந தவிாததா வநதா
ரருமறையின பொருளனததும விரிததா வநதா
ரஞசினநீ யெனனையடை யெனறூ வநதா
தருமமெலாந தாமாகி நிறபா வநதா
தாமேநம வினயனததுந தவிாபபா வநதா
பரமெனது நீபுலம்ப லெனறூ வநதா
பாாததனுககுத தேரூநதா வநதா தாமே ச

உரை:— தருமன விட — தாமபுதிரன அனுபப, தாம் தூது போனூ வநதா — (தூயோதநனிடம) தாமே தூது சென றவா வநதா, தரணி பொரு — பூமியால பொறுகக முடியாத, தின பாரம் — (ஆசரித விரோதிகளாகிய) வலிய சுமையை, தவிாத்தா வநதா — ஒழிததவா வநதா, அரு மறையின் பொருள அனைததும — அருமை யான வேததின ஆரதகம முழுவனதையும, விரிததா வநதா — (பரீ கீதையினவாயிலாக) விளககியவா வநதா; அஞசின நீ—(வேறு உபாயம அநுஷடிகக முடியாது) அஞசின நீ, என்னை அடை என்றூ வநதா — எனனைச சரணமடைவாயாக எனறு கூறியவா வநதார்; தருமம் எலாம் — ஸகல உபாயஙகளும, தாமாகி நிறபா வநதா — தாமேயாகி நிறபவா வநதா, நம் வின அனைததும் — நம காமஙகள முழுவனதையும, தாமே தவிாபபா வநதா — தாமே தொலைப்பவர் வநதா, பரம எனது — (உனகுப பலனக கொடுகக தாகக வேண டிய) பொறுபபு எனனுடையது, நீ புலம்பல் — நீ வருநதாதே, என் றூ வநதா — எனறு உறுதி கூறியவா வநதா, பாாத்தனுககு — ஆஜுனனுககு, தேரூந்தா வநதா — தேரை ஓடடியவா வநதா. (தாம — அசை)

8

277 வஞசனைசெய பூதனையை மாயததா வந்தா
மலலாமத கரிமாள மலநதா வநதா
கஞசனபபோா கடுஞ்சினததாற கடிநதா வந்தா
கணணுதன்முன் வாணன்றோள கழிததா வநதார்

வெஞ்சொறர வீடுசோடுத துகந்தா வந்தா
விலககிலலா வழிநடதத விரைந்தா வந்தா
பஞ்சவரைப பலவகையுங காததா வந்தா
பாஞ்சாலி குழனமுடிததா வந்தா தாமே. 9

உரை — வஞ்சினை செய பூதனையை — (தமமைக கொலல்) வஞ்சினைசெயதுவந்த பூதனையை, மாயததா வந்தா — கொனறவா வந்தா ; மலலா — (முஷடிகன முதலிய) மலலரும, மதகரி — (குவலயாபீடமென னும) மதயானையும, மாள — மாணடுபோகுமபடி, மலந்தா வந்தா — போரசெயதவா வந்தா , கஞ்சின — கமஸின, கடும சினததால — கொடிய கோபகதால, போர — சணடையில, கடிந்தா வந்தா — கொனறவா வந்தா , கணஙதலமுன் — நெறறிக கண படைதத சிவனுகதருமுனனே, வாணன் தோள — பாணஸுர னுடைய (ஆயிரம) கைகளை, சழிததா வந்தா — அறுததவர் வந்தா , வெம சொல தர — (சிசுபாலன) கொடிய (நிநதைச) சொற களைக கூற, வீடு கொடுதது—(அவனுகது) மோகஷதைக கொடுதது, உகந்தா வந்தா — (அதனால) மகிழநதவா வந்தா , விலகது இல்லா வழி — தடையிலலாத (ஆகாசமாதி) மாரகதாலே, நடதத விரைந தா வந்தா — (சேதநனை) நடதத விரைபவா வந்தா , பஞ்சவரை — பஞ்சபாணடவாகளை, பலவகையும் — பல வழிகளிலும, காத்தா வந்தா — ரகஷிதவா வந்தா , பாஞ்சாலி குழல முடிததா வந்தா — திரௌபதியின, (சபதததினபடி தாம்போதநனை கொலவிதது அவளுடைய) கூநதல முடிதததசெயதவா வந்தா (தாம - அசை) 9

278 அததிகிரி யருளாளப பெருமாள வந்தா
ராஜனபரி தேரினமே லழகா வந்தா
கசசிதனிற கண்கொடுகதும் பெருமாள வந்தா
கருதவரந தருதெயவப பெருமாள வந்தா
மூததிமழை பொழியுமுகில வணணா வந்தா
மூலமென வோலமிட வல்லா வந்தா
ருததரவே திகளளே யுதிததா வந்தா
ருமபாதொழுங கழலுடையா வந்தா தாமே. 10

இதன உரையை 224-வது பாசுரததிலே காணக 10

279 மறைததலெயி லிசையெழுத்தில வணங்குகும் வாககின்
மநதிரததி ணுலெழுத்தாங் திருநா மததி
னிறைததிலகு வேறறுமையி லிரணடா மொன்றி
னெடுமாறன் கீதையெலா நிறைநத சொலலி
லுறைததவாகண டுரைததபொரு ளான வெலலா
முயாவிரத வருளாளப பெருமா டேசின
றிறத்திலியை திருசசின்ன மாலெ பததுஞ்
செவிககினிதாஞ் சிறறினப மிசையா தாககே 11

உரை:— மறைததலெயில இசை — வேதஙகளின் (ஆரமபத திலும) முடிவிலுமஅமைநத, எழுததில—எழுதபபடடிருகக பரணவததிலும, வணங்குகும் வாககில — வணககதனைக கூறும சொலலாகிய நமச் சபதததிலும, மந்திரததில நாலு எழுதது ஆம் திருநாமததில—திருமந திரததிலுளள நானகு அகஷரஙகள அமைநத நாராயணசபதததிலும, நிறைத்து இலகு — (அநத நாராயணசபததனைக) கூறததிசெயது பரகாசிககினற, வேறறுமையில — நானகாமவேறறுமையிலும, இரணடு ஆம ஒன்றில—இரணடு பாகமாயிருநது ஒரு மநதரமாயுளள தவயததிலும, நெடுமாலதன — எமபெருமானுடைய (ஸுநதரியாகிய), கீதை — ஸ்ரீ பகவதகீதையிலுளள, எலாம் நிறைநத — ஸாவாதரஙக ளும தனனுள அடஙகபபெறற, சொலலில — சரமசுலோகதிலும, உறைததவா — நனகு பரிசயம செயத ஆசாரயாகள, கண்டு — (நாங கள) அறிநது, உரைதத — (நமககும) உபதேசிதத, பொருளான எல்லாம் — அரததஙகள எலலாவறறையும, உயா விரதம்—(சரணாகத ரகஷணமெனனும) உயாநத வரததனைகுகொணடுளள, அருளாளப பெருமாள — பேரருளாளபபெருமானுடைய, தேசின் திறத்தில இயை — பெருமையின விஷயததிலே இயை (தகுநதசினற) திருசசினனமாலை — திருசசின்னமாலையாகிய, பத்தும் — பதது பாசுரஙகளும, சிறு இன்பம் — அறபமான (ஸாமனய) ஸுகதனை, இசையாதாககு — (விருமபி) அஙகீகரிககாதவாகளுககு, செவிககு இனிது ஆம — காதுக்கு மதுரமாயிருககும.

இபபிரபநதம பேரினபமான பகவதநுபவததில கருததுடையோரகளே ரஸிபபதாகும

11

இப்பிரபநதத்திலுள்ள விசேஷார்த்தங்களின் சுருக்கம்.

1–வது, 2–வது பாசுரங்கள் — இவை திருமநதரததில உளள பரணவததின அகாராததததைக கூறுவன முதல பாசுரததில் அனைததை

யும படைததல முதலிய தனமைகளால காரணதவமும, நிதயஸூரிகளான் அநுபவிகபபடுதல முதலியவறறுலும இரணடாமபாசுரததில வேதததைக் காததல முதலியவறறுலும ரகஷகதவமும விளகபபடடன

3-வது பாசுரம் — 'அனைததிகளும அதிபதிடாய' எனற தொடர், எலலாம எமபெருமானுககுச சேஷம எனற பொருளைக காடடி அகாரததின் மீது ஏறியழிநத நானகாமவேறறுமையுருபின பொருளைககூறும 'திரு மகளை விடாதா' எனனுமது உகாரததின அாதததைகாடடம, 'தெரிசாதகான் இலலா' எனனுமது அவனுககே சேஷமென்ற மறறோர உகாரதைதயும சொலலும 'நினைகக தருதா' 'நலிகினற நினைதா' எனனும தொடாகள அவனளிதத ஜனாநதையடையுய ஸவயமடரகாச னுய நிதயனை ஜீவனுடைய ஸவரூபதைதக கூறும 'எனைகிடா' எனனுதொடாால பரணவததின அாததம முழுதும கூறபபடடதாம

4-வது பாசுரம் — இது நமசசபதாாதததைதக கூறும 'நாம் வணங்க' எனறதால நமஸகாரமென்ற பொருளும, 'அடைகலம' எனறதால பரஸமாபபணமென்ற பொருளும, 'நாம அறுததா' எனற தால அஹங்காரமமகாரஙகள ஒழிதல எனற அாதததும, 'நமககு வைத தா' எனறதால சேதனனுககு யாதையும பறறச சேஷிதவமிலலையென்ற அாதததும, 'அனபாகவடைததா' எனறதால அாதததால பெறும பாக வத சேஷதவமும, 'திணசரண' எனறதால உபாயமாநதனமைமய, 'வினை யனைததும' எனறதால அநிஷடம்கழிதல எனற பொருளும, 'தமகேயாய' எனறதால சேதனாகவுக கைங்காயதிலும ஸவதந்தர னுயச செயயுநதனமையும பலனைப பெறுநதனமையும இல எனற பொருளும கூறபபடடன

5-வது பாசுரம் — இது நாராயண சபததின அாதததைதக் கூறும 'உலகு உமிழநதா' எனறதால அனைததிகளும ஆதாரமாந் தனமையும காரணமாநதனமையும, 'உலகுடமபாய' எனறதால் பாபஞசதிறகும ஈசுவரனுககும உளள சரீர ஆதமபாவமும, 'அலகடலாய்' எனறதால இரணடு விபூதிகளையுடைய தனமையும, 'திலகமெனும்' 'செழுங்குணங்கள' எனறதால மூறையே திவயமங்களவிகர ஹம திருககலயாணகுணங்கள ஆகிய பொருளகளும, 'இலகு சுடா முழு லம' எனறதால ஜனாந ஆநநதஸவரூபமாய ப்ரகாசிகினற திவ் யாதமஸவரூபமும, 'கதியானா' எனறதால தானே உபாயமாகவும லனைகவும நிறறல எனற அாதததும கூறபபட்டன

6-வது பாசுரம் — இதில நாராயண சபததின மீதுளள நானகாம வறறுமையுருபின பொருளான மங்காயம கூறபபடுகினறது உபாயததை நுஷடிதத சேதனனுககுக காமங்களை ஒழிததல் முதல, பிரியாமற காததல ர உளளனவெலலாம பலனுடைய வகுபபிலே சேருவனவாகும

7-வது பாசுரம் — இது தவயததின பொருளைகூறும 'அகல லா' எனனுமது பூரீ சபததினமேலுளள மதுபவிகுதிகும, 'அடி ணைடுமாறுக' எனனுதொடா 'சரணைள சரணம' எனனும பாகததிறகும ரிவாகும 'புகலிலலா' எனபது 'பரபதயே' எனற வினைமுறறி ளள தனமைவிகுதியின பொருளையும, 'புகலாகும' எனபது மறற

ஸ்ரீ:

பன்னிருநாமம் - உரை

சோதாதபபுல திருவேங்கடமுடையானதிருவடிகளே சரணம்

பொதுதனியன

ராமாநுஜஆயாவாதரம் ... .ஒஷிகழி

ஸிறபபுதனியன ... .வாழவு

சிறபபுதனியன—உரை

பன்னிரு நாமந திருவத்தி யூர்ப்பரன் பாதமென்று
நன்னிற நாமம் படைதிக்கி யாவையு நாமறியத்
தென்னந தமிழ்த்தொடைச் சீரார் கலித்துறை யோதியீந்தான்
மின்னுறு நூலமர் வேங்கட நாதனந தேசிகனே

மின் உறு – பரகாசம பொருநதிய, நூல் அமர் – யஜ்ஞோபவீதம் பொருநதிய, வேங்கடநாதன் – தாபபுல திருவேங்கடமுடையாஞகிய, நம் தேசிகன் – நம ஆசாரயன, பன்னிரு நாமம் – பனனிரணடு ஊாதவ புணட் ரஙகளும், திருவத்தியூர்ப்பரன் – பெருமைபொருநதிய ஹஸதிகிரிகு நாதனை போருளாளனுடைய, பாதம் என்று – திருவடி (வடிவ கொணடன) எனறு (நினைதது), நல் நிறம் – (அநத அநதப புணடாரஙகளின் தேவதையாகிய எமபெருமானுடைய) சிறந்த நிறம, நாமம் – திருநாமம், படை – ஆயுதம, திக்கு – (வஹிகரும) திசை (ஆகிய), யாவையும் – அனைதையும, நாம் அறிய – நாம அறியுமபடி, தென்னந்தமிழ் – தெறகே வழஙகும அழகியதமிழிலுலாகிய, தொடை–பாடடுகளுள, சீர் ஆர்–சிறபபுப் பொருநதிய, கலித்துறை– கட்டளைகலிததுறையெனனும பாவினததால, ஓதி ஈந்தான் – அருளிசசெயது (நாம அநுஸநதிககத) தநதருளினான

கார்கொண்ட மேனியன் பாதாம் புயத்தைக் கருத்திருத்தி
யேர்கொண்ட கீர்த்தி யிராமா னுசன்ற னிணையடிசேர்
சீர்கொண்ட தூப்புற் றிருவேங்க டாரியன் சீர்மொழியை
யார்கொண்டு போற்றினு மம்மால் பதத்தை யடைவிக்குமே.

ஸ்ரீ:

பன்னிருநாமம் - உரை

சோதூபபுல திருவேங்கடமுடையான திருவடிகளே சரணம

பொதுதனியன

ராசா நாஜகுயாவாதூ ○ .தெஞ்சுகழி ॥

சிறைனறு வாழ்வு

சிறபபுதனியன—உரை

பன்னிரு நாமந திருவத்தி யூர்ப்பரன் பாதமென்று
நன்னிற நாமம் படைதிக்கி யாவையு நாமறியத்
தென்னந தமிழ்த்தொடைச் சீரார் கலித்துறை யோதியிநதான்
மின்னுறு நூலமர் வேங்கட நாதனந தேசிகனே

மின் உறு – பரகாசம பொருநதிய, நூல் அமர் – யஜ்ஞோபவீதம பொருநதிய, வேங்கடநாதன் – தூபபுல திருவேஙகடமுடையாஙகிய, நம் தேசிகன் – நம ஆசாரயன, பன்னிரு நாமம் – பனனிரணடு ஊாதவ புணட் ரஙகளும, திருவத்தியூர்ப்பரன் – பெருமைபொருநதிய ஹஸதிகிரிகு நாதனன போருளாளனுடைய, பாதம் என்று – திருவடி (வடிவன கொணடன) எனறு (நினைதது), நல் நிறம் – (அநத அநதப புணடரஙகளின தேவதையாகிய எமபெருமானுடைய) சிறநத நிறம, நாமம் – திருநாமம, படை – ஆயுதம, திக்கு – (வஸிகளும) திசை (ஆகிய), யாவையும் – அனைதனையும, நாம் அறிய – நாம அறியுமபடி, தென்னநதமிழ் – தெறகே வழஙகும அழகியதமிழிலுலாகிய, தொடை–பாடடுகளுள, சீர் ஆர்–சிறபபுப பொருநதிய, கலித்துறை– கடடளைகளித தனறெனனும பாவினததால, ஓதி ஈநதான் – அருளிசசெயது (நாம அநுஸநதிககத) தநதருளினன

கார்கொண்ட மேனியன் பாதாம் புயத்தைக் கருத்திருத்தி
யேர்கொண்ட கீர்த்தி யிராமா னுசன்ற னிணையடிசேர்
சீர்கொண்ட தூப்புற் றிருவேங்க டாரியன் சீர்மொழியை
யார்கொண்டு போற்றினு மம்மால் பதத்தை யடைவிக்குமே

கார் கொண்ட மேனியன் – மேகத்தை ஒத்த திருமேனியை யுடைய பேரருளாளனுடைய, பாதாம்புயத்தை – திருவடித்தாமரை களை, கருத்து இருத்தி – மனத்தில் உறுதியாகத்தியானித்து, ஏர்கொள்வாட – அழகிய, கீர்த்தி – புகழையுடைய, இராமானுசன்றன் – ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய, இணையடிசேர் – இரண்டு திருவடிகளையும் சேர்ந்த, சீர்கொள்வாழ்வு – பெருமைபெற்ற, தூப்புல் திருவேங்கடாரியன் – தூப்புல் திருவம்சத்தை யுடையானுடைய, சீர் மொழியை – சிறந்த ஸ்ரீஸூக்தியை, கொண்டு – மனத்திற்கொண்டு, ஆர் போற்றினும் – யார் துதித்தாலும், அம் மால் பதத்தை – அவ் வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளை, அடைவிக்கும் – (அந்த ஸ்ரீஸூக்தி) பெறுவிக்கும

[விஷயச்சுருக்கம்]

இப் பிரபந்தமும் பேரருளாளன விஷயமே

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தம் சரீரத்தில் தினந்தோறும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைத் தரித்துக்கொள்ளல் மிகவும் அவசியமாகும் (சங்கு முதல் தாமோதரன்வரையில் உள்ள 12 திருநாமங்களைச் சொல்லி அந்தந்த திருநாமங்களில் அவ்வவ்வெம்பெருமான்களை ஆவாஹனம் செய்து பிரார்த்திக்க வேண்டும் இப்பிரபந்தத்தில் அவ்வெம்பெருமான்களின் திருமேனிகளும், அவர்கள் அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்கள், அவர்கள் தலைவராய ஸ்ரீரங்கநாதரும் திசை, நம் சரீரத்தில் புண்டரரூபமாய அவர்கள் வசிக்கும் பாங்கு ஆகிய வற்றை ஸ்ரீதேசிகன் வெளியிடுகிறார் புண்டரம் தரிக்கும்போது இப்பிரபந்தம் அவசியம் அனுஸந்திக்கவேண்டியதாகும்

இப்பிரபந்தம் முழுவதும் கட்டளைக்கலித்துறையால் அமைந்துள்ளது

280 கேசவ னெனின்று கீழைத் திசையிலு நேரரியிலுங்
தேசுடை யாழிக ணெனகுடன் செம்பசும் பொன்மலைபோல்
வாசி மிகுததெனை மஙகாமற காககு மறையதனை
லாசை மிகுதத வயனமக வேதியி லறடுதனே. 1

உரை:— மறையதனுல – வேத (ராஜ்ய நிகரப) த்தால், ஆசை மிகுதத அயன – (பேரருளாளனே பரன எனறு தேர்ந்த அவனிடம்) அன்பு மிகுதியாகபபெறற பரஜ்ஞானத்தையுடைய, மக வேதியில்–யாகவேதியில் (அவதரித்த), அறடுதன்–அதிசயஞானத்தை யையுடைய பேரருளாளன, கேசவனை – கேசவனென்னுஞ் திரு

நாமதகையுடையவரை, கீழைத திசையிலும் நேறறியிலும் – கிழககுத் திசையிலுமம (பாகவதாகளின) நெறறியிலுமம, தேசு உடை ஆழிகள் நானகுடன் – பரகாசமுளள சககராயுதமம நானகுடன, செம் பசுடம் பொன் மலைபோல – சிவநத மாற்றயாநத பொனனிறமலையைநத மலை போல, நின்று–நிலைபெறறுநினறு, வாகி மிகுதது – சிறபபு மிகுநது, எனை மஙகாமல காகதகும – எனனைக கெடடுபபோகாமல காபபான.

தேவதை — கேசவன், நிறம — பொன், ஆயுதம — நான்து சக்கரம், திசை — கிழக்கு, புணடரஸதாநம —நேற்றி

வதகூஷகூம நிஷயாதி கெஷவம கநகவரூஹழ । 1

281 நாரண ணையநல் வலம்புரி நாவு முகநதெடுதது
மூரணி மேக மெனவே யுதரமு மெறகுநினறு
மாரண நூறற தருளா லடைடகலங கொணடருளும்
வாரண வெறபின் மழைமுகில போனின்ற மாயவனை.

உரை:— வாரணவெறபில – ஸ்ரீஹஸ்திகிரியில, மழை முகில் போல – குளிரநத மேகமபோல, நினற மாயவன் – நிறகினற அதி சயசெயலகையுடைய பேரருளாளன, நாரணனைய – நாராயணனை யிருநது, நல வலம்புரி நாலும – சிறநத வலமபுரிசஙகம நானகை யும, உகநது எடுததும்–மகிழநது(கையில)ஏநதியும, ஒளர அணி மேகம் என – (நிறததில) சளசரிகினற அழகிய மேகம எனனும படியாக, உதரமும மெறகும நினறும – வயிறறிலும மேறகுதிசை யிலும நினறும, ஆரண நூல தநது – வேதமாகிய சாஸதரததைப பிரவாதிபபிதது, அருளால் – கருபையால, அடைடகலம் கொண் டருளும – (எனனை)காகபபடவேணடிய வஸதுவாக ஏறறுகொண டருளவான

தேவதை.— நாராயணன், நிறம — நீலம், ஆயுதம — நான்து சங்கம், திசை — மேற்து, புண—ரஸதாநம — வயிறு

நாராயணம வநஸயாமி வதகூஷம நிஷாதி வரூதம ॥ 2

282 மாதவ நாமமும் வான்கதை நான்கு மணிநிறமு
மோது முறைபடி யோதி யுரத்திலு மேலுமலகிப
போதலா மாதுடன் புநதியி லன்பாற புகுந்தளிகுந
தாநனு நாதனு மாயதொல் லததி கிரிசுடரே. 3

உரை:— [illegible]

[illegible]

சுடர — [illegible]

ளாளன, மாதவ நாமமும — [illegible]

கதை நானகும — [illegible]

நீல) முகமுகத்தின நிறமனைகயுட, ஏந்தும் மு [illegible]

கூறுகிற முறைபடியி, ஏந்தி - [illegible]

பிறுமை மேல (நோகுகுட) [illegible]

(எனனிடம) அனபிலை, புந்தியில [illegible]

மாதுடன — [illegible]

பாதிவைத்தது, அளிக்கும — [illegible]

தேவனை.— மாதவன், [illegible]

கனை, திசை — [illegible]

சாயலம் [illegible]

283 கோவிந்த னெனறுங [illegible]

யேவுந தனுகக [illegible]

மேவுந் திருவரு [illegible]

பூவன [illegible]

உரை:— பூவன் — (காரிரு) [illegible]

தோழ — [illegible]

ஸ்ரீ ஹரஸ்திமஹராகியினமேல [illegible]

புனையஸலரூபனமான பேரருளாளன, [illegible]

வடம, என்றும் குளிர மதி — (பிறகில) [illegible]

சுகரணகவடம, ஆகி — இருக, [illegible]

கனைப போகதுகினற, தனுகருடன் [illegible]

தெறகிலும் — [illegible]

உடபுறகதிலும, நினற — [illegible]

பொருகிய சிறகக கருணையால, வினை [illegible]

எனை ஆண்டருளும — [illegible]

தேவனை — கோவிந்தன; சிறார— [illegible]

வில், திசை:— தெற்கு, புனைடாஸ்தாகம,— [illegible]

[illegible]

284 விட்டு வலவயிற றின்கண் வடக்கும் விடாதகின்று
மடவிழ் தாமரைத் தாது நிறங்கொண்ட மேனியனெய்த்
தோட்ட கலபபைக ளீரிரண் டாலுந் துயரறுகுங
கடடெழிற சோலைக கரிகிரி மேனின்ற கூபதமே. 5

உரை:— கடடு எழில் சோலை — மிக்க அழகுள்ள சோலை சூழ்ந்த, கரிகிரிமேல் நின்ற — ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியின்மேல் எழுந்தருளி யுள்ள, கறபகம் — கலபகவருக்ஷம் போன்ற பேரருளாளன, விட்டு— விஷ்ணுவாக இருந்து, வலவயிறறின் கண — வயிறறின வலபபுறத்தி லும, வடகதும் — வடதிசையிலும, விடாது நின்று — நீங்காதி ருந்து, மடடு அவிழ — தேன ஒழுகுகின்ற, தாமரைத் தாது நிறம் கொண்ட மேனியனைய — காமரையினது மகாரகதத்தின நிறதனைக் கொண்ட திருமேனியுடையனைய, தோடட கலபபைகள் ஈர இரண்டா லும்—(கையில) ஏந்திய கலபபைகள நானகினாலும், துயர அறுகும்— (என) துனபதனைப போககுவான.

தேவதை.— விஷ்ணு, நிறம — தாமரைத்தாதின் நிறம் (பொன் னிறம்), ஆயுதம — நான்கு கலப்பை, திசை.— வடக்கு; புனட்சி ஸதாநம — வயிற்றின் வலப்புறம்.

விஷ்ணோ வுதரஸ்ரயம் வந்தே பத்மகிஞ்ஜல்கஸந்நிபம் !

285 மதுசூ தனனென லெலபபுயந் தென்கிழக் கென்றிவற்றிற்
பதியா யிருந்துபொன் மாதுறை பங்கய வணணனுமாய்
முதுமா வினைக ளறுக்கு முயலங்க ளீரிரண்டான்
மதுவா ரிளம்பொழில வாரண வெற்பின் மழைமுகிலே. 5

உரை:— மது ஆர — தேன நிறைந்த, இளம் பொழில் — இளஞ்சோலை சூழ்ந்த, வாரண வெற்பில் — ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியில (எழுந் தருளியுள்ள), மழை முகில — வர்ஷாகால மேகம்போன்ற பேரரு ளாளன, மதுசூதனன் — மதுஸூதநரை (இருந்த), என் வலபபுயம் என்று — என வலது புஜமும, தென் கிழகது (என்று)— தென்கிழக்கு (ஆகிய), இவறறில — இந்த ஸதாநங்களில, பதியாய் இருந்து — ஸ்திரமாய் இருந்து, பொன் மாது உறை — லக்ஷ்மிப் பிராட்டி வஸிக் கின்ற, பங்கய வண்ணனுமாய — தாமரையின நிறமுடையவனும், முயலங்கள் ஈர இரண்டால் — உலக்கைகள் நான்கினால, முது மா வினைகள் — (என்னுடைய) அநாதியான பெரிய கர்மங்களை, அறுக் கும் — ஒழிப்பான.

தேவதை — மதுஸூதநன், திறம்.— தாமரை, ஆயுதம — நான்கு கலப்பை, திசை — தென்கீழக்கு, புணடரஸதாகம — வலது புஜம்

ஹத-ஈ-ஹு-ஹஸுஉஜ்ஜாஹம் ஸம்ரஹுயெ ஸய-ஹஸ்ஹிஹ நழ ॥ 6

286 திரிவிக் கிரமன் றிகழதீ நிறததன் றெளிவுடைவா
ளுருவிக கரஙகளி லீரிரண டேந்தி வலகக்ழுததுஞ
செருவிக கிரமத் தரக்காதிக ளஞ்சிறந தாளுமிறற
மருவிக கரிகிரி மேல்வரந தந்திடு மன்னவனே. 7

உரை.— கரிகிரிமேல மருவி — ஸ்ரீஹஸ்திகிரியினமீது பொருந்தி, வரம் தந்திடும — (வேண்டிய) வரதனைக கொடுத்தருள கின்ற, மன்னவன் இறை — சகரவாகதிபாகிய பேரருளாளன, திரிவிக்கிரமன் — தரிவிகரமனக இருந்து, திகழ தீ நிறததன — ஜ்வலிக கின்ற அகநிபோனற நிறமுடையனைய, கரஙகளில — திருகைகளில, தெளிவு உடை — பரகாசம பொருந்திய, வாள ாரிரண்டு — வாள கானைகயும, உருவி ஏந்தி — உருவிக காணி, வலகக்ழுத்தும — கழுத கின வலபபுறதகிலும, செரு விககிரமத்து — போரில வலிமையைக காடடுகின்ற, அரககா திகதும — ராக்ஷஸாகளுடைய திசையாகிய ணைருதிகிகிலும, சிறநது ஆளும — சிறநது (நின்று) ரக்ஷிபபான.

தேவதை.— த்ரிவிக்ரமன், திறம — அக்நி, ஆயுதம — நான்கு வாள், திசை.— தென்மேற்கு, புணட்ரஸதாகம — கழுத்தின் வலப்புறம்

கூஹ்நவண-ம் ஹ-த-ஈவ்ஹும் ஹாவயாஜி த்ரிவிக்ரஹ நழ । 7

287 வாமன னென்றன்வா மோதர மும்வாயு வின்றிசையுந
தாம மடைநது தருண வருகக னிறததனுமாய்ச்
சேம மரகககலஞ் செம்பவி யீரிரண் டாறறிகழு
நாமங்ஙக மேவிய நான்முகன் வேதியி னம்பரனே. 8

உரை:— நாமங்கை மேவிய — ஸரஸ்வதிதேயோடு பொருந்திய, நான்முகன் வேதியில — பரஹ்மாவின யாகஸ்வதியில (அவதரிதத), நம் பரன் — நம ஸ்வாமிவசுவரனன பேரருளாளன, வாமனன்—வாமன னைய, என்றன் வாமோதரமும் — என இடவயிறறையும், வாயுவின் [illegible] திசையான வடமேறகையும, தாமம் அடைந்து— [illegible]நாணடு, தருண அருககன் நிறத்தனுமாய — இளம நிறமுடையவனைய, சேமமரகககலம் — (அடியாகளை தகிலிருநது கரை சேரதது) ரக்ஷிமதனைதக்

கொடுகுகுமை ஓடமாக (இருந்து), செம் பவி ஈர இரண்டால் – சிவந்த வஜ்ராயுதமை நானகிலேந்து, திசழும் – ப்ரகாசிபபான.

தேவதை.— வாமநன்; நிறம.— இளம் ஸூரியன், ஆயுதம:— நான்து வஜ்ரம், திசை:— வடமேற்து, புணட்ரஸ்தானம:— வயிற்றின் இடது புறம்.

வாசநம் வாலுஸுரியபூஹம் வதரவுஜ்ரம் விஹாவயெ ॥ 8

288 சீராரா சிரீதர ணுயச்சிவன் றிக்கு மிடப்புயமு
மேரா ரிடங்கொண டிலங்குவெண் டாமரை மேனியனுய்ப்
பாராய படட்டய மீரிரண் டாலும் பயமறுக்கு
மாரா வழுதததி மாமலை மேனின்ற வச்சுதனே. 9

உரை:— ஆரா அமுது — (எவ்வளவு அனுபவிகதாலும்) தெவிட்டாத அமுதமாகவுளளவனும், அததிமாமலைமேல்–ஸ்ரீ ஹஸதி மஹாகிரியினமேல, நின்ற — நிலைபெறறவனும், அச்சுதன் — (அடிய வாகளை) கைவிடாதவனுமான பேரருளாளன், சீர் ஆர சிரீதரணுய — சிறபபு நிறைநத சிரீதரனுய, சிவன் திக்கும் — சிவனுடைய திசை யாகிய வடகிழகனையும, இடப புயமும் — இடப புஜதனையும, ஏர ஆர இடம் சொணடு — அழகு பொருநதிய ஸதானமாகக கொணடு, இலங்கு வெண் தாமரை மேனியனுய் — ப்ரகாசிகினற வெணமை யான காமனையின நிறமுடையனைப், பார ஆய — பருகத, படட யம் ஈர இரணடாலும் — படடயம (எனனும் ஒருவகை வாள்) நானகி னாலும, பயம் அறுக்கும் — (என) பயதனைப போக்குவான.

தேவதை:— ஸ்ரீதரன்; நிறம:— வெண்தாமரை; ஆயுதம:– நான்து பட்டாக்கத்தி; திசை:— வடகிழக்கு, புணடரஸ்தானம:— இடது புஜம்

ஸ்ரீயாரம் வாணரீகாலம் வதரவடிவஸோஜுயெ । 9

289 என்னிடி கேச னிறைகீ ழிடக்கழுத் தென்றிவற்றி
னன்னிலை மின்னுரு வாய்நாலு முறகரங் கொண்டளிகதும்
பொன்னகில் சோநதலைக குமபுனல் வேகை வடகரையிற்
றென்ன னுகநது தொழுநதேன வேதியர் தெய்வமொன்றே.

உரை:—பொன் அகில் சோநது–பொனனையும் அகிறகடடையை யும கொணடு, அலைகதும் டனல் — அலைமோதுகின்ற ஜலததையுடைய, வேகை வடகரையில் — வேகவதிநதியின் வடகரையில், தென்னன் உகநது தொழும் — பாணட்யராஜன மகிழநது வணங்குகினற, தென

வேதியா — தேனமடாகததிலுளள ணைதிகப [illegible],
ஒன்று தேயவம — ஒரே தெயலமாகிய தேபமருளானமை, [illegible]
என இறை — ஹருஷீகேசனெனனுமை என ளைவாரி [illegible],
கீழ இடகழுதது எனறு — கீழபடாகமும கழுதனென [illegible]
(ஆகிய), இவறறில — இநத இடஙகளில, நல நிலை [illegible]
நனகு நிலைபெறற மினைனபபோனற நிறமுளை [illegible] (இ[illegible]),
நாலு முறகரம் கொணடு — நானகு சமமடிகளள [illegible]
கொணடு, அளிகதும — காபபான

'இருடிகேசன' எனறு சொல தனை நோகவி 'இடி[illegible]' என மருவியது

தேவதை — ஹ்றஷீகேசன், நிறம — மின்னல், [illegible]
தான்து சம்மட்டி, இடம — கீழ்ப்பாகம், புனடபைதாக[illegible] கழுத்தின் இடப்புறம்

ஷத-ஷ்ரு-ஹ்ரஷஹ்ரீ ஹ்ருஷீகெஶம் கடிரு [illegible]

[பெருமாளகோயிலுகது மிகச சமீபதது [illegible] 'தெபாய்[illegible]' எனறு ஒரு ஸ்ரீகராமம இருககினறது அதைக காயுசிபுரம [illegible] யாகக கொளளலாம அவவூரில பஞசராதர சாஸதரங்களில [illegible] பாமவைதிகாகளான பாகவதாகள எழுநதருளியிருநது [illegible] பேரருளாளனை தமது குலதெயவமாகவுகாணடு பாஞசராதர [illegible] யில வழுவாது திருவாராதனமசெயதுவநதனரமாறம, அ[illegible] சிறநத குணஙகளைககணட ஆஸதிக சிகாமணியான பாகவடபரா[illegible] அவாகளுகது மிகக ஸமமானமளிதது அவாகளை வரனாசிரமவழக்[illegible] ஒரு வாலாறு இபபாசுரததாலும பெரியோாகளின காணபாய[illegible] அறியக கிடககினறது

மேலும பெருமாளகோயில பாணடியனாடடிலடவதிய தாக[illegible] பல காலமிருநததாகவும, அபபொழுது பாணடியராஜன பேரருளாள[illegible] ளால பெருமைபெறறு வாழநதுவநததுபறறி அவவாசன பேரருளாளரை[illegible] தொழுதுவநததாகவும சிலாசாஸனமுளதெனறும பெரியோர [illegible].]

290 எம்பறப நாபனு மென்பின் மனம்பற்றி மற்றெரி[illegible]
வெம்பொற கதிரவ ணுயிர மேவிய மெயயுருவா
யம்பொற கரஙகளி லெம்படை கொண்டருச லென்றுவிரு[illegible]
செம்பொற றிருமதிள சூழசிநது ராசலச் சேவகனே. 11

உரை — செம் பொன் திரு மதிள் சூழ் – சிவந்த பொன்னை லாகிய அழகிய மதிள சூழநத, சிநதுராசலச் சேவகன் – ஹஸ்திகிரி யில (உளள) மஹாவீரனை பேரருளாளன், எம் பற்பநாபனும் — எமமுடைய பதமநாபனுமாகி, என் பின் – எனனுடைய பினபாகத்தை யும, மனம் – மனஸ்ஸையும, பற்றி மன்னி நின்ற – பற்றிக் கொணடு ஸதிரமாய நினறு, வெம் பொன் – உஷ்ணமான சிவந்த, ஆயிரம் கதிரவன் – ஆயிரம ஸூரியனை, மேவிய மெய் உருவாய் — ஒபபான திருமேனி நிறமுடையனைய, அம் பொன் கரஙகளில் — அழகிய சிவநத திருகைகளில, ஐம்படை கொண்டு– ஐந்து ஆயுதங் களை தரித்து, அருசல் என்று – அஞ்சாதே எனறு (கூறி), அளிக்கும் – காப்பான

தேவதை:— பத்மநாபன், நிறம:— ஸூர்யன்; ஆயுதம:— சககரம, சஙகம, வாள, வில, தணடு எனனும ஐநது ஆயுதங்கள், ஸ்தானம:- மநஸ்; புணடரஸதானம — பின்புறம்

வஞ்சாயுதம் வடிநாமம் பூணசார்ஙகமொடிஷு ॥ 11

291 தாமோ தரனென்றன் றுமங்க ணைவு கரங்களிறகொண்
டாமோ தரமென வாகததி னுடபுறம பிற்கழுத்துந்
தாமோ ரிளஙகதி ரோனென வென்னு ளிருளறுக்கு
மாமோக மாறறு மதிளத்தி யூரின் மரகதமே. 12

உரை:— மா மோகம மாற்றும் – பெரிய அஜ்ஞாகத்தைப் போக்குகினற, மதிள அத்தியூரில – மதிளசூழந்த ஹஸ்திகிரியில் (உளள), மரகதம் – மரகதரதனமபோனற பேரருளாளன், என்றன் தாமோதரன் – என் தாமோதரனுகி, நாலு தாமங்கள் – நான்கு பாசங் களை, கரஙகளில் கொண்டு – திருகைகளில ஏந்தி, தரம் ஆமோ என – (இநதப) பெருமை (மறறவருககு) உணடோ என்னுமபடி, ஆகததின் உள் புறம் – சரீரததின உளளேயும வெளியிலும, பின் கழுததும் – கழுததின பின்புறததும (நினறு), தாம் ஓர் இளம் கதிரோன் என – தான ஓர் இளம ஸூர்யனென்னுமபடி (நிற முடையனாயிருந்து), என் உள் இருள் அறுக்கும் – எனது மனததின் (இருககும அஜ்ஞானமாகிய) இருளை போக்குவான.

தேவதை — தாமோதரன், நிறம்.— பாலஸூர்யன், ஆயுதம் — தான்கு பாசம், இடம் — சரீரத்தின் உட்புறமும் வெளிப்புறமும்; புணடரஸ்தாநம் — கழுத்தின் பின்புறம்

ஊரிரோஹரம் வதுஷாஸஜீநுகொவநிஹம் ஹஜே। 12

292 கததித திரியுங் கலிகளை வெலலுங் கருததிலவைததுப
பததிக குறுதுணை பனனிரு நாமம பயில்பவாககு
முததிககு மூல மெனவே மொழிநதவிம மூனறுநானகுந
திததிககு மெங்க டிருவதது யூரரைச சோபவாககே. 13

உரை:— கததித திரியும் — (ஸாரமிலலாது ஓடமபரகு தோடு) கதகிகொணடே திரிகினற, கலிகளை — (பயனறற) விகனகளை, வெலலும் — (வாதகதில) ஜயிகககூடிய (உறுதியை யுடைய), கருததில — மகளஸில, பததிககு உறு துணை — (பகவகத) பகதிககுத ககக ஸாதகமான, பன்னிரு நாமம — (கேசவன முதலிய) பனனிரணடு திருநாமஙகளையும, வைதது — ஊனறி அநுஸநதிகக, பயில்பவாககு — பரிசயமசெயபவருககு, முததிக்கு மூலம் — மோகஷததிறகுக காரணம (ஆகும), என மொழிநத — எனனுமபடி கூறபபடட, இம்மூன்று நான்கும் — இநதப பனனிரணடு பாஸுரஙகளும, எங்கள திருவததியூரரைச சோபவாககே — எஙகள பேரருளாளரை ஆசரயிதத பாகவதாகளுகமே, திததிககும் — (உளளதகிறகு) இனபமகொடுபபனவாகும.

பேரருளாளன திருவடிகளில ஈடுபடட பாகவதர்ககுப பரம போகயமான இபபிரபநதததை அநுஸநதிபபவா பகவதபகதி பெருகபபெறறு உபாயததை அநுஷடிதது மோகஷம பெறுவா — எனறவாறு. 13

பன்னிருநாமம் — உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீவெதத நிமஸாஸகஸஹாவெஶிகாய நம:

ஸ்ரீ:

திருமந்திரச்சுருக்கு - உரை

சோதாதூபபுல திருவேஙகடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

தனியன

ஸாசாநஜஹயாவாதூ॰ தெஹிகழ ॥

சிரொனறு வாழவு

[விஷயச்சுருக்கம்]

சேதநன உஜ்ஜீவிபபதறகு ஸாதநமான ரஹஸ்யஙகள மூனறு. அவை—திருமநதரம, தவயம, சரமசுலோகம எனபனவாம அவறறள ஒவ வொனறுய ஒவவொரு வகையில மிகப பெருமைபெறறு விளஙகுட திரு மநதரம, ஸகலமநதரஙகளிலும சிறநது விளஙகுவது, ஸகலவேதஙகளி ஸாரமானது, தீஙகுகள அனைதையும போகககவலலது, ஸகல பலனகளை யும அளிகககவலலது, ஸகல உபாயஙகளையும தலைககடடிவைகககவல ஒர ஸாதநமாவது, ஸகலஜாதியினரும ததம அதிகாரதறகுத சடகவ வைதிகம தாநதரிகம எனறு பூர்வாசாரியரதில கூறிய முறபல அநுஸநதிகக உரியது, சேதநன அசேதநம ஈசுவரன ஆகிய தததுவஙகளை வெளியிடவலலது, வேறு மநதரஙகளின உதவியினறி ஸகலபலனகளையும அளிகககவலலது, சிறசில மநதரஙகள சிறசில பகவதஸமாததிககு உடனவ பிறநததலபோலனறி ஸகலபகவதஸமாததிகளுகக்கும பொதுவான ஆசாரியரகளும ஆழவாரகளும மஹரிஷிகளும இநத மநதரதின பெருமையை அளவிலாது புகழநது பேசியுளளனர மிகக கூறவ தென ? எமபெருமானல நேரில இமமநதரததை உபதேசிகபபெறற திருமழிச மனனனபோலவரே இதன பெருமையை அறியவலலர

இஙஙனம பெருமைபெறறுவிளஙகும திருமநதரம எடடு எழுததக களை கொணடதாகும அதனல இது அஷடாகஷரமெனப பெயர பூணடது. உபநிஷதல கூறபபடடதாலும இத திருமநதரததின அகஷரஙகளை கணககிடடு இவ வஷடாகஷரம ஸ்ரீமந்நாராயணனக காடடகூடியதெனறு கூறி இதை ஓதுபவனது பெருமையைப பரகப பேசியது

இததகைய திருமநதரதததைப பதம பதமாகப பிரிதததத தனித தனியே பொருளைச சுருககி இநதப பிரபநததில கூறுவதால இது 'திரு மநதிரசசுருகக' எனப பெயரபூணடது இபபிரபநதம முழுவதும ஸமஸாரக கடலில அழுநதித தவிககும சேதநாபால மனமிரஙகி அவாகளை விளிதது கூறும உபதேசமாகும இபபிரபநததில ஸ்ரீதேசிகன, (1) அகாரம (2) அதனமீது ஏறி அழிநதுகிடகஙகினற நானகாமவேறறுமையுருபு (3) உகாரம (4) மகாரம (5) நமஃ எனும பதம (6) நாரசபதம (7) அயநசபதம (8) அதன மீதுளள நானகாமவேறறுமையுருபு— ஆகியவறறின பொருளை முறையே கூறி, முடிவில இவவாதததஙகளெலலாம ஆசாரயாகள நிதியைபபோல பரம ரஹஸயமாகச சேமிததுவைததவை எனறு கூறித தலைககடடுகிறார

திருமநத்ரத்தில் முதறபதமாகிய ப்ரணவம் அகார உகார மகாரங் களாகிய மூன்றெழுத்துக்கள் கொண்டதாதும் அதில் அகாரத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

இபபிரபநதம முழுவதும அறுசீராசிரியவிருததததில அமைநததாம

293 நாவலா மறைநா லொன்று நலநதிகழ மறையொன் றோரா
தாவலிப பலைககு மோகத தழுநதிநின் றலமா கின்றீ
தூவலம் புரியா மொன்றிற றுவககமாம் வண்ண மொன்றுற
காவலென் றகரத தவவாயக கருததுறக காணமி னீரே. 1

உரை:— நா அலா – (உசசரிபபவாகளின) நாவிலே மலாநது நிறகினற, நால மறை ஒன்றும் நலம் திகழ் – நானகு வேத(ஙகளின ஸார)மும பொருநதிய பெருமையுடன விளஙகுகினற, ஒன்று மறை– ஒரு ரஹஸய (மாகிய திருவஷடாகஷர) தனை, ஓராது – அரத்தத துடன ஆராயநது அறியாமல, ஆவலிபபு அலைக்கும் மோகதது – காவததால விளைநத அஜஞாநததில, அழுநதி நின்று – அழுநதிக கிடநது, அலமாகினறீ – (கரையேற வழியறியாத) தவிககும சேதநாகளே!, தூ வலம்புரியாம ஒனறில் – பரிசுதத்தமான வலமபுரிச சஙகமபோனற உருவமுடைய பரணவததில, துவக்கமாம் வண ணம் ஒனறுல – முதலிலுளள (அகாரமாகிய) ஒரெழுததினுல (உணாதததபபடும பொருள), காவல் எனறு–ரக்ஷிககும தன்மை எனறு (அதனை), அகரதது அவ்வாய – அகாரதில அவை என்றவினைபபகுதி யடியாக, நீர கருதது உறக காண்மின் – நீஙகள (உங்கள) மனதில பதியுமாறு அறிநதுகொளக

பரணவமை ஒனறுமே ஸகலவேதஙகளின ஸாரமாகும அதன அாத திதனை நனகு உணாநதால எமபெருமானுடைய ஸவரூபதனையும ஜீவரகிய தனனுடைய ஸவரூபதனையும நனகு அறிநது அதனால அஹங்கார மமகாரங்கள ஒழியபபெறறு ஸமஸார ஸமுதாரதிலிருநது கரையேறப பெறலாம இநத பாகயதனைப பெறுத சேதநாகளே! பரணவதனை ஓர ஆதாரதில் எழுதிலை வலமபுரிசசஙகம போலிருகதும இநத பரணவதில அகாரமே முதல அகஷரமாகும வடமொழியில 'அவ' எனனும தாது (வினைபபகுதி) 'காததல' எனனும பொருளைததரும வயாகரண சாஸதரதினபடி 'அவ்' எனனும வினைபபகுதியினமீது தகக விகுதி பெறறுத தெறிய அகாரம 'அனைதனையம காககும எமபெருமானை கூறும ஆகவே அகாரதால, அனைதனையும காகக்வலல எமபெருமானை அநுஸநதாநம செயக-எனறவாறு

அகாரத்தின்மேல் ஏறி அழிநதுகிடக்கின்ற நான்காம்வேற்றுமை யுருபின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

294 இளககமின மயகககு தனனு லெனக்கியா னுரிய னெனனுங
களகசருத தெனறே கொணடு கடுநர கடைநது நினறீர
விளகுமவ் வெழுதது ளலாம் வேறறுமை யேறறி வாங்கித
துளகமி லடிமை பூணடு தூயராய வாழ்மி னீரே 2

உரை:— இளகமை இல — நெகிழசசியில்லாத, (அதாவது— திணணியதான) மயகமும் தன்னுல் — அஜ்ஞாநதனால. யான எனகு உரியன் என்னும — நான ஸ்வதநதரன எனற, களக கருதது ஒனறே கொணடு — களஙகதனமையுளள மதியையே கொண்டு, கடு நரகு — கொடிய நரகத (திறகு ஒபபான ஸமஸாரத) தை, அடைநது நினறீர — அடைநது நினறவாகளே!, விளகும் அவவெழுதில— (பக வானுடைய ஸவபாவதனை) விளகஙகாடடுகினற அநத அகாரத தினமேல, நாலாம் வேறறுமை — நாணகாம வேறறுமையுருபை, ஏறறி வாஙகி — ஏறறி விலகி, துளகமை இல— மாறுபாடு இலலாத, அடிமை பூணடு — சேஷதவதனை ஏற்றுகொணடு, தூயராய் — பரிசுததராய, நீர வாழ்மின் — நீஙகள வாழுவீரகளாக

நெடுநாளாக வேரூனறிகிடநத அஜ்ஞாநதனாலே, எமபெரு மானுககு அடிமையாயுளள ஆதமஸவரூபதனை ஸவதநதரமாக நினைதது அதனால ஸமஸார ஸமுதாரதில அழுநதிக கிடகினற சேதநாகளே! எம பெருமானுடைய ஸவபாவதனை வெளியிடுகினற அகாரதினமேல நாணகாம

வேறறுமையுருபு ஏறிப பின அழிநதிருகசினறது அதன பொருள சேஷியையப பெருமைபடுதது தனமையாகும இதுவே சேஷதவமெனபபடும ஆகவே, ஸாவசகஷகனை எமபெருமானுககு நான அடியன எனற இவவாதததை நீஙகள அநுஸநதிததுகொளச அதனல இதுவரை அஹஙகாரத தால மிலகுலநதுனற நிலமை நீஙகி உஜ்ஜீவிகபப பெறலாம—எனறொறு உகாரத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

295 அபபொரு ளிகநது மறறு மழிததழிந தெழுவா தாளி
லிபபொரு ளிகநத வனபா லிரஙகினிா வணஙகி வீழநதீ
ருபபொரு ளுளளி மறறே ருயிாதனக குரிமை மாறறி
யெபபொருட பயனு மீதென றெணணினி ரெழுமி னீரே.

உரை:— அப பொருள — அகாரதனை ஆதமாகிய எம பெருமானை, இகநது — (சரணமடையாமல) விடடு, மறறும அழிநது— (அவனையடைவதால பெறும) மறறப பலனகளையும விலகி, இபபொருள — இநதப பலனகளையும, இகநத வனபால — இழநத மஹாபாபததால, இரஙகினிா — மனநதளாரநதவாகளாகி, அழிநது எழுவாா தாளில — அழிவதும பிறபபதுமே இயறகையாக உளள பிற தேவதைகளின பாதஙகளில, வணஙகி வீழநதீா— வணஙகி அடிகாகதியடைநதவாகளே !, உப பொருள உளளி— உகாரதனை பொருளை ஆராயநது, மறறு ஓா உயிாதனககு — (எமபெருமானை தவிர) மறற எநத ஜீவனுககும, உரிமை மாறறி — அடியனநதனமையை விடடு, எபபொருள பயனும — ஸகலவிஷயஙகளின பலனும, ாது என்று — இநத அநுஸநதானமே எனறு, எணணினிா — (உறுதியாக) நினைநதவாகளாய, நீா எழுமின் — நீஙகள உஜ்ஜீவியுஙகள

அகாரதனை பொருளாய நிறகும எமபெருமானை சரணமடைதல உஙகளுககு முறைமையாகும அதனல கைஙகாயம முதலிய உயாநத பலனகளைப பெறலாம அஙஙனம செயயாத மஹாபாபதனால மனநதளாரநது பிறபபதும இறபபதுமே இயறகையாயுளள அறப தேவதைகளின காலில வீழநது வணஙகிக கெடமூாகள இனி உஙகளுககுச செயய அடுபப தானறைக கூறுகினறென — பரணவதனில இரணடாவது அகாரம உகாரம இதன பொருள மறறெனறினுடைய ஸமபநதனதை மறுதலாகும இஙகு எமபெருமானைச சொலலும அகாரதனுடன உகாரதனைச சாதது

பொருளபடுததுமபோது எமபெருமானேயனறி மறறெருவனுகதும அடிய னலன எனறு பொருளபடும இருத அநுஸநதாநமே ஈகல சாஸதாரதா தஙகளின ஸாரமெனறு அறிநது நீஙகள அவவநுள ரதாரதததைகொணடு உஜ்ஜீவியுஙகள—எனறவாறு 3

உகாரத்தின் மற்றொரு பொருள் கூறப்படுகின்றது—

296

என்றுமோ ரேத மினறி யிரவியு மொளியும் போல
வொன்றினை றுலக ளிககு முகமிகந தடிமை வைதது
ரோனறுமூன றெழுததா யொனறு மொனறிலொன் றுடைய மூனனை
யொன்றிய விரணடை யுளளி யுளரென வுயம்மி னீரே 4

உரை:— எனறும் — எகாலதததிலுமை, ஓர ஏதம இன்றி — ஒரு தீஙகுமை இலலாது, இரவியும் ஒளியுமபோல — ஸூரயனுமை (அவ னுடைய) பரகாசமுமபோல, ஒனறினின்று — கூடியிருநது, உலகு அளிககுமை — உலகதனைதக காகினற, உகம் இகநது — (எமபெருமான பிராடடி எனற) இரு ததுவதனையும் (பறறி அமயாரதன மையை) விடடு, அடிமை வைததீர — (எமபெருமான ஒருவனுகமே) அடிமையை இசைநதவாகளே!, ஒனறு மூனறு எழுததாய ஒனறும் — (உசசரிககுமபோது) ஓருபதமாய மூனறு அகஷரஙகளாயச சேரநது நிறகினற, ஒன்றில— ஒபபறற பரணவததில, ஒனறுடைய மூனனே ஒனறிய — (மகாரமெனனுமை) ஓர அகஷரததின முனபு சேரநது நிறகினற, இரணடை உளளி — (அகார உகாரஙகளாகிய) இரணடு அகஷரஙகளை (ஆதமதுடன) ஆராயநது, உளா என — பிறநத பயனபெறறவா எனனுமபடி, நீர உயமமின—நீஙகள உஜ்ஜீவியுஙகள

ஸூரயனும அவனது பரகாசமும பிரியாதிருபபது இயலபு அஙஙன மே எமபெருமானும பிராடடியும கணமேரமும பிரியாது நினறு உலகத தைக காதது வருகினறனர இவவிருவருககுமே அடியராக அநுஸநதிததல உஙகளது கடமையாகும அஙஙனம செயயாது எமபெருமானுககுமாதமிர அடியராகக கருதுமவாகளே! நீஙகள இனி அநத இரணடு ததுவஙகளை பிரிதது பபாராதீர பரணவம மூனறு எழுதது கள சேரநத ஒரு சொலலா பிருககினறது அதில மூனறுவது அகஷரம மகாரம அதறகு முனபு அகாரம உகாரமாகிய இரணடு அகஷரஙகள உள உகாரததிறகுப பிராடடியெனறு ஒரு பொருள உணடு அகாரமோ எமபெருமானுக கூறும ஆக அநத

இரணடு அக்ஷரங்களின அர்தமாகிய திவயதமபதிகளுககு அடியராகஅநுஸ
திதது நீஙகள பிறநத பயனைப பெறறு உயவீாகளாக—எனறவாறு 4

மகாரத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

297 ததது மறுநான் கோடு தனியிறை யன்றி நின்ற
சித்தினை யுணரா தென்றுந திரடோளை யாகி நின்றீர
மத்தனைத தனிவி டாதே மையிலா விளகக மாககி
யுத்தம னடிமை யான வுயிர்நிலை யுணாமி னீரே 5

உரை:— தத்துவம் அறுநான்கோடு — இருபதது நானகு தத துவஙகளுமம, தனி இறை அன்றி நின்ற — ஒபபறற ஸாவேசுவரணும ஆகிய இவறறில வேறுபடடுநிற்கினற, சிததினை — சேதநஙகிய ஜீவனுடைய ஸ்வரூபததை, உணராது — அறியாமல, என்றும் — எபபொழுதும, திரள் தோளையாகி நினறீர — ஒனறுகத திரணட பல அறிவிலாபபொருளகளின் கூடடமாகநினற சேதநாகளே !, மத தினை — மகாரததின் பொருளாகிய ஜீவனை, தனி விடாதே — பிரிதது விடாமல, மையிலா — குறறமற்ற, விளக்கம் ஆககி — ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனுக உணாநது, உத்தமன்— உயாநது நிறகும எபபெருமானுககு, அடிமையான — அடியனுநதனமையாகிய, உயிர் நிலை — ஜீவனுடைய ஸ்வரூபததை, நீர உணாமின் — நீஙகள அறிவீாகளாக.

பரகருதி, மஹான, அஹஙகாரம, இநதரியஙகள பதிமூனறு, பூதஙகள ஐநது, தந்மாதராஙகள ஐநது-ஆகிய இருபதது நானகு அசேதநததிற காடடிலும ஜீவன வேறுபட்டவன, அஙஙனமே ஈசுவரனுக காடடிலும வேறுபட்டவன இஙஙனம அசேதந—ஈசுவர ததது வஙகளிற காட்டிலும வேறுபடடுநிறகும ஜீவனுடைய ஸ்வரூபததை நனகு அறியாமல பூதஙகள இநதரியஙகள இவறறின குவியலாய நிறகும அசேதநமான சரீரததையே ஆதமாவெனகொணடு அறிவிழநதுகிடககும சேதநாகளே ! மகாரததின அர்தமாகிய ஆதமாவை ஸ்வதந்ரனென்று இனி நினையாதீர ; ஜ்ஞாநஸ்வ ரூபனென்பதையுணாநது எமபெருமானுககு அடிமையாயிருபபதே ஜீவாதமா வின ஸ்வரூபமெனபதைக கணடறிநது உஜ்ஜீவியுஙகள—எனறவாறு

மகாரம ஜீவனைககூறும எவவாறெனில— ததது வஸாகரஸமஹிதை முதலிய நூலகளில மகாரம ஜீவனைக கூறுவதாகக கூறபபடடுளளது மேலும 'மந' எனற வினைபபகுதியிலிருநது மகாரம தோனறுகிறது அநத வினைப பகுதி, ஜ்ஞாநம எனற பொருளகொணடதாதலின அநதப பகுதியிலிருநது

தோனறிய மகாரம ஜஞாநஸ்வரூபஞய நிறபவன, ஜஞாநதததைக் குணமாகக் கொணடவன எனற அாததஙகளைத தநது, அஙஙனஸலலாத அசேதநததிற் காட்டிலும வேறுபடடு நிறகும ஜீவனைக கூறுகினறது

மேலும 'மஸ' எனனும விஸனபபகுதியிலிருந்தும மகாரம தோனறும. இநத விஸனபபகுதிககு அளவு எனறு பொருள மறற பரமாணஙகளாலும அணு எனனும அளவில நினறு மகாரம அணுவான ஜீவனைக காட்டுகிறது. இதனால எஙகும நிறைநதுநிறபதுபறறி விபு எனபபடும ஈசுவரனைககாட்டிலும அணுவான ஜீவன வேறுபடடவன எனனலாயிறறு

ஆகவே பரணவதததின அர்ததததை அறிநதால சரீரமே ஆதமா என்ற மயககம நீஙகி, ஜீவாதமா ஸ்வதநதரன எனற அவிவேகமும ஒழிநத, எம் பெருமானுககுச சேஷமெனறு அநுஸநதிதது உஜ்ஜீவிககலாம—எனறவாறு.

நமஃ எனும் பதத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

298 தனதிவை யனைதது மாகத் தானிறை யாகு மாய
னுனதெனு முணாததி தாரா துமககுநீ ருரிமை யுற்றீ
ரெனதிவை யனைததும் யானே யிறையெனு மிரண்டுந் தீர
மாவெனு மிரணடின் மாரு வலவினை மாறறு வீரே 6

உரை:— இவை அனைத்தும் — "இநத ஸகலவஸ்துக்களுமம, தனது ஆக — தனககுச சேஷமாய் நிற்க, தான் இறையாகும் — தான் (எலலாவற்றையும ஆளகினற) ஈசுவரனுய் நிற்கின்ற, மாயன் — அதி சயச்செயலகையுடைய எமபெருமானே!, உனது எனும் — (எல்லாம்) உனககுச சேஷம" எனனும, உணாததி தாராது — நினனைவச செய்யாமல், உமககு உரிமை உறறீர — உஙகளுககு நீஙகளே உரிமை பூணடுநிறகும சேதநாகளே!, நீர — நீஙகள், இவை அனைத்தும் எனது—இநத ஸகலவஸ்துக்களுமம எனககுச் சேஷம், யானே இறை — நான் ஸ்வதந்தரன, எனும் இரண்டும் தீர — என்ற இரணடு மயக்கமும ஒழிநதிட, மா எனும் இரணடில் — நமஃ எனனும் இரணடு அகஷரத (தின ஆதததனை அநுஸநதிபப) தால, மாரு வல் வினை— (வேரறுனறிலலும) அழியாத வலிய கர்மஙகளை, மாற்றுவீர — ஒழிபபீரகளாக.

சேதநாகளே! ஸகலவஸ்துக்களுமம எமபெருமானுககுச சேஷமாகும அவனொருவனே தனககொரு நாயகனிலலாத தனிநாயகன அவன்

திறதது 'எலலா வஸதுகளும உனகுச சேஷமானவை' எனறு நீஙகள அநுஸநதிகவேணடும அவவாறு செயயாது அஜஞாநம தலையெடுதது உஙகளுககு நீஙகளே உரியராகி ஸவதநதராய மயஙகி அழிகினறீரகள. நீஙகள உயய ஓர உபாயம உளது அதாவது—

திருமநதாததில இரணடாவது பதமாக நமஃ எனற ஒரு பதம உளது அது ந, மஃ எனற இரு சிறு பதம கொணடதாகும மஃ எனகிற பதததிறகு மகாரததால கூறபபடுகினற ஜீவனகிய எனககு எனறு பொருள ந எனற பதததிறகு இலலையெனறு பொருள இததுடன 'ஒரு பொருளும' எனற அரததமுடைய 'கிஞசித' எனற சொலலை வருவிததுககொணடு ஒரு பொருளும எனககுச சேஷமலல எனறு பொருளபடுததவேணடும இநத அநுஸநதாநததால எலலாப பொருளும எனனுடையவை எனற அஜஞாநம ஒழிநதுவிடும அஙஙனமே 'ஸவாதநதாயம' எனற சொலலை வருவிததுக கொணடால எனககுச சுதநதிரம இலலையெனறும பொருளபடும இவவநுஸநதாநதததைப பெறறால நானே ஸவதநதரன எனற அஜஞாநமும கழியும இவவிரணடு அநுஸநதாநமும வநதாலனறி உஙகளைக கீழே வீழதது கிற தீவினை கழியாது ஆதலால அவவநுஸநதாநததைப பெற முயலவீராக— எனறவாறு 6

நாரசிம்ஹத்தின் பொருள் விளக்கப்படுகின்றது—

299 அழிவிலா வுயிரகட கெலலா மருககனு யழியா வீசன்
வழியலா வழிவி லககு மதியெழ மாய மூாததி
வழுவிலா திவைய னேதததும வயிறறிலவைத துமிழநத மாலை
நழுவிலா நார வாககி னுடிநீா நணுகு வீரே 7

உரை:— அழிவு இலா – அழிவு இலலாமல நிகநியமாயுளள, உயிரகடகு எலலாம் – ஜீவாதமா எலலாவறறுககும, வழியலா வழி விலககும – நலவழியலலாத (தீய) வழியில புகாமல விலகபுகினற, மதி எழ – விவேகம வருததியாகுமபடி (செயயவலல), அருகருணைய– ஸுலபயனுய (நிறபவனும), அழியா ரசன் – அழிவிலலாத புருஷ வனும, மாய மூாததி – அதிசயமான திருமேனியுடையவனுமா, இவை அனேததும – இவவுலகம அனைதததையும, வழுவு இலாது – குறைவுபடாது, வயிறறில வைத்து – (பரளயகாலதில தன) திரு வயிறறில அடககி, உமிழநத மாலை – (ஸருஷடிகாலதில மறுபடி யும) படைததவனுமான எமபெருமானை, நழுவு இலா – (நாராயண

சபதத்தை விடடுப)பிரியாத, நாரவாககில்—நாரம எனனும பதத்தால், நாடி—அநுஸரத்தது,நீர நணுகுவீர—நீங்கள(அவனை)அடைவீரகளாக-

ஜீவாகளுககு அழிவு கிடையாது, நிதநியாகளாவர அவர்கள தியவழியிற் புகுநது கெடடுபபோகாதபடி நலநிறைவக கொடுதது காபபவன ஸரவேசு வரன அவனும அழிவறறவன, அதயாசசாயமான நிருமேனிடையவன்; இவவுலகம முழுவதையும பரளயகாலததில தன் திருவயிறறில வைதது காதது பின ஸருஷடிகாலததில் அவறறை வெளிபபடுததுகினறன இத தனைய சிறபபுடைய எமபெருமான நாராயணபதததில் ஒரு பாகமாயுளள நாசபததில (நரபததால) அநுஸரதத்து அவனை அடைநது உபவீதக ளாக—எனறவாறு

நார எனனும பததில அடஙகியுள்ள 'நர' எனற சொல்லில் ந, ர எனறு இரணடு சிறு பதஙகள உளளன 'ர' எனற பதம 'நீ' எனற வினைபபகுதியிலிருநது வநததாகும அநத வினைபபகுதிககு அழிதல எனற பொருள 'ந' எனனும சொல இலலையெனற பொருளுடையதாதலின், அது 'ர' எனற பததுடன சேரநது 'நர' எனறுகி, அழியாத வஸது எனறு பொருள தருதது ஆகவே 'நர' எனனும பதம ஜீவனையும பரமாதமா வையும சொலலாகினறது இவவிஷயமே முதலடியாற கூறபபடடது

'நரு' எனனும வினைபபகுதியிலிருநது 'நர' எனற ஆகும போது எலலா பாணிகளையும நலவழியிற செலுததுமவன எனறு பொருள கிடைககினறது இவவாதமே இரணடாமடியாற கூறபபடடது

நரனைச சேரநதவை நாரஙகள எனனபபடும இபபொருளில எம பெருமானுடைய திருமேனி, குணஙகள முதலியனவும நாரபததால் கூறபபடடனவாம இவவாதமம 'மாயமூாதது' எனனும தொடராலு ஸூசிப் பிககபபடடதாகினறது

நாரமிடமிருநது பிறநதவை நாரஙகள எனனபபடும. இதனால் ஈசு வரன ஸகலவஸதுகளுககும காரணம எனற அாதமம வலிதது கும இவ் வாதமம மூனறாமடியாற கூறபபடடது

அயநராயதத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது—

300 பயனமோன றறிந்து ரைபபா வன்கழல் வணஙக வெள்கி
நயனமுள் ளின்றி நாளு நளிரு ணன்னணி நின்றீ
ரயனமிவ வினைதது குநதா னவைதனக் கயன மென்னப்
பயனுமாயப பதியு மான பரமனைப் பணிமி னீரே. 8

உரை.— ஒன்று வயனம் — ஒபபறற வேதத (தின ஆக தத) தை, அறிநது உரைபபாா — (தாம நனகு) அறிந்து (பிறருககு) உபதேசிபபவா (களான ஆசாாயா) களின, வன் கழல — வலிய திருவடிகளை, வணஙக வெளகி — வணஙகுவதறகு வெடகமடைநது, உள நயனம இனறி — (அதனால) உடகண (ணகிய ஜனாகம) இலலாமல, நாளும — எபபோதும, நள இருள — அடாதக (அஜ ஞாகமாகிய) இருளை, நணணினினறீா — அடைநதிருநதவாகளை !, தான் — (எமபெருமானகிய) தான, இவவினைதது — இநத ஐகல ஆதமாகளுககும, அயனம — உபாயம, அவை — அநத ஐகல சேதந — அசேதனஙகளும, தனககு — (ஈசுவரனகிய) தனககு, அயனம — பரவேசிகபபடும வளது, என — எனறு கூறுமபடி, பயனுமாய — பலனுமாய, பதியுமான — ஆதாரமுமான, பரமன — ஸாவேசுவரனை, நீா பணிமின் — நீஙகள வணஙகுவீர்களாக

வேதாததஙகளை நனகு அறிநது உபதேசிபபவாகளான ஆசாாயா களின திருவடிகளை வணஙகி அவாகள உபதசததை கேடக வெடக மடைநது, அஙஙனம செயயாது ஜனாகமாகிய கணணையிழநது, எமபெருமானை அனைதிலும உடபுகுநது அநதாயாமியாய நிறபதை உணராது மோஹாநத காரததில விழுநதுகிடககும சேதநாகளே ! நாராயணசபதததில நார பதமும அயநபதமும சோநது பொருள தரும முறையை உணாநது அவவுப ஸநதாநததால எமபெருமானை சரணமடைநது உயவீாகளாக—எனறவாறு

நாராயணபதம, நார — அயநபதஙகள சோநத ஒரு பதமாகும. இதை இவவாறு இரணடுவிதமாய ஒனறுகூடடலாம—

(1) ததபுருஷஸமாஸம [நாராணாம அயநம] இது வேறறுமைபபுணாசசியெனபபடும இது நாாஙகளுககு அயநமாயிருப்பவன எனற பொருளைததரும அயநம எனும சொல உபாயம, பலன, ஆதாரம எனற மூனறு பொருளகளைக கூறும நாரனகிய ஜீவாதமாவின கூடடம 'நாரம' எனபபடும எமபெருமான சேதநாகளின கூடடதறகு உபாயமாகவும அநுபவிகபபடும பலனாகவும, 'தனனிடமிருநது பிறநத சேதநாசேதநஙகளுககு ஆதாரமாகவும ஆகினறானெனறு ததபுருஷஸமாஸததால விதிதிதது

(2) பஹுவ்ரீஹிஸமாஸம [நாராஃ அயநம யஸ்ய] இது அனைமொழிததொகை யெனபபடும இதனால நாாஙகளை அயநமாகவுடையவன எனறு அாததம கிடைககும அயநபதம, பாவேசிக்கப்படும வஸது எனற பொருளைத தரும ஆகவே ஸாவேசுவான சேதநாசேதநஙகளை வேசிகபபடும வஸதுவாகககொணடவன எனறு ஏறபடடது

மேலும் அயர்வும் எனற்கொல் வகிகருமிடமு எனவும் பொருளுபெறுவ தால முறசூறியபடி முதல ஸமாஸத்தால சேதந-அசேதநங்களுக்கு இருப்பிட மானவன் எனறும், இரண்டாவது ஸமாஸத்தால அவற்றை தனக்கு இருப் பிடமாகக் கொண்டவன் எனறும் பெரியோர் அநுஸந்திப்பதுண்டு. இவ்வாறுயின முதற்பொருளில் சேதந அசேதநங்கள இலலாதவிடத்திலும் எங்கும ஸர்வேசுவரன உளனென்றும, இரண்டாம் பொருளில் சேதன அசேதநங்கள உளளிடத்திலே தான இலலையென்னவொண்ணாதபடி ஸர்வேசுவரன் கலந்திறபவனென்றும் விதித்ததது 8

நாராயணபதத்தின்மேலுள்ள நான்காம்வேற்றுமையுருபின் பொருள் கூறப்படுகின்றது —

301 உயாநதவ ரணாநத வாறறு லுவநததற றேவ லெலலா
மயாநதுந் ரைமபு லனகட கடிமைபூண டலமா கினறீர்
பயநதிவை யனைதது மேநதும பரமனரா நாம டொன்றில்
வியநதபே ரடிமை தோறறும வேறறுமை மேவு விரே 9

உரை:— உயாநதவா – (ஜஞாநம முதலியவற்றால) சிறந்து நிறகும பெரியோர, உணாநதவாறறால – (சாஸதரஙகளை ஆராயநது) நிசசயிதத பரகாரதத்தால, உவநத – (ஆசாரயாகள) திருவுளளம் உகநத, குறறேவல எலலாம – கைஙகரியஙகளை எலலாம, அயாநது – மறநது, ஐமபுலனகடத்த–ஐநது இநதரியஙகடகுட, அடிமைபூண்டு – கொணடுபடடு, அலமாகினறீர–கடுமாறினவரகளே !, நீர–நீஙகள், இவை அனைததும – இநத ஸகலவஸதுகளோடும, பயநது – ஸநதோஷ டைநது, ஏநதும் – ரகூஷிகினற, பரமனரா – ஸர்வேசுவரனுடைய, நாமம ஒனறில – ஒபபறற (நாராயணன எனற) திருநாமதத்தினபடி (நினறு), வியநத பேரடிமை – விலகூஷணமான பெரிய கைஙகர் யதத்தை, தோறறும – அறிவிகினற, வேறறுமை – ஞானகாம வேறறுமையுருபை, மேவுவீர – இசைவீரகளாக

சேதநரகாள! மஹாஷிகள முதலியோர சாஸதரஙகளை நனகு ஆராயநது நிசசயிதத முறையைததழுவி ஆசாரயாகளும பகவதகைஙகாயத் தையே புருஷாரதமாகக்கொணடனர அததகைய கைஙகாயததைச் செயய உஙகள அனைவருகும உரிமையுணடு தீவினையின பயனைக அதை மறநது இநதரியஸுகதததையே பெரிதாகக்கொணடு நீஙகள ஸமஸார ஸமுதரதில அழுநதிகிடகினறீரகள உஙகளுகக ஓர உபாயம கூறு

கினறேன — ஸகல வஸ்துகளையும் படைத்துக காபபவனான ஸாவேசு வரனுடைய திருநாமமான நாராயணபதத்தின மேல நானகாம வேறறுமை யுருபு உளது இது கைங்காயத்தைக காட்டும ஆகவே இந்த வேறறுமையுருபின பொருளை ஆராயந்து இதை அநுபவிக்க முறபடுங்கள— 9
எனறவாறு

இவ்வர்த்தங்கள் ரஹஸ்யமாய்ச் சேமிக்கத்தக்கவை என்கின்றது —

302

எணடிசை பரவுஞ சீரோ ரெங்களுக் கீநத வெடடி
லுணடவா றுரைபபாரா போல வொனபது பொருளு ரைததோ
மணடுநான் மறையோரா காகத மாநிதி யிவைய னைதத்துங
கணடவா விளளாரா விளளக கருதுவாரா காணகி லாரே 10

உரை:— எண திசை — எடடுத திசைகளிலும, பரவும் சீரோரா — புகழபபடுகினற பெருமையையுடைய நம ஆசாரியாகள, எங்களுகது ஈநத — எங்களுகது உபதேசித்த, எடடில் — திருவஷ டாக்ஷரத்தில, உணடவா றுரைபபாரபோல — (காம) உணடமுறையை (ப பிறருகது) க கூறுபவரைபபோல, ஒன்பது பொருள — ஒனபது அரத்தங்களையும, உரைத்தோம் — (நாம அநு ஸந்தித்தபடியே) வெளியிடடோம, மணடு — (பெருமை) மிக்க, நானமறையோரா — நானகு வேதாரத்தங்களையும கற்றுணாந்த நம ஆசாரியாகளால, காகதும — ரக்ஷிக்கபபடட, மா நிதி — பெரிய புதையலபோனற, இவை அனைத்தும — இவவரத்தங்கள் முழுவதை யும, கணடவா — (நனகு) உணாந்தவாகள, விள்ளாரா — (ஸுலபமாய்) வெளியிடமாட்டார்கள, விளளக கருதுவாரா — (ஸுலபமாய்) வெளி யிடக கருதுமவா, காண்கிலாரா — (இவவரத்தங்களை நனகு) உணர்ந் தவராகமாடடாகள

நம ஆசாரியாகளின பெருமையை உலகம முழுதும புகழநது பேசும இததகைய ஆசாரியாகள பரமகிருபையுடன நமகுத திருவஷ்டா க்ஷரத்தை அரத்தத்தோடு உபதேசித்தனர அவவரத்தங்களை நனகு அநு ஸந்தித்து மகிழநதோம உலகில தாம உணட முறையைப பிறருகுக கூறுவதுபோல நமமுடைய அநுஸந்தாநத்தினபடியே அவவரத்தங்களை இபபிரபந்தத்தில ஒனபது பாசுரங்களால விளக்கினோம ஆசாரியாகள பெரிய புதையலாக சேமித்துவைத்த இந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களை நனகு உணாந்து

அநுபவிததவாகள தகாதவாககு இவறறைக கூறத துணியமாட்டாகள். இஙஙனனறி இவவாததஙகளை த தோனறியவாறு வெளியிட்டுக கடைதலெருப் புாணமாகுபவா இவவாததஙகளை உளளவாறு அறிநதவாகமாட்டா — எனறவாறு 10

இப்பிரபநதத்தின்படியே திருமந்திரத்தின் தாற்பரியச் சுருக்கம்:—

ஸ்ரீமநாராயணன அனைதையும காபபவன; பிராடடியை கூணை மும பிரியாதவன, அழிவறறவன, ஸகல பாணிகளுககும கல்லறிவளிதது நலவழிபபடுததுமவன, விலகூணமான திருமேனியையும அளவறற திருக் கலயாண குணஙகளையும உடையவன, ஸகல வஸதுகளையும படைப் பவன, சேதநாககு உபாயமாகவும பலனகவும நிறபவன, சேதநாசேதனங் களுககு ஆதாரமாயனறு அவறறுள பிரவேசிதது அநதாயாமியாய நிறபவன.

ஜீவாதமா ஜஞாநஸவரூபன, ஜஞாநதனதையே குணமாகக் கொண்ட வன, அணுவாயநிறபவன, ஈசுவரனிலும அசேதநஙகளிலும வேறுபட்ட வன, இவன எமபெருமானுககும பிராட்டிககுமே அடியனவான. இவனுக் குச சேஷமானது ஒனறும இலலை ஸ்ரீமநாராயணனுககே வசபபடடு நிறபவன, இவனுககு எவவகைச சுதநதிரமும கிடையாது இததகைய ஜீவாதமாவாகிய அடியேன ஸ்ரீமநாராயணனுக்கு நிதயகைஙகர்யம் செயவேன—எனறவாறு

திருமந்திரச்சுருக்கு — உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீஸ்ரீ நிமசாஞ்சநேயாயநமஃ

ஸ்ரீ:

தயச்சுருக்கு — உரை

சோதாதாபபுல திருவேங்கடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

தனியன

ரசோ நஜஜயாவாதும் தெளிகுடி ॥

சிரோனது வாழுகை

[விஷயச்சுருக்கம்]

முனலெருகால பிராடடி, ஸமஸார ஸமுதரததில மூழுதி, தகவிகள, சேதநாகளை கணடு மனமுருகி, எமபெருமானிடம ஜீவாகள உஜ்ஜீவி, பதறகு ஸாதநமாயுளள ஒனறைக கூறியருளுமபடி கேடடாள அதை ந செவியுறற எமபெருமான உபநிஷததில தனிததிகசிடநத இரணடு வாகயக களை சோதது எலலோரும எகாலதிலும அநுஸநதிகுமபடி ஒரு மநதர மாகஙி அருளபுரிநதான அதுவே தவயமெனபபடுகினறது தவயம = இரணடு இரணடு பாகமாயிருநது முதறபாகம உபாயதததையும, இரணடாம பாகம பலனையும வெளியிடுவதால அதறகு இபபெயர வநதது (முதற பாகம எமபெருமானை சரணமாக ஜீவன வரிதது அலையும, இரணடாம பாகம ஜீவன தனனுடைய ஸவரூபதததையும தனனை ரகஷிகுமபொறுபபையும பலனையும எமபெருமானிடம ஸமாபபிபபதையும வெளியிடுதலால தவய மெனப பெயாகொணடது எனறும பெரியோர பணிபபர) இபபிரபநத அமமநதரததின ஆதததததை சுருகி வெளியிடுவதால "தயசுருகு" எனப பெயாபூணடது

இதில முதற பாசுரததில தவயததின பொருள 10-எனறு தொகுதது கூறி மறறபபாசுரஙகளில முறையே அபபதாதஙகளையும காடடிய உறபபுக களான (1) ஸ்ரீசபதம, (2)அதனமீதுளள மதுப எனனும விருதி, (3) நாரா யண சபதம, (4) சரண சபதம, (5) ஞானசபதம, (6) பர எனனுமஉபஸாக கதுடன கூடிய பத எனனும வினைபபகுதி, (7) அதிலுளள தனமை யுருபு, (8) பிறபகுதியிலுளள ஸ்ரீமநநாராயண சபதம, (9) அதனமேலுளள நானகாம வேறறுமையுருபு, (10) நமஃ சபதம எனனும இவறறின பொருளை அருளி, இஙஙனே கூறிய பதது ஆதததஙகளையும இறுதியில ஒரு பாசுரததில சாததுக கூறி முடிததருளகிறார ஸ்ரீதேசிகன.

இபபிரபநதம முழுதும கடடளைகளவிததுறையால அமைநததாம

303 இனனமு திறபிறந தாளிதங கேடக வுரைததபிரான்
பொன்னரு ளானமறை மௌலியிற பூணட விரணடிசைததத
தன்னுரை மிகக தனமி தெனததநத வேதகததிற
றுன்னு பொருளகளபத துநதொலை யாநிதி யாகினறவே. 1

உரை:— இன அமுதில — இனிய அமரநதனதில, பிறநதாள— அவதரிதத பிராடடி, இதம் கேடக — (ஸமஸாரிகளுககு) ஹித மாவதை (உபதேசிககுமாறு) கேடக, உரைதத — உபதேசிதத, பிரான் — உபகாரகனை எமபெருமான, பொன் அருளால — (தன) சிறநத கருணைபால, மறை — வேதமானது, மௌலியில பூணட — தனமுடியாகிய (கட) உபநிஷததில தரிதத, இரணடு — இரணடு வாக யஙகளை, இசைதது — ஒனறுசேரதது, இது — "இநத தவயம, தன உரை — தனனுடைய ஸூகதிகளுள, மிகக தனம் — சிறநத தனம போனறதாகும", என — எனறுகூறுமபடி, தந்த — உப தேசிதத, வேதகததில — (சரணாகதியை) அறிவிககுமதான தவயத தில, துன்னு பொருளகள பததும — பொருநதிய ஆதமகுணகள பததும, தொலையா நிதி — அழியாத புதையலாக, ஆகின்ற — ஆகினறன. ஏ — ாறறசை

ஸமஸாரததில வருநதுகினற சேதநரகளாகிய குழவிகளைககணடு பெறறதாயாயகினறு மனமபொருத பிராடடி அவாகள உயயுமவழி காடடுமாறு எமபெருமானை வேணட, அதறகு இசைநது அவன கடவலலியி லிருநது ஒனறுதிராடடி மநதரமாகதி வெளியிடடதால தவயம மறற எலலா ஸூகதிகளிலுமம சிறநதுகிறகும அதன ஆதமகுண பததும பெருமம புதையலாகச சேமிததுவைகக உரியனவாம—எனறவாறு 1

ஸ்ரீசப்தத்தின் ஆறு அர்த்தங்கள் விளக்கப்படுகின்றன.—

304 அருவுரு வானவை தன்னை யடைநதிடத தானடைநது
வெருவுரை கேடடவை கேடபித் தகறறும் வினைவிலகக
யிருதலை யன்புத லுலைமை யின்னடி சோததருளுந
திருவுட னேதிகழ வாசெறிந தாரோஙகள சிநதையுளே. 2

உரை:— அரு உரு ஆனவை — சேதநமம அசேதநமம ஆகிய வுனைகதுமம, தன்னை அடைந்திட — தனனை அடைநதுநிறக, தான அடைநது — (பிராடடியாகிய) தான (ஸாவேசுவரனை அலலது ஸகல

வஸ்துக்களையும்) அடைந்து, வேருவுரை கேட்டு – (சேதநர்கள் பயந்தால கூறும வார்த்தைகளை கேட்டு, அவை கேட்பித்து – அ வார்த்தைகளை (எம்பெருமானை) க கேட்பித்து, அகற்றும் வினை விலக்கி – (ஈசுவரனோடு சேர்வொட்டாது சேதநர்களை) விலக்க வைக்கும காமங்களை கழித்து, இருதலை அனுபந்தமான சேதநர்கள ஆகிய) இரண்டுபக்கங்களிலும உள்ள அனுபவ எளிமை – (ஸம்ஸாரிகளாகிய) எம்மை, இன் அடி – (எம்பெரு மானுடைய) இனிய திருவடிகளில, சோத்தருளும் – சேர்த்தருளு பவளான, திருவுடனே – பிராட்டியுடனே, திகழவா – பிரகாசிப்பவ ரான எம்பெருமான, எங்கள சிந்தையுளே – எங்கள மனத்துள், செறிந்தார – நித்யவாஸம செய்தருளினார

ஸ்ரீ எனனும பதம பிராட்டியைக கூறும இப்பதம வந்த வழியை ஆய்ந்தால ஆறுவகையாய்ப் பலவகைப் பொருள்களை இப்பதம கொடுப்ப தாகும அவையாவன— ஸ்ரீயதே, ஸ்ரயதே, ஸ்ருணோதி, ஸ்ராவ யதி, ஸ்ருணாதி, ஸ்ரீணாதி—எனபனவாம

(1) ஸ்ரீயதே— அடையப்படுகிறாள உஜ்ஜீவிக்கவிரும்புகின்ற ஸகலபராணிகளாலும அடையப்படுகிறாள

(2) ஸ்ரயதே— அடைகின்றாள தன்னையடைந்தவர்களை உய்விக்க வேண்டி ஸர்வேசுவரனைத் தான அடைகிறாள எல்லோராலும ஸேவிக்கப் படுதல் தானும எம்பெருமானை ஸேவித்திருக்கிறாளென்றும கூறலாம அல்லது—ஸ்ரீயதே என்றதற்கு எல்லாவஸ்துக்களாலும ஆதாரமாய அடையப்படுகிறாளென்றும, ஸ்ரயதே என்றதற்கு எல்லாப பொருள்களை யும பரவேசிக்கப்படும இடமாக அடைகிறாளென்றும பொருள்கொண்டு ஸகல வஸ்துக்களிலும எம்பெருமானைப்போல உள்ளும புறமும வியாபித்து நிற்கும பெருமை கூறப்பட்டதாகவும கொள்ளலாம

(3) ஸ்ருணோதி— கேட்கிறாள சேதநர்கள "அபராதிகளான எங்களை ஸர்வேசுவரன திருவடிகளில சேர்க்கவேண்டும" என்று பய தோடு கூறும வார்த்தையைக கேட்கின்றாள

(4) ஸ்ராவயதி— கேட்கச்செய்கின்றாள சேதநர்களுடைய அத தகைய ஈனக்குரலை ஸர்வேசுவரன கேட்குமாறு அவனிடம விண்ணப்பம செய்கின்றாள அல்லது— சேதநர்களுக்கு ஹிதமாக எம்பெருமான கூறிய

ாதனைகளைக கேடடு, அவறறைத் தகக ஸமயததில அவனுகது நினை
—டிச சேதநரைக காகனினருள அலலது—ஸாவேசுவரனிடம உலகததிற்கு
ாமைகளைக கேடடுப பின சதருகளும கேடகுமாறு உபதேசிகனினருள்.

(5) ஸுஜனாதி— நீகுகினருள தனனை அடைநதவாகளுக்கு
ாயதனை அநுஷடிகக இடையூருகளுளள காமஙகள முதலியவறறைப்
ாகுகினருள

(6) ஸ்ரீனாதி— பரிபகவநிலையை உணடாகுகினருள தனனை
டைநதவாகள கைஙகாயமசெயவதறகுத தகாவாறு அவாகளுடைய
னஙகளைப பரிபகுவமாகுகினருள

இதனகைய பெருமைவாயநத பிராடடியுடன பரகாசிகும எம்
நமான நம மனதனை விடடகலாது நிதயவாஸம செயதருளகினருள——
றவாறு

2

ஸ்ரீசப்தத்தின்மேலுள்ள 'மதுப்' என்னும் விருதிக்குப் பொருள்
ப்படுகின்றது—

ஓருயி ராயநினற வொணசுட ரினப வுருத்தனிலும்
பேருரு வததிலும் பினனதிற றேறறு முருகளிலு
மோருரு வான வுலகிலு மேறகு முருகளிறை
சேருதன மன்னுசெய யாளன்பா நம்மனரு சோநதனரே.

உரை — ஓர உயிராய நினற — (ஸகலவஸதுகளிலும) ஓர
காயாமியாய நினறதும, ஒண சுடர — விளகுகளுள ஜ்ஞாநஸ்வ
மானதும, இன்ப — ஆநநதஸ்வரூபமாயநிறபதுமான, உருத்
லும் — திவயாதமஸ்வரூபமதிலும, போ உருவததிலும் — பெரிய
ர (பரவாஸுதேவனுடைய) திருமேனியிலும, அதில் பின் தோற்
— அதிலிருநது பிறகு தோனறுகினற, உருகளிலும் — (வயூ
முதலிய) உருவஙகளிலும, ஓர உருவான — (பகவா
நுச) சரீரமாகவேயுளள, உலகிலும — இநத பரபஞசதிலும,
ம் உருகளிலை — (அவ்வவற்றுகுத தகுகபடி) ஏறறுகொள
ற உருவஙகளோடு, சேருதல மன்னு செயயாள — நிசயமாயப்
நநதிறகுட பிராடடியினை, அன்பா — அனபிறகு உரிய ஸாவேசு
ரா, நம் மனம் சோநதனா — நமபுடைய நெஞசில நிசய
ம்செயதனா

ஸ்ரீமத எனற பதததில ஸ்ரீசபதததினமேலுளள 'மதுப' எனனும விகுதி, பிராடடி எமபெருமானை விடடுக கணநேரமும பிரியாமல இருககும இருபபைக காடடும ஸகலவஸதுகளிலும அநதாயாமியாய ஜஞாநாநநதஸவரூபனுய நிறகும எமபெருமானுடைய திவயாதமஸவரூபத துடன பிராடடியின அததகைய திவயாதமஸவரூபமும சோநதுநிறகின றது ஸ்ரீவைகுணடதில பாகாசிகும பரவாஸுதேவவிகரஹததிலும, வாஸுதேவன ஸங்காஷணன முதலிய வயூஹவிகரஹஙகளிலும, ராமன கருஷணன முதலிய விபவாவதாரஙகளிலும, கோயில திருமலை பெருமாள் கோயில முதலிய திவயதேசஙகளில எழுநதருளியுளள ஆசசாவிகரஹஙக களிலும, ஒவவொரு வஸதுவிலும புகுநதுநிறகும அநதாயாமிரூபததிலும அவவவறறுககுத தககவாறு பிராடடி எமபெருமானை பிரியாது நிறகின ருள எமபெருமானுககுரிய, ஆணபாலாகவுளள வஸதுகளுககுத தககவாறு பிராடடியும தனககு உரிய பெணபாலாகவுளள வஸதுகளாக கொணடு கலநதுநிறகினருள இவவாறு எமபெருமானுடைய ஸவரூபம, ரூபம, விபூதி ஆகிய இவறறுள பிராடடியும தன ஸவரூபம, ரூபம, விபூதி இவற றுடன கலநது பிரியாதிருபபதே ஸ்ரீசபதததினமேலுளள 'மதுப' விகுதியின பொருளாகும இததகைய பிராடடியுடன எமபெருமான நம மனஸவில நிதயவாஸம செயகினருளை—எனறவாறு 3

தீவயத்தின் முற்பகுதியிலுள்ள நாராயணசப்பதத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

306 காரண மாயிறை யாயகததி யாயம ரும்பதியா
யாரண மோது மனைதததுற வாயக லாவுயிராயச
சீரணி யுஞசுட ராயசசெறிந தெஙகுந திகழநதுநின்ற
நாரண ஞாநமக காயநலகி நாநதொழ நினறனரே. 4

உரை — காரணமாய் — (உலகததிற்குக) காரணமாய, இறை யாய — ஆளபவனுய, கதியாய் — உபாயமாய, பலனுய, அமரும் பதி யாய — (ஸாவவஸதுகளுமை தனககுள) பொருநதுமபடியான ஆகார மாய, ஆரணம் ஓதும் — வேதஙகளால கூறபபடுகின்ற, அனைத்து உற வாய — ஸகலவிதபநதுவுமாய, அகலா உயிராய — விடடுப்பிரியாத உயிராய, சீர அணியும சுடராய — திருககலயாணகுணங்களுககும அழகுசெயயும ஜஞாநஸவரூபனுய, எஙகும செறிநது — எஙகும வியாபிதது, திகழநதுநின்ற — பரகாசிககின்ற, நாரணனா — ஸ்ரீமந நாராயணனர், நமக்காய— நமபொருடடு, நலகி — கருணைசெயது, நாம் தொழ — நாம சரணமடையுமபடி, நின்றனா — நிலையாய்நினறனர்.

நாராயணசபதத்தில்— நானிடமிருந்து பிறந்த வஸ்துக்கள நாராங்கள எனனுமபோது எமபெருமான அனைத்துக்கும காரணமென்று ஏறபட்டது 'நரு' எனனும விஸேபபகுதியிலிருந்து 'நான' எனறு ஆகுமபோது 'ஆளபவன' (நியந்தா) எனறு விதிதிதது. 'அயநம' எனனுருசொல் உபாயம, பலன, ஆதாரம எனற அர்தங்களைக கூறுவதால எல்லோருக்கும உபாயமாகவும பலனாகவும ஆகினருளென்றும எலலா வஸ்துக்களும தனக்குள அடங்கிக்கிடக்கும்படியான ஆதாரமாகினருளென்றும ஏறபட்டது நரனுடையவை நாராங்கள எனனுமபோது, ஆருமவேறறுமையுருபிலை ஸமபந்தம தோறறுவதால உபநிஷதது முதலியவற்றில—தாய, தந்தை, ஸஹோதரன, ஆதாரம, சரணம, தோழன, கதி எனறு கூறபபடும ஸகல வித பந்துவும ஸ்ரீமந்நாராயணனே எனறு முடிந்தது

பஹ்வ்ருசாகயஹி (அனேகமொழிதலதொகை) ஸமாஸதத்தால நாரங்களை பரவாசிக்கும இடமாகக கொண்டவன எனற பொருள வந்து சேதநாசேதநங்களில உட்புகுந்து அந்தர்யாமியாயிருக்கிறானென்று விதிக்கிறது

நரனுடையவை நாரங்கள எனனுமபோது நாஞ்சிய எமபெருமானுடைய குணங்கள முதலியன கூறபபடுவதால அவற்றையுடையனென்பது கூறபபட்டது

நாரங்களுக்கு இருபபிடமாயுள்ளவன எனனுமபோது தன திருமேனியின எல்லாசேதனங்களில ஸகலவஸ்துக்களும அடங்கிக்கிடக்கும்படி அவற்றை வியாபித்து நிறபவன எனறு விதிக்கிறது

இனனும இதன விரிவெல்லாம 299, 300-வது பாசுரவுரைக்குறிப பிற காண்க

தவயதினை முறபகுதியிலுள்ள நாராயணசபதம திருமந்திரத்திற போல பொதுவான குணங்களை அனைத்தையும கூறினும, இபபகுதி ஸாவேசுவரன உபாயமாந்தன்மையையே காட்டுவதால, இந்த நாராயணசபதத்திறகு அவன உபாயமாவதற்கு அவசியமான வாத்ஸல்யம முதலிய குணங்களைக கூறுவதிலேயே முக்கிய நோக்கமென்ற தெளிக இத்தகைய குணங்களின விளக்கத்தை 317-வது பாசுரவுரைக்குறிபபிற காண்க 4

வாணசிப்பத்தின் பொருள் கூறப்படுகின்றது—

307 வானமா மன்னுரு வாயவகை யாலதி னுலுருவாய
மீனம தாமைமகே ழன்முத லாம்விப வங்களுமா
யூனம ருளளுரு வாயொளி யாத வருசசையுமாந
தேனமா சேங்கழ லான்சோத்த னன்கழ லெமமனதே.

உரை:— வான் அமர் — ஸ்ரீவைகுண்டத்தில அமர்ந்துள்ள. மன் உருவாய — நித்யமான ரூபத்தைபுடைய (பரவாஸுதேவ) ரூப, அதில — அந்த (ப பரவாஸுதேவ)ரூபத்திலிருந்து (உண்டான), நால் வகையால் உருவாய — நான்குவகையோடுகூடிய(வ்யூஹ)உருவத்தை புடையனுய, மீனமது — மத்ஸ்யாவதாரம், ஆமை — கூர்மாவதாரம், கேழல் — வராஹாவதாரம், முதலாம் விபவங்களுமாய் — முதலிய விபவாவதாரங்களையுமுடையனுய், ஊன் அமா — சரீரத்தில் அடங்கியுள்ள, உள்ளுருவாய — ஸூக்ஷ்மரூபத்தைபுடைய அந்தர்யாமியாய், ஒளியாத — மறைவுபடா (து எல்லோரும அநுபவிக்கத் தகுந்த) த, அருச்சையும் ஆம் — ஆர்சாரூபத்தையுமுடையனுகிற, தேன் அமா தேன நிறைந்துள்ள, செம் கழலான — சிவந்த திருவடி தாமரையை யுடைய ஸ்ரீமந்நாராயணன, கழல—(தன) திருவடிகள், எம் மனத்து-எமமுடைய மநஸ்ஸில, சோத்தனன் — வைத்தருளினன.

இம்மந்தரத்திலுள்ள வாணைசபதம எம்பெருமானுடைய திருவடி களை நேராகக கூறி அவ்வழியாக அவனுடைய திருமேனியைக குறிக்கின்றது.

எம்பெருமானுடைய திருமேனி, பரம—வ்யூஹம—விபவம—அந் தர்யாமி—ஆர்சை என ஐந்து வகைப்படும (1) **பரரூபம்**— ஸ்ரீவைகுண் டத்தில எழுந்தருளியுள்ள பரவாஸுதேவனுடைய ரூபம (2) **வ்யூஹம்**— வாஸுதேவன, ஸங்கர்ஷணன, ப்ரத்யும்நன, அநிருத்தன எனப்படும ரூப கள. (3) **விபவம்**— மத்ஸ்ய கூர்ம முதலிய அவதாரங்கள. (4) **அந் தர்யாமி**— எல்லோருடைய ஹ்ருதயத்திலும ஸூக்ஷ்மமான உருவத் துடன நிறகும நிலை (5) **அர்ச்சாவதாரம்**— கோயில், திருமலை, பெருமாள கோயில முதலிய திவ்யதேசங்களில திருமேனிகொண்டு எழுந்தருளியுள்ள நிலையும, மற்றும பக்தர்களின வேண்டுகோளினபடி அவரவர்விருப்பத் திற்கேற்றவாறு திருமேனிகொண்டு நிற்கும நிலையும

இவ்வாறு நிறகும எம்பெருமான தன திருவடிகளை நமது நெஞ்சில வைத்தருளினன்—என்றவாறு 5

ஸ்ரீவாணைசப்பத்தின் பொருள் விளக்கப்படுகின்றது—

308 வேறு ரணங்கு தோழும்வினை தீர்த்தெமை யாண்டிடுவா
றறு மதன்பய னுந்தந தளிக்கு மருளுடையான்
மாறில தாயில கும்மது மெலலடிப் போதிரண்டா
றறு துழாயமுடி யானமக குசசர ணுயினனே. 6

மோக்ஷார்த்தி அறியவேணடியன— ஒவவொரு காமதனையும அநுஷடிககுமபோது இநதான முதலிய தேவா எமபெருமானுககுச சரீரமா யிருபபவா எனபதும அவாகளுககு அநதாயாமியாய நிறகும ஸாவேசுவரனே அநத அநதக காமததால ஆராதிகபபடுகினறான எனபதும ஆம இததகைய எமபெருமானே **அதியஜ்ஞன்** எனபபடுவான இநத அநுஸநதானம ஜசுவா யாததி, கைவலயாததி ஆகிய இவாகளுககும பொதுவானதாகும

மூவகையினரும ககைகொளளவேணடிய அமசஙகளாவன—

ஜசுவர்யார்த்தி தனனுடைய நிதய-நைமிததிக காமஙகளுககு விரோதமிலலாத எலலாக காலஙகளிலும பகவானை தயானம செயதும, தினநதோறும யோகததிறகாகக குறிதத காலததில பகதியோகதனைச செயதும பழகிவரவேணடும அதறகு மனம வேறு விஷயததில செலலாம விருககும பின இறககுங்காலததில எமபெருமானையே தயானம செயய வேணடும அவவாறு செயவதால பரமபுருஷனை எததகைய பரகாரங்க ளுடன கூடியவறகை மரணகாலததில நினைககினறானோ, அததகைய பரமபுருஷனுககுச சமமான ஜசுவாயதனைப பெறலாம

கைவல்யார்த்தி கண காது முதலிய ஜஞானேநதரியஙகளை அறப விஷயஙகளில செலலாதவாறு அடககி, ஹருதயகமலததில உளள எம பெருமானிடம செலுததி அசையாது நடுபடுதினறு, பரணவததை அநுஸநதிததுச சிரஸஸில பரணனை வைதது ப பின இறககவேணடும இஙஙனம மரிபபவன பரகருதியின ஸமபநதமறறுப பகவானைபபோனற ஆதமாவை அநுபவிககபபெறுவான

மோக்ஷார்த்தி எபபொழுதும பகவானைத தவிர வேறொனறிலும மனதனைச செலுதாதமாடடான, எமபெருமானை க்ஷணம பிரிநதாலும உயிர தரிககமாட்டான அவனைப பிரிய எமபெருமானாலும முடியாது இததகைய அதிகாரிகளுப பகதியோகதனதிறகுத தடையை நீககித தலைககடடிவைதது பரமபதம சோதனைத தன கைங்காயதனை அருளுதலவரையில உளள பலனை யெலலாம எமபெருமான தன பொறுபபாகககொணடு கொடுததருளுவான

இறககுமபோது பகவானை தயானிபபதே **அநதிமஸ்மருதி**யெனப படும

ஆசசிராதிகதியை நினைதததலும (67-வது பாசுரவுரையில காணக) பிறநத இருவகை அதிகாரிகளுககும ககைகொளளதததகுகதாகும

இவவிஷயஙகளை எடடாம அதயாயததில கண்ணன அருளுக ளுககு உபதேசிததான—எனறவாறு

யாகாவாதலின் நீயே எங்களுக்குத் தக்க புருஷார்த்தமாகின்றாய்; நாங்கள் அநுஷ்டிக்கும் உபாயத்தால் எங்கள்மீது அருள்புரிந்து பலனைத் தருவதால் நீயே முக்கியமான உபாயமாய்நிற்கின்றாய்; எங்கள் பாபங்கள் முழுவதையும் ஒழிப்பதால் நீயே தர்மஸ்வரூபியாய் நிற்கின்றாய்; உனக்குச் சமமான வேறொருவன் இல்லாமையால் நீயே எங்களுக்கு ஏற்ற ஸஹாயமாய்நிற்கின்றாய்; எங்கள்மீது உனக்கு உண்டாகும் மனக்கலக்கத்தை நீக்கவல்ல பெரிய பிராட்டி உன் திருமார்பில் நித்யவாஸம்செய்வதால் மனக்கலக்கம் நீங்கிப் பரிசுத்தனாகின்றாய்; நாராயணசப்தத்தால் கூறப்படுவதால் நீயே ஜகத்துக்குக் காரணமாகின்றாய்; உயர்ந்த ஸ்தானமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் அளிப்பதால் நீயே நினைத்ததைத் தரும் கற்பகவிருக்ஷமாகின்றாய்; ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி ஆகியவற்றில் ஒன்றிலும் ஓர் அம்சத்திலும் குறைவில்லாதவனதலின் நீயே ஸர்வேசுவரனைப் பிரகாசிக்கின்றாய்; எங்களுக்கு வரும் துன்பத்தை உடனே நீக்கிக் காப்பதால் நாங்கள் உன்னைப் பாமபோக்யமாக அநுபவிக்கும்படி ஆநந்தஸ்வரூபமாய்நிற்கின்றாய்; 'கறந்த பாலுள் நெய்' போல் எங்களுட்புகுந்து அந்தர்யாமியாய்நிற்பதால் எங்களைக் காட்டும் சப்தங்

வெளுய-ூகஷரயாயாதுஹமவவுரணாயி-ுநாழ ।
வெஜெுாவாவாஉயஹாவாநாஜஷுஜெ ஹெஜ உவுதெ ॥

9-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

335 தன்மேனைம யுநதன் பிறபயிற றளராத தனிநிலையும்
பன்மேனி நணைணினன் பாறபிரி யாவன்ப ராசைகளும்
புன்மேனி வினணைவா பாறபுரி யாததன் பதிமையு
நன்மேனி நாரணன் ருனர ணுககு நவின்றனனே 10

உரை:— நல் மேனி – *சிறந்த திருமேனியையுடைய*, நாரணன – *ஸ்ரீமந்நாராயணன* (*கணணன*), நரனுக்கு – *அர்ஜுநனுக்கு*, தன் மேன்மையும் – (*ரசுவரனன*) *தனனுடைய மேமபடட தனமையும*, தன் பிறப பில– *தன அவதாரங்களில*, தளராத தனிநிலையும் – *குறையாத பரதுவமும*, பல மேனி – (*தேவா, மநுஷயா முதலிய*) *பலவகைச சரீரங்களில*, நண்ணினன்பால – *அந்தர்யாமியாயுளள தனமீது*, பிரியா அனபா ஆசைகளும் – *பிரியாத அனபையுடைய மஹாதமாகக்ள ஆசை* (*யோடு செயயும் கைங்காயங்*) *களும*, புல் மேனி – *அறபமா* (*ய அழிந்துபோவதா*) *ன சரீரத்தையுடைய*, விணணைவாபால – *தேவாமீது*, புரியாத – *செலுத்தாத*, தன் பத்தி மையும் – *தனனை பற்றிய பகதியோகமும* (*ஆகிய இவற்றை*), நவினறனன் – *உபதேசித்தான*. தான் – *அசை*.

[**தன் மேன்மையும்**] *எம்பெருமான இந்த சேதநாசேதநங்களுக்குள தன ஸ்வரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு அந்தர்யாமியாயிருந்து இவற்றை சூழந்துநிற்கின்றனன் இவற்றின ஸ்வரூபமும ராக்ஷணமும எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தால ஏற்பட்டவை தன ஸங்கல்பத்தால ஸ்தலஸூக்ஷ்மங்களையும உண்டாக்கிக காத்து அவற்றைக காரியங்களில ஏவுகின்றனன, அவை அடையும பயன்களைத் தானுடையனவாக்கக கொண்டுள்ளான, ஸ்தலஸூக்ஷ்மங்களையும சரீரமாகக்கொண்டு நிற்கின்றனன; அனைத்தையும பரளயகாலத்தில் தன ஸங்கல்பத்தால் அழித்துப பின படைக்கின்றனன, சேதநருக்கு அவரவா செயத காமத்திற்குத் தக்கவாறு பலன கொடுப்பவனுதலின கருணையினமை பக்ஷபாதம முதலிய தோஷங்களற்றவனுவான சேதநரின் காமத்தை அநுஸரித்து அவனை கொள்ளும ஸங்கல்பத்தால உலகமுழுதும நடைபெறுகின்றது இவையனைத்தும எம்பெருமானுடைய பெருமையேயாகும.*

[தன் பிறப்பில் தளராத் தனிநிலையும்] எமபெருமான இககாம பூமியிலுளளோா அனைவருமம தனனை அடைவதறகுத தான மநுஷயனாக அவதரித்தும தன குணஙகளையும பெருமையையும சறறும குறைதது கொளளாதவாறு விளஙகுகினறான அவனுடைய எளிமையைக கணடு அவனை ஒரு ஸாதாரண மநுஷயனாகக கருதகூடாது

[பன்மேனி ஆசைகளும்] எமபெருமானமீது அளவறற பகதியையுடைய பாகவதாகள தமகளள பகதியினால பறபல கைங காயஙகளைச செயவாாகள அவையாவன—எமபெருமானுடைய திருநாமத தை அநுஸந்திதல, உடல முழுதும சிலிாதல, குரல தழுதழுதல, ஸ்ரீமந்நாராயண முதலிய விசேஷமான திருநாமஙகளைக கூறல, ஆசசித தல, கோயில திருநந்தவனம முதலியவறறை அமைததல, பூமியில மணல கல சேறு முதலியவறறைக கவனியாது ஸாஷடாங்க பாணமம செயதல, எபபொழுதும பகவதநுபவததை விரும்புதல ஆவனவாம

ஸ்வாகமம முதலிய அறபபல்னை விரும்புமவா ஸமாபபிககும வஸதுக கள எமபெருமானுடைய திருவடிகளைச சேரும வேறு பலனைக கருதாது பரமைகாந்தியான அதிகாரி ஓா இதழையோ, புஷபததையோ, பழததையோ, சுததஜலததையோ ஸமாபபிகதாலும எமபெருமான தன முடியால ஏறறு, அவனது உளளததின சுதந்திரயைக கணடு மகிழந்து, கிடைகக அரிய வஸது வைப பெறறாறபோல உவநது அநுபவிபபான

[புன்மேனி பத்திமையும்] பகதன சரீரததைப போஷிககவேணடிய காமஙகளையும வாணசிரமதாமஙகளையும எமபெருமா னுடைய உவபபுகாக அவறறலே செயவிகபபடடனவென நினைநது அநுஷ டிததுககொணடு கீழகூறிய கீாதாதரம ஆசசிததல முதலிய கைங்காயங் களை மகிழவுடன் செயவான, மேலும உலகம முழுதும எமபெருமானுககு அடிமைபபடடதென அநுஸந்திததுககொணடு, அவனுடைய திருககலயாண குணஙகளையும உளளதது நினைததுககொணடிருபபான, வேறு தெயவததை மனததாலும நினையான, இததகைய பகதியோகததை உயிா உடலினைறு நீஙகுமவரை உளளபடி அநுஷடிதது பின பலனைப பெறுவான.

இவவிஷயஙகளை ஒனபதாவது அதயாயததில கணணன ஆஜ்ஞா 10
னுககு உபதேசிததான—னைறவாறு

ஸுசீஹாதயம சுநுஷ்யெவ வரதவும ய சிஹாதநாழ।
விஸ்ருஷ்டொ நவதிே யொமொ ஹக்ஷ்ரஸ்ய வுசீதிகதஃ॥

10-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

336 எலலை யிலாததன் சீலமா மின்னமு தகடலு
மெல்லை யிலாத விபூதி யெலாநதன தானமையு
மெல்லையில் பததி தனையெழு விகத திருவருளா
லெல்லையி லீச னியம்பின னிந்திரன் மைந்தனுக்கே. 11

உரை:-எலலையில ாசன்—அளவறற(பெருமையுளள)ஸாமேவசு வரன, இநதிரன் மைநதனுககு—இநதரனுடைய புதிரனை ஆஜ ஞ னுககு, எலலையில பததிதனை எழுவிகக — அளவறற பகதியையுண டாககி வருததிசெயவதறகாக, எலலையிலாத — அளவறற, தன சீல மாம் — தன திருககலயாணகுணஙகளாகிய, இன் அமுதக கடலும் — இனிய அமருதமயமான ஸமுதரமும், எல்லையிலாத விபூதி எலாம— அளவிடடுக கூறமுடியாத பரபஞசம முழுவதும, தனது ஆன மையும் — தன நியமனததுககுடபடடனவாயிருததலும (ஆகிய இவறறை), திரு அருளால — சிறநத கருணையோடு, இயம்பினன — உபதேசிததான.

[எல்லையிலாத கடலும்] தேவாகளும மஹாஷிகளும இநதரி யஙகளுககுப புலபபடாத விஷயஙகளையும அறிபவாகள, மறறவாகளைக காட டிலும அறிவில மேமபடடவாகள இததகைய அவாகளுடைய ஸவரூபமும ஜஞானமும சகதியும எமபெருமானால கொடுககபபடடனவேயாகும அநத ஜஞானமும அவாகளின புணயததிறகேறறவாறு கொடுககப்படடதாதலின அளவிடறகுரியதேயாம ஆதலின அவாகள எமபெருமானுடைய திருநாமம, செயகை, ஸவரூபம, ஸவபாவம முதலியவறறை உள்ளவாறு அறியமுடியாது உலகததில அரசன மறற மானிடனைபபோல இருநதே ஒரு காமவசததால அபபதவியை அடைகின்றான இநதான பரஹமா முதலியவாகளும மறற ஸமஸாரிகளைபபோலவிருநதே காமவசததால் அபபதவியை அடைநதுளளனா. எமபெருமானே சேதநாசேதநஙகளில உள புகுநது உயிராயநினறு ஆளபவ னைய, தோஷஙகள அறறவனைய, ஸகலகலயாண குணஙகளுககும இருபபிடமா யிருகநினறான ஆதலின சேதநாசேதநஙகளைக காடடிலும வேறுபடட வனைகினறான எமபெருமானுடைய இததகைய ஸவரூபதததையும ஸ்வபாவத ததையும அறிபவன தனககுப பகதி உணடாவதறகுத தடையாயிருநத பாபஙகள நீஙகபபெறறுப பகதி உணடாகப் பெறுவான்

[எல்லையிலாத ஆனமையும்] ஸகலபராணிகளுககும ஒரு காரயதனதசு செயயவோ அதிலிருநது விலகவோ உரியனவான மனநிலைகள எமபெருமானுடைய ஸங்கலபதனதாலேயே ஏறபடுகினறன கடநத மஹாகர காலதனதில உலகனதனதைப் படைபபதறகாக பரஹமாவின மனதனதிலிருநது பிறநத பருகு முதலிய ஏழு மஹாரஷிகளும, காபபதறகாக ஏறபடட ஸாவர ணிகாகளெனனும நானகு மநுகளும அவன ஸங்கலபபபடி நடகக கட மைபபடடுளளனர எலலா நிலைமைகளிலுமுள எலலா வஸதுகளுககும அநத அநத நிலைமையக கொடுககவலலனவாய நமகபு புலபபடடோ புலப படாமலோ இருகககூடியவை அனைதது பகவானே அவனை அநதாயாமி யாகக கொளளாத வஸதுவே உலகில இலலை சேதநாசேதநங்களாகிய இவ வுலகம காரயம எனற நிலைமையிலோ காரணம எனற நிலைமையிலோ, ஸதூல மான தனமையிலோ ஸூக்ஷுமமான தனமையிலோ, உறபததியிலோ, ரக்ஷணை திலோ, செயகையிலோ எமபெருமானுடைய ஸங்கலபதனதைச சிறிதும மீறி நடகக முடியாது ஸாவரமான தனககு உள அடககியாளும சகதியில கோடி கோடியில ஒரு பாகதனதை வைதது கொணடு அவவஸதுகளில வியாபிதது நிறகினறன

[எல்லையில் எழுவிக்க] ஆக ஸாவரமான ஸகலகல்யாணகுணங்க ளுடன விளங்குவதையும அவனே பரபஞ்சதனதிறகு காரணமாயிருநது அனைதனதையும நடதது வதையும அறிநதவாகள எமபெருமானமீதமனதனதைச செலுதது வாகள, அவனுடைய அநுபவமிலலாது க்ஷணமகூட உயிதரிகக மாடடாகள, தங்கள் தங்களால அநுபவிககபபடட திருககலயாணகுணங் களை ஒருவருககொருவர தெளிய அறிவிதது கொளவாகள, அதிமாநுஷ மாய அறபுதமாய இனியனவான அவனுடைய சரிதங்களையே பிறருககுச சொலலிகொணடும பிறரிடம கேடடுகொணடும இரணடு நிலைகளிலும மகிழவுறறிருபபாகள இவவாறு உணடான பகதி மேனமேலும வளாநது வருகினறது

இவவிஷயங்களைப பதனதாவது அதயாயதனதில கணணன அரஜுந னுககு உபதேசிதனதான—எனறவாறு

எமபெருமானுடைய திருககலயாணகுணங்கள அநுஸநதிகக இனி யனவாய அளவறறிருபபதுபறறி 'இனனமுதகககடல' எனனலாயிறறு தளை வழுவுமாதலின 'எலலையிலாத பததி' எனற பாடம தகாது 11

வுகூயாணமுணாநதயுகூஷ்வாயீநதாசிகிः ।
ஹகூதிவிவபுயா-ா விஷ்ணு-ா ஹரிதா ॥

11-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

337

எலலாந் தனக்குரு வாயிலங கும்வகை தாணுரைததுச்
சோலலா லறிநதது சோராமற கணடிட வேணடுமென்ற
விலலாள ணுககன்று மெயகணண கொடுத்திது வேறுமுணடோ
நலலாகள காணபரென றுநவின் ருனங்க ணுயகனே 12

உரை:— நங்கள் நாயகன—நமமுடைய நாயகனை கணணன, எலலாம் — ஸகலவஸதுகளுமம, தனககு உருவாய — (எமபெருமா னுகிய) தனககுசசரீரமாய, இலங்கும் வகை—பரகாசிககுமவிதததை, தான உரைத்து — தான உபதேசிதது, சோலலால அறிநதது — (தனணுடைய) உபதேசததால அறிநதுகொணட (ஐசுவாயத) தை, சோராமல — குறைவுபடாமல (முழுவதையும), கணடிட வேண்டும் என்ற — பரதயகஷமாகக காணவேணடுமெனறு ஆசைகொணட, விலலாளணுககு — (சிறநத) விலலாளியான ஆஜஞாணுககு, அனறு — அபபொழுதே, மெயக கண் கொடுதது — (தன ஸவரூபததை) உளள வாறு காணுமபடியான (தெயவிகக) கணணை கொடுதது, இது — இவவாறு (தனனை காணபதறகு) ஸாதனமம, வேறும உணடோ — (பகதியை தவிர) வேறு ஏதாவது உணடோ? (ஒனறுமிலலை), நலலாகள — (பகதிமானகளான) ஸாதுககள, காணபா என்று — ஸாகஷாதகரிகபபெறுவாகள எனறு, நவின்ருன்—உபதேசிதான்

[எல்லாம் தனக்கு உரைத்து] கீழ 10-அதயாயஙகள வரை உபதேசிகபபெறற ஆஜஞாநன கணணனை நோககிப பினஉருமாறு விணணபபம செயதுகொணடான— "தாமரைகணணா! சரீரதததையே ஆதமாவாக நினைதது மயஙகிகிடநத எனமீது நீ கருணைகொணடு ஆதமா வைபபறறிய உணமையை உபதேசிதது என கலகததைப போககியருளி னைய மறற வஸதுகள அனைதது மம பாமாதமாவாகிய உனனிடமிருநது பிறவியையும நாசதததையும அடைகினறனவெனபதையும கேடடறிநதேன சேதநாசேதநஙகளாகிய ஸகல வஸதுகளுகளும நீயே தலவனெனறும ஜஞாநம பலம முதலிய திருககலயாணகுணஙகளால நீயே எலலோரினும மேமபடடவனெனறும, எலலாப பொருளகளையும சரீரமாககொணடு அவற றுககு ஆதாரமாயிருபபவெனறும, உலகில நினைததல இலமததல முதலிய ஸகலமான செயகையும உன ஸஙகலபததால ஏறபடடனவெனறும அறிந தடன இனறும உன பலவகைப பெருமைகளையும கேடடறிநதேன அவை முழுதும உணமையேயென்று உறுதிகொணடேன

[சோல்லால் வில்லாளனுக்கு] இங்ஙனம உன பெ
மையை உன வாயிலேயே பேசிக கேடகும பாகயம பெறற நான அ
தகைய பெருமைககு ஏறற உன திருமேனியை ஸேவிகக விருமபுகிறென
அததகைய விசுவரூபமாகிய உன திருமேனியை நான ஸேவிககமுடியு
எனறு நீ கருதிலை, உன திருமேனி முழுவதையும எனகக காடடியருள
வேணடும ”

[அன்று மேய்க்கண் கொடுத்து] இங்ஙனம உதஸாஹததுடன
மகிழசசிப பெருகதிலை குரல தழுதழுதது கேடட அாஜுநனை குறிதது
கணணன பினவருமாறு அருளிசசெயதான— “ அாஜுந ! நூறுற
கணகளாகவும ஆயிரகணகளாகவும உளளனவாயப பலவிதமாயத தெயவி
மாயப பல நிறஙகளை கொணட என திருமேனிகளைப பா இவவுலகில
நீயும பிறரும நேரில கணடனவும சாஸதரஙகளால அறிநதனவுமான வஸதுக
களையும, ஸகலலோகஙகளிலும ஸகலசாஸதரஙகளிலும அறியபபடாத ஆசசா
யஙகளையும என திருமேனியில பா எனனுடைய இநத சரீரதின ஒரு
பாகதிலேயே ஸகல வஸதுகளையும காணபாய இனனும பாணடவாகள
ளாவாகளை ஜயிததல முதலியவறறையும என சரீரதின ஏகதேசதில
பா உனனுடைய கண மாமஸமயமாயிருததலால குறிபபிடட சில வஸது க
ளையே காணவலலது இககணணுல என விசுவரூபதததைப பாகமுடியாது
தெயவிகமான கணணை தருகினறென அதைகொணடு நீ ஙனகு
காணமுடியும” இஙஙனம கூறிக கணணன தெயவிக கணணை கொடுதது
தனனுடைய விசுவரூபதததை அாஜுநனுககு காடடியருளினன

அவவுருவம மிகக பரகாசததுடன பலவகைபபடட பல முகஙகள
யும கணகளையும உடையதாய ஆசசாயமயமாயக காணபபடடது, தெய
விகமான பல ஆபரணஙகளையும உயாநத மாலைகளையும ஆடைகளையும அணிநது
பலவகைபபடட திவயாயுதஙகளைக கையில தாகக்ப பிடிததுகினறது, எலலாத
திசைகளிலும முகஙகளையுடையதாய உயாநத சநதனதததைப பூசிக
கொணடு ஆசசாயமான பல வஸதுகளுகும ஆதாரமாய விளஙகியது ஒரே
ஸமயததில உதிதத ஆயிரகணகான ஸூாயாகளைபபோல ஜுவலிகும
அநத விசுவரூபதததின ஏகதேசததில பலவகைபபடட உலகஙகளெலலாம
ஒதுஙகிக கிடபபதைக கணட அாஜுநன ஆசசாயமுறறு மெயசிலிாதது
தணடமபோல விழுநது வணஙகிக கைகளைக கூபபிப பலபடிகளால எமபெரு
மானைப புகழநதான, அவனது பெருமையை அறியாது தோழனெனக
கொணடு தான செயத அபாாதஙகளையெலலாம பொறுததருளுமாறு வேண
டினன், பயஙகாமான அநத விசுவரூபதததை மறைதது கொணடு குளிாநத

பழைய வடிவதததையே காணபிகுமாறு பராததிததான கண்ணனும அவன் வேணடுகோளுககு இணஙகி அவவாறே காடசியளிததான அநத விசுவரூபத ததக காணபதறகுத தேவாகளும எபபொழுதும போாவல கொணடுள ளனா ஆனல் அநதப பாககியம அவாகளுக்குக கிடடவிலலை அததகைய பாககியதததப பெறறதறகு ஆஜுனனக கணணன மிகப புகழநதான

[இது வேறுமுண்டோ] பகதியிலலாமல செய்கினற வேதாதய யநம முதலியன, யாகம, தாநம, ஹோமம, தவம ஆகிய இவறறால பகவானக காணமுடியாது வேறு பலனை நாடாது வேறு தெயவததைப பறறாது பக்தி யைக கொணடால சாஸதராதததின உதவியால அவனது உணமையான ஸவ ரூபதததை அறியவும, அவனை உளளவாறு ஸாகூாதகரிககவும, அவனை அடைநது உளளவாறு அநுபவிககவும முடியும

[நல்லார்கள் காண்பர்] வேதாதயயநம முதலிய ஸகலகாமஙகளை யும பகவானுக்கு ஆராதநமாகககொணடு அநுஷடிப்பவனையும, ஸகல காமஙகளுககும அவனையே பலனகக கொணடிருபபவனையும, பகவானிடம் உளள அனபின பெருககினல அவனுககுக கைஙகாயம செயதாலனறி உயிர் தரிககமாடடாமல எபபொழுதும கைஙகாயஙகளைச செய்பவனையும, பகவா னிடமே அனபுடையனதலின மறறொனறில் பறறு இலலாதவனையும, ஸம ஸாரததில உளள அறபஸுகதுகஙகளைப் பொருடபடுததாது பகவானிடமே விருப்பமுடையனதலாலும தனககு வரும துனபததிறகுத தன பாபமே காரணமென நினைதததலாலும ஸகல பராணிகளும எமபெருமானுககு வசப் படடவை எனறு கருதுவதாலும ஸகல பராணிகளிடமும பகையறறவனை முளள அதிகாரி தன அஜுனாகம, விபரீதஜுனாகம, இவறறுககுக காரணமான காமம முதலியன ஆகிய இவை அனைததும வேருடன அறுகபபெறறுப் பகவானையே அநுபவிததுகொணடிருபபான.

இவவிஷயஙகளைப பதினெனறுவது அதயாயததில கணணன அஜுனனுககு உபதேசிததான—எனறவாறு

எனறுநாவினறுன—நகரம விரிநதது செயயுளவிகாரம். 12

வனகூாஉலெ வுயாயா தூவுலாகூா தாராவுலொகூநு ।
உதூதூகூ விஜுவூாவெயாலுதூகூ யுகொவாயதா தயா ॥

12-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

338 தன்கழ லிறபததி தாழா ததுமதன் காரணமா
மினகுண சிநதையு மீதறி யாகககவ வடிணமைசளுந்
தன்கரு மஙக ளறியா தவாககி லகுநிலையுந
தனகழ லனபாககு நலலவன் சாறறினன் பாததனுககே

உரை – தன் கழல அன்பாககு– தன திருவடிகளில பகதிணய அநுஷடிபபவருககு, நலலவன – அநுகூலன கணணன, பாதத னுககு – ஆஜஞனுககு, தன கழலில பததி – (ாசுவரன) தன திருவடிகளிற செயயும பகதியோகம, தாழாததும்–(பன கொடுகக) தாமதியாமையும, அதன் காரணமாம் – அநதப பகதியோகததிறகுக காரணமாகினற, இன குணசிநதையும – (எமபெருமானுடைய) இனிய குண நிணவும (அதாவது— இனிய குணஙகள நிணபபதும பழகுதலும), ாத அறியாாககு – இதை (ச செயய) அறியாதவாககு, அவவடிமைகளும் – அநதக கைஙகாயஙகளும, தன கருமஙகள – தனககு விதிதத பகவதகைஙகாயஙகள, அறியாதவாககு – (செயய) அறியாதவருககு, இலகு நிலையும–ஸுலபமான (ஆதமயாதமாகிய) உபாயமும (ஆகிய இவறறை), சாறறினன் – உபதேசிதான

[தன் கழலில் பத்தி தாழாததும்] சரீரகாயம படைபெறுவதறகு வேணடிய பயிரிடுதல முதலிய தொழிலகளையும, உயிரவாழ முகிய ஸாதன மாயுளள உணபது முதலிய செயகைகளையும, யாகம தானம ஹோமம தவம முதலிய வைதிகாமஙகளையும பகவானிடம ஸமாபபிதது அவனிடமே மனதணதச செலுதது வேறு பலனக கருதாது அவனையே பலனாக கொணடு அவனுடைய தயாணய ஆசசாரம நமஸகாரம ஸதோதரம கீதை தானம முதலியவறறைச செயது உபாவிததலாகிய பகதியோகதணதச செயபவனை அதுவணர மோகஷம பெறற தடையாயிருகக ஸமஸாரமாகிய ஸமுதரதிலிருநது மிக விரைவில கரையேறறி ஸாவேசுவரன முகதிணய யளிபபான ஜீவாதமாவை உபாவிபபவனும பாகருதிஸமபநதமிலலாத ஜீவாதமாவின ஸாகஷாதகாரமாகிய பலனை பெறறபோதிலும அவன நெடு காளாகச சரீரதணதயே ஆதமாவாக நிணனதிருநதவனதலின அவன ஸகல மான இநதரியஙகளின வேலகளையும நிறுததி ஆதமாவினிடம மனதணதச செலுததுவதனபது மிகக கடினமாகும ஆதலால பலன பெறுவதறகுக காலவிளமபம ஏறபடும ஆக, அதிலலாம எளிதாயச சிறநத பலன விரைவில தருவதாயுளள பகதியோகதணத அநுஷடிககவேணடும

[அதன் காரணமாம் . சிநதையும்] உலகவிஷயங்களிலேயே ஈடுபடடுப பழகிய மனததைப புதிதாக எமபெருமானிடம விரைவில ஒருமுகபபடுததுவது மிகக கடிதமே ஆயினும, எமபெருமானுடைய திருககல யாணகுணஙகளை மிகக அனபுடன தினைதது தினைததுப பழகிறல மனம ஸதிரமாய ஸமாதானமடைநது அவனைப பெறலாம

[ஈதறியார்க்கு அவ்வடிமைகளும] வெகுகாலமாகப பழகியனவும கண ணுககுப புலபபடுவனவும விரைவில கிடைபபதுவுமான இனிய வஸதுகளில ஈடுபடட மனதனை எமபெருமானமீது செலுததுவது முடியாது ஆதலின எதாவது வேறு காரயஙகளைச செயவதிலேயே பழைய வாஸனையால மனம ஈடுபடுமெனனில—திருககோயில கடடுதல, திருநநதவநம அமைததல, தீபம ஏறறுதல, திருவலகிடுதல, ஜலம தெளிததல, மெழுகுதல, புஷபம கொணடு வருதல, திருவாராதநம கடடபபிததல, திருநாமததை அநுஸநதிததல, பாதகஷி ணம செயதல, துதிததல, நமஸகரிததல முதலிய கைஙகாரயஙகளைச செயய வேணடும அபபொழுது அநத அநதக கைஙகாரயஙகள மிகப பரிசுததமான வையாதலாலும ஒவவொரு கைஙகாரயததிலும எமபெருமானபபறறி நினைத தேயாகவேணடுமாதலாலும விரைவில அததகைய பழககம உணடாகி மனம ஒனறுபடடுப பின அதனவழியாக எமபெருமானை அடையலாம

[தன் கநுமங்கள் நிலையும்] தனககு வேணடிய காரயஙகளி லேயே மனததைச செலுததிப பழகியவனுககுப பகதியோகததிறகு மூல மான பகவதகைஙகாரயததில மனம செலலாதாகில— வேறு பலனக கரு தாது எமபெருமானது உகபபீறகாகவே காமயோகததை அநுஷடிததால அதனல பாபம நீஙகி மனததிலுளள ஆசை பகை முதலியனவும கழியும பின ஜீவாதமாவைபபறறிய தயாநம கடைபெறறு அவிதயை முதலியன கழிநது எமபெருமானுககு அடிமையாய நிறகும ஆதமஸவரூபததை எம பெருமானுககுச சமமான நிலைமையில ஸாகஷாதகாரிகபபெறலாம பின பகதியோகம வேறு ஒனறையும வேணடாது தானே கைகூடிவரும

இஙகுக காமயோகததைச செயபவன கைகொளளவேணடிய தயை பொறுமை அடககம முதலிய நறகுணஙகளும கூறபபடடனவாகக கொளக

இபபடி மிகப பெருமைவாயநத பகதியோகம மோகஷததிறகு உபாயமாகவும, அநுஷடிககுமபோது மிகவும இனியதாயிருபபதால தானே பலனகவும ஆகினறது இதை அநுஷடிககும அதிகாரிகள எமபெருமா னுககுப பிரியமானவாகள எனற அரததம 'தன் கழல் அன்பர்க்கு நல்ல வன்' எனற தொடரால கூறபபடடது

இவ்விஷயங்களைப பனனிரண்டாவது அதயாயத்தில க
ஆஜ்ஞானுகக உபதேசித்தான—என்றவாறு

ஹெக்ஃ ஸ்ரெஷ்டீவாயொக்ராஹ்க்ஷ்யாத்நிஷ்தா
த்ர காராவ்த்வீதிலுக்தெ ஷாஷ்ட உவ்யுதெ ॥

13-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

339 ஊனின் படியு முயிரின பிரிவு முயிாபெறுவா
ஞானம் பெறுவகை யுளஞான மீன்ற வுயிாபபய
மூனின் றதறகடி யும்முயிா வேறிடு முளவிரகுந்
தேனினற பாதன றெளிவித தனன்சிலப பாாததஎ

உரை — தேன் நின்ற பாதன்— *தென நஙகுநினற திரு*
தாமரை) யையுடைய கணணன, சிலப பாாத்தனுகக—விலலை,
கும ஆஜ்ஞானுகக, ஊனின் படியும் — *சரீரத்தினுடைய ஸ*
முமம, உயிரின் பிரிவும்—*ஜீவாதமா* (*சரீரத்தைக காடடிலும*) ட
நிறகுந்தனமையும, உயிா பெறுவாா—*ஆதமாவை அடைபவா*, ஞ
பெறு வகையும்—*அந்த ஆதமஜ்ஞாநத்தைப பெறுவதறகு வே*
உபாயங்களும, ஞானம் ானற — *ஆதமாவை அறியச சாதன*
குணங்களால அடையபபடுகினற, உயிாப பயனும் — *ஆதமா*
பலனும, ஊன நின்றதறகு — *சரீரம நிறபதாகிய ஸம்ஸாரத்*
அடியும் — *காரணமும*, உயிா வேறிடும் — *ஆதமாவை* (*ச சரி*
னினறு) வேறுபடக காணபதறகு வேண்டிய, உள விரகும் —
கால செயயவேண்டிய உபாயமும (ஆகிய இவறறை), தெளி
னன் — *விளககியருளினன*

[ஊனின் படியும்] ஜீவன ஓா இடத்தில இருந்துகொ
போகங்களை அநுபவிகக்வேண்டுமாதலின அதறகு உரிய இடமாகவிரு
சரீரம கூந்தாமென வழஙகும உலகத்தில விதை விதைத்தப பலன
யும நிலைத்திறகு கூந்தாமெனப பெயா உண்டு காமமாகிய வி
பலனை ஜீவன சரீரத்திலிருந்தே அநுபவிபபதால சரீரம கூந்தாமெ
படுகினறது இத்தகைய சரீரம—பூமி, ஜலம, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம்
ஆகிய பூதங்களாலும பாகருதி, மஹான, அஹங்காரம எனனும த
களாலும உண்டாகபபடுகினறது ஜ்ஞானேந்த்ரியம ஐந்து, காமேந்

ஜநது, மனம ஒனறு ஆகிய பதிலெரு இநதரியஙகள, ரூபம, ரஸம, கநதம, சப தம, ஸபாசம ஆகிய ஜநது விஷயஙகள ஆகிய இவறறுகளுச சரீரம இருபபிட மாயிருககினறது இசசை, தவேஷம, ஸுகம, துககம ஆகிய நானகும ஜீவ னுடைய தாமபூதஜஞாநததின விகாரமேயாயினும ஜீவாதமா சரீரததோடு சேருவதால உணடாவதால சரீரததின விகாரம (மாறுபாடு) எனனபபடுமை ஜீவன ஸுகதுகஙகளை அநுபவிபபதறகு உரிய இடமாயிருபபதுவே சரீரத தின பாயோஜநமாகும ஜநது பூதஙகள கூடிய கூடடமே சரீரமெனனபபடும

[உயிரின் பிரிவும்] சரீரததிலுளள அவயவஙகளில 'என தலை', 'என கை' எனற முறையில தனிததனி உறுபபினையும, 'என சரீரம' எனற முறையில் சரீரம முழுவதையுமபறறி ஜஞாநம உணடாகிப பின 'இதை நான அறிகிறேன' எனறு எணணமும உணடாகினறது இது எனபது அறியபபடும வஸது இநத அறியபபடும வஸதுவைவிடடு ஜீவ வேறுபடடுநினறு அறிபவனை ஜீவன கூடதாஜஞன எனனபபடுவான

[உயிர் பெறுவார் ஞானம் பெறுவகையும்] சரீரததை விடடுப பரிசுததமாயநிறகும ஆதமாவின ஸவரூபததை அறிவதறகுச சில குணஙக ளை அவசியமானவையாகும அவையாவன — 1 கலவி, குலம, செலவம முதலியன தனனிடம நிறைநதிருபபதுபறறிப பெரியோரை அவமதிககும படியான காவமிலலாமை 2 சாஸதாஙகளில விதிகபபடடுத தன னுடைய கடமையென எணணிச செயயவேணடிய தாமஙகளைத தனனைத தாமிஷடனெனப பிறா புகழவேணடுமெனக கருதிச செயயாமை 3 மன வாகு தேஹம ஆகிய முககாரணஙகளாலும பிறருககும தனககும துனபம செயயாமை 4 பிறா தனனைத துனபுறுததிலலும அவாகளமீது மனம மாறு படாமை 5 பிறா விஷயததில மனததில ஒனறு, பேசசில வேறொனறு, செயகையில மறறொனறு எனற முறையிலலாமல முககரணஙகளாலும ஒரேவிதமாயிருததல 6 ஆதமஸவரூபததைபபறறிய ஜஞாநததை உபதேசிக கும ஆசாரியனிடததில வணஙகி வழிபடடு ஸநதேஹஙகளைக கேடடறிது பகதியுடன நெடுஙகாலம பணிவிடை செயதல 7 (ஆசை முதலிய தோஷஙக களால மனம அசுததமாகினறது பொயபேசுவது முதலியவறறால வாக குககு அசுததி உணடாகினறது சாஸதாஙகளில விலகபபடட பணடங கள உடகொளவது முதலியவறறால தேஹம அசுததமாகினறது இநத) மூவகைக குறறமும அறறு ஆதமஜஞாநததைப பெறுவதறகும அதன ஸாதநஙகளை அநுஷடிககவும உரியரையிருததல (இநத உரிய தனமை பாதயகூம முதலியவறறாலனறிச சாஸதாததாலேயே அறியபபடவேணடும)

8 வேதாந்தங்களில் கூறப்பட்ட தத்துவார்த்தங்களில் பிற மதத்தினரால் கல்பிக்கமுடிந்தபடி ஸந்தேஹமற்று இருத்தல் 9 இயற்கையாக வெளிவிஷயங்களில் படிந்துகும் மனதை ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் தவிர மற்றவற்றிலிருந்து திருப்புதல் 10 ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற விஷயங்கள் (துக்கத்தால் ஸ்பர்சிக்கவேண்டியிருத்தல் துக்கம்கல்கப்பெறுதல் அழியுந்தன்மை முதலிய) தோஷமயமாயிருப்பதை அடிக்கடி நினைந்து அவற்றில் ஈடுபட அஞ்சுதல் 11 சரீரத்தையே ஆத்மாவாக நினைப்பதாகிய சரீராத்மபாவமும், தன்னுடையதல்லாதத்தை தன்னுடையதென்க கருதுவதாகிய மமகாரமும் இல்லாதிருத்தல் 12 சரீரத்துடன்கூடியிருக்கும்போது பிறப்பு, இறப்பு, கிழப்பருவம், நோய் இவற்றால் உண்டாகும் துன்பமாகிய தோஷம் விலக்கமுடியாதிருப்பதைப் பலகாலும் சிந்தித்தல் 13 ஆத்மாவைத் தவிர்த்த தன்னுடையனவாகத் தோற்றும் வஸ்துக்களில் பற்று இல்லாதிருத்தல் 14 புத்ரன் மனைவி வீடு முதலியவற்றில் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட காமங்களுக்கு வேண்டிய வளவு மாத்ரம் பற்றுக்கொண்டு மற்ற வகையில் அதிக பற்றில்லாதிருத்தல் 15 தன் ஸங்கல்பத்தால் வருகின்ற புத்ரன் மனைவி முதலிய விஷயங்களில் இஷ்டமான பலன்களால் மகிழ்ச்சியும் விரும்பத்தக்காத பலன்களால் வருத்தமும் இல்லாது ஒரே மனப்பான்மையுடனிருத்தல் 16 மற்றைத் தேவதைகளை விட்டு ஸர்வேச்வரனை கண்ணனிடமே நிலையான பக்திகொள்ளுதல் 17 ஜந்துக்கள் இல்லாத ஏகாந்தமான இடத்தில் வஸித்தல் 18 ஸத்துவ குணமில்லாத ஜந்துக்கூட்டத்தில் வெறுப்படைதல் 19 ஆத்மாவைப் பற்றிய ஜ்ஞாநத்தை இடைவிடாது பெற்றிருத்தல் 20 தத்துவஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கவல்ல சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருத்தல்—என்பனவாம் இத்தகைய குணங்களே சேதநனை ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்குச் சாதநமாகும்

[ஜ்ஞானமீன்ற உயிர்ப்பயனும்] கீழ்க் கூறிய ஸாதநங்களால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டிய ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் பலவகைகளில் தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றது—ஜீவாத்மாவுக்குப் பிறப்பும் இறப்பும் இல்லை எம்பெருமானுக்குச் சரீரமாதலின் அவனுக்கு அடியனாந்தன்மையே ஆத்மாவுக்கு இயற்கையாகும் சரீரத்திற்கிடந்தாலும் வேறுபட்ட ஜீவன ஸம்ஸார பந்தம் நீங்கிய நிலையில் சுருங்காத ஜ்ஞாநமுடையவனுவான ஜீவஸ்வரூபம், சரீரம் இந்த்ரியம் முதலியவற்றைப் பெற்றுக் கார்யமாயநிற்கும் நிலைமையில் 'ஸத்' எனறும், இவற்றைப் பெறுதற்குக் காரணமாயநிற்கும் நிலையில் 'அஸத்' எனறும் கூறப்படும் ஆதலால் ஸம்ஸாரபந்தமின்றிப் பரிசுத்தமாயநிற்கும் நிலைமையில் காமத்தால் ஏறப்பட்ட அந்த இரண்டு நிலைமையுமில்லாதிருப்பதுபற்றி ஆத்மஸ்வரூபம் ஸத் எனறும் அஸத் எனறும் கூறப்படாது மேலும் பரிசுத்தமான நிலைமையில் ஜ்ஞாநமும் சக்தியும் சுருங்கப்பெறுதி

எமபெருமானுககுச சமமாயநிறபதால எஙகும கை, கால, கண, தலை, முகம, காது ஆகிய இவறறின காாயஙகளைச செயயவல்லது, தன தாமபூதஜஞாநத தால எலலா வஸதுகளையும வியாபிதது நிறகும பரிசுததமான ஆதமஸவ ரூபதது நிறகு இநதரியஙகள இலலாவிடினும, இநதரியஙகளின தொழிலகளைக கொணடு அது எல்லாவிஷயஙகளையும அறியத தகுதியுடையது, இயற்கை யாக இநதரியஙகளின தொழிலகளினறியே எலலாவறறையும அறியகூடி யது, இயறகையாயத தேவா மனிதா முதலிய சரீரதது ஸமபநதமிலலா திருபபது, ஆனால அததகைய சரீரதைத தாஙகிநிறகச சகதியுடையது, இது காமஸமபநததால ஸுதது்வம முதலிய குணஙகளை அநுபவிககும, பரி சுததமான நிலைமையில அநுபவிககாது, ஆனால அநுபவிககும சகதியை எப போதும பெறறிருககும பரிசுததனான ஆதமாவுககுச சரீரம கிடையாதாத லின சரீரதது நிறகு வெளியே இருககினறது, முகதது்ன நிலைமையில இஷ டபபடி உருவததை எடுதது்கொளளும போது சரீரதது நிறகு உளளும இருக கினறது இயறகையாகக காலால நடகக வலலமையறறது, சரீரதது்டன இருநதால காலால நடககவலலது ஜீவாதமா சரீரதது நிறகுள இருநதபோதி லும மிகச சூக்ஷுமமாதலின தேஹதது நிறகாடடிலும வேறுபடடதென ஸம ஸாரிகளால அறியமுடியாது ஆதமாவை ஸாக்ஷாதகரிபபதறகுச சாதன மாகக கீழக கூறிய நறகுணஙகளைப பெறறு தீயகுணஙகளுளளவருககுத தம தேஹதது்லிருநதாலும ஆதமஸவரூபததை அறியமுடியாது அததகைய நறகுணஙகளைப பெறறவருககுச சமீபதது்லேயே இருநது ஸாக்ஷாதகரிகக உரியது ஜீவனை சரீரதைத தாஙகிநிறபதாலும அநநம முதலியவறறை உணபதாலும தாஙகபபடும சரீரதது நிறகாடடிலும உணணபபடும அநநதது நிற காடடிலும வேறுபடடவனாக அறியலாம அநநம முதலியவறறை உணட பிறகு அவை பலவகையாய மாறுபாடடை அடையுமபோது சோதஸ காபபம முதலியனவாகவும ஆவதறகு ஜீவனே காரணமாவான ஆதலின மாறுபடும வஸதுவைக காடடிலும மாறுபாடடுககுக காரணமான ஜீவனை வேறுபடட வனே தீபம ஸூரியன ரதநம முதலிய தேஜஸஸுகளைககூட ஆதமாவே தாமபூதஜஞாநமென்ற குணதைதக கொணடு பரகாசிபபிககினறது, பரகரு தியைககாடடிலும வேறுபடடு அதை அநுபவிகககூடியதாதலின முககிய மாய நிறககூடியது, ஜஞாநஸவரூபமாகவே அறியபபடுவது, எலலாப பிராணிகளுடைய ஹருதயதது்லும தான நிராகவும மறற அவயவஙகளில தாமபூதஜஞாநததாலும இருபபது இததகைய ஆதமஸவரூபதைதக கீழக கூறிய 20 குணஙகளாகிய ஸாதநஙகளால ஸாக்ஷாதகரிகக்கலாம

[ஜீவன் நின்றதற்கடியும்] தேவா மனிதா முதலிய சரீரஙகள பர கருதியின மாறுபாடேயாகும அநதச சரீரஙகளில ஜீவன இருபபதால

அசசரீரதகின ஸமபநதகதால ஏறபடட ஸதகுவம முதலிய குணஙகளால வரும ஸுகதுகஙகளில ஜீவனுககுப பறறு உணடாகினறது துககதகி லும பறறு உணடாகக காரணம துககதகை ஸுகமென மயஙகுவதேயாம அதன பின ஜீவன அதறகுச சாதனமாயுளள புணயபாபஙகளைச செய கினறான பின அநதப புணயபாபஙகளின பலனை அநுபவிககச சிறநத அலலது தாழநத பிறவிகளில அவனது காமதகிறகேறறவாறு பிறகினறான, பின மறுபடியும காமதகதைச செயகினறான, மறுபடி பிறகினறான கீழக கூறிய 20 குணஙகளைப பெறறு அதனால ஆதமஸாகூதகாரம பெறறமவரை ஜீவன இவவாறு ஸமஸாரககடலில சுழனறுகொணடேயிருபபான ஆகவே ஸதகுவம முதலிய குணஙகளால ஏறபடுகினற ஸுகதுககாதிகளில பறறு வைபபதே ஸமஸாரபநதகிறகுக காரணமாகும.

[உயிர் வேறடுழள்விரதும்] உலகதகிலுளள அசையாபபொருள அசையுமபொருள ஆகிய எலலாம, சரீரமும ஜீவனும ஒனறுசோநதே பிறநதவையாகும அவறறில ஜீவன தேவனையிருதகல மனிதனையிருதகல முதலிய சரீரதகின தனமைகளைப பெறமாடடான, அநத அநதத தேஹம இநதரியம மனம ஆகிய இவறறுககுத தலைவனையிருகினறான இதகதகைய ஆதமாவை ஜ்ஞாநமுடையவனையிருதகல ஜ்ஞாநமாகவேயிருதகல எனற வகையில ஒரேவிதமாக இருபபவனுககும, சரீரம அழிநதபோதிலும அழி யாதவனுககும அறியவேணடும சேதநன நீடடி முடகசெய யும செய கைகள அனைதகையும பரகருதியால செயயபபடுவனவாகவே கருதவேணடும ஜ்ஞாநஸவரூபனுககே இருககும ஆதமா, காமஙகளைச செயயும காதகதாவாக மாடடானெனறு அறியவேணடும ஜீவனுககு பரகருதியின ஸமபநதம, சரீரதகில தலைவனையனினறு அதை வேலையில ஏவுதல, அதனால உணடாகும ஸுகதுகஙகளை அநுபவிகதல ஆகியவையெலலாம காமதகால ஏறபடடவை யெனறு உணரவேணடும தேவதகதனமை மனிதகதனமை, குறுமை நெடுமை முதலிய தனமைகள சரீரதகைபபறறியனவெனறும ஆதமாவைபபறறியன வலலவெனறும உணரவேணடும சேதநனுககுப புதகிரன போன முதலிய மாறுபாடுகள ஏறபடுவதெலலாம பரகருதியினாலேயேயனறி ஜீவனுககு அதில ஸமபநதமிலலை, ஜீவன மறறொருனாறால உணடாகபபடடாமையால அழி வறறவன, ஸதகுவம முதலிய குணஙகள ஆதமாவில இலலையாதலின ஒரு காயதகிலும காதகதாவாக ஆகாமலும, சரீரதகில இருககுமபோதும அதி லுளள தோஷஙகள தனனிடம சேரபபெறாமலும ஜீவன நிறகினறான ஆகாயம எலலா வஸதுகளோடும சோநதிருநதபோதிலும மறற வஸதுக களைக காடடிலும அது ஸூகஷமமாயிருபபதால அநத அநத வஸதுவின குணமோ தோஷமோ அதில சேருவதிலலை அவவாறே ஆதமஸவரூபம

தேவா—மனிதர் முதலிய எலலாத தேஹஙகளிலும இருப்பினும ஆகாயத் தைககாடடிலும மிகச சூகஷமமானதாயிருததலால் சரீரத்தின் குண தோஷங் களை ஆதமாவில சேருவதிலலை ஒருவனுன ஸூரியன தன பரகாசததால் எலலாவுலகஙகளையும ப்ரகாசிகசசெயவதுபோல ஜீவன உள்ளும புறமும் காலமுதல தலைவரையிலும சரீரம முழுதையுமே தனனுடைய ஜஞானததாலே ப்ரகாசிகசசெயகினறுன. ஆகவே பல அவயவஙகளின கூடடமாகிய சரீரத் திறகாடடிலும, அதை முழுவதும ஒருவனுய்ந்னறு அறிபவனுகவிருககும் ஜீவாதமா வேறுபடடவனெனறு ஸிதததது

இவவிஷயஙகளைப பதினமூனறுவது அதயாயததில் கண்ணன் அர் ஜுனனுககு உபதேசிததான—எனறவாறு.

'வகையுள்ஞானம' 'அடியுமமுயிர' — ருகர-மகரங்கள் விரிந்தது செயயுளவிகாரம.

14

ெஹஹவுர ுவெசாஉதாவுிஹெத ுராஉதவிஸாயநழி।
ஸுஹெத ுவி ுவெகுஸ்ஹ துயொஉஸ உதீய ுதெ ॥

14-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

340 முக்குண மேயுயிர் முறறவுங் கட்டிட மூண்டமையு
முககுண மேயனைத் தும்வினை கொள்ள முயன்றமையு
முககுண மாயை கடத்தலு முக்கதி தந்தளிப்பு
முக்குண மறற பிரான்மொழிந் தான்முடி யோன்றனக்கே.

உரை:— முக்குணம் அற்ற பிரான்— மூன்று குணஙகளுமில் லாத எமபெருமான், முடியோன்தனக்கு — கிரீடமணிந்த அர்ஜுன னுககு, முக்குணமே — (ஸதத்துவம ரஜஸ தமஸ எனனும) மூன்று குணஙகளுமே, உயிர முற்றவும் — ஜீவாதமாககள் அனைதததையும், கட்டிட — (ஸம்ஸாரததில) அகபபடசசெயவதற்கு, மூண்டமையும் — முயனறமையும, முக்குணமே — அநத மூனறுகுணஙகளுமே, வினை அனைத்தும் கொள்ள — செயகைமுழுவதையும் (தமமால செயயப் படுவனவாகக) கொள்ள, முயன்றமையும் — முயறசிகொணடமை யும், முக்குண மாயை — மூனறு குணஙகளாலாகிய பரகருதிஸம் பநதததை, கடத்தலும் — நீககிகொள்வதும, முக்கதி — (ஜசுவர்யம்

கைவலயம மோக்ஷம ஆகிய) மூனறு கதிகளையும, தாது அளிபபும – கொடுததுக காகக்குமவிதமும (ஆகிய இவறறை), மொழிநதான – உபதேசிதததான.

[முக்குணமே முண்டமையும்]

ஸத்துவகுணம் வஸதுகளின உணமையை அறிவதறகும, ஸுகததை அநுபவிபபதறகும, ஆரோகயதததைப பெறுவதறகும காரண மாகும இநத ஸதத்துவகுணம ஜீவனுககு ஜனனாநதத்திலும ஸுகதத்திலும பறறுதலை உணடாகக்குகினறது அநதப பறறினால ஜீவன அவறறுககு ஸாதநமான லௌகிகவைதிகாமங்களைச செயகினறான, பின அவறறின பலனை அநுபவிபபதறகு ஸாதநமான பிறவிகளில பிறகினறான ஆக, ஸதத்துவகுணம ஜீவனுககு ஸுகதத்திலும ஜனனாநதத்திலும பறறை உணடாக குவதனமூலம ஜீவனை ஸம்ஸாரபநதத்தில அகபபடசசெயகினறது

ரஜோகுணம் ஆண பெண இருபாலருககும ஒருவருககொருவா காதலை உணடாகக்குகினறது, சபதம முதலிய ஸகலவிஷயங்களிலும ஆசையையும, புதிதிரன தனபன முதலியவாகளிடம சேர விருபபததையும தருகின றது சேதநன காரியங்களைச செயய ஆவலகொணடு பின அவறறைச செயகின றான அசசெயகைகள பாபமாகவோ புணயமாகவோ இருநது அவறறின பலனை அநுபவிபபதறகுச சாதநமான பிறவிகளில பிறகசசெயகினறன ஆகவே செயகையில பறறுதலை உணடாகக்கி அதனமூலமாய பிறவியைக கொடுதது ரஜோகுணம ஸம்ஸாரபநதத்தை ஜீவனுககுத தருகினறது

தமோகுணம் வஸதுகளின உணமையை அறியாது விபரீதமாய அறி வதால பாபம செயய நேரிடடு அதனால உணடாகினறது அகுணத்தால மறு படியும விபரீதஜனனாநதம உணடாகினறது இநத தமோகுணம, ஜீவனுககுச செயயவேணடிய கடமையை விடடு மறறைக காரியத்தில பரவாதிகக காரணமான அஜாகரதையையும காரியம செயயாமலிருககுமபடியான சோமபலையும, இநதரியங்களை விஷயங்களிற செலுததிசசெலுததி அவை யினதும களைபபடைநதபோது ஓயநதுநிறபதாகிய தூககதததையும ஸுவப நதததையும கொடுதது அதன மூலமாய ஸம்ஸாரபநதததை தருகினறது

[முக்குணமே முயன்றமையும்] ஜீவன இயறகையாகப பரிசுதததனையிருபபவன, செயயுநதனமை (காதருதவம) இலலாதவன, ஜனனாந ஸவரூபமாக இருபபவன, இததகைய ஆதமாவுககுப புணய பாபங்கள முத லிய காமங்களில காதருதவம இயறகையில இலலை ஸதத்துவம முதலிய

குணங்களின ஸமபந்ததத்தால வருகினறது குணங்களின ஸமபந்தம முந்திய காமாவிஜல ஏறபடுகினறது உணமையில் காதருத்வம ஸத்துவம முதலிய மூனறு குணங்களுககே உளது

[முக்குண மாயை கடத்தலும்] வேறு தேவதையை மனதால கூட நினைககாமல பகதியோகத்தால எம்பெருமானையே உறுதியாக உபா ஸிபபவன இந்த ஸத்துவம முதலிய குணங்களின ஸமபந்தம நீங்கப பெறுவான

[முக்கதி நந்தளிப்பும்] எமபெருமானிடம பகதிககு அங்கமான பரபத்தியை அநுஷ்டித்துப பின பகதியோகத்தையும அநுஷ்டிபபவன, நெடுங்காலம அநுபவிககபபடுவதும இந்தரன பரஹமா முதலியவாகளின போகத்திறகாடடிலும மிக மேமபட்டதுமான **ஐசுவர்யத்தையும்,** ஈசுவர னபபோல பரிசுத்தமான ஆத்மாவை அநுபவிபபதாகிய **கைவல்யத்தை யும்,** எமபெருமான இடைவிடாது அநுபவித்து நித்யகைங்காயம செயவ தாகிய **மோக்ஷத்தையும்** எமபெருமானிடமிருந்து பெறுவான

இவவிஷயங்களைப பதினனகாவது அத்யாயத்தில கண்ணன அர் ஜுனுககு உபதேசித்தான—என்றவாறு

'கிரீடி' என்று அர்ஜுனுககு வடமொழியிலுள்ள பெயரை 15 நினைத்து 'முடியோன' எனனலாயிறறு

மூணவொலவியா தெஷாம கதரூகம் தஹிவத்நழ ।
மதிதுயவஸிதலோகம் வதாஹுர உதீயுதெ ॥

15-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

341 மூவெட் டினுமதின் மோக மடைநத வுயிாகளினு
நாவெட் டெழுததோடு நலவீடு நணணின நம்பரினு
மேவெட்டு வன்குண வினணோ களினும் விசயனுககுத
தாவிட் டுலகளந தான்றனை வேறென்று சாறறினனே.

உரை — தாவிட்டு உலகு அளந்தான் – (தரிவிகரமாவதாரத தில) தாவி உலகத்தை அளந்த எமபெருமான, விசயனுககு – அர் ஜுனுககு, மூவெட்டினும் – இருபத்துநானகு தத்துவங்களாகிய பரகருதியிறகாடடிலும, அதில மோகம் அடைந்த – அந்த பரகருதி யின ஸமபந்ததத்தால அஜ்ஞாநத்தைப பெறறுள்ள, உயிாகளினும –

(பதத) ஜீவாகளைகளாடடிலும, நா எடடு எழுததோடு – நாவிஞல உசசரிகபபடவேணடிய திருவஷடாகஷர (தின அநுஸநதாந) தால, நல வீடு நணணின–சிறந மோகஷதைட பெறற, நம்பரிஞும்–உயாநதவா (களான முகதா) களைகளாடடிலும, மேவு எட்டு வன் குண விணணோகளிஞும் – பொருநதிய எடடு வலிய குணங்களை யுடைய நிதயஸூரிகளிறகாடடிலும, த (ன) னை வேறு எனறு – தனனை வேறுபடடவன எனறு, சாறறினன் – உபதேசிதான

[ழவேட்டினும்] பரகருதி, மஹான, அஹங்காரம, ஜ்ஞாநேந்தரியங்கள ஐநது, காமேந்தரியங்கள ஐநது, மனம, பூதங்கள ஐநது, தந்மாதரங்கள ஐநது ஆக இருபததுநானகுதத்துவங்களையும தனகுச சரீரமாகக கொணடுளள எமபெருமான அநதத தத்துவங்களின வேறுபடடு நிறகினறான

[அதில் மோகமடைநத உயிர்களினும்] பரகருதியின ஸம்பந்தம நீஙகாது ஸம்ஸாரமணடலதிலேயே உழனறு காமபலனகளை அநுபவிதது கொணடிருபபவா பததனெனபபடுவா

[நாவேட்டெழுத்தோடு நம்பரினும்] ஸம்ஸாரதது முதலில அலலலபடடுப பின நலவழிபபடடுத திருவஷடாகஷரம முதலிய ரஹஸ்யாநதங்களையறிநது உபாயததை அநுஷடிதது முகதியையடைநதவா முகதனெனபபடுவா.

[மேவேட்டு விண்ணோர்களினும்] ஒருகாலும ஸம்ஸாரபநதமினறி எமபெருமானபபோலவே பிறபபு இறபபு இலலாது எபபொழுதும எடடுக குணங்கள விளங்கபபெறறு ஜ்ஞாநம சுருங்காதிறபவா நித்யரெனபபடுவா (எடடுக குணங்களின விளககததை 84-வது பாசுரததின உரையிற காணக) எமபெருமான கீழகூறிய அசேதநபபொருளகளினும இங்ஙனே மூவகைச சேதநபபொருளகளினும வேறுபடடு அவறறுள அந்தாயாமியாயிருநது அவறறைத தாங்கினறு அவவினைததுககும ஈசுவரனைய விளங்குகினறான இவவமசங்களால சுருதி–ஸ்மருதிகளில புருஷோததமன எனறு புகழபபடுகினறான

இவவமசங்களைப பதினைநதாவது அதயாயததில கண்ணன அர்ஜுநனுககு உபதேசிததான—எனறவாறு 16

ஊர்த்வமூலமத: சாகமஸ்வத்த ப்ராஹுரவ்யயம் ।
சந்தாம்ஸி யஸ்ய பர்ணாநி யஸ்தம் வேத ஸ வேதவித் ॥

16-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

342 ஆணை மறுதவா தேவரல லாவழக கோரசுரா
கோணை மராத குணசசெலவ நீகுறிக கொண்மறையைய
பேணிய ததுவ முமபிணி யறற கிரிசைகளுங்
காணித ஞலவிச யாவெனறு கணண னியம்பினனே 17

உரை — கண்ணன் – கணணன, விசயா – அர்ஜுநனே!, ஆணை – (எனனுடைய) ஆஜ்ஞையை, மறுதவா – மறுகாதவா, தேவா – தேவாகள (ஆவா), அலலா வழகோரா – அபபடியலலாத (எனனுடைய கடடளையை மீறுகினற) நடையுடையவா, அசுரா – அஸுரராவா. கோணை மராத – வகரததனமை கலவாத, குணச செலவ – குணமாகிய செலவதததையுடையவனே!. நீ மறையைக குறிகோள – நீ வேதததையே ஆதாரமாகககொளவாயாக, பேணிய– கொணடாடபபடுகினற, ததுவமும– பரதத்துவமும, பிணி அறற– (பலனில பறறு வைபபதாகிய) தீஙகு இலலாத, கிரிசைகளும– காமஙகளும (ஆகிய இவறறை), இதனல– இநத வேதததால, காண என்று– அறிநதுகொள எனறு, இயம்பினன – உபதேசிததான

கீழ மூனறு அதயாயஙகளால சேதநம அசேதநம ஈசுவரன எனனும மூனறு ததுவஙகளின தனமை முதலியன விளகபபடடன இனி மூனறு அதயாயஙகளால அநுஷடாநதததைபபறறிய விஷயஙகள முதலியன விளகபபடுகினறன இவவினைதிலும உறுதி சாஸதரஙகளாலேயே ஏறபடவேணடும மனிதா இததகைய சாஸதரஙகளுககுக கடடுபபடடுநடககவேணடும ஆகவே இவவதயாயததில தேவா அஸுரா எனற பிரிவுகூறிச சாஸதராததிறகுக கடடுபபடுநதனமை கூறபபடுகினறது—

[ஆணைமறதவர் தேவர்] எமபெருமானுடைய கடடளையாகியசாஸதராஙகளைத தழுவிநடபபவா தேவா எனபபடுவா அவா அவவாறு நடபபதே தெயவீகமான செலவமெனபபடும அததகைய செலவமுளளவருககுச சில குணஙகள உணடாகும அவையாவன– 1 பினவரும துனபததிறகு முனவரும காரணததைக கணடதனல உணடாகும உணாசசி பயமெனபபடும அது இலலாதிருததல 2 ராஜஸ தமஸ எனனும குணஙகளோடு மனம கலவாது சுததமாயிருததல 3 ஸமஸாரஸமபநதமினறிநிறகும பரிசுததமான ஆதம

ஸவரூபதத்தைபபறறிய விவேகததில நிலைபெறறிருததல 4 நயாயமானவழியில் ஸமபாதிததபொருளித ததகபாதாததில கொடுததல 5சபதம முதலியவிஷயங களில மனம செலலாதிருகதுமாறு பழகதுதல 6 பலனை கருதாமல பக வானுகது ஆராதநரூபமாய நிதய—நைமிததிக காமங்களைச செயதல 7 ஸா வேசுவாரனை எமபெருமானையும அவனை ஆராதிகதும முறைகளையும வேதம முழுதும விளகதுகினறதெனறு நினைதது வேதாபயாஸம செயதல 8 பக வானை மகிழவிகசெ செயயும காமங்களை அநுஷடிபபதறகுத தமகது அநி காரதைதத தரும கருசசிரம சாதராயணம ஏகாதசியுபவாஸம முதலிய வாதங்களை அநுஷடிததல 9 பிறாவிஷயததில மனம வாகது தேஹம ஆகிய முகாரணங்களின செயகையும ஒரேவிதமாயிருதல 10 தமமையும பிறரையும தூனபபபடுததாதிருதல 11 பாரணிகளுகது நனமை யாயுளள, தாம கணட விஷயங்களை உளளபடி உரைதல 12 பிறருகுத தூனபம விளவிகதுமபடியான மனமாறறமிலலாதிருதல 13 தமமுடைய நனமைகது எதிரான வஸதுகளைக் கைவிடுதல 14 வெளியிரதரியங்களை அறப விஷயங்களில் செலலாதபடி தடுதது பழகுதல 15 பிறருகுத தீஙகு விளைகதும வாததைகளைப பிறரிடம தெரிவியாதிருதல 16 பகை வனை நணபன எனற பாகுபாடினறி ஸகல பாரணிகளுடைய துகததையும பொறுகதது அதைபபோகக விரும்புதல 17 தகாத சபதம முதலிய விஷயங களில ஆசையறறிருதல் 18 ஸாதுஜனங்களோடு சோரதிருகக உரியா யிருதல 19 செயயத தகாத காரியங்களைச செயவதில வெட்கமடைதல 20 ஆசைபபடுதறகுரிய விஷயங்களைக கணடும மனம சலியாமை (விளையாடடு பரிஹாஸம, வேடடை, சூதாட்டம முதலியவறறில ஈடுபடாமையும இதனுள அடங்கும) 21 துஷடாகளால அவமதிகபபடுமபடி கோழையாயிலலாதிருத தல் 22 பிறரால தூனபமடைநதாலும அவா விஷயததில் மனம மாறுபடா திருதல 23 பெரிய ஆபதது வநதிடினும சாஸதரீயங்களான காமங்களைச செயவதில உறுதி குலையாதிருதல 24 சரீரம வாகது மனம இவறறுகது அசுதமான புருஷனுடைய ஸமபநதம அசுதமான வஸதுகளை உப யோகிபபது முதலியவறறால அசுதம ஏறபடுவதால காமங்களைசெயய உரிமையிலலாது போம அஙனை வாது பாதிகாதல இவவுரிமை சாஸதர தது காரியே அறியபபடும. 25 பிறர் தம தம இஷடபபடி நடபபதைத தடுககா தல 26 தகாத விஷயததில காவம கொளளாதிருதல : எனபனவாம.

[வழக்கோர் அசுரர்] எமபெருமானுடைய ஆஜஞை ளை மீறிநடகும தனமையுடையா அஸுரா எனபபடுவா டப்பதில மிக ருசியுடையாவதுபறறி அஙனம நடபபது

செலவமெனபபடுகினறது அவாகள எததனமையராயிருபபவரெனபது விளகபபடுகினறது — அவாகள எமபெருமாணுடைய கடடளைபபடி நடபபதெனற எணணமிலலாமல தமமைத தாமிஷடமெனறு பிறா புகழ வேணடுமென விரும்பித தாமஙகளைச செயவாகள, உலகஸ்ரீகஙகளை அளவுகு மீறி அநுபவிதது மகிழநது, செயயததகாதது எனற விவேகததை இழபபா அவாகளுககு ஆசாரயனையும பகவானையும ஸேவிபபது முதலியவறறால மகிழசசி உணடாவதறகு இடமேயிலலை, தம கலவிகரும குலபபீறபபுகரும வீரயததிறகும எறறவாறினறி அளவுகு மீறிக காவமடை வா, பிறருககுத துனபம விளைகக்ஷயுடைய மனபபாஙகையுடையராய, ஸாதுக களும சாஸதரஙகளும விலகுமபடியான ஸவபாவமுடையராயிருபபா, பிற ஆகமஙகளில பாதததுவதததையும தாழநத ததது வதததையும மாறுபடச சொலலியிருபபதை நமபியதாலும வேதததிறகு விபரீதமான ஆசாரஙகளைக கைகொணடதாலும மேமபடட ததது வம கீழபபடட ததது வம, செயயத தகாதது தகாதது ஆகியவறறில விவேகமிலலாதிருபபா, ஸவாகாம முதலிய பலனுகரும மோக்ஷததிறகும ஸாதகமாய வேதஙகளில விதிகபபடட தா மஙகளைப பலகாலும அவாகளுககு எடுதது ப போதிததாலும தமோகுணத தின மிகுதியால அவாகள அறியமாடடாாகள வைதிகாமஙகளைச செயயச சாஸதரஙகளால ஏறபடுகினற அதிகாரம பாஹயம எனறும ஆதாரம எனறும இருவகைபபடும அவாகளிடம அசுதத பழககததாலும அவசி யம செயயவேணடிய காமஙகளைச செயயாததாலும பாஹயமான சுதியிலலை, ஆதமகுணமிலலாமையால ஆதரமான சுதியும அவா களிடம இலலை அவவதிகாரதததை தரகூடிய ஸதயாவாதநம முதலிய ஆசாரமும அவாகளிடம கிடையா வஞசனையையும ஹிமஸையையும இயறகையாகக கொணடவாகளாதலின தாம கணடபடி பராணிகளுககு நனமையைக கூறுவதாகிய ஸதயம அவாகளிடம இலது இவவுலகம பரஹ்ம மததினிடமிருநது உணடாவதால பரஹமஸவரூபமாகுமெனறு அவாகொளவ திலலை இவவுலக முழுதும பரஹமததால தாஙகபபடுகினறதெனபதையும அவாகள எறபதிலலை இவவுலகமுழுவதும ஸாவேசுவரனுககு அடஙகியதெனறும அவாகள கூறுவதிலலை, பரஹமா சிவன முதலியவாகளை ஸாவேசுவரனுகக கறபிதது க கூறுவா ஆணும பெணணும கூடுவதால மநுஷயன பசு முதலிய பிறவி எறபடுகினறதெனறும இஙஙனமிலலாத பிறவியே இலலையெனறும, ஆகையால உலகமுழுதும காமதததையே காரணமாகக கொணடதெனறும நினைபபா இஙஙனம விபரீத ஜ்ஞாநதததைக கொணடவாகளாய, அறியபபடுகினற சரீர திறகாடடிலும அறிபவனை ஆதமா வேறு எனறு அறியமாடடா, தம

கொளகைகளால தமமையும தமமுடன சேரும பிறரையும கெடுபபா, பெறமுடியாத வஸதுவைப பலனகளகருதிப பெற விருமபி அதறகாகக களவு முதலிய அநியாயமான வழியில பொருள ஸமபாதிபபா, இனறோ நாளையோ மரிகபபோகும அவாகள பாளயகாலமவரை செயதுமுடிகக வேணடிய காரயஙகளைபபறறிக கவலைகொளவா, காமபோகததையனறி வேறு பாமபுருஷாரததம இலலையெனறு துணிவுகொணடிருபபா, ஆசையாகிய நூற றுகணகான பாசஙகளால பிணைகபபடடுக காமம கோபம இவறறுககு வசபபடடு, அநியாயமான வழியால பொருளைச சமபாதிகக விருமபுவா மோகூததிறகு ஸாதாரமான பாமபுருஷனுடைய ஆராதனதில கொளள வேணடிய சிரததை அவாகளுககு அநாதததைத தருவதும மிக அறபமாயுள ளதும கூணகாலமே நிறபதுமான ஒரு ஸுகாபாஸவிஷயததில ஏறபடும தமமுடைய ஜனனம, சகதி, பொருள, குலம முதலியவறறைபபறறிப பெரு மிதம கொளவா ஈசுவரன அதருஷடம இவறறின உதவியினறிக காரயம செயயக கருதுவா, தஙகளைத தாஙகளே கொணடாடிககொளவா, எலலா வறறையும தாமே செயவதாகக கருதிக கடைசியில ஒனறும செயயாதிருப பா இததகைய அஸுரதனமையுடையவாகளைப பகவான எபபொழுதும நரகதில தளளுகிறான

[கோணை மராத துணைச் செல்வ] கணணன இவவாறு தேவா அஸுரா எனப பிரிதது அவாகளின தனமைகளை விளககியதும ஆஜு நன தான எவவகையில சோரதவமிலலாது, மறுபடியும, அபாரமான ஸமஸாரக கடலுள மூழகவேணடுமோவென மிக அருசிறன கணணன அதைக கணடு ‘நறகுணமாகிய தெயவீகச செலவமுடைய பாணடுபுதிரனே!’ எனறு விளிதது, ‘தாமிகாகளுள் தலசிறநத பாணடு வின புதிரனை நீ அஸுரதனமையுடையனகமாடடாய’ எனறு உணாததி அவனது அசசதைப போககி மேலும பேசுகினறான.

[மறையை நீ குறிக்கொள், பேணிய. . இதனுல் காண்]
ஆகவே, கைககொளளததகவை விலககததகவைளனறு பிரிதததிவதறகுச சாஸதரமே கைவிளககாகவேணடும தாமசாஸதரம இதிஹாஸம புராணம ாரம ஆகிய இவறறின உதவியால அாதமம நிசசயிகபபடட வேதம ணடு, எமபெருமானகிய தததுவதததையும அவனை மகிழசசெயவன னைப பெறச சாதனமாயப பலனில பறறு இலலாமல செயய காமஙகளையும அறிநதுகொணடு பகதியோகததை அநுஷடிக

இவவிஷயங்களைப பதினேழுவது அதயாயததில கணணன அர்ஜுந
னுககு உபதேசிததான—என்றவாறு 17

தெவாஸுரவிஹாமொக்ஷவிதுகா ஸாஸ்த்ரவஸ்துதா ।
தத்தாநுஷ்டாநவிஜ்ஞாநஸ்துதே ஷொடஸ உச்யதெ ॥

17-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

343

மறைபொருந தாதவை வலலசு ராககு வகுததமையு
மறைபொருந துநிலை யின்வன் குணபபடி மூவகையு
மறைநிலை தன்னை வகுககுங குறிமூன்றின மேனமையுமம்
மறையுமிழந தாணுரைத தான்வாச வனறன சிறுவனுககே 18

உரை — அம மறை உமிழநதான — அநத வேதததை வெளி யிடடவனை கணணன, வாசவனறன் சிறுவனுககு— இநதரனுடைய புதிரனை அர்ஜுநனுககு, மறை பொருநதாதவை — வேத (மாகிய சாஸ்தர) தநிறகு விபரீதமான காமஙகள, வல அசுராககு — வலிய அஸுரஸ்வபாவமுடையவாககு, வகுததமையும — பிரிததுககூறப படடமையும, வன் குணபபடி — வலிய (ஸதது்வம முதலிய) குணத தினபடி, மறை பொருநதும நிலையின — சாஸ்தரஙகளை தழுவிய காமாநுஷடாநததின, மூவகையும — மூனறுவகைபபடட தனமை யும, மறை நிலைதனனை — வேததநிலவிதிகபபடட காமாநுஷடா நததை, வகுககும — (மறறவறறினினறு) வேறுபடுதநிக காடடு கினற, குறி மூன்றின — (ஓம, தத, ஸத எனற) மூனறு லக்ஷணங களின, மேனமையும — உயாவும (ஆகிய இவறறை), உரைததான — உபதேசிததான.

[மறைபொருநதாதவை வகுத்தமையும்] வேததநிறகு விபரீத மாகச சில ஆகமஙகள உள அவறறில விதிகபபடட காமஙகள மறைபொ ருநதாதவையாகும வேததநில கூறபபடட காமஙகளிலும, அதிகாரமிலலாத வாகளால இடம, காலம, தரவயம, செயயுமமுறை இவறறில தழுவ வேணடிய நியபபநதஙகளைப புறகணிததது தானறியவாறு செயயபபடும காமஙகளும மறைபொருநதாதவையெனபபடும இததகைய காமஙகள ஆஸுரகொளகையருகளே எறறனவாம மிகக சிரமததுடன டமபம அஹங காரம காமம ராகம பலம இவறறுடன தம தேஹதததையும பரமாதமாவின

அமசமான ஆதமாவையும மிகுநத தனபததிறகுளளாகதி யாகம முதலிய காமஙகளைசசெயபவா ஆஸுரக கொளகையுடையராவா அவாகளுககு ஸுக லேசமும கிடையாது, நரகததில வீழநது தவிபபா

[மறை பொருநதும் மூவகையும்] சாஸதரஙகளில விதிகபடட யாகம தவம தாநம ஆகிய மூனறு காமஙகளில ஒவவொனறும அதை அநுஷடிபபவருககு ஸததுவம முதலிய மூனறு குணஙகளில ஒவவொனறு மிகுநதுநிறபதுபறறி மூனறுவகைபபடும அகுணஙகளில ஒவவொனறு மிகுநது நிறபதன காரணம ஆஹாரஙகளில உளள வேறுபாடேயாகும ஆஹாரமும ஸாதத்விகம ராஜஸம தாமஸம என மூவகைபபடும

ஸத்துவகுணமுளளவருககு இனிபபுடன பசையுளளதாய, பலம முதலியவறறுடன சரீரததை நல நிலைமையில வைகசகூடியதாய, பாக குமபோதே மகிழவிகசகூடியதாய உளள ஸாத்துவிகஆஹாரமே பரியமாம இததகைய உணவை உடகொளளுவதால ஆயுஸ ஸதத்துவகுணம ஜனாரம பலம ஆரோகயம ஸுகம மகிழசசி ஆகிய இவை வருதத்தியடையும

ரஜோகுணமுளளவருககுக காரம புளிபபு அதிகஉபபு மிகஉஷணம உடையதும, மிகக குளிராசசி மிகக கொடியதனமை இவறறைக கொணடிருபபதால உபயோகிகமுடியாததும, பசையிலலாது மிகசகடினமானதும, பிதததை மிகத தரவலலதுமான ராஜஸ ஆஹாரமே பரியமானதாம இதனால துககம பசசாததாபம நோய ஆகியவை உணடாகும

தமோகுணமுளளவருககு, மிகக காலம சென்றதும, இயறகைச சுவையை இழநததும, துாகசகநதம வீசியதும, காலம கடநததால வேறு சுவையைக கொணடதும, தனதை ஆசாரய முதலதமையன இவாகளுடைய தலலாத எசசிலாகியதும, எமபெருமானுககு நிவேதனம செயயபபடாமலும வைசுவதேவம முதலியவறறில உபயோகிகபபடாமலும உளளதுமான தாமஸ ஆஹாரமே பரியமானதாகும இதனால தமோகுணமே வருததியாகும

இததகைய உணவிறகேறறவாறு ஸதத்துவம முதலிய குணஙகள மிகுநது, அவறறுககேறறவாறு அநுஷடிகபபடும யாகம் தவம் தானம் ஆகிய காமஙகளும மூவகைபபடும

ஸாத்துவிகயாகம்— எமபெருமானது உகபபைத தவிர வேறு பலனை விரும்பாத பெரியோாகளால மனதனை ஒருமுகபபடுதது சாஸதரம கூறியபடி மநதரம தரவயம செயகை முதலியவறறை உபயோகிதது எமபெருமானுடைய பரீதியையே பலனாகக்கொணடு செயயபபடும யாகம

ராஜஸயாகம்— பலனேக கருதியும தமககுப புகழ வாவேணடுமென நினேததும டமபததிறகாகச செயயும யாகம

தாமஸயாகம்-நலலொழுககமுளள விதவானகளான அநதணாகளின அநுமதியைப பெறாமல தாழநத வகுபபினரிடமிருநது பொருள முதலியன பெறறுத தகஷிணைகொடுககாமலும சிரததையிலலாமலும செயயபபடும யாகம

தவம், சரீரம வாககு மனம ஆகிய முககாரணஙகளால செயயபபடு வதுபறறி மூவகைகபபடும

சரீரத்தால் செய்யும் தவம்— தெய்வம அநதணா குரு அறிவாளா இவாகளுககு மரியாதை செயவது, புணயதீாததஸநாநம முதலியன, முக காரணஙகளும ஒருவகைபபடடிருததல, ஸதரீகளைக காதலோடு பாராதிருத தல முதலியன, பிராணிகளைத துனபுறுததாமை—எனபன

வாக்கினல் செயயும் தவம்— பிறா மனம அருசாத வகையில ஸதயமாயும பரியமாயும நனமையைத தருவதாயுமுளள வாாதததையைப பேசுவதும ஜபம செயவதும

மனத்தால் செயயும் தவம்— பிறருககுத தீஙகு நினையாமை, தனமைசெயயக கருதுதல, மனததால வாக்கின முயறசியை அடககுதல, தயாநமசெயயவேணடிய வஸதுவினிடதது மனததை நிறுததல, ஆதமா வைத தவிர வேறெுனறையும சிநதியாதிருததல—எனபனவாம

இஙஙனம முககாரணஙகளால மூனறுவகைபபடட **தவம்,** ஸததுவம முதலிய முககுணஙகளாலும மூவகைபபடும.

ஸாத்துவிகமான் தவம்— பலனை விரும்பாது, எமபெருமானுடைய ஆாாதநம இது எனறு நினைதது, மிகக சிரதததையுடன சரீரம முதலிய முக காரணஙகளாலும செயயபபடும தவம

ராஜஸமான தவம்— பிறா தமமை மனததால போறறுதலையும வாயால புகழுதலையும சரீரததால வணஙகுதலையும கருதியும, பலன விரும்பி யும டமபததிறகாகவும செயயும தவம இததவம, அழிநதுபோகககூடிய ஸவாகதம முதலிய பலனை தரும, பலன அநுபவிககுமபோது காமம முடிநததும கீழே விழுநதுவிடுவோமெனற அசசததையும தரும

தாமஸமான தவம்— அவிவேகிகள பிடிவாததததுடன தம சகதி அதிகாரம இவறறைக கவனிககாமலும பிறரை துனபுறுததுவது கருதியும செயயும தவம

தானமும மேறகூறியவகையில மூவகைபபடுமம

ஸாத்துவிகதானம்— ஸவாகமம முதலிய பலனை விரும்பாமல எம்பெருமானது முகமலாசசினையே பயனாகக்கொண்டு, குலம கலவி ஒழுக்கம இவற்றால சிறந்த ஒருவனுக்கு, அவன தமக்கு உதவிசெயவதைக கருதாமல புணயமான இடததில புணயமான காலததில செயயும தானம

ராஜஸதானம்— பிரதியுபகாரதததைக கருதியும, பலனை விரும்பியும, சிறந்த பாகததைப பிறருக்குக கொடுக்க மனமிலலாது தமக்கு வைதது கொண்டு தாழ்ந்த பாகததைத தானமசெயவது

தாமஸதானம்—கலிங்கம கீகடம முதலிய தகாத தேசததில, ராதரி முதலிய அகாலங்களில, பந்தியைக்கெடுப்பவன முட்டாள திருடன சூதாடி துரோபாடகன முதலிய அபாதரங்களுக்குப பாதமகழுவிவிடுதல முதலிய மரியாதையினறியும, உபசாரவாதததைகளினறியும, சாஸதரங்களில நம்பிக்கையினறிப பரலோக விஷயததில ஸந்தேஹததோடும, வாங்கிக்கொளபவனைக காட்டிலும தமமை உயாந்தவராக கருதிக்கொண்டும செயயும தானம

[மறைநிலை மேன்மையும்] வேதங்களில விதிக்கபபட்ட யாகம தவம தானம ஆகிய காமங்கள ஓம், தத், ஸத் எனனும மூனறு சபதங்களை உசசரிதது பின அநுஷ்டிக்கபபடவேண்டும

‘ஓம்’ என்ற பதத்தின் ஸம்பந்தம்— வேதததை ஆரம்பிக்கும போது ஓங்காரததை அநுஸந்திக்கவேண்டும ஸவாகமம முதலிய பலனையாவது மோக்ஷததையாவது கருதிச செயயப்படுகின்ற ஸகல காமங்களின தொடக்கததிலும ஓங்காரததை அநுஸந்திக்கவேண்டும இங்ஙனம வேதமும அதில விதிக்கபபடும காமங்களும ஓங்காரததின ஸம்பந்தததைப பெறற படியால அததகைய வேதததை உசசரிபபவாகளும அக்காமங்களை அநுஷ்டிபபவாகளுமான தரைவாணிகா (பராஹ்மணா க்ஷதரியா வைசியா) களும ஓங்காரததின ஸம்பந்தததைப பெறுகின்றனர

தத் எனும் பதத்தின் ஸம்பந்தம்— தத எனனும பதம பரப்ரஹ்மதததைக கூறும வேறு பலனை விரும்பாது மோக்ஷததையே விரும்புகின்ற அதிகாரிகள வேதாதயயநம யாகம தவம தானம ஆகிய இவறறைச செய்கின்றனர ‘தத’ எனும சொலலுக்குப பொருளான பரப்ரஹ்மதததை அடைவதறகு அக்காமங்கள ஸாதனமாயிருபபதுபறறி அக்காமங்களும ‘தத’ எனும பதததால கூறபபடுவனவாகும மூனறு வருணததாரும அததகைய காமங்களை அநுஷ்டிபபதுபறறி அவாகளும ‘தத’ சபதததின ஸம்பந்தமுடையாகின்றனர

'ஸத்' எனும் பதத்தின் ஸம்பந்தம்— உலகவழகிலும வேத வழகிலும ஸத எனும பதம, 'இருகிற' தெனற பொருளையும 'மங்கள மான' (சிறந்த) எனற பொருளையும தரும மூவருணதாரும வேதம யாகம மூதலியவறறில ஈடுபடடுச சிறந்திருபபதுபறறி அவாகளுககும அததகைய காமங்களுககும 'ஸத' எனனும பததின ஸமபந்தம வருகிறது

இவவமசங்களைப பதினேழாவது அதயாயததில கணணன அருஜுந னுககு உபதேசிததான—எனறவாறு

'பொருந்தநிலையின' — நகாம விரிந்தது செயயுளவிகாரம 18

கூஶாஷ்டூசாவஸுரம் கூப்ஷ்ணம் ஶாஷ்ட்ரியம் முணதீ வ்யுகூ ।
ஶகூணம் ஶாஷ்டுவிஜவஸ்ய தியா ஸவ்தஉஶொஷிதழ் ॥

18-வது அத்யாயத்தின் ஸாரம் கூறப்படுகின்றது—

344 சதுவ வீடுடை நறகரு மநதா னுகநதமையுஞ
சதுவ மூளளது தானகுறிக கொளவகை செயததுவுஞ்
சதுவ நறகிரி சைபபய னுஞசர ணைகதியுஞ
சதுவ மேதரு வானுரைத தான்றனிப பாததனுககே 19

உரை:— சதுவமே தருவான — ஸதுவகுணததை அருள பவனை கணணன, தனிப பாததனுககு — ஓபபறற அருஜுநனுககு, சதுவ வீடு உடை — ஸாதுவிக தயாகததோடு கூடிய, நல கருமம— சிறந்த (சாஸதரீயமான) காமங்களை, தான உகநதமையும் — (ராசவ ரைகிய) தான விருமபிய தனமையும, சதுவமூளளது — ஸாதுவிக மான காமததை, தான குறிககொள வகைசெயததுவும — தான கைககொளவதறகுததகவாறு (காமங்களை மூவகையாகட) பிரித துவும, சதுவ நல கிரிசைப பயனும — ஸாதுவிகமான சிறந்த காமங்களின பலனகிய முகதியும, சரணகதியும் — பரபததியும (ஆகிய இவறறை), உரைததான — உபதேசிததான

[**சத்துவவீடு உகநதமையும்**] காமங்களைச சேதாரன அநுஷடிககுமபோது காதருதவததையும மமதையையும பலனில ஸமபாதத தையும விடடுவிடவேணடும இநத விடுகையின விளககம பினவருமாறு—

கர்த்ருத்வத்தை விடுகை— ஸாவேசுவரன தானே தனககு அடிய னன ஜீவனகளகொணடு, தனககு அடஙகியிறகும இநதரியம சரீரம பராணன

இவற்றுல தன விளையாட்டையே பலுகைக கருதிக காமங்களைச செயகினறு னெனறு அநுஸந்திதலுச செயகையில தன உரிமையை விடடுவிடுதல

மமதையை விடுகை— சேதனன தான பெறவேணடிய பலனுகளுச சாதனமாகச செயயும காமதததை தனனுடையதெனறு கருதாமல ஸாவேசுவரன தன் உகபபுகாகத தானே இககாமதததைச செயவிகினறு னெனறு கருதுகை

பலனில் ஸம்பந்தத்தை விடுகை— காமததால வரும ஸுவாகமம முதலிய பலனைத தான வேணடாமல் பலனில தன ஸம்பந்ததததை ஒழிததல [பலனுகளு நோகாரணம எம்பெருமானது அருளேயாதலின காமததைப பலனுகளு உபாயமாகக கொளளாமையாகிய பலோபாயதவதயாகமும இதனுள அடஙகும]

ஆக இஙனம மூனறுதயாகஙகளோடுகூடிய யாகம தாநம தவமமுதலிய வைதிகமான வாணசிரமதாமஙகளை ஒருபோதும விடகூடாது ஜிகாமங களைப பகவதாராதனமெனக கருதி இறகுமவரை விதிகபபடட காலங களில செயதே தீரவேணடும இவறறைச செயயாது விடடால சரீர வாழுகைகையே தகக முறையில நடைபெறுது எனனில, யாகம முதலிய வைதிகாமங்களைச செயது அவறறில மீதியாயுளள சுததமான அநததை உணடால மனம தெளியபபெறறு எம்பெருமானை இடைவிடாது சிநதித துப பின் முகதினையடையலாம. இஙனனேயனறித தன வயிறறிறவதையே முகியமாகககொணடு சமைதது பகவதாராதனம முதலியன செயயாமல உணவுகொள்பவா பாபததையே உணபவாதலின விபரீதஜ்ஞானம உண டாகிக கெடடழிநதுபோவா

ஸாத்துவிகத்யாகம்— ஸதது வகுணம மேலிடடதனால சாஸதாங களின அாததம தெரிநது நிதயம நைமிததிகம முதலிய வாணசிரம தாமங களைப பகவதாராதனமெனக கருதிக கீழகூறியபடி காதருதவம, மமதை, பலனுடைய ஸம்பந்தம, காமததைப் பலனுகளு உபாயமாகக கொளளுகை ஆகியவறறைவிடடு அநுஷடிததல்

இததகைய ஸாதத்விகதயாகததுடன கீழகூறியவாறு அநுஷடிக கபபடுகிற காமங்களே எம்பெருமானுடைய திருவுளளததிறகு உகபபானவை யாகும

ராஜஸத்யாகம்—காமங்கள படிபபடியாக மோகஷதததை தாவலலன எனறு அறிநதிருநதும, கர்மங்கள அதாமமாகுமென்ற மயகம இலலா திருநதும, அவை தனபபடடுப பொருளைச சம்பாதிததுச செயயவேணடி

யனவாயிருப்பதாலும சரீரதனதைச சிரமபபடுததிகொளளவேணடுமேயென ற அசசததாலும ஜஞாநயோகம எளிதென நினைகது வாணசிரமதாமஙகளை விடுதல இநத தயாகம ரஜோகுணததால வருவதாகும

தாமஸத்யாகம்— தமோகுணததால அஜஞாநம தலையெடுதது கிதயம நைமிததிகம முதலிய பகவதாராதநரூபமான காமஙகளை ஸமஸார பநதனைதத தருவனவாக மயஙகி அகாமஙகளோயே விடுவது

இநத இரணடு தயாகஙகளும சாஸதரங்களுககு முரணபடடனவாம

[சத்துவழள்ளது . செய்ததுவும்]

கர்மம் குணஙகளின வகைபறறி மூவகைபபடும—

ஸாத்துவிககர்மம்—வாணசிரமஙகளுககுத தககவாறும, கீழகூறிய காதருதவம முதலியவறறை விடடும, டமபதறகாகவலலாமலும, பலனில் பறறு இலலாமலும, கடமையெனறு செயயபபடும காமம

ராஜஸகர்மம்—பலனை விரும்பி, அதிக சிரமததோடு செயயவேண டிய இகாமம எனறலேயே செயயபபடுகிறதெனற அஹஙகாரததோடு செயயபபடும

தாமஸகர்மம்—காமஙகளைச செயயுமபோது நடுவில நிகழும துனபதனதையும, பணசசெலவையும, தனககும பிறருககும உணடாகும ஹிம ஸையையும, காமதனதைச செயதமுடிககத தனககு வலலமை உளதாவெனப தையும யுகதிகளைககொணடும சாஸதரஙகளாலும ஆராயநதுபாாகாமலும, ஸாவேசுவரனே செயபவன எனறு நினையாமலும செயயபபடும காமம.

ஆதலின மோகூததை விரும்புமவரை ரஜோகுணதையும தமோ குணதனதையும விட்டுவிடடு ஸதத்துவகுணமே கைககொளளததகது எனறு கூறபபடடதாகினறது

[சத்துவநற் பயனும்] இவவாறு ஸாதத்துவிகதயாகததுடன வாணசி சிரமதாமஙகளை அநுஷடிககுமபோது நடுவில வருகிற இநதான முதலிய சப தஙகளால இநதான முதலிய தேவதைகளைப பூஜிதததாகாது, இநதான முத லிய தேவதைகளுககும அநதாயாமியாயப பிரகாசிககும எமபெருமானையே பூஜிதததாகும இபபடி எமபெருமான ஆராதிதததால அவனுடைய அநு கரஹம ஏறபடுகின்றது அதனால எமபெருமான அடைய வழி உணடா கினறது ஒவவொருபொழுதும சாஸதரஙகளினபடி அநுஷடிககபபடும காம யோகததால மனமதெளிநது ஆதமதத்துவதனதைபபறறிய தெளிவான அறிவு பெறறவன உலகவிஷயஙகளிலிருநது மனதனைத திருபபி யோகதநிறகுத

தகபடி நிறுததிகொளளவேணடும, பின இநதரியஙகளை ஜயிததவனையும கலஙகசசெய்யும உலகவிஷயஙகளினினறு ஒதஙகிவிடவேணடும அபபடிச செயவதால அவறறில ஆசையும, அவை கிடைகாத தடைபடுவதால வரும பகைமையும தாமே ஒழியும பின தயாரமசெயவதறகு விரோதமிலலாத ஏகாநதமான இடதில இருகவேணடும அதிகமாக உணணுமலும பட்டினி கிடகாமலும மிதமான உணவை உணணவேணடும நிலையான ஆஸநததில அமரவேணடும பரணவம முதலிய மநதரஙகளைததவிர மறறவறறை அநுஸநதிகாகூடாது எமபெருமானுடைய திருமேனியையே உளளதுக கொளளவேணடும். சரீரம கழியுமவரை தயானதிலேயே எபபொழுதும ஈடுபடவேணடும தயாரமசெயயபபடும வஸதுவைததவிர மறறைபபொருள களிலுளள தோஷஙகளை ஆராயநது அவறறில ஆசையை வேரோடறுக வேணடும அசேதநததில சேதநமென்ற எணணமாகிய அஹஙகாரதையும, அது வளாவதறகுக காரணமான பழையவாஸனையையும, அவறறால ஏறபடும கொழுபபு காமம கோபம இவறறையும விடவேணடும தனனுடையதலலாத பொருளில தனனது எனற எணணமாகிய மமகாரதையும விடவேண டும இவவாறு இருநது ஆதமாநுபவதையே மஹாஸுகமாகக்கொணடு தயாரயோகதிலேயே மூழகிகிடபபவன, ஸமஸாரபநதமறறுப பரிசுதத மான ஆதமஸவரூபதைதக காணபபெறுவான இபபடி ஜ்ஞாநஸவரூபனுயப பகவானது அடிமையையே ஸவபாவமாகக்கொணட ஜீவாதமாவை ஸாக்ஷாத கரிகபபெறறவன, பகவானைததவிரத தருமபுமுதல பரஹமாவரையி லுளள ஸகலவஸதுகளையும திருணமாக கினைதது புறகணிதது அவனை யே இடைவிடாது அநுபவிததலாகிய பரபகதியைப பெறுவான. இநதப பரபகதியாகிய பகதியோகததால ஸாவேசுவரனை ஸாக்ஷாதகரிக வேணடுமெனறு போவா உணடாக, அதனல் அவன இவனமீது அருள புரிநது அகாலதில பரிபூரணஸாக்ஷாதகாரதைதக கொடுபபான இநத ஸாக்ஷாதகாரம பரஜ்ஞாநமெனனபபடும இநதப பரஜ்ஞாநம வநததும 'பெரு விடாயபபடடவன அமருதமயமான தடாகதைதக கணடாற' போல இவ னுககு ஸாவேசுவரனை இடைவிடாது முழுதும அநுபவிததாலலது உயிர தரிகாமாடடாத நிலைமை வநது எமபெருமானைக கதறிகாதறியழைபபான இநத நிலைமையே பரமபகதியெனபபடும இநத நிலைமையிலுளள இவனு டைய ஆரதநியைக கணட ஸாவேசுவரன மிக விரைநது மோக்ஷாநுபவதைத அருளவான இதுவே ஸாதனவிகதயாகததோடு செயயும காமயோகம பலன காமுகும முறையாகும

ாணுகதியும்] சரமசுலோகதில சரணுகதி விதிகபபட்டிருக யச சரமசுலோகசசுருககு—உரையில் தெளிவாயக காணக

இவவிஷயங்களைப பதினெடடாவது அதயாயததில கணணன அர்ஜுனனுககு உபதேசிததான—எனறவாறு 19

ஸ்ரீமதே கூத-ர்யதாவை-ச்ரீ: ஸதே-தாவோதெய-தாஸ-ஹ்ருதே ।
ஸகஶ-ருவாசிணாஶ்ரு ஸாஸ்த்ரு-ஸாராயம்-ருு உவ்ருதெ ॥

பலன் கூறப்படுகின்றது—

345 வனபற றறுககு மருநதெனறு மாயவன் ரூனுரைதத
வினபக கடலமு தாமென நின்றவிக கீதைதனை
யன்பாக குரைபபவா கேடபவ ராதரித தோதுமவா
துனபக கடவுட டுளங்குகை நீங்கித துலங்குவரே 20

உரை — வன் பறறு – திடமான ஸமஸாரபநதத்தை, அறுக கும – ஒழிகககூடிய, மருநது என்று – மருநது எனறு, மாயவன் தான உரைதத – அதிசயசசெயகையுடைய கணணன தானே அருளிசசெயததும, இனபகடல – (மஹாபாரதமாகிய) ஆநத ஸமுதரதனை, அமுது ஆம என நினற– அமருதமாகும எனனுமபடி நிலைபெறறதுமான, இக கீதைதனை – இநதக கீதையை, அன்பாககு உரைபபவா – (தமமை) அனபுடன அடைநதவாககு உபதேசிபப வாகளான ஆசாரயாகளும, கேடபவா – (ஆசாரயாகளிடம) கேடப வாகளும, ஆதரித்து ஓதுமவா – ஆதரமவைதது அதயயநமசெயப வாகளும, துன்பக கடலுள – (ஸமஸாரமாகிய) துகக ஸமுதரதகதிற் குள, துளங்குகை நீங்கி–உழலுகை நீஙகி, துலஙகுவா– பரகாசிபபா.

ஸமஸாரததில உழலும சேதநாகளை அநத ஸமஸாரபநததிலிருநது விடுவிககும மருநதாகுமெனறு எமபெருமான தானே உரைககும பெருமைவாயநதது இககீதை ஸகல தாமஸ-ஸூக்ஷமஙகளும தனனுள அடஙகபபெறறுப படிபபவாகளுககுப பரமாரதததை விளைவிககும மஹாபாரதம ஒரு கடலாகும இககீதை அககடலுள எழுநத ஓர் அமுதமபோனறதாகும இதனுணைப பெருமைவாயநத இநதக கீதையைத தமமை வநதடைநத சீடாககு உபதேசிககும ஆசாரயாகளும, ஆசாரயாகளிடமிருநது கேடடுத தெரிநதுகொளளும மாணவாகளும, மிகுநத பகதி சிரததையுடனே இதை அதயயநம செயயும அனைவரும ஸமஸார ஸமுதரதனினறு நீஙகி பரகாசிபபா—எனறவாறு 20

ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டப்படுகின்றது—

346 தீதறற நற்குணப் பாறகடற ருமரைச செம்மலாமேன்
மாதுறற மாாபன் மருவவின கீதையின் வணபொருளாக
கோதற்ற நானமறை மௌலியி ஞசிரி யன்குறிததான்
காதற றுணிவுடை யாாகற்கும் வணணங் கருதது்டனே.

உரை:— தீது அறற — குறறம அறற, நல குண — சிறநத குணதத்தையுடைய (வளரம), பாறகடல — திருபபாறகடலில (உண டான), செம் தாமரைமலாமேல—சிவநத தாமரைபபூவினமேல (வீற றிருகக்கினறவளரமான), மாது உறற — பெரியபிராடடி எழுநதருளி யுளள, மாாபன் — திருமாாபையுடைய கணணன, மருவ — ஏறறுக கொளளரமபடி, இன் கீதையின் — இனிய பகவதகீதையின, வண் பொருள — அழகிய தாதபர்யதத்தை, காதல் துணிவு உடையாா — பகதியையும மஹாவிசுவாஸமாகிய அஙகதத்தை (முகியமாகவுடைய பரபதத்தினை) யும அநுஷடிதத்தவாகள, கருத்துடன்— சிரதத்தையுட்ன, கறகுமவண்ணம் — கற்று அறியுமபடி, கோது அறற — எவவகைக் குற்றமும் அறற, நாலமறைமௌலியின் ஆசிரியன் — நானகுவேதாந் தங்களின் ஆசார்யனை வேதாநதாசாாயன, குறிததான் — கூறினன

ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவுள்ளம உகக்குமபடி ஸ்ரீ பகவத கீதையின் தாதபாயத்தைப பகதா பாபந்நா அனைவரும சிரதத்தையோடு கற்றுணரும்மாறு இபபிரபந்தத்தில வேதாநதாசாாயனகிய யான வெளியிட டேன—என்றவாறு 21

வனகாஞதாதருஞஞாலவெஞகாரதிஙளதஞசோவையாசு ।
தவையாநதிஙம ஸாஸ்ரதிகி கீதாயாலம்ருஹம் ॥

கீதார்த்தசங்கிரகம் — உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே நிகமாநதமஹாதெசிகாய நம:

ஸ்ரீஃ

சோமாதூபபுல திருவேஙகடமுடையான திருவடிகளே சரணம

மும்மணிக்கோவை - உரை

தனியன

ஸாசாநஜஜயாவாதூ ... . ஜெஸிகழி ॥

சிரொனறு. . . .. வாழவு

[விஷயச்சுருக்கம்]

அகவல, வெணபா, கடடளைகககலித்துறை என்ற மூவகைப பாகக ளால இபபிரபநதம அமைகக்பபடட மூவகைமணிகளால் அமைநத ஹாரம் போலிருததலின இதறகு 'மும்மணிககோவை' எனப பெயர் வநதது.

இபபிரபநததில முதலில பிராடடியின பெருமையையும, ஸ்ரீசப் பதனின ஆறு பொருளகளையும பேசி, தெய்வநாயகனுடைய திருககல்யாண குணஙகளைப புகழநது, எலலாப பொருளாயும எல்லாப் பநதுவாயுமிருப்ப வன அவனே எனறு காரணததுடன் கூறி, அவனடிகளை உபாயமாகக் கொணடவா அவனுககுச சமமாகினறானென்று வெளியிடுகிறார் நம தேசிகன.

இதில் தெயவநாயகன்மீது ஸவாமிகளுள்ள அளவிலாக்காதலால ஆழ வாகளைப்போலத தாமும அவனை நாயகனாகவும, தமமை நாயகியாகவும் கொணடு தோழி, செவிலி ஆகிய இவர்கள் பேச்சாய்ப பாடிய சில பாசுரஙக கள நம மனததைக் கவாகினறன

ஸ்ரீதேசிகன் தெய்வநாயகனைச் சரணமடையத் தீரவுள்ளங் கொண்டு முதலில் செங்கமலவல்லித்தாயாரிடம் செய்யும் புருஷகார ப்ரபத்தியை முதற்பாசுரத்தால் வெளியிடுகிறார்—

திலமணடிலவாசிரியபபா

347 அருடரு மடியாபான் மெயயை வைதது த
தெருடர நினற தெயவ நாயகநின்
னருளெனுரு சீரோ ரரிவை யானதென
விருளசெக வெமகதோ ரினமெனி விளகதாய
மணிவரை யனன நின்றிரு வுருவி
லணியம ராகத தலஙகலா யிலஙகி
நின்படிக கெலலாந தனபடி யேறக
வன்புட னின்றே டவதரித தருளி
வேணடுரை கேடடு மீணடவை கேட்பித
தீணடிய வினகண மாணடிட முயன்று
தனனடி சோநத தமருனை யணுக
நின்னுடன் சோநது நிறகுநின் றிருவே. 1

உரை – அருள தரும் அடியாபால–(உனனல) அருளபுரியப படட பாகவதாகளமீது, மெயயை வைதது–மெயயாக ஒழுகுநதன மையை இடடு, தெருள தர நினற – ஜஞாநததை அருள முறபடடு நினற, தெயவநாயக – தெயவநாயகனே!, எமகது இருள செக – எமகது (அஜஞாநமாகிய) இருள ஒழியுமபடி, ஓர இன ஒளி விளக காய – ஒபபறற இனிய பரகாசதையுடைய தீபமபோனறவளாய, மணிவரை அனன–இநதரநீலபாவதம போனற, நின் திரு உருவில–உன அழகிய திருமேனியில, அணி அமர ஆகதது – திருவாபரணஙகள அமாநதுநிறகினற திருமாபில, அலஙகலாய இலங்கி–மாலையாக பரகாசிததுககொணடு, நின படிகது எலலாம் – உன பரகாரஙகளநத கெலலாம, தன படி ஏற்க–தன பரகாரஙகள ஒததிருககுமாறு, அன் புடன – (உனனைப பிரியமாடடாத) அனபுடன, நின்றேடு அவதரித தருளி – உனனோடு (தானும) அவதரிததருளி, வேணடுரை கேட்டு – (ஆசரிதாகள) பராதததிககும உரைகளை (த தான முநதுற)க கேடடு, மீணடு அவை கேட்பிதது – மறுபடியும அவவுரைகளை (நீ) கேடகு மாறுசெயது, ணடிய வினைகள – திரணட காமஙகள, மாணடிட முயன்று–ஒழிநது போக(சசெயய)முயனறு, தன் அடி சோநத தமா–தன திருவடிகளை அடைநத பாகவதர்கள, உனை அணுக – உனனை அடையுமபடி, நின் அருள எனும் சீர–உன கருணையெனும குணமே,

ஓர அரிவையானது என – ஒப்பற்ற பெண்வடிவுகொண்டது என்னுமபடி, நின திரு – உனகுமை பெருமையைததருபவளான பிராடடி, நின்னுடன் சோந்துநிறகும் – உன்னோடு சேர்ந்துநிற்பாள்.

அடியவாகளாகிய எங்களுகு அருளபுரிவதில மெயயனைய ஒழுகுவதால 'அடியவாகளுமெயயன' எனப பெயாபெறற எங்களுகு ஜனாகக் கணணை அருளகினற தெயவநாயகனே! திருவாபாணாகள அனைதது தாம கிறமபெறுவதறகாக இரதனாகிலபர்வதமபோனற உன திருமேனியின் ஒரு பாகமாகிய திருமாாபில வந்து அமாந்து ஒளிபெறுகினறன இதனைப திருமாாபில ஒரு திருமாலபோல பிராடடி கூணமும பிரியாது வாழகின்ருள ந இவவுலகில அவதரிகுமபோது அவளும உன ஸவரூபம ரூபம முதலியவறறுகுத தக ஸவரூபம ரூபம முதலியவறறுடன அவதரிதருள்கினருள; தான ஓர இனிய ரதனதீபமாய்நினறு எங்கள அஜஞானதனைப் போகுகினருள, அடியாாகளின வேணடுகோளுகுச செவிசாயதது உன்னிடம விணணபபமசெயது அவாகளின காமஙகளை ஒழிகினருள், தன திருவடிகளை அடைந்தவாகளை உன திருவடிகளை அடையச்செயது உன கருணையே வடிவுகொணடதனனலாமபடி நினறு காகினருள இஙனம் உனகுமை பெருமையைத தருகினற பெரியபிராடடி உனனோடு கூணமும் பிரியாது நிறகினருள—எனறவாறு.

"வேணடுரை நினனுடன சோந்து" எனனும தொடராால ஸ்ரீசபதததின அாததம கூறபபட்டது விளகைம 304-வது பாசுரவுரைக குறிபபிற காணக 1

தம்முடைய இந்த ஸங்கல்பத்தை தெய்வநாயகனுக்குப் பரமபோக்ய மென்னப்படுகின்றது—

சேரிசைவெணபா

348 திருமா லடியவாகு மெய்யனுர் செய்ய
திருமா மகளென்றுஞ் சேருந—திருமாாபி
லின்மணிக் கோவையுட னேற்கின்ரு ரென்றனிம்
மும்மணிக கோவை மொழி. 2

உரை:— திரு மால் – பிராடடியிடம மயகுகதனைதயுடைய வருமை, அடியவாக்கு மெய்யனுா – பாகவதர்களுக்கு மெயயராயநடப் பவருமான தெயவநாயகனுர், செய்ய திருமாமகள்—சிவந்தநிறமுடைய

பெரியபிராட்டி, எனறும சேரும் திருமாபில—எபபொழுதும வாஸம செயயும (தம) திருமாபில, இன மணிக்கோவையுடன் — இணிய (கௌஸதுபம முதலிய) ரதனஹாரததுடன, என்றன் மொழி இம் முமமணிககோவை — என மொழியாகிய இநத முமமணிககோவை எனனும நூலையும, ஏறகின்றா — சாததிககொளகினறா

அடியவாகளுமெயயன, பெரியபிராட்டி பிரியாது நிதயவாஸம செயயும தம திருமாபில கௌஸதுபம முதலிய ரதநஙகளாலாகிய ஹாரததை அணிநதிருபபதுபோல இநதப பிரபநததையும மிகக ஆதாரதுடன தன திருமாபில தரிதது கொணடாடுகினறன [ஆகவே, எமபெருமானும அனபுடன ஏறகும இபபிரபநதம பாகவதாகளுககும மிகப போகயமாம]— எனறவாறு 2

ஸ்ரீதேசிகன் நாயகியின் தன்மையை அடைநது தோழியின் வாயால் பேசி அநுபவிக்கிறர்—

கட்டளைகலித்துறை

349

மொழிவா மொழிவன மும்மறை யாகு மயிந்தையிலவந
திழிவா ரிழிகவென் றின்னமு தக்கட லாகினறை
விழிவா ரருண்மெயயா மெல்லடி வேண்டிய மெலலியனமேற
பொழிவா ரனஙகாதம் பூஙகரும் புநதிய பூமழையே 3

உரை:— மொழிவா மொழிவன — பேசுபவா பேசசெலலாம, மும்மறை ஆகும் — மூனறுவேதஙகளின ஸாரமாகினற (பெருமை வாயநத), அயிந்தையில் வநது — திருவயிநதிரபுரததில அவதரிதது, இழிவா —(எமமிடம) ஈடுபடு (தறகு விருமபு) மவா, இழிக என்று— ஈடுபடுக எனறு (நிணைநதது), இன் அமுதக கடலாகி நின்ற — இனிய அமருத ஸமுதரமாகி நினறவரும, விழி வா அருள் — கடாகஷிதது எனறு பொழியபபடுகினற கருணையையுடையவருமான, மெயயா— அடியவாகளுமெயயருடைய, மெல அடி வேண்டிய — மெலலிய [illegible] விருமபிய, மெல்லியல் மேல் — மெனமைததனமை [illegible]லவியினமேல, அனஙகா — மனமதனா, தம் பூம் கரும்பு [illegible]முடைய அழகிய கருமபாகிய வில்லினின்று எழுகினற, [illegible]ஷபமாகிய (அமபின) மழையை, பொழிவா—பெயவா.

ஸ்ரீதேசிகனுககுத தெயவநாயகனமீதுளள அளவிலாக காதல இங ஙனே பெணதனமையைத தநதது இததனமை தாமாக ஏறிடடுககொளவ தனறித தானே பாவசமாய வருவதாகும புருஷோததமனமுனபு சுதநதிர லேசமுமினறிப பரதநதரமாயக கிடககும உலகமுழுதும பெணதனமைய தாகுமனறே ! இஙஙனம ஸ்ரீதேசிகன தலைமகளின தனமையை அடைநதாா இநதத தலைவிககுத தெயவநாயகனதிருமேனியோடு அபபொழுதே கலநத பரிமாற அளவிலாத வேடகை கிளாநதெழுநதது, அது கிடடபபெறுமை யாலே ஆறறுமை விஞசி அவள மிகத தளாநதாள இநநிலையில மனமதனும அவளமீது தன அமபுமாரினையப பொழிநது காதலை வளாவிததான இவ ஙனம தெயவநாயகனை அடையபபெறுது வருநதும தலைவியின நிலைகணட தோழியின பேசசாய எழுநதது இநதப பாசுரம

இது தமிழாகளின அகபபொருளதுறைகளில தோழிகூறறில 'இரஙகல' எனனும துறையாம அதாவது தலைவியின நிலைமைகணடு தோழி இரஙகிககூறுதல எனபதாம

பெணடிா, சிறுவர், கிளி, குயில முதலிய ஸகலஜீவராசிகளும பேசு கினற வாகயஙகளெலலாம ஸகலவேதஸாரம எனனலாமபடி மிகப பெருமை வாயநதது திருவயிநதிரபுரம இதில தெயவநாயகன அனைவரும ஸேவிதது வாழுமபடி வநது அவதரிதது 'எனனை அநுபவிதது உஜ்ஜீவியுஙகள' எனறு தனனைக காடடிககொடுதது ஆகொணடு, அநுபவிபபவாகளுத தெவிட டாத அமுதகடலாயினறு தன கடாகஷதால அனைவாமீதும அருள மாரினையப பொழிகினறான அவனிடம அளவிலாக காதலகொணடு அவனை அணையவிரும்பி அதுபெறுது வருநதிநிறகும தலைவியினமீது மனமதனும தன கருமபுவிலலினினறு பூமாரினையப பெயது இனனும வாட்டுகினறானே, எனசெயவது?— எனறு தோழி இரஙகிககூறியவாறு

ஸ்வாபதேசபபொருளில—தெயவநாயகனை அடைநது அநுபவிகக பேராவலகொணட இபபெரியோருககு பாகருதிஸமபநதம உடனே அஙஙன செயயாது தடை செயகினறதே எனறு பாகவதா இரஙகிக கூறியதாயக கொளளலாம 3

இங்ஙனம் தன்னை அநுபவிக்கப் பாரித்துநிற்கும் ஸ்ரீதேசிக னுக்குத் தெய்வநாயகன் தன் ஸ்வரூபம் நிரூபம் குணம் விபூதி ஆகியவற் றைக் காட்டிக்கொடுக்க அவனை அநுபவித்தபடியை இரண்டு பாசுரங் களால் பேசுகின்றார்—

நிலமணடிலவாசிரியபபா

மழையி லெழுந்த மொககுளபோல வைய
மழியவொன் றழியா வடியவா மெயய
வருமறை யினபொரு ளாய்ந்ததெடுக குங்காற
றிருவுட னமாநத தெயவ நாயக
நின்றிருத் தனககு நீதிரு வாகி
யிந்துதன் னிலவுட னிலங்குதன் மையினை
நந்துத லில்லா நலவிளக காகி
யநதமி லமுத வாழியாய நிறறி
பாறகட றன்னிற பன்மணி யன்ன
சீாககணளு சோநத சீலமெல லெயிலெ
யடியவா பிழைக ணின்கருத தடையா
தடையவாண் டருளு மரசனை நீயே
யுயாநதநீ யுன்னை யெம்முடன் கலநதனை
யயிநதைதமா நகரி லமாநதனை யெமககாயச
சிததிர மணியெனத திகழுமன் னுருவி
லததிர மணியென வனைததுநீ யணுகி
விண்ணு ளமாநத வியனுரு வதனு
லெணணிய வீரிரண் டருக்களு மடைதி
பன்னிரு நாமம் பலபல வுருவா
யின்னுரு வெங்கு மெயதிநீ நிறறி
மீனே டாமை கேழலகோ ளரியாய
வாளா குறளாய மழுபபடை முனியாயப
பினனு மிராம ரிருவராயப் பாரிற
றுன்னிய பரநதீா துவரைமன் னனுமாயக
கலிதவிாத தருளுங் கற்கியாய மறறு
நலிவதற் கெணணும் வல்வினை மாறற
நானு வுருவங் கொணடுநெல லடியோா
வானு ரின்ப மிஙகுற வருதி
யோருயி ருலகுக் கென்னுநீ திருவொ
டேருயி ரெல்லா மேநதியின் புறுதி
யாவரு மறியா தெங்குநீ கரந்து
மேவுருச் சூழ்ந்து வியப்பினன் மிகுதி

கொண்டிட வெம்மை யடைக்கல மூலகிற்
கணடிலங் கதியுனை யன்றிமற றேறன்றும்
பலவகை நினற நின்படி யனேததினுந
தோலவகை காட்டுந துணிநதுதூ மறையே 4

உரை — மழையில எழுந்த மொகுளபோல — மழைநீரி னினறு உணடாகினற நீாகுமிழிபோல, வையம் அழிய — உலகம அழிய (அபபோதும), ஒன்று அழியா — ஒனறும (சிறிதும) அழி யபபெறுத, அடியவாமெயய — அடியவாகுமெயயனே!, அரு மறை யின் பொருள — அருமையான வேதஙகளின ஸாரததை, ஆய்ந்து எடுகுஙகால — ஆராயநது சீாதூகுமபோது, திருவுடன் அமாநத — பிராடடியுடன (பிரியாது) நிறகினற, தெயவநாயக — தெயவ நாயகனே!, நின் திருத்தனகும — உனகுப பெருமையைததரு கினற பிராடடிகும, நீ திருவாகி — நீ பெருமையைததருபவனாகி, இநது — சநதிரன, தன நிலவுடன் — தன நிலவுடன, இலஙகு தனமையினை — பிரகாசிபபதுபோனற தனமையுடையனாயினை; நந்துதல் இலலா நல விளகாகி — அவிதல இலலாத சிறநத தீபமாய, அநதம் இல — எலலையிலலாத, அமுத ஆழியாய நிறறி — அமருத ஸமுதரமாய நிறகினறாய, பாறகடல்தனனில — திருபபாறகடலில, பல் மணி அன்ன — பலவகை ரதனஙகள (விளஙகுவது) போல, சீாக கணம் சோநத — திருககலயாணகுணஙகளின கூடடம சோநத, சீலம் — ஸௌசீலய (மெனனும முகிய குண) தநிறகு, எலலை இலை — எலலையிலலாதுநினறாய; அடியவா பிழைகள — பாகவதா களின அபாாதஙகள, நின கருதது அடையாது — உன திருவுளத தில இடமபெறுதிருகக, அடைய — அனைதனையும, ஆண்டருளும் — காததருளுகினற, அரசனும் நீயே—மஹாராஜனும நீயே, உயாநத நீ— உயாநதுநிறகும நீ, உன்னை எம்முடன் கலநதனை — உனனை எம முடன (ஒரு நீராகக) கலநதுபரிமாறினை; எமகாய் — எஙகளுககு அருளபுரிவதறகாக, அயிநதைமாநகரில — திருவயிநதிரமஹாபுரத தில, அமாநதனை — நிதயவாஸமசெயதனை; சிததிர மணி என — விசிதரமான நீலரதனம எனனலாமபடி, திகழும் மன் உருவில — பிரகாசிகுமம நிதயமான (உன) திருமேனியில, அததிரம் அணி என — அஸதரம திருவாபரணம என்னுமபடியான, அனைத்தும் —

ஸகலதத்துவங்களையும, நீ அணுகி–நீ கிட்டி (த தாங்கி), விண்ணுள அமாந்த – ஸ்ரீவைகுண்டத்தில எழுந்தருளியுள்ள, வியன உருவதனில – விலக்ஷணமான பரவாஸுதேவரூபத்திலிருந்து, எண்ணிய–(பக்தர்களால) தயானிக்கப்படுகின்ற, சாரணடு உருக்களும்–நான்கு வ்யூஹரூபங்களையும, அடைத்தி – அடைந்துநிற்கின்றாய; பன்னிரு நாமம் – பன்னிரண்டு திருநாமங்களையும, பலபல உருவாய – பற்பல திருமேனிகளையும உடையவனாய, இன உரு எங்கும் – போக்யமான (பாகவதர்களின) சரீரத்தின எல்லாப பாகங்களிலும, நீ எய்தி நிறைந்–நீ அடைந்து நிறைகின்றாய; மீன்தொடு ஆமை – மத்ஸ்யமும கூர்மமும, கேழல–வராஹமும, கோளரியாய–நரஸிங்கமுமாகி, வான ஆர்–(பின தரிவிக்ரமனாகி) வானத்தை அளாவிய, குறளாய–வாமனனாய, மழுப படை முனியாய – கோடரியென்னும ஆயுதத்தையுடைய பரசுராமனாய, பின்னும் இராமா இருவராய–பின்னும சக்ரவர்த்தித்திருமகனுமபலராமனுமாகிய இருவராய, பாரில–பூமியில, துன்னிய–பொருந்திய, பரம் தீர – பாரத்தைப போக்குகின்ற, துவரை மன்னனுமாய்–துவாரகைக்கு நாதனான கண்ணனுமாய, கலி தவிர்த்தருளும் – கலியின கோலாஹலத்தைப போக்கியருள்கின்ற, கறகியாய-கல்கியுமாகி, மற்றும் – மேலும, நலிவதற்கு எண்ணும – துன்புறுத்துவதற்கு முற்பட்ட, வல் வினை மாற்ற – வலிய காமங்களைப போக்க, நான்கு உருவம் கொண்டு – பலவேறு திருமேனிகளாக கொண்டு, நல அடியோர்–ஸாதுக்களான (உன) அடியார்களை, வான் ஆர் இன்பம்–ஸ்ரீவைகுண்டத்தில (அடையக்கடவ) பரிபூர்ண ஆநந்தத்தை, இங்கு உற – இங்கு அடையும்படி (செய்ய), வருதி – முற்படுகின்றாய; உலகுக்கு–ப்ரபன்னஸமூஹத்திற்கும, ஓர் உயிர் என்னும் நீ – ஒரே ஆத்மா என்னப்படுகின்ற நீ, திருவோடு – ஸ்ரீதேவியோடு, ஏர் உயிர் எல்லாம் ஏந்தி – ஒத்துநிற்கும ஜீவாத்மாக்களை எல்லாம தாங்கி, இன்புறுதி – ஆநந்தமடைகின்றாய; யாவரும் அறியாது – ஒருவரும அறியாதபடி, நீ எங்கும் கரந்து – நீ எங்கும ஒளிந்திருந்து, மேவு உருச் சூழ்ந்து – பொருந்துகின்ற சரீரங்களைச சூழ்ந்து, வியப்பினல் மிகுதி – ஆச்சர்யத்தால மிகும்படிநின்றாய; எம்மை அடைக்கலம் கொண்டிட – எம்மை ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவாக ஏற்றுக்கொள்ள, உலகில் உ (ன்) ன அனறி – உலகில உன்னைத்தவிர, மற்றொன்று கதியும் கண்டிலம் – வேறொரு கதியையும (யாம)

காணவிலலை; பல வகை நின்ற — பல வகையாய நிலைபெறறுநினற, நின் படி அனைததினும் — உன பரகாரஙகள அனைதது மிலும, தொல் வனக — அநாதியான பரகாரததை, தூ மறையே — பரிசுததமான வேதமே, துணிநது காட்டும் — துணிநது விளகககுறபடுமெ.

அடியவாகளுமெயயனே! மழைபெயயுமபோது தோனறி கூனைத திலேயே அழிகினற நீரகளுமிழிபோல நிலையறற பரபஞசம முழுதும பரளய காலததில அழிநதபோதினும உன ஸவரூபம ரூபம குணம முதலியவறறில சிறிதும மாறுபாடினறி நீ பரகாசிகினறாய, ஸகல வேதாநதஙகளையும ஆயநதுபாரததால ஸரியபேதியான நீயே பரதததுவமெனறு நிசசயம செய யுமபடி நிறகினறாய, உனகுப பெருமையைத தருகினற பிராட்டிகளும நீ பெருமையைத தரது, சுதநதிர நிலவுடன பிரியாதுநிறபதுபோல நீயும அவளுடன கூடிநினறு பரகாசிகினறாய, ஒருகாலும அவியாத ரதநதீபமாய நினறு உலகிறகு அறிவுசசெலவதனதையளிதது, ஆசரிதாகள அநுபவிகக தெவிடடாத அமருதஸமுதரமாய நிறகினறாய, கடலுள பலவகையான சிறநத ரதனஙகள விளஙகுவதுபோல உனனிடம திருககலயாணகுணஙகள அனைதது மிடமபெறறுநிறக, அவறறுள நீசாகளுடனும கலநதுபரிமாறுத லாகிய ஸௌஶீலயமெனனும குணம எலலையறறு நிறகபபெறுகினறாய, குடி களின பிழையைப பொறுதது காகினற மஹாராஜனபோல அடியவா களின அபராதஙகளைத திருவுளளதது, கொளளாது கருணையால கூமிதது அவாகளைக காதது ரகினறாய, ஸாவபரகாரஙகளாலும உயாநதுநிறகும நீ மிகத தாழநதுநிறகும எமபோனற நீசாகளுடன ஒருநீராக கலநதுநிறக ஒருபபடடு எஙகளுககு அருளபுரிவதறகாகத திருவயிநதிரபுரதது ல் ஆசசை வடிவஙகொணடு நிதயவாஸம செயகினறனை, விசிதரமான நீலரதனமபோல பரகாசிகும உன திருமேனியில் ஸகலதத துவஙகளையும திருவாபரணஙகளாக வும திருவாயுதஙகளாகவும தாஙகிப பரவாஸுதேவராக ஸ்ரீவைகுணடதில நிறகினறாய, பின, பகதாகள தயானிகக எளிதாயிருககுமாறு வாஸுதேவ ஸஙகாஷணன பரதயுமநன அநிருததன எனற நானகு வயூஹவடிவஙகளையும கொளவதுடன அவறறிலிருநது உணடாகிய கேசவன முதலிய பனனிரணடு வடிவஙகளுடன பாகவதாகளுடைய சரீரததின பாகஙகளில புணடரூபமாய நிறகினறாய, பின ஸமஸாரிகளின காமஙகளைபபோகக்க காகக நினறது மதஸயம கூமம முதலிய பதது விபவாவதாரஙகளையும எடுதது கொணடு நினறு, பாகவதாகள உன திருமேனியைககணடு ஸ்ரீவைகுணடதில அநு பவிககும பரமாநநதததை இகாமபூமியிலேயே அநுபவிகக்செயகினறாய, பரபஞசததிறகெலலாம ஒரே ஆதமாவாயப பிராடடியோடு நிறகும நீ

சேதநாசேதநங்களெலலாம தன திருமேனியின ஏகதேசததிலே ஒடடிக கிடகுமபடி அவறறைதத தாஙகி விராடஸவரூபஙய நினறு மகிழகினறுய, ஒருவரும அறியாதபடி 'கறநத பாலுள நெய' போல ஸகல வஸதுகளிலும அநதாயாமிவடிவங்கொணடு தஙகி, அதையறிநதவா அனைவரும அதிசயிககு மாறு நிறகினறுய, இததகைய பெருமைமிகக உனனையன்றி எமமைக காகக வேறு கதி காணகிலோம உன ஸவரூபம ரூபம குணம விபூதி ஆகியவறறைப பேச அபெளருஷேயமாய அநாதியாய நிறகும வேதம ஒனறே துணிநது முற படுமேயனறி மறறவரால முடியுமோ? (முடியாது)— எனறவாறு

இபபாசுரததில ஸவரூபநிரூபகதாமஙகள ஐநதும கூறபபடடன அவை பினவருமாறு — 'நநதுதலிலலா' எனனுமதால ஸதயதவமும, 'நல' எனனுமதால அமலதவமும, 'விளககு' எனறதால ஜஞாநதவமும, 'அநதமில' எனறதால அநநததவமும, 'அழுதவாழி' எனறதால ஆநநததவ மும ஸூசிபபிககபபடடன ஸவரூபநிரூபகதாமஙகளின விளககம 248-வது பாசுரவுரைகளுறிபபிற காணக

தததுவஙகள அஸதரஙகளாகவும அணிகளாகவும நிறகும முறையை 80-வது பாசுரவுரையிற காணக

இபபாசுரததில தவயததின முறபகுதியின பொருளும குறிகபப படுகினறது— 'நின திருததனககு' எனறதால 'ஸ்ரீமத' சபதததின ஆததமும, 'சோககணஞ சோநத ' எனறதால 'நாராயண' சபதத தின ஆததமும, 'மனனுருவில' எனறதால திருமேனியை ஸூசிபபிககும வாணசபதததின ஆததமும, 'அடைகககலம' எனறதால 'ஸரண' சபதம, 'பரபத' வினைபபகுதி இவறறின ஆததமும, 'கணடிலஙகதி' எனறதால தனமையொருமைவிகுதியின ஆததமும கூறபபடடன தவயததின ஆததவிளககம துயசசுருககு-உரையிற காணக

[ஸ்ரீதேசிகன பெருமாளகோயிலினறு திருவயிநதிரபுரததிறகு எழுநதருளிய பின பேரருளாளனும ஸவாமிகளாக அஙகு எழுநதருளியதாக வும இதைகககருதியே 'அயிநதைமாநகரிலமாநதனெயமகளாய' எனனப்பட்ட தாகவும பெரியோர பணிபபர] 4

நேரிசைவெணபா

351 தூமறையி னுளளநு துளஙகாத துணிவுதரு
மாமறிவா லாநதடிமை யாகின்றேம்—பூமறையோன
பாரா யணததிற பணியு மயிநதைதநகா
நாரா யணனுககே நாம்

உரை.— பூ மறையோன — காபிகமலததில அவதரிதது வேதபரவசனமசெயயும பரஹமா, பாராயணததில பணியும—வேதங களின அநுஸநதாநததில வணஙகுகினற, அயிநதை நகா நாராயண ணாககே — திருவயிநதிரபுரததில எழுநதருளியுளள ஸ்ரீமநநாரா யணனுககே, தூ மறையின் — பரிசுததமான வேதததின, உளளம— தாதபாயததில, துளஙகாத துணிவு தரும — கலஙகாத நிசசயாததத தைத தருகினற, ஆம அறிவால நாம் ஆர்நது — ஏறற ஜஞாநததால நாம நிறைநது, அடிமை ஆகின்ரும் — தாஸாகளாக ஆகினரும

நாம அபெளருஷேயமான வேதாநதஙகளில மிகப பரிசயமசெயது ஒனரு லும கலகமுடியாத நிசசயஜஞாநததைப பெறரும இதனல எக காலததிலும வேதஙகளை பாவசநம செயயும பாஹமாவினலும அநத வேதங களால போறறபபடுமவனெனக கொணடாடி அடிபணிபபடும தெயவ நாயகனுககு நிதயதாஸராயநிறகும பெருமைபெறரும—எனறவாறு

இஙகு 'நாராயணனாககே நாம அடிமையாகினரும' எனற தொட ரால தவயததில பிறபகுதியிலுளள 'ஸ்ரீமதே நாராயணய' எனற தொட ரின அாததமும, 'தளஙகாத துணிவு' எனறதால 'நமஃ' எனற சபதததின அாததமும கூறபபடடன 5

தலைவியின் நிலைமை கண்டு தோழி இரங்கிப்பேசுகின்றாள்—

352 கடடளைகலிததுறை

ஆகதுங கருணை பொழிவா னயிநதையில வநதமாநத
காகதொணெ டலகணட காதற புனமயில கணபனியா
வோகது முகிழகதும விதிவிதிக கும்வெள்கி வவவுயிாகதும்
பாகதின றவாகதி நாமென்கோ லெனறு பயிலுவமே. 6

உரை — ஆகதும் — யாவாகதும, கருணை பொழிவான — கருணை(யாகிய நீரைப) பொழிவதறகாக, அயிநதையில—திருவயிநதிர புரததில, வநது அமாநத — எழுநதருளி நிதயவாஸமசெயகினற, காக கொணடலக கணட — (தெயவநாயகனெனனும) கரிய மேகத தைத கணட, காதல புனமயில — காதலையுடைய மயில (போனற சாயலையுடைய தலவி), கண பனியா — கணணீாததுளியருமபி, வோகதும — உடலவியாகதும; முகிழகதும — (அசசததால) மயிாக கூசசெறியும, விதிவிதிாகதும — நடுஙகும; வெளகி — வெடகமுறறு,

வேவவுயிாகதும்– வெயயதாகப பெருமூசசுவிடும, பாாககின்றவாக
(இருநிலைமையைப) பாாககினறவாகது, நாம் இது என் என்று பய்
வம் – நாம இது என்ன என்று கூறுவோம்? கோல – அசைந்

கீழே தலைவிகதுத தெயவநாயகன தன ஸவரூபம ரூபம முத
வறறைக காடடிக கொடுகக அவள அவறறை அநுபவிதது மகிழநதி
பின அவன தன வடிவதததைச சடடென மறைதது கொளள, அத
மனம பொறுது மிகவும வருநதினற அவளது மெயவேறுபாடுகள
தோழி இரஙகிப பினவருமாறு கூறுகினறாள—

உயாவு தாழவு கருதாது ஆசரிதரான அனைவாமீதும கருணையா
நீரைப பொழிநது வாழவிபபதறகாகத திருவயிநதிரபுரததில வநது எ
தருளியுளள தெயவநாயகனுகிய காளமேகதததைக கணட மயிலபோனறவ
கிய தலைவி இபபொழுது அநத மேகததைப பிரிநது கணணீாதது ளியரு
உடல வியாகக, அசசததால மயிாகசூசசெறிய, மேனி நடுங்க, வெ
ழுறறு வெயயதாகப பெருமூசசுவிடுகினற இருநிலைமையைப பாாத
கேடபவாகளுகது இது எதனால விளநததெனறு கூறுவோம?—என்றவா

ஸவாபதேசப பொருளில ஸ்ரீதேசிகனுகுப பகவதநுபவததில உ
ஆவதனை மிகுதியையும அது நிடைகைப்பெறுத நிலைமையில படும ப
டையும கணடு பாகவதாகள வியநது கூறியதாயக கொளளலாம

பின்னும் தெய்வநாயகனுடைய குணங்கள் புகழப்படுகின்ற

நிலமணடிலவாசிரியபபா

353 பயின்மதி நீயே பயின்மதி தருதலின்
வெளியு நீயே வெளியுற நிறறலின
ருயு நீயே சாயைதந துகததலின
றநதையு நீயே மூநதிநின் றளிததலி
னுறவு நீயே துறவா தொழிதலி
னுறறது நீயே சிறறினப மினமையி
னுறு நீயே யாறறுக கருடலி
னறமூ நீயே மறநிலை மாயத்தலின்
றுணைவனு நீயே யிணையிலை யாதலின்
றுயயனு நீயே செயயா ளுறைதலின்
காரண நீயே நாரண னுதலின
கற்பக நீயே நற்பதந தருதலி

னிறைவனு நீயே குறையோன் றிலாமையி
னின்பமு நீயே துனபங துடைத்தலின்
யானு நீயே யெனனு ளுறைதலி
னெனது நீயே யுனதன்றி யினமையி
னல்லாய நீயே பொலலாங் கிலாமையின்
வலலாய நீயே வையமுண் டுமிழதலி
னெங்ஙன மாகு மெயயநின் வியபபே
யங்ஙனே யொகக வறிவ தாரணமே 7

உரை:— பயில மதி— (உனனை) அநுபவிகக்வலல ஜனனாகதனை, தருதலின் - அருளியபடியால, பயில — அநுபவிகக்கூடிய, மதி நீயே — சநதிரனுமம நீயே; வெளி உற நிறறலின் — (ஸகலவஸதுக களுமம உனனுல) பரகாசம அடையுமபடி நிறபதால, வெளியும் நீயே— தேஜஸஸுமம நீயே, சாயை தநது — (தன திருவடி) நிழலை சுநது, உகததலின் — மகிழசசியடைவதால, தாயும் நீயே — (பெறற) தாயுமம நீயே; முந்தி நின்று — (ஸருஷடிககு) முனபு (தனியனுய) நினறு, அளிததலின் — காததலின, தநதையும் நீயே — தகபபனுமம நீயே, துறவாது ஒழிதலின— எமமைக கைவிடாதிருததலால, உறவும் நீயே— ஸாவவிதபநதுவுமம நீயே, சிறறினபம் — (உலகிலுளள) அறபஸுகமம, இன்மையின் — (என ஸவரூபதறகுப பொருநதியதாக) இலலாமையால, உறறதும் நீயே — தகக பலனுமம நீயே, ஆறறுகு— உபாயதறகு, அருளதலின் — (பலனை) அருளவதால, ஆறும் நீயே — உபாயமுமம நீயே; மற நிலை — பாபங்களின நிலையை, மாய்ததலின் — ஒழிதலின, அறமும் நீயே — தாமஸவரூபியுமம நீயே, இணை — (உனககு) ஒபபு, இலலாதலின் — இலலையாதலால, துணைவனும் நீயே — (எனககுத தகக) ஸஹாயனுமம நீயே, செய்யாள் — பெரியபிராடடி, உறைதலின் — (திருமாரபில) நிதயவாஸமசெயவதால, துயயனும் நீயே — பரிசுததனுமம நீயே, நாரணனதலின் — ஸ்ரீமநநாராயணனு யிருபபதால, காரணம் நீயே — ஜகதகாரணமுமம நீயே; நல் பதம் — உயாநத ஸதாந (மாகிய ஸ்ரீவைகுணட) தனை, தருதலின்— கொடுபப தால, கறபகம் நீயே — கறபகவிருகஷமுமம நீயே; ஒன்று குறை — ஒரு குறையுமம, இலாமையின் — இலலாமையால, இறைவனும் நீயே — ஸாவேசுவரனுமம நீயே, துன்பம் — (ஆபாரிதாகளின) துனபதனை, துடைததலின—போகக்குவதால, இன்பமும் நீயே — ஆநநதமுமம நீயே;

என்னுள் – எனககுள, உறைதலின் – அநதாயாமியாயிருபபதால, யானுமை நீயே – யாஙுமை நினனில வேறுபடாதவன, உனது அன்றி – உனககுச சேஷமாயன்றி, இன்மையின் – (ஒருவஸ்துவும) இலலை யாதலின, எனதும் நீயே – எனஙுடைய வஸ்துவும நீயே, மேல லாஙகு – மேனமை, இலாமையின் – இலலாமையால, நல்லாய நீயே– சிறநதுநிறபவனுமை நீயே, வையம்உண்டு–(பரளயததில) உலகநதை விழுஙகி, உமிழதலின் – (ஸருஷடிகாலததில) உமிழதலால, வலலாய நீயே – ஸமர்ததனுமை நீயே, மெயய – அடியவாகளுமெயயனே!, நின வியப்பு – உன ஆசசாயஸவபாவம, எஙஙனம் ஆகும் – எவவாறு இருககினறதோ, அஙஙனே ஒக்க – அவவாறே பொருநதுமாறறல, அறிவது – அறியவலலது, ஆரணமே – வேதமே (ஆகும்)

கீழக கூறியவாறு தெயவநாயகன ஸ்ரீதேசிகனுககுத தன ஸவரூபம முதலியவறறைக காடடி மறைய, ஸவாமியும மனநதளாநது தமமை அவன உபேகஷிபபதறகுக காரணம அவனுககுத தமமீது கருணையிலலாமையா, அவனை அநுபவிககத தமககு அதிகாரம இல்லாமையா எனறு திகைதது மனமபுணணுகினறார. இதைக கணடு மனமவருநதிய தெயவநாயகனும எதிரே வநதுநினறு "உமமிடமுள ஞான கலவாது நிறபதறகு நீ கருததும இரணடும காரணமல்ல, மனுஷயாவதாரததில மானிடமுறையைக கடவாது நடநதாறபோல் அசசாவதாரததிலும அமமுறை அழியாதிருபபதறகாக உமமோடு அணையாது வாளாவிருகினறன. சோகியாதீர" எனறு ஸமாதானமசெயது முன காடடாத சில குணஙகளைக காடடியருள, அவறறை அநுபவிததுப பினவருமாறு பேசுகினறார—

அடியவாகளுமெயயனே! உன ஸவரூபம ரூபம முதலியவறறை அநுபவிககுமபடி விசேஷஜஞாநததை நீ எமககு அருளுவதால தன நிலவி னல் உலகமுழுவதுமை பரகாசிககசசெயயும குளிரநத சநதிரனைகப பிரகாசிக கினறாய; உலகில ப்ரகாசமுளள ஸகலவஸதுகளுமை நீ கொடுதத பரகாசத தின திவலையை வைதது கொணடு பரகாசிபபதால தேஜோமயன எனப் படுகினறாய, உன திருவடிநிழலினகீழ அனைதையும அடகி கேமமுறசெயவதால அனைதது ஜகமும பெறற தாயாயிருகினறாய; காலததில் நீ தனியாய கினறு அசேதநமபோலக் கிடககும ஜீவ ராசி சரீரம இநதரியம இவறறைக கொடுதது படைதது அனைதது ஜகமும தரதையாகினறாய, ஒருபோதும எமமைக கைக காப்பதால ஸகலவிதபநதுவும நீயேயாகினறாய, உலகிலுளள மோகஷததை விரும்புமை எஙகள ஸவரூபததிறகு ஏறறனை

சோகதா — பௌததா
சோகனை — வேதவிதி
சோதி — பாகாசம
சோர்தல — குறைதல, மறததல
சோராது — விடாது

ஞ

ஞாலம — உலகம

த

தகர்தல — ஒழிதல
தகவு — கருணை, குணம
தகைதல — தடுதல
தசமுகன — பததுமுகராவணன
தண்டு — கதையெனனும ஆயுதம
தண்மை — குளிராசசி, தாழவு
தத்துவிதல — தாணடுவிதல
தத்தளம்பல — தவிதல
தந்திரம — சேனை, உபாயம
தமனிநெறி — பரஹமகாடிவழி
தமிழ்மறை — திவயபரபநதம
தரணி — பூமி
தரணிசுரா — பாராஹமணா
தரம் — பெருமை
தரளம் — முதது
தரிதல — தாஙகுதல, உஜ்ஜீவிதல
தருக்கம — யுகதிவாதம
தருணஅருககன — இளஞசூரியன
தருமம — உபாயம, குணம
தலம் — பூமி
தலை — முடிவு
தலைவாசல — முதலவாசல
தலைவைதல — தலவணஙகுதல
தவநெறி — யோகமாரகம
தவறு — அபாதம
தவிர்த்தல் — ஒழிதல
தவிர்தல — விடுதல, இழுதல
தழல் — அகனி
தளைதத்தல — வளாதல
தளம் — இதழ
தனஞ்சயன — அரஜுனன
தனம் — செலவம
தனையன் — புதிரன
தனிமை — ஒபபறற தனமை
உதவியறற நிலமை
தனிவான — சுதஸதததுவம, ஸவாக
தனு — உருவம, வில [கம
தாக்குதல — மோதுதல இடிதல
தாதை — தநதை
தாமம — பாசம, ஸதாநம
தாமரையாள — பிராடடி
தாமரையோன — பிரமன
தார — மாலை
தாரகன — கடததுவோன, தரிபப
தாரகை — நகஷதிரம [வன
தாரணி — பூமி
தாரணை — பகதியோகததின ஓர
தாரம — பரணவம [அஙகம
தாரு — கடடை
தாரையறுதல — இடைவிடுதல
தாவளம — வசிகுமிடம
தாவிடுதல — தாவுதல
தாவு — பறறுகோடு
தாழுதல — தாமதிதல, வணஙகுதல
தாள — பாதம
தானம — ஸதாநம, அவறவொரி
திகழ — வழி
திகழுதல — விளஙகுதல, பெருகுதல,
திகிரி — சகரம [சிறததல
திங்கள — மாதம
திசைமுகன — பிரமன
திடா — மேடு
திணணம — நிசசயம, திடம, உறுதி
திணமை — திடம, வலிமை, மன
திணி — அடாத [வுறுதி
தியகு — சோவு
திரளுதல — சுருஙகுதல
திரள — கூடடம
திரிதல — சுழலுதல
திரு — பிராடடி, அழகு
திருததம — சோதிருததம
திருமகள — பிராடடி
திரை — அலை
திவம — பரமபதம
திறம — விஷயம, ஸவரூபம, ஸவ
திறமபுதல — நீஙகுதல [பாவம
திறல — பலம
தினைதனை — தினையளவு, சிறிது
தீஙகு — கெடுதி
தீணடுதல — தொடுதல
தீதல — அழிதல, தீயாதுபோதல
தீது — குறறம
தீயவா — கொடியவா
தீரகல — கணமதல

தொடி — கைவளை
தொடை — சாஸ்தரம், பாசுரம்
தொதத்து — ஸமபந்தம், தொடர்ச்சி
தொல — அநாதி

ந

நகைசெயதல — பரிஹஸித்தல
நசுதல — விரும்புதல
நடம — நடனம், நாட்டகம்
நடலம — தோஷம்
நடை — மார்க்கம், பரகாரம்
நணுதல — நெருங்குதல, அடைதல, பொருந்துதல, எதிர்பதுதல
நணுவிதல — சோதித்தல்
நணுகுதல — அடைதல், ஒன்றிக் கலத்தல்
நதத்தல — அவித்தல, அழித்தல்
நமபா — உயர்ந்தவர்
நயத்தல — விரும்புதல்
நயம — நன்மை, பலன்
நயனம — கண்
நலகுதல — விரும்புதல், அருள்புரிதல்
நலம — ஆரோக்யம், நன்மை, பெருமை
நலிதல — துன்புறுத்துதல்
நலிவு — துன்பம்
நவிலுதல — கூறுதல்
நழுவுதல — பிரிதல்
நளிஇருள — அடர்ந்த இருள்
நளி — குளிர்ந்த
நறவு — தேன்
நறை — வாஸனை, தேன்
நன்றி — நன்மை
நாகணை — சேஷசயனம்
நாகநகர — தேவலோகம்
நாகம — பரமபதம், தேவலோகம், யானை
நாகமல — ஹஸ்திகிரி
நாடுதல — தேடுதல், பறறுதல், விரும்புதல், அநுஸந்திதல்
நாண — அஹங்காரம்
நாணுதல — வெட்குதல்
நாமங்கை — ஸரஸ்வதி
நாயனார — நாயகர்
நாவணங்கு — ஸரஸ்வதி
நாறுதல — மணத்தல்
நானமுகன — ப்ரமன்
நானிலம — பூமி
நிகமாநதம — வேதாந்தம்

தீதல, தீர்வு — நீங்குதல்
தீவம — தீவு
தீவினை — கொடியகாமம, பாபம்
துகள — பொடி
துஞ்சல — அஜ்ஞானம்
துணிததல — துணிந்ததல்
துணிதல — நிச்சயித்தல, தெளிதல்
துணிவு — உறுதி, மஹாவிச்வாஸம்,
துணுகல — பயம் [ஜ்ஞானம்
துயயன — பரிசுத்தன்
துயா, துயாம — துக்கம்
துரதல — ஒழிதல்
துரிதம — பாபம்
துலங்குதல — ப்ரகாசித்தல்
துலாம — ஐப்பசி
துலை — ஸமம்
துலையுறுதல — உபமானமாதல்
துவகம — தொடர்க்கம்
துவகல — ஸம்பந்தம்
துழாயமுடியான — எம்பெருமான்
துனகம — மாறுபாடு
துனங்குதல — உழலுதல், அசைதல்,
துளவம — துளஸி [கலங்குதல்
தூறதல — விலகுதல, விடுதல, இழத்தல்
தூறவறதேதார — ஸந்யாஸிகள் [தல்
தூறவறம — நிவருத்திதர்மம்
தூறவி — வறுமை
தூறை — உபாயம, வழி
தூணறுதல — பொருந்துதல, மிகுதல்
தூனி — தூர்தத்தை [தல்
தூமறை — பரிசுத்தமான வேதம்
தூயவர, தூயோர — பரிசுத்தர்
தூலம — பருசு
தெனுகு — தெனனை
தெருள — விவேகம்
தெழிததல — ஒலித்தல்
தெளிவிசும்பு — பரமபதம்
தெனனன — பாண்டியராஜன்
தேசு — ப்ரகாசம, பிரபுமை
தோதல — தெளிதல்
தேவகுரு — ப்ருஹஸ்பதி
தேவு — தெய்வம்
தேறுதல — தெளிதல, நிச்சயித்தல்
தேனெறி — திருடுவழி
தேனவேதியர — தேனம்பாக்கத்து
தொகை — எண் [அந்தணர்

நிகா — ஒபபு
நிதி — புதையல
நியமம — பகதியோகததின ஓரஙகம
நிரை — வரிசை, பசுககூடடம
நிரைததல — வரிசையாய வீசுதல
நிலை — நிஷடை, ஸவரூபம, ஸவபாவம, அநுஷடாநம, உபாயம, கைஙகாயம, உறுதி, ஸதாநம, மாாககம, நிலைததிருததல, குணம, பரகாரம, நிலமை
நிலைபெறுதல — உஜஜீவிததல
நிறுததல — வியவஸதைசெயதல,
நிறை — பெருமை, [சோதாககல
நிறைகை — நிரமபுதல
நிறைதததல — பூாதததிசெயதல
நிறைமதியோா — பூாணஜஞாமுடை
நிறைவு — பூாதததி, பெருமை [யவா
நினைவு — ஸமருதி
நீசன — அறபன
நீடுறைதல — நெடுநாள வாழதல
நீதிநெறி — ஸநமாாகமம
நீா — ஜலம, தனமை
நுகாதல — உணணுதல
நுடஙகுதல — அணசதல, துவளுதல
நுணமை — கூாமை
நூல — சாஸதரம
நெடியவா — உயரமானவா
நெடுமபயன — பெரிய பலன, மோ
நெடுமால — எமபெருமான [க்ஷம
நெடுமை — உயாவு, மிகுதி
நெறி — உபாயம, வழி
நேயன — நணபன
நோமதி — ஸஹிக்ஷமபுதததி

ப

பகணமம — வேடசசேரி
பகடடு — ஆடமபரம
பகட்டுதல — மயககுதல
பகாதல — கூறுதல
பகலோன — சூாயன
பகவா — பாகவதாகள
பகை — விரோதி
பகைபபுலன — போாகளம
பஙகயததாள — பிராட்டி
பஙகயததோன — பிரமன
பஙகயம — தாமரை
பசுமபொன — மாற்றுயாநதபொன,
படடநாதன — பெரியாழவாா
படடயம — ஒருவகை வாள
படி — வகை, பூமி
படிதல — பொருநதுதல், தஙகுதல, ஈடுபடுதல, அழுநதுதல
படிவிததல — ஈடுபடசசெயதல
படிவு — ஈடுபாடு
படுதல — அழிதல
படை — சேனை, ஆயுதம
பண — இசை
பணடு — முனபு
பணடை — அநாதி
பணணுலகு — ஸஙகீதலோகம
பணபு — சிறபபு, ஸவபாவம, முறை
பணி — கைஙகரயம
பணிதல — சரணமடைதல
பணிதி — வாதம
பணிலம — சஙகு
பதநா — பாகவதாகள
பதநி — பகதி, அனபு
பதம — ஸதாநம
பதவி — உபாயம
பதி — ஆதாரம, க்ஷேதரம, இடம, [ஸதிரம
பநதம — காமபாசம
பநதனம — பிணிததல
பயததல — ஸருஷடிததல
பயிலுதல — பரிசயமசெயதல, கூறுதல, ஈடுபடுதல, அநுஸநதிததல, அநுபவிததல
பராலன — திருமஙகையாழவாா
பராசுடா — உயாநத தேஜஸ
பாததல — பாவுதல
பாததுவம — மேமபடட தனமை
பரம — பொறுபபு, கடமை
பாமன — எமபெருமான
பரவாதியா — பரதிவாதிகள
பாவுதல — துதிததல, சிறகபப பெறுதல, அநுஸநதிததல
பரன — உயாநதவன
பரி — குதிரை
பரிதல — அனபுவைதததல
பரிதி — ஸூரியன, பிரகாசம
பரிமுகர — ஹயகரீவா
பரிவு — அனபு
பலம — ஸமஸாரம
பவி — வஜராயுதம்

பவித்திரம் — பரிசுத்தம்
பழுதாககுதல் — வீணைககுதல
பழுகு — குறறம
பளளி — படுகணகை
பறபு — தாமணர
பறறு — ஆணசை, உரிணம, உபாயம், கைகவிகாளளல, கதி
பறறதல — வெளியிடுதல
பனலுதல — வசாலலல
பா — பாசுரம
பாகதியம — அதிருவடடம
பாஙகு — சோணம
பாசணடா — நாஸதிகர்
பாஞசாலி — தவௌளபதி
பாதமிசைப பிறநதோா — பகவானுடைய பாதததிற பிறநத நானகாம வருணததினர்
பாதாதிகேசம — திருவடிமுதல் திருமுடிவரை
பார — பூமி, பருமை
பாரதன — ஆஜஞாஸன
பாரம — கரை
பாவிததல — அநுஸநதிததல
பாறகடலோன — எமபெருமான
பாறறதல — ஒழிதததல
பாறுதல — அழிதல
பிசு — பரமம்
பிடி — பெணயாண
பிணகு — விரோதம
பிணி — நோஙகு, சோய, பநதம
பிணிததல — ஒனறுசோததல
பிணிதல — சோதல்
பிதறி — சுவா
பிரமபுரம — சரீரம
பிரான — ஸ்வாமி, உபகாரி
பிரிததல — வேறுககுதல்
பிருதானம — பிருநதாவனம
பிழை — அபாரதம, குறறம, பாபம
பிறவிததுயா — ஸமஸாரதுககம
பினனபாகம — தணிச்சமையல
புகல — உபாயம, இருபபிடம, புகழ
புகலுதல் — கூறுதல்
புடவை — ஆடை
புணடரீகம — தாமணர
புணரதல — படைததல, கலபிதல, செயதல, அடைவிததல்
புணராபபு — கார்யம
புந்தி — மனம, புதி
புயம — கை
புரளுதல் — அகலுதல்
புராணம் — அநாதி
புராணன — அநாதிபுருஷன
புருடன — ஜீவன
புலமபல — வருநதாதே
புலன — இநதரியம, விஷயஙகள
புவனம — உலகம
புவியோா — உலகினா
புள —பகஷி
புறம — வேறு, அயல, வெளி, பிற
புனமை — அறபததனமை
புனல — ஜலம, நதி
புனிதம — பரிசுதம
புனைதல — தரிததல
பூசுரா — அநதணா
பூதபதி — சிவன
பூமகள பூமஙகை — பிராடடி
பூமறையோன — பிரமன
பூரிததல — பூரணதிசெயதல
பூவன — பிரமன
பெடை — பெணபடசி
பெருஞ்சோதி — ஸவாதிரகூததிரம
பெருவான — பரமபதம
பேணுதல — அனபுகொளளல, கொணடாடுதல
போ — புகழ
போதல — நீஙகுதல
போனபம — மோகூம
பேறு — பலன, புருஷாரதம
பொஙகுதல — வளாதல, எழுமபுதல்
பொதிதல — மூடுதல
பொயமமதி — அஜஞாம
பொரல் — சணடையிடுதல
பொருகருவி — போாசெயயும ஸாதனம
பொருதகம — தகுதி
பொருல — தாமரபாணி
பொருள — செலவம, தகாதவாதம, ஹிதாரதம், புருஷாரதம, ஸாரம
பொலலாஙகு — தோஷம
பொழிதல — பெயதல
பொழில — சோல
பொறி — இநதரியம
பொறை — பொறுமை
பொனமாது — பிராடடி

பொனவெறபு — மேருமலை
பொனறுதல — அழிதல
பொனனுலகு — ஸ்ரீவைகுணடம
போதம — ஜஞாநம
போது — புஷபம
போறறுதல் — துதிதல
பௌவம — கடல

ம

மகம — யாகம
மகரம — மீன
மகுடம — கிரீடம
மஙகுதல — கெடுதல
மஞசு — மேகம
மடடு — தேன, எலலை
மடலை — காது
மடிகோலுதல் — தூணியை வரிசது
மண — பூமி [கடடுதல
மணடுதல — ஈடுபடுதல, மிகுதல
மணணவா — பூவுலகினா
மணணுதல — கழுவுதல
மணமகள — பூமிதேவி
மணி — ரதனம
மணிவணணன — எமபெருமான
மதனன — மகாராததமாகிய ஜீவன
மதகரி, மதகளிறு — மதயானை
மதம — கொளகை, கர்வம
மதலை — குழநதை, தூண
மதன — வளம
மதி — சநதிரன, ஞானம, புதி
மதிகேடன — அறிவுகெடடவன
மதியம — சநதிரன
மது — தேன, அமுதம
மதுரம — இனிமை
மயக்கம — அஜஞாநம
மயாதமை — அறியாமை
மயல — அஜஞாநம, பகதி, மயகம
மாகலம — ஓடம
மரு — பாலவனம
மருது — வாயு, பராணவாயு
மருவலா — விரோதிகள
மருவிடம — வசிகுமிடம
மருவுதல — அடைதல, பொருநதுதல், கலதல, பொருநதுதல்
மருள — அஜஞாநம
மருறகதி — வாயுவேகம
மல் — பலம

மலாமகள, மலா, மாதா, மலராள } — பிராடடி
மலரோன — பிரமன
மலிதல — மிறுதல, ஒனறுகூடுதல, ஹிமவிததல, மிகுதல, நிறை [தல
மலுதல — போரசெயதல
மழு — கோடாரி
மழை — குளிரசசி
மறநிலை — பாபநிலை
மறறொறி — பாபமாரகம
மறம — பாபம
மறிதல — திருபபுதல
மறிபபு — வலை தறுவசபபடுதல
மறு — குறறம
மறுமாறறம — எதிரவாதம
மறை — வேதம
மறைமுடி, மறையநதி — வேதாநதம
மறையவா — வேதாநதிகள
மறையுசசி — வேதாநதம
மன — மனனன, இடம, மிகுதி,
மனனுதல — இடமாதல, நிலைபெறுதல, பெறுதல, பொருநதுதல
மனு — மநதிரம
மா — பெருமை, குதிரை
மாகம — ஆகாசம
மாசு — குறறம
மாடு — செலவம
மாதவம — பெரிய தவம, சரணாகதி
மாநதா — மனிதா
மாயதல — ஒழிதல
மாயகூதன, மாயவன, மாயன } — அதிசயசெயலையன
மாயாமதம — அதவைதமதம
மாயை — மூலபரகருதி
மாயோர — வருசகா
மாயோன — அதிசயச்செயலை யுடையவன
மாரி — மழை [யுடையவன
மாருதம — காறறு
மால — எமபெருமான, பகதி
மாளுதல — அழிதல
மாறறுதல — அழிததல, கணடிததல, விலகுதல்
மாறன — நமமாழ்வார
மாறு — பகைவன
மாறுதல — அழிதல
மான — மஹான் எனனும் தத்துவம

மானமம் — பரமாணமம், அளவு
மானவா — பனிகா
மிகதோரா — பெரியோர
மிகை — அதிகம்
மிகைசவிதல் — மூடு-துதல்
மிணடோ - - முரடோ
மிணபு — மிதுனராசடோவாதம
மிறை — குறுமை
மீளுதல் — திருமபுதல்
மீனவன — மனமதன
முகஙியம — முகத்திலபருராகிகஙினை
முகம — வகை
முகவாசம — முகத்தின கு மனறம
முகில — மேகம
முஙழுதல — மயிர்கள சரிசெய்தல், தோனோவுதல, சுருடடுதல
முசலம — உலகனக
முடி — முழுமம
முடடோ - - முரடோ
முடி — நிலடம
முடிதல — அழிதல, தோனோவுதல
முடிதோயோர — கிழபு (அரசாணை)
முடியாசிரமம — மகாயாலோசிரமம
முடுகு — விரைவு, தீவாகம
முதகி - மேலாகம
முதல - - காரணம
முதலாசிரமம — பரமேசுவராசிரம
முதுகம, முமமை — அகாதி
முயலம — உலகனக
முனகாய — பரமேசுவ
முனிதல — தெளிவுதல | தீர நினறல
முனோவினில — முதல வகாணம, எதி
முனிவு - - கோபம, வெயறுபபு
மூர்க — காரணம
மூடடுதல — அடகுதல
மூலம - தீவர, காரணம
மூலவினாயகர — பிரணவர
மூவாதல — செயயததொடஙகுதல, கிருதகிருதயனடைதல, தீவரமாயக வினாவுதல
மெயய — உருவம, வதகயம, சரீரம
மெலலியல — மெனமையுடையவள
மேதினி — பூமி
மேயம — அறியபபடுமபொருள
மேயவன — வசியபபவன

மேவுதல—சோதல, உறறமமடைதல, பொருநதுதல, அணபுடன செயதல, ஒபபாதல, அஙகீகரிததல
ணம — குறறம, கருமம
மைநதன — புதனிரண
மையல — அஜ்ஞானம
மொகுள — மோகமுமிழி
மொயகழல — வலிய பாதம
மொயதகல — மெருஙகுதல
மொழி — பாஷை, மநதரம
மௌலி — முடி

வ

வகுதல — பிரிதல
வகுபபு — அமைபபு
வகை — உபாயம, வகுபபு
வகைவரயதல — பிரிதது ஒகாடடல
வசுமதி — பூமி
வருணியாகோன — குலசேகராழவார
வடம — ஹாரம
வணணம — அகுநரம
வணிகமகை — வாணிகதல
வணணிகை — வேஷமம
வணணம —கொமபை, சிறபபு, அழகு
வாபு — வாசனை
வாமிள — வாருஙகள
வயனம — வேதம
வரிசை — பரகாரம
வரிதல — சரணமடைதல, ஐஙகல பிதல, ஏறறல, பறறுதல
வரிதல — மூடுதல
வருணம — ஜாதி
வலை — மலை
வலம — பலம, ஸ்டாவலம
வலமபுரி — வலமபுரிசஙகு
வலி — பலம
வழகு — விவாதம, செயகை
வழஙகல — கொடுதல
வழி — உபாயம, மாரகம
வழிபபடுதல — பயணபபடுதல
வழிமொழிதல — பினமொழிதல, [தழுவிகூறல
வழுவு — குறறம
வளளல — கொடையாளர
வளம — செழுமை, பெருமை
வளை — கைவளை, சஙகு
வனபு — பாபம

வனமை — திடம்
வாஞ்சுதல — விலகுதல
வாசகம — ஸ்ருதி, உபதேசம
வாசம — வாஸனை
வாசவன — இந்திரன
வாசி — தாரதம்யம, சிறப்பு, குதிரை
வாசிததல — வாஸனைமிருததல
வாதரெறி — வாதமாகாகம
வாமோதரம — இடவயிறு
வாதல — பொழிதல
வாரணம — யானை
வாரி — ஜலம
வாரிதி — கடல்
வாழவு — செலவம
வான—ஆகாயம, ஸவாகாகம, பரமபதம, பரகருதி, வலிமை, சிறப்பு
வாணம — ஸவாகாகம, பரமபதம
வாணவா, வாணோ — தேவா, நிதய
வாணுலகு — பரமபதம [ஸூரிகள
விகக்ரமம — வலிமை
விகடம — மேடுபளளம
விகறபம — பலவகை, முரணபடட
விசயன — அர்ஜுனன [அமசம
விடம — விஷம
விடவி — மரம
விடுததல — ஒழிததல்
விடை — காளை [பரமபதம
விண — ஆகாயம, பரமலோகம,
விணணவா — நிதயஸூரிகள
விண்ணுலகு — பரமபதம
விததகன — அதிசயச செயகையன
விதி — கடவுள, பாகயம, ஸ்ருகரு
விதிரவிதிரதல — நடுங்குதல [தம
வியததல — அதிசயிததல
வியபபு, வியன — ஆசசரியம, விலக்ஷ
வியாகரிததல — விளகுதல [ணம
விரகு — ஸாதகம, உபாயம, சாமாத
விரிததல — விளகுதல [தியம
விருகம — ம்ருகம
விருததம — விபரீதஜ்ஞாகம
விரை — வாஸனை
விலகு — விரோதம, தடை
விலகுதல் — கணடிததல
விலஙகு — குறுகு வழி
வீலை — தனிகாபரணம

விழா — உதஸவம
விழி — கடாக்ஷம
விளருதல — வெளியிடுதல, விலகல
விளகாகம — ஜ்ஞாகம
விளமபுதல — சொலலுதல
விளிததல — கணடததல
விளைததல — உணடாகுதல
விளைவு — பலன
விறல — வீரம
வினைதசிறுவன — கருடன
வினை — செயகை, கருமம
வினையா — காமவசா
வினைவழி — பாபமாகாகம
வீடு — மோக்ஷம
வீடுசெயதல — மோக்ஷமளிததல
வீணா — பயனறறவா
வீதல — அழிதல
வீழவு — விருபபம
வீறு — பெருமை, சகதி
வெருசொல — கொடிய சொல
வெமமை — உக்ரம, கொடுமை
வெருவுதல — அஞ்சுதல
வெருவுரை — பயவாகதை
வெவவுயிராததல— உடனணமாகாமூரசை விடுதல
வெளருதல— கூசுதல, வெடகமபடட [தல
வெளி — தேஜஸ
வெளிகாடடல — பரகாசிகாசசெய [தல
வெறபு — மேல
வெறி — வாஸனை
வெறிநிலை — அர்ஜுனாதனை
வெறுமை — இலலாதனமை, பீனஸ
வேணை — விருபபம [தனை
வேணுரை— பராதனதி கருமம் ஸாஸ
வேதகம — தவயம
வேதி — யாகவேதி
வேதியா — வேதாகதிகள, ஆசாரயா
வேநதன, வேநது — அரசன [கள
வேயா — வேயாகுலததோரா
வேலை — கடல
வேழம — யானை
வேளவி — யாகம
வைதிகம — வேதவிசாரம
வைபபு — புதையல
வையகம, வையம — உலகம

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமத் பரம ஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய ஸ்ரீ

ஸ்ரீதேஹரிகாவிஷயபதகட -- விதிபேதங்கள்

[இந்நூலானது வெளியாகத பதிப்புகளிலும எடுபடாதகைகளிலும உள்ள பிரதிபேதங்களை கீழ்வரும் எண்களால் குறிக்கின்றன இவற்றில் கனவழு, சொல்லை கவு, எழுத்து மாறுகை, மொழி மாறுகை, பொருளொருதாணை முதலிய பல வகைகளை சேர்ந்த பாடங்களும் உள்ளன]

[கீழ்வரும் எண்களை முறையே பாகம், அடி, சீர இவற்றின எண்களைக் குறிக்கும்]

1	1	3	வாசஸ்பதி
	1	3	ஸ்ரீவாசஸ்பதி
		4	ஸ்ரீவாசஸ்பதி
2	2	3	ஸ்ரீவாசா
	3	1	ஸ்ரீவாசஸ்பதி
		4	ஸ்ரீவாசஸ்பதி
		3, 4	ஸ்ரீவாஸ்பதி ஸ்ரீவாசஸ்பதி
6	2	5	ஸ்ரீவாசஸ்பதி
	3	1	ஸ்ரீவாஸ்பதி
		2	ஸ்ரீவாஸ்பதி
		3	ஸ்ரீவாஸ்பதி
		5	ஸ்ரீவாஸ்பதி
	4	1	ஸ்ரீவாஸ்பதி
		5	ஸ்ரீவாஸ்பதி
7	1	3	ஸ்ரீவாஸ்பதி
	3	4	ஸ்ரீவாஸ்பதி
8	1	1	ஸ்ரீவாஸ்பதி
		3	ஸ்ரீவாஸ்பதி
	2	3	ஸ்ரீவாஸ்பதி
	4	1, 2	ஸ்ரீவாஸ்பதி ஸ்ரீவாஸ்பதி
		3	ஸ்ரீவாஸ்பதி
		4	ஸ்ரீவாஸ்பதி
10	1	3	ஸ்ரீவாஸ்பதி
	2	2	ஸ்ரீவாஸ்பதி
11	2	3	ஸ்ரீவாஸ்பதி
	3	6	ஸ்ரீவாஸ்பதி
12	3	1	ஸ்ரீவாஸ
	4	2	பதியஸ்ரீவாஸ
			பதியஸ்ரீவாஸ
13	3	5	ஸ்ரீவாஸ்பதி
	4	3	ஸ்ரீவாஸ்பதி
16	2	3	ஸ்ரீவாஸ்பதி
	4	5	ஸ்ரீபதஸ்ரீவாஸ
			ஸ்ரீபதஸ்ரீவாஸ
18	3	3	ஸ்ரீவாஸ்பதி

19	3	2, 3	ஸ்ரீவாஸ்பதி
		6	ஸ்ரீவாஸ்பத [ஸ்ரீவாஸ
	4	6	ஸ்ரீவாஸ்பதி
20	1	2	ஸ்ரீவாஸ்பதி
	2	1	ஸ்ரீவாஸ்பதி
		2	ஸ்ரீவாஸ்பதி
	4	2, 3	ஸ்ரீவாஸ்பதி ஸ்ரீவாஸ்பதி
21	3	2	ஸ்ரீவாஸ்பதி
22	1	4	ஸ்ரீவாஸ்பதி
		5	ஸ்ரீவாஸ்பதிஸ்ரீ
	2	2	ஸ்ரீவாஸ்பதி
	3	4	ஸ்ரீவாஸ்பதி
	4	4	ஸ்ரீவா
23	1	2	ஸ்ரீவா, ஸ்ரீவா
		5	ஸ்ரீவாஸ்ரீ
		6	ஸ்ரீவாஸ்பதி
	2	5	ஸ்ரீவாசா
		7	ஸ்ரீவாஸ்பதி
		7, 8	ஸ்ரீவாஸ்பதிஸ்ரீ
		8	ஸ்ரீவாஸ்பதி
	3	4	ஸ்ரீவாஸ்பதி
		8	ஸ்ரீவாஸ்பதி
	4	3, 4	ஸ்ரீவாஸ, ஸ்ரீவாஸ
		3 4, 5	ஸ்ரீவாஸஸ்ரீவாஸ
			ஸ்ரீவாஸ்பதிஸ்ரீவாஸ
24	3	4	ஸ்ரீவாஸ
		5	ஸ்ரீவாஸ்பதிஸ்ரீ
	4	3	ஸ்ரீவாஸ்பதி
25	1	2	ஸ்ரீபதிஸ்ரீ
		3	ஸ்ரீவாஸ
		4	ஸ்ரீபதிஸ்ரீ
		2	ஸ்ரீபதிஸ்ரீ
		3	ஸ்ரீவாஸபா
		4	ஸ்ரீவாஸ்பதி
		2	ஸ்ரீபதிஸ்ரீ

25	1	4	மனறி
	2	2	தனறனமையுங
26	3	2	யொனறுமில்
		5	குஞசுருதிச
	4	1	சொலவினை
		5	சிறநதனரே
27	1	3	மடிசூடி, மதிசூடி
28	1	5	கொடுநதுயர
	2	1	மூடனமிசை
	3	1	கடனமிசை
		2	கணடனைவ
		3	தானத [ஞான
		5	போததபொன
29	2	3	பாடணடா
	3	5	ரெணடிசையாற
	4	4	மருநதமத
			மறிந்தவத
30	4	2, 3	மனதரி, தாகிய
			மறுதத, லரிதாய
			மனததி, லரிதாகி
		4, 5	நினறன, நினகழலே
31	1	1	ஓதமுறை
		4	மூனறிணுளளில
	2	2	நெறிவழுவாமல
32	2	2	வெணணுயிரை
	3	1	தானநத
	4	1	வாணுநது
33	1	2	லடியிணையத
		3	நிணசரணை }
		4	ககொணடு }
	3	2	லருளாத
34	2	1	கோகநத
		5	லிணையடியைப
	3	4	ணனனிலை
	4	1, 2	றேறகினற வகைக
35	2	2, 3	ரணைசர ணைசர
36	1	1	மறறோ
	2	4	ஈறறுமை
	3	2, 3	விணணவ ரொனற
37	3	1	கல்லார [விரை
	4	2	லினியொருக
		3	காறசோதி
38	3	3	மருகதமே
39	1	5	லஞசு
	3	7	நிகதமே
44	3	3	வனறரு
44	3	4	டநதம
45	1	3	யெனனநற
46	1	3	யெனறமமை
		5	தாளகேளவன
	2	3	குமலை
	3	3	விளளமுயன்
47	3	5	விழுநதுழலா
48	1	2	நிலையெனஞ
	4	1, 2	சமையா, சரிய
49	2	2	றிலாவகை
	4		யோமெனறு
50	4	3	யெனமனந
53	4	3	வீடிடை, வீ(
54	3	3, 4	விணமாயதகத
56	3	3	வணடக
57	1	5	முபாயமெலலா
	2	2	ணியிற [றிரு
	4	2-4	துயாசகுவீ(
59	1	4	ரிறையெஞம
	3	3	வெனறுநம
61	1	5	மடுமையெலலா
62	2	3	வகைபெரு
	4	2	நிறுதநி
63	3	4	லிமமநி
64	2	3	வணசர
	3	5	நறநதிடிணை
66	2	3-5	யாதாமரஙகரடிய
67	1	2	வஙகிப [வர
	3	3	கோமானபிர
68	3	2	கவாநது
70	1	2	நனபான
		4	யெனஞ
71	2	2	தாஞசெயத
	3	2	யறிநதன
		5	நெறிகொலத
72	3	2-4	கிடநதிடததாமன
73	1	1	உயாநதநங[வென
	3	1, 2	பயநதவர நாரண
		4	சோநத
74	1	3	யிசைநதரு
75	3	1	பிறநத, பிறிதநி
76	2	2	றிறையல
		4	பூணடிட
77	3	5	பொஙகுபுகழச
	4	3	சததலல
78	1	3,4	மோகதநறகளில

78	2	1	றனைபெறற
79	2	2	றவாரருக
	3	5	லுனைதகுனைதத
	4	5	பூபுகறிருமீவ
80	1	3	பொனைஏற
	2	1, 2	வாளை, மனைறவாக
	3	1	வ்ருமே கவுக
81	1	6	ணம்யாகதறிமானைாக
	2	1	தீருராக
83	1	4, 5	பூறிறாருவுவை யாகத
	2	1	வுதறுசை
84	1	3	விடவிடவுவு
		6	லனையவெமா
85	2	4	வாகுகாய
		5	மனைவாகுகுத
	4	4, 5	நினைாக கனைபுனைத
86	1	2	மறியதுனைநினை [யில
	3	5	நினைறனைிலைமத
	4	3	வொறுபபே
87	1	6	வெனைவசமா
	2	4	மகருர [வினைாகது
88	1	6	தானைவருறறி, தான
	2	1	வெனைனிினைவை
		7	றெனைனை
	3	2	யானைமுயனைற
	1	5	ராளைேயோ
89	2	5	வருதுகுதலா
	4	4	காடவெம்ம
90	1	4	*றுனைாகதனை
		6	மூடையவொரு
		8	றவிழாகதனை
		11	வுாடுற
		11	லோடொக
		12	ஏறினைறன
	2	2	முறியபிறி
		2, 3	முறியவிரு காகத
	3	14	ஙகாமுருகா
		14, 15	ஙகாமுருக காவாக
	4	12	தொடாாதனை, துடா
		15	மாணமெயப [ாதனை
91	2	2	நினைவிலலாாக
		8	ஙமமை
	3	8	தோவா, தோாவா
92	3	4	பாலைன
93	2	4	மெஙகனை
94	1	4	ஙமாாகத வாகுமம
	1	5	வருமிஙகிலக
	3	5	யிகமுஙகிமுலுஙக
95	3	2	தூணியிலுங
		4	றுகழிலுங
	4	4, 5	முாதென னெழின
96	2	3	நினறவ [மதியே
	3	5	கணடடைலே
	4	4	தானமை
97	4	6	றேரனையச
98	2	5	யாடபடுதத்த
	4	3	வேனைனறு
99	3	5	யெனநினமுன
100	2	2	நெறியிலலா
		6	லேறறியுயா
	3	6	வகைதூணப
101	1	3	வொருவாக
	2	2	தூயமதியுங
		4	தீாபபுர
		5, 6	தூயயவாகட கானை
103	1	8	ஞருங [மையு
	4	2	முடைகலமாங
104	1	1	எனனதுயான
		4, 5	தாகருமினைடமை
	4	1	யெனனேநய [கதத
105	2	4, 5	வாகுகாய மனனவா
	4	4, 5	நினறகுகணபுதையில
106	1	1	தூய
		5	தூணையிலியென
	3	3	காவனீ
107	2	7	குறிபபு
108	2	5	முருகதனிசைங
		7	வைநதா
	3	6, 7	முனனேதான ருழ
109	4	2	சுாபிகள
110	1	5	சொலலுகினேறன
	2	3	மிராககதாக
	3	5	பேறியதோா, பேரி
111	1	4	ருாககு [யதோா
		8	ருாககு
	4	4	றெனறு
112	4	4, 5	மாறெனகொலசெய
113	1	2	திாளில [திடிலே
	3	5	ளினறநிலை
114	1	2	தனபெழையைத
	4	2	ளிரகுகமிதுக[ரிவா
115	2, 3	4, 5	ளெனனநம, கதிய

116	1	4	கிறக
		5	விடாபிறபபொன
		8	யனபாற
	2	1	றிடமபறரு
		3	சரிகதான
		6	செறியுமபோ
	3	2	ணபலமபோற
		6	கினேததுயாகத
	4	2	ணடலவாழ
117	2	5	திணணிருளாற
	4	5	போமமடைவே
118	1	2	கொலையுமென
119	2	3	யழுனேத
120	1	5	பொனகழலா
121	1	6	திணியிருளாங
	2	1	பாாகககடலோன
		8	கினறுன
	3	1	நீாகளுமரக
		2, 3	கலமனன விளைவ
		7	விகழாதொ
122	1	2	வரையனேதகுங
			விரையனேதகுங
		6	கௌதகுவதகின
	3	4	தெலலா
123	1	3, 4	மறிந்த, போகளு
124	1	5	ளொளியினேகளுங
125	1	8	செயத[ளொளியனேய
	3	7	தலமே
	4	8	ராரோ
126	3	3	யெமகளுத
	4	2	வினியெமகளோா
127	4	1, 2	தாவநகெமகளரு
128	2	10	ாதன
	3	7	முணடனைச,
		8, 9	சருவிலாரெ, செரு
		13	வெதி [விலாரெ
	4	9	வால
129	2	3	கடகளிலு
	4	3	கவழி
130	2	6	கருதகுறநான
	3	5	ரனவைபுணை
131	1	7	டவனென
132	3	1	வீணபெரிய
	4	1	ாமபெரியோ
133	1	2	ளரசிலு
		4	மாடடிலு

133	2	2	தனனிலுங,
		4	யுளரு
134	1	4	முயனறு
	2	5	ாடியதோ
135	1	4, 8	ேலு, ேலுங
	2	4, 8	ேலுங, ேலு
137	2	4	ழிளகி
	3	7	றழுகது
	4	2	படியினேற
		7	றக
138	3	5	கடடமை
139	2	6	வடமறறு
		8	ரு
140	1	2	வேணி
	2	1	ருாலில
		3	லையாம
	3	2	மாதநியெம
		4	தோதவா
	4	5	கருதனமே
141	3	5	வெறிதளள
	4	6	பதமொனேற
142	2	2, 3	பெருகிய யோ
	3	2	லடியினேத
143	1	5, 6	மறறளள முதல
144	1	4	ருனறினர [
		5	யோகிகளோ, யோ
	2	1	றமட [களோ
		2	டெபுரிலுறற
		5	காகளோ
	3	1	நிறைம
		5	நினேத நடலை
	4	5	செபபுவரே
145	2	2	முயிரிறசோக [
146	1	4, 5	சோகதிட, வாதவா
	2	1	மிருளாா, மருளா,
	3	3	நடகளவிம
	4	4	லாறறினறனே
		5	சூழசியிலே
			சூழசியிலலே
147	1	8	வாகரு
	4	4	மறற, மறறு
148	1	3	பூணடமற
	3	2	தரதுணி
	4	3	யாலேறு
149	2	5	வைசரதி
151	2	5	காடுதகீ

151	3	3	மாகா
152	1	1	ருயபி
		6	யபாசிபுமது
	2	4	புளாத
153	1	8	புளாத
154	1	3, 4	ஆபோ, ருமா
155	2	3, 4	தரோர, தோள
		5	மிசாளாகுபி
		6	சுபாக
		8	மோபுளா
	4	2	மளாபி
156	1	1	மொருகாளாள
	2	5	தாமுளை யா
	3	2	குபாளாவ
158	1	4	தளைபாட
	4	3	தவுபு
		5	ரபுதினைமே
159	3	3	டபாளாத
161	3	3	சாடுங
	1	4, 5	கோமுளளே யெமு
162	2	3	யாளையளா [கமிளே
	1	5	மியமபினையோ
164	3	5	பலைகையா
165	2	2	தலாத
		3	தலபெளிற
	3	3	சாடுங
	4	1	யதரினறு
		4, 5	யதரென, றறுமுவ
166	3	6	பலாலலாத [தே
	1	5, 6	காணுதானற்லெத
167	2	5	பௌததாகளி [னறு
	3	5	யிதனெறன றும
168	1	3	யெனனு
		6	யிலெயெனனும
	2	8	யெனனும
170	4	6	றிரிதிவனென
		7	கத
171	4	2	பாழுகினை
172	4	1,2	தலையிலலாகாலாருங
		6	கணெடனறு
173	2	1	னேணெகொணை
	3	3	யாசோத
		5	கிறகுமெனறு
174	3	2	யுடலகுறிதது
			யுடலகுறித
	4	3	சிதநி
174	4	5	சேவகபபத }
		6	குடனேகாரு
		7	சிதைதநிட }
175	3	4	மபிச
176	1	1, 8	பிறிவிலலா; மெனற
177	1	3	தனசொலலை
178	4	7, 8	சிதைகனினறுமே
179	1	1	ஜகாத
180	2	4	தெலலா
	3	2	பசுமவ
	4	6	யறிநதிடரா
182	2	4	டனறு
	3	6	பகடழிகபப
		8	பொயயாயச
	4	1	சிலகதசு, சிலகத
		4	கிலலா [தரு
183	1	1	லாறகணடு
	3	1	கெணடது
184	2	1	போகமறற }
		2	புலமபோலக }
		1	போகமறறு }
		2	பலமபோலக }
		3	கிடைகைக
	3	1	மாகமுறற
	4	6	ரெனறலறறல
			ரெனறலதல
185	3	2	மிகழநதொரு
186	3	5	தயரிலலாக
		8	தெலலாம
	4	2	மடிகோலும
		4	மெனறே
187	1	3	குமில
188	2	2	நிலதகரும
		3	மிகழந
	3	2	சைமினையா
189	1	5	திகழியா }
	2	1	ரகுண }
	3	5	முதநியெனறும
190	2	1	பாசமெனறும
		4	லெனனும
	4	1	சைமில
191	4	4	பாரும
192	2	1	தாரணையில
	3	3	பயனுரு
	4	5	கோகனதத
		8	கூறை

193	1	4	யெனறுரு
194	2	5	கதுவியரு }
		6	யதினபலதனைக }
	3	2	யணுகாத
195	2	6	போகமுத
	4	6	தவமுரீர
196	1	3	றுமயாவாக
			றுடமெவாக
	4	2, 3	பருசரா தரமமுக
		3	திரடமுக
197	1	5	பொனனடிய }
		6	ரளநதிருவா }
		8	நினறு
	2	6	நனனிதியா
	3	3	நிரைபோல
198	1	3	நாவனென
	4	4	ருநதரரு
199	3	8	மணனெ
200	4	5	நாரணாகநே
		7	நலரு, நணனு
207	1	9	தெளிபணில
		12	செவவிடிச
		14	முசலநதிரி
			முசலநதரி
	2	9	மணியுமரு }
		10	கணெய,மல }
		11	வாமெனற
			வாமனன
	3	6	ராகொணாநத
		8	றநதநம
		9	வளரணி }
		10	மணிகணமினன }
	4	2	மதியுமிழு
		13	திருசுதரி
208	3	3	சாவுடனே }
		4	மறவெருனறை }
209	2	7	யுகநது
	3	3	னடுவு
		6	விரதநதில
	4	6	குறிபபாகக
210	2	3	திருமாமகளெப
	3	3	றுமலியபபாக
		4	விருதோதும
	4	3	யெவவணணம
			யவவணணம
211	3	3	லிணையடி
213	2	4	யாயபபூணெடு
214	2	3	காணெப
	4	5	பாரதகதைப
215	2	4	யெனறதோ
	3	1	லதநிசை
		4	கமலில
216	1	4, 5	ழிறறனுவு யாதக
	2	1	லதநிறவ
217	1	3	சோதத
	2	3	வணணத
	3	1	முணைமயுடை }
		2	வாசியொளி }
218	2	2	கேளவனெனாக
219	2	5, 6	ணனனுவுகு_ (illegible)
		12	ருகக
221	2	4	நிருவனெ ந
222	3	3	யெனறதோர
223	4	1	மருவிலாகரு
		3	மாயோர
224	2	6	தருநதெபவப
	3	7	வநதார
225	1	1, 2	நிருபரிதி வசநத
			நிருபரிதி யிசைநத
		9	குழலகளி
	2	4	ளொளிமருவி
	4	1	வுருவிலுறை
226	1	16	ரததொழிலெ
	3	1	யொதத
		6, 7	வதநிசையுமைசையிரு
			வதநிசையுமிசையிரு
		11	முடநிலெனி
			முடநிலதி
			முடநிலென
		12	வுவமை
	4	13	நெறிசொருகு
		22	தருக }
		23	வுணருமவா }
227	2	6	நூனிகடனெ
	4	6	ளனெதநாள
228	2	3	களப
	3	3	விடபி
	4	13	நிறிலெ }
		14	கவாதலே }
229	2	3, 4	பொழிநறி நுபகார
230	3	2, 3	யாகிமாதநியயுட
		3	மாகநியட

230	4	3, 4	வோமெனன வேத
231	2	1	நனெற்ன
		2	ரீசுடாதூவ
		5	வெளரிலகொடுத
			துக, விலெகாடுத
	3	4	சீடைக [துக
	4	2	செபிததவன
			செவிததவா
		2	செவிதகம }
		3	பெருமானபதம }
		5	வெனரூன
		3	பாக }
		4	மெனனுங்கனை }
		5	முனிகளெனரூன }
232	1	1	ஆழநிலெ
		4	முடிநததறபின
	4	3	லோகமடைந
			யோகமடைந
233	2	2	லுயாதத
234	1	3	யாததபு
	3	4	டிந்தநான
	4	4	வாழகவே
		8	வாழகவே
235	2	6	றிசைபடுதத
	4	3	மெயமமை
236	3	3	மெயமமை
	4	1	கையதனிற
		1	கைகொளகனி }
		2	போலகிலங }
		3	கணடு }
237	1	2	லாமவறறின }
		3	படியெனககுக }
238	1	2	சதுராழுகனென
239	3	3	ரெலொாகக
240	1	2	கதாமனனா
241	1	3	தனெததுமொழிந
	3	3	தவமிலியேன
243	2	4	காடுவைதநந
	3	2	மவாதமகும
		3	வழஙகியுரதான
		4	மிகவெளகு
244	2	4	லுகககுகைகககுந
	3	1	தணைமகுறை
245	1	2	விமையறியுந
		4	னாயமொழிகள

245	2	1	பருதிமதி
		3	பாசுரஞசோத
		4	துருகளுணஙகள
	4	1	பருதிமதி
247	1	4	ளனெதகக
	2	1	மாலுமதின
	3	2	வனெவெகாண
		4	ரிணையடிமேற
249	2	1	டெளளிசையின
250	2	2	ஞயுலகில
	3	3	யுயிாகலலாந
	4	1	தீதலனறித
251	1	3	தனகிரிசை
	2	1	யீனெடுதநண
272	2	2	தனகேறறிப
		4	பயனகொண
		4	பயனகொணடு }
	3	1	மையுறவு }
			மயயுறவு
			டயயுறவு
		2	மாறிருஞ
	4	4	மெயயவனே
253	2	2	நாலவகையுஞ
		4	வெனெததவழநது
			வெனெததவிழநது
254	1	1	யமநியமோ }
		2	பாசனஙக }
255	3	3	விடுவிகரும
256	4	1	மூருநிலஙகொண
257	1	1	தனறிருமா }
		2	நுடனேதான }
	3	3	மூழுககதனெ
258	2	1	னையஙகளசோ
259	1	2	ளழிவதின
			ளழிவதா
			ளழிவதன }
		3	மூனமவரு }
	2	4	ரஷயிணை
260	2	2	நிகழுதிா
	3	1	வனமுனை
261	1	4	யிறையவா
	3	3	வகையென
	4	3	வெனவரு
262	1	1	நிறையுடை
	2	2	னனிதுற

262	2	4	யெனுமவா
	3	2	யதிலவ
			யதிலெவ
			யிலனவ
263	1	4	ஞயாபவா }
	2	1	ளளிாமதி }
	3	2	லமுதெனச
	4	4	வலதே
264	1	1	வருவதோ
	3	4	ரடைவாக }
	4	1	ளருகணை }
265	3	4	மனகையனு
266	2	1	னிதையமி
	4	3	மிகவள
267	2	2	யெழுவதோ
	3	4	மருவது
268	1	4	மிகுமையி
	4	1	கருதிய
269	2	3	மாயோன
		6	தாணகு
	3	1	சூரியாக }
		2	டமமுடனே }
		3	துலஙகுவாா }
270	4	1	மருவிலாககு
		3	மாயோன
271	2	7	மிலாதா
	3	2	கினறறிவு
272	1	2	தாமவணஙகா
	2	3	மறுபபா
	4	6	ளைமைகளாளவா
274	2	6, 7	வழிநடதத வைத
	3	6	வாழசசிநமக [தாா
	4	1	பொருளான }
		2	வடிமைநமைக }
		5	பொறியாமற்
275	2	7	புகழவா
			பொலிவா
	4	6	லிசவழிததா
276	1	2	தானறாது
	4	2, 3	நீபுலமபேலெனபா
277	1	7	மலிநதா
	2	1	களுசனபபோாக
278	2	6	கருநதெயவப
	3	7	வநதா
279	3	4, 5	தெலலா முயாவிருத
	4	1	றிறதநிலிலை

280	1	3	நீழத, நீழந
	3	1	வாச
281	1	2	ணையநல
		5	முகமதெடுதது }
	2	1	காரணி }
			காரணை
		5	மேறகுனை }
	3	1	ரானை }
	2	5	மமறகுனைறே }
	3	1	யாரணை }
282	2	2	முனைபபடி
		5	மேலுலகிப
	4	3	மாியதொல
283	1	2	னெனெ னுய, னெனெ று
	3	4	நீாததெமமை
284	1	4	வடகு
285	2	2	யிருநதுபண
286	1	1	நிருவிக
	3	5	தாடுமிறை
289	1	1	எனெனிருடி
			ணனனிருடி
		3	னிலெறகி
	4	3	தொழுமதனை
290	1	2, 3	நாப வனைபின
		5	மனனிறினறே }
	2	1	யமபொற }
291	2	5	பிலகழுதஙக
	3	3	நோவெளன
	4	5	மாதமே
292	1	1	கறறுத
293	1	4, 5	நறநதிகழ மறை
		6	நோரா [யென
		5, 6	மறையெனநோரா த
			மறையெனநோர
	2	1	காவிலப், காவலுப
		5	லமரு
	3	4	றுலகமா, றுடகமா
		4	றுலகமா }
		5	மணிவபரணை }
	4	3	தவாய
294	1	4, 5	லெனகுரா றுரியே
	3	2, 3	வெழுதனை நாலா
	4	3	நுணெது
295	1	2	ளிகழந
		3, 4	மறறுங கழிதழிந
		4	மிகழந்ழிந

295	1	4	மபுரிகதபுரிக
		3, 4	மறையுங்கு சுபுரிகதபுரிக
	2	2	னிகபுரிகக
		4	லிறகுரிக்க
		6	ஷீபுஷீ
	3	4	முயிரகலுகு
	4	1	டுறனைனனிஷீ
296	2	4	முகபிபுக, முகபிகபுக
297	1	5	யினைரி
298	1	6	மாயர
	2	1	வுனைலிகுறு
	3	5	டிரனைகு
299	2	4	மதுலியெபுர
300	3	5, 6	கடைய லிமை றப
	4	5	பபுரிபி
301	1	4	துலிகுர எருற
	2	5	டலைமரு
	4	3	தேகுரைன றர
302	3	1	பனைகுரானை
303	2	5	லிரனைபுலைசரு ரு
	3	2	லிகக்க
	1	5	யாஷினைறனைலெ
304	1	3	யாரிறக
305	2	4	தேறனை ரய
306	3	3	ராயரஷிறக
307	1	1	வானைவா
	3	5	யபிரனைரமையத
	4	5	லெவரமனைதீக
308	2	2	மதுலிகடைய
	3	5	ரூமை ரு
309	3	4	டுலனவானை
310	1	4	டுமைலதீரய ரீக
		3, 4	துறலெவுமெனை, தீறய
	3	3	யாரயகெமய [றிக
311	1	2	வுசுலி
	2	2	தபீனா சதுடை
312	1	1	சதுகுரு
		3	சதுலைபயரு
		5	கபுரிதுடை லெம
	3	1	வபிரு ஷு ஏ
313	1	5	டுரானைனதெலொக
	2	1	தனைதெனா றுக
	•	2	தாடுனைனா றய
•	3	1, 2	மனைதெனாறை, வினைறு
			ஙினைறு
314	1	2	ஙிருவாளா
314	1	5	சோபபெரியோரக
	2	1	கோகருகு
	3	2	சரணைதநிற
			சரணைதநினை
		4	னைபனனிலை
	4	1	தோகலினைற
		3	டுனலலாஷ
315	2	3	கேறக
	3	5	றனைதம் தாழுகலெவனை
	4	4	ரினைனடி
316	1	1	வறுணைம
	2	2	னினைறனைவ
		3	யெடடக
		2	னினைனனைவ
		3	யெடடக
		4	குநிதநிடுக
		5	கோனைதகுறக
			கோனைதகுறக
	3	2	னதநிற
		3	டுமானைறப
318	1	2	ளாறபெருரு
	2	4	தமாகலெகாரு
			தனைகலெகாரு
	3	2	ளோடிம
		4	ளோடுர
		5	திகழரினைற
	4	1	லினைனுறைற
319	1	5	லுளலிழுரதக
	4	2	லேதேரூர
		3	பரமனுறு
		5	ரலெரினைறதே
320	1	5	லெகாணைடுரமமீம
	2	1	னடைடலில
	4	2	லெனைறுனைரத
321	1	3	கறரதும
		5	கபுடைரிரினைற
	2	1	தாடுனைன
322	2	1	னனனிரில
	3	4	பாணைடலவபு
		5	தோதகளிலு
323	3	1	பாடு
324	2	5	யினிசசிறிது
	3	3	றனைதது
325	2	3	தெலொழுற
327	1	5	வுறறவுரகாட

327	1	4	யாருற
		5	வறறவருகாட
	2	1	டகவுடை
		2	யனபு
	4	4	வமைகதனா
		5	நாணரே
328	1	4	ரெனறழி
329	1	3	சகளுசதிப
	2	5	விடடவைதது
	4	2	மறிவாக
330	2	3	டியமதி
	3	2, 3	வுயிாநிலகண
		2	வுயிாநிலை
		3	யுகண
		5	ஙினிலையு
	4	1	மறைவாழி
		3	னேயெனக
		4	ஙினறறி
331	1	3	மழுயிா
		4	காடடுங
	4	2	ரீச
332	2	5	பேருளும
			பொருளும
	4	2	போகி
334	2	1	போாத
	3	3	தாயமதி
	4	1	தோரா
335	1	5	தனிமையையும
	3	5	பதஙியையு
336	1	3	சிலமு
	3	1	மெலலையி
		2	லாதபத
		3	தியெழு
		3	தியெழு
338	1	4	தகுமதின
	2	1	மினகுணா
	3	4	தவாககு
339	2	3	யுளான
	3	3	யுமுயிா
341	1	2	ழலுமதின
		5	வுயிாகளிலு
	2	5	நமபாிலு
	3	4	களிலும
342	2	1, 2	கோனை மறுத
		4	னீகுறிக
343	2	3	யுமவன
	3	5	மேனமையையு
344	2	5	செயதனவுரு
345	1	3	மருநதொனறு
	3	3	கேடடவ
	4	2, 3	கடலிற ளளங்குகை
346	2	2	மாயன
347	1	2	மடியவாபான
	6	2, 3	ராக மலஙகலா
			ராக வலஙகலா
	8	2	ளுனரே
348	3	1	லிமமணிக
		4	ரெனறன
349	1	3	வுமமறை
		4, 5	யாக வயிநதையிலவந
			யாக மயிநதையிலவந
	3	5	மெலலியாமேல
350	2	1	மழியவன
	4	4	நாயகனீ
	5	1	ஙினறிரு
	9	1	பாாகசட
	10	1	சோகருணரு
	16	2	வணியென
	17	1	வினணி றை
	20	1	யெனளுரு
	25	2	தளிகருங
	26	1	மலிவதற
		2	கெனறும
			கெனளும
	3		நலவினை
28	2		ருருவ
29	4		ஙிருவோ
30	1		டோருயி
29	3		கெனனனின
		4	றிருவுட
	30	1	னேருயி
	32	2	சூழுத
	35	4	யதினதருங
			யனெதஙிற
	36	1	ருலவகை
		2	காடடத
		3	ருணிரதரா
352	2	5	கணபணியா
353	8	2	மாயதலின
	19	1	னெஙகளறு
	20	3	வழிவ

354	1	4	வகை
	3	2	மிகுகிளை
355	3	1, 2	பறபின மறைகதியை
			பறபி னைமாகதியை
		5	பணைபுனை யேய
356	1	4	தெலைமை
	4	1, 2	நின பொருடணல்
		3	யென
	8	4	காரணமே
358	2	5, 6	அமரா கடக
		12	பலவு
		17	ஸ்கைதழு
		16, 17	யிகைதயி ஸ்கைதழு
		20, 21	பதக ஸதகை
	3	1	நகரர
		9	டியதுமை
	4	2 3	மருவ
359	1	4	கடகோர
360	1	4	காயகா, காயகா
	2	4	மனைவாளரை
	3	2	தொழுமனை, தொழு
		3	மகபின, மதரை [மனை
		4	நனமனற்றெருபடிய
			மணைதோபடிய
	4	4	வருவிரே, வருவரோ
361	1	4, 5	யுலகெழுமனை
	2	2	மழை, மயழ
		6	யினிமீனேடே
			யினிமீனெடென
	3	4	ளருளா
362	1	6	மதகநிறை
	4	1	மதரவென
		2	வருவைமொழியும
363	4	4	றருவென
364	2	14	காயகா
365	1	2	பொருதிலும
		3	போகின }
		4	றவறுவடன }
	2	5	பேறினியென
	4	2	பெறுவரு
366	2	5	சொதமிழுமும
	4	2	மொயயவழி
367	3	5	வகையாகத
	3	1	வீழவாத
368	1	1	அருணமிகுத
	4	2	மெனலையர
368	4	4	தாருரு }
		5	செழுமபொருவ }
		6	யெனகளுளசெய }
369	2	6	மூவருமே
	3	1	நடுவிலுமி }
		2	லொருவருமன }
371	4	1	லையகதனை
372	1	5	முறையிலவரு
374	1	7, 8	களதநிற றோனறி
	3	2	பெருங்குழுக
375	2	5	றுயகநறமால
376	3	2	நிருபபாலை
	4	2	நாறறுநாற
377	3	2	மணவாளாக
	4	3	யெழுசசிப
378	1	2	மலிபுகழகாத
		5	லரோகணிந
		6	ருணறநதவளம
			ருணறநதவளம
		4—8	தநதுரோகணி • }
			நாருணறயூாவநது }
	3	4	னெநீ
	4	1	சொலலமல, சொலவ
379	3	6	மடறதனிறபாட [மல
	4	4	நைநா
		5	ளெழிறகுறையல
			ளெழிறகுறையில
		6	வருங்கலியா
381	4	1	பணணியநா
		2	னாறமிறழு
		6	நாறமிறழு
382	1	5	பாணாபுகழு
	4	2	வாழவினை
		5	வெனபனைநா }
		6	லாயிரமு }
		7	மெங்கள }
383	1	3	தனபே
		8	கவி
	2	1	பொயயிலபுகழ
384	1	2, 3	வாாணஙக ணலாய
	3	2	சதாமறையோன
385	1	3	னனறந
	4	2	நிலைதவிாநதா
386	1	1	வாசலலலா }
		2	வாசலால }
	2	2	விழுமனைதான

387	1	2	முதலானை
	2	5	மீபுழுநூன
	4	1	மனுசரெலி
388	1	6	நறுவிலிபூங
	2	2	குறிஞுசிதான
		5	புனமுருங்கை
	3	2	கொமமடிகள
		4	தொயயால
		6	றேறலுணை
	4	5	சுரைபீாகங்ப
		6	படலதினனா
389	1	5	சிறுவசுளப
		6	பெருவசுள
	3	2	தினணெணைக
		3	கைபபுங
		4	துவாபபுங
	4	2, 3	திணவயெனறு கடடு
390	2	5	கடையிலவருங
		6	கறிமுதலாக
	4	5	சலமலங்கள
391	1	4	தெலலாஞ
		5	சிவனமுதலாந
	2	4	தெலலா
		8	தெலலா
	3	4	தெலலா
		6	நமமுளள
		8	தெலலா
	4	2	ளொவவாத
392	1	1	கிளிஞுசனமுதல
		2	சுடடசுண
	2	4	தெலலாம
		8	தெலலாங
	3	4	தெலலாங
		5	கடியமுத
		8	தெலலாந
393	1	3, 4	வாங்கித தெலலா
		7	தானை
	2	3, 4	கூழுத தெலலா
		5	தெளளுதணி
		7, 8	தாபப ணைங்க
	3	4	தெலலா
	4	5	நடுவிரவி
394	2	1	களிாமதிதீ
	3	5	கீழாரை
395	1	2	வாகங்குனெய
	1	8	தெலலா
	3	2	பழுதுதலைவமண
396	2	8	மாமண
			மாகு
	3	8	தெலலா
	4	5	முளவுனறு
397	2	2	நாயதாகு
		4	தெலலா
		8	தாகுகு
	3	2	டுயவா
		6	கஙகையா
	4	5	வருமபுனலுங
		6	நாயதாகுா
398	1	4	தெலலாங
		6	லொழிதிடவே
		8	தெலலாங
	3	5	யுரடடிழுக
		8	தேலுங
	4	4	தேலுங
		7, 8	குலாத தாலே
399	3	3	கோநா
	4	4	வேலு
400	1	1	தயிாதனளில
		8	தாகு
	2	5	ஙுறகுழுலி
	3	1	பயிாமறைாயப
		2	போலெதத
		1	பயினமறக
		2	ளுரையாத
402	1	7, 8	கலகக நீருங
	2	2	தாயகதீயிற
	3	1	சஙகையுடைய
403	3	1	சுறறிலிலை
		2	யுளு சுளைளுமம
		3	பிலைபு
		1	சுறறிலையுளு
		5	தோகஙகொனை
	4	5	விலையெனைலெக
404	2	5	பிறஙகுலை
		6	தீஙகதசுள
	3	5	பருகலா
405	2	3	டெனியச
	4	3	ளாளரவா

என்னுள் – எனககுள, உறைதலின் – அநதாயாமியாயிருபபதால, யாணும நீயே – யாணும நினனில வேறுபடாதவன, உனது அன்றி – உனககுச சேஷமாயனறி, இன்மையின் – (ஒருவஸதுவும) இலலை யாதலின, எனதும் நீயே – எனணுடைய வஸதுவும நீயே; பொல லாங்கு – தோஷம, இலாமையின் – இலலாமையால, நல்லாய நீயே– சிறநதுநிறபவணும நீயே; வையம்உண்டு–(பாளயதில) உலகநதை விழுஙகி, உமிழ்தலின் – (ஸருஷடிகாலதில) உமிழதலால, வலலாய் நீயே – ஸமாதானும நீயே; மெயய – அடியவாகளுமெயயனே!, நின் வியப்பு – உன ஆசசாயஸவபாவம, எஙஙனம் ஆகும் – எவவாறு இருககினறதோ, அஙஙனே ஒக்க – அவவாறே பொருநதுமாறல, அறிவது – அறியவலலது, ஆரணமே – வேதமே (ஆகும)

கீழக கூறியவாறு தெயவநாயகன ஸ்ரீதேசிகணுககுத தன ஸவரூபம முதலியவறறைக காடடி மறைய, ஸவாமியும மனநதளாநது தமமை அவன உபேகஷிபபதறகுக காரணம அவணுககுத தமமீது கருணையிலலாமையா, அவனை அநுபவிககத தமககு அதிகாரம இலலாமையா எனறு திகைதது மனமபுணணுகினறார. இதக கணடு மனமவருநதிய தெயவநாயகணும எதிரே வநதுநினறு "உமமிடம நான கலவாது நிறபதறகு நீ கருதும இரணடும காரணமல்ல, மனுஷயாவதாரததில மானிடமுறைமையக கடவாது கடநதாறபோல் அசசாவதாரததிலும அமமுறை அழியாதிருபபதறகாக உமமோடு அணையாது வாளாவிருககினறேன. சோகியாதீ" எனறு ஸமாதானமசெய்து முன காடடாத சில குணஙகளைக காடடியருள, அவறறை அநுபவிததுப பினவருமாறு பேசுகினறார—

அடியவாகளுமெயயனே! உன ஸவரூபம ரூபம முதலியவறறை அநுபவிககுமபடி விசேஷஜஞாநததை நீ எமககு அருளுவதால தன நிலவி லை உலகமுழுவதும பரகாசிககசசெயயும குளிரநத சநதிரனகப பிரகாசிக கினறாய, உலகில பரகாசமுளள ஸகலவஸதுகளும நீ கொடுதத பரகாசத தின திவலையை வைதது கொணடு பரகாசிபபதால் தேஜோமயன எனப படுகினறாய, உன திருவடிநிழலினகீழ அனைதையும அடககி ழமுறசசெயவதால் அனைதது உககும பெறற தாயாயிருககினறாய; காலததில் நீ தனியாய கினறு அசேதநமபோலக கிடககும ஜீவ சரீரம இநதரியம இவறறைக கொடுதது படைதது உ கதுககும தநதையாகினறாய; ஒருபோதும எமமைக கை ால ஸகலவிதபநதுவும நீயேயாகினறாய, உலகிலுளள கூததை விரும்பும எஙகள் ஸவரூபததிறகு ஏறறவை

யாகாவாதலின நீயே எங்களுகதக தக புருஷாாதமாகினாய, நாங்கள அநுஷடிகளும உபாயததால எங்களமீது அருளபுரிநது பலனை தருவதால நீயே முகியமான உபாயமாயநிறகினாய, எங்கள பாபங்கள முழுவதை யும ஒழிபபதால் நீயே தாமஸவருபியாய நிறகினாய, உனகுச சமமான வேறொருவன இலலாமையால நீயே எங்களுகது ஏறற ஸஹாயமாயநிறகின ாய, எங்களமீது உனகு உணடாகும மனகலகததை நீகவல்ல பெரிய பிராடடி உன திருமாபில நிதயவாஸமசெயவதால மனகலகம நீஙகிப பரி சுததனாகினாய, நாராயணசபதததால கூறபபடுவதால நீயே ஜகதகாரண மாகினாய், உயாநத ஸதானமாகிய ஸ்ரீவைகுணடததையும அளிபப தால நீயே நினைதததை தரும கறபகவிருக்ஷமாகினாய்; ஸவரூபம ரூபம குணம விபூதி ஆகியவறறில ஒனறிலும ஓர அமசததிலும குறைவிலலாதவ னதலின நீயே ஸாவேசுவரனகப பிரகாசிகினாய, எங்களுகது வரும தினபததை உடனே நீகக காபபதால நாங்கள உனனைப பரமபோகயமாக அநுபவிகுமபடி ஆநநதஸவரூபமாயநிறகினாய, 'கறநத பாலுள நெய' போல எங்களுட புகுநது அநதாயாமியாயநிறபதால எங்களைக காடடும சபதங களாலும நீயே கூறபபடுகினாய, இநதப பிரபஞசததில உனகு உரியதல் லாத ஒரு வஸதுவும இலலையாதலின எமமுடையதாகக கருதபபடும வஸது வுகளும நீயே ஸ்வாமியாகினாய, பரபஞசததிலுளள தோஷம உனனிட ம தடடாது நீ நிறபதால திருககலயாணகுணஙகளால நீயே சிறநதுநிறகின ாய, பரளயகாலததில பரபஞசம முழுவதையும உன திருவயிறறில வைததுக காதது பின படைபபதால நீயே ஸாவவிதசகதியையும உடையவனாகின ாய, இவவாறு அதிசயிகக்கதகக உன பெருமையைப பேச வேதஙகளே ஒருவாறு முறபடும எங்களால இயலாது—என்றவாறு 7

அவன் பெருமையைப் பேச முற்பட்ட வேதங்களும் அங்ஙனம் செய்யமுடியாது கைவாங்குகின்றனவென்று கூறிப் பின்னும் அவன் பெருமை பேசப்படுகின்றது—

நேரிசைவெண்பா

354 ஆரணங்க டேட வயிநதைதநகா வந்துதித்த
காரணராய நின்ற கடலவண்ணா—நாரணனு
ரிபபடிககு மிககன் றெடுத்தபா தங்கழுவ
மெயபபடிகக மானதுபோன வெறபு 8

உரை:— ஆரணங்கள தேட — வேதங்கள தேடிநிறக, அயிநதைதநகா வநது உதித்த — திருவயிறறிலபுரதில வநது திருவவ தரிதத்தவரும, காரணராய நினற — (ஸகலஜகதகாரணமாய நினறவரும, கடல வண்ணா—கடலபோனற நிறதையுடையருமான,

நாரணனோ – ஸ்ரீமந்நாராயணனுகிய அடியவாமெயயா, அன்று – (தரிவிகரமனுக ஆன) அனறு, இபபடிகது மிகது – இபபூலோகததிற கண மிகஉயாநது, எடுதத – (பரஹமலோகம வரையில) தூகிய, பாதம் கழுவ – திருவடியை (பரஹமா) திருமஞசனமசெயய, பொன வெறபு – தஙகமலையாகிய மேரு, மெயப படிகம ஆனது – உணமையான (தீாதததனை) ஏநதுமபாதிரமாக ஆயிறறு

அடியவாகளுமெயயன, தரிவிகரமாவதாரதில இநதப பூமி முழு வதையும ஒரு திருவடியால அளநது மறறொரு திருவடியை பரஹமலோகத தளவும செலலவிடடபோது பரஹமதேவன அநதத திருவடிகளுத திருமஞ சனம செயய அவவமயம மஹாமேருபாவதம அநதத தீாததததை ஏநது கினற திருபபடிகமாயகினறது எனனே அவனபெருமை !!! வேதஙகள அனைதது ஸகலஜகதகாரணமான அவனது பெருமையைக காணமுடியாது தேடிகிறக, அவன இகலாமபூமியிலுளள அடியாகளைக காகளினாநது திருவயிநதிரபுரததில வநது அவதரிதது அனைவாகளும காடசி தநது கிறகின றன எனனே அவன ஸௌலபயம (எளிமை) !!!—எனறவாறு 8

இங்ஙனம் அடியவர்க்குமெயயன் தன் வடிவத்தைக் காட்டுவ தும் மறைவதுமாயிருக்க, பூர்ணநுபவம் கிடைக்கப்பெறாத தலைவி வருந தித் பெரிய மயக்கத்தையடைய, தலைவியின் செவிலித்தாய் தலைவி படும்பாட்டைக் கண்டு நற்றயக்குக் கூறுகின்றள்—

355 *கடடளைகலிததுறை*

வேறபுட னுனைறி யயிநதையில வெவவினை தீாமருநதான
றறபுத மாக வமாநதமை கேடடருள வேணடிநிறக
பறபி லமாநதசெய யாளபடி காடடிய பணபுடையெம்
விறபுரு வககொடிக கோவிலங காமயல பெறறனமே 9

உரை –அயிநதையில – *திருவயிநதிரபுரததில*, வெவ வினை தீா – கொடிய காமஙகளைட தீாகவல்ல, ஒனறு மருநது – ஒபபறற (தெயவநாயகனெனனும) மருநது, வெறபுடனை ஒன்றி – (ஔஷநாதரி யெனனும) திருமலையோடு ஒனறுபடடு, அறபுதமாக – அதயாசசாய மாக, அமாநதமை கேடடு – நிதயவாஸமசெயவதாக கேடடு, அருள் வேணடி நிறக – (அதன) கடாகஷதைத வேணடி நிறக, பறபு இல அமாநத – காமரையாகிய ஸதாநதத்தில எழுநதருளியுளள, செயயாள – பெரியபிராடடியுடைய, படி காடடிய – பரகாரஙகளை

நினைஞடடிய, பணபுடை – ஸவபாவதததையுடைய, எம வில புருவக கோடிகக – விலலையொதத புருவதததையுடைய கொடிபோனற ளங்கள பெணணுககு, விலங்கா ஓா மயல – நீஙகாத ஒரு மயககம, பெறறனம் – வரபபெறறேம

உலகில, மலைகளில காணபபடும மருநது மாநதரின நோய தீரகக வலலதாகும திருவயிநதிரபுரததில ஔஷதாதரியிலிருககும அடியவாககு மெயயனெனனும மருநது காமஙகளையும தீரககவலலதாம எனற இதன அறபுதசகதியைக கேடடு அமமருநதை அடைய என மகள விரும்பினளாக தாமரையாகிய ஸதாநதததில வஸிககும பெரியபிராடடியைபபோல என மகளும அடியவாககுமெயயனைப பிரிநது தரியாதவள விலலப போனற அவளபுருவமும தங்ககொடியைபபோனற அவளமேனியும கணடோரைத தோறறபிதது அடமையாககுவனவனறே? இததகைய என மகள தன காதலனை அடியவாமெயயனது கலவியைப பெறுமல பெரிதும மயஙகிகிடகினளாள—எனறவாறு

இது அகபபொருளில 'செவிலிததாய அறததொடுநிறறல' எனனும துறையாகும செவிலிததாய அறததொடுநிறறலாவது—தலைவியை மணம பேசி அயலார வர, அதை அறிநத செவிலிததாய தலைவியின கறபுககு இழுககு நேராதவாறு தாயினிடம தலைவியின முனநிகழசசி கூறி அயலாககு உடமபடாது தடுததல

ஸவாபதேசபபொருளில ஸ்ரீதேசிகன அடியவாமெயயனது பரிபூரணதவதைப பெறப பேராவலகொணடு பிதராயகிறகும நிலையைப பாகவதா வியநதுபேசியதாயக கொளளலாம 9

அடியவர்க்துமெயயன், தன் விஷயத்தில் இவ்வாறு அடங்காக் காதல்கொண்டுள்ள இவருக்து இனியும் முகங்கொடாதொழிநதால் ஸர்வ ரக்ஷகனன தன் பெருமைக்குக் குறைவு வருது இவரையும் இழக்க நேரிடுமென்று அஞ்சித் தன்னை நன்கு அநுபவிக்கச்செயதான் இங்ங னம் செய்த அவன்பெருமை பேசப்படுகின்றது—

கிலமணடிலவாசிரியபபா

356 பெறறனை நீயே மறறள வெலலாம
பெறுவது நின்னை யுறுவது கொளவா
நினனை லனறி மன்னு ரினப
நின்ன் பொருடடுநீ யென்ன பொருடடிலை

நின்னெரு நின்று மின்னெருத தோனறு
நின்றனக குநிகா நின்னடி யடைவாா
நினபா லன்றி யன்பா லுயயாா
வாரண மழைகக வந்த காரணனே 10

உரை.—வாரணம அழைகக — கஜேந்திரன அழைகக, வந்த காரணனே — (அபபோதே) வந்துகாதத காரணவஸ்துவான தெயவ நாயகனே!, மறறு உள எலலாம் — மறறும உளள (சேதநாசேதநங களை) எலலாம, நீயே பெறறனை — நீயே படைதததாய; உறுவது கொளவாா — தகக உபாயதததையும பலனையும கொளவாா, பெறுவது நின்னை— உபாயமாகவும பலனுகவும கொளவது நினனையே, நின்னல அனறி — உனனல அனறி (வேறெருருவராலும), இன்பம் மன்னா — ஸுகதததப பெறமாடடாாகள, நீ நின்பொருட்டு — நீ (செயயும காரியங்கள) உனககாகவே, என்பொருடடு இ(ல)லை — எனகாக இலலை. நின் உருநின்றும் — உன திருமேனியிலிருநது, மின் உரு—மினபோல நிலையறற தாவராஜங்கமங்கள அனைததும, தோனறும் — பிறகின்றனை, நின் அடி அடைவாா — உன திருவடிகளை அடைவாா, நினதனககு நிகா — உனககுச சமமாவாா, நின்பால அன்றி — உனனிடம பகதியால அனறி, உயயாா — உஜ்ஜீவிகமாடடாாகள

முதலியன வாயபபடடுத தனபுறற கஜேந்தரன 'ஆதிமூலமே' எனற அழைகக அபபொழுதே ஓடிவநது அவனைக காதத ஸுகதகாரனெனபதை பெயரை ஸதாபிதததகைகாணட அடியவாகளுமெயயனே! சேதநாசேதநங களையெலலாம படைதத உனனையே ஆசரிதாகள தம ஸ்வரூபதததிறகுத தகக உபாயமாகவும பலனுகவும கொளகினறாகள, பரமாநதமாகிய மோகஷதததைக கொடுபபவன நீயே அனறி, வேறு எவாகளும அதைக கொடுகக சகதியிலலை நீ மறறவாகளாக எதைச செயதியும அதனால வரும பலனை முடிவில அடைபவன நீயே, ஸகல வஸ்துகளும உன திருமேனியிலிருநது பிறநதனவை, உனனை வணஙகி வழிபடுமவா உனககுச சமமாவா, உனனிடம பகதியுளளவாகளனறி மறறவா உஜ்ஜீவிகக வழியிலலை—என்றவாறு

இதறகுப பின உளள 20 பாசுரங்களும மறறவரிடடன

மும்மணிக்கோவை — உரை முறறிறறு

ஸ்ரீமதே நிகமாநதமஹாதேசிகாய நமஃ

ஸ்ரீ:

சோராதூபபுல திருவேஙகடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

நவமணிமாலை - உரை

தனியன

ஸாசாந ஜஜயாவாதூ . . .. . ஜெஸிகூழி ॥

சிரொனறு வாழவு

[விஷயச்சுருக்கம்]

இநத பாபநததை நவாததினமாலையெனறும வழஙகுவதுணடு ஆனலை ஸவாமி தாமே பெயரிடுகொடுததபடி நவமணிமாலை எனற பெயா வழஙகுவதே முறையாகும வெவவேறு நிறமுடைய நவமணிகளால இயனற ஹாரமபோல வெவவேறு செயயுளகள ஒனபது அமையபபெறற தாகையால இதறகு நவமணிமாலையெனப பெயா வநதது

இபபிரபநததில முதலில திருவயிநதிரபுரதது எமபெருமானுடைய திருவடிகளின பெருமையைப பேசி, பின அவன பதது அவதாரஙகளெடுதத வரலாறறையும, பரஹமா கருடன திருவநநதாழவான பூமிதேவி ஆகிய இவாகள படைதத புணணியதீாததஙகளை அவன உகநது அவறறின கரையில எழுநதருளியிருபபதையும கூறி, மாசிமாததில தெயவநாயகன கடற கரைககு எழுநதருளித திருமணறபோபில கணடருளும உதஸவதததைப புகழநது, அவவெமபெருமானுடைய வடிவழகையும, அதில ஈடுபட அதை மறவாதவாகளு ஸமஸாரபநதம நீஙகுமவணணதததையும வெளியிடடு, தம முடைய அநதயகாலதில தமகளு அபயபரதானம செயயுமாறு தெயவநாய கனை வேணடிகொணடு, தெயவநாயகன தனனை பாடுமபடி தமமை நியமிததததறகிணஙகுகத தாம அவனமீது வடமொழியில இரணடும, தமிழில ஏழுமாக ஒனபது பரபநதஙகளை பாடியதையும மொழிநது தலைகளடடுகிறா பூரீதேசிகன

தெய்வநாயகன் திருவடிகளின் பெருமை பேசப்படுகின்றது—

பதினெறுசீராசிரியச்சந்தவிருத்தம்

357 ஒருமதி யனபரு ளங்க வாநதன
வுலகம டங்கவ ளாந்த ளாநதன
வொருசடை யொனறிய கங்கை தாநதன
வுரகப டங்கள ரங்கு கொணடன
தருமமு யாநததி தென்ன நின்றன
தருமனி ராநததி சைநது சேனறன
சகடமு டைநதுக ளங்க வென்றன
தமாகள ருநதும ருநதி தென்பன
திருமகள செயயக ரங்க ளோனறின
திகழதுள வுநதும ணைங்க மழுநதன
செழுமணி கொணடசி லமபி லங்கின
சிலைதனி லன்றொர ணைங்கு மிழுநதன
வருமறை யுநதம மாநத பணபின
வயன்முடி தனனில மாநது யாநதன
வருடர வெணணிய யிநதை வநதன
வடியவ மெயயாம லாபப தங்களே 1

உரை:— அடியவாமெயயா — அடியவாகுமெயயருடைய, மலாப பதங்கள— (தாமரை)மலாபோனற திருவடிகள, ஒரு மதி அன பா — (தமமிடம) ஒருமுகபபடட பகதியையுடைய பாகவதா களின, உளம கவாநதன — மனததை வசபபடுதகிகொணடன; உலகம் அடங்க — ைகலலோகங்களும (தமககுள) அடங்குமாறு, வளாநது அளந்தன—(பெரியனவாய) வளாநது அளநதன, ஒரு சடை ஒன்றிய — (சிவனுடைய) நிகரறற ஜடையில ஒனறுபடடுநிறகினற, கங்கை தந்தன — கங்கையைப பிறபபிததன, உரக படங்கள—(காளிய னெனனும) பாமபின படங்களை, அரங்கு கொணடன — கடனைதல மாகக கொணடன, உயாநதது தருமம — சிறநததாகிய உபாயம, இது எனன நின்றன — இநதத திருவடியிணையே எனறு அறியுமபடி கினறன; தருமன் இராநதது — தாமபுததிரன (தூதுசெலலுமபடி) யாசிதததை, இசைநது சென்றன—ஏறறு நடநதன, சகடம் உடைநது கலங்க — (கணணன நலியவந்த) சகடமாகிய அஸுரன சிதைநது

கலஙகுமாறு, வென்றன – வெறறிகொணடன, இது – இநதத திருவடியிணை, தமாகள அருநதும் –பாகவதர்கள (ஸமஸாரரோகநாசதர) உணணககடவதான, மருந்து என்பன – அமுதம எனறு சொலலப படுவன, திருமகள – பெரியபிராடடியாருடைய, செய்ய கரங்கள் – சிவநத திருகணைகளோடு, ஒன்றின – ஒனறுபடடுநினறன; திகழ் துளவு உநதும் – பிரகாசிககினற திருததுழாயினறு எழுபபப பெறற, மணம கமழநதன – நலல வாஸனை வீசபபெறறன; செழு மணி கொணட – செழுமையான ரதனஙகள உளளிடட, சிலம்பு இலங்கின – சிலமபுகளோடு விளஙகின; அன்று – ஸ்ரீராமாவதாரத தில, சிலதனில – கலலுருவில (நினற), ஓர அணஙகு – ஒரு பெணணை, உமிழந்தன – வெளிவரசசெயதன; அரு மறை அந்தம்– அருமையான வேதாந்தஙகளில, அமாந்த – பொருந்திய, பணபின– சிறபபுடையன; அயன முடிதன்னில – பரஹமாவின் முடியில, அமாநது – பொருநதி, உயாநதன – (இனனும மேலே சென்று) உயாந்துநினறன; அருள தர எணணி – அருள புரியக கருதி, அயிந்தை வநதன – திருவயிநதிரபுரதில வநது அவதரிததன.

அடியாகளிடம மெய்யனைய ஒழுகும தெயவநாயகனுடைய இரண்டு திருவடிமலாகளும அவறறைத தவிர வேறு உபாயததையும பலனையும கொளளாத பரமைகாநதிகளின உளளதததைக கவாநது எபபொழுதும தியா னிகசசெயயும பெருமையுடையன, தரிவிகரமாவதாரதில ஸகல லோகங களும தமகுள அடஙகியிருகுமாறு மிகப பெரியனவாய வளாநது ஓஙகி நினறன, சடையனெனறு பேசபபடும சிவன தன பெரிய சடைமுடியில தாஙகிப பரிசுததமபட கஙகாநதியை அவதரிபபிததன, கிருஷ்ணாவதாரத தில துஷடநிகரஹம செயயமுறபடுக காளியனெனனும பாபபராஜ னுடைய படஙகளை தமகு நடனஸதலமாககொணடு நடனமசெயதன, அடியாகளுககு முகியமான உபாயமாயினறு பலனை அளிககவலலன, தாமபுததிரன வேணடுகோளுககு இணஙகித தூதோதனனிடம தூதுசெலல வும துணிநதன; கணணனை நலியத துணிநதுவநத அஸுரனுடைய சகடவடி வதததை துகளதுகளாக உடைதது வெறறிபெறறன, ஸமஸாரதாபததைப போகக அடியாகள அருநதும ஆசாத அமுதமெனறு சாஸதரஙகளால பேசபபெறறன, பெரியபிராடடி தன தளிராகைகளால வருடுமபோது அவறறுகு இணஙகுதினறன; எபபொழுதும திருதுழாயமணம வீசப பெறறன; சிறநத ரதனஙகளைகொணட சிலமபுகளும தமமுடன ஸமபநதம பெறறு அழகுபெறுமாறுசெயது பிரகாசிததன; ஸ்ரீராமாவதாரதில

கௌதமசாபததால கலலாயநினறு மறைநதிருநத அஹலயையப பழைய வடிவுகொளளுமாறு அருளபுரிநதன, ஸகலவேதாநதஙகளிலும நிதிய மாயப போறறபபடுவன, தரிவிகரமாவதாரதில பரஹமலோகம சென்ற போது பரஹமா திருவாராதனமசெயது தன தலையில சூடிநிறக அதறகும மேல உயாநதுநினறன, இததகைய திருவடிகள தமமை இகாமபூமியிலுளள அனைவரும எகாலமும அநுபவிதது உயபுமாறுசெயய, திருவயிநதிர புரததில வநது அவதரிததன எனனே அவறறினஸௌலபயம!!!—என்றவாறு

தசாவதாரங்களின் சரித்திரமும் தெய்வநாயகன்விஷயத்தில் அநுஸநதிக்கப்படுகின்றது—

358 இருபதெதணசீராசிரியசசநதவிருததம

மகரம் வளரு மளவில பௌவ மடைய வுறற லத்தனை
வடிவு கமட மெனவ மாநது கிரித னைதத ரிததனை
மலியு மசுர னுரமி டநது வசுதை போததெ டுததனை
வலிகொ ளவுண னுடலபி ளந்து மதலை மெயகு திதததனை
பகரு முலக மடிய ளநது தமாக ளுகக ளிததனை
பரசு முனிவன வடிவு கொணடு பகைவ ரைதது ணிததனை
பணிய விசைவி றசமு கன்றன் முடிகள பதது திாததனை
படியு முருவில வருபீ லமப வசுர னைதத காததனை
நகரி துவரை யெனவு கநது வரைக ரததெ டுததனை
நடமொ டியலு பரியில வநது நலிவ றுகக வுறறனை
நலியும வினைகள செகும ருநதி னலமு றைநத வெறபினை
கணுகு கருட நதிகி ளாநத புனலு கபபில வைததனை
யகர முதல வுரைகொண மஙகை கணவ னுகக ளிததனை
யடையும் வினதை சிறுவ னுயய வருள கொ டுதது யாத்தினை
யடியு மணையு மெனும னநத னடிதொ ழகக ளிததனை
யவனி மருவு திருவ யிநதை யடிய வாககு மெயயனே 2

உரை — அவனி மருவு – பூமிதேவியால அடையபபெறற, திருவயிநதை–திருவயிநதிரபுரததில எழுநதருளியுளள, அடியவாககு மெயயனே – அடியவாககுமெயயனே!, அளவில பௌவம் அடைய–அளவிலலாத கடல முழுவதும, வளரும் மகரம் உறற – (பருதது) வளரும மதஸையமாகப பொருநதி, அலைததனை – கலகஙகிளைய, வடிவு கமடம் என – (எடுததுககொணட) வடிவம ஆமையினது எனனும

படி, அமாநது – நிலையாயநினறு, கிரிதனேத தரிததனே – மநதரமலை யைத தாஙகிநினறுய, மலியும் அசுரன – அதிககிரமிதத ஹிரணயா கூஷனெனனுமை அஸுரனுடைய, உரம் இடநது – மாரபைப பிளநது, வசுதை போதது எடுததனே – பூமியைப பெயாதது எடுததருளிஞய, வலிகோள அவுணன – பலசாலியான ஹிரணயகசிபுவினுடைய, உடல பிளநது – சரீரதததைப பிளநதுகொணடே, மதலை மெயகது – (அவன)புதலவனுன பரஹலாதனுடைய ஸதயதததைக காபபதறகு, (மதலை மெயகது – தூணுருவினைகண), உதிததனே – அவதரிததாய, பகரும உலகம்– (பலி தனனுடையதெனக)கூறிய ஸகலலோகஙகளை யும, அடி அளநது– திருவடியால அளநது, தமாகளுகது அளிததனே – அடியாரகளான தேவாகளுகது (மீடடு)கொடுததனே, பரசுமுனிவன வடிவு கொணடு – பரசுராமனுக அவதரிதது, பகைவரை – சதருகக (ளான கூஷதகிரியாக) ளை, துணிததனே–கொனறனே, பணிய இசைவு இல – (ஸ்ரீராமனுக அவதரிதத உனனுடைய) திருவடியில பணியச சமமதி இலலாத, தசமுகனனை – ராவணனுடைய, முடிகள பதது உதிாததனே – தலைகள பததையும அறுததுததளினை, படியும உரு விலவரு–(கோபாகளைபபோல)பொருநதிய வடிவததில வநத, பிலமப அசுரனே – பரலமபாஸுரனே, தகாததனே – (பலராமனுயநினறு) ஓழிததனே, நகரி துவரை என உகநது – (தன வாஸததிறகு உரிய) நகரம துவாரகையே எனறு மகிழநது (சிறுவனுய), வரை கரதது எடுததனே – (கோவாததன) மலையைக கையில எடுததனே, நடமொடு இயலு பரியில – நடனததோடு பொருநதிசசிறகும குதிரையினமீது, வநது – (கலகியாய) அவதரிதது, நலிவு அறுகக – (கலியினுலவரும) துனபததை ஒழிகக, உறறனே – பொருநதினே, நலியும வினைகள– (ஸமஸாரிகளைத) துனபுறுததுகினற காமஙகளை, செகும் மருநதின – ஒழிகினற மருநதுபோல, நலம் உறைநத வெறபினை – நனமை பொருநதிய ஔஷதகிரியை இடமாகககொணடனை, நனுகு கருட நதி கிளாநத – பககததிலுளள கருடநதியினினறு எழுமபிய, புனல– (திவய) தீாததததை, உகபபில வைததனே– மகிழசசிகது உரியதாகக கொணடனை, உரை கோள மஙகை– வாகதை (த தனது வடிவமாக)க கொணட ஸரஸவதிதேவியின, கணவனுகது – நாதனை பரஹமா வுகது, அகரம் முதல–அகாரதனை முதலாகககொணட ஸகலவேதங களையும, அளிததனே – உபதேசிததனை, அடையும – (தனனை)

அடைந்த, வினதை சிறுவன் – விநதையின புததிரணை கருடன, உயய – உஜ்ஜீவிகுமபடி, அருளகொடுத்து – கருணைவைதது, உயாத்தினை – (அவனைக) கொடியாகவும எடுதததனை, அடியும அணையும் எனும – ஸ்ரீபாதுகையும பாயலும (படுகை) எனனபபடுகினைற, அனநதன – திருவநநதாழவான, அடி தொழ– திருவடிகளைத தொடட, களிததனை – (அதனால) மகிழநததனை

அடியவாகுமெயயனே! பரளயகாலததில ஹயகரீவனெனனும அஸுரன வேதஙகளை அபஹரிததுககொணடு கடலுள மூழகியபோது ஈ பெரிய மீன வடிவஙகொணடு கடலுளபுகுநது அவனைகொனறு வேதஙகளை மீட்டருளினைய, மூன தேவரும அசுரரும பாறகடலைக கடைநதபோது மததாக இருநத மநதரமலை கடலுள அழுநதிவிடாதபடி பெரியஆமைவடிவஙகொணடு கடலுட புகுநது அமமலையைத தன முதுகினால தாஙகினைய, ஹிரணயாகஷனெனனும கொடிய அஸுரன தன வலிமையினால பூமியைப பாயாகசசுருடிகொணடு கடலினுட புகுநதகாலை வராஹவடிவஙகொணடு கடலினுளளே சென்று அவனசுரனைக கொனறு பூமியைக கோடதருனியால கொணடுவநது மறுபடியும விரிததருளினைய, உனனுடைய பகதசிகாமணியான பரஹலாதனை 'எஙகும உளன கணணன' எனறு கூறியதை மெயயாகக அவனதநதையான ஹிரணயகசிபுவின மாபைப பிளநதுகொணடே தூணினின்று நரஸிம்மனைய அவதரிததாய, தேவராஜயததை அபஹரிததுக கொணட பலிசசகரவாதரியின யாகததில வாமநனைய தோனறி அவனிடம மூனறடி மண யாசிதது வாஙகி தரிவிகரமனாக மாறி ஸகலலோகஙகளையும அளநது தேவராஜயததை மீடடுததநதருளினைய, பரசுராமாவதாரமகொணடு, பகைவராயகினற க்ஷதரியாகளை வேரறுததாய, சக்கரவர்த்தித் திருமகனைய அவதரிதது, தன அடியடையாத ராவணனதலைகளை உதிரததாய, பலராமனையகினறு, பிருநதாவனததில இடையனுருகொணடு தீஙகு செயயவநத பாலமபாஸுரனை ஒழிததாய, கண்ணனைய அவதரிதது கோவாதனமலையைத திருகரததால தாஙகி ஸகலபராணிகளையும காதருளினைய, இனி வெளளகுதிரையினமீது கல்கியாய அவதரிதது கலியால வரும தனபதனை நீகடபோகினைரய, கொடிய வினைகளைத தீரகும மருநதாயகினறு ஒளஷதகிரியை இடமாககொணடாய, பகததே பெருகும கருடநதியின தெளளிய நீரைக கணடு மனமகிழகினைரய, பரஹம தேவனுகது அக்ஷராபயாஸம செயவிதது ஸகலவேதஙகளையும உபதேசித தருளினைய, தன திருவடிகளில வநதடைநத கருடனுககு அநுகரஹம செயத அவனைக கொடியாகவும உயாதனினைய, உனகுப பாதுகையும பாயலுமாய கினறு கைஙகாயம செயயும திருவநநதாழவான உன திருவடி

களை வணஙகிநிறக, அதலை மகிழநது அவனுககு அருளபுரிநதாய, பூமி தேவிகளுப பாரமாகவுளள பாபிகளைக கொனறு சுமையைக குறைததறகாக அவள வணஙகிநிறகபபெறறாய, இததகைய பெருமை வாயநத உனனை நாஙகள எவவாறு புகழநதுபேசவலலோம?—எனறவாறு

இபபாசுரததில நானகாம அடியில பரஹமா, கருடன, ஆதிசேஷன, பூமிதேவி ஆகிய நாலவரையும குறிததிருபபது இநத கஷேதரதததைபபறறிய புராணவரலாறறை ஸூசிபபிகினறது அதன விளகக மினவருமாறு—

இநத கஷேதரததில நானகு புணயதீரததஙகள உள அவையாவன—

1 ப்ரஹ்மதீர்த்தம்— இநத ஸதலததில மூன பரஹமா ஒரு புணய தீரதததை ஸருஷடிகக, தெயவநாயகனுடைய ஸமபநததால அநத தீரததம விரஜாநதியைபபோல பெருமைபெறறது அதன கரையில பகவா னைக குறிததது தவமபுரிநத பிரமனுககு அவன வரம கொடுததருளினான

2 கருடதீர்த்தம்— கருடன ஒருகால் தன அலகினால பூமியைக கீற, அதிலிருநது பெருகிய மஹாநதியே கருடநதியெனப பெயாபெறறுப புணய நதியாயத திகழகினறது

3 சேஷதீர்த்தம்— ஆதிசேஷன மூன ஒருகால தெயவநாயகனுககு எதிரில ஒரு புணயதீரததைதப படைததான அமுதமபோனற இதன நீரைக கணடு அடியவாகளுமெயயனும மிக மகிழநதான இநத தீரததம கிணறுவடிவுகொணடு இனறும சேஷதீரதமென வழஙகுகினறது

4 பூமிதீர்த்தம்— மூன அசுராகளின பாரம தாஙகாது வருநதிய பூமிதேவி எமபெருமானைச சரணமடைய, அவனும அவளது வேணடுகோ ளுககிணஙகி அசுராகளை ஒழிததுப பூமியின பாரததைத தீரததருளினான அவனைத துதிகக இநத கஷேதரதநிறகு வநத பூமிதேவி எமபெருமான அஸுராகளுடன போரசெயததால சறறுக களைபபுறறிருபபதாயக கணடு அவனது சிரமததைப போககப புஷபஙகள நிறைநத ஒரு தீரதததைப படைததாள பின எமபெருமானும அதன நீரால களைபபு நீஙகபபெறறான இதுவே பூமிதீரதமென வழஙகுகினறது

இநத நானகு தீரததஙகளிலும எமபெருமான நீராடிப பருகி மகிழநது அவாகள நாலவரையும நோககி 'நீஙகள நாலவரும படைதத இநதத தீரததஙகளின கரையில தெயவநாயகன எனற பெயருடன எப பொழுதும வஸிககினறேன இநதத தீரததஙகளில ஒருகால் நீராடுபவன கஙகாஸநானமசெயத பலனைப பெறுவான' எனறு வரம கொடுததருளினான

இவவரலாறே நானகாமடியால குறிககபபடடது

பின்னும் அவனுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களீ பேசப்படுகின்றன –

359 எழுசீராசிரியசசுதவிருத்தம

புரமு யாத்த வசுரா கடகோ புறமு ரைத்த பொயயினன்
வரையெ டுத்து மழைத்த டுத்த மழையொ டொத்த மெயயினன்
நிரைநி ரைத்த கடலெ ரித்த சிலைவ ளைத்த கையினன்
னருளகோ டுத்து வினைத விர்கு மடிய வாகு மெயயனே

உரை — புரம் உயாத்த – ருகரங்களை மேலே பறகுமபடி-கொணட, அசுராகடகு – அஸுராகளுககு, ஓர புறம் உரைத்த பொயயினன்–(வேதவிபரீதமான) ஒரு பிறமதகொளகையை உபதேசித்த, பொயயினனும, வரை எடுத்து-(கோவாதனன)மலையை(கைவிரலால) எடுத்து, மழை தடுத்த– (இநதிரன பெயத கல) மழையை தடுத்த, மழையொடு ஒத்த மெயயினன – மேகமபோனற (நிறமுளள) திரு மேனியையுடையவனும, திரை நிரைத்த – அலைகளை வரிசையாக வீசுகினற, கடல எரித்த – கடலை எரித்த, சிலை வளைத்த கையினன் – விலலை வளைத்த கையையுடையவனும, அருள கொடுத்து – கருணையைப பொழிந்து, வினை தவிர்கும் – பாபஙகளைப போககுகினற, அடியவர்கு மெயயனே – அடியவரமெயயனே (அவன)

முனலொருகால சிவனைக குறிதது தவமபுரிந்து வரமபெறற மூனறு அஸுராகள ஆகாயததில ஸஞசரிககும மூனறுபடடினஙகளைகொணடு தாம நினைதத இடஙகளிலெலலாம திரிநது யாகம முதலிய காமஙகளைக கெடுதது அநதணாகளுககும தேவாகளுககும யாவருககும இனனல விளைதது வர தனா பின தேவாகள எமபெருமானைச சரணமடைந்தனா அவன தேவா களுககு அபயம கொடுதது தான ஒரு பெளததனுடைய வேடம பூணடு அவஸுரா இருபபிடம சென்று தனனைத தாமிகனெனறு கணடவா கருதுமாறு தாமஙகளை உபதேசித்துகொணடிருநதான அவஸுராகளும அவனை நமபி அவனது உபதேசதததைக கேடக முறபடடுகிறக, அவன அவா களுககுத தாமததில உளள சிதசததையைக குலைதது அதனால வலியழிந தொழிநது நாகில வீழசசெயதான இவவரலாறு முதலாயாலகூறபபடடது

கணணன, கோகுலததில இடையா வழகமாய இநதரனுககுச செய யும பூஜையைக கோவாதனமலைகுச செயவிததனால சினஙகொணட இநதிரன கலமழை பொழிநதான அதனால அனைதது மபடி தனபத ததைக கணடு கணணன தனகைச சுணடுவிரலால அமமலையைக குடையாகப பிடிதது அனைதையும காதருளினன இவவரலாறு இரணடாமடியாற கூறபபடடது

ஸ்ரீராமாவதாரத்தில ஸ்ரீராமன கடலில அணைகட்ட இடம கொடுக்கு மாறு ஸமுதராராஜனைச சரணமடைந்தான அறபனன கடலரசன ஸ்ரீராமனது பெருமையை அறியாது அவனது வேணடுகோளுகக்குச செவிசாயகக்கவிலலை அதனால சினஙகொணட ஸ்ரீராமன தன விலலை நாணேறறிக கடலை வறறசசெயய முறபடடான பின கடலரசன நடுநடுஙகிவநது அவன கடடளைகக்குக கீழபபடிநதுநடநதான இவவரலாறு மூனறுமடியாற கூறபபடடது

இததகைய பெருமைவாயநத தெயவநாயகன நமமீது கருணை கொணடு நம பாபஙகளைப போகக்கியருளவான—எனறவாறு 3

தெய்வநாயகனது மாசிமகஉத்ஸவம் பேசப்படுகின்றது—

கலிவிருத்தம

360 தேசோத்தா ரிலலை யெனுநதெயவ நாயகனூ
வாசக குழன்மா மலராண மணவாளா
வாசித தெழுமன மதனூ மணறழுபபின
மாசிக கடலாடி மகிழந்து வருவாரே 4

உரை — வாசக குழல — நறுமணமுளள கூநதலையுடைய, மா மலராள — பெரிய தாமரையில உதிதத பிராட்டியின, மண வாளா — நாயகராகிய, தேசு ஒததா இலலை எனும — தேஜஸஸில (தமமை) ஒததவா இலலை எனறுசொலலததக்க, தெயவநாயகனூ — தெயவநாயகா, மாசிக கடல் ஆடி — மாசிமகததனறு கடலில நீராடி, வாசித்து — மணமமிகுநது, எழும் — எழுகினற, மன் மதன ஆ — மிகக வளம நிறைநத, மணல தோபபில — மணல (நிறைநத கடற கரைச) சோலையில, மகிழநது வருவா — (உலாவி) மகிழநது எழுந தருளவா

திருமேனியின பாகாசததில நிகரிலலாணய நறுமணம வீசும கூந தலையுடைய பெரியபிராடடியின நாயகனையநிறகும தெயவநாயகன மாசி மாததது மகநதிருநகூததிரததனறு கடலுகக்கெழுநதருளி நீராடிய தீாததம பிரஸாதிததுக கறகரையில மணமவீசும வளமநிறைநத சோலையில பதி யுலாவி எழுநதருளகிறாரூன—எனறு அநுஸநதிததவாறு

'வாசிதமிதாழு மனமதனூ மணததோபபில' எனறு பாடநதகொணடு 'மனமதனூ வாசிதமிதாழு மணததோபபில' எனறு அநவயம கொணடு, மனமதனூ வாசித மிதாழு—மனமதனுடைய குதிரைக (ளாகிய கிளிக)ளின்

உறைவிடமாகிய, மணததோபபில–மணமவீசும தோபபில எனறும பொருள கொளளலாம கிளியை மனமதனுககுக குதிரையாகககூறுவது தமிழா வழககு

'வாசிததொழு மனமதனு' எனறு பாடமகொணடு, வாசித தொழும்–குதிரைமபிரானில தொழுதகக, மனமதனு – மனமதஸவரூபனுக எனறு பொருளகொணடு இதனதோடா, முறகாலததில நடநதுவநத பரஹமோதஸவததின அவபருததினமாகிய மாசிமகததில தெயவநாயகன கடலில தீரததம பிரஸாதிதது க கடறகரைசசோலையில பததியுலாவுமபோது குதிரைமபிரானில எழுநதருளியுளள அழகைக குறிககுமெனறும பெரியோர பணிபபா

'மனமதனா வாசிததொழும' எனறு அனவயமகொணடு, இதனதோடரைத தெயவநாயகனுககு விசேஷணமாககி மனமதனா வாசிததொழும தெயவநாயகனா – மனமதன அழகில தனககும தெயவநாயகனுககும உளள தாரதமயததைக கணடு தோறறுத தொழுபபெறற தெயவநாயகனா எனறு பழையவுரை கூறும

[இபபொழுதும இவவுதஸவம சிறபபுடன நடநதுவருகினறது] 4

தெய்வநாயகன்விஷயமான அநதிமஸ்மிருதி வேண்டப்படுகின்றது-

அறுசீராசிரியவிருததம

361 உருளுஞ் சகட மொன்றுதைததா
யுலக மேழுண டுமிழநதளநதாய
பொருளு மழலு மிறையாகப
பூணடே னடிணம யினின்மீணடே
னிருளு மருளுந தருமநநா
ளெழிலா ராழி சஙகேநதி
யருளுந தெருளுந தரவென்பா
லடியோரா மெயய வநதருளே 5

உரை — உருளும் – (தனனைக கொலல) உருணடுவநத, ஒனறு சகடம் – (அஸுரனகிய) ஒரு சகடததை, உைததாய – உைததது கொனறவனே!, ஏழுலகம-ஏழுலோகஙகளையும, உணடு–வயிறறிறகொணடு, உமிழநது – படைதது, அளநதாய – அளநத வனே!, அடியோமெயய – அடியவராகுமெயயனே!, பொருளும – செலவததையும, அழலும் – அகனிபோல மனிதனை எரிகக வலல காமததையும, மிறையாகப பூணடேன் – குறறமுளளனவாகக

கொணடேன; அடிமையினில மீண்டேன் – (உன) கைஙகாயதகில திருமபினேன; இருளும் – (அஜஞாநமாகிய) இருளையும, மருளும – விபரீதஜஞாநதகதையும, தரும் – தருகினற, அந்நாள– அநத (மரண) ஸமயதகில, எழில ஆ – அழகு நிறைநத, ஆழி சஙகு – திருவாழி யையும திருசசஙகையும, ஏநதி – (திருகையால) தாஙகி, அருளும – கிருபையையும, தெருளும–ஜஞாநதகதையும, தர – (எனககு) அளிப பதறகாக, எனபால் வநதருள – எனபகஙகதில வநதருளக

இளமபருவததே தொடடிலிற பளளிகொணடிருநதகாலயில தனனை கலியவநத சகடாஸுரனைத திருவடியால உதைதது ஒழிததவனே! எழுல கஙகளையும பாளயகாலததில அழிதது ஸருஷடிகாலததில படைதது தரி விகரமாவதாரததில அளநதவனே! அடியவாகளுமெயயணுய திருவயிறதிர புாததில அவதரிதத தெயவநாயகனே! ஆகதததாலும காமததாலும வரும தீஙகுகளை நினைதது அவை எனககு ஏறபடாவலலவெனக கணடு புறகணித தேன, இபபொழுது உனககுப பணிசெயவதையே சிறநத பயனாக கொண டேன, அஜஞாநமும விபரீதஜஞாநமும நிராமயநிறகபபெறும என அநதிம காலததில நான உனனை நினையாவிடினும இபபொழுது நான பாராததிப பதையேகொணடு, அஜஞாநமாகிய எரிநிரையை அழிககவலல திருவாழியாழ வாளையும ஜஞாநதததை தாவலை திருசசஙகையும ஏநதிவநது எனககு அருளபுரியவேணடும—எனறவாறு

'அழல்' எனும சொல அகனியைக கூறும இஙகு இது உவமவாகு பெயராயநினறு அகனியைபபோலத தீஙகுதரும காமதததைக கூறியதாம 5

தெய்வநாயகன் வடிவழகை மறவாதார் முக்தராவர் என்கின்றது-

எணசீராசிரியவிருததம

362 வஞ்சனைசெய பூதனையை மலியுஞ் சாட்டை
மலலரையோ மதகளிறறை வாளை ரஞ்சுங
கஞ்சனைமுன் கடிநதவனி பாரந தீரதத
காவலனே கோவலரையை நின்ற கோவே
யஞசனமுங காயாவு மனைய மேனி
யடியவாககு மெயயனே யாயிநதை வாழு
மஞசெனமெய யருள்பொழியும் வளள லெநின்
வடிவழகு மறவாதார் பிறவா தாரே. 6

உரை:— வஞ்சனை செய பூதனையை — (தாயவேடமபூணடு) வஞ்சனை செயயமுறபடட பூதனையயும, மலியும சாட்டை — ஹிம ஸிததலில மூணடுவந்த சகடாஸுரனையும, மலலரை — (கமஸன ஏவிய) மலலரையும, ஓர மதகளிறறை — நிகரறற மதயானையாகிய குவலயாபீடதனதையும, வாஞ்சை அஞ்சும் கஞ்சனை — தேவாகளும அஞ்சும (வீரமுடைய) கமஸனையும, முன் கடிந்து — முன(ஸ்ரீகிருஷ்ணவதாரததில்) கொன்று, அவனி பாரம் தீர்தத—பூமியின பாரததை ஒழிதத, காவலனே-(ஸாது)ரக்ஷகனே!, கோவலனுய நினற கோவே-இடைசசிறுவனுய நினற ஸ்வாமியே!, அஞ்சனமும் காயாவும் அனைய மேனி — மையையும காயாமபூவையுமபோனற (நிறமுடைய) திரு மேனியையுடைய, அடியவர்களுமெயயனே—அடியவர்களுமெயயனே!, அயிந்தை வாழும் மஞ்சு எனவே — திருவயிந்திரபுரததில நிதய வாஸமசெயயும மேகம எனனலாமபடி, அருள் பொழியும் வளளலே — கருணை (யாகிய நீரைப) பொழியும கொடையாளனே!, நின் வடிவு அழகு — உன திருமேனியின அழகை, மறவாதார — மறவாத மஹானகள, பிறவாதாரே — மறுபிறவியொழியபபெறுவா

அடியவர்களுமெய்யனே! முன கிருஷ்ணவதாரததில பூதனை, சக டாஸுரன, மல்லா, குவலயாபீடம, கமஸன ஆகிய இவர்களை கொனறு பூமிகு இநதப பாபிகளால நேரநத பாரததை ஒழிதது ஸாதுகளை காததருளினைய; இததுணைப பெருமையுடையவனுயிருநதும இடைசசேரி யில கோபாலனுயநினறு நின எளிமையை உலகுக்குக காடடியருளினைய்; திருவயிந்திரபுரததில நிதயவாஸமசெயயும ஒரு காளமேகம என்று வியநது பேசுமபடி அடியவர்மீது கருணையெனும நீரைப பொழிநதுநிறகும உன வணமைகுணததை எனனவெனறு உரைபபேன!!! மைமலையையும காயாமபூவையும் போனற நிறமுடைய உன திருமேனியழகை மறவாது அநுபவிபபவர் காமபநதம நீஙகபபெறுவர்—என்றவாறு 6

இனி 2-பாசுரங்களால் யமவாதனையில்லாது காத்தல் வேண்டப் படுகின்றது—

எழுசீராசிரியவிருததம

363 மையுமா கடலு மயிலுமா மழையு
மணிகளுங் குவளையுங் கொண்ட
மெய்யனே யடியோர மெயயனே விண்ணே
ரீசனே நீசனே னடைநதேன்

கையுமா ழியுமாயக களிறுகாத் தவனே
காலனா தமரேனக கவரா
தையனே வநதன் றஞ்சலென் றருடென்
னயிநதைதமா நகரமாந தானே. 7

உரை:— மையும்–(கணணுககு இடம)மையும, மா கடலும்–பெரிய கடலும, மயிலும்–(பலநிறஙகொணட)மயிலும, மா மழையும்–பெருமைபெறற மேகமும, மணிகளும்– நீலமணிகளும, குவளையும்–கருநெயதலும (ஆகிய இவறறின தனமையை), கொணட–உடைய, மெயயனே – திருமேனியையுடையவனே!, அடியோாமெயயனே – அடியவாகளுமெயயனே!, விணணோ ாசனே – நிதயஸூரிகளுககுத தலவனே!, நீசனேன் – அறபனன அடியேன, அடைநதேன் – (உனனைச சரணமாக) அடைநதேன கையும் ஆழியுமாய – கையில ஏநதிய சககரததுடன், களிறு காததவனே – கஜேநதரனை ரகூஷிதத வனே!, தென் அயிநதைதமாநகா அமாநதானே– அழகிய திருவயிநதை எனனும பெரிய நகரததில நிதயவாஸமசெயதருளுமவனே!, ஐயனே – ஸவாமியே!, காலனா தமா – யமனுடைய படாகள, எ(ன)னைக கவராது–எனனைக கொணடுபோகாதவாறு, அனறு வநது–(ஞான மரிககும) அநநாள எழுநதருளி, அஞசல என்று அருள – அஞசாதே என்று அருளவாயாக.

மைகருவியல, கமபீரமான கடல, பலநிறஙகளநத மேனியையுடைய மயில, நீரைப பொழியும மேகம, நீலரதநஙகள, கருநெயதறபூ ஆகிய இவையனைததினையும போனற திருமேனியையுடைய தெயவநாயகனே! உனனைச சரணமடைநதேன முன திருகையிலுளள திருவாழியால முதலெவாயபபட்ட கஜேநதரனைக காததது போல, என அநதிமகாலதில யமதூதாகள வநது எனனை இழுததுசசெனறு வேதனைசெயயாதபடி நீ எனைகு அபயமகொடுதது காததருளவாயாக—எனறவாறு 7

மஞசு லாவு சோலை சூழ யிந்தை மன்னு மன்னுசீா
வரையெ டுத்து நிரைய ளித்த மாசில வாசு தேவனே
செஞ்சொ லன்பா சிந்தை கொண்டு தீதி லாத தூதனையத்
தேரு மூாநது தேசு யாநத செல்வ தெயவ நாயக

வெஞசோ லாளா கால தூதா வீசு பாசம வநதென்மேல
விழுநத ழுநதி யான யாநது வீழ்வ தறகு மூன்னநீ
யஞச லஞச லஞ்ச லென்ற ளிகக வேணடு மசசுதா
வடிய வாககு மருளி யககு மடிய வாககு மெயயனே

உரை — மஞ்சு உலாவு— மேகஙகள ஸஞசரிககின்ற, சோலை சூழ — சோலைகள சூழபபெறற, அயிநதை மன்னும் — திருவயிநதிர புரததில நிதயவாஸமசெயதருளுமவணும, மன்னு சீர — நிலைபெறற திருககலயாணகுணஙகளையுடையவணும, வரை எடுதது — (கோவாத தன) மலையை எடுதது, நிரை அளிதத — பசுநிரையைக காததவணும, மாசு இல் — குறறம அறறவணும, வாசுதேவனே — வஸுதேவ குமாரணும ஆனவனே !, செம சொல் அனபா — செமமையுளள வாதனதைகளையுடைய அனபாகளான பாணடவாகளின, சிநதை கொணடு — எணணதனை ஏறறுககொண்டு, தீது இலாத தூதனுய் — குறறமறற தூதனுகி, தேரும் உளாநது — (அாஜுநனுககுச சாரதி யாயநினறு) தேரையும செலுததி, தேசு உயாநத—(அதனால) தேஜஸ மிகக, செல்வ — செலவ (மாயநிறபவ) னே!, தெயவநாயக — தெயவ நாயகனே!, அச்சுதா—(அடியவரைக)கைவிடாதவனே!, அடியவாக்கு — பாகவதாகளுககு, மருள் இயககும — அஜஞாநதனை ஓடடுகினற, அடியவாக்குமெயயனே — அடியவாமெயயனே!, வெம் சோலாளா — கொடிய சொறகளையுடைய, காலதூதா—யமதூதாகளால, வீசு பாசம்— வீசபபடுகின்ற பாசம, என் மேல் வந்து விழுநது அழுநதி—எனமீது வநது விழுந்து அழுநதிநிறக, யான அயாநது வீழ்வதறகு முன்னம்— (அதனால்) நான தளாநது விழுவதறகு முனனமே, நீ — நீ, அஞ சல அஞ்சல் அஞசல் என்று — அஞசாதே அஞசாதே அஞசாதே எனறு (மூக்காலும கூறி), அளிக்கவேணடும் — காததருளவேணடும.

மேகஙகள வநது தஙகி உலாவுமபடி மிக உயாநதுநிறகும சோலைகளாலே சூழபபெறற திருவயிநதிரபுரததில நிதயவாஸமசெயது அடியாாகளின அஜஞாநதனைப போகஙகியருளும அடியவாககுமெயயனே! முன இநதிரன பெயத கலமாரியால வருநதிய பசுகளைக காகக கோவாதனை மலையைக கையிலால தாஙகியருளினால, உணமையே பேசுகினற பாணடவாகளின விருபபதனதை ஏறறுககொணடு அவாகளுககாகத தூதுசெனறு காததருளினால, போாகளததில அாஜுநன போாரை நடததமுடியாமல் தயிதது நிறகுமபோது அவனதேரிலே பாகனையிருநது அவனை நலவழிப

படுததியதால் உன பெருமை மிகுதியாயநிறகபபெறறனை, இவவாறு உன அடியாாகளான பலரை ஆபதது்க காலததில வரது காதது்ருளிரைய, இவறறை நினைரது உனனைச சரணமடைரத அடியேன யமனதா வரது பாசததை வீச அதரைல தளாரது வீழவதறகு முனனமே நீ வரது முககாலும அபய பாதாரமசெயது அடியேனைக காதது்ருளவேணடும—எனறவாறு 8

ஸ்ரீதேசிகன் தம்மைத் திருவடிகளில் சேர்த்துக்கொள்ளுமாறு தெய்வநாயகனைப் பிரார்த்திக்கின்றார்—

365 கடடளைகலித்துறை

பொருததம் பொருந்தலும போகுந தவற்றுடன் பொயமமதிமேல்
விருததங கலிததுறை மேவு மழன்மதம் வேறினியென்
றிருத்த மனததினிற சேரா வெமைததெய்வ நாயகநின்
வருத்தம பொறுவரு ளான்மன் னடைகலங் கொணடருளே

உரை:— தெயவநாயக – தெயவநாயகனே!, பொருத்தம் பொருநதலும் – (உன திருவுளளதமேதாடு) பொருததம் (சேதநனி டதது) உணடானவளவில, தவறறுடன்–அபாாதங்களுடன, பொய்ம் மதி – அஜஞாநமும, மேல – மேலும, விருத்தம்–விபரீதஜஞாநமும, கலிதது உறை மேவும் – கிளாநது தங்குதலைப பொருநதிய, அழல் – அகனிபோனற காமமும, மதம் – செருககும, போகும் – விலகிப் போகும. மனத்தினில திருத்தம் சேரா எ(ம்)மை – மனததில திருத் தம அடையாத எமமை, வருததம் பொறு– (பிறா) துககம (காணப) பொறுத, நின் அருளால் – உன கருணையால, மன் அடைகலம் கொண்டருள் – ஸதிரமாய ரகஷிககபபடவேணடிய வஸதுவாக ஏறறுககொணடருளவாயாக. இனி வேறு என் – இனி (இதிலும) வேறுக (யாம) வேணடாகிடபபது என?

தெயவநாயகனே! உன திருவுளளததிறகு ஏறற காரியத்தையே செயவதாய உறுதிகொணட சேதநனுககு அவன செயத அபாாதங்கள, அஜஞாநம, விபரீதஜஞாநம, மேனமேலும அகனிபோல்வளாநதுவரும காமம, காவம ஆகிய அனைததும ஒழிநதுபோம என மனமோ அததகையபரிபககுவ நிலையைப பெறுதிருககினறது ஆயினும பிறருடைய வருததம காணச சகி யாத உன கருணையால எனனைக காககவேணடிய வஸதுவாகககொணடு உன திருவடியில சோததுககொளளவேணடும இதுவனறி அடியேன வேணடு வதறகு வேறு யாது உளது? ஒனறுமிலலை—எனறு பிரார்தததவாறு

அழல் = அகனி இங்கு உவமவாகுபெயராயநின்று தீயைபபோலத தீங்குதரும காமதத்தைச சுடடிநின்றது

[இபபாசுரததிறகுப பல பெரியோரிடம பணிநதுகேடடும எறற பொருள காண இயலவிலலை, பழையவுரைகளும பயன தரவிலலை எனினும ஒருவாறு பொருள பொருநதுமவணணம வரையபபடடுளது இதனினும சிறநத பொருள கிடைபபின மறுபதிப்பிற சோகபபெறும]

முடிவுரை கூறப்படுகின்றது—

எணசீராசிரியவிருததம

366 அநதமிலசீ ரயிநதைதாக ரமாநத நாத
னடியிணைமே லடியுரையா லெம்ப தேததிச
சிநதைதகவா பிராகிருத நூறு கூறிச
செழுநதமிழமும் மணிககோவை செறியச சோததுட
பாநதுகழ லமமாஅன யூச லேசல
பரவுநவ மணிமாலை யிவையுஞ சொன்னேன்
மூந்தைமறை மொழியவழி மொழிநீ யென்று
மூகுநதனரு டாநதபயன் பெற்றே னனே 1

உரை.— அநதம் இல சீர—எலலையறற பெருமையையுடைய அயிநதைதாகா — திருவயிந்திரபுரததில, அமாநத நாதன்— நிதயவாஸ செயகினற தெயவநாயகனுடைய, அடியிணை மேல — இரண திருவடிகளினமீது, அடி உரையால — (எலலாப பாஷைகளுகமுட மூலமாயுளள வடமொழியால, ஐமபது ஏதி— (தேவநாயகபஞசாச எனனும) ஐமபது சுலோகஙகளை (இயறறி)ப புகழநது, சிநை கவா — மனதைதக கவருகினற, பிராகிருதம் நூறு கூறி — பரகரு பாஷையால(அசயுதசதகம எனனும) நூறு (சுலோகஙகளைக)கூறி செழுமை தமிழ்— வளமமிகக தமிழபபாஷையால, மும்மணிககோவை மூமமணிககோவை எனனும பிரபநதத்தை, செறியச சோதது பொருளபொருநதுமாறு சோதது, பாநது கழல் அமமாஅன ஊசல ஏச பரவு நவமணிமாலை—பாநது கழல அமமாஅன ஊசல ஏசல(அனவருமை கொணடாடும நவமணிமாலை ஆகிய, இவையும் சொன்னேன்—இநத பிரபநதஙகளையும பாடினேன மூநதை மறை மொழிய — பிர சினமான வேதஙகள கூற, நீ வழி மொழி என்று — நீ அவவாதத

களையே பிரபந்தங்களின வாயிலாகக கூறுக எனறு, முகுந்தன் அருள் தந்த பயன — அடியவாகளுமெயயன அருளுடன நியமிதததன பலனை, நான் பெறறேன் — நான அடைநதேதன.

பெருமையில நிகாறறுநிறகும திருவயிநதிரபுரததில் எழுநதருளி யுளள தெயவநாயகன வேதங்கள கூறும அரதங்களை ஸதோதாரூபமாகப பாடுமபடி அடியேனை நியமிததான அதைச சிரமேறகொணடு அவன திருவடி களினமீது எலலாப பாஷைகளுகும தாயபபாஷையாகிய ஸமஸகருத தில தேவநாயகபஞசாசத எனனும ஸதோதாரதததையும, ஸரஸவதிதேவியின மழலைசசொலலாதலின மனததைக கவரகூடிய பராகருதபாஷையில அசயுத சதகம எனனும ஸதோதாரதததையும, செழுமையுளள தமிழபபாஷையில மும மணிகமாலை, பநது, கழல, அமமானை, ஊசல, எசல, நவமணிமாலை ஆகிய பிரபந்தங்களையும பாடி அவனது கடடளையை தலைககடடப்பெறறேன [இவவாறு தெயவநாயகன பாடுவித்த இபபிரபந்தங்கள அனைதது ஸாதது விகாகளுககு அநுஸநதிகக உரியனவாகும]—எனறவாறு

[முகுநதன எனற திருநாமம போகமோகஷங்களையளிபபவன எனனும பொருளைத தரும மோகஷததில பெறகடவ பரிபூரணநுபவதததை அடியவாகளுமெயயன தமககு இவவுலகிலேயே அருளியதைக கருதி ஸ்ரீதேசிகன இததிருநாமதததை இஙகு அநுஸநதிததாகப பெரியோர பணிபபர] 10

பநது, கழல, அமமானை, ஊசல, எசல ஆகிய பிரபந்தங்கள ஐநதும அகபபடவிலலை

நவமணிமாலை — உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீதெ நிஜநாதெஹாதெஶிகாய நமஃ

ஸ்ரீஃ

சோதாதாபபுல திருவேங்கடமுடையான திருவடிகளே சரணம

பிரபந்தசாரம் - உரை

பொதுதனியன

ராசாநாஜஜயாவாதும் .. .. தொழிகழி॥
சிரோனறு . . .. வாழுவு.

சிறபபுதனியன—உரை

எணசிராசிரியவிருதம

ஆரணநான் கின்பொருளை யாழ்வார்க ளாய்ந்தடைவே
யன்புடனே யம்புவியோ ரனைவருமீ டேறவென்று
நாரணனார் தாள்களிலே நாலாயி ரநதமிழா
னண்ணியுரை செய்தவற்றை நாடிவகை தொகைசெய்தாய்
பூரணமா ஞானியர்சேர் பொங்குபுகழ்த் தூப்புல்வரும்
புனிதனென்றும் பிள்ளையென்றும் புவியோர்புகழ் வேங்கடவா
தாரணியோ ரிங்குகக்கச் சாற்றியநற் ப்ரபநதசார
தனையுரைத்து வாழுமனந தநதருளா யென்றனக்கே 1

உரை.— அம் புவியோர் அனைவரும்—அழகிய இவவுலகிலுளளவா அனைவரும, நாரணனார் தாள்களில் நண்ணி – ஸ்ரீமநநாராயணன திருவடி களில அடைநது, ஈடேற என்று – உஜஜீவிகவேணடும எனறு, ஆழ் வார்கள் – ஆழவாரகள, அன்புடனே – கிருபையுடனே, ஆரணம்நான் கின் பொருளை—நானகுவேதஙகளின தாதபாயததை, அடைவே ஆய்ந்து— முறையாக ஆராயசசிசெயது, நாலாயிரம் – நாலாயிரம பாசுரஙகளையும, தமிழால் – தமிழபபாஷையால, உரைசெய்தவற்றை நாடி—அருளிசசெயத வறறை ஆராயநது, வகை தொகை செய்தாய் – வகுப்பாகபபிரிதது எண ணிகஙகை செயதவனே!, பூரண மா ஞானியர் சேர் – பரிபூரணமான ஜஞாந முடைய பெரியோரகள நிதயவாஸமசெயயபபெறறதும, பொங்கு புகழ் – (மேனமேலும)வளரகினற புகழையுடையதுமான, தூப்புல் வரும்—தாபபுலில அவதரிதத, புனிதன் என்றும் – பரிசுததன எனறும, பிள்ளை என்றும் – பிளளை எனறும, புவியோர் புகழ் வேங்கடவா – உலகிலுளளவரால புகழப் படுகினற (தாபபுல) திருவேஙகடமுடையானே!, தாரணியோர் – பூமியிலுள ளோர, இங்கு உகக்க – இவவுலகிலேயே மகிழ்சசிபெறுமபடி, சாற்றிய –

(நீ) அருளிசெய்த, நல் ப்ரபந்தசாரம்தனை – சிறந்த பரமதஸாரதனை, உரைத்து வாழும் மனம்–அநுஸந்திதது உஜ்ஜீவிகுமபடியுள்ள மனதனை, என்றனக்குத் தந்தருளாய் – எனகுக கொடுததருளவாயாக 1

எணசீராசிரியவிருததம

ஆதிமறை யோதிமகி ழயக்கிரிவர் தம்மருளா
லன்புடனே தூப்புனக ரவதரித்தே யிங்குவந்த
வாதியரை வென்றுவந்து வன்புவிமே லெதிராசர்
வாழ்வுறுநற் நெரிசனத்தை வண்மையுட னேவளர்த்து
நீதிநெறி தவறும னிறுத்தியிடும் வேங்கடவா
நேசமுட னுழ்வார்க ணிலைகளேயெல் லாமுணர்ந்து
சாதுசனம் வாழவென்று சாற்றியநற் ப்ரபந்தசார
தனையுரைத்து வாழுமனந் தந்தருளா யென்றனக்கே 2

உரை.— ஆதி மறை – பழமையான வேததனை, ஓதி மகிழ் – (பரஹமாவுககு) உபதேசிதது மகிழநத, அயக்கிரிவர்தம் அருளால்–ஹயகரீவ னுடைய கிருபையால், அன்புடனே – (மானிடாமீது) அனபுடன, தூப் புல் நகர் அவதரித்து–தூபபுல நகரதில அவதரிதது, இங்கு வந்த–இபபூமி யில வநத, வாதியரை வென்று உவந்து – வாதமசெய்த பிறமததினரைக கணடிதது மகிழநது, வன் புவிமேல் – வலிமைவாயநத பூமியினமேல், வாழ்வுறு – நிலைபெறறுநிறகினற, எதிராசர் – ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய, நல் நெரிசனத்தை – சிறநத ஸிததாநததனை, வண்மையுடனே வளர்த்து – (அனைவரும வாழவேணடுமென்ற) கொடைகுணதோடு வளாதது, நீதி நெறி தவறுமல் – வேதமாகமம தவறுமல, நிறுத்தியிடும் வேங்கடவா – ஸதாபிதத (தூபபுல) திருவேஙகடமுடையானே, ஆழ்வார்கள் நிலைகளை எல்லாம் உணர்ந்து – ஆழவாாகளின தனமைகளை எல்லாம அறிநது, சாது சனம் வாழ என்று – ஸாதுஜநஙகள உஜ்ஜீவிகவேணடும எனறு கருதி, நேசமுடன் சாற்றிய–அனபுடன அருளிசெயத, நல் ப்ரபநதசாரம் தனை–சிறநத பரமநதஸாரதனை, உரைத்து வாழும் மனம் – அநுஸநதிதது உஜ்ஜீவிகுமபடியுளள மனதனை, என்றனக்குத் தந்தருளாய் – எனகு அருளபுரிவாயாக 2

[விஷயக்சுருக்கம்]

ஸ்ரீதேசிகன, காலாயிதிவயபரபநததினமீது தமகுளள ஈடுபாட்டின மிகுதியால இபபிரபநததில ஆழவாாகள அவதரித்த திவயஸதலம, மாஸம, திருநக்ஷதிரம, அவாகள பெருமை, அருளிசெயத ப்ரபநதங்களின

பெயா,அவறறின பாசுர எண, அபபிரபநதஙகளின உயிரநிலையான ஸாராத தம ஆகிய இவறறை வெளியிடடுத தமமுடைய அநுஸநதானததிறகாக அநதப பிரபநதஙகளைத தமககு அருளசெயயுமாறு அநத அநத ஆழவாகளைப பிராாததிதறக கடைசியில 2-பாசுரஙகளில ஆழவாகளதிருநாமததையும அவாகள அருளிசசெயத பாசுர எணகளையும கூறி, ஒரு பாசுரததில ஒரோ கோஷடியாக அவாகளை அநுபவிதது, அவாகளின பிரபநதமே தமககு உஜ்ஜீவிகக ஸாதநமெனறு மொழிநது, திவயபரபநததில தமககுளள பகதியின மிகுதியால **தமிழ்மறையோன்** எனறு தமமைப பெருமையுடன பேசிக கொணடு, இநத பரபநதஸாரததை அநுஸநதிபபவருககு எமபெருமான கருணையால ஸகல கஷேமமுமுணடாமெனறு முடிததருளகிறா ஆழவாகளை அருளிய **ப்ரபந்தங்களின் ஸாரமான போருளை** இதிலே (சிறிய வாகயத் தில அடககிக) கூறியபடியால இதறகு இபபெயா வநதது

[ஒரு வேணடுகோள் — ஸந்நிதியிலும திருமாளிகையிலும திவய பரபநதததை ஸேவிககுமபோது அநத அநத பரபநததின தனியனை அநுஸநதிததவுடன அநத அநத ஆழவா விஷயமாய இப பிரபநததில தேசிகன அருளிய பாசுரததையும தனியனாக அநுஸநதிபபது மிகவும உசிதமாகும. புதியதாய ஒரு வழக்கதததை கைககொளளச சிலா கூசசகூடும பல புதிய சிறநத வழகஙகள கைககொளளபபடடிருபபதையும ஒளசிதயதததையும கருதி இதையும கொளளலாம. பெரியோா ஆராயநது நிணயிகக]

பிரபநதம் இடையூறின்றி முடிவதறகாக ஆசார்யவநதநம் செய்யப்படுகின்றது—

இபபிரபநதம முழுவதும எணசீராசிரியவிருததததால அமைநதது.

367 ஆழ்வாக ளவதரிதத நாளுா திங்க
ளடைவுதிரு நாமங்க ளவாதாஞ் செய்த
வாழ்வான திருமொழிக ளவறறுட் பாடடின்
வகையான தோகையிலகக மறறு மெல்லாம்
வீழவாக மேதினிமேல விளங்க நாளும்
விரிததுரைகசுங கருததுடனே மிகவோா தங்க
ணீளபாத நிரநதரமுக தொழுது வாழதது
நேசமுட னடியேன்றன் னெஞசு தானே. 1

உரை :—ஆழ்வாகள அவதரித்த — ஆழவார்கள (இபபூமி யில) அவதாரமசெயதருளிய, நாள் — திருநக்ஷததிரம, ஊர — திவயதேசம், திங்கள் — மாஸம, அடைவு — (முன பின எனற) கரமம, திருநாமங்கள் — (அவாகளின) திருநாமஙகள, அவாதாம் செயத — அவாகள அருளிசசெயத, வாழ்வான — (உலகிலுளளோர) உஜ்ஜீவிகககாரணமான, திருமொழிகள — திவயபரபநதஙகள, அவறறுள் — அநத பரபநதஙகளுள, பாட்டின் வகையான தொகை— பாடடின வகுப்பினபடி எணகள, இலக்கம் — (அவரவர் அருளிச செயத பாசுரத்தின) கூடடிய எண, மறறும் எலலாம — (அநத அநத பரபநதஙகளில வெளியாகும ஸாராாததம ஆகிய) பிற எலலாம, வீழவாக — (அனைவரும) விரும்படியாறு, நாளும் — எந்நாளும, மேதினி மேல விளங்க — பூமியில பரகாசிகக்குமபடி, விரித்து உரைகக்கும் கருததுடன் — விளகக்கி கூறவேணடுமென்ற நோகக்கதுடன, அடி யேன்றன் நெஞ்சு — அடியேனுடைய மனம், மிகதோாதங்கள் — பெரியோர்களான ஆசாரயாகளுடைய, நீள் பாதம் — நீண்ட திருவடி கள, நேசமுடன் — அனபுடன, நிரநதரமும் — இடைவிடாது (எப பொழுதும), தொழுது வாழத்தும் — வணஙகி வாழதத்தும.

ஆழவாகள அவதரித்த மாஸம, திருநக்ஷதத்திர ம, திவயதேசம, திரு நாமஙகள, பிரபநதம, பாசுரம, இவறறின எணமுதலியவறறை உலகிலுள ளோர எநநாளும அநுஸநதிதது உஜ்ஜீவிகவேணடுமெனபதறகாக இயற றபபடும இப்பிரபநதஸாரம தடையினறி முடிவுபெறுவதறகாகப் பூவாசாரி யாகளின திருவடிகளை தொழுகினறேன—எனற மஙகளமிடடவாறு 1

பொய்கையாழ்வார்

368 அருண்மிகுத்த தொருவடிவாயக கச்சி தன்னி
லப்பசிமா தத்திருவோ ணதது நாளிற
பொருணமிகுத்த மறைவிளங்கப் புவியோ ருய்யப்
பொயகைதனில் வந்துதித்த புனிதா முன்ன
ளிருளதனிற் றணகோவ லிடைக ழிசசென்
றிருவருட னிறகவுமா லிடைநெ ருககத்
திருவிளக்கா மெனும்வையங் தகளி நூறஞ்
செழும்பொருளா வெனகககருள்செய் திருந்த நீயே. 2

உரை.— பொருள மிகுதத – ஸாராாததஙகள மிகுநதுகிற கினற, மறை விளஙக – வேத (ாநத) ம (உலகில) பரகாசிகக்வும, புவியோா உயய – உலகிலுளளோா உஜ்ஜீவிகக்வும, ஐபபசிமாதத திருவோணதது நாளில – ஐபபசிமாதததில திருவோணம என்ற காளில, கச்சிதன்னில – காஞ்சீபுரததில, பொயகைதனில – திருத தாமரைபபொயகையில, மிகுததது அருள ஒரு வடிவாய – (சேதநா களமீது) மிகவளாநத கருணையே ஒரு வடிவுகொணடதென்னுமபடி, வநது உதித்த – வநது அவதாரமசெயத, புனிதா – பரிசுதத ஸவ ரூபனை பொயகையாழ்வாரே ! , முனனுள – முன ஒருநாள, இரு ளதனில – இருளில, தண கோவல – குளிாநத திருககோவலூரில, இடைகழிச் சென்று – (ஒரு திருமாளிகையின) இடைகழிகக்ச சென்று, இருவருடன் நிறகவும் – (நீ பூதததாழ்வா பேயாழ்வா ஆகிய) இருவருடன நிறகவுமம, மால இடை நெருகக – (அபபோது) ஸமபெருமான நடுவில (புகுநது) நெருகக, திரு விளககு ஆம எனும்– (இருளை போகக்குகினற) சிறநத விளககாக ஆகும எனறு அருளிச செயத, வையம்தகளி – 'வையநதகளி' எனறு தொடஙகுகினற, நூறும் – (மூதல திருவநதாதியாகிய) நூறு பாசுரஙகளையும, செழும் பொருளா – சிறநத செலவமாக, நீ எனகக்த திருநத அருளசெய – நீ எனகக்க குறைதீர அருளபுரியவேணடும

பொயகையாழ்வா ஐபபசிமாததது திருவோணதிருநக்ஷதத்தில பெருமாளகோயிலில விளககொளியெமபெருமானஸந்நிதிகக் வட புறததேதியுளள ஓர உயாதரப பொயகையில தெயவீகமான ஒரு பொற ரூமரையின நடுவே அயோநிஜராய அவதரிததருளினா பொயகையில அவதரிததபற்றிப பொயகையாழ்வா எனத திருநாமம வநதது இவ ருடைய அவதாரததால வேதாததஙகள உலகில நனகு விளஙகவும அதனால அனைவரும உஜ்ஜீவிகக்வும வழி ஏறபடடது. இவ்வாழ்வா ஒருகால திருக கோவலூருக்க எழுநதருளியிருநதபோது அஙகுளள மிருகணடுமுனிவா திருமாளிகையின இடைகழியில தஙகினா பின பூதததாழ்வாரும பேயாழ வாரும அஙகு எழுநதருள, மூவரும அசசிறிய இடைக்ழியில ஒனறுகூடி நினறனா இவாகளின திருமேனிஸமபநததையும திருவநதாதிகளின திருவவதாரதையும விரும்பிய எமபெருமானும அஙகு வநது இவாகளின நடுவே புகுநது இவாகளை நெருகக்னா இவாகளும அறிவுசசுடாபெறறு அவனை நனகு அநுபவிதது ஒவ்வொருவரும ஒவ்வோா அநதாதியைப பாடி

யருளினா அவறறில உலகுககே வழிகாடடும விளககாய அமைநது "வையநதகளியா" எனறு தொடஙகபபெறறு 100 பாசுரஙகள கொணடுள முதறறிருவநதாதியைத தமது நெஞசிற பதியுமாறு அருளபுரிய வேணடுமெனறு பூதேசிகன பொயகையாழவாரைப பிராாதததிததவாறு. 2

பூதத்தாழ்வார்

369 கடன்மலலக காவலனே பூத வேந்தே
காசினிமே லபபசியி லவிடட நாள்வந
திடாகழியுந தணகோவ லிடைக ழிசசென
றிணையிலலா மூவருமா யிசைநதே நிறக
நடுவிலிவ ரொருவருமென் றறியா வணண
நளளிருளின மானேருக நநதா ஞானச்
சுடாவிளககேற றியவனபே தகளி யான
தொடைநூறு மெனகசருளசெய துலங்க நீயே 3

உரை — கடனமல்லக காவலனே – திருகக்கடனமலலககு நாதனே!, பூதவேநதே – பூதததாழவா எனனும ஸவாமியே!, காசினிமேல – இபபூவுலகினகண, ஐபபசியில – ஐபபசிமாதததில, அவிடடநாள வநது – அவிடடமெனனும திருநக்ஷதரததில அவதரிதது, இடா கழியும –(வஸிபபவரின) துனபதததைப போகக்வலல, தண–குளிரநத, கோவல– திருகோவலூரில, இடைகழிச சென்று– (ஒரு திருமாளிகையின) இடைகழியிற சென்று, இணையிலலா மூவருமாய – ஒபபறற (நீஙகள) மூவரும, இசைநதே நிறக – ஒனறு கூடிநிறகுமபோது, நளளிருளில – மிகக இருளில, நடுவில ஒருவரும இவா என்று – (இவாகளின) நடுவில ஒருவரும இனறா எனறு, அறியாவணணம் – அறியாதவாறு, மால் நெருக்க – எமபெருமான (வநதுகூடி) நெருகக (அவனக காணுமபொருடடு), நநதா ஞானச சுடா விளககு ஏறறிய – அழியாத ஜஞாநமாகிய பரகாசம நிறைநத தீபததை ஏறறிய, அன்பேதகளியான – 'அனபேதகளியா' எனறு தொடஙகிய, தொடை நூறும் – (இரணடாம திருவநதாதியாகிய) நூறு பாசுரஙகளையும, நீ எனகக்த துலங்க அருளசெய் – எனககு விளஙகுமாறு அநுகரஹிபபாயாக

பூததாழ்வார், ஐபபசிமாததது அவிடடதிருவோணதிரு
கடனமலையிலே குருகாதிபபுவின நடுவே அயோனிஜராய அவதரிதருள்
ணா அவா 'அனபேதகளியா' என்று தொடங்கி அருளிசசெயத 100பாசுரங்
கொணட இரணடாவதிருவநதாதியை தமமுடைய அபிமானதாவதிறகு
உரியதாகுமாறு ஸ்ரீதேசிகன பூததாழ்வாரைப பிராரதிதது

(சரிதவிவரம 368-வது பாசுரவுரையிற காணக) 3

பேயாழ்வார்

370 மாமயிலைப பதியதனிற றலாமா ததில
வருளுசதயத் தவதரிதது க கோவ லூரிற
றூமுனிவ ரிருவருடன் றலங்க நின்று
துன்னியபே ரிருணீங்கச சோதி தோனறச
சேமமுட னெடுமாலுக காணப் புகுத
திருகாணடே னெனவுரைத்த தேவே யுனறன்
பாமருவு தமிழமாலை நூறு பாட்டும்
பழவடியே னுகாகருளசெய பரம நீயே. 4

உரை :—மா மயிலைப பதியதனில – பெருமைபெறற திரு மயிலையெனனும கூதாரதில, துலாமாததில வரும் – ஐபபசி மாததில வத, சதயத்து அவதரிது – சதயாகூதிரதில அவதரிது, கோவலூரில– திருகோவலூரில, தூ முனிவா இருவருடன்– பரிசுதாகளான (பொயகையாழவா பூததாழவா என்ற) இருமுனி வருடன, துலங்க நின்று–விளங்க நினறு, துன்னிய போ இருள நீங்க– (உலகில) பொருநதிய பெரிய (அஜ்ஞானமாகிய) இருள நீஙகும படி, சோதி தோன்ற–(தெயவீகமான) தேஜஸ உணடாக, சேமமுடன்– இனபதோடு, நெடுமாலுக காணப்புகு – எமபெருமானை (பரத யகூதால) காணதொடங்கி, திருகாண்டேன்என உரைததோவே– 'திருகாணடேன' என்று (தொடங்கும பரபாதத்தை) அருளிசசெயத ஸ்வாமீ !, பரம – (எலலோரினும) சிறநதவனே !, உன்தன் – உன்னுடைய, பா மருவு தமிழமாலை – பாகள நிறைநத தமிழமாலை யாகிய (மூனறும திருவநதாதியெனும), நூறு பாட்டும் – நூறு பாசுரங்களையும, பழவடியேனுகு – தலமுறைதலமுறையாக உன தாஸனாகிய அடியேனுகு, நீ அருளசெய – நீ அருள புரிவாயாக.

பேயாழவார ஐபபசிமாததது சதயததிருநகூததிரததிலே திருமயிலையில் ஆதிகேசவபபெருமாளஸந்நிதிககு ஸமீபததிலுளள ஒரு கிணறறில் மலாநத ஒரு செவவலலிபபூவில, அயோநிஜராய அவதரிததருளினார அவா பெரியபிராடடியை முனனிடடே எமபெருமானை அநுபவிததபடியால 'திருக கணடேன' என்று தொடஙகி அருளிசெயத 100 பாசுரஙகொணட மூனறாநதிருவநதாதியைத தமககு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன பேயாழவாரைப் பிராாதததிததவாறு

(சரிதவிவரம 368-வது பாசுரவுரையிற காணக)

இவவாழவார காணபபுகுநதது நெடுமாலை, ஆனல் (முதலில) கணடது திருவை எனறு அருளிசெயத ஸவாரஸயம காணக 4

திருமழிசையாழ்வார்

371 தைம்மகத்தில வருமழிசைப பரனே மறறைச்
சமயஙகள பலதெரிநது மாயோ னல்லாற
றெய்வம்மற றில்லையென வுரைத்த வேதச்
செழும்பொருணன் முகன்றிருணணூற றறு பாட்டு
மெய்ம்மிகுதத திருசசநத விருததப் பாடல
விளங்கியநூற றிருபதுநதப பாமன் மெயயே
வையகத்து மறவாம லுரைத்து வாழும்
வகையடியே னுககருளசெய் மகிழநது நீயே 5

உரை :— தை மகத்தில் வரும் — தைமாததது மகததிருநகூஷதிரததில அவதரிதத, மழிசைபபரனே — திருமழிசையாழவாரே!, மற்றைப் பல சமயஙகள் தெரிநது — மறறப பல மதஙகளையும (நனகு) அறிநது, மாயோன அல்லால் — அதிசயசெயகையையுடைய ஸரவேசுவரனையனறி, தெயவம் மறறு இலலை—(உபாஸிகக ததக) தெயவம வேறு இலலை, என உரைத்த — எனறு வெளியிட, வேதச் செழும் பொருள — வேதததின சிறநத ஸாராாததமாகிய, நான்முகன் தொண்ணூறறுறு பாட்டும் — நானமுகனதிருவநதாதியாகிய தொணணூற்றுறு பாசுரங்களையும, மெய் மிகுதத — ததது வாதததஙகள நிறைநத, திருசசந்தவிருத்தப பாடல் — திருசசநத

விருததப பாடடுகளாக, விளஙகிய – பரகாசிகஙினற, நூறறிருப துப – நூறறிருபதுபாசுரஙகளையும, தபபாமல – தவறறுமல, மெயயே – உளளவாறே, வையகதது – உலகததில, மறவாமல – மறவாது, உரைதது வாழும்வகை – அநுஸநதிதது உஜஜீவிககும வணணம, நீ மகிழநது – நீ மகிழசசிகொணடு, அடியேனுககு – தாஸனுகிய எனககு, அருளசெய – அருளபுரிவாயாக.

திருமழிசையாழவார தைமாததது மகததிருநகூததாதில மஹீ ஸாரகேஷதரமாகிய திருமழிசையில அவதரிததருளினார இவர பிற மதஙகள பலவறறிலும புகுநது ஆராயநது அவறறின குறறஙகளை உணாநது 96-பாசு ரஙகளகொணட ஞானமுகனதிருவநதாதியினவாயிலாக 'ஸாவேசுவரனே உபாஸிககததகக தெயவம' எனறு வேதததின ஸாராாததததை ஸதாபித தருளினார மேலும திருசசநதவிருததம எனற 120-பாசுரஙகளகொணட பிரபநததால 'ஸகலவஸதுகளும எமபெருமானுககுச சரீரமாயஙிறபவை' எனற உணமைபபொருளை விளககியருளினார இவவிரணடு பிரபநதஙகளை யும தவறறு மறவாது உளளவாறே அநுஸநதிதது உஜஜீவிகசசெயயுமாறு இபபாசுரததால ஸ்ரீதேசிகன திருமழிசையாழவாரைப பிராாதததிதபடி 5

நம்மாழ்வார்

372 முன்னுரைத்த திருவிருதத நூறு பாட்டு
முறையின்வரு மாசிரிய மேழு பாட்டு
மன்னியநற பொருடபெரிய திருவந தாதி
மறவாத படியெணபத தேழு பாடடும்
பின்னுரைதத தோதிருவாய மொழியெப போதும்
பிழையறவா யிரத்தொருநூற் றிரணடு பாடடு
மிநநிலததில வைகாசி விசாகந தன்னி
லெழிறகுருகை வருமாறு விரஙகு நீயே. 6

உரை – வைகாசி விசாகநதன்னில்–வைகாசிமாததது த திரு விசாகததிருநகூததிரததில, இநநிலததில் – இவ்வுலகில, எழில் குருகை வரும் – அழகுபொருநதிய திருககுருகூரில அவதரிதத, மாறு–சடகோபனே!, முன் உரைதத–(நீ) முதலில அருளிசசெயத, திருவிருததம் நூறு பாடடும்–திருவிருததமெ எனனும பிரபநததின நூறு பாசுரஙகளையும, முறையின் வரும்–முறையோடு அவதரிதத,

ஆசிரியம் ஏழுபாட்டும் – திருவாசிரியம எனனும பிரபநதததின ஏழுபாசுரஙகளையும, மறவாதபடி – (எநநாளும) மறகக்முடியாதவாறு, நல பொருள மன்னிய – சிறநத ஸாரார்ததம பொருநதிய, பெரியதிருவநதாதி – பெரியதிருவநதாதியின, எணபததேழுபாடடும் – எணபததேழுபாசுரஙகளையும, பின் உரைததது – அதனபின அருளிசசெயத, ஓா திருவாய்மொழி – (ஈனகு) அநுஸநதிகக்ததகக திருவாயமொழியின, ஆயிரததோரு நூறறிரண்டுபாட்டும் – ஆயிரததுநூறறிரணடுபாசுரஙகளையும, எப்போதும் பிழை அற – எநநாளும பிழைநீஙக (அநுஸநதிகக்குமபடி), நீ இரஙகு – நீ அருளபுரிவாயாக.

நமமாழவா, வைகாசிதிருவிசாகததிருநகூததிரததில பாணடி நாடடில திருகக்குருகூா (ஆழவாதிருநகரி) எனனும திவயதேசதில திருவவதரிததருளினா

இவவாழவா உலகவிஷயஙகளிலே சிறிதும நாட்டமினறித திருபபுளியாழவாரின அடியிலேயே எழுநதருளியிருநது எமபெருமானுடைய அநுபவததிலேயே ஆழநதுகிடநத நிலைமையிலே பறபல திவயதேசதது எம பெருமானகளும இவா முனபே எழுநதருளிக காட்சிதநதனா அபபொழுது வாயதத இவருடைய பகவதநுபவமே 100 பாசுரஙகொணட திருவிருததமாகவும, 7 பாசுரஙகொணட திருவாசிரியமாகவும, 87 பாசுரஙகொணட பெரியதிருவநதாதியாகவும, 1102 பாசுரஙகொணட திருவாயமொழியாகவும அவதரிததது இநதப பிரபநதஙகள நானகையும தமககு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன நமமாழவாரைப பிராாதததாதவாறு

இவவாழவா அருளிய பிரபநதம நானகினுள முதலாவதாகிய திருவிருததததில ஆழவாா தம ஞானகக்கணணாலே எமபெருமானைக கணடு அவன பகல இநத ஸம்ஸாாதததின இழிவையும பொறுகக்முடியாமையையும வினணபபிதது ஸமஸாாரதததை ஒழிததருளுமபடி பிராாதததாா பகவதநுபவதத திறகு முகியவிரோதியாயுளள பரகருதிஸமபநதம நீஙகுகையே முதலில வேணடபபடடமைப்றறி 'முன்னுறைத்த' எனனலாயிறறு

இரணடாவதான திருவாசிரியததில—இவாவேணடுகோளாச செவிசாயதத எமபெருமான பரமபததில பெறகக்கடவதான தன அநுபவததை இஙகேயே பெறுமபடி தன ஸவரூபம திருமேனி குணம விபூதி ஆகிய அனைதையும இவருககுக காடடிகொடுகக, இவரும அவறறை அநுபவிதது

அமமுறையை வெளியிட்டருளினார ஸ்ரீவைகுண்டத்தில அநுபவிகக்கும முறையையே கைகொண்டு இபபிரபந்தத்தைப பாடியபடியால 'முறையின் வரம்' எனனலாயிறறு

மூனறுவதாகிய பெரியதிருவந்தாதியில கீழகூறியவாறு அநுபவித்த விஷயத்தில மேனமேலும தமகது ஆசை கடடுகக்கடங்காது பெருக கெடுத்தோடுந்தனமையை வெளியிடடருளினார ஸமஸ்தாரிகளுகக இனி வரபபோகும பகவதநுபவத்திறகு இவவாறு போவாகக்கொண்டு துடிதுடித்து கிறகுமநிலையே முகக்கியமாய வேண்டபபடுவதுபறறி 'மன்னிய நற் பொருள்' எனனலாயிறறு

நானகாவதாகிய திருவாயமொழியிலே தாம விரும்பியபடி பரிபூரண மான பகவதநுபவத்தைப பெறறு முகத்தி பெறறமையை வெளியிடடருளினார எலலா நிலைகளையும கடந்து பரமபலமாகிய மோக்ஷாநுபவத்தைப பெறறமையைக கூறியதுபறறிப 'பின்னுரைத்த' எனனலாயிறறு 6

மதுரகவிகள்

373 தேறியமா ஞானமுடன நிருககோ ளூரிற
சிததிரையிற சிததிரைநாள் வந்து தோன்றி
யாறியநல் லன்புடனே குருகூ நம்பிக
கனவரத மந்தரங்க வடிமை செயது
மாறனையல லாலென்று மறந்துந் தேவு
மறறறியே னெனனுமதுர கவியே நீமுன்
கூறியகண ணிநுணைசிறுத்தாம் பதனிற் பாட்டுக்
குலவுபதி னென்றுமெனக குதவு நீயே 7

உரை :—திருக்கோளூரில் – திருககோளூர எனனும திவய தேசத்தில, சிததிரையில சிததிரைநாள – சித்திரைமாதத்துச சித்திரைத்திருநக்ஷத்திரத்தில, தேறிய மா ஞானமுடன் – தெளிந்த நிறைந்த அறிவுடன, வந்து தோன்றி – வந்து அவதரித்து, ஆறிய நல் அன்புடனே – பணபடட சிறந்த பகதியுடன, குருகூ நம்பிக்கு – திருகுருகூருகக ஸ்வாமியான நம்மாழ்வாருகக, அனவரதம் – இடைவிடாது, அந்தரங்க அடிமை செயது – அந்தரங்க கைங்கர்யம செயது, மாறனை அல்லால –நம்மாழ்வாரை அனறி, என்றும்– எக்காலத்தும, மறந்தும் – தவறியும, மறறு தேவு அறியேன் எனும் – வேறு தெய்வத்தை அறியேன எனறுகூறிய, மதுரகவியே – மதுர

கவியே!, நீ முன் கூறிய – நீ முனபு அருளிசசெயத, கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு அதனில் – கணணிநுணசிறுததாமபு எனறு தொடங குமபிரபநததிலை, குலவு பாட்டு பதினென்றும்–விளஙகுகின்ற பதினெருபாசுரஙகளையுமை, நீ எனக்கு உதவு – நீ எனக்கு அருள்வாயாக.

ஸ்ரீமதுரகவிகள சிததிரைமாததனுச சித்திரைதிருநகூதத்திரத்தில் திருகருகூருக்கு அருகில உளள திருகோளூரில் அவதரிததருளினர் இவர எழுநததருளியிருநத காலததில கணணனே இவவுலகில எழுநததருளியிருநதுமை அவனை நேரில் பறற மனஙகொளளாது புறக்கணிததுத தகக ஆசார்யனைப பெறக காததுககிடநதாரை நமமாழவார் அவதரிததபின அவர்திருவடிகளில ஈடுபடடு அவாதிவயஸுக்திகளையுமை அவாதிருவடிகளையுமே தமககுத தாரக போஷக போக்யஙகளாகக கொணடு அவருககு இடைவிடாது கைஙகாயம செய்து பகவதபக்தியினும் ஆசாரயபகதியே மிகச சிறநததாமென்று உலகுககு நலவழிகாடடினர். இவர் நமமாழவாவிஷயமாய அருளிசசெயத 11 பாசுரம அடஙகிய 'கணணிநுணசிறுததாமபு' எனனுமை பிரபநதத தைத தமககு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன மதுரகவிகளைப் பிரார்தததிததவாறு

எமபெருமானவிஷயததில எததுணை ஈடுபட்டவராயினும ஆசாரயனை அடையாதவர உஜ்ஜீவிகககமுடியாதெனறு ஸ்ரீமதுரகவிகள் தம பிரபநதத தினவாயிலாய விளககி ஆசாரயபகதிககு உலகில முதனமுதலாக வழி காட்டியதால் 'நீ முன் கூறிய' எனனலாயிறறு.

ஆழவார முதலில் எம்பெருமானவிஷயததில் ஈடுபட்டுப் பினபு பாகவதவிஷயததில ஈடுபடடார். ஸ்ரீமதுரகவிகள் பகவான விஷயததில ஈடுபாடினறி முதலிலேயே பாகவதவிஷயததில் ஈடுபடடுப பாடியபடியால் 'நீ முன் கூறிய' எனனலாயிறறு—எனறும பெரியோர் பணிபபர். 7

குலசேகராழ்வார்

374 பொன்புரையும் வேற்குலசே கரனே மாசிப்
புனாபூசத் தெழில்வஞ்சிக் களத்துத் தோன்றி
யன்புட்னே நம்பெருமாள் செம்பொற் கோயி
லனைத்துலகின் பெருவாழ்வு மடியார் தங்க
ளின்பமிகு பெருங்குழுவுங் காண மண்மே
லிருளிரிய வென்றெடுத்த விசையிற சொன்ன
நன்பொருள்சோ திருமொழிநூற் றைந்து பாட்டு
நன்றுக வெனக்கருள்செய் நல்கி நீயே. 8

உரை – பொன்புரையும வேல – பொனனேபபோல (ஜவலிக கும)வேலையுடைய, குலசேகரனே – குலசேகராழவாரே!, மாசிப புனா பூசதது – மாசிமாதபுர புனாவஸுகக்ஷதிரதில, எழில வஞசிக களதது தோனறி–அழகிய திருவஞசிகளமெனனும கேஷதரதில அவதரிதது, அன்புடனே – பகதியுடன, நமபெருமாள–ஸ்ரீரஙகநா தனுடைய, சேம் பொன் கோயில – சிவநத பொனனிறமாகிய ஸ்ரீரஙக நகரதில (வஸிகினற), அனைதது உலகின் பெரு வாழவும – ஸகலபராணிகளுடைய (ஸ்ரீரஙகதில வாஸமாகிய) பெரிய செலவத தையும, அடியாரதஙகள – பாகவதாகளுடைய, இன்பம் மிகு – ஆநநதம மிகக, பெருங குழுவும – பெரிய கோஷடியையும, காண – ஸேவிகக (விருமபி), மணமேல (இருள இரிய) – இநதப பூமியில (அஜஞானமாகிய இருள அழிவதறகாக), இருளிரிய என்று – 'இரு ளிரிய' எனறு தொடஙகி, எடுதத இசையில சொனன – உசசஸவ ரததில (நீ) அருளிசசெயத, நன பொருள சோ – சிறநத ஸாராத தம பொருநதிய, திருமொழி நூறறைநது பாடடும்– (பெருமாள) திரு மொழி நூறறைநது பாசுரஙகளையும, நீ நலகி – நீ (எனமீது) அனபு கொணடு, நனறுக எனகது அருளசெய–நனகு (மனததிற பதியுமாறு) எனகது அருளசெயவாயாக

குலசேகராழவார மாசிமாதப புனாபூசததிருநகக்ஷதிரதில சேரநாட டில திருவஞசிகளததில அவதரிததருளினார இவர சேரநாடடில தம தந தைதகுப பின அரசாணடுவநதபோதும, 'ஸ்ரீமநநாராயணனே பாரதததுவம' எனற கொளகையையும, ஸ்ரீராமன கணணன எனனும விபவாவதாரஙக ளிலும, கோயில திருமலை முதலிய திவயதேசதது அரசனைத திருமேனிக ளிலும மிகக ஈடுபாட்டையும உடையாரயும விசேஷமாயப பாகவதாக ளிடம மிகக பகதியுடையாரயும இருநதார இவர திருவரஙகததெமபெரு மானது திருவடிநிழலில வசிகக்ம பாகயமபெறற பாகவதோததமாகளின பெருமையையும, அவாகளின கோஷடியையும நேரில ஸேவிககவிருமபி அருளிசசெயத 105 பாசுரம அடஙகிய பெருமாளதிருமொழியென னும பிரபநதததைத தமகது அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன குலசேகராழவாரைப பிராரததிததவாறு

இவவாழவாருடைய நகரதில ஸ்ரீரஙகயாதரையே எபபொழுதும கோஷ்டிகபபடுமப வழகுகநகேறப இவரு 'எடுத்த இசை' எனறு அருளிச செயத ஸவாரஸயம காணக.

பெரியாழ்வார்

375 பேரணிந்த வில்லிபுதூ ராணி தன்னிற்
பெருஞ்சோதி தனிறறேன்றும் பெருமா னேமுன்
சீரணிந்த பாண்டியன்றன் னெஞ்சு தனனிற
றியகறமால பரத்துவதைத் திறமாச செபபி
வாரணமேன் மதுரைவலம் வரவே வானின
மாலகருட வாகனனுயத தோனற வாழ்த்து
மேரணிபல லாண்டுமூதற பாட்டு நானூற
றெழுபத்தோன் றிரண்டுமெனக குதவு நீயே. 9

உரை — போ அணிந்த – *புகழ பெறற*, வில்லிபுத்தூ – *ஸ்ரீவிலலிபுததூரில*, ஆனிதன்னில் – *ஆனிமாதததில*, பெருஞசோதி தனில – *ஸவாதீநக்ஷதிரதில*, தோன்றும் பெருமானே – *அவ தரிதத (பெரியாழவாராகிய) பெரியோனே!*, நீ முன் – *நீ முன ஒரு கால*, சீர அணிந்த–*சிறபபுப பொருநதிய*, பாண்டியன்தன்–*பாணடிய ராஜனுடைய*, நெஞசுதனனில் – *மனததில*, தியகு அற – *சோவு இனறி (ப பதியுமாறு)*, மால் பரத்துவத்தை – *ஸ்ரீமநநாராயண னுடைய (அனைவரினும) மேமபடடதனமையை*, திறமாச செபபி – *நனறுகப போதிதது*, வாரணம மேல்–*யானையினமீது*, மதுரை வலம் வர – *மதுரைபபடடணததில ஊரவலம வர (அபபோது)*, வானில் – *ஆகாயததில*, மால – *எமபெருமான*, கருடவாகனனுயத தோன்ற–*கருடனமீது ஏறி வருது வெளிபபட*, வாழததும்–(*நீ*)*மஙகளா சாஸனமசெயத*, ஏர அணி – *அழகு பொருநதிய*, பலலாணடு முதல் – *திருபபலலாணடு முதலாகிய*, பாட்டு நானூற்றெழுபத்து ஒன்று இரணடும் – *நானூறறெழுபததுமூனறு பாசுரஙகளையும*, எனககு உதவு – (*நீ*) *எனககு அருளவாயாக.*

பெரியாழவா ஆனிமாததது ஸவாதிததிருநக்ஷதிரதில ஸ்ரீவிலலி புதூரில அவதரிததருளினா பாணடியராஜனை ஸ்ரீவலலபதேவன பொறகாசுகளைக கிழிசசீரையில் கடடிப பணயமாக வைதது பாதத துவததை நிசசயமசெயபவா அதை எடுதது்கொளளலாமெனப பறை சாறறி, விதது்வானகளின ஸபையைக கூடடினை அஙகு எழுநதருளிய பெரியாழவா ஸ்ரீமநநாராயணனே பாரதத துவமெனறு பறபல ஆதாரஙகளைகொணடு ஸதாபிததா அசசமயம பணயமாக வைதத கிழி இவா மூனனே தாழ வளைநதநிறக அதையும அறுததருளினா அரசன

ஸகதேஹம நீஙகபபெறறு இவவாழவாரைப படடததுயானையினமீது ஏறறு விதது விருதுகளுடன மதுரைமாநகரம முழுதும மஹாதஸவம கொணடாடி வலமவரசசெயதான அவவாறு வலமவருமபோது இவவிபவத தைக கணணுரக கணடுகளிகக எமபெருமான பிராடடியுடன கருடனமீது ஏறி ஆகாயததில எழுநதருளினன ஆழவா அவனை ஸேவிதது அநுபவிததுப 'பலலாணடு பலலாணடு' எனறு மஙகளாசாஸனமசெயயத தொடஙகி அருளிசசெயத 473 பாசுரஙகளடஙகிய பெரியாழவாதிருமொழியைத தமககு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன பெரியாழவாரைப பிராரததிததவாறு 9

கோதைப்பிராட்டி

376 வேயாடுகழ விலலிபுதது ராடிப பூர
மேன்மேலு மிகவிளஙக விட்டு சிததன
றாயதிரு மகளாய்வந தரஙக ணாககுத
துழாயமாலை முடிசூடிக் கொடுத்த மாதே
நேயமுடன றிருபபாவைப பாடடா றைநது
நீயுரைதத தையொருதிங கட்பா மாலை
யாயபுகழ் நூறுடனுற பதது மூன்று
மன்புடனே யடியேனுக கருளசெய நீயே 10

உரை:— வேயா — வேயாகுலததினருககு உரியதும, புகழ் — புகழையுடையதுமான, விலலிபுத்தூா — ஸ்ரீவிலலிபுததூரில, ஆடிப பூரம்— திருவாடிபபூரததிருநகஷததிரம, மேனமேலும் மிக விளஙக— (தனனுடைய அவதாரததால) மேனமேலும மிகபபெருமைபெறறு விளஙகுமபடி, விட்டுசிததன் தூய திருமகளாய வந்து — பெரியாழவா ருடைய பரிசுததையான புதலவியாய அவதரிதது, அரஙகனாககு — ஸ்ரீரஙகமன்னனாககு, துழாயமாலை — திருததுழாயமாலையை, முடி சூடிக கோடுதத மாதே — (முதலில) தனமுடியில சூடி (ப பிறகு) கொடுதத கோதைபபிராடடியே!, நேயமுடன — (அரஙகனிடம) காதலுடன, நீ உரைதத — நீ அருளிசசெயத, திருபபாவைப பாட்டு ஆறைநதும் — திருபபாவைப பாசுரஙகள மூபபதையும, தையொரு திஙகள பாமாலையாய — தையொருதிஙகளுமே எனறு தொடஙகிய பாமாலையாகிய, புகழ — புகழையுடைய, நூறுடன் நாறபதது மூன்றும் — நூறறுநாறபதது மூனறு பாசுரஙகளையும, அன்புடன்—அனபோடு, நீ அடியேனுககு அருளசெய — நீ தாஸனை எனககு அருளபுரிவாயாக

ஆணடாள, திருவாடிபபூர திருகூதிரதில ஸ்ரீவிலலிபுதூரில பெரியாழவார திருதகுமாயபபாதகினைக கொதகுமபோது அருகிலதகிலிருநது அவதரிததருளினாள. பெரியாழவாரும, ஜாகா வஸ்தையைப புதலவியாகக கொணடதுபோல ஆணடாளை தமது செலவபபுதலவியாகவே பாவிதது ஞானபபாலயூடடி வளாதது வநதார ஆணடாளும திருவாஙகனிடம அடஙகாகாதலகொணடு அவனையே கணவனாகக கொளளதது ணிநதாள தன தநதை அரஙகமனனாராகாகத தொடுதது வைதத பூமாலையைத தன முடியிற சூடிக கணணாடியில அவனுககேறற தன அழகைக கணடு மகிழநது களிநதுவைததாள அரஙகமனனும அமமாலையைதான சூடிக கொளவதையே பெரும்பேறுகாகொணடு மகிழநதான பின அரஙகனும அவளை அழைதது வரசசெயய, அவள அவரிடு ஒனறிகாலநதாள

இததகைய பெருமைவாயநத ஆணடாள எமபெருமானமீது தீராக காதல்கொணடு பாடிய 30 பாசுரஙகொணட திருபபாவையையும, 143 பாசுரஙகொணட நாயசசியாதிருமொழியையும தமகு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன ஆணடாளை பிராாதிதிதவாறு 10

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்

377 மன்னுமதிட் டிருமண்டங குடிதான் வாழ
மாகழிமா தககேட்டை நாளில் வந்து
துன்னுபுகழத் தொணடரடிப பொடியே நீமுன
றுழாயமாலைப பணியடிமை செயது நாளுந
தெனனரஙக மணவாளற் கன்பு மிகுச
செபபியநற றிருமாலை நாறபத தைந்தும்
பன்னியநற றிருபபளளி யெழுசசி பத்தும்
பழவடியே னுகருளசெய பரிந்து நீயே. 11

உரை :— மன்னும் மதிள — ஸ்திரமான திருமதிளகளை யுடைய, திருமண்டங்குடி — திருமணடங்குடி எனனும திவயதேசம, வாழ — (பெருமைபெற்று) வாழுமபடி (அநத கூஷதரதில), மாகழிமாதக கேட்டைநாளில் — மாகழிமாதத்துக கேடடைதிருநகூஷதிரதில, வந்து — அவதரிதது, துன்னு புகழ்— மிகக புகழை யுடைய, தொணடரடிபபொடியே — தொணடரடிபபொடியாழவாரே!, நீ முன் — நீ முறகாலதில, தென் அரஙக மணவாளறகு — அழகிய

ஸ்ரீரங்கததில எழுநதருளியுளள ஸ்ரீரங்கநாதனுககு, நாளும் – எ
காலததும, துழாயமாலைப பணி அடிமைசெயது – திருததுழாயமாஃ
கடடிச சாததும கைங்காயததைசசெயது, அன்பு மிககு – (அதனை
அவனமீது மேனமேலும) பகதி வளாநது, செபபிய – அருளிச
செயத, நல திருமாலை – சிறநத திருமாலையெனனும பிரபநததினை
நாறபததைநதும் – நாறபததைநதுபாசுரங்களையும, பன்னிய நல
திருபபளளியெழுசசி பததும – (சிறபபிததுச) சொலலபபடட சிறநத
திருபபளளியெழுசசியின பததுபபாசுரங்களையும, பழவடியே
னுககு – தொனனுதொடடு உனககுத தாஸனை எனககு, பரிநது –
அனபுகூாநது, நீ அருளசெய – நீ அருளபுரிவாயாக தான – அசை

தொணடரடிபபொடியாழவா மாகழிமாதக கேடடைதிருஷ்
திாதநில சோழநாடடில திருமணடங்குடியெனனும புணயகேஷ்தரதநி
அவதரிததருளினா இயறகையிலேயே ஸதத்வகுணம தலையெடுகபபெறா
இவவாழவா பகவதபகதி விஞசி அரங்கனை ஸேவிதது ப பணிசெயய
கருதிக கோயிலுககுச சென்று திருநநதனவனம அமைதது அதினின்று
புஷபங்களை எடுதது அரங்கனுககுச சாதநி அவவெமபெருமானை அநுபவிதது
வநதா அவவநுபவததின பயனை அநத ஆழவா அருளிசசெயத 4
பாசுரங்கள அடங்கிய திருமாலையையும, 10 பாசுரங்கள அடங்கிய திரு
பளளியெழுசசியையும தமககு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன தொணடரடிப
பொடியாழவாரைப பிராாதததிததவாறு 11

திருப்பாணாழ்வார்

378 உலகறிய மலிபுகழகாாத திகைமா ததநதி
லுரோகிணிநா ளுறநதைதவளம பதியிற ருன்றித
தலமளநத தெனனரங்கா பாலு லோக
சாரங்க மாமுனிதோ டனிலே வநது
பலமறையின் பொருளாறபாண பெருமா ளோநீ
பாதாதி கேசமதாயப பாடித தநத
சோலவமல ஞதிபிரான் பததுப பாடடுஞ
சோராம லெனகககருளசெய துலங்க நீயே. 12

உரை:— பாண்பெருமாளே – திருபபாணாழவாரே!, உலகு அறிய – உலகிலுளளோா அறிவுபெறுவதறகாக, மலி புகழக்

காத்திகைமாதத்தில்–நிறைந்த புகழையுடைய காதத்திகைமாதத்தில், உரோகிணி நாள்– ரோஹிணித திருநக்ஷத்திரத்தில், உறந்தை வளம் பதியில் – உறையூர என்ற வளமமிக்க திவயதேசத்தில்,தோன்றி – அவதரித்து, தலம் அளந்த – (தரிவிகரமாவதாரத்தில்) பூமியை அளந்த, தென் அரங்காபால் – அழகிய ஸ்ரீரங்கநாதனஸமீபத்தில், உலோகசாரங்கமாமுனி தோளதனிலே – லோகஸாரங்கமஹாஷி யின தோளமீது, வந்து – எழுந்தருளி, பல மறையின் பொருளால்– பல வேதாந்தங்களின ஸாரமாக, பாதாதிகேசமதாய – (ஸ்ரீரங்கநாத னுடைய) திருவடிமுதல திருமுடிவரையில, நீ பாடித் தந்த – நீ பாடி (உலகுகக) அருளிய, சோலவு – பழமொழியாகிய, அமலனதி பிரான் பததுப்பாடடும் – 'அமலனதிபிரான' எனறு தொடங்கும பததுபபாசுரங்களையும, சோராமல துலங்க – மறவாமல விளங்கும படி, நீ எனகக அருளசெய் – நீ எனகக அருளபுரிவாயாக

திருபபாணழவா காதத்திகைமாதத்த ரோஹிணித்திருநக்ஷத்திரத்தில சோழநாடடில உறையூர் எனனும நக்ஷத்திரத்தில செநநெறபயிரகத்தில் அவதரித்தருளினா இவா பாணாகுலத்தில வளாநதுவநதா எமபெருமா னது திருவருளால் இயறகையிலேயே இவருகக்ப பகதி பெருகி அரங்க னுடைய திருகக்ணங்களைப பாட வேடகை மிகுநதுனினறது தாம தாழந்த குலத்தில வளாநததுபறறி அரங்கனகோயிலுள புக அஞசி வெளியிலிருநதே பாணருகக உரிய யாழைக கையில ஏநதி அரங்கனைப பாடிககொணடே அவனகுணஙபவத்தில ஆழநதுகிடந்தா இவா இஙனனம இருகக, அரங்க னுகக்த தீாததமகொணடுசெலலுட லோகஸாரங்கா எனற ஓா அநதணர் மாாக் கத்தில நின்ற இவரைக குலத்தைக கருதி விலகிபபோமாறு கூறியும தமமை மறநது அரங்கனை அநுபவித்துனினற இவா அவவாறு செயயாமையால பலரால் அடிதனத துனபுறுத்தப்பட்டா இதை நினைத்து வருநதிய அரங்கன் அவ வநதணரிடம பாணரைத தோளில எழுநதருளபபணணிககொணடு தன ஸநநிதிகக வருமாறு கட்டளையிடடான அமமுனிவரும அஞசி அவவாறே செயதா திருபபாணழவா அரங்கனது திருவடிமுதல திருமுடிவரையில ஸேவித்து ஈடுபடடு " அமலனதிபிரான " எனறுதொடங்கி 10 பாசுரங் களை அருளிசசெயது அரங்கனதிருவடியில ஒனறிக கலநதா அநதப பிரபநதத்தைத தமகக அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன திருபபாணழவாரைப் பிராாதத்ததவாறு

12

திருமங்கையாழ்வார்

379 அறிவுதரும் பெரியதிரு மொழிதப பாம
லாயிரததோ டெணபதது நாலு பாடடுங
குறியதொரு தாண்டகநா லைநதா றைநதுங
குலாநெடுந்தாண டகமெழுகூற றிருககை யொன்றுஞ
சிறியமடற பாடடுமுபபத தெட்டி ரண்டுஞ
சீாபெரிய மடறனிறபாட் டெழுபத் தெடடு
மிறையவனே காாததிகையிற காாததி கைநநா
ளெழிற்குரையல் வருகலியா விரஙகு நீயே 13

உரை — காாத்திகையில் காாததிகைநாள் – காாததிகை மாததது திருககாாததிகைநகூததிரததில, எழில் குரையல் – அழகிய திருககுரையலூரில, வரு கலியா – அவதரிதத திருமஙகை யாழவாரே!, இறையவனே – ஸவாமி!, அறிவு தரும்–ஜஞாநதததை தருகினற, பெரியதிருமொழி – பெரியதிருமொழியாகிய, ஆயிரததோடு எணபததுநாலுபாடடும் – ஆயிரதெணபததுநானகுபாசுரஙகளையும, ஒரு குறியது தாணடகம – ஒபபறற திருககுறுநதாணடகமெனனும பிரபநதமாகிய, நாலைநது – இருபதுபாசுரஙகளையும, குலா நெடுந தாண்டகம்– விளஙகுகினற திருநெடுநதாணடகமாகிய, ஆறைநதும்– முபபதுபாசுரஙகளையும, எழுகூறறிருககை ஒன்றும்–திருவெழுகூற றிருககையெனனும ஒரு பாசுரததையும, சிறிய மடல-சிறிய திருமட லாகிய, முபபததெடடு இரணடு பாடடும் – நாறபதுபாசுரஙகளையும, சீா பெரிய மடலதனில – சிறபபுடைய பெரிய திருமடலில, எழுபத தெடடுப் பாட்டும்– எழுபதெடடுப பாசுரஙகளையும, தபபாமல–தவ றாது (அநுஸநதிகுமபடி), நீ இரஙகு–நீ (எனக்கு) அருளபுரிவாயாக.

திருமஙகையாழவாா, காாததிகைமாததது திருககாாததிகைநகூத திரதில சோழநாடடில திருககுரையலூரா எனனும புணயகூததிரதில அவதரிததருளினா. எமபெருமானிடம நேரில திருமநதரோபதேசமபெறற இவா உலகிலுளளோரா உயயுமபடி அருளிசசெயத 1084 பாசுரஙகொணட பெரியதிருமொழியையும, 20 பாசுரஙகொணட திருககுறுநதாணடகததை யும, 30 பாசுரஙகொணட திருநெடுநதாணடகததையும, ஒரே பாசுரமான திருவெழுகூறறிருககையையும, 40 பாசுரஙகொணட சிறியதிருமடலையும, 78 பாசுரஙகொணட பெரியதிருமடலையும தமககு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன திருமஙகையாழவாரைப பிராாததிததவாறு

அசசையின பெருமையை விளககுவதிலேயே முகஙிய நோகஙகுளள பெரியதிருமொழி அசசையில மிக ஈடுபடுவதறகான ஜஞாநவிசேஷததைத தருவதுபறறி **'அறிவுதரும்'** எனனலாயிறறு—எனறு பெரியோா பணிபபா.

[சிறியதிருமடல பெரியதிருமடல ஆகிய இரணடுபிரபநதஙகளுமக கலி வெணபாவில அமைநததுபறறித தமிழா தமிழிலகணததினபடி ஒவவொரு பிரபநததையும ஒவவொரு பாசுரமாகக கொளளவேணடுமெனபா ஸவாமி ஸ்ரீதேசிகன முனனதை 40 பாசுரஙகொணடதாகவும, பினனதை 78 பாசுரஙகொணடதாகவும கணகஙகிடடு உறுதிபபடுததிவிடடமையால அத தநதிறகு ஏறபச சில அடிகளைச சோதது்ப பாசுரஙகளாகக கணகஙகிடுதல முனனோகளின மரபென அறியகஙகிடகஙகினறது வடமொழியில ஈவீனவியா கரணததிறகு முரணபடட சில பதபபிரயோகஙகளையும சில வருததஙகளையும பிற வியாகரணததைத தழுவியனவெனறும ஆஷமெனறும கொளவது போல வயாஸபராசராதிமஹாஷிகளினும மேமபடடுநிறகும ஆழவாாகளின ஸ்ரீஸூகதிவிஷயததிலும அமமுறையையேகொணடு வாளாவிருநது ஸூகதிரஸததைப் பருகி உயவதே நலமனறி ஸவாமி ஸ்ரீதேசிகன ஸதாபித்த விஷயததில சிறறறிவினரான நாம ஐயமுறறு ஆராயபபுகுவது அபசாரத திறகும பரிஹாஸததிறகும இடமாம.

இஙஙனமே இவவாழவாா அருளிய பரபநதஙகளின அவதாரகரமத திலும சறறு விவாதமுணடு இநதப பாசுரததில ஸவாமி ஸ்ரீதேசிகன இவ வாழவாருடைய பரபநதஙகளின கரமததையும நிணயிததருளியபடியால நாம இநத விவாததிலும ஈடுபட உரியோமலலோம] 13

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் — (திருவரங்கத்தமுதனார்)

380 தேசமெலா முகநதிடவே பெரும்பூ தூரிற
சிததிரையி லாதிரைநாள வநது தோனறிக
காசினிமேல வாதியரை வென்ற ரங்கா
கதியாக வாழ்நதருளு மெதிரா சாமுன்
பூசுராகோன் றிருவரஙகத தமுத னருன்
பொன்னடிமே லந்தாதி யாகப் போறறிப
பேசியநற கலிததுறைநூற றொடடுப பாட்டும்
பிழையறவே யெனககருளசெய பேணி நீயே. 14

உரை — தேசம் எலாம் – நாடு முழுவதும, உகந்திடவே – மகிழுமபடி, பெரும்பூதூரில – ஸ்ரீபெருமபூதூரில, சிததிரையில் ஆதிரைநாள – சிததிரைமாதததுத திருவாதிரைததிருநகஷதததில, வந்து தோன்றி – வநது அவதரிதது, காசினிமேல் – பூமியில (உளள), வாதியரை வென்று– வாதிகளை (வாதததில) ஜயிதது, அரங்கா கதியாக – ஸ்ரீரஙகநாதரையே கதியாக (க கொணடு), வாழுந்தருளும்– வாழுநதருளிய, எதிராசா– எதிகளுககு அரசணகிய ஸ்ரீபாஷய காரரே!, முன்– முறகாலததில, பூசுரா கோன – பராஹமணாகளுக குத தலைவரான, திருவரஙகததமுதனா – திருவரஙகததமுதனா (எனற பெரியோர), உன பொன அடிமேல – உன அழகிய திருவடி மேல, அந்தாதியாகப போறறிப பேசிய – அநதாதியாகத துதிதது பாடிய, நல கலிததுறை– சிறநத கடடளைகளிதததுறையில அமைநத, நூறறெட்டுபபாடடும–(இராமாநுசநூறறநதாதி எனனும) நூறறெட டுப பாசுரஙகளையும, பிழை அற – தவறறு (அநுஸநதிகுமபடி), நீ பேணி – நீ (எனமீது) அனபுகொணடு, எனகு அருளசெய – எனககு அருளபுரிவாயாக

ஸ்ரீபாஷயகாரா,சிததிரைமாதததுத திருவாதிரைததிருநகஷதததில, உலகததோரா உஜஜீவிகக, தொணடைநாடடில ஸ்ரீபெருமபூதூரா எனனும கேஷதததில அவதரிததருளினா ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய திருவடிகளில அளவறற பகதிகொணடு அவருடைய நியமநததால கூரதததாழவான திருவடி களில ஆசரயிதது உஜஜீவிதத திருவரஙகததமுதனா, ஸ்ரீபாஷயகார ருடைய நியமநததினமீது ஆழவாகளின ஸமபநததததைக குறிபபிடடு ஸ்ரீபாஷயகாரரின மீதே கடடளைகளிதததுறையில அநதாதியாகப பாடிய 108 பாசுரஙகொணட இராமாநுசநூறறநதாதியைத தமககு அருளுமாறு ஸ்ரீதேசிகன ஸ்ரீபாஷயகாரைப பிராரதததிததவாறு

[இபபிரபநதம திருவாரஙகததமுதனரால ஸ்ரீபாஷயகாராநியமந ததினபேரில பாடபபடடதாதலாலும, இது அனைவரும அநுஸநதிகக உரிய தெனறு ஸ்ரீபாஷயகாராலேயே அஙகீகரிகபபடடதாதலாலும, ஸ்ரீபாஷய காரா தாமே இநதப பிரபநதமுளபட காலாயிரதததையும திருகருகைப பிரானபிளளானுககு உபதேசிததருளியபடியாலும ஸ்ரீதேசிகன, (பிரப நதததை அருளிசசெயத) அமுதனரைப பிராரததிகாமல ஸ்ரீபாஷயகார ரையே நேரில பிராரதததிததருளினா] 14

2-பாசுரங்களால் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த பாசுரங்களின் எண் தனித்தனி கூறப்படுகின்றது—

381 எணணின்முத லாழவாாகண மூன்று நூறு
மெழினமழிசைப பிரானிருநூற ரெருபத தாறு
முணமைமிகு மாறனமறை யாயி ரததோ
டுறறவிரு நூறறுததோண ணூறு மாறும்
வணமையுடை மதுரகவி பதது மொனறும
வஞ்சியாகோ னூறறைநதும் பட்ட நாதன்
பண்ணியனு னூறறேழு பதது மூனறும்
பாாககோதை நூறறேழு பதது மூன்றே. 15

382 பததராடிப பொடிபாட லெம்பத தைநதும்
பாணாபுகல் பததுடனே பரகா லன்சோ
லத்தனுயா வேஙகடமாற காயி ரததோ
டானவிரு நூறரேரைம் பத்து மூன்று
மூததிதரு மெதிராசா பொன்ன டிககே
மொழிநதவமு தாபாட னூறு மெட்டு
மெததிசையும் வாழவிவா பாடி வைதத
விவைஙாலா யிரமுமடி யோஙகள வாழவே 16

உரை:— எணணின—(ஆழவாாகளின பாசுரததை) எணணத தொடஙகினுல, முதலாழ்வாாகள மூன்று நூறும்— (பொயகையாழவாா பூதததாழவாா பேயாழவாா ஆகிய) முதலாழவாாகள (மூவா) அருளிய 300 பாசுரஙகளுமம, எழில மழிசைபபிரான் — தேஜஸ மிகக திருமழிசையாழவாரின, இருநூறரேருபத்தாறும் — 216 பாசுரஙகளுமம, உண்மை மிகு — உணமைபபொருள நிரமபபபெறற, மாறன் மறை — நமமாழவாருடைய வேதஸாரமான, ஆயிரத்தோடு உறற இருநூறறுததோண்ணூறும் ஆறும் — 1000 பாசுரஙகளுடன கூடிய 296 பாசுரஙகளுமம, வணமையுடை — (உலகில ஆசார்யபகதிககு வழிகாடடிய) கொடைககுணமுளள, மதுரகவி பததும் ஒன்றும் — மதுரகவிகளின 11 பாசுரஙகளுமம, வஞசியாகோன்—வஞசிநாடடுககு அரசராகிய குலசேகராழவாரின, நூறறைநதும் — 105 பாசுரஙகளுமம, படடநாதன் — பெரியாழவாா (அருளிய), பண இயல — இசைககு

அமைந்த இலகியமாகிய, நானூறேழு பதும் மூன்றும் – 473 பாசுரங்களும், பாக் கோதை – பூமியின அமசமான ஆணடாள அருளிய, நூறேழு பத்து மூன்றும் – 173 பாசுரங்களும், 15

பதரடிபபொடி பாடல– தொணடரடிபபொடியாழவா பாடலாகிய, ஐம்பதைநதும – 55 பாசுரங்களும, பாணா புகல் – திருட பாணாழவா அருளிய, பதுடனே – 10 பாசுரங்களுடன, பரகாலன் சொல்–பகைவருககு யமனையநிறகும் திருமஙகையாழவா அருளியனவும், அதன் உயா வேங்கடமாறகு – (உலகுககுத) தநதையாய உயர்நத திருமலையில எழுநதருளியுளள திருவேஙகடமுடையானை பற்றியனவுமான, ஆயிரதோடு ஆன இருநூறேரைம்பதது மூனறும் – 1253 பாசுரங்களும, முததி தரும் – (உலகுககு) மோகூமாக கதனதைக் காடடிகொடுதத, எதிராசா – எதிகளுககுத தலவரான ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய, பொன் அடிகளே மொழிநத – அழகிய திருவடிகளின விஷயமாகவே அருளிசசெயத, அமுதா பாடல நூறும் எட்டும் – திருவாஙகததமுதனருடைய பாடலாகிய 108 பாசுரஙகளும (ஆகிய), எத்திசையும வாழ – எலலாத திசையினரும வாழவதற்காக, இவா பாடிவைதத – (கீழகக கூறிய பதினமூவராகிய) இவர்கள் அருளிசசெயத, இவை நாலாயிரமும் – இநத 4000 பாசுரஙகளும, அடியோங்கள வாழவு – அடியோஙகள உஜ்ஜீவிபபதறகு ஸாதநமாகும

பதினமூவா அருளிசசெயத 4000 பாசுரஙகளும நமகது உஜ்ஜீவிகக ஸாதநமாகும---எனறவாறு 16

ஆழ்வார்களின் கோஷ்டி அநுபவிக்கப்படுகின்றது—

383 வையகமெண் பொயகையூ தம்பே யாழ்வா
மழிசையாகோன் மகிழமாறன மதுர கவிகள
பொயயிலபுகழக கோழியாகோன் விடடு சித்தன்
பூஙகோதை தொண்டரடிப பொடிபா ணழ்வா
ரையனருட் கலியனெதி ராசா தம்மோ
டாறிருவ ரோரோருவ ரவாதாஞ் செய்த
துயயதமி ழிருபத்து நான்கிற பாட்டின்
றொகைநாலா யிரமுமடி யோங்கள வாழ்வே. 17

உரை:— வையகம் எண் — உலகினால் அநுஸந்திக்கபடு கின்ற, பொய்கை — பொயகையாழ்வார், பூதம் — பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் — பேயாழ்வார, மழிசையாகோன் — திருமழிசையாழ் வார், மகிழ் மாறன்— மகிழ்மாலையணிந்த நம்மாழ்வார், மதுரகவிகள்— மதுரகவிகள, பொய்யில் புகழ் — அழியாத புகழையுடைய, கோழியா கோன் — குலசேகராழ்வார், விட்டுசித்தன் — பெரியாழ்வார், பூங் கோதை — ஆண்டாள், தொண்டரடிப்பொடி — தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார், பாணர்— திருபபாணழ்வார — திருபபாணழ்வார, ஐயன் அருள் கலியன்— (நமக்கு) ஸ்வாமியாய அருள்நிறைநதுநிற்கும் திருமங்கையாழ்வார், எதிராசர்தம்மோடு — ஸ்ரீபாஷ்யகார (ருடைய முக்கியதாஸரான திருவரங்கத்தமுதனு) ரோடு, ஆறிருவா ஓரோருவா — பதினமூவ ராகிய, அவர்தாம் செய்த — அவர்களால் அருளிச்செயயப்பட்ட, தூய்ய தமிழ் — பரிசுதஅதமான தமிழிலைலாகிய, இருபத்துநான்கின் — 24 பிரபநதஙகளின், பாட்டின் தொகை நாலாயிரமும்—பாசுரங்களின் என்ண நாலாயிரமும, அடியோங்கள வாழ்வு — அடியோங்கள உஜ்ஜீ விபபதற்கு ஸாதநமாகும்.

ஆழவார்கள் பதின்மூவரும அருளிசசெய்த 24 பிரபநதஙகளின 4000 பாசுரஙகளும் எம்பெருமானுககு நித்யதாஸராகிய நாம உஜ்ஜீவிககச் சிறநத ஸாதநமாகும்—எனறவாறு.

[இப் பாசுரதஅதின் முதலடியில் 7, 8 சீர்களில் ஓஅச குறைஙினறது. சுதஅ பாடம் அகபபடவில்லை.] 17

பலச்ருதி கூறப்படுகிறது—

384 அந்தமிலா வாரணநா லாகி நின்ற
வதன்கருத்தை யாழ்வார்க ளாய்ந்தெ டுத்துச்
செந்தமிழா லருள்செய்த வகைதொ கையுஞ்
சிந்தாம லுலகங்கள் வாழ வென்று
சந்தமிகு தமிழ்மறையோன் றூப்புற் றோன்றும்
வேதாந்த குருமொழிந்த பரபந்த சாரஞ்
சிந்தையினு லனுதினமுஞ் சிந்திப் போர்க்குச்
சேமமதாந் திருமாறன் கருணை யாலே. 18

உரை:— நாலாகிநின்ற – (ரிக, யஜுஸ, ஸாமம, அதர்வணம எனறு) நானகாயநிறகினற, அந்தமிலா–அளவிலலாத, ஆரணம்அதன்–வேதததின, கருத்தை – ஸாரதனை, ஆழ்வாகள் ஆயநதெடுதது – ஆழவாகள (பதினமூவரும) ஆராயநது திரடடி, சொநதமிழால அருள் செய்த – செமமைபெறற தமிழில அருளிசசெயத, வகை தொகை யும் – (பிரபநதஙகளின) வகையும (பாசுரஙகளின) எணணும, சிந தாமல – (விபரீதமாய வகுபபதால) கெடாமல, உலகங்கள் வாழ என்று– உலகிலுளளோா வாழவேணடுமெனறு (கருதி), சநதம் மிகு–அழகு மிகுநதுநிறகினற, தமிழ் மறையோன் – தமிழ வேதமாகிய திவயபரபநததனைக கறறுணாநதவனும, தூபபுல தோன்றும் – தூபபுலில அவதரிததவனுமான, வேதாநதகுரு மொழிநத– வேதாநத தேசிகனால இயறறபபடட, பரபநதசாரம – (இநதப)பிரபநதஸாரத னை, சிநதையிலை – (தம) உளளதகிலை, அனுதினமும் சிநதிப போாககு – தினநதோறும அநுஸநதிப்பவாககு, திருமால்தன் கருணையால் – ஸ்ரீமநநாராயணனது அருளால, சேமமதாம் – கேஷமமுணடாம.

வேதஙகள அளவறறவை அவை ரிக – யஜுஸ – ஸாம – அதாவ ணம என நானகாய வகுகபபடடுளளன அவறறின ஸாரதனைத திரடடி ஆழவாகள திவயபபிரபநதமாய நமககு அருளினா இநதப பிரபந தஙகளின எணகளையும பாசுரஙகளின எணகளையும எவரும விபரீதமாய்க கொள்ளாதபடி இவறறைக கணகஙிடடு இபபிரபநததில வேதாநததேசிக னகிய யான வெளியிடடேன. இதை அநுஸநதிபபவா எமபெருமான கருணையால கேஷமதனைப பெறுவா—என்றவாறு.

[உலகில பிறரை வணஙகி அபிவாதநமசெயயுமபோது ரிக, யஜுஸ முதலிய தததம சாகையைக கூறிகொளவதுபோல இஙகு ஸவாமிகு அருளிசசெயலில உள்ள ஈடுபாடடினமிகுதியால தமமைத 'தமிழமறை யோன' எனறு பெருமையோடு கூறிகொணட ஸவாரஸயம காணக] 18

பிரபந்தசாரம் — உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீதெ நிமசாஜதெஷஹாதெஶிகாய நமஃ

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஆஹாரவிஷயததில காம கடைபபிடிககவேணடிய முககியமான நியமங களைக கூறுவதால இபபிரபநதம இபபெயாபடைதததது ஆஹாரம சுததமாயிலலாவிடடால மனம தெளிவடைவதிலலை மனஙதெளியாதவன எநத நறகாரியதததையும செய்ய உரியனெகமாடடான். இபபிரபநதததில் முதலில முனிவா சாஸதராஙகளில கூறிய முறையைத தழுவி நமமால உணணதத தகாத பதாரததஙகளை எடுததுககாடடி, பிறகு உணணததகக பதாரததஙகளையும வெளியிடுகிறா ஸ்ரீதேசிகன

[இபபிரபந்தம அநுஷடாநததிறகுமாததிரம முககியமாயிருபபதை பறறிப பொழிபபுரைமாததிரமே வரையபபடுகினறது]

இபபிரபநதம முழுதும எணசீராசிரியவிருதததால் அமைநததாம்.

இந்த ப்ரபநதவரலாறு கூறப்படுகின்றது—

385 ஆகாரத் திருவகையா நன்றுந் தீது
மருமறைகொண் டெதிராச ரிவைமொ ழிந்தா
ராகாத வழிவிலக்கி யாகுங கணண
னனைத்துலகும் வாழவிது சாறறி வைத்தான்
போகாது போககுவிக்கு முனிவா சொன்ன
பொய்யாத மொழிகளையும் பொருநதக் கேண்மி
ஞகாதென் றவைதவிாந்தா மதுவே கொண்ட
வசகரனு மாகஙகாத் தருளபெற் றனே. 1

ஸகலஜீவராசிகளையும தீயவழியிலிருந்து விலகி நல்வழிபபடுதது வாழவிததருளும கணணபிரான, ஸகலலோகததிலுளளவாகளும சாஸதரம் விலககிய தாமஸமான உணவைத தள்ளிப பகவதபகதியை வளாகக கூடிய ஸாததுவிகமான ஆஹாரததை ஏறறு வாழுவதறகாக ஸ்ரீபகவதகீதை யில் இந்த ஆஹாரநியமதததை அருளிசசெயதான. ஸ்ரீபாஷயகாரா அநத ஸ்லோகதியையும வேதஙகளையும ஆராயநது நல்லதெனறும தீயதெனறும இருவகையான உணவுகளை ஸ்ரீமதகீதாபாஷயததில் விளககியருளினர். எளிதில நீஙகாத பாபஙகளுககும பிராயசசிததம முதலியனவறறை விதிதது சேதநாகளின பாபஙகளைப போககுவிககும கருணை வாய்நத மனு முதலிய முனிவாகள தஙகள ஸமருதிகளில இநத ஆஹாரநியமதததைப பறறிக் கூறிய தவறுத விஷயஙகளையும மூலபரமாணமான வேதததிறகு ஏறற

வாறு பொருளபடுததி அறிவீாகளாக முன அஜகரன எனற அநதணன் தகாத பொருளகளை விலகதி ஸாததுவிகமான ஆஹாாததாலே தன சரீரத தை ரகூஷிதததுப பின எமபெருமானது அருளபெறறு உயரதான—எனறவாறு.

[அஜகரன எனற சொலலுககு மலபபாமபு என்று பொருள மலப் பாமபு, தாமாக வரது விழும உணவுபபொருளகளையே உட்கொணடு, பெற அரியனவான உணவுகளைப பெறமுயலாதிருககும விவேகியான சேதாந தன வாழகைககு இமமுறையையே கைகொளளவேணடுமெனச சாஸத ரங்கள கூறும இமமுறையில வாழநதுவநத ஓா அநதணனுககு 'அஜகரன' எனப பெயா வநததது] 1

இனி வரும 10-பாசுரங்களால் விலக்கவேண்டிய அம்சங்கள் கூறப்படுகின்றன—

386 வாயிலல்லா வாயிலினுல் வநத சோறும்
வரதுமுத லாகாதென் றுரைதத சோறும்
வாயினின்றும் விழுமவைதாம் பட்ட சோறும்
வாயக்கொணட கவளததின் மிகுந்த சோறும்
தீயவாகண் படுஞ்சோறுந் தீதற சோறுஞ்
சீரையுரை தும்மலிவை படட சோறு
நாயமுதலா னவைபாாககுந் தீண்டுஞ் சோறு
நாடுயேதல லாச்சோறு நணணுச சோறே. 2

பினவரும அநதததின வகைகள விலகபபட்டனவாம.—

உரிய வாசலாலினறிப புழைககடை முதலிய தகாத வழிகளால பகாணடுவநததது, வாகு முதலிய தானயஙகளால் ஆகியது, வாயினின்று விழுநத வஸதுவுடன ஸமபநதபபடடது, வாயில போட்டுகொணட கவளததின மீதியாயுளளது, கொடியவாகணணுல பாாததது, தீயது போனது, வஸதாம எசசில் தும்மல இவை படடது, நாய முதலியவற்றால பாாகபபடடது, அவை தொடடது, வகாதசி முதலிய வரததினஙகளில் சமைதததது—எனபன. 2

387 மனிசாபசு முதலானோ மோநத சோறு
மனிசாதமி லாகாதா தீணடுஞ சோறு
மினிமையுட ஞதரமில் லாதா சோறு
மீபபுழுநூன் மயிருகீாக ளிருகதுஞ் சோறு

மூனிவரெனுங் துறவறததோ ரீந்த சோறு
மூனிவாதங்கள் பாததிரத்திற பட்ட சோறு
மனிசரெலி குகுகுடங்கள காகம் பூனை
வாயககொண்ட கறிசோறு மருவாச சோறே 3

பினவரும அநநதனின வகைகளும விலகுதறகு உரியனவாம —

மனிதா பசு முதலியவறறுல முகாநதுபாகபபடடது, தொடாத தகாத பதிதா ரோகிகள முதலியவாகளால ஸபாசிகபபடடது, ஆதார தோடுமை இனிமையாகவும பேசாமல இடபபடடது, ஈ புழு தால மயிர் நகம் ஆகிய இவை ஸமபநதிததது, ஸநயாஹி கொடுததது, ஸநயாஹியின பாதிரத தில் பட்டது, மனிதா எலி கோழி காககை பூனை இவறறின வாயபபட டது—எனபன. 3

388 அதிகளபே ராகுகிறலி வெணகத தாரி
யாலரசு நறுவிலிபுங காயி லாரை
புத்திகொல்லி குறிஞ்சிதான்றி குசும்பை வேளை
புனமுருங்கை முருங்கைசுக முளரி யுளளி
சிறறவரை கொம்மட்டி பண்ணை தொயயில
சீங்காடன் றேறலாவை பனம யூரன்
சுத்தியிலா நிலத்திலவை கடம்பு காளான்
சுரைபீககுச் சணநதின்னா சுருதி யோரே. 4

பினவரும கறிவகைகள பெரியோாகளால விலகபபடடனவாம.—

அதிவகைகள போாாககு இறலி வெளளெகததரி ஆல அரசு கறுவிலி புங்கு ஆயில ஆரை திகைபபூணடு குறிஞசி தானறி குசுமபை வேளை சிவபபுமுருங்கை நாட்டுமுருங்கை சுகம தாமரைககிழங்கு உளளி சிறியஅவரை துமமட்டி பணணைககீரை தொய்யிறகீரை சீங்காடன தேறற காய ஊவைககாய் பனை நாயுருவி கடமபு நாயகருடை சுரைககாய பீாககு சணறகீரை மறறும அசுதமான நிலதில பயிரானவை:— எனபன

[இஙகு ஸ்ரீதேசிகன வெணகததரியைக குறிபபிடடு விலகிய படியால் 'எவவகைக கததரியும உணணதகாதலல' வெனறு சிலா கூறுவது ஆதாரமறறதாம பொதுவாகக கததரிகாயைச சில வசனஙகளில விலகி யிருபபினும ஸவாமியின திருவுளளதததை தழுவி அஙகும வெணகததரி யை அவவசனஙகள் குறிபபதாகக கொளவதே முறையாம.] 4

389 சிறுகீரை செவ்வகத்தி மூருககி ரணடுஞ்
சிறுபசளை பெரும்பசளை யம்ம ணைநதாள
பறிததொருவா கொடாதிருககத தானே சனறு
பாயநதெடுததுக கொளளுமவை பகிராக் கூறுங்
குறித்தாலுந தின்னவொணுக கைபபு வாபபுங்
கூடாகதுமவை யழலுமவை கொடும்பு ளிபபுங்
கறிககாகா விவையென்று கண்டு ரைததா
காமேனி யருளாளா கடகத தாரே. 5

பின வரும வகைகளும விலககுதறகு உரியனவாம்.—

சிறுகீரை, சிவநதஅகததி, மூளமுருஙகை, புரசு, சிறுபசளை, பெருமபசளை, அமமணைநதாள, பிறா தோடடதனினறு உரியவா அநுமதி யினறிப பறிததவை, கோஷடிகளுப பொதுவாய வைததுளள வஸதுவி னின்று செலவாவதறகு முன தனகெனறு எடுததுகொணடவை, உண்ணமுடியாத கடுஙகசபபும உபபும உளளவை, மிகக காரமும மிகக புளிபபும உளளவை:—எனபன 5

390 மாலமுது செயயாமல் வந்த வெல்லாம்
வருவிருநதில வழங்காமல வைதத வெலலாங்
காலமிது வன்றென்று கழிதத வெலலாங்
கடையின்வருங் கறிமுதல கழுவா வெல்லா
நூலிசையா வழிகளினுல வநத வெலலா
நுகராத துடன்பாகளு செயத வெல்லாஞ்
சீலமிலாச சிறியோராக கினவு நல்லோ
செலமலஙகள் படடனவுந் தின்னா தாமே. 6

பினவருவனவும விலககவேணடியன —

எமபெருமானுககு அமுதுசெயவிககாதவை, அதிதிகளுககு அளிக காமல தனககாக வைததவை, 'இநதக காலததில இவை உணணததகா' என்று கழிததவை, கடையினினறு வாஙகிவநத கழுவாத சமைதத கறி முதலியன, சாஸதாஙகளுககு மாருன தீயவழியில ஸமபாதிததவை, உண ணததகாத வஸதுகளுடன சோதது சமைததவை, ஆசாரமறற சிறுவர் சமைததவை, ஜலமலஙகளுட ஸமபநதிததவை —எனபன 6

391 தேவாகளுக் கிவையென்று வைத்த வேலலாஞ்
சிவன்முதலாத தேவாகளுக் கிட்ட வேலலா
மாவிமுத லானவறறுக காகா வேலலா
மதுவிதுவென் றறியவரி தான வேல்லா
காவிலிடு வதற்கரிதா யிருப்ப வேலலா
கனறென்று தம்முள்ள மிசையா வேல்லா
மோவியநா ளோவாத பூவுங் காயு
முத்தமாக ளட்டுப்பு முகவா தாமே. 7

பினவருவனவும விலகக உரியன —

தேவதைகளுககு எனறு உததேசிதது வைதததவை, சிவன முதலிய தேவதாநதாரகளுககு விவேதநமசெயதவை, பாணவாயு இநதரியம முதலியவறறுககு அநுகூலமினறித தீஙகுவிளைபபவை, 'இது இனன வஸது' எனறு அறியமுடியாதவை, நாவுககுப பொறுககமுடியாத சூடு காரம முதலியன உளளவை, மனததிறகு ருசிககாதவை, அகாலததில பூககும பூ— காயககும காய ஆகிய இவை, காயசசிய உபபில அழுககான உபபு·— என்பன 7

392 கிளிஞுசின்முதல் சுட்டனசுண ணும்பு தானுங்
கிளாபுனலி லெழுங்குமிழி நுரைக டாமும்
விளைநததனின் முதன்மாலுக கீயா வேல்லாம்
விளைந்தநில மறுகாம்பென் றெழுந்த வேல்லாங்
களைந்தமனத் தாமமறறுங கழித்த வேல்லாங
கடியமுதி னியமததா கழித்த வேல்லாந்
தெளிந்தபுனற றிருவேங்க டத்து மாறன்
றிருவாணை கடவாதா தினனா தாமே 8

பினவருவனவும உபயோகிகக தகாதவையாம ·—

கிளிஞுசில முதலியவறறைச சுடடு எடுக்கும சுணணுமபு, நிலிருந்து எழுமபிய குமிழி, நுரைகள, நிலததில விளைநத பொருளகளில முதலில் எமபெருமானுககு ஸம ப்பிககாதவை, பலன கொடுதததபிறகு மறுபடியும் அதே காமபிலிருநது விளைநதவை, பரிசுததமனதததையுடைய பெரியோர் களும ஆஹாரநியமததை முகியமாகககொண்ட ஸாதுகளும கழிததவை:— எனபன. 8

393 மோரலது சாரங்கள் வாங்கிற றெல்லா
முழுப்பகலில் விளங்கனியுந் தானந் தாணு
மோரிரவி லெளளுடனே கூடிற் றெல்லா
மெளளதனி லெண்ணெய்தயிரா தருபண் டங்க
ளோாதவத்தை மந்திரதனை யொழிப்ப வெல்லா
மூணுணுத நாட்களிலு ணைந்திப் போது
ணரணனு ரடிபணியு நல்லோா நாளு
நள்ளிரவி லுணுமிவை யுண்ணுா தாமே. 9

மோரைததவிர ஸாரம எடுதத மறற வஸ்துகளை உணணக கூடாது விளாமபழததையும பொரியையும பகலில உணணகூடாது. எளகலநத வஸதுவை இரவில விலகவேணடும இரவில நலலெணெண யையும தயிரையும கலநது செயத வஸதுவை உணணகூடாது தவத தையும மநதாஜபததையும கெடுபபனவாக சாஸதரஙகளிலே கூறபபட்ட வறறை உபயோகிகககூடாது ஏகாதசி முதலிய வரததினஙகளில் ஆஹாரம கொளளகூடாது அநதிரோதததிலும பாதிராதரியிலும உணணகூடாது.

394 குளிமுதலா ணைவசெயயா துணணு மூணுங்
கூடடலலாப் பந்தியிலுண பிறாகை யூணு
நளிமதிதீ விளககாக வுண்ணு மூணு
நள்ளிரவில விளககின்றி யுண்ணு மூணுங்
கிளிமொழியா ளுணுநிறகக கணவ னுணுங்
கீழோரை நோககூணு மிடக்கை யூணு
மொளிமறையோா மற்றமுக வாத வூணு
மொளியரங்க ரடிபணிவா ருகவா தாமே. 10

ஸநாநம ஸநதனை ஜபம முதலியன செயயாது உணணகூடாது பாகவதகோஷடியிலே சோந்து பிரஸாதததை ஸவீகரிககவேணடுமே யனறித தனியாக ஒரு பநதியை அமைதது அதில உணணகூடாது பிறாகையாலே பிசாசதுபோடுவதை உடகொளளகூடாது தீபமிலலாம லும, நிலவை அலலது நெருபபைத தீபததிறகுப பதிலாகக கொணடும உணவுகொளளகூடாது கணவனும மனைவியும ஒரேகாலததில உணணக கூடாது தாழநதவாகளை பாாததுககொணடு உணணுதல முறையனறு இடகையால் உணவை எடுதது உணணகூடாது மறறும், வைதிகாகள எறகாத முறைகளையெல்லாம விலகவேணடும 10

395 எச்சிறனில் வாககுநநெய யிருபா கங்க
ளிரும்பாலுங் கையாலு மிடட வெல்லாம்
பச்சையலாற கடிததகுறை பழைய வூசல்
பிறரகத்துப பாகஞ்செய தெடுத்த வன்ன
கச்சினவை பழிததவைமண் ணுறறங் தீது
நகத்தாலே விண்டவைதாங காணு முப்பும்
பிச்சுளதா மவைகாடி பின்ன பாகம்
பிசின்கடனிற சிவநததுவும் பிழையு ணுமே. 11

உணணதஎதாடஙகியபின எசசிலிலையில பரிமாறிய நெயையும், இரணடுமுறை பகருவம செயத வஸதுவையும, இருமபிலைலும கையிலைலும பரிமாறிய வஸதுகளையும உணணகூடாது பகருவமசெயயாத பசசை யான வஸதுவை மாததிரம கையாலேயே இடவேணடும கடிதது மீதி வைததததையும ஊசிய பழைய வஸதுகளையும உபயோகிகககூடாது பிறா வீடடிலே சமைததுககொணடுவநத அனனம உணணததகாதனறு பிறா தமகனெறு விருமபிய உணவையும, பிறா பழிததுப பேசிய உணவையும ஏறறுககொளளுதல முறையனறு மணணின நாறறம உளளவை, தீதா யுளளவை, நகததால விணடவை, நேரில காணுமப உபபு, பிதததைத தரு மவை, காடி, விருநதினருககு வேறு தனககு வேறு எனறு பிரிதது பாகம செய்தவை ஆகியவறறை உணணுதல கூடாது மரததிலிருநது பெருகும பாலிலே பெருஙகாயம தவிர மறறவறறை உபயோகிகககூடாது 11

இனிவரும் 5 பாசுரங்களால் கைக்கோள்ளத்தக்க அம்சங்கள் கூறப்படுகின்றன—

396 தாதைதநல்லா சிரியன்முதற் றமைய னெசசி
றரணிசுரா சோமததி லருந்து மெச்சின்
மாதாகட்குக கணவனித மான வெச்சின்
மயிரபுழுநூல் விழுந்தாலும் புனித மணணின்
மாதவத்துக் கூவிளங்காய முகவா சதது
மாதுளங்காய மரணம்வரிற் கழிதத வெல்லா
மோதிவைத்த வுண்ணுநா ளுகந்த வெட்டு
முளவென்றுங் கழித்தவறறி னன்று மூனே. 12

தாதை ஆசாரயன முதல்தமையன ஆகிய இவாகளின எசசில உணணகூடியது ஸோமயாகததில அநதணன சாஸதாபபடி ஸோமபாத திரததில செயயும எசசிலுககுத தோஷமிலலை மனைவிககுக கணவனுடைய

எசசில் ஏறக உரியது அநத அநநததில மயிர் புழு நூல் இவை விழுநதிருநதா லும சுததம் செய்தால் தோஷம போம. தவமபுரிபவாகளே விலவககாயை உபயோகிக்களாம மாதுளஙகாயை எமபெருமாலுககு முகவாஸசூர்ணத திறகே உபயோகிகலாமேயனறி மறறைகாலததில் அதுவிலககத்தகாதாம பொதுவாய விலகபபட்ட வஸதுகளெலலாம ஆபதகாலதில் சோக்க உரியன உபவாஸதிநஙகளில ஜலம, கிழஙகு, நெய், பால, யாகததின ஹவிஸ, நிமாலயதாரணம, குருவின உபதேசம, மருநது ஆகிய இவை வாதததைக கெடுபபனவாகா 12

397 மாகரும்பின் சாறுதயிா பானெய பாக்கு
வளமிளகு தேனேலம் பனிநீ ராதி
யாகரசந தூய்தாகு மறியா வெல்லா
மறியாதாாக் கறியளவுந தூய வாகுஞ்
சாகரங்க டுயெனவா முவாக்கள் கூடிற
சலமெல்லாங் கஙகையதா மூபரா கத்தின்
மாகரங்கள பிணமுதலா மனைத்துங் கொண்டு
வருபுனலுந் தூயதாகும் வேகத தாலே. 13

கருமபினசாறு, தயிர, பால, நெய, பாககு, சஙகம, மிளகு, தேன, ஏலம, பனிநீர ஆகிய இவையனைதது பரிசுததமாய் உபயோகிகக ததகனவே. எநத வஸதுவும அதன தோஷததை அறியும வரையில உப யோகிகக உரியதாம பௌாணமியிலும அமாவாஸையையிலும ஸமுதரம ஸநாநம செயய உரியதாகும கிரஹணகாலதில எநத ஜலமும கங்காஜலம போனற பெருமையுடையதாம நதியின வெளளம, குளிரை கழுதை பிணம முதலிய அசுதத வஸதுகளெல்ல கொணடுவநதாலும வேகததாலே பரிசுதத மாகிவிடுகினறது 13

398 தீயாலே நீரோழிய வெந்த வெல்லாந
தியிடுத லொழிந்திடவே பழுதத வெல்லாந்
தீயாலு நீராலும் வெநத வற்றிற
றேறவுலா நெலலுமுத லான வெல்லா
மூசாத மாவடக மபபளு சீடை
யுரொட்டிமுத லாமவற்றிற் பழைய தேனுங்
கூசாதே கொணடிடுமின் புதிய தேனுங்
கொள்ளேன்மின் றன்னிரதங் குலைந்தக் காலே. 14

ஜலததின ஸமபநதமினறித தீயிலுல வெநத வஸதுகள, அகனியில புடம வைககாது தாமாகப பழுதத பழஙகள, ஜலமசோதது தீயில பாகம செயதெடுதத புழுஙகலநெல முதலியன, மா வடாம அபபம சீடை ரொட்டி ஆகிய பொருளகள பழையனவாயிருநதபோதிலும சுவை குறையாதிருநதால கூசாது உபயோகிகததகனவாம புதிதாயினும சுவை குறைநதிடடால எநத வஸதுவும உடகொளளததகாததாம 14

399 தலபபயனும் விகாரஙகள சாக டங்கள
சகரஙக டனகடைதத மருநது தானுங
கலக்கமிலா நன்னீரில வைதத சோறுங
கறிமோகெய பாறயிகள கலநத சோறும்
விலகமிலா மாகன்னற கோது மததால்
விளவுறவாக கியநல்வி காரந தானு
மிலகறிபோ லிவையனைததும் பழைய வேனு
மெநநாளும் வைததுணண விசைகின் றரே. 15

பால முதலியவறறின சிறநத மாறுபாடுகளாகிய திரடடுபபால முதலியனவும, சகராவடிவமுளள தேனகுழல முறுகு முதலியனவும, வைதயாகளால குறிகபபடட மருநதுகளும, மா வெலலம கோதுமை இவறறால செயத பகஷயஙகளும ஆகிய இவை பழையனவாயினும வைததிருநது உணணததகனவாம சுததமான ஜலததில போடடுவைதத அநநதையும வயஞ்ஜநம, மோர, நெய, பால, தயிர ஆகிய இவை கலநத அநநதையும பழையனவாயினும உணணலாம 15

400 தயிரதன்னின் விகாரங்கள பூவிற் காயிற
பழத்தில்வருஞ சாறாச றாய வாகு
முயிரழியா மைக்குணஞ ஞச லுணணி
லுறக்கழுவி நெயதேனிட் டுணண லாகும்
பயின்மறைநூ லுரையாத பழைய ஞசல
பழிபபிலதா நெயயாலென் றுரைததான் சஙகன்
மயிாமுதலா னவைபின்னும் பட்ட தாகின்
மணணீாமற றுரைததவறறுல் வரங்க ளாமே. 16

தயிரால செய்யபபடும தினபணடஙகள, பூ காய பழம இவறறின சாறு ஆகிய இவை சறறு ஊசிஞலும பரிசுததமே ஒருகாலும உணணக கூடாத ஊசிய பதாாததஙகளை ஆபதது்காலததில உணணநோநதால நன்றுயக கழுவி அவறறோடு தேனெயாவது நெயயெயாவது கலநது உணணலாம்

சாஸதாரங்களில விலகபபடட ஊசாறபணடஙகளுமெய கலநதால உணணததகனவாமெனறு சஙகஸமிருதியில கூறபபடடுளது அவறறி லும மயிர முதலிய அசுததவஸது படடால் மண ஜலம முதலியவறறால பரிசுததமாகிவிடும 16

இனி வநும 3- பாசுரங்களால் விலக்கவேண்டிய பால் ஜலம் வெற்றிலை இவற்றின் வகைகள் முறையே கூறப்படுகின்றன—

401 ஒருகுளம்பி யிருகன்றி யொட்ட கபபா
லுபபுடன்பான் மோருடன்பான மாதா தம்பால்
கருவுடைய வறறின்பால கன்றி லாபபான்
மறுகனறுற கறநதிடுமபா றிரிநதி டும்பா
திருமகளா சணவனலாத தெய்வத தின்போ
சின்னமுடை யவற்றின்பால செம்ம றிபபால்
பரிவதிலந தணாவிலைபபால் செம்பி னிறபா
றீதாம்பா லிவையனைததும் பருகாப பாலே 17

பினவரும பாலின வகைகள பருகததகாதவை :—

ஒறறைகுளமபையுடைய குதிரை கழுதை இவறறின பால, இரட் டைக கனறுளள பசுவின பால, ஒடடகததின பால, உபபுகலநத பால், மோகலநத பால, ஸதரீகளின ஸதநயம, கருவுறற பசு முதலியவறறின பால, கனறையிழநத பசுவின பால், வேறொரு பசுவின கனறால கறநத பால, திரிநத பால, தேவதாநதாரங்களின பெயரையும சினனதததையும் தரிகும பசுவின பால, செமமறியாடடின பால, அநதணாகளிடம விலகு வாஙகும பால, செபபுபபாதததிரததில வைதத பால், காயசுமபோது தீயநதுபோனபால : எனபனவாம 17

402 கங்கையலல திரண்டாளா வைத்த நீருங
காலகழுவி மிகுநீருங் கலங்க னீருந
தெங்கினுள தாயததீயாற காயநத நீருஞ்
சிறுகுழிநீ வழிததண்ணீப பநத னீருஞ
சங்கையுடை நீவணணுன் றுறையி னீருந
தாரையினு லெசசிலிது வென்ற நீருஞ்
சஙகுகல மாககொணடு பருகு நீருந
தரையிலவிழா மழைநீருந தவிரு நீரே. 18

பினவருமு நீரின வகைகள பருகககூடாதன —

கஙகாஜலமு தவிர மறறாளவைதத மறற ஜலம, காலகழுவியபின மீதி யாயுளள ஜலம, கலஙகிய ஜலம, தீயில காயசசிய இளநீர, சிறுகுழியில தேஙகிய ஜலம, வழியிலுளள ஜலம, தணணீரபபநதலில தரும ஜலம, ஸரதேஹதகிறகு இடமான ஜலம, வணணுனதுறையின ஜலம, தாரையாக விழுமபோது எசசில கலநத ஜலம, சஙகைப பாதநிரமாககொணடு குடிக
கும ஜலம, தரையில விழுவதறகு முனபுளள மழைஜலம எனபனவாம 18

403 வெறறிலைமுன் றினறுதே தினறும பாகதும்
வெற்றிலையி னடிநுனியு நடுவி லீாகதும்
வெற்றிலையும் பாக்குமுடன கூடடித தின்னும்
விதலைக்கு முதன்முடிவாச சிரமத தாகதும்
வெறறிலையுள் சுணணும்பி னிலையு மறறும
விரதஙகொண டிடுநாளவெற றிலையும பாகதும்
வெறறிலைதின் றநிறகப பருகு நீரும்
விதையெனனைவத ததுதினலும் விலகி னரே 19

வெறறிலை விஷயமான விலகது வருமாறு —

வெறறிலையைத தினறுமல முதலிலே பாகதைத தினனகூடாது வெறறிஎயின அழி, நுனி, நரமபு இவறறைத தினனகூடாது ஒரே காலததில வெறறிலை பாகது இரணடையும மெலலகூடாது விதலை, பிரமமசாரி, ஸநயாஸி இவாகள வெறறிலையை உபயோகிகககூடாது சுணணுமபு வைததிருநத வெறறிலையை உபயோகிகககூடாது ஏகாதசி முதலிய வாததினஙகளில வெறறிலை மிக நிஷிததமாம வெறறிலை போடடுக கொளளுமபோது ஜலதததைப பருகககூடாது விதகாக வைததிருககும வெறறிலைகொடியையும உபயோகிகககூடாது 19

இப்பிரபநதத்திலே கூறத அம்சஙகளையும பெரியோரிடம் கேட்டு அறியவேண்டுமென்கிறது—

404 சாதிகுண மாசசிரமந தேசங காலந
தருமங்க ணிமிததஙகண முதலா வோதும்
பேதமுத லாகவொரு திரவி யநதான
பிரிந்துநலந தீஙகினையும் பெறறு நிற்கும
பாதமிசைப பிறந்தோாககுக கபிலை யின்பால
பருகிடலா காதெனறு மறையோா சொன்ன
ராதலினு லோதியுணாந தவாபா லெலலா
மடிக்கடியுங் கேடடயாவு தீமி னரே // 20

பிராமணன முதலிய ஜாதிகள், ஜ்ஞாநம அஜ்ஞாநம முதலிய குணங்கள, பிரமமசாயம முதலிய ஆசரமங்கள, தெனலுடு வடநாடு முதலிய பிரிவுபெற்ற தேசங்கள, காஹணம பாவம் முதலிய காலங்கள, அவாவாகளுத தக்க தாமங்கள், பாபம புணயம முதலிய நிமித்தங்கள் ஆகிய இபபிரிவுகளுகளேறறவாறு ஒரே வஸது கொளளவும விலகவும உரியதாகும உதாஹரணமாய — அநதணாகளு விலகவேண்டாத கபிலபசுவின பால (பகவாதுடைய திருவடிகளிற பிறநத) நானகாம வருணததோருகளுப பருக உரியதனறு எனறு வேதாந்திகள கூறுவார்கள ஆதலின இததகைய உடபிரிவுகளுத தக்க முறைகளெயெல லாம சாஸதரங்களெக கறறுணாநத பெரியோரபால் அடிகடி கேட்டு ஸந தேஹங்களெ ஒழிததுகொளக 20

முடிவுரை கூறப்படுகின்றது—

405 கங்கிருளால் விடியாத வுலகுக கெல்லாங்
கைவிளக்கா மிவையென்று கண்ணன காடடும்
பொங்குபுக ழாகமங்க டெளியச் சொன்ன
பொருளிவைநாம் புண்ணியாபாற் கேட்டுச் சொன்னே
மங்குடலும் பொருளுமல்ல தறியா மாந்தா
வலையுளகப் பட்டுவரம் பழியா தென்றும்
பங்கயமா துற்றவரு ளாளா தம்பாற
பத்திமிகு பவித்திரங்கள பயின்மி னீரே. 21

அஜ்ஞாநமெ மிகுநதுநிறகும இகாமபூமியில் உள்ளவாகளுகுக கைவிளகுபோல் ததுவாததங்களெத தெரிவிகக கணணுல் காட்டப படட சாஸதரங்களில உள்ள இவவாததங்களெ ஆசாரயாகளிடம கேடடுநிநது இபபிரபநததில் வெளியிட்டோம அநிதயமான இநத சரீரத்தையும பொருளையுமே முகியமாகக்கொணடுநிரியும நாஸதிகாகளின சொலலெ நமபி அவாகளின வலையுள அகபபட்டு மனமபோனவாறு உணவைகவிகாணடு நரகில விழுநது அழிநதுபோகாமல பேரருளாளன திருவடிகளில் பக்தியை மேனமேலும வளாக்கவல ஸாததுவிகமான வஸதுகளெயே உபயோகிதது உஜ்ஜீவிபபீாகளாக 21

ஆகாரநியமம்—உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தம் - உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதெசிகாய நமஃ

அநுபந்தம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

[அமிருதாஞ்சனிமுதல பரமபதசோபானமவரையிலுளள ஞானகு பிரபந்தங்களுககும ஒவவொரு பாசுரததின பதவுரைகளுக கீழ விளகமான கருததுரை அசசிடபபடவிலலை அநத ஞானகு பிரபந்தங்களுககும பாட்டின தொடாசசியென கொடுதது கருததுரை வரையபபடுகினறது அநத அநதப பாசுரததின பதவுரையினகீழ இககருததுரையை அமைததுககொளக]

அமிருதரஞ்சனி—கருத்துரை.

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஸமபரதாயததில பிறரால சில கலகங்கள வரததைகளணடு ஸ்ரீதேசிகன அவறறை நீகக்கருதி முதலில ஸமபரதாயபரிசுதது எனற ரஹஸயததை அருளிசசெயது, தததுவங்களையும ரஹஸயாததங்களையும நனகு அறிநது உலகம வாழப பினனும ஸாரதீபமவரையிலுளள 16 ரஹஸயங்களையும அருளிசசெயதார இவவனம மணிபரவாளநடையில ஸ்ரீ தேசிகன அருளிசசெயத 17 ரஹஸயங்களே சிலலறை ரஹஸயங்களின முதறபாகமாக வழஙகுகினறன

ஸ்ரீதேசிகன பெரும்பாலும ஒவவொரு ரஹஸயததினதொடககதது லும முடிவிலும அநத அநத ரஹஸயததின விஷயததைச சுருககிச சில பாசுரங்களை அருளிசசெயதிருககிறார இவவாறு 17- ரஹஸயங்களிலுட அருளிசசெயயபபடட 39-பாசுரங்களும ஒரு பரபந்தமாகத தொகுகபபட்டு "அமருதாஞ்சனி" எனறு வழஙகுகினறது

அமருததைபபோல அலலது அமருததைகாடிலும இபபிரபந்தம அநுஸந்திபபவரின உளளததை மகிழவிபபதால இது இபபெயர பூணடிருககலாம இதில ஸ்ரீதேசிகன ஆசாரயனது அருளபெறறுத தாம உஜ்ஜீவிததைக கூறி, சேதனம அசேதனம ஈசுவரன எனனும மூனறு ததத்துவங்களின ஸவரூபதைப பிரிதது காடடி, நிருமாநதரம தவயம சரமசுலோகம எனனும மூனறு ரஹஸயங்களின ஆரதததைச சுருககி வெளியிடுகிறார

---

1 மிகுந்த ஜ்ஞாநதையும நமமீது அளவறற கருணையையுமுடைய ஆசாரயாகள நமமை உஜ்ஜீவிககச செயவதறகாக நம பொறுபபாகக கொணடனர, நமககுத ததத்துவாரதங்களை உபதேசிதது, நம மனம் ஒனறுலும கலங்காதவாறு செயதனர, எமபெருமான மகிழவுடன எறகும பரபதநிலையனலும உபாயததை அநுஷடிகசசெயது நம பிறவியையொழிதனர இததகைய ஆசாரயாகளுடைய ஸமபரதாயதநில நாம ஈடுபடுமோகூடாநதரததைப பெறும பாகியமடைநதோம

2 முனபு கடலில கடைநது தேவாகளுககு அமுதை அளிததான எமபெருமான அநத அமுதததைக காடடிலும மிகப போகயமாயுளள அவன திருவடிகளை உபாயமாக ஆசாரயாகள நமககுக காட்டிகொடுதததனா அவாகளுடைய அநுஷடாநததை மிகச சிறநததாகப் பறறி அதில ஈடு படடோம 2

3 சேதநனே! மோகஷதிறகு நோகாரணம எமபெருமானது அருளேயாம அதைப பெறுவதறகு முதலில தததுவம மூனறையும நனகு அறிநது அதனமூலம உபாயததை அநுஷடிககவேணடும 3

4 திருமநதிரம தவயம சரமசுலோகம ஆகிய மூனறு ரஹஸயங களையும அாததததுடன அறிநதால உபாயததை அநுஷடிதது ஸமஸார துககதததைப போககிகொளளலாம 4

5 எமபெருமானுககு இநதச சேதநமும அசேதநமும சரீரமாகும அவன அவறறுள அநதாயாமியாயநிறகினறான அவன கணணனுயப பிறநது தயிரையும வெணணெயையும உணடதுபோல பரளயகாலததில பரபஞசம முழுவதையும தன வயிறறில கொளகினறான மேலும பயிருகுக களைபோல ஸாதுககளைத துனபுறுததும துஷடாகளைக கொனறு துன பததை நீகுகினறான இததகைய பெருமைவாயநத எமபெருமானுடைய திருககையில அணியும வளைபோல அலலது சஙகமபோல நம ஆசாய ஸூகதிகள அமைநதுளளன. அநத ஸூகதிகள பிறமததினரை வெல்வதறகுக கருவியாயமைநதமையால எமபெருமானகையில வெறறிச சினனமாய அணியும வளையாகவும, ஜ்ஞாநததை வளாகவலலனவாதலின ஜ்ஞாநதததை தரவலல சஙகமாகவும வருணிகபபடடன 5

6 ஒருவராலும இயறறபபடாது அபௌருஷேயமாய விளஙகும வேதாநதஙகளால போறறபபடுகினற எமபெருமானுககு உபமானமாக அலையேயிலலாத அமுதககடல, கடலநீரை முழுதும பருகிய மேகம, விலை மதிகமுடியாத இநதரநீலபாவதம, வெயிலும நிலவும சோநது பரகாசிக கும பகல எனனும அஸமபாவிதமான பொருளைக கறபிதது க கவிகள கூறுவா ஆலல அவனதிருவடிகளை அடைநத பாகவதாகளுககு உபமானமான பொருளகள மனததால நினைபபதறகும இல. ஆக பாகவதாகள எமபெருமானிலும சிறநதவா எனனலாயிறறு 6

7 மோகஷதைத தருபவனை வேதாநதஙகளால பேசபபடுகினற எமபெருமானது பெருமையை நனகறிநத ஆசாரயாகள, அனைதிலும சிறநத மூனறு ரஹஸயஙகளிலுளள ஒனபது அாததஙகளையும நமககு உப தேசிததனா (ஒனபது அாததஙகளைப பதவுரையினகீழக காணக) 7

8. "நானே எனககு ஸவாமி, எனனக காககும கடமையும எனனதே, அதன பலனும எனனுடையதே" எனற விபரீதஜ்ஞாநஙகள நீஙகப பெறறு அவையனைதையும எமபெருமானிடமே ஸமாபபிததோம அவன திருவடிகளையே உபாயமாகவும பலனகவும கொணடோம கணணன

ஆஜ்ஞாநனுககு உபதேசிதத பரபததியையே நமககும ஏறற உபாயமெனக கருதி அதை அநுஷடிததோம இனனும சாணையன செயத உப காரஙகள அனேதததையும பெறறோம பின நமககு வரபபோகும ஆசசிராதி மாகமம பகவதநுபவம முதலிய ஆநநதஙகளை நினைநது மனகமகவலை நீஙகப பெறறோம இததகைய சிறபபுடன நாம இனி இகாமபூமியில இருககும வாழ வும நிதயஸூரிகளுடைய வாழவை ஒதததேயாம 8

9 நம ஆசாரயாகள நமககுச செயத உபதேசததின ஸாரமாவது— தததுவஙகளின ஸவரூபஸவபாவஙகளை உபதேசிதது மோகஷோபாயததைக காடடிககொடுதத ஆசாரயாகளின திருவடிகளே இவவுலகில உபாயமாக வும பூரீவைகுணடததில அநுபவிககும பலனகளும ஆவன—எனபதாம 9

10 சேதநம அசேதநம ஈசுவரன எனனும தததுவஙகளின ஸவ ரூபஸவபாவஙகளை வேதாநதஙகள கூறுகிறபடியே ஆசாரயாகளிடம தம பாகயம பரிபகவமான நாளில கேடடறிநது திருவஷடாகஷரததின பொரு ளையும நனகு உணாநத விவேகிகள வேறொருனறையும நாடாது தாம உஜ ஜீவிககும வழியிலேயே ஊறறநகொளவா 10

11 அனேததககும காரணமாயும அநதாயாமியாயும கினறு காககும ஸாவேசுவரன கருணையாகிய நீரைப பொழியும கள மேகமாயப பிராடடியுடன பிராகாசிகினறான அவனுககுச சரீரமா யுளள ஜீவாகள "நாம முன, நாம முன" எனறு போடடியிடடு பூரீவை குணடததில எமபெருமானுககு இடைவிடாது கைஙகாயம செயய உரிமை யுடையவாகள பரகருதி காலம சுததஸததுவம ஆகிய அசேதநஙகள ஸதால மான உருவமுடையனவாயநிறகினறன இநத மூனறுதததுவஙகளின ஸவரூபதததையும ஸவபாவததையும ஸூகஷமாததததையறிநத ஆசாரயா கள நமககு உபதேசிததபடியே இநத ரஹஸயததில வெளியிடடோம 11

12 உலகில சநதரன தன கிலவிலை இருளைப போககுகினறான அதுபோல நம ஆசாரயாகள வேதாநதோபதேசததால நம அஜ்ஞாநததை ஒழிககினறனர அவாகள நமமால அறியமுடியாத பகவானுடைய பராகரஙக களை நமககு உபதேசிததபடியே இநத ரஹஸயததில வெளியிடடோம 12

13 சிவநத பொனபோனற திருவடிகளையுடைய பெரியபிராடடி யாரிதயவாஸருசெயயும திருமாபினையுடைய திருவரஙகனுடைய அடியவா களுககு அடியவராயகினறு அநதப பாகவதாகளின திருவடிகளை முடியிறசூடி நிறகினறோம இநதப பாகயம பெறற நாம ஆநதததின வடிவமெனனலாம படியுளள மூனறு ரஹஸயஙகளின 51 ஆததவிசேஷஙகளை இநத ரஹஸயத தில விளககினறோம இவை சரீரததைமடடும காககும அமுதமபோலனறி உயிரையும காககும அமுதமாகும [51-ஆததஙகளை ரஹஸயததிலே காணக]

14 ஜீவாதமாவாகிய நான மறறைப பொருளகளை அறிபவனுககும ஜ்ஞாநஸவரூபனுககும நிறகினறேன, அசேதநஙகளைகாடடிலும வேறு படடவன, பூரீமநநாராயணனுககே எபபோதும அடியன வேறு ஒரு வஸதுவிலும எனககு உரிமையிலலை பூரீவைகுணடததிறகுச சென்று எமபெருமானுககு இடைவிடாது கைஙகாயமசெயயவேணடுமெனறு

அவா மிகுநது, தெவிட்டாத அமுதமாயநிறகும எமபெருமானுடைய திருவடிகளைச சரணமடைநதேன 14

15 நம ஆசாாயாகள நறகுணமும நலலொழுகமும நிரமபப பெறறவாகள அவாகள அநுஷடிதத பாபதநியின பெருமையால நம முடைய எணணிறநத பாபஙகள அனலிலிட்ட பஞசுபபொநிபோல ஒழிநது விடடன அஜஞாநததை மேனமேலும வளாதது அழியும இநதக காம சரீரம நீஙகிப பரமபதம சென்று எமபெருமானுகக கைஙகாயமசெயய அவன ஸஙகலபிதத காலததை எதிாபாாததுநிறகினறோம. இனி எவவகை யாலும நமககு மறுபிறவியிலலை 15

16 ஸாவேசுவரன அடியாாகளுககு வேணடிய பலனை அளவுககு அதிகமாக அளிககவலல கருணை நிரமபியவன அவன ஸவரூபதததையும ஸவபாவதததையும நனகு உணாநத ஆசாாயாகளின உபதேசததால நாம அஜஞாநம ஒழியபபெறறோம இதுகாறும இருநத தாழவுநீஙகித தததுவங களை அறியவலல பெருமைபெறறோம 16

17 "ஸ்ரீமநநாாாயணனே எலலோாிலும மேமபடடவன, சேதநாகளாகிய நாம அவனுககு எநநாளும அடியா, சேதநம அசேதநமாகிய பரபஞசம முழுதும அவனுககுச சரீரம" எனறு வேதாநதஙகளமுழுதும ஒருமுகமாயப பேசுகினறன இவவாததஙகளைக கருணைமிகக நம ஆசாாயா கள உபதேசிதது நமமை நலவழிபபடுததியதால அஜஞாநததை நீகக்வலல விசேஷஜஞாநததைப பெறறோம 17

18. ஆததபஞசகதததையும சரீராதமபாவஸமபநததததையும நனகு அறிநத நம ஆசாாயாகள ஸ்ரீமநநாாாயணனே உபாயம எனறு தாம அறிநது நமககும உபதேசிதது அவனதிருவடிகளில நமமை ஸமாபபிதத னா ஸாவேசுவரனகிய பேரருளாளன இயறகையாக நமமீது உளள அருளாலும பிராடடியின புருஷகாாதததாலும நமமைக காகக்வேணடிய வஸதுவாக உடனே ஏறறுககொணடான நாம இனறைககே மோகஷதததைப பெற இசைநதாலும அவன அளிகக முறபடடுநிறகினறான இனி நமககு மறுபிறவி ஒருகாலுமிலலை இககாமபூமியில இருககும நாள வரும இனப மும தனபமும நமககு அநுகூலமேயாம நாம உஜ்ஜீவிபபதறகாக இனிச செயயவேணடியது நமககு ஒனறுமிலலை 18

19 மனமே! நம ஆசாாயாகள அறபபலனை காடாதவாகள, பிறா தகம காணைச சகியாது அதைப போகக முறபடுமவாகள இவாகள நமமை எமபெருமான திருவடிகளில ஸமாபபிததனா அவனும நமமை ஏறறுககொணடான இனி நாம மறுபடியும இககாமபூமியில பிறவாது செயது ஒருகாலும அழியாத ஸ்ரீவைகுணடததில நமமைச சோபபான இபபடியிருகக, நீ ஏன மகிழசசியடையாதிருககினறாய? நீ இவவுலகில இருககுமவரை உனககு ஏறறதானறைக கூறுகினறேன கேடபாயாக இஙகு இருககுமநாள எமபெருமானுககுச செயயும கைஙகாயததை வீணைனறு நினையாதிருநதால பரமபதததிறகுப போயச செயயவேணடிய கைஙகாயஙகளையெலலாம இககாமபூமியிலேயே பெறறுவாழலாம இவவாறு இருபபின பகவதபசாரம முதலிய ஒருதோஷமும நமமை அணுகாது,

விசேஷஜ்ஞாநமும உணடாம [இபபாசுரம தம திருவுள்ளதைதகுறிதது தேறறுவதாகும] 19

20 மூபபது வாககியம அடஙகிய இநத ரஹஸயததில ஸகலவேதாந தாதபரயஙகளையும பொதிநது கூறிமேம இனிப பௌததா, ஜைநா, சாவாகா, ஸாஙகயா, சைவா, தாகதிகா முதலிய பிறமததினரின மதநூலகள தலைக காடடமுடியாது இததகைய ரஹஸயததை மனததில பதியவைதது உஙகள அஜ்ஞாநததைப போகதிகொளக 20

21 உலகில புதிதான தன தாயிடம வெறுபபுகொணடாலும தாய அவனைப புறகணியாது அவனது நனமையையே நாடுவாள அதுபோ மே நாம எமபெருமானை வெறுதது தள்ளிநலும அவன இயறகை கருணையால நமமைக கைவிடாது நம உளளதிலேயே குடிபுகுநது நம மைக காககினறான இததகைய ஸாவேசுவரனுடைய ஸவரூபஸவபாவங களை ஆசாரயாபால கேடடுணாநதபடி இதில வெளியிட்டோம நம வித தாநததிறகு முளளபபோல இருநது தீஙகுவிளவிகளபபாகும வாதி கள நம ஆசாரயாகளோடு வாதமபுரிய வநதால பெரிய வெளளதினை நடுவே அகபபட்ட நரியைபபோல கதியினறி தோறறொழிவாகள 21

22 பாகவதாகளின விரோதிகளை ஒழிபபதறகாகத தானே திருக கையில ஏறிவீறறிருகும திருவாழியைக கொணட பகவான தன அடி யாரகளைக காகும பொறுபபை ஏறறுளளான அவன கருணை தகுமபக கீதை முகமாயப பாபதைதச செயயகூடாதென்று வெளியிடடான இநத நலலுபதேசததை ஏறறுககொணட மனம அநுகூலமாய நடபபது பறறிப பாகவதாகளு மனவியைபபோல பிரியமானதாகும அடியாகள தம சரீரமாகிய போாகளததிலநினறு மூனறு ரஹஸயஙகளின ஜ்ஞாந மாகிய ஆயுதததால இநதரியஙகளாகிய எதிரிகளை அடகி வசபபடுதது வெனறுவிடுவாகள 22

23 ஸாவேசுவரன பரளயகாலததில் அழிததுப் பின படைதத கடலநீரமுழுவதையும அகஸதயமுனிவா தம உளளஙகையில அடகிக குடிதததுவிடடாா அதுபோல ஸகல வேதாநதஙகளின ஸாராாததம முழு வதையும நம ஆசாரயாகள தம மனததில பதிததுகொணடனா அவா கள நாம காமபாசம நீஙகி உஜ்ஜீவிகவேணடுமென்று அருளகொணடு ஸாராாததததை நமகளு உபதேசிததனா அதை நாம இநத ரஹஸயததில வெளியிடடோம 23

24 பரகருதி காலம சுதஸதததுவம ஆகிய அசேதநஙகள மூனறி னுள ஸதததுவம ராஜஸ தமஸளெனனும முகுணஙகளைகொணட மூலபரகருதி பரகருதி, விகருதி, பரகருதிவிகருதி எனறு மூனறு வகையாயப பின இருபதநானகுவகையாயப பிரிகினறது காலததிறகு மூனறு குணங களும கிடையா அதுவும பலவிதமாயப பிரிகினறது சுதஸதததுவததின மாறுபாடுதான ஸ்ரீவைகுணடமும அதிலுளள பொருளகளும ஆக இநத மூனறு அசேதநஙகளும எமபெருமானுககுச சரீரமாயகிறபவை, அதினென னும குணமிலலாதவை இவவமசஙகளை நம ஆசாரயாகள உபதேசிததனா

25 இநத வஸது எனனுடையது எனறு நினைபபது மமகாரம சரீரதததையே ஆதமாவாக நினைபபது அஹஙகாரம தனனை ஸவதநதரனாக கருதுவது ஸவதநதராதமபராமம இவை மூனறும ஒழியபபெறறுத தன ஸவரூபம, தனனைக காககும பொறுபபு, அதனால வரும பலன ஆகிய எலலா வறறையும எமபெருமானபொறுபபென நினைநது அவை அனைதநிலும தன ஸமபநதததை அடியோடறுதது எமபெருமானிடம ஸமாபபிபபவனே உஜ்ஜீவிகககூடியும 25

26 காமபாசததால கடடுணடு ஸமஸாரதநதில உழலபவா பதத ராவா உபாயதனை அநுஷடிதது மோகஷதனை அடைநதவா முகதா ஒரு போதும காமஸமபநதம இனறி எமபெருமானபோலநினறு அவனை அநுபவிபபவா நிதயஸூரிகள இஙஙனம மூவகைபபடட ஜீவரையும வேதாநதஙகள நனகறிநத நம ஆசாரயாகள நமககு விளகக காடடினா. 26

27 வேதஙகள அனைதது ஸாவேசுவரன திருவடிகளையே போறறு கினறன அவன எலலோரினும மேமபடடவன, அனைதது ககும காரணமாய நிறபவன ஆயினும, காரியபபொருளகளிலுள ளதோஷம ஒனறும அவ னிடம தடடா மேனமேலும வளாநதுகொணடேவருகினற நமமுடைய காமஙகளை ஒழிகக எமபெருமான திருவடிகளில பாரபதத்தினைச செயது விடடால நமமால அநுஷடிகககூடியாத பகதியோகம முதலிய கடின உபா யஙகளினை ஸதாநதத்தில அவன தானே நினறு மோகஷதனைக கொடுபபான 27

28 பாகருதியெனனும அசேதநம சரீரதனோடு ஒனறுபடடுநினறு ஸமஸாரதுககதனைத தருகினறது இநதச சரீரதநதில ஜீவாதமா புகுநத நடததுகினறானை இநத ஜீவனுககும அநதாயாமியாய ஸாவேசுவரன நிற கினறானை இநத மூனறு ததத்துவஙகளுள பாகருதி கடலபோனறது ஜீவாத மாகளை கடலிற கணட முதலுகளபோனறவை. இவறறைத தரிதது நிற கும ஸாவேசுவரன முதலுகளைக கோபபதறகேறற தஙகததாலாகிய நூல் போனறவன இநத ஸாராாதஙகளை ஆசாரயாகள நமககு உபதேசிகக, நாம இநத ரஹஸயதநதில விளகக்கினோம 28

29 மஹாபாரிசுதராகளான நம ஆசாரயாகளின பெருமையை உலகி லுளளோரா அனைவரும புகழகினறனரா அநத ஆசாரயாகள உபதேசிதத விஷயஙகளையே அமைதது இநதத ததத்துவதராயசுளகம எனனும ரஹஸயத தை இயறறினோம இதை நனகு அறிநதவா சேதநன ஈசுவரன இவா களின ஸவரூபதனையும ஸவபாவதனையும அறியாது பிதறறும பாஷணடி களான பிறமதததினா வீசும வலையுள அகபபடமாடடாகள (சுளகம எனறுசொல ஆசமநமுதநிரையிலுளள நீரைக குறிபபதுபறறி 'அருநதிய' எனறுசொல பிரயோகிகபபடடது) 29

30 எமபெருமான நம ஹருதயதநதில நிதயவாஸம செயது காம பநததனை நீககும மருநதாகவும அநுபவிகக தெவிடடாத அமுதமாகவும் விளஙகுகினறான இவனுடைய திருவடிகளின பெருமையைப பாரததால இவை நம மனததால நினைகக்வும முடியாதவை இவறறின இனிமையைப பாரததால் விடவும முடியாதவையாம இநதத திருவடிகளின நிழல்

ஸமஸாரதாபததைப போகககவலலதாகும ஆசாரயாகளின உபதேசததால ஸாராாதகஙகளை அறிநத நாம இதறகைய திருவடிகளையே உபாயமாகவும பலனகவும பறறறிேமம 30

31 அருமையான ஆதறவிசேஷஙகளைககொணடு நமமால அநு ஸநதிகபபெறும ஸஹஸரநாமம முழுதும ஸ்ரீமநநாராயணனுடைய புகழையே பேசுகினறது இதறகைய சிறபபுகளகொணட எமபெருமான தாமரையில் அமாந்த பிராடடியுடன பிரியாதுளினறு நமககு அருளபுரி கினறனை இவவருளால, வேதஙகளில சிறநதுநிறகும மூனறு ரஹஸயங களில கூறப்பட்ட நலல நிஷ்டையைப பெறறேமம. 31

32 எமபெருமான ஜீவாகளுககுச செயயும உதவி அளவிடற பாலதனறு முதலில சரீரதறதைகக கொடுதது அழியாத ஜீவனையும கொடுதது அநதச சரீரதறிலும ஜீவனுகளுளளும பிராடடியுடனபுகுநது அநதாயாமியாய நிறகினறனை. ஆதமாவை ஸவதநதரனெனறு நினையாமல எமபெருமாளுக குச சேஷமெனற சிறநத ஜ்ஞாநதறதையும ஆநநதறதையும அளிகினறனை பின பரபதறதியெனனும உபாயதறதைக காடடி அறை அநுஷ்டிகசசெயது அவனபொறுபபைத தானே ஏறறகொணடான சரீரம கழிநதறதும ஸ்ரீவைகுணடறதை அடைவிதறத தன திருவடிகளுககுக கைஙகாயம செயது நிதயஸூரிகளோடொகக வாழுமாறுசெயய ஸஙகலபிதறதுவிடடான எனனே அவன செயயும உபகாரம !!! 32

33 ஸ்ரீமநநாராயணனதிருவடிகளையே உபாயமாகவும பலனகவும கொணட ஆசாரயாகள இதுகாறும நமககு எமபெருமான அருளாத மோகஷா நநதறதை நாம பெறுவதறகு ஏறற வழியைத தேடிக காடடிதறதனர. 33

34 இதன கருதறதுரையை 314 வது பாசுரதறதிற காணக மூனறு மடியில 'சரணதில' எனறும, நானகாமடியில 'ஏறகினற வெலலைகளெலலாக களையறவு' எனறும பாடஙகொளக 34

35 ஸ்ரீமநநாராயணனதிருவமகளையே உபாயமாகவும பலனகவும கொணட நம ஆசாரயாகள நமககு தவயதறதை உபதேசிகக, அதறல இனி வருஙகாலதறில அஹஙகாரமமகாரஙகள நீஙகி வாழுமவகையைப பெறறேமம

36 மனமே! வேறு கதியினறி வநது சரணமடைநதவா எறதறகய குறறம செய்திருபபினும அறை எமபெருமான பொருடபடுதறதமாடடான இறதறகைய ஸாவேசுவரன இபபொழுது நம காமஙகள முழுவதையும வே ரறுதறது நிதயஸூரிகளின கோஷ்டியில நமமைச சோககவிரைகினறனை இறை நிஜனைநது இனி நீ கவலையறறிரு 36

37 பகதியோகம முதலிய மறற உபாயஙகளை அநுஷ்டிகக சகதி யறற எனனை அவவுபாயஙகள கைவிடடு நீஙகின. என பரபதறதியால மகிழநத ஸாவேசுவரன தானே அநத அநத உபாயஙகளின ஸதானதறதில நினறு பலனை அருள முறபடடான இவவெமபெருமான சரமசுலோகத நில எலலாப பாபஙகளையும ஒழிதறதுவிடுவதாயக கூறிய உறுதியை நினைநது இனி ஒருககாலும வருநதாதவாறு தைரியதறதையடைநதோம 37

38. 30-வது பாசுரவுரையிற காணக 38

39 நம ஆசாரியாகள ரஹஸயங்கள மூனறிலும உபாயமே முககிய மாயக கூறபபடடிருபபதாக உபதேசிகினறனர அவாகள நமமால செயய முடியாதெனறுவிடட பகதியோகததையும, கைகொளளும பரபததியையும, அதன பலனை மோகஷதததையும நனகு அறிநதவாகள ஜஞாநம அநுஷ டாநம வைராகயம ஆகிய இவறறுல பெருமைபெறறு விளஙகும இநதகைய ஆசாரியாகளுடைய அருளை நாம பெறறதால எமபெருமானுடைய கருணை யும நம மீது மிக ஓஙகி ஸமஸாரபநதததை வேரறுததுவிடட து 39

அமிருதரஞசனி - கருதது முறறிறறு

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீவத நிமஶாஜ்ஞஹாவெஶிகாய நஶ:

அதிகாரசங்கிரகம—கருததுரை.

[விஷயச்சுருக்கம்]

நம ஸமபரதாயததில காலக்ஷேபததில பரதானமாய விளஙகுவது "ஸ்ரீமதரஹஸயதராயஸாரம" எனனும தேசிகஸ்ரீஸூகதி இது 32-அதிகாரங களை கொணடது, மணிபரவாளநடையில அமைநதது இநத அதிகாரஙகளின அாதததைச சுருகக கூறுவதால இபபிரபநதம இபபெயா பெறறது.

ஸ்ரீதேசிகன இதில பதது ஆழவாகள, மதுரகவிகள, எடடு ஆசாரியாகள, இவாகளை புகழநது பேசி, ஆசாரியபகதியின அவசியததை வெளியிடடு, தனியே எமபெருமானை, ஆளவநதார, நாதமுனிகள எனனும ஆசாரியாகள நம ஸித்தாநதததிறகு செயத உபகாரததைக கூறி, பின ஒவவோர அதிகாரததின அாததததையும சுருககி அநதாதிதொடையி லமைநத பாசுரஙகளால வெளியிடடு, கோயில - திருமலை - பெருமாள் கோயில ஆகிய திவயதேசஙகளுககு ஒவவொரு பாசுரமிடடு, திவயப்ர பநததை பாடியருளிய ஆழவாகளுள முதலவரான முதலாழவாகள் காடடிய விளகைகொணடு இபபிரபநதம அருளிசெயததாகவும் அமமூவரையும விசேஷித்துப புகழநது, பகதாகளால விடவொணணாத ஸ்ரீரஙகநாதனதிருவடிகளின பெருமையை ஒரு பாசுரததால விளககி, இநதப் பிரபநதததிறகு அதிகாரிகளை ஒரு பாசுரததால காடடி, ஆசாரியாகளின உபகாரததை அநுஸநதித்து முடிகிறார

---

40 பொயகையாழவார, பூததாழவார, பேயாழவார, நமமாழ வார, பெரியாழவார, குலசேகராழவார, திருபபாணாழவார, தொணடரடிப பொடியாழவார, திருமழிசையாழவார, திருமஙகையாழவார ஆகிய பதின் மரும பகவானை நனகு அநுபவித்து மகிழநது அதறகுப போகவீடாகப

பாடியருளிய திவ்யப்ரபந்தங்களை நாம் அர்த்தத்துடன் குருமுகமாய அத்யயநம்செய்து இதுவரை நமக்கு நன்கு விளங்காதிருந்த வேதபாகங்களின் அர்த்தங்களையெல்லாம் நன்கு அறியப்பெறுவோம்

'தண்பொருநல்' என்று குளிர்ந்த தாமிரபரணியைக் கூறியதால், நம்மாழ்வாரின் எண்ணம் அனைவரும் வாழவேண்டுமென்று குளிர்ந்த நினைவை ஸூசிக்கப்பட்டது

'துய்ய குலசேகரன்' என்றதால், பாகவதர்களிடம் இவர்க்கு உள்ள ஈடுபாட்டைக் குறைக்கக் கருதிய மந்திரிகள், பாகவதர்கள் ராஜ்ஜியத்தை அபஹரித்தவர்களென்று கூறியும் அவர்களுக்காகத் தாம் குடிபோம்படி கையிடும்படி பரிசுத்தமான எண்ணமுடைமை காட்டப்பட்டது

'மழிசைவந்த சோதி' என்றதால், பெரும்புலியூரில் யாகஸ்தலத்தில் இவ்வாழ்வார் எழுந்தருளியபோது அங்குள்ள அந்தணர்கள் இவருடைய தேஜஸ்ஸைக் கண்டு கூசி, மேலே உச்சரிக்கவேண்டிய வேதமந்த்ரத்தையும் மறக்கும்படி நேர்ந்தமை காட்டப்பட்டது

'வையமெலாம் மங்கையர்கோன்' என்றதால், இவர் வாளையும் வேலையும் ஏந்தி ஸர்வேச்வரனைக்கல ஆடையாபரணங்களைக் கவர்ந்து, அச்சமயத்தில் அவன் உபதேசித்த திருமந்த்ரத்தால் இவர் ஞானச்சுடர் பெற்று ஸகலலோகங்களிலும் வேதார்த்தங்கள் ப்ரகாசமாம்படி ப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்தமை கூறப்பட்டது 1

41 எம்பெருமானுக்கும் ஜீவனுக்கும் பந்துவிதஸம்பந்தங்கள் உள்ளவையாவன — 1 ஆந்தரூபமான பகவானுடைய அநுபவம் 2 அவனைச் சரணமாக அடைதல் 3 அவனையே தன ஸ்வரூபத்திற்குத் தக்க பலனுக்காகக் கொள்ளுதல் 4 அவனிடம் பலவகை உறவையுடைமை 5 தகாத விஷயங்களில் ஆசையை அவனால் ஒழிக்கப்பெறுதல் 6 அவனவிஷயமான பற்று உண்டாகப்பெறுதல் 7 பாபங்களை ஒழிக்கப்பெறுதல் 8 அவனுடைய கருணைக்கு இலக்காயிருத்தல். 9 அவனால் தத்துவஜ்ஞானம் உண்டாகப் பெறுதல் 10 அவன் தன்னைப்போலாக்கப்பெறுதல் எனப்பன்னிரண்டாம் மந்த்ரகவிகள் தம் வாழ்நாளில் கண்ணன் இவ்வுலகில் எழுந்தருளியிருந்தபோதிலும் அவனிடம் ஈடுபடாமல் ஆழ்வாரையே பற்றி இந்தப் பந்துவகையான ஸம்பந்தத்தையும் ஆழ்வாரிடத்திலேயே கொண்டார் இங்ஙனம் மந்த்ரகவிகள் காட்டிய (ஆசார்யனை அடைதல் என்ற) வழியே அற்பஸ்வர்க்கங்களை விலக்கும் தைர்யமுடைய ஆஸ்திக்காக்குச் சிறந்ததாம் 2

42 எனக்கு நல்லுபதேசங்களைச் செய்து என் ஆத்மாவைப் பரம புருஷனுக்கு அடியனென்று காட்டிக்கொடுத்த என் ஆசார்யனையும், அவருக்கு ஆசார்யன், அவருக்கு ஆசார்யன் என்ற முறையில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் வரையில் உள்ள ஆசார்யபரம்பரையையும் வணங்கிய பின் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், பெரியநம்பி, ஆளவந்தார், மணக்கால்நம்பி, உய்யக்கொண்டார், நாதமுனி, நம்மாழ்வார், விஷ்வக்ஸேனர், பெரிய பிராட்டி ஆகிய இவர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு எல்லாக்கும் பரமாசார்யனான ஸ்ரீமந்நாராயணனின் திருவடிகளைச் சரணமடைகின்றேன் 3

43 வேதாந்தங்களுக்குத் தம மனம்போனவாறு அர்த்தத்தைக் கற்பித்துக் கெடுக்கப்பார்க்கும் வைதிகர்களுக்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஒரு மதயானையாயினார் அவர்களுடைய வாதமென்னும் வாழையை முறித்துத் தள்ளினார். அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளிலேயே ஈடுபட்ட நாம் இனித் தகாதசெயல்களை மனத்தாலும் கருதோம் 4

44 நெடுங்காலமாக இக்காமபூமியில் நாம் உழல்கின்றோம் இந்த ஜந்மத்தில் பாக்யவிசேஷத்தால் (ஆசார்ய தேஹத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டிருத்தல் முதலிய) ஸாரார்த்தங்களை அறிந்த நம்மை மறுபடியும் இவ்வுலகிலே பிறவாது செய்யும் கருணையுடன் ஆளவந்தார் நமக்கு நாம் தாஸர்களாக்கும் இனித் தகாதவிஷயங்களைப் போக்கும் பிறமதத்தினரின் நூல்களில் ஈடுபடமாட்டோம் 5

45 ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தம்மிடம் அளவற்ற பக்தியையுடைய கீழையகத்தாழ்வான் மேலையகத்தாழ்வான் என்னும் இரண்டு மருகர்களுக்குத் தாளவித்தையாகிய கந்தர்வவேதத்தையும் அதில் அமைத்துப் பாடுவதற்குத் தியபரபந்தத்தையும் உபதேசித்தருளி, யோகமார்க்கத்தையும் இவ்வுலகிற்குக் காட்டிக்கொடுத்தருளினார். இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த அவர் திருவடிகளையே தினந்தோறும் வணங்கி உஜ்ஜீவிப்போம் இந்தப் பாக்கியம் பெற்ற நமக்கு இங்கு இவ்வுலகில் யார் உளர் ? 6

46 நம் ஆசார்யர்கள் 'ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவடிகளைச் சரணம் அடைந்தால் அவன் நம் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு காப்பான்' என்று துணிவுகொண்டு அவன் திருவடிகளைப் பற்றி அவற்றையே நமக்கும் சிறந்த உபாயமாகக் காட்டிக்கொடுத்தனர், மேன்மேலும் நம்மிடத்து வளரும் அஜ்ஞானமாகிய இருளை ஒழிக்கவேண்டுமென்று நம்பால் கருணைகொண்டு நமக்கு மூன்று ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தத்தையும் உபதேசித்தருளினார். அவ்வர்த்தத்தை இக்காமபூமியில் எந்நாளும் அநுஸந்தித்து மகிழப்பெறுவோம். எனவே நம் பாக்கியவிசேஷம் !!! 7

47. கடலில் அவதரித்த பிராட்டி எம்பெருமானுடைய திருமார்பை உறைவிடமாகக்கொண்டாள் அங்ஙனமே அவளோடு கடலில் தோன்றிய கௌஸ்துபரத்னமும் அவன் திருமார்பில் அணியப்பெற்றது அத்தகைய கௌஸ்துபரத்னத்தைச் சரீரமாகக்கொண்ட நித்யஸூரியையே தமக்கு அபிமானிதேவதையாகக்கொண்ட ஜீவாத்மாக்களாகிய நாம் அவன் திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யம் செய்ய உரிமையுடையோம். ஆயினும் காமப்ரவாஹத்தில் அகப்பட்டு அதைப் பெறுதிருக்கிறோம். ஸூக்ஷ்மார்த்தங்களையும் அர்த்தப்ரகாசத்தையும் அறிந்த நம் ஆசார்யர்கள் நம்மீது கருணைகொண்டு வேண்டிய அர்த்தங்களை உபதேசித்தது உஜ்ஜீவிப்பிக்கமுற்பட்டனர் இனிக் கவலை என ?

48 'எவ்வளவு கற்றாலும் போதாது இன்னும் கற்கவேண்டும்' என்று அவர் மிகுந்த பதினெட்டு வித்யாஸ்தானங்கள் முழுவதையுமே கற்றார் அவையெல்லாம் வீணாகுமையாய எண்ணிலளவில் நிற்குமேயன்றி வாழ்விப்பதற்கு ஏற்றவையாகா என்று நம் ஆசார்யர்கள் நிச்சயித்தது நித்யஸூரிகளும்

போறறுமை பெருமைவாயநத மூனறு ரஹஸையஙகளே உஜ்ஜீவிகக டிகவும ஸாரமான ஸாதநமெனக கணடு அவறறைத தாமும அநுஸநதிதது நாமும அநத ஸாதனதையே ஏறகுமாறுசெயதனா 9

49 அனேதனதையும தரிபபவனுய பரவாதநிகசசெயபவனுய எல லாவறறின பரயோஜநதனதையும பெறுபவனுய நிகரறறு விளஙகும ஸாவேசு வரனுககுச சரீரமான நாம, ஒரு தனிககாரணமுமினறி அவனுககு நிதய தாஸராவோம எனபதே வேதாநதிகளின ஸதயமான ஹிததாநதமாகும 10

50 (1) பரமபுருஷாரதமாயநிறகும ஸ்ரீமநநாராயணன (2) அவன திருவடிகளில நிதயகைஙகாயம செயய உரிமையுளள ஜீவன (3) அநத ஜீவன தனககு ஏறறதாயக கைகொணட பகதி–பரபதநிகளில ஓர உபாயம (4) தன ஸவரூபதநிறகு ஏறற மோகஷாநதமாகிய பலன (5) அதறகு இடையூருயநிறகும காமமாகிய விலஙகு ஆகிய இநத ஆதமபரஞசகதனை அறிநத நம ஆசாரயாகள நம அஜ்ஞாநம நீஙகுமாறு நமககும ஆதம பரஞசகதனை உபதேசிததருளினா 11

51 வேதாநதசாஸதரதனை உபதேசிதத ஆளவநதார ஸ்ரீபாஷய காரர முதலிய பூரவாசாரயாகள சேதநராகிய நமககுச சரீராதமபரமமும ஸவதநதராதமபரமமும ஒழிநது நாம வாழவேணடுமெனத திருவுளளங கொணடு ஓவவொனறும வெவவேறு ஸவபாவஙகளைப பெறறு விசிதரமாய நிறகும சேதநம அசேதநம ஈசுவரன எனனும மூனறு தததுவஙகளைப பிரிதது ஹிதநிதரயம ஸ்ரீபாஷயம முதலிய ஸாஸதிரஙகளில விளககி யருளினா. 12

52 தாவாதிகள தஙகளுககுத தாககதநிலுளள அறிவின காவதநதால, வேதஙகள சிதைநது ஸாதகஙகள நடுஙகுமபடி பரஹமா இநதிரன முதலிய தேவருள தததமககுத தோறறியவாறு ஓவவொருவரை ஜகதகாரணமெனறு பிதறறினா வேதாநதநதின உணமைபபொருளையறிநத நம ஆசாரயாகள அநதப பிதறறலகளைக கணடிதது பரமாணஙகளைகொணடு ஸ்ரீமநநாரா யணனையே ஜகதகாரணமாக ஸதாபிததனா 13

53 பிராடடியைப பிரியாதநிறகும அநாதிபுருஷனகிய எம பெருமானுடைய திருவடிகளைத தலையிறசூடிக கைஙகாயம செயவதாகிய மஹாபுருஷாரதநதமே மோகஷமெனபபடும இது ஒருநாளும அழிவிலலாது நடநதுகொணடேயிருககும மேனமேலும வளாநதுகொணடே வரும ஸம ஸாரஸமுதரமோ அழிநதுபோவதே இயறகையாயுளள பலனகொணடது இவவிரணடையும ஆசாரயாகள ஆராயநதுபாரதது முனனதே சேதநனுககு ஏறறதெனறும பினனது ஏறறதனறெனறும உபதேசிததனா பிறரை வாழவிபபதையே பலனுககொணட அவாகளின அருளால தததுவஜ்ஞாநம பெறற சேதநன தன இநதரியஙகளை அறபவிஷயஙகளிலிருநது விலகி மோகஷதனதையே பெற விரும்புவான 14

54. இபபாசுரதநிறகுப பதவுரையின கீழேயே குறிபபுரை வரையப படடுளது 15

55 மனததை வசப்படுததுவதறகு ஸாதநமாய, பகதியோகததில புகுவதறகு இனறியமையாததாய விளஙகும காமயோகததையும, ஆதம ஸாகஷாதகாரததிறகு ஸாதநமாயுள்ள ஜஞாநயோகததையும, ஆதமஸாகஷாதகாரம பெறறபின கைககொளளவேணடிய பகதியோகததையும, இவறறில ஒனறிலலும சகதியறறவாகளாய மோகஷததைப பெறுவதறகுமடடும விரைபவாகளுககு அனறே பலனதரும உபாயமாகிய பரபதததியையும தெளிவாய அறிபவா வேதமறிநத பராஹமணராவா 16

56 ஸாவேசுவான அழிவறறவன, ஜகதகாரணமாயநிறபவன அவனுககு நமமீது உளள அருள நாம எததகைய குறறம செயதிடினும குறைவுபடாது. நமமிடம தறசெயலாய ஏறபட்ட புணயம முதலிய அறப வியாஜததையே கொணடு அவன நமமை உஜ்ஜீவிபபிக வழிதேடுகின்றான இததகைய எமபெருமானதிருவடிகளில் பிராமணாமுதல பஞசமாவரையிலுளள ஸகலஜாதியினரும பரபததியை அநுஷடிகக்லாம இதறகு ஜாதி முதலிய நியமம கிடையாது ஸமஸாரதாபததால் வருநதி வேறு உபாயததையும வேறு பலனையும வேறு தெயவததையும நாடாத யாவரும இநத பரபததிககு அதிகாரிகளாவா இவவிஷயஙகளை அறிநது ஆசாரயாகள நமககு உபதேசிததனா. 17

57 பகதியோகமமுதலிய உபாயஙகள நமமாலஅநுஷடிகக்முடியுமோ முடியாதோ எனற ஸநதேஹமுததைத தருவன அவறறில சகதியில்லாது பலனைப பெறுவதறகுமட்டும பேரவாககொணடு நிறகும நமககு எமபெருமானது பெருமையைக கணடு அஞசி விலகாது, எளிமையைக கணடு நெருஙகி வருதத அஙகஙகளுடன கூடிய பரபததியை அநுஷடிககுமவகையை நம ஆசாரயாகள உபதேசிததனா. அவாகள இஙஙனம அருளாவிடில மனம தெளியாத நாம நமககுச சமமாயநிறகும பராஹமா ருதரன முதலிய தேவாகளிடம போய ஸமஸாரதுககதததை போகக்மபடி யாசிகக நேரிடடிருககும. அவவாறு செயயாது நம ஆசாரயாகள காததனா 18

58 எமபெருமான நமககும அவனுககும உளள நிதயமான ஸமபநததாலேயே நமமைக காகக கடமைப்படடுளளான அநாதிகாலமாக நமமைப பெறகக்ருதி நமமீது கருணையைப பொழிகினறான இததகைய ஸாவேசுவான திருவடிகளில காகக்பபடவேணடிய வஸதுவாக நம ஆசாரயாகள நமமை ஸமாபபிததனா 19

59 தன பகதாகளுககு, (அவாகளைச சாரநதவாகளுங்கூட) மோகஷமவரையிலுளள பலனக கொடுததும திருபதியடையாது இனனும எனன வரதததைக கொடுகக்லாமெனறு சிநதைகொளபவன நம பேரருளாளன அவனதிருவடிகளைச சரணமடைநத பரபநநாகள நமககு அரசாகளாகவும நிதயஸூரிகளாகவும பரமபததிலேயே கருதததைச செலுதது பவாகளாகவும பரமஹமஸாகளாகவும ஹமஸமபோல் ஸாரததையே கொளபவாகளாகவும ஸகல யாகஙகளையும செயதுமுடிததவாகளாகவும ஆவா 20

60 திருமநதிரததில கூறபபடும மூனறு நிஷடைகளையுடையவாதமக்கு உசிதமான நிதயநைமிததிக காமஙகளையனறித தகாத காமஙகளைச

செயயத துணியமாடடாாகள. ஸவநிஷடைகளின அடையாளஙகளை தமமிடதது நிசசயமாயக கணட பாபஙநாகள பூமியிலுளள நிதயஸூரிக ளெனக கொளளபபடுவா. 21

61 எமபெருமான பாபஙநாகளின பொறுபபை ஏறறுககொணட பின தேவா முதலியோரிடம அவாகள படட கடன நீஙகிவிடும இத துணைப பெருமையுடன தமிழவேதமாகிய திவயபரபநதததைக கறறறிநத பாகவதோததமாகள, ஸ்ரீவைகுணடததில நிதயஸூரிகள பாாததிதது பெறவேணடிய கைஙகாயஙகள முழுவதையும இமமணணுலகிலேயே அடைநதுவிடுகினறனா 22

62 வேதாநதஙகளை நனகு உணாநத பாகவதாகள எமபெருமா னுடைய திருககலயாணகுணஙகளை நினைநது நினைநது ஆசசாயமுறுவா அவவெமபெருமானுடைய அடியாாகளான நாம அவனடியாாகளான மஹானகளுககு அனபுடன கைஙகாயதததைச செயய முறபடடுச சாஸதரம கூறிய வழி பிறழாது நடநதோம 23

63 இநத ஸமஸாரதசையாகிய இரவில நமககு மேனமேலும மவளாநதவருகிற அஜ்ஞாநமாகிய இருளபபோகக வேதமாகிய சநதிர னுடைய நிலவுபோனறிருககும ஸமருதி முதலிய பரமாணஙகளைததவிர வேறு ஸாதநம ஒனறுமிலலை ஆதலின எலலாத தேவரினும மேமபடடு நிறகும எமபெருமான வேதமாகிய மூலததைககொணடு சாஸதரஙகளால நனமை தீமைகளை விளககி வழிகாடடுகினறனா அநதச சாஸதரஙகளில கூறிய முறை வழுவாது பகவதகைஙகாயததை அநுஷடிதது நிதயஸூரி களைப போனறவராமே 24

64 தனனிடம உளள பாபஙகளுககு அஞசி எமபெருமானதிரு வடிகளில பாபததினை அநுஷடிதத சேதநன இஙகுளள நாள பகவதகைங காயம முதலிய பலனுககு இடையூறுயநிறகககடவ பாபஙகளைப புதது பூவமாக ஒருகாலும செயயமாடடான அவவாறு பாபமசெயயக காரண மான அவிவேகம ஒருகால அவனிடம இருநதிடினும அநதப பாபததிறகுக காரணமாயுளள பாபமும ஒழியவேணடுமெனறு பரபததினைசசெயதுவிடின அவனிடம உளள அவிவேகமும ஒழிநது பாபமசெயய வழியிலலாதுபோம்

65 வேறு பலன ஒனறையும நாடாது மோகஷதததையே விரும பி பரபததினை அநுஷடிதத பரமைகாநதிகள வஸிககும இடமே இமயமலையி லுளள திவயதேசம, கஙகாதீரம, காவேரிதீரம, கடறகரையிலுளள சுவேதத வீபம, அயோததிமுதலிய புணயகஷேதரம, ஸ்ரீவைகுணடம ஆகிய இவை யனைததும கூடிய புணயகஷேதரமாம பாகவதாகள நிறைநத பகவதகஷேத ரம கிடைகபபெறுதபொழுது பாகவதாகள வஸிககும் கஷேதரமே பரபந னுககு வாஸததிறகு உரியதாம 26

66 பாபஙனகிய ஜீவன பரஹமநாடியாகிய தனிநாடியின வழிக குச செலல இசசரீரததை விடடுப புறபபடுவதறகு கஷேதரம காலம நிமித தம ஆகிய இவை சிறநதிருககவேணடுமெனற நியமமிலலை அவை எநதவகையனவாயினும சிறநதனவேயாம 27

67 மோக்ஷதத்தையடையும சேதநன இசசரீரத்தைவிட்டு வெளியேறி ஸூக்ஷுமசரீரத்துடன செலலுமபோது அக்நிதேவதை, பகலின தேவதை, சுகலபக்ஷதேவதை, உதராயணதேவதை, வாஷதேவதை, வாயு தேவதை, ஸூர்யன, சநதிரன, மினனலின தேவதை, வருணன, இநதரன, பரஹமா ஆகிய ஆதிவாஹிகாகள வழிகாடடி உபசாரம செயய, காமதின பலமாகவினறி இவன அநுஷடிதத உபாயதின மஹிமையால் நிடைகும போகங்களைப பெறறுக கடைசியில ஸ்ரீவைகுணடதத அடைவான 28

68 ஸாவேசுவரன எலலா ஜீவாகளிடமும அவாகள செயயும சிறிய உபாயததாலே மனமகிழ்நது பலனை அளிகக முறபடுகினறான அவன திருவடிகளில நம ஆசாரயாகள நிதயகைங்காயம செயதுவருகினறனா. அவாகள நமககும அநதக கைங்காயம கிடடவேணடுமெனறு விரும்பினா அதனபடியே நாம ஸ்ரீவைகுணடநாதனை அடைநது நம ஆசாரயாகளின திருவடிகளினகீழ அடங்கி நினறு பகவதநுபவதததை இடைவிடாதுபெறறு அதிலேயே மணடிகிறபோம 29

69 ஸ்ரீமந்நாராயணன ஸாவவிதபரம; நம அஜ்ஞாநதத்தை ஒழிகக கூடிய கருணைகடல, தனஙகலபதததாலே அனைதையும தரிதது கிகாறறுகிறபவன, பெரியபிராடடி நமககுப புருஷகாரமாயகினறான பரிநது பேச நம்மிடம பினனும கருணை வளரபபெறறவன. இததகைய ஸ்ரீமந நாராயணனே வேறு உபாயம அநுஷடிகக சகதியிலலாது பரபதத்தினை அநுஷடிபபவாகளுககு மறற உபாயததின ஸ்தாநததில்நினறு பலன கொடுககும ஹிததோபாயமாகினறான 30

70 சேதநன பகதி–பரபததிகளுள் ஒனறை அநுஷடிததபினபே ஸாவேசுவரன அவனை ஏறறுககொணடு பலன தருகினறான என்று உபநிஷதது காடடுகினறது ஆகவே அவறபாயஙகள எம்பெருமானுககு நம மீது உளள மனகலகததைப போககி நமககு மோக்ஷம தரக காரணமான அருளை உணடாககுவதறகுமடடும உதவுவனவெனறும அவனே ப்ரதாநமான ஹிததோபாயமெனறும தெளிநது நம சகதிககு ஏறற உபாயதத அநுஷடிதது எம்பெருமானால் உஜ்ஜீவிகபபெறவேண்டும 31

71. எம்பெருமான தனது அருளால தனனை சரணமடைநத ப்ரபந்நாகளுககுததனனைப்போனற குணஙகளைகொடுதது அவர்களை முகதராகக மிகக ஆவலுடையனாயிருகினறான இபபடிக கருணை சுரநது நிறகும அவன கணணனாய நினறு உபதேசித்த சரமசுலோகததின தாதபாயதததை நனகு அறிநத வியாஸா முதலிய மஹாவ்ருஷிகள பரபந்நனுடைய பெருமையை சாஸ்தரங்களுககு மூரணபாடாக அளவுககு மீறி இசையமாடடாகள இந்தத ததத்வாததத்தை நம ஆசாரயாகள உபதேசிததனா. 32

72 உணமையேபேசுமதனமையுடைய வேதாநதஙகள எம்பெருமானது பெருமையை அளவிடமுடியாதெனப புகழகினறன இநத எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை சரணமடைநத பரபந்நாகள் ஜாதி முதலியவறறால தாழநதவராயினும அவாகளுககு பரதாநபலனாகிய மோக்ஷதிலும பகவானுடைய அபிமாநதிலும குறையிலலை ஆதலின அவர்களின

பெருமை அளவுபடுதறிக கூறவியலாததாம இநத தததுவாததறதை யும நம ஆசாரயாகள பகஷபாதமினறி உபதேசிததனா 33

73. எமபெருமான ஸகலஜகதகுகும காரணமாய எலலோரிலும மேமபடடுநிறபவன, அனைதையும காபபவன அசேதனதறதைக காடடிலும வேறுபடடுநிறகும ஜீவாகிய நாம அவனுககே அடியராய நிறகினறோம அஹஙகாரமமகாரஙகள கழியபபெறற நாம வேறு உபாயதறதை அநுஷடியா மல, உலகஙகளைப படைதத ஸ்ரீமநநாராயணனதிருவடிகளையே உபாயமாகப பறறி நம பொறுபபை ஸமாபபிதது ஸ்ரீவைகுணடதில நிதயஸூரிகள பரமபரீதியுடன செயயும கைஙகாயதறதைப பிராதறிகினறோம இவவாத தஙகளைக கூறுகினற திருமநதிரதறதை ஆசாரயாபால அதயயநம செயதோம

74 ஸ்ரீமநநாராயணன கடவலலியில பிரிதது அநுஸநதிககபபடு கினற இரணடு வாகயஙகளை ஒனறுசேரதது தவயமாககி நமககு அருள புரிநதான பெரியபிராடடியாரோடு கூடிய அவனுடைய திருவடிகளையே உபாயமாகபபறறி ஸ்ரீவைகுணடதிறகுச சென்று அவனையே நெருஙகி அஹஙகாரமமகாரஙகளினறிக கைஙகாயம செயவோம எனகிற அரதததை தவயதறதில அநுஸநதிதோம 35

75 கணணபிரான, மிகக கவனதோடு சிரமபபடடு அநுஷடிகக வேணடிய பகதியோகம முதலிய உபாயஙகளைக கைகொளளமுடியாத தன திருவடிகளைச சரணமடைநத பரபநநாகளுடைய பாபகூடடஙகள அனைதையும மறுபடியும தொடராதபடி ஒழிதது விடுவதாகத திடமான அருளால சரமசுலோகதறதில வெளியிடடான. அதன அநுஸநதாநதால நமது அஜ்ஞாநம நீஙகிச சோகமொழிநது பலனில ஐயம நீஙகி நமமைக காககும பொறுபபுத தீரநது எபபொழுதும மகிழவுறறிருகினறோம 36

76 அஜ்ஞாநலேசமுமிலலாத நம ஆசாரயாகள ரஹஸயாரதஙக ளை அபாதரதறதில உபதேசிககாது சேமிதது வைததிருநதனா தாஙகள பரமபதமசெலலவிருமபியபோது இநத ஸமஸாரிகள அனைவரும அஜ்ஞாநம நீஙகி எமபெருமானதிருவடிகளில பரபநநதியை அநுஷடிதது உஜ்ஜீவிகக வேணடுமெனறு குளிராத எணணஙகொணடனா விவேகதறதைபபெறறுப பகவதகைஙகாயதறதில சிரதறதையுளள சிறநத சிஷயாகளிடம, ஒருகாலும அழியாத ஸமபாதாயமெனனும தீபதறதை ஏறறிவைதது உலகமெஙகும பரவுமபடி செய்தருளினா 37

77 ஆசாரயன சிஷயாகளுககுத தததுவம உபாயம புருஷாரதம ஆகிய இவறறை உபதேசிதது ஜ்ஞாநமாகிய தீபதறதை ஏறறி அஜ்ஞாநதறதை ஒழிதது விடுகினறனை இதறகையய ஆசாரயனவிஷயதறதில செயயகடவ பிரதியுபகாரதறதைக காணபதறகு ஸாவஜ்ஞருடைய அதிசயச்செயகையுடைய னை ஸாவேசுவரனாலும முடியாது மறறவாகளால எவவாறு முடியும? ஆயினும உலகில சிஷயாகள ஆசாரயனைப புகழநது மகிழகினறனா, மனத தால தியானிககினறனா, அவனுடைய கீரதறதியைப பேசிப பேசி வளாக கினறனா இவையனைதறதும அவனிடம உளள அனபிறகுப போகருவீ டாகச செயவதனறி அவனிடம பெறற மஹோபகாரதறதிறகுச சிறிதளவும ஈடாகமாடடா 38

78 பரபதகியின பெருமையை உபதேசிககும ஆசாயன பகல விவேகததைப பெறவேணடுமெனறு விரும்பும ஆஸதிகாகளான சிஷயா களுககு மிகப பயனபடுமாறு இநத ஸ்ரீமதாஹஸயதாயஸாரமெனனும நூல இயறறினமை இதில முதலில தததுவம உபாயம புருஷாாததம ஆகிய இவறறின ஸவரூபஸவபாவங்களை ஆசாயனிடமிருநது பெறறவாறே நனகு விளகஙகினமை பின அவறறில வரும ஆக்ஷேபங்களுககெலலாம பரமாணங களைககொணடு ஸமாதானம கூறி அவறறை ஸதாபிததோம அதன பின ரஹஸயங்கள மூனறிலும அாதங்கொளளும முறைகளை விளககி அவறறில முகயமாய ஜீவன எமபெருமானுககே சேஷமெனறும சுதநதிரமிலலாத வன எனறும கூறபபடுவதாகவும வெளியிடடோம அதறகும பின ஸத ஸமபரதாயதததைப பெறவிரும்பிவநது அடிபணியும சிஷயாகளாகிய நலல பாதரததில உபதேசிகுமாறு கருணைசுரநதுநிறகும ஆசாயனுடைய பெருமை முதலியவறறை விரிததோம இததகைய ஸாராததங்களை அடக கிகொணடிருககும இபபிரபநததை அநுபவியாது அறபவிஷயங்களில ஈடுபடுவதால பயன யாதுமிலலை 39

79 பகவானும பாகவதாகளும நறகுணங்களில வழுவாத அதிகாரிக ளிடம மகிழநது அருளபுரிகினறனர அவாகளின அருளாத துணை கொணடு வேதாநததில நனகு பரிசயமசெயது இபபாசுரங்களை இயறறி மை இவை அாதமறியாமல அநுஸநதிபபினும செவிககு இனிய அமு தமபோனறவையாம அநதாதியாய அமைநத இநத மூபபததிரணடு பாசு ரங்களும இயல இசை நாடகம என மூவகைபபடட தமிழபபாஷைககே அலங்காரமாய விளங்குவனவாம

இங்கு 'முததமிழ சோநத' எனனும தொடருககுக கவியின சிறபபு, விஷயததின பெருமை, வாகயங்களின அழகு ஆகிய மூனறு அம சங்கள நிறைநத எனறும, சொறசுவை, பொருடசுவை, இசைககு ஏறறமை ஆகிய மூனறும அமைநத எனறும, ஆசுகவி, சிதரகவி, இனிமை ஆகிய மூனறும பெறற எனறும பழையவுரைகள பொருளகூறும

இநதப பாசுரததோடு அநதாதிததொடை முடிவுறறது. 40

80 பேரருளாளன, சேதநம அசேதநம எனனும தததுவங்கள அனைதையும தனககு ஆபாணமாகவும ஆயுதமாகவும கொணடு 'குனறின மேலிடட விளககு' எனனலாமபடி ஹஸதிகிரியினமேல அனைவரும கணடு களிககுமாறு நினறு உலகததைக காததருளகினறான 41

81 திருவாங்கமெனனும திவயதேசம, எவவளவு அநுபவிததாலும தெவிடடாத அமுதமாயக கருணையே வடிவுகொணடாறபோனற ஸ்ரீரங்க நாதன நிதயவாஸம• செயயபபெறறது, பரஹமாவினுல இக்ஷவாகு எனனும அரசனுககு அளிகபபடடது,ஸ்ரீராமபிரானும வணஙகி ஆராதிதத பெருமை யுடையது , அவனுககுத துணையாயினறு உதவிய விபீஷணழவா னுககுத துணையாயது, வேறெங்கும பெறமுடியாத பலனகளையெலலாம அளிககவலலது, பாணவவடிவங்கொணட விமானததோடு சோநதுநிறபது, ஸகலபாபங்களையும போககவலலது இததகைய ஸதானம திவயதேசங்களுள தலைசிறநதுநிறகபபெறறதாம 42

82 திருவேங்கடமெனனும திருமலை எமபெருமானுடைய திரு
வடிகளை அடியாகளுகளுக காடடிததாவலலது, எததகைய கொடிய பாபம
செயதவராயினும தன ஸமீபஸதலங்களில வஸிதததாலேயே ஸகலகாமங
களையும ஒழிகக்கூடியது,இதுவே பரமபதமெனறு சொலலுமபடி பெருமை
பெறறது, கோனேரி பாபநாசம மூதலிய பல புணயதீரததங்கள நிறை
ந்தது, புணயததின உறைவிடமெனனுமபடியுளளது, பரமபததில செனறு
அடையகடவ பகவதநுபவங்களையெலலாம இங்கேயே அளிககவலலது
ஸ்ரீவைகுணடததிலுளள நிதயஸூரிகளும பூமியிலுளள பாகவதாகளும
விரும்பி ஈடுபடுவது, வேதததில புகழபபடுவது இததகைய பெருமையுடைய
திருமலை பாகவதாகள வஸிகக உரியதாம 4

83 உலகிலேயே பெரிய ஒரு போாகளததில நிகாறற விலலிஞை
எயதஅமபிலை ராவணனுடைய பதது தலைகளையும ஒரே கொதது தாக உதிர்
துத தளளித தன பெருமையைக காடடியருளிய சகாரவாதததிதிருமகனுப
யசோதை கடைநதுவைதத தயிரையும வெணணெயையும வாரியுணடு தன
எளிமையைக காட்டியருளிய கணணபிரானும பேரருளாளனெனறு அனை
வரும கணடு களிககுமாறு உறையுமிடமாகிய ஹஸ்திகிரியெனனும திவ்
தேசமே அடியாகளின பாபஙகளைப போகக்வலல திருவாழியாழ்வான
போனறதாகும எமபெருமான கையில தரிததிருபபது அழகிறகுமடடுமே
யாம 4

84 இதன விளககதததைப பதவுரையினகீழக காணக 4

85 ஸாவேசுவரன மஹாபுணயக்ஷேதரமாகிய தவாரகையிலுளள
வாகள தனனைக கணடு உயயுமாறு வஸுதேவனுககுத தவபபுதலவனை
அவதரிததான, அாஜுநனுககுத தோபபாகனைப அமாகது தன எளிமை
யின உசசநிலையை வெளியிடடருளினன இததகைய கணணன முன
தானும பிராடடியுமாய நினறு ஒருமுகமான ஸங்கலபததால படைத்த
ஜீவாதமாகள் அனைதது மஉஜஜீவிகவேணடுமெனறு திருவுளங்கொண்
அாஜுநனே வியாஜமாயகொணடு சாமசுலோகததை உலகுககு உபதேசித்
தான, அதிலே கூறபபடட ஹிதோபாயமாகவும தானே நினறு நமமை
காககும பொறுபபைத தானே ஏறறுகொணடான. இனி, இதுகாறு
மோக்ஷதததைப பெறறு அவனதிருவடிகளுககு இடைவிடாது கைங்காய
செயவதறகு இடையூறுக பரகருதியைகொணடு நமகுத ததது வதனை
மறைதது செயத கணபுதையலவிளையாடடைக கைவிட முறபடடுநி
ற்கினறான இனி விரைவில மோக்ஷம பெறலாம 4

86, 87 இவறறின விளககதததை முறையே 316, 318-பாசுர
களின உரையிற காணக 47, 4

88 ஸாவேசுவரன ஸங்கலபித்த விஷயதததை ஒருவரும தடை
செயயமுடியாது அவன, தனனையடையாத நாஸதிகாகளுககு எலலாவன
ஆசைகளையும உணடாககி அவாகள அநதப போகங்களை அடையமுடியா
தானே தடைசெயகினறான இததகைய எமபெருமான நமமீது அருள்
புரிநது நமககு ஸமஸாரதது கிலுளள நசையைத தீரததான, தனதிருவடிகளில

கீழே நம்மைக காககவேணடிய வஸதுவாகக்கொணடான, முனபு அஹங கார மமகாரஙகளால நமககு ஏறபடட காமஙகளால தனககு உண்டான கோபம தீரநதான; நமககு மோகஷததையளிக்க முறபடடுப பல அவதாரங களையும செய்து நமமோடு கலநது பரிமாறினான இபபடியிருநதும இநத அருமையையறியாத நாம ஸமஸாரதததைவிட மனஙகொளளாது 'இனறைககு நாளைககு' எனறு காலம தாழநதுவதைதக கணடு அவன பரிஹவிகக்கினறான எனனே நம அறியாமை!!! 49

89 ஸர்வேசுவான முதலாழவாகளைகளகொணடு மூனறுதிருவநதாதி களைப பாடுவித்து உலகிலுள்ள அஜ்ஞாநதததைப் போகக்கிப பகதிப்ரபதத்கி ளாகிய உபாயங்களை வெளியிடடு உலகதததை உஜ்ஜீவிபபிதத்தருளினான. அஙஙனமே அடியேனமூலமாய் அவவெமபெருமான பரவாதத்திபபிதத இநத ஸ்ரீமதாஹஸயதரயஸாரமெனனும ஸ்ரீகதியும ததத்துவம உபாயம புரு ஷார்தத்தம ஆகிய இவறறை விளககி உலகை உஜ்ஜீவிககசசெய்யும 50

90 பகதாகளால விடமுடியாது எபபொழுதும அநுபவிக்கத தெவிட்டாத அமுதமாயநிறகும ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளே முன கிருஷ்ணவதாரத்தில் சகடாஸுரன தொலையுமபடி உதைத்தனவும், இரணடு மருதமரங்கள் ஒடிநது போகுமாறு தவழநதனவும, வெணணை யைத திருடியதறகாக உரலிலே கட்டபபட்டனவும, தாமனுடைய வேணடு கோளுகக்கிரங்கித தரியோதனனபால தூதுசெல்ல மகிழநது உடனபட்டன வும, பல துஷடர்களை அழிகக்ப பிருநதாவனத்தில ஸஞ்சரித்தனவும, பெரியபிராடடி தன தளிராககையால வருடுவதைதக்கூடப பொறுக்காது புஷபங்களைககாடடிலும சிவநதுனினறனவும, முமுகூ்க்களான மஹாவ்தி களின பகதிககு இலகக்காயனினறனவும, ஸ்ரீரங்கவிமாநத்தில நித்யவாஸம செயதனவும, அரஙகனுடைய தேரில பாகனையனினறனவும, காளிய னுடைய படம நசுங்குமாறு நடனமாடினவும், பிறமதத்தினருககுக கிட்டக் கூடாதவும் மூடியாத பரமபதத்தில அமாநதனவும், நமமாழவார தம ஸ்ரீகதி களினவாயிலாகச சுவைபபதறகுத தகனவும, திருத்துழாயைச சூடி அழகு பெற உரியனவும, உதத்ரையின காபபத்திலிருநத கரிக்கடடையைப பரீ க்ஷித்தது எனனும இளங்குமாரகினவும, மிகக வீரமுள்ள அஸுரஸேனையை முழுதும அழித்தனவும ஆம இதத்கைய திருவடிகளையே உபாயமாகவும பலனகவும கொணடு அடியாகள் உஜ்ஜீவிபபாகளாக

[இபபாசுரத்தில 'பெரியபெருமாள' எனறுதொடடா, ஸதயவரத மாஹாத்மயமென்ற ரஹஸயத்தில 'பெடையினணடை' எனும பாசுரத தின அவதாரிகையில பேரருளாளனையே பெரியபெருமாளாக ஸ்வாமி தாமே அருளிசசெயததைதக தழுவிப பேரருளாளனாக குறிபபதாகவும, 'மனுமுறையில . ..உறைநதன' எனறுதொடடா ஸ்ரீபட்டா அருளிய ஸ்ரீரங்கராஜஸதவம 78-வது சுலோகத்தை அடியொறறிப பேரரு ளாளனே திருவரங்கத்தில பள்ளிகொணடதைதக காட்டுவதாகவும பேரரு ளாளனிடம மிக ஈடுபட்ட பெரியோர ரஸோகத்தியாகப பணிபபர்] 51

91 வேதாததங்களில மிகக நமபிகையுளள ஆஸதிகாகளும, ஸூக்ஷுமபுததியையுடையவாகளும, பிறாபால அஸூயைகொளளாதவர்களும, ஆசாாயாகளிடம ஸமபரதாயதததை உபதேசிகபபெறறவாகளும, ஸாரமான விஷயங்களேயே கைகொளளுமவாகளும, ஸஸஸாரததில ஈடுபடடுநிறகும பாமரரின கடடுபபாடடுககு வசபபடாதவாகளும, அறப பலனில பறறிலலாதவாகளுமான அதிகாரிகள பரமஸாததுவிகாகளான நம ஆசாாயாகளால காடடபபடட இநத நலவழியில நடநது உஜ்ஜீவிகபபெறுவா ஆக, எவவழியாலும நம ஸமபரதாயம இடையீடினறிச சாசுவதமாயவிளங்கும 52

92 நம ஆசாாயாகள உலகததோரால போகயமாகவகொளளபபடும அறபபலனகளைத தம ஸவரூபததிறகு ஏறபனவலலவெனறு விலகி, உபாயதததை அநுஷடிபபதாலே உணடாகும எமபெருமானது அருளே மோகூததிறகு முகிய உபாயமெனறும மறறது அனறெனறும உறுதி கொணடு நாம இபபொழுது இபபிரபநதததில விளகிகூறிய பரபததி மாகமம சாசுவதமாக நடநதிடவேணடுமெனறு திருவுளளங்கொணடு, நமமை உஜ்ஜீவிகசு செயவதில உளள பேராவலால நமமிடம உளள குறறங்களைப பொறுததருளி, நமககு இநத பரபததிமாகததையே இனிய அமுதமென உபதேசிததனா நாம இநத பரபததிமாகததையே கைகொணடோம 53

93 ரஹஸயாததங்களை அறியபபெறுத நாம எடடும இரணடும கூடடுலை பததாம எனறு கூறவும முடியாத நிலைமையில பகவதபகதியின பெருமையை அறியாது இருககிறோம ஸ்ரீமநநாராயணன நமககு ஆசாாயனமுகமாய ரஹஸயாததததை உபதேசிதது ஸ்ரீவைகுணடதததை தரமுனைவநதுளளான அவன முனபு சாமசுலோகததில உங்கள காமம முழுதும நீஙகுவதறகு பரபததியை அநுஷடிதது பயமறறு இருபபீாகளாக எனறு உபதேசிததனை நினைநது கவலையறறிருககிறோம.

[எடடும + இரணடும = பதது பதது எனற சொல பகதியைக குறிககும ஆகவே, பகதியை அறியாத எனறும பொருள கூறுவதுணடு]54

94 இநதப பிரபநததிலே கூறிய நிஷடைகள இநதான முதலிய தேவருககும நிதயஸூரிகளுககும எளிதில பெறகூடாதனவாம ஆசாாய கடாக்ஷததால் இநத நிஷடைகள நமககு வாயபபதே எனனே நம பாகியம !!! இனி வகாபுததியுடைய சிலா இபபிரபநததிலும இதை இயறறிய நமமிடதது தோஷமிருபபதாயக கருதி வெறுததபோதிலும எமபெருமானதிரு வுளளததிறகு இபபிரபநதம மிகப போகியமாகவே அமையும 55

95 ஸ்ரீஹயகரீவனே நமககு ஆசாாயனைய வடிவுகொணடு நம உளளததில எழுதியருளிய இவவிஷயங்களை அனைவரும அறிநது உஜ்ஜீவிபபதறகாக ஓலையில எழுதினோம ஆகவே, ஸ்ரீஹயகரீவனே நேரில அருளிய இநத ஸூகதிககுத தோஷம எதும சொலல வழியிலலை அறிவாளிகளே ! இநத ஸூகதியின அருமையைககணடு நீஙகள எறறுககொணடாலும

அதனுல் என மனம எளளளவும மகிழாது ; அஸூயையால் குறறமுளள தெனறு வெறுததிடடாலும என மனம உங்களை எளளளவும வெறுககாது ஸ்ரீஹயகரீவனையே முகஷிய காததாவாகககொணடு அவதரிதத இருநூலக ளைகளகொளவதில மகிழவதும, வெறுததிடுவதில திகரஹிபபதும அவனேயாம

அதிகாரசங்கிரகம் — கருதது முற்றிற்று

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:

அமிருதாசுவாதினி—கருத்து

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஸாரஸாரமுதல முனிவாஹனபோகமவரையில மணிபரவாளநடையி லமைநத ஸ்ரீதேசிகனுடைய ரஹஸயங்கள சிலலறறாஹஸயததின மறறொரு பாகமாகவும ஸ்ரீமதரஹஸயதரயஸாரததின பிறதியரஹஸயங்களாகவும வழஙகு கினறன இவறறின விஷயம அடஙகியமைநத பாசுரங்களைத தொகுதது ஒரு பரபநதமாகக "அமருதாஸவாதினி" எனப பெயரிடடனர பெரியோர அமுதமபோன்ற விஷயங்கள தனனுள் அடஙகப்பெறறு, நமமை அநு பவிகசசெய்வதால இது இபபெயரபெறறிருககும.

இதிலும திருமநதரம முதலிய மூனறு ரஹஸயங்களின தாதபரயம கூறபபடுகினறது மேலும ஸ்ரீமதராமாயணதின முகஷிய ஸாரமான காகசரணாகதி, விபீஷணசரணாகதி முதலியனவும பிரஸதாவிகசப்படுகினறன வராஹபபிராடடிகசும பூமிபபிராடடிகசும இடையே நடநத ஸமபாஷணை யால் அவதரிதத வராஹசரமசுலோகதின பொருள, அஞஜலியினபெருமை முதலியனவும இதில் கூறபபடுவதுடன மறற ரஹஸயங்களின விஷயங களும சுருககியருளபபடடும, அதியறபுதமான ஸமபாஷணையாக அமைநத ஒரு பாசுரததால் ஸ்ரீபாஷயகாரின கீரததி வெளியிடப்பட்டும, அமலனதி பிரானின ஸாராததததுடன இது முடிவடைகினறது

---

96 நம ஆசாரயாகள ரஹஸயங்கள மூனறையும் அவறறின தாதபாயததோடு நம வாழநாட்களுள நாம அறிநது உஜ்ஜீவிகசுமாறு செயதனர.

திருமநதிரததால ஸவரூபம முதலியவறறை நனகு அறிநது பின தவயததால பரபததினை அநுஷடிகசவேணடியதுபறறி அவை முறறையே வேராகவும கிளையாகவும கூறபபடடன சரமசுலோகம வேறொனறைறத தேடவேணடாதபடி உபாயததை விளகசிவிதிபபதால நிகரறறதெனன லாயிறறு

97 ஸாவேசுவரன எலலாவறறுககும முதறகாரணமாயநிறபவன, அனேதததையும காபபவன, பிராடடியை ஒருபோதும பிரியாதவன, சேதநஙகிய ஜீவன ஜஞாநஸவரூபமாயநிறபவன , ஜஞாநததைக குணமாகவும கொணடவன, அசேதநததிறகாடடிலும வேறுபடடுநிறபவன இததகைய ஜீவனுகிய யான எமபெருமானுககு அடியன, அவனுடைய தாஸாகளாகிய பாகவதாகளுககும தாஸன, வேறொருவனுககும அடியனலலன இதுவே 2
ஆஜஞானதோபோனற பாணவததின ஸாராாததமாம

98 ஸ்ரீமநநாராயணன 'உனககு ஸமஸாரபததததைப போககி முகதியைககொடுபபே'னெனறு சாமசுலோகததில உறதிகூறினான அவன எனனிடமுளள அனபினால எனனைப பாகவதாகளுககும அடியனாகினான, தன அருளால பரபததியில மூடடி அநுஷடிகசசெயதான, எனனுடைய அஹமகார மமகாரஙகளைப போககி 'நான' 'எனனுடையது' எனறு கூறுவதறகிலலாது செயதான அவவிமபெருமானுககுப பரதநதரனான அடியேன அவனருளாலறி எனசெயயவலலேன ? 3

99 இதன பொழிபபுரையைப பதவுரையினகீழக காணக 4

100 ஸ்ரீமநநாராயணன உபாயதததை அநுஷடிதத ஜீவனுடைய புணயபாபஙகளாகிய காமஙகளை ஒழிகினறான, பின, முகதிககுத தடையாகவிருநத இசசரீரததினினறு பரஹமஙாடியாஜீவாதமாவை எடுதது அாசசிராதிமாாககததால பரமபததததை அடைவிகினறான. காமஸமபநதததால மறைநதுகிடநத குணஙகளைத தருகினறான, ஜீவன மறுதாலும வலிநது பிடிதது இழுதது நனமைசெயயக கடவதான தன கிருபையால இநத ஜீவனை நிதயஸூரிகோஷடியில ஒனறுசோதது தன பரிபூாணதுவதததைத தருகினறான இவவாததமே நாாயணசபததினமேலுளள நானகாமவேறறுமையுருபின பொருளாகும 5

101 பரணவதததால, ஜஞாநஸவரூபமாய நிதகும நமககு எமபெருமானேடு எனறைககும உளள சேஷதவம எனற ஒரு ஸமபநதததை அறிநது பெருமைபெறமேறும நமஸஸபததததால அஹஙகார—மமகாரஙகள ஒழியப பெறுதலும, சாணகதியும, தனனை ஸவதநதரனெனினதல நீஙகுதலும, பாகவதாகளுககு அடிமையாநதனமையுமாகிய அாததஙகளை அநுஸநதிதது நாாயணசபததததால, ஸகலவிதபநதுவாய ஸகலவஸதுகளையும ஆகஷிபபவனுமான ஸ்ரீமநநாராயணனுடைய குணஙகள முதலியவறறை அறியபபெறமேறும. மேலுளள நானகாமவேறறுமையுருபால, ஸமஸாரம ஒழிநது எமபெருமானதிருவடிகளைத தலையிற சூடி நிதயஸூரிகளோடு சோநது இடைவிடாது கைஙகாயமசெயதலாகிய அாததததை உணாநதோம

102 வேதஙகளிற கூறபபடட காமயோகம ஜஞாநயோகம பகதியோகம ஆகிய கடினமான உபாயஙகளை அடியேன செயயததொடஙகி வீணகாலபழுதபடி செயயவேணடுமெனறு ஆசாாயாகள திருவுளளமகொணடு மிக எளிய பாபததினை அடியேனுககு உபதேசிததருளினா அதையறிநத அடியேன ஸ்ரீமநநாராயணனுடைய திருவடிகளே ஸமஸாரதிறகுதகக அணையாகுமெனத துணிநது அவறறை உபாயமாகப பறறினேன. 7

103 பிராடடியைவிடடு கூணமும பிரியாதுநிறகும ஸ்ரீமந நாராயணன சேதநாகளை உஜ்ஜீவிகசெ செயதாலேயே தன திருககலயாண குணஙகள நிலபெறுமெனக கணடான , ஜீவாகளை பரபததியிலே மூடடிய தன திருவடிகளினகீழக காகபபடவேணடியவாகளாகக கொணடு 'ரகூஷகன' எனற தன பெயரை நிலநாடடிகவகொளகினறான இபபாசுரத தில முறபாதியிற கூறிய ஸ்ரீசபததின பொருளவிளகததை 304-வது பாசுரவுரையிற காணக. 8

104 ஸ்ரீவைகுணடதில நிதயஸூரிகளால இடைவிடாது கைஙகாயம செயயபபெறற ஸ்ரீமநநாராயணன, அஹஙகார—மமகாரஙகளினறித தனனையடைநதவாகுத தன கைஙகாயதததைச செயயும பாகயததை அளிகஙகினாநது ஸ்ரீரஙகததில திருமேனிகொணடு நிதயவாஸம செயதருளகினறான , அவனுககுச சேதநாபால இயறகையாகவுளள கருணை தனதிரு மாபில கருணைரூபிணியாய விளஙகும பிராடடியின ஸமபநதததால மேன மேலும வளாகினறது அததகைய கருணையுடைய அவன எனகுப பெறற தாயபோலநினறு, காபபதைத தன கடமையாகவகொணடு அபயமளிதது, என ஸமஸாரதாபமெலலாம தீருமபடி தன திருவடிநிழலைத தநதருளகினறான 9

105 இதன கருததை 85-வது பாசுரததிற காணக 10

106 திருகைகயில திருவாழியைவகொணடு ரகூஷகனையநிறபவனே! விசேஷஜ்ஞாநததையும சகதியையும பெறற அதிகாரிகளுககுரிய பகதி யோகம முதலியவறறைச செயயும ஆறறலும உனனைததவிர வேறு கதியும இலலாத அடியேனுககுப பலனபெறுவதிலுளள ஸநதேஹததைப போககி இனி உனனிடம அபராதபபடாதவாறு செயதருளினைய உலகமுழுதையும தன நிழலில ஒதுஙகுமாறு அளநதருளின உன திருவடியினகீழ, உபா யததை அநுஷடிதத எனனையும காவகவேணடிய ஒரு வஸதுவாகக கொளளவேணடும 11

107 விசேஷஜ்ஞாநம இல்லாத இடைபபெணகளும தன பெரு மையை அறிநது நடபடுமாறு பிராடடியோடு முனபு அவதரிதத அதனால குறைவிலலாது பரிபூரணனைய பரகாசிபபவனே! உன திருவடிகளைச சரண மடைவதறகேறற நலல எணணததை எனகுக கொடுததருளினைய ஸ்ரீ வைகுணடதில நிதயஸூரிகளும முகதாகளும இடைவிடாது செயயும கைஙகாயததைப பிராடடியுடன ஏறறுநிறகும உனககு அதே நிலையில, நானும காமஙகள நீஙகபபெறறு அததகைய கைஙகாயம செயயுமாறு ஒரு நலலகாலததை விரைவில கிடடுமபடிசெயதருளவாயாக 12

108 எடடு அகூஷரஙகொணட திருமநதரம தததுவதததையும உபா யதததையும புருஷார்ாதததததையும காடடும வேதததில தனிதது க கிடநத இரணடு மநதிரஙகளை எமபெருமான தானே ஒனறுகசி அருள புரிநத இருபதததைநது அகூஷரஙகொணட தவயம பாபததினை நாம அநுஷ டிககவேணடும முறையைக காடடும கணணன தானே அருளிசசெயத முபபிதிரணடு அகூஷரஙகொணட சரமசுலோகம பகதியோகததில சகதி

யறற பரபாநாகள சுமததிய பாரததைதக கணணன ஏறறுககொணடு அநத அநத உபாயஙகளின ஸதாநததில நிறகும நிலையைக கூறும இநத ரஹஸ யஙகளின ஆததததை ஆசாரயாகள நனகு உணாநது நமககும உபதேசித தருளினா 13

109 ஆசாரயாகள ரஹஸயாததஙகளை அபாததிரததில உபதே சிககாமல சேமிதது வைததிருககினறனா, மிகக ஆசாரயபகதியுட னவநது பிராாததிககும நமபோனற சிஷயாகளுககு அவவாததஙகளை உபதேசிக கினறனா இவவாறு அவாகள உபதேசிபபது தன கனறுககுப பாலச சுரககும காமதேனுவைபபோல அருளாலமடடுமேயனறி, தம புகழ நாடடில பரவுவதையோ, செலவம சேருவதையோ, புணயம வருவதையோ கருதியனறு 14

110 மிகக அஹாரதைகொணடு பிராடடியின திருவடிகளில பெருமபிழை செயத காகனுககும உயிரைபபோககாது ஒரு கணணமாததி ரம அழிதது க காததருளிய ஸ்ரீராமனே ப்ரபநாகளான கஜேநதராழவான விபீஷணாழவானபோலவாகும நமபோனற சேதநருககும உபாயமாவான இதுவே ஸகல துககஙகளையும போககவலல வேதததின ஸாராாததம 15

111 ஸ்ரீராமபிரான முன தன கருததைப பினவருமாறு வெளி யிடடான—'ஒருகால எனனைச சரணமடைநதவனுககும உனககுத தாஸ னாக ஆகினறேன எனறவனுககும ஒரு பிராணிககும ஒரு பிராணியாலும பயம உணடாகாதபடி அபயம கொடுப்பேன இதுவே வேதம, ஸமருதி, ஸதா சாரம, என உளளககருதது ஆகிய இவவனைதையும தழுவிய பெரிய வரத மாகும' எனறு இஙஙனம சரணாகதியின பெருமையை வெளியிடட எம பெருமானுடைய உறுதியை நினைநது உஜ்ஜீவிததாம 16

112. உலகில மிருகஙகள பொனனாக கணடால அதை ஒதுககித தளளிவிடடுத தம உணவுககேறற புலலையே விருமபி ஏறறுககொளளும ஆனால அரசாகள அபபொனனையே மிக விருமபிக கைககொளவாாகள. அதுபோல பகவானுடைய திருவடிகளின பெருமையை அறியாத அறபாகள அவறறை நாடாது வேறு அறபபலனகளையே கொளவாாகள. அதனால நமககு என ந்ஷடம? நாம தனனைச சரணமடைநத அனைவருககும அருளபுரிய முறபடடுநிறகும பகவானுடைய திருவடிகளையே தஞசமாகப பறறினேம 17

113 ஸகல வேதாநதஙகளின தாதபாயததையும நனகு அறிநத பூவாசாரயாகள காமயோகம ஜ்ஞாநயோகம பகதியோகம ஆகிய இவறறின ஸவரூபததை விளககி வெளியிடடனா அவவுபாயஙகளை அநுஷடிககும போது ஆஙகாஙகு மூடியாத அமசஙகளில பரபததிணய அநுஷடிததால அவை நிறைவேறினவாகும இஙஙனம மறற உபாயஙகளையும ஸாதிததுத தரவல்ல பெருமைவாயநது ஸகலபலனகளையும கொடுககும பரபததியின நிலையை பாணவததால நனகு அறிவீாகளாக 18

114 பிராடடியிடம மஹாபராதம செயத காகனமீது ஸ்ரீராமபிரான அஸதராததைப பிரயோகிததபோது காகன தான செயத பிழையைப பேசித

தனனைக காகருமாறு உலகமுழுதும சுறறிததிரிநது அனைவரையும வேணடி ஞன மஹாவதிகளும தேவாகளும அவனமீது கோபஙகொணடு துறதது விடடனா நாடெஙகு சுறறி வேறு புகலிடம கிடைககாது தளாநது ஸ்ரீராமன திருவடிகளிலேயே வநது விழுநது உயிாபபிசசை கேடடான. பாபநநரான அனைவரையும காததலேயே தனது கடமையாககொணட சரணயன தன அஸ்தரம வீணகாது அவனது ஒறறைகணணமாதிரம அழிதது உயிரையளிததான இதகைய பெருஙகொடையாளஞகிய இராமபிராஞடைய கைஙகாயமே நமகுப புருஷாாததம அதைபபெற முகியமான உபாயம பரபததியின வசபபடட அவனது அருளே. இவவாத தஙகளை ஆசாாயாகள உபதேசிததனா அவாகளின திருவடிநிழலில நினறு மகிழவோமாக 19

115 இதன தாதபரியததைப பதவுரையினகீழக காணக. 20

116 வராஹபபிரான பூமிதேவியிடம வெளியிடட வராஹ சரம சுலோகததின தாதபாயம— உலகம முழுதும எனகுச சரீரமாகும எனகுப பிறவியும மரணமும இலலை எனனையே திடமான கதியாககொணடு சரணமடைநதவன மரணகாலததில தன நினைவிழநது கட்டைபோலும கலலபபோலும தன சரீரததில கிடககுமபோது அவனை ஆசசிராதிகதியால பரமபததிறகு அழைதது சசெனறு எனகு ஸகல கைஙகாயஙகளையும செயயுமாறு செயவேன— எனபதாம இஙஙனம வராஹபபிரான கூறிய உறுதியை நினைநது நாம கவலைநீஙகபபெறறோம 21

117 வாகதுறுதி தவறுத வராஹபபெருமாள அருளிய சரம சுலோகம இரணடின பொருளையும ஙனகு அறிநதோம அவனது அருளால அவனதிருவடிகளையே உபாயமாகவும பலனகவும பறறினோம இநத காமலோகததில சுருஙகிககிடநத நம ஜ்ஞாநம முகதியில விகாஸததைப பெறுவதறகுமுனபே வினைகள அனைததும நமமை விடடு நீஙகிச சேவேணடிய இடததைச சேர முறபடடன எனன ஆசசாயம !!! 22

118 சேதநாகளே ! சாசுவதமெனறு நாம நினைககும பெரிய மலையும ஒரு காலததில உருததெரியாது சிதறிபபோகினறதலலவா? இதை நீஙகள அறிநதிருநதும உஙகள சரீரததை ஸதிரமெனறு மயஙகி நிறகினறீரகள உஙகள சரீரததில மடிபபுகள விழுநது தலை நரைததபினனும மரணததை வெறுககினறீரகள உஙகளுககு உளள அஜ்ஞாநததைப போகக்கிகொளள ஒரு வழி உளது— பரளயகாலததில கடலுள அழுநதிய பூமியை எடுதது கா ததருளிய கருணைமூாததியான ஸ்ரீ வராஹபபெருமான அருளிய பரபததியையே உபாயமாகககொணடு உஜ்ஜீவிபபீாகளாக 23

119 எமபெருமானுடைய திருவடிகளை வணஙகுவதறகாகச செயயும அருசலியின பெருமை அளவிறநததெனறு ஆளவநதா ஒரு சுலோகததில அருளிசசெயதா அதுவே உறுதியான ஹிததாநதமெனறு நாம நிசசயிததறிநதுகொணடோம இவவிஷயததில மூரணபடட கொளகையையுடைய பிறா புரியும வாதஙகளையெலலாம கணடிததொழிதது இதகைய அருசலியை அநுஷடிததோம 24

120 உலகில நீர நிறைநத ஓடிவரும நதிகள பல இருபபினு எமபெருமானுடைய திருவடியிலிருநது அவதரிதத கஙகையே சிறநத நிறகினறது கடல ஏழினுளளும பிராடடி அவதரிகபபெறற திருபபா கடலே ஸாவேசுவரனுககுப பிரியமாயப பெருமைமிகது விளஙகுகினற பலவகைபபட்ட சஙகஙகளுகளுளளும அவன திருககையில எறிநிறகும பா யம பெறற வலமபுரிசசஙகமே பெருமை மிககதாம மணம மிகக புஷபமா களை பலவறறினுளளும எமபெருமான மகிழவோடு தரிககும திருததுழா மாலையின சிறபபு மறறவறறுகது வராது இஙஙனமே உலகில விளஙகு சாஸதரஙகள பலவறறினுளளும பரபரகுலததிறகுத தலைவரான நமமா வார முதலிய மஹாதமாகளுடைய ஹரீஸூகதிகளே மேமபடடவை என துணிநது வறறு அவறறினபடி நடகினறோம

121 ஸாவேசுவரனே கருணைமிகக ஆசாரயரகை அவதரிதது முடைய அஜஞாநமாகிய இருளைப போகதித தானே ஸமஸாரமெனும க லுககு அணையாய நினறு நமமைத தாணடுவிகினறான ஆதலின பரமா முதலிய தேவாகளின போகமும நீரகுமிழிபோல அழியுநதனமையதென கணடு அவறறில ஆசையை ஒழிததோம பரபரரான நாம இனி யாருகளு கடமைபபடடவராவோம ? நமககும ஸாவேசுவரனைததவிர வேறு யாரு கடமைபபடடவரலலா ஸாவேசுவரனும நாமுமே ஒருவருககொருவ கடமைபபடடிருகினறோம இவவிஷயஙகளை நமமிடம வநதடைநத களுககும உபதேசிததோம

122 பூமியிலுளள உயாநத ரதநஙகள அனைதது மெருமையி எமபெருமான கடலக கடைநது அதினினறும எடுதது தன திருமாட தரிதத கௌஸதுபம எனனும ரதநதிறகு ஈடாகா காசி முதலிய புண கஷேதரஙகள அனைதது மபோருளாளனகிய மேகம கருணையாகிய நீரை பொழிநதுநிறகும இடமாகிய காஞசிகஷேதரதிறகுச சமமாகா. பரிசு மான மனததோடு மஹாஷிகள வெளியிடட ஸமருதிகள புராணஙகள ஆ அனைதது ஸாவேசுவரனுல கொணடாடபபெறற நமமாழவார முதல ஆசாரயாகளின ஒரு ஹரீஸூகதிகது நிகராகா ஆஸதிகாகளே ! இவவா வஸதுகளின தாரதமயததை அறிநது இநத ரஹஸயததில நாம கூ பாதாரமான அரததஙகளையெலலாம ஒரு புதையலாகவகொணடு மகிழவி ளாக

123 எமபெருமானுடைய அடியாராகளாய அவனுககுப புத ஸதாரததிலுளள நம அனைவருககும மோகஷாரஹதததைப பெற உரி யுணடு ஸாவேசுவரன இததகைய நமகது ஸவரூபதததையும தாமபூதஜஞா தையும கொடுதது காகினறான பழைய வாஸனையால மறு காமஸமுதாரததில மூழகாதவாறுசெயய நினைதது நமமைச சிற ஆசாரயனபகவல சோதது அவனிடம ரஹஸயாரததஙகளை உபதேசிக பெறறு பரபததினை அநுஷடிகுமாறு செயகினறான பின நமகது சரீரம கழிநதது பரமபதததிலே சோதது நாம செயயும பரிசாரணைகள யதனை ஏறறுகொளளப பேராவலகொணடுநிறகினறான "இஙஙன மஹோபகாரம செயது தநதையாயநிறகும எமபெருமானதிருவடிகள

நாம தலிவணஙகபபெறமறும இதறகுக காரணம அநதத திருவடிகளின பெருமையைத தம ஸுகதியினவாயிலாகக காட்டிததநத நமமாழவாரின அருளேயாம 28

124 இதனை விளகக்வுரையைப் பதவுரையினகீழக காணக 29

125 பேரருளாளன, பாபசசெய்ணைகளிலேயே ஈடுபடடுககிடக கும நமமைக காகககருதி நமமுடைய பாகயம பகருவமான ஸமயததில ஆசாரயனதிருவடிகளில நமமை ஆசரயிகசசெயகினறான, பின உபாயத தில நமமை மூடடிக காமபாசஙகள முழுவதையும நீககி ஆதிவாஹிகாகனை கொணடு ஆசசிராதிகதியால பரமபதம சேரபபிதது மோகஷாநநதததைக கொடுகக முறபடுகினறான இததகைய ஸாவேசுவரன நமகசெய யும உதவிகளை அளவிடடறிபவா யார? 30

126 எனகதத தலிவனை ஸாவேசுவரனே! உன அருளைத தவிர அடியேனுகக வேறு கதியிலலை அநாதிகாலமாய உன திருவடிகளில அபராதமசெயதுவநத நிலை இபபொழுது நீஙகிவிடடது உன அருளைப பெறுவதறகு ஸாதநமாக உன திருவடிகளில பரபதத்தினை அநுஷ்டிததேன. என அஜ்ஞாநததை ஒழிதது நிதயஸூரிகளின வாழவை எனகதத தருமாறு உனனை வேணடிககொணடேன இனி எனகது ஒரு பொறுபபும வைககா மல எனனைக காககவேணடிய வஸதுவாக ஏறறுககொள்வாயாக

[இப பாசுரததில முதலவரியால காரபபணயமும, 2-வது வரியால பாரதிகூல்யவாஜ்ஞமும, 3-வது வரியால ஆநுகூலயஸஙகலபமும, 4-வது வரியால மஹாவிசுவாஸமும, 5, 6-வது வரிகளால கோபதருதவவரணமும, 7, 8-வது வரிகளால ஆதமஸமாபபணமும் கூறபபடடனவென றும, ஆக ஐநது அஙகஙகளுடன கூடிய பரபதத்தினை இபபாசுரம விளகுகினறதென றும பெரியோர பணிபபர அஙகஙகளின விளகக்ம 241 வது பாசுரவுரைக குறிபபிற காணக] 31

127 வேதஙகள முழுதும எமபெருமானுடைய திருவடிகளைப போறறுகினறன அவவெமபெருமான பாரதபபோரில தன திருவாழியால பகலிலேயே இரவை வரவழைதத பெருமையுடையவன பெரியதிருவடி—திருவநநதாழவான முதலிய நிதயஸூரிகள அனைவரும அவன திருவடி களில பகதியோடு கைஙகாயமசெயகினறனர அததகைய திருவடிகளை நமகசும அருளகககருதி, அவறறுகசுக கைஙகாயம செயயகூடிய மனவுறுதி யை நமகசு அருளினான

[இப பாசுரத்தில 3-வது அடிகசுச சேவலும கருடனும தம வகுப பிறகு இயறகையான பகை சிறிதும இனறி ஒருவருககொருவர அனபோடு பகவதகைஙகாயம செயவதாயும ரஸமாயப பொருள கூறுவதுணடு] 32

128 பதவுரையிற காணக 33

129 உலகில சிவனிடமிருநது ஜனாநதனைதப பெறலாம எனறு ஸாதாரண அதிகாரிகளுச சாஸதரம கூறுகினறது அவவாறு சிவனை உபாஸிதது சில அதிகாரிகள எவவளவு ஜனாநதனைதப பெறறாலும அவாகள அறியவேணடிய ஸாரார்ததம அனைதனையும அறிநதவராகாா நாம எமபெருமானுடைய கடாகஷம பெறற சிறநத ஆசாரயாகளின உபதேசதால ஸாராராததஙகள் மூழுவனையும அறிநது பெருமைபெறறோம 34

130 திருபபாணாழவா அருளிய அமலனாதிபிரான எனனும பிரபநதம தமிழவேதமெனபபடும திவயபரபநததின ஸாரம மூழுதும தனனுள அடஙகபபெறறது எனனலாம இஙஙனம சிறபபுவாயநத இநத பூரீஸூகதியால எமபெருமானையே ஸாவரகஷகனாகவும ஸாவேசுவரனாகவும ஸாவாநதாயாமியாகவும ஸாவகாரணமாகவும அறிநதோம. இனி மூன கணணனிடம மடடறற காதலகொணடு கூடிகலநத இடைபபெணகளின நிலனடையப பெறறு, ஆண அனறிலப பிரியாதுநிறகும பெண அனநிலபோல நாமும எமபெருமானைச சேரநது, உதவியறறநிலைமை நீஙகப பெறறோம 35

131 வேதததில மூதலில அறுஸநதிகபபடுகினற பரணவததின வடிவுகொணடது பூரீரஙகவிமாநம அதறகுள கருணையாகிய நீர நிறைநத அரஙகனாகிய கடல, காணபவாகண குளிருமாறு திகழகினறது அநத கடலில கணடு அநுபவிதது நம திருபபாணாழவா பாடிய பதது பாசுரஙகளையும நமமை வாழவிககும கதியாகப பறறினோம பிறமதஙகளைக கணடிப

ஶ்ரீஃ

ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நமஃ

பரமபதஸோபானம்—கருத்து

---

133 ஸாவேசுவான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவும ஆஸன மாகவும கொணடவன, அநதணாகளு அழியாசசெலவமாகிய வேதாநதங களால போறறபபடடு அவறறை உறைவிடமாகககொணடவன, பிராடடி அவதரிதத திருபபாறகடலில நிதயவாஸமசெயபவன, ஆயினும இநத ஸதானஙகளைக காடடிலும ஸ்ரீரஙகம முதலிய திவயதேசஙகளிலேயே மன முவநது வாழநது அடியாகளுகு அருளபுரிகினறான அவன உலகததை வாழவிகக முனபு அருளிய பகவதகீதையின தாதபாயததை ஸ்ரீபாஷயகாரா தமது பாஷயததினவாயிலாக விளககியருளினா அவருகு அநதரஙக கைக காயம செயது ஸாவாததஙகளையும பெறற திருமடைபபளளியாசசான வழியாக வநத ஸாராாததஙகள நமமுடைய ஸமிகதிகளில அடஙகி கிறதினறன 1

134 நாம இதுகாறும தததுவஙகளைபபறறிய விபரீதஜ்ஞாநததையே பெறறுக கொடிய காமஙகளை மேனமேலுமசெயது அஜ்ஞாநமாகிய இருளில மூழகிச சபதம முதலிய அறபவிஷயஙகளையே போகயமாயகொணடு அநதப பெருஞசேறறில மூழகிகிடநதோம இததகைய நமமை வாழ விகக வேதம கருணைகொணடு விவேகததை உபதேசிததது பரமபத திறகு உரிய ஒனபது படிகளுள முதலாவதாகிய விவேகததை இநத ரஹஸ யததில முதல பாவததில விளககிறேம. 2

135 உலகில சிலா சேதநாசேதநஙகளின ஸவரூபம முதலிய வறறை நமகு அறிநதிருககலாம, அருமையான பல கலைகளைத தாம கறறுப பிறருககும உபதேசிபபவராயிருககலாம, பல தாமஙகளைத தாம அநுஷடிததுப பிறரையும அநுஷடிககுமாறு செயதிருககலாம, வேதததின ஸாராாததஙகளைப பிறருககுப போதிபபவராயிருககலாம இருநதும எனன பயன? ஸமஸாரததிலிருநது சேதநரைக கரையேறறும ஸ்ரீமநநாராயண னுடைய ஸவபாவம முதலியவறறை அறியாவிடின மோகஷததின படியில ஏறமுடியாது 3

136 ஸ்ரீவதஸமெனனும மறுவையும ஸ்ரீவைஜயநதி எனனும வனமாலையையும பிராடடியையும தன திருமாபில தரித்த ஸாவேசுவரன சாஸதாஙகளினவாயிலாக இடட கடடளையை அஜ்ஞாநதால மீறி நடபபவாகள கெரிடிய நரகஙகளை அநுபவிகினறனா விவேகிகள இதை ஆராயநதுபாாபபா, இதுகாறும தாமும ஸமஸாரததில உழன றமையை நினைதது வெறுதது கழிநத நிலைமைகு வெடகமுறுவா, பின வேதாநதஙகளில கூறிய உபாயததை அநுஷடிகக விரைவா 4

137 விவேகமபெறற சேதநன தான பரகருதிஸமபநநததால அஜ்ஞாநதில அகபபடடுத தவிகுமவகையையும, இவவாறே யுகாகணக

கில பறபலவகைச சரீரஙகளைத தநது வாடடுகினற காமவெளளததில கரை காணுது உழலவதையும, தேன கலநத விஷம எனறு கூறலாமபடி இனி யனவாயத தோறறுகினற அறபபலனகளையே சிறநதனவாயகொணடு தானே அநுபவிதது வருவதையும ஆயநது தானே பாதது மனநதளாநதா ஞகில தகக உபாயததை அநுஷடிககபபெறவான இஙஙனம மனநதளா தலே இரணடாவது படியாகும 5

138 இக காமபூமியில மிகச சிறநதவராய நாம மதிககும பலா அநுபவிககும பலன முழுதும ஸுகரூபமாகவேயிருபபதிலலை, அதன ருடேவ துககமும கலநதே நிறகினறது பரஹமதேவன தன லோகததில நமமால அளவிடபபோகாத ஆநநததனதை அநுபவிபபானெனக கருதகினறோம அவன மது – கைடபாகளால படட தினபம எலலையறறதாம இவறறை ஆராயநதுபாாகும விவேகிகள இநத ஸமஸாரததில ஆசைகொளளவே மாடடாாகள 6

139 அளவறற சேனையுடையாயப பல சிறறரசா தம அடி பணியுமாறு நினறு இவவுலகததை முன ஆணட மநு மாநதாதா முதலிய சகரவாததிகள இபபொழுது எஙகே ? அனைவரும இறநதொழிநதனா அவவாறே நகஷதரஙகள, சநதரஸூரியாகள, இநதான, சிவன, பரஹமா முதலிய அனைவரும இலலாமறபோகுஙகாலமும ஒனறு உணடு அதுவே மஹாபரளயமெனபபடும அபபொழுதும அழியாதுநிறபது எமபெருமா னது ஸதாநமாகிய பரமபதம ஒனறேயாம அறிவாளிகள இதன பெருமையை ஆராயுஙகால ஸவாகதம முதலிய லோகஙகள நரகமேயெனறு நினைதது ஸமஸாரஸுகததை வெறுபபாாகள இவவாறு வெறுபபடைவதே முனை 7 ரும படியாகும

140 ஸமஸாரபநததிலிருநது விடுபடுவதறகுச சாதநமான சிறநத தாமஙகளையே கைகொளபவாகள ஸமஸாரததிறகு அநுசாத முரு டாகளுடன பழகமாடடாாகள ஆதலின நாம முமுகஷுகளுடனேயே கலநதுபரிமாறறினும நமமைப பாபமாகததிலிருநது விலகி அஜஞா நததை ஒழிதத ஆசாாயாகளின கடாகஷதால பகவதகைஙகாயததையே விரும்பும மனவுறுதியைப பெறவேரும 8

141 ஸமஸாரிகளான சேதநா இதுகாறும அநுபவிதத துகஙக ளுககு அளவிலலை இனனும வரபபோகும தினபஙகளுககும எலலையிலது இவவாறு காமஙகளாகிய ம்பரிய அகனி மேனமேலும தினபதனைத தநது கொணடே சேதநாகளை விறகாகககொணடு எரிதது கொணடிருகினறது இஙஙனமே சேதநாகள இநத ஸமஸாரமாகிய படுகுழியில கிடநதுழலகினற னா இதறகு அருகிய கூரறிவினரான சிலா எமபெருமான விதித கடடளை ய ஏறறுத தமது இழிநிலையை நீகக முறபடடுத தம காமஙகள முழு தும நீஙகுவதறகு வேதஙகளில கூறிய பகதிபரபததிகளில ஈடுபடுவா. இஙஙனம ஸமஸாரததிறகு அருசுவதே நானகாம படியாகும 9

142 காபபவாஸம முதலிய ஸமஸாரதுகஙகளை ஒழிகக கருதும பாகவதாகள மேனமேலும பகவதநுபவாஸம வளாநதுவாகூடிய

பகதியோகததை அநுஷடிப்பா அதறகுச சகதியறறவாகள எமபெருமா னுடைய திருவடிகளில பரபததியை அநுஷடிபபா இவவாறு உபாயத தைச செய்துமுடிததபின எமபெருமான தன பொறுப்பாக நனமைகளைச செயவானெனறு நமபி அவனது கருணையையே நோகஙகிறபா 10

143 பதவுரையின கீழக காணக 11

144 இநதக காமசரீரததுள இருககும ஜீவாதமாவுககு, உறைககுள செருகிய வாளை உபமானமாக வழஙகுவதுணடு உறையிலுள இருககும வாள ஒளிகுனறித தன காரயதததைச செயய வலலமையறறிருககும. அஙஙனமே ஜீவாதமா சரீரததிலுள இருககுமவரை தனககு இயறகையாய் உளள ஜஞாநம முதலிய குணஙகள சுருஙகபபெறறுத தனககு உரிய பரிபூரணமான பகவதகைஙகாயததைச செயயச சகதியினறி கிற்கும. இஙஙனம காமததிறகு வசபபடடுககிடநது பின பகதிபரபததிகளுள ஒனறை அநுஷடிதத ஜீவாதமாவுககு எமபெருமான மோகஷததை அளிகக திருவுளளஙகொணடு சரீரமாகிய சிறையினினறு அவவாதமாவை வெளி யேறறுகினறான 12

145. மரணகாலததில எமபெருமான முதலில ஜீவனுடைய ஜஞாநேநதரியஙகளையும காமேநதரியஙகளையும மனததில சேரகினறான. பின அநத மனததை பராணவாயுவில ஒனறுகூடடுகினறான, அதனபின அநத பராணவாயுவை ஜீவாதமாவிடததுச சேரகினறான, பிறகு இநத நிலையைப பெறற ஜீவாதமாவை ஐநது பூதஙகளுடன கூடடுகினறான இதற குப பிறகு இதனால ஜீவாதமாவுககு உணடான களைபபு நீஙகுமாறு அதைத தனமேடு அணைததுககொளகினறான பின, பதிலைஞரு தவாரமுளளதாய, இதுகாறும் அநத ஜீவனுககுத துனபதததைத தநதுனினற சரீரமாகிய சிறையினினறும ஆசசிராதிமாககததிறகுத தலைவாசலாகிய பரஹம ரநதரததினவழியாய ஜீவாகளாகிய நமமை வெளியேறறத திருவுள்ளங கொணடான இஙஙனம சரீரததினினறு வெளியேறுவதே ஆரூவது படி யாகும 13

146 பதவுரையினகீழக காணக 14

147 இதுகாறும தீவினையால மோகஷமாகததில் மனம செலுத தாதிருநத நமமை மனமதன தேவமாதாகளின கணஙகிய வேலையும அவா களின உடலாகிய வலலையும கொணடு தினபுறுதத, நாமும அவாகள பேசும பேசசையே அமுதமெனகருதி மயஙகிக கிடநதோம இபபொழுது ஸதாசாரய கடாகஷததால அநத நிலைமை நீஙகபபெறறோம கடலின கழி நீரைக கணடு அதையே கடலெனக கருதும மூடரைப போல, ப்ரஹமதது னிடமிருநது உணடான இநத உலகதததைக கணடு இதையனறி இதறகுக காரணமாயநிறகும பரஹ்மதததை இசையாது பிதறறும பிறமததவினா வீசும வலையில விழாது தபபிதோம, இபபொழுது பரமபதததிற சோககும ஆசசிராதிகதியைப பெறும பெருமை பெறறோம அஙகு ஆதிவாஹிகா களை செயயும உபசாரஙகளாலே ஸமஸாரதது அநுபவிதத தகஙகள மாறி மகிழபபெறறோம. இநத ஆசசிராதிகதியே ஏழாவது படியாகும. 15

148 நாம இதுகாறும அறபமான உலக ஸுகங்களில ஈடுபட
நமகுத தகாத வழியில நடநதுவநததால பெறற பயன யாது? ஒருகா
நாம பரஹமபதவியையே பெறறாலும அதுவும எதனைகாலம நிலைதகிரு
கும? ஆதலின ஸமஸாரிகளாகிய நமகு எமபெருமான காடடிதத
பகதிபரபதநிகளுள ஒனறை நாம அநுஷடிதது அதனால பெறபபோகு
ஸ்ரீவைகுணடமாகிய நிவயஸதாநதனை அநுபவிதது மகிழவோமாக
இபபடி ஸ்ரீவைகுணடதனைச சேரவதே எடடாவது படியாகும 16

149 பதவுரையிற காணக 17

150 பெரியபிராடடியாா எபபொழுதும பிரியாதுவாழகினற
ஸ்ரீமநநாராயணனுடைய நிவயஸதானமாகிய ஸ்ரீ வைகுணடதனை நாம
அடைநது அஙகு நிதய கைஙகாயமசெயயும நிதயஸூரிகளுடனும முகதா
களுடனும சோநது ஸாமகாநதனையும ஆழவாஸ்ரீஸூகதிகளின அநு
ஸநதாநதனையும செயவோமாக 18

151 ராஹு எனனும ஸாபபம பறறி விடடபிறகு ஸூரியனுககு ப
ரகாசம மிக அதிகமாகும அழுகுகடைநதனைற நனமுதது நனகு சுதநம
செயயபபடடவுடன தன இயறகையான ஒளி வீசபபெறுகினறது
கடவிற செனற ஓடம வழிகபபிச செனறு பின கரைசோநதவுடன அதி
லுளள யாதரிகாகள அடையும மகிழசசிககு எலலை இலலது ஒரு யானை
பெரிய காடடுத தீயில அகபபடடுத தவிதது நினறு, பின தெயவிகமாய அத
தீ அணைய, அதினினறும வெளியேறியபின அதனமகிழசசி கூறறுதறகரமான
ஒரு தலையன ஒரு தலைவிணை அடையவிருமபி அது பெறறு மடடாத மிக
படடுப பின இஷடவிதநிணைய பெறறதும அவன பெருமிதங்கொளவானை
இஙஙனமே தலைவனுககாக மடலூரும தலைவியும தன இஷடம பெறறு மிக
மகிழவாள ஓர அரசன தன பிழையால சிறிதுகாலம ஒரு சிறையில
இருகபபடபெறறுப பின பிழையறறவனெனத தீரபபு சினைறநீஙகி மீணடும
தனது ராஜயதனைப பெறறால அவன ஆநதககடலில ஏழுகினறபோன.
அஙஙனமே இதுகாறும நம உணமையான ஸவரூபதனை அறியாமறசெய
மறைதது வநத பரகருதியின ஸமபநதம நீஙகபபெறற நாம ஸ்ரீவைகுண
டதில ஸ்ரீமநநாராயணனுடன கலநது அவனுகுக கைஙகாயம செயயப
பெறறோம இஙஙனம பரிபூரண கைஙகாயம செயவதே ஒனபதாவது
படியாகும. இதுவே முகியமான பலனும ஆம 19

152 இகாமபூமியில ஸதாசாரய கடாகஷதால விமலகமதப
பெறறு, அதுகாறும வீணை கழிநத காலததிறகு மனம தாபமடை
ஸூகஙகளில விருபபம நீஙகி, வரபபோகும நாகாநுபவததிறகு ஆசை, உபா
யதனை அநுஷடிதது, சரீரதனினைறு புறபபடடு, ஆசசாரியனாலு
செனறு, பரமபதம சோநது, அஙகு நிதயாகளுடனும முகதாகளுடனும
வேததனை அநுஸநதிதது ஸஙகீதலோகதனிலேயே அமையாத ஸுகமுடனா
தால ஆழவாஸ்ரீஸூகதிகளைப பாடிப பகவதகுணானுபவமே அநுபவிபபோம

153 நெடுநாளாக நீஙகாதிருநத காமஙகளை முழுமையும நாம் அநுஷ
டிதத உபாயதனால நீஙகிவிடடன பின பரமபதம செனறு நிவயதமபதி

களுகக்குக கைஙகாயமசெய்து ஆநநதததால ஆடிப பாடி வேதஙகளின சிதயவ காநதததைக கேடடுப பின திருமபிவராது அவவநுபவதததிலேயே மூழுகி கிடகுமபடி எமபெருமானது அருளீப பெறறுவிட்டோம ஆயினும உடனே அவவநுபவதததைப பெறுது இனனும இககர்மபூமியில இருபப தறகுக காரணம நமமைகொணடு சேதநரை உஜ்ஜீவிபபிகக திருவுளளங கொணட ஸாவேசுவரனுடைய ஸங்கலபமும, ஆசசாரயதததையும அருளிச செயலையும ஸேவிதது அநுபவிககவேணடிய ஸுகருதவிசேஷமுமேயாம 21

பரமபதசோபானம் — கருத்து முறறிறறு

ஸ்ரீமதே நிகமாநதமஹாதெசிகாய நமஃ

பரமதபஙகம— 'கோதவமொனறிலலாத' எனறு தொடஙகும 53-வது பாசுரததின பிறபகுதிகருப பினவருமாறும பெரியோர பொருள கூறுவர —

பொன் அயிநநதநகரில் — அழகிய திருவயிந்திரபுரதது. மாதவனார — அடியவராகுமெயயன, வடகோங்கில் — கொஙகுநாட டின வடபுறததில (உறபததியாகினற), வானியாறறின் — பெணணை யாறறின, வணணிகை நல் நடம் கண்டு — லயததோடுகூடிய அழகிய நாடடியதததைக கணடு, மகிழந்து வாழும்போது — சநதோ ஷிதது நிறகுமபோது, முன்னுள் புணராத — இதறகுமுனை செயயப படாத (விலக்ஷணமான), பரமதபபோர இனை — பரவாதிகளை வெனற இநத ஸுமகதிகளை, நாம் பூரிததோம — நாம பூரணதிசெய தோம

முனை ஒருகால, தைமாதது ஐநதாநதினதில அடியவராகுமெய யன பெணணையாறறு உதஸவம கணடருளுமபோது ஸ்ரீதேசிகனும அது யாதரையாக அஙகு எழுநதருளியிருநதார அபபோது பகததரே பல கிரா மஙகளிலுள்ள தமிழுப புலவாகளான ஜைநாகள பலர ஸ்வாமியின பெருமை யைக கேட்டுப பொறுமைகொணடு ஸ்வாமியிடம வநது வாதததிறகு அழைத தனர ஸ்ரீதேசிகனும அடியவராகுமெயயனது திருமுனபே அவாகளை வாதததில தோறபிதது அநத வாதததின போகதையும இனனும பலவேறு மதகொளகைகளை கணடிகதும முறையையும தொகுதது பரமதபஙக மெனனும ரஹஸயமாக அமைததருளினார—எனறு ஓர ஐதிகமுளது. அதைக காடடுகினறது இபபாசுரம

'பவ' எனற சொலலினினறு 'பவானி' எனற சொல தோறுவது போல 'பிராகி' எனற சொலலினினறு 'பிராகிணி' எனற சொல தோறு கினறது. 'பவ' 'பிராகி' எனற சொறகள 'சிவன' எனற ஒரே பொருளைக் குறிபபன ஆகவே 'வானி' எனற சொலலால பிராகிணி (பெணணை) நதியைக கூறுவதில இடர ஏதுமிலது தைமாததில அவ் வாறறின தெளிநத ஜலம ஓடுமெ அழகை அடியவராகுமெயயன கடாக்ஷிதது

கொணடு எழுந்தருளியிருந்தணமையை மூனறுமுடி காடடுமு 'மூனறனை புணராத' எனறதால அதறகு முனபு நடநத வாதஙகள வைதிகரான பிறமதத்தினரோடு தேவபாஷையில முறைபபடி நடநதவையெனறும இபபொழுது நடநத வாதஙகள அவைதிகரான பிறமதத்தினருடன தேசபாஷையில தறசெயலாக நடநதவை எனறும காடடபபடடது

அனறியும, தமிழநிகணடு 'வானி' எனற சொலலுக கொடியெனனும பொருளையுடையதாகக கூறுவதால் எமபெருமானுடைய கொடியாகிய கருடனைக கூறிக கருடக்கொடியைக கூறுவதாகவும கொளள.

ஸ்ரீ:

சோதனபபுல் திருவேங்கடமுடையானதிருவடிகளே சரணம

ஸ்ரீதேசிகன்விஷயமாய் அவர்திருக்குமாரர்

ஸ்ரீநயினராசார்யர் அருளிச்செய்த

பிள்ளையந்தாதி—உரையுடன்

தனியன

சோதனப புறபிளளை யாதாதி யெனறு செழுநதமிழா
னேராக வேதாநத தேசிகா தாளிணைக கீழமொழிநதா
னேராரா மறைபபொரு ளெலலா மெடுததிவ வுலகுயவே
சோ கியவர தாரியன பாதந துணைநமககே

உரை:— இவ்வுலத உய்ய – இநத லோகம உஜ்ஜீவிககுமபடி, ஏர் ஆர் – சிறபபுப பொருநதிய, மறைப் பொருள் எல்லாம் – வேதங்களின ஸாராராததம முழுவதையும், எடுத்து – ஆயநதெடுதது, செழும் தமிழால் – செழுமையுளள தமிழபபாஷையால, வேதாநததேசிகர் தாள் இணைக்கீழ் – ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனுடைய இரணடு திருவடிகளினகீழ, சீர் ஆர் – பெருமை பொருநதிய, தூப்புற்பிள்ளையநதாதி என்று – தபபுல ஸ்ரீதேசிகனேப பறறிய "பிளளையநதாதி" எனனும பரபநததை, நேராக – நேமையாக, மொழிந்தான் – அருளிசசெயதவரான, சீராகிய – கலயாணகுணமே வடிவெடுததாறபோனற, வாதாரியன் – வாதாசாரிய ரெனறு திருநாமமபூணட நயினராசாரயருடைய, பாதம் – திருவடிகளே, நமக்குத் துணை – நமககுத துணையாகும.

[விஷயச்சுருக்கம்]

ஸ்ரீமநநிகமாநதமஹாதேசிகனதிருகுமாரராயும அவாதிருவடிகளிலே ஸகலாதகங்களையும காடடினதது அவருடைய பரதாநசிஷயராயும் விளஙகுமவரதாசாரியரெனனும ஸ்ரீநயினராசாரியா ஸ்ரீதேசிகனதிருவடிகளில பகதியின மிகுதியால அவாபெருமைகளைத தாம அனுபவிதத படியே அனைவருககும அறிவிதது உஜ்ஜீவிபபிககத திருவுளளங்கொணடு பாசுரங்கொணட பிளளையநதாதியெனனும இபபிரபநதனைப்

பாடியருளினார் இப்பிரபந்தம் ஸ்ரீராமானுசனுற்றந்தாதியைப் பெரும் பாலும் அடியொற்றியதெனலாம் இதிலே சிறசில பாசுரங்களில் உள்ள அடைமொழி (விசேஷணங்)களை ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கும் ஸ்ரீதேசிகனுக்கும் பொருந்துமாறு பொதுவாய அமைந்திருக்கின்றன

இதில் அடங்கிய விஷயங்களின் ஸாரம் —

"ஸ்ரீதேசிகனைப்புகழ்ப பாடிலனெனறி உஜ்ஜீவிக்கமுடியாது அவர் ஆசாரியரது கண்ட ஸ்தாநமே உஜ்ஜீவிக்க ஸாதநமாகும் திருவேங்கட முடையானே ஸ்ரீதேசிகனாக அவதரித்தான் தேசிகனகுணங்களைப் பாடி, அவரை மனத்தில் இருத்தினால் பாபங்களைப் பறந்துபோம் அவரைப் பற்றினால் ஸகலநற்குணங்களுந்தானடையாகும் அவரது அருளன்றி உபாயமிலை" என்பனவாம் இங்ஙனே பல விஷயங்களைக் கூறி, திருமந்திரத்திற் கூறிய நிஷ்டையையும், கபடமற்ற பக்தியையும் தமக்கு அருளவேண்டுமென்று வேண்டி, ஸ்வாமிதிருமேனி முழுதும் தம உள்ளத்துப் பதியுமாறு பிரார்த்தித்தலைப் பலனாண்டுபாடி, இப்பிரபந்தத்தை அநுஸந்திப்பவர்கள்முடியில் ஸ்ரீதேசிகன்திருவடிகளை வளர்க்கப்பெறுவரென்று பலனைக்கூறித் தலைக்கட்டுகிறார்

இப் பிரபந்தம் முழுதும் கட்டளைக்கலித்துறையால் அமைந்தது

மாமலா மன்னிய மங்கை மகிழ்ந்துறை மாபினன்முடி
மேலா சூடிய தோலலருண் மாறன் றுணையடிக்கீழ்
வாழ்வை யுக்கு மிராமா னுசமுனி வண்மைபோற்றுஞ்
சீமைய னெங்கடே புறபிளை பாதமென் சென்னியதே. 1

உரை:— மா மலா — பெரிய (தாமரைப) பூவில், மன்னிய — வீற்றிருக்கும், மங்கை — பெரியபிராட்டி, மகிழ்ந்து உறை மாபினன் — மகிழ்ச்சியுடன் நித்யவாஸம்செய்யும் திருமார்பை யுடையவனான எம்பெருமானுடைய, தாள் தா மலா—திருவடிகளாகிய பரிசுத்தமான (தாமரை) மலர்களை, சூடிய — (முடியில்) அணிந்த, தோல—அநாதியான, அருள் மாறன்—திருவுள்ளமுடைய நம்மாழ்வாருடைய, துணை அடிக கீழ் — இரண்டு திருவடிகளினகீழ், வாழ்வை உக்கும்—வாழ்வை விரும்புகின்ற, இராமானுசமுனி — ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய, வண்மை போற்றும் சீமையன் — ஔதார்யத்தைப் போற்றுவதாகிய, மேன்மைக்குணம் பொருந்திய, எங்கள தாப்புற் பிளை பாதம் — எங்கள (ஸ்வாமியான) தாபத்தை ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவடி, என் சென்னியது — என் முடியினமேல் நிற்பதாகும்.

பெரியபிராட்டி கூணலும பிரியாத திருமாபின நிதயவாஸம செயயபபெறற எமபெருமாணுடைய திருவடிகளை எபபோதும் தம முடியிற சூடிநிறபவா நமமாழவார, ஸகல ஜீவரும உஜ்ஜீவிக்கவேணடுமெனறு நெடுங காலமாகக கருணைசுரநதுநிறகும இநத நமமாழவாருடைய திருவடிகளையே உபாயமாகவும பலனுகவும நாடிநினறு பெருமைபெறறவா ஸ்ரீபாஷயகாரர், ஸ்ரீபாஷயம முதலிய தம ஸுகதிகளின வாயிலாக உலகுகு கூமதனதச செயதருளிய இநத ஸ்ரீபாஷயகாருடைய ஒளதாரயகுணதனதை வாயாரப் புகழநது பேசுமவா ஸ்ரீதேசிகன, இதனகைய சிறபபு வாயநத இவாதிருவடி களை என முடியை அலங்கரிபபனவாம.

இபபாசுரம இராமாணுசனுறறநதாதியின முதறபாசுரமான "பூமனணு மாது" எனணுமனதைத் தழுவியதெனனலாம கீழக கூறியவாறு அநவயங் கொளவதனறி ' மாமலா . சூடிய ' ' தொலலருள . .. ... உகககும' 'இராமா . சோமையன' எனறதொடாகளை ஸ்ரீதேசிகணுககே அடைமொழியாகக கொணடு எமபெருமானேடும ஆழவாரோடும ஸ்ரீதேசிகணுககு நேராக ஸமபநதம கூறபபடடதாகவும கொளவா. 1

சனனி வணஙகச் சிறுபனி சோரவெங கண்ணிணைகள்
வெநநர கங்களும் வீய வியனகதி யினபமேவத்
தனனு புகழுடைதத தூப்புற றுரநதரன் றூமலாத்தாண்
மன்னிய நாள்களு மாகுங்கொன் மாநிலத தீநமக்கே. 2

உரை.— மா நிலததீர — விசாலமான பூமியிலுளளவாகளே!, எம் சென்னி வணங்க — எமது தலை வணஙகுமபடியும, கண் இணைகள — கணகள இரணடும, சிறு பனி சோர — (ஆநந்ததால்) சிறிய துளிகள அருமபுமபடியும, வெம் நரகஙகளும் வீய — கொடிய நரகஙகளும அழியுமபடியும, வியன் கதி இன்பம் மேவ — அறபுத மான மோகஷதனின ஆநநதம பொருநதுமபடியும, தன்னு புக ழுடை — மிக்க புகழையுடைய, தூபபுல் துரந்தரன் — தூபபுலின் ஸ்வாமியான ஸ்ரீதேசிகனது, தூ மலாத தாள — பரிசுததமான மலர் போனற திருவடி, மன்னிய நாளகளும் — (நம முடியில) ஸ்திரமாயப பொருநதிவிளஙகும நாளகளும, நமக்கு ஆகுங்கொல் — நமககு வாயகுமோ ?

விசாலமான பூமியிலுளள ஆஸ்திகாகளே ! நமமுடைய முடி ஸ்ரீதேசிகனதிருவடிகளை வணஙகிகொணடேயிருககவேண்டும அவறறைக கணட *ஆநந்ததால கணணீர திவலைகள துளிகவேணடும இபபடி யாயின கொடிய நரகம நீஙகி நாம மோகஷாநநதனதைப பெறலாம இதனகைய பெருமை நமகுக கிடடுமபடி ஸ்ரீதேசிகனதிருவடிகள நம முடியிலேயே நிதயவாஸம செயயும பாகயமும நமகு வாயகுமோ ?— எனறவாறு

ஆக, இபபாசுரததால ஸ்ரீதேசிகனதிருவடிஸமபநதமே உயாந புருஷாாததமெனனுமதும, அதைபபெறற பாகயவானகள இமமையிலு மறுமையிலும பெறும ஆனநதஙகளும பேசபபடடன முதறபாசுரததி 'என சொனனியதே' எனறு முடியில இருபபதாகக கூறிய திருவடிகளி ஸமபநததை இபபாசுரதநில 'மனனிய நாளகளும' எனறு கிதயமா விருமபினராயிறறு 'நாளகள' எனுமபதும, மாதம வாஷம கலபகால முதலியவறறைக குறிபபால உணாததும

மாநிலத தோதிய மாமறை மன்னிய நறகலக
ளானவை செபபு மரும்பொரு ளாதனை யேயருளுந
தூநேறி காடடு மிராமா னுசமுனித தோததிரஞசெய்
யூனமி றாபபுலம் மாறனோ புகழன்றி யுயவிலையே. :

உரை:— ஆனவை — (சேதனாகளுககு) ஹிதமானவறறை, செப்பும் — வெளியிடுவனவான, மா நிலதது ஓதிய — அகனற இட பூமியில அதயயநமசெயயபபடுகினற, மா மறை — உளளவறற வேதஙகள, மன்னிய — (அவறறுககுப) பொருநதியுளள, நல கலை கள — சிறநத சாஸதரஙகள (ஆகிய இவறறின), அரும் பொருள அததனையே—அருமையான ஆததஙகளை அபபடியே (மிகுதி குறை யினறி), அருளும் — தருபவரும, தூ நெறி—பரிசுததமான (சரணாகதி) மாாகததை, காட்டும் — வெளியிடடருளியவரும்மான, இராமானுச முனித தோததிரம் செய — ஸ்ரீபாஷயகாரை ஸதோதரம செயப வரும, ஊனம் இல — ஒரு குறைவும இலலாதவரும்மான, தூபபுல அம்மான் — தூபபுலில அவதரிதத ஸவாமியான ஸ்ரீதேசிக னுடைய, ஓர் புகழ அன்றி — ஒபபறற புகழைதத தவிர, உயவு இலை — வாழவு (வேறு) இலலை.

ஸகலஜீவராசிகளுககும ஹிதமான அமசஙகளையே போதிககும வேதஙகள, அவறறைதத தழுவிநிறகும சாஸதரஙகளை ஆகிய இவறறின உண மைபபொருளை உலகுககு வெளியிடடு பரபததிமாாகததையும காடடிக கொடுதத ஆசாாயசிரேஷடரான ஸ்ரீபாஷயகாரின புகழை வாயவெருவிப பேசி மகிழநதுநிறபவரான ஸ்ரீதேசிகனுடைய கீரதியை வாயாரப புகழவதனறி நமககு வேறு வாழவு இலலை—எனறவாறு 3

உய்யும் வகையிலை யுததர வேதியுள வந்துதித்த
செய்யவண் மேவிய சீரரு ளாளரைச் சிந்தைசெயயு
மெய்யவ னெந்தை யிராமா னுசனருண் மேவிவாழு
மையல் நிலங்குதூப் புற்பிள்ளை யாய்ந்த பொருளன்றியே. 4

உரை:— உத்தரவேதியுள – (பரஹமா யாகமசெயத) உத்தரவேதியில, வந்து உதித்த – வந்து திருவவதரிததவரும, செயய வள் மேவிய – சிவநதநிறமுளள பிராடடி நிதயவாஸமசெயயப பெறறவருமான, சீர அருளாளரை – சிறப்புளள பேரருளாளரை, சிந்தை செய்யும் – (எபபோதும) தயாநம செயபவரும், மெயய வன் – ஸதநியசீலரும, எந்தை – எமகரு ஸவாமியாயுளளவருமான, இராமாநுசன – ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய, அருள மேவி வாழும் – கடாக்ஷநதனையே பறறி வாழகினறவரும, ஐயன் இலங்கு – பராஹ் மணசரேஷ்டராய விளங்குபவருமான, தூப்புற்பிள்ளை ஆயந்த – தூபபுல ஸ்ரீதேசிகன ஆராயநதுகூறிய, பொருள் அன்றி–ஸாராத நநகள தவிர, உய்யும் வகை இல்லை – (நமகரு) உஜ்ஜீவிகக வேறுவழி இலலை.

பரஹமாவினுடைய அசுவமேதயாகவேதியில அவதரிதத பெருந தேவிநாயகனன பேரருளாளனையே எபபொழுதும தொழும பெருமையை உடையவரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய கிருபையையே தமகரு ஆதாரமாகக கொணடு வாழும ஸ்ரீதேசிகன தம ஸ்தகதியில் அருளிச்செயத ஆரததவிசே ஷநகளே நமகரு ஸாரமும உஜ்ஜீவிகக ஸாதநமுமாகும மறறவறறுல கடைததேறறமுடியாது—எனறவாறு

பறபல சாஸதிரஙகளைக கறகப போதிய அறிவும அவகாசமும இல்லாத நமகரு அவறறின ஸாராததநகளை ஸ்ரீதேசிகன எடுதது காட்டிய மஹோபகாரததை இப்பாசுரததில நினைவூட்டியபடி

ஸ்ரீபாஷயகாரருகரும ஸ்ரீதேசிகனுகரும திருவாராதனததிலும யோகததிலும விஷயமாயுளளது பேரருளாளனது திவயமஙகளவிகரஹமே யென்றும, ஆதலின 'பேரருளாளரைச சிநதை செயயும' எனறுநதொடரா திருவரிடமும அரவயிகருமெனறும பெரியோர பணிபபதுணடு

'இராமாநுசனருள மேவி வாழும' எனறுந தொடரா 'ராமாநுஜதயா பாதரம' எனறுநதொடரைத தழுவியதெனறு கூறுப. 4

அன்றிவ் வுலகினை யாக்கி யரும்பொரு ணூல்விரித்து
நின்றுதன் னீளபுகழ் வேங்கட மாமலை மேவியும்பின்
வென்றிப் புகழ்த்திரு வேஙகட நாத னெனறுஙகுரு வாய்
நின்று நிகழ்ந்துமண் மேனின்ற நோய்க டவிர்த்தனனே. 5

உரை:— அன்று–ஸருஷ்டிகாலததில, இவ்வுலகினை ஆகக்–(எமபெருமான) இநத பரபஞ்சத்தைப படைதது, அரும் பொருள் நூல் விரித்து நின்று – அருமையான அரததஙகளையுடைய சாஸதரங் களைப் பிறபபிததுக கொடுதது, நீள் புகழ்–மிகக புகழையுடைய, தன் வேங்கடமாமலை – தனனுடைய திருவேஙகடமென்னும பெரிய மலையில, மேவியும் (அரச்சாரூபியாகப்) பொருந்தியும, பின்–அதன்

பின், வென்றிப புகழ் – வெறறியாலுணடான புகழையுடைய, தி வேஙகடநாதன் எனும் – (தூபபுல) திருவேஙகடமுடையான (தூ தேசிகன) எனனும, குருவாய நின்று – ஆசாரயரூபியாய, நிகழந்து அவதாரம செயது (பினபே), மண்மேல் நின்ற – இபபூமியில (அ வரை) ஸதிரமாயிருகத, நோயகள் – (ஸமஸார) நோயகளை, தவி தனன் – ஒழிததருளினான

ஸாவேசுவான பரளயகாலததில அசேதநம போலக கிடநத பிரா களைக கணடு மனமவருநதி அவறறுகளுச சரீரம இநதிரியஙகள ஆகியவ றறை கொடுதது ப படைததான மேலும அநதச சேதநாகள தீயவழியி புகாது நலவழிபபடடு வாழவதறகேறபச சாஸதிரஙகளைக கைவிளகாக தநதருளினான அதனாலும தம அஜ்ஞாநம நீஙகபபெறற ஸக பராணிகளும தம ஊனகணணாலே கணடுகளிதது உயயுமாறு திருவேஙக மலையில் ஆசசாரூபியாய எழுநதருளினாரென அபபடியும அவனை வ படடுச சேதநாகள திருநதாது ஸமஸாரததில அலலலபடுவதைக கணடு தாப வில திருவேஙகடமுடையான எனனும ஆசாரயனை அவதரிதது த ஸூகதிகளாலும உபதேசஙகளாலும உலகை நலவழிபபடுததி ஸமஸா தாபததைப போகக்கியருளினான அதனபினபே உலகிறகு கேஷமம ஏ படடது

இபபாசுரம இராமாநுசநூறறநதாதி 41-வது பாசுரம 'மணமிலை யோனிகள' எனனுமதை நினைவூட்டுகினறது

விததகன வேதியன் வேதாநத தேசிக னெஙகடபபுன்
மெயததவ னுத்தமன் வேங்கட நாதன வியனகலகண
மொயததிடு நாவின் முழககொடு வாதியா மூலமறக
கைததவ னென்றுரைத் தேன்கணடி லேனென் கடுவினையே

உரை:— விததகன் – (எலலாபபடியாலும) ஸமாகதன் வேதியன–வேதாததஙகளையறிநதவன;வேதாந்த தேசிகன்-வேதாந்த சாஸதரதகிறகு ஆசாரயன; எஙகள தூபபுல மெயததவன்-- எஙகள மெயயான தவததின பயனுயக தூபபுலில அவதரிநதவன; உத தமன் – (அனைவரினும) மேமபடடவன, வேஙகடநாதன் -- வேஙகட நாதன எனறு பெயரவாயநதவன, வியன் கலைகள் - விசிதரமான ஸகலவிதயைகளும, மொய்ததிடும் நாவின் – (தாமேவநது) கூடடமகூடடமாயநிற்கும நாவினுடைய, முழகொடு – காஜினை யாலே, வாதியர் மூலம் அற – வாதிகள வேர அறுந்துபோகும படி, கைததவன் – ஒழிதத்வன, என்ற உரைதேன் –

(ஸ்ரீதேசிகன்திருநாமங்களையும குணங்களையும) அநுஸந்தித்தேன; என கடு வினையே – என் கொடிய பாபங்களில ஒனறைககூட, கண டிலேன் – (யான) காணவிலலை.

ஸ்ரீதேசிகன – 'ஸாவதாரதாரஸவதாரதா' எனப் புகழுமபடி எலலாப படிகளிலும ஸமாததராயஙிறபவா, ஸகல வேதாரதாததஙகளையும நனகு அறிநதவா, வேதாரதவிதயைகக முகஙிய ஆசாரயனய விளஙகுபவா, எஙகளுடைய நெடுநாள தவதஙின பலனுய்த நாபபுவில் திருவவதரித தவா, அனைவரினும தலைசிறநதுஙிறபவா; திருவேஙகடநாதன எனப் பெயா வாயநதவா, விசிததிரமான விதயைகள அனைதது மபோடடியிடடுககொணடு வநது செறிந்துஙிறகும தம நாவிலிருநது ஸஹஸமகாஜநமபோல எழுமபும வாதஙகளால வாதிகளை வோறுதது துரதது தளளியவா—எனறு இததகைய அவ ருடைய திவயகல்யாணகுணஙகளையும திருநாமஙகளையும அநுஸநதிதேன உடனே என பாபஙகள அனைதது மசெனறவிடம தெரியாமல மறைநது விடடன எனனே அவா பெருமை!!! — எனறவாறு

இபபாசுரததில ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருநாமததின பெருமையும பரிசுதததனமையும பேசபபடடன இது இராமானுசநூறறந்தாதியின "சுரகுரும திருவும" எனற 43-வது பாசுரததை தழுவியதாம "எனறன கடுவினைகளனைதது மான கணடிலேனே" எனற ஸ்ரீதேசிகஸ்துதியை யும இஙகு நினைவுகூரதகது 6

வினைகா ளுமக்கினி வேறு ரீடந்தேட வேண்டுமெனைச்
சினமேவி முன்போற் சிதைக்கும் வகையிங் கரிதுகண்டீ
ரெனைனி லிராமா னுசமுனி யின்னுரை சேருந்தூப்புற
புனிதரென் புந்தி புகுந்து திகழ்ந்து பொருந்தினரே. 7

உரை:— வினைகாள் – பாபங்களே!, சினம் மேவி – (நீங்கள்) கோபத்தை மேறகொண்டு, முன்போல் – (இதற்கு) முனபோல, எ(ன்)னைச் சிதைக்கும் வகை–என்னை துன்புறுத்தும வகை, இங்கு அரிது – எனனிடத்து இயலாது. இனி – (ஆதலால) இனிமேல, உமக்கு வேறு ஓர் இடம் தேடவேண்டும் – உஙகளுகக (வஸிபபதறகு) வேறு ஓர் இடம தேடிககொள்ளவேண்டும். என் எனில் – ஏனெனில், இராமானுசமுனி இன் உரை சேரும் – ஸ்ரீ பாஷயகாரருடைய இனிய ஸ்ரீஸூகதிகள் குடிகொணட, தூப்புல் புனிதா – தூப்புலில அவதரிதத பரிசுத்தரான ஸ்ரீதேசிகன, என் புந்தி புகுந்து – என் நெஞ்சில புகுநது, திகழ்ந்து பொருந்தினா – பிரகாசிதது (ஸ்திரமாய) அமர்ந்துவிடடார்.

கண்டீர் — முனனிலையசை

பாபங்களே ! ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திவ்யஸூக்திகள தமமூ ளதில குடிகொள்ளபெறற ஸ்ரீதேசிகன என மனதில் புகுந்து நித வாஸமசெய்தருளினனூர். ஆதலின, முனபோல் இனி நீங்கள கோப கொணடு எனனை தனபுறுதததமுடியாதெனபதை உணாநது நீங்க வஸிக்க வேறு இடம பாாத்துகொணடுசெலலுங்கள்—எனறவாறு

இபபாசுரம பெரியதிருவந்தாதியில் இங்கில்லை' யெனற 30-வ பாசுரத்தையும, பெரியாழ்வாதிருமொழி 5-ம பத்து 'நெயகுடத்தை எனறு தொடங்கும 2-வது பதிகத்தையும தழுவிகிறகினறது. கீழ பாசுரத்தில 'கணடிலேனென கடுவினையே' எனறு பேசி, இபபாசுரத்தி பினனும வினைகளை விளிதது பேசியதால இங்கு மேல் புகவிருக்கும வி களை விளித்ததாயக கொள்ளவேணடும 'போய பிழையும் புகுதருவானி றனவும' எனறு வினை இருவகைபபட்டதனறே! ஆக இவவிரணடு பாசுர களாலும ஸ்ரீதேசிகன குடிகொணட நெஞ்சமும அவாபுகழைப் பேசு நாவுமுடையாாகிறதற்குப் பாவங்கள் சோரா எனனலாயிறறு

பொருந்திப் புவிதனிற் பொய்வாழ்க்கை பூண்கின்ற பூரியாகா
ளிருந்து நரகி னிடர்கெடு மாற்றை யறிகின்றிலீ
பொருந்தும் பொருளொன்று கேளீரபொங் கும்மிவ் விடாக்கடற்
வருந்தாது தூபபுன்மா பூருடன் பாதம் வணங்குமினே.

உரை:— புவிதனில் – இபபூவுலகில, பொருந்தி – அமர்ந்த பொய் வாழ்க்கை – நிலையற்ற வாழ்க்கையை, பூண்கின்ற – (விரும்பி அடைகின்ற, பூரியாகாள் – அறபாகளே !, இருந்து – இவவுலகி இருந்துகொணடே, நரகின் இடா – நரக தனபம, கெடு ஆற்றை – ஒழியும உபாயத்தை, அறிகின்றிலீர – அறியாமலிரு கிறீர்கள. பொருந்தும் – (உங்கள் ஸ்வரூபத்திற்கு) எறறதான ஒன்று பொருள் – ஒரு விஷயத்தை, கேளீர – கேடபீரகளாக, பொ கும் – (மேன்மேலும) வளாகினற, இவ் இடாக கடற்கு – இர (ஸமஸார) துகமாகிய கடலுக்கு, வருந்தாது – வருந்த வேண்டா, படி., தூப்புல் மா பூருடன் – தூபபுலில அவதரித்த மஹாபுரு ணிய ஸ்ரீதேசிகனுடைய, பாதம் வணங்குமின் – திருவடி வணங்குவீர்களாக

இந்த ஸமஸாரத்திலே அழுந்திக்கிடந்து நிலையற்ற வாழ்வை இனியதாய்க்கொணடு நித்யமான ஆநந்தத்தை அநுபவிக்கமுற்படா கிறீர்களே ! வரப்போகிற நரகானுபவத்தை ஒழிக்குமவழியறியா கெட்டுப்போகினறீர்களே உங்களுக்கு இந்த ஸமஸாரமாகிய கடலி வீழாத உயலாதிருக்குமாறு ஓர் உபாயம் கூறுகினறேன. கேட்பீர

அநத உபாயமாவது— தூபபுலில அவதரிதத ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவடி கஸெப பகதியுடன வணஙகுவதேயாம—எனறவாறு 8

வணகக மொடுகஙகம் வழக்க மொழுகக மிரகஙளுசேரு
மிணக்க முறகக மிழுகது மழுகது மிகந்துநிறகுங
குணககுல மோஙகு மிராமா னுசன்குணங கூறுந்தூபபு
லணுகஙனெப பிளளை தனெயர ணுக வடைபவாகதே. 9

உரை — குணக குலம் ஓஙகும் — நறகுணஙகளின கூடடம வளரபபெறற, இராமானுசன் — ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய, குணம் கூறும — திருகதலயாணகுணஙகளெப பேசுகினற, தூப்புல் — தூப புலில அவதரிதத, அணுக்கனெ — பாகவதசரேஷ்டனெ, பிளளை தனெ — ஸ்ரீதேசிகனெ, அரணுக அடைபவாக்கு — சரணமாக அடை பவாகது, வணகஙகம் — (பெரியோாகளிடம) பணிவும, ஒடுக்கம் — அடஙகமும, வழகஙகம் — நலல பழகஙகவழகஙகஙளும, ஒழுகஙகம் — ஸதாசாரமும, இரஙகம்—(பிராணிகளிடம) தயையும (ஆகிய குணஙகள), சேரும் — (தாமே) வநதடையும; இணக்கம் — (துஷட) ஸஹ வாஸமும, உறஙகம் — தூஙக(மாகிய அஜஞாந)மும, இழுகதும் — (பலவகைக) குறறமும, அழுகதும் — அசுதததும (ஆகிய தீய குணஙகள), இகந்துநிறகும் — விலகிநிற்கும

அளவறற நறகுணஙகள நிரமபபபெறற ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய பெருமையையே பேசுமவரும தூபபுலில தோனறிய பாகவதசரேஷடருமான ஸ்ரீதேசிகனெச சரணமடைநத பாகயசாலிகளிடம பெரியோரிடததில பணிவு, அடஙகியொழுகுநதனமை, நலல பழகஙகம, சிறநத அநுஷடாநம, பிராணிகளிடம தயை ஆகிய நறகுணஙகள தாமே வநதுசேரும, துஷட ஸஹவாஸம, அஜஞாநம, பலவகைத தோஷஙகள, அசுததமான தனமை ஆகிய தீயகுணஙகள விலகிபபோம ஆதலின ஸ்ரீதேசிகனெச சரண மடைநது வாழவீாகளாக—எனறு உலகினருககு உபதேசிததவாறு

இபபாசுரம இராமானுசநூறறநதாதி—‘பொருநதிய தேசும’ எனற 32-வது பாசுரதததை தழுவியதாம. இபபாசுரததால, உலகில நறகுணங களை சேரவும, தோஷஙகள நீஙகவும வேறோ உபாயம தேடவேணடா வெனவும ஸ்ரீதேசிகனதிருவடிஸமபநதமே அவறறைச செயயுமெனவும கூறலாயிறறு மேலும இநில புகழ, செலவம முதலிய இமமைபபயன களெக கூறுது பாபநஞகு வேணடிய அமசஙகளெப பயறுக கூறிய

ஸவாாஸயம காணக 9

அடைபவா தீவினை மாறறி யருடருந் தூப்புலைய
விடாதரு மிபபிற விகடட றன்னி லமிழ்ந்தவென்னைக்
கடையறப பாசங கழறறிநின் ருளிணை காணும்வண்ண
முடையவ னேயரு ளாயுணாந் தாதங்கள் கறபகமே. 10

உரை:— அடைபவா — (தனனைச சரணமாக) அடைபவர்க ளுடைய, தீவினை மாற்றி — பாபஙகளை ஒழிதது, அருள் தரும் — கருணையைப பொழிகினற, தூபபுல ஐய — தூபபுலில அவதரிதத ஸவாமியே !, உடையவனே — (எஙகளுககு) நாதனே !, உணாநதாதங்கள — (உன பெருமையை) உணாநதவர்களுக்கு, கறபகமே — கறபகவிருகஷமாயினறருளுமவனே !, இடா தரும் — துன்பஙகளைக கொடுககின்ற, இப பிறவிக கடல்தன்னில் — இநத ஸமஸார ஸமுதர நததில, அமிழநத என்னை—மூழகிககிடக்கும அடியேனுககு, பாசம்—(ஸமஸாரபநதமாகிய) பாசததை, கடை அறக கழறறி — வேரறும படி போககி, நின் தாள் இணை — உன திருவடி இரணடையும், காணும் வண்ணம் — ஸேவி(தது அநுபவி)ககுமாறு, அருளாய — அருளபுரிவாயாக.

தமமைச சரணமடைநதவாகளுடைய பாபஙகளைப் போககி அவாகள்மீது கருணைபொழிநது நலவழிபபடுததும தூபபுல ஸ்வாமியே ! உமது பெருமையை உணாநது உபாஸிபபவாகளுககுக கறபகவிருகஷமாயினறு வேணடிய பலனை அளிககவலல ஸ்ரீதேசிகனே ! மனமேலும தனபததையே தரவல்ல இநத ஸமஸாரஸமுதரநததில அடியேன மூழ்கித தவிக்கினறேன எனகு இநத ஸமஸாரஸமபநதததை முடிவுபோக வேறுதனது தேவரீாதிருவடிகளை எபபொழுதும கணடு ஸேவிககுமாறு அருளபுரிய வேணடும்—எனறவாறு

கீழபபாசுரமவரை ஸ்ரீதேசிகனபெருமையை உலகுககு உபதேசித்த இநநூலாசிரியர் இப்பாசுரம முதல பததுப பாசுரஙகளில ஸ்ரீதேசிகனையே விளிதது அவாதிருமுனபே சில விணணபபஙகளைச செய்கிறா. இப் பாசுரததில் அடைகலமாயநிறபதறகு வேணடிய குணபூாதது ஸ்ரீதேசிகனிடம் இருபபதைப புகழநது அவாதிருவடிகளிலே பறறுணடாகவேண்டும் எனறு பிராாததிதவாராயிறறு 10

கறபக மேயென்று காசினி யோரைக கதிக்கமாட்டேன்
வெற்பிடை யேநின்று வெந்தவத் தீயிலும் வேவமாட்டேன்
பற்பல் கலேவல்ல பாவல னேபத்த ரேத்துந்தூப்பு
லற்புத னேயரு ளாயடி யேனுக் கரும்பொருளே. 11

உரை:— பற்பல கலை வல்ல—பலபல வித்தையகளில தேர்ந்த, பாவலனே — கவிவனமையுடையவனே!, பத்தா ஏத்தும்—பகதர்களால புகழப்படுகின்ற, தூபபுல அறபுதனே — தூபபுலிலவதரிதத ஆசசரிய மான குணசேஷ்டிதங்களுடையவனே!, காசினியோரை — பூமியி லுளள மானிடர்களை (நோகஙி), கற்பகமே என்று—கறபகவிருகூமே எனறு, கதிகமாட்டேன் — சொலலமாடடேன்; வேற்பிடையே நின்று — மலையில நினறு, வெம் தவத தீயிலும் — கொடிய தவமாகிய தீயிலும, வேவ மாட்டேன் — வெநதுபோகமாடடேன்; (ஆதலின்) அடியேனுக்கு — அடியணுகிய எனக்கு, அரும் பொருள — பெறறக்கரிய பலனுகிய மோகூதத்தை, அருளாய் — (பெறும்படி) அநுகரஹிப்பா யாக

உலகிலுளள ஸகல விதயைகளையும கறறு, பாவலரெனறு பகதர்க ளால் புகழபபட்டு, அனைவரும் அதிசயிகுமாறுநிறகும ஸ்ரீதேசிகனே! இவவுலகிலுளள மானிடரிடம அறபப்பலனை பெறவிரும்பி அவர்களைக் கறபகவிருகூமே எனறு புகழநது பேசி என வாயைக கெடுததுகொள்ள மாட்டேன ஸ்வாகஸ்ரகம முதலியவறறை விரும்பி மலையில் ஏறினறு கொடிய தவதததைச செயயமுறபடமாடடேன நான விரும்பும் பலன் மோகூநாநதம ஒன்றேயாம. அதை நான பெறுமபடி செயயத தேவரீரே யலலவர். ஆதலின அநத மோகூநாநததை அடியேனஅடையுமாறு தேவரீர அருளவேணடும——எனறவாறு.

இபபாசுரததில் முதலடி இராமானுசநூறறநதாதி—'நிதியைப் பொழி யும்' 'நயவேன' எனற 21, 35-வது பாசுரஙகளையும, இரணடாமடி 'கதிக்குப் பதறி' எனற 14-வது பாசுரத்தையும அடியொறறியனவாம் 'அற்புதன்' எனும பாயோகம இவவிரணடு அநதாதிகளிலும உளது ஸாவேசுவரனைப் போல் இவவாசாரயர்களும விசிதரசகதிவாய்நதவாகளே. இல்லையேல், ஸமஸாரிகளை எபபடி ஆட்கொளவது? ஆக இப்பாசுரததில நூலாசிரியர உலகததோர கொடுகும் தாழநத பயனகளிலும, கடுநதவததால பெறக்கடவ ஸ்வாகதாதிஸ்ரகஙகளிலும ஆசையினமையைக கூறி அமமுகமாய வேறு பலனகளில் நாடடமினமையை வெளியிடடு மோகூம பெறத தம்து உரிமை யைப பேசி மோகூபாயதததைக காட்டிதததாவேணடுமெனறு பிரார்த்திததா ராயிறறு

11

பொருளான தோன்றுமென் னிற்பொருந் தாதது மன்றியந்தோ
மருளே மிகுத்து மறையவா நல்வழி மாறறிநின்றேன்
றெருளாரா மறைமுடித் தேசிக னேயெங்க டேப்புறறேவே
யாரனா யினிபெனைத் தண்ணரு ளோயன்றி யாரிலெஹவே 12

உரை — தேருள ஆா — ஜ்ஞாநமே நிறைநத, மறைமூடித தேசிகனே — ஸ்ரீவேதாநததேசிகனே !, எங்கள தூபபுல தேவே — எங்களுககாகத தூபபுலில அவதரித்த தெயவமே!, எனனில — எனனிடதநில, பொருளானது ஒனறும் — ஸாரமான உபாயம எதுவுமெ, பொருநதாது—இலலை, அதுவும அனறி—அதுவும அலலாமலும, மருளே மிகுதது — அஜ்ஞாநமே அதிகமாகபபெறறு, மறையவா நல் வழி — வைதிகாகளின நலல அநுஷடாநததுககு, மாறறி நின்றேன் — மோ ஹிரோதமான நடதததையைப பினபறறிநின்றேனை, அநதோ—ஐயோ!, எனககு — (இநநிலையிலுளள) எனககு, இனி — இனிமேல, உன அருளே அன்றி — உன கிருபையைத தவிர (வேறு), ஆறு இல்லை — உபாயம இலலை, (ஆகலின), அருளாய — அருளபுரிவாயாக

ஜ்ஞாநமே மிகுதது நிறகபபெறறு வேதாநதவிதையைககு முககிய ஆசாரயாரயவிளஙகுமெ ஸ்ரீதேசிகனே ! எங்கள்பாகயததால தூபபுலில அவதரிததருளிய எங்களகுலதெயவமே ! அடியேன, உயாகதியை அடைவ தறகு ஸாதநமான உபாயஙகளில ஒனறையும அநுஷடியாதவன, அஜ்ஞாந மே நிறைநது, வைதிகாகளின அநுஷ்டாநததில ஏகதேசததையும கைக கொளளாது தோனறியவாறு திரிகினறேன இனி அடியேன உஜ்ஜீவிபப தறகுத தேவரீருடைய கிருபையைத தவிர வேறு ஸாதநமெ இலலை இத தகைய அடியேனது நிலையை நினைநது அருளபுரியவேணடுமெ—எனறவாறு

இபபாசுரமுதல மூனறு பாசுரஙகளால தூலாசிரியா தம தாழ்ந்த நிலையை (ஆகிஞ்சநயதததை) வெளியிடுகினறாராயிறறு

அதுவும + அனறி = அதுமனறி, தொகுததல — செயயுள விகாரம

ஆறுக வெண்ணு மருங்கரு மஞ்ஞானங காதலகோணடு
வேறுக நிற்கும் விரகெனக கில்லை விரத்தியிலலை
தேறுது தினமதி சீரா கதியிலுஞ செம்பொன்மேனி
மாறுத தூப்புன்மா லேமற வேனினி நின்பதமே 13

உரை.— மாறுத — வேறுபடாத (அழகு குனறுத), செம் பொன் மேனி — சிவநத பொன்போனற திருமேனியையுடைய, தூப் புல் மாலே—தூபபுல எமபெருமானே!, ஆறுக எணணும்—(மோகஷத திறகு) உபாயமாக (ச சாஸதரஙகளில) எணணபபடட, அரும் கரு மம் — அருமையான கர்மயோகததையும, ஞானம் — ஜ்ஞாநயோகத தையும, காதல் — பகதியோகததையும, கொண்டு — கைக்கொணடு, வேறுக நிறகும் விரகு — தனிதது (வேறு ஸஹாயம வேணடாது) நிறகும ஸாமாதநியம, எனககு இல்லை — எனனிடதநிலிலலை; விரதநி இல்லை — வைராகயமும கிடையாது, சீா ஆா — (பலவகை யிலும்) சிறப்புப பொருநதிய, கதியிலும் — (பரபதநியாகிய) உபா

யததிலுமம, தின் மதி–திடமான புததி (மஹாவிசுவாஸமம), தேறுது–ஸிததிதததாகவிலலை; (பினனை எனசெயவேனெனின), இனி – இனி மேல, நின் பதம்–உன திருவடிகளை, மறவேன்–மறகமாடடேன.

ஒருபோதும நிறமமாறுத சிவநத பொனபோல விளஙகும திருமேனியை யுடைய தாபபுறகுலதெயவமே ! உலகில மோகூததிறகு உபாயமாக விதிகபபடடுளள காமயோகம ஜஞாநயோகம பகதியோகம ஆகிய உபாயங களை அநுஷடித்து வேறொரு துணை நாடாதபடி தனிதது நிறகும யோகயதை எனகு இலலை மறறைப பலனகளில விருபபமிலலாதிருததலாகிய வைராக யததைப பெறறும பாகயமும எனகு இலலை மறற உபாயஙகளைக காட்டி லும பலபடிகளிற சிறநது நிறகும பரபததியை அநுஷடிபபதறகும, அதன முகமிய அஙகமாகிய மஹாவிசுவாஸம உணடாகவிலலையாதலின முடிய விலலை இநநிலையிலுளள அடியேன இபபொழுது செயயகூடியது ஒனறே. அதாவது தேவரீாதிருவடிகளை ஒருபோதும மறவாது தியானிதத லாம இதைககொணடே— தேவரீா எனமீது அருளபுரியவேணடும— எனறவாறு

இபபாசுரததில நூலாசிரியா ஸ்ரீதேசிகன திருவடிகளையனறித தமகு வேறொரு உபாயமிலலைமையை வெளியிடடாராயிறறு

கருமஞ்ஞானம— ஞகரம விரிநதது, செயயுளவிகாரம 13

நின்பதந் தனனிலும நேரே யெனக்கில்லை யன்புகண்டாய்
நின்பத மொனறிய வன்பரி லுந்நேச மிலலையந்தோ
வென்படி கணடினி யென்பய னேதமி றாப்புலெந்தா
யுன்படி யேயரு ளாயுத வாயெனக குன்னருளே. 14

உரை — ஏதம் இல் – எநதத தோஷமும இலலாத, தூப் புல் எநதாய – தூபபுல ஸவாமியே !, எனக்கு – அடியேனுககு, நின் பதம் தன்னிலும் – உன் திருவடிகளிலும கூட, நேரே – நேராக, அன்பு – பகதி, இல்லை – இலலை, நின் பதம் – உன திருவடிகளை, ஒன்றிய – சோநத, அன்பரிலும் – அடியாாகளிடததும, நேசம் இல்லை – பிரீதி இலலை, அந்தோ – ஐயோ; இனி – இனிமேல, என் படி கண்டு – (இததகைய) என தன்மையை நினைநது, என் பயன் – எனன லாபம்?; உன் படியே அருளாய் – உனக்கு அநுரூப மான ரீதியிலே கிருபைசெயவாயாக, உன் அருளே – உன் கிருபை யையே, எனககு உதவாய – அடியேனுககுத தந்தருளவாயாக.

கண்டாய் — முனனிலையசை அனபாலுந்நேசம – நகரவிரிததல், செயயுளவிகாரம

ஒருகாலும தோஷலேசமுமினறித திகழும தூபபுலமபெருமானே! அடியேன தேவரீாதிருவடிகளில் நேரே பகதி உணடாகபபெறறிலேன, தேவரீாதிருவடிகளைப பணிநதுநிறகும பாகயம பெறற மஹாநுபாவாகளிட

மும பகதிகொளளாத நீசனுயகிறகினறென இதறகையய எனனிடம எநதக குணதறதைக கணடு தேவரீர அருளபுரிவீர? இதறகுல அடியேனைப புறகணிககாது மேடடுநிலஙகளிலும எறிப பாயவலல தேவரீருடைய இயறகைகருணைவெளளதறதை அடியேனமீதும சிறிது பாயவிடடாலனறி அடியேன உஜ்ஜீவிபபதறகு வேறு வழியிலலை—எனறவாறு

இபபாசுரதறதால நூலாசிரியர ஸ்ரீதேசிகனையே உபாயாநதரஸ்தாநத திலும நினறு தமககுப பலன தருமபடி பிராரதிதிதகாரரயிறறு இவருககு விதறதோபாயமும ஸ்ரீதேசிகனேபோலும !! 14

உன்னரு ளன்றி யெனககொரு நறறுணை யினமையிறு
லென்னிரு வலவினை நீயே விலககி யிதஙகருதி
மன்னிய நறறிரு மநதிர மோதும் பொருணிலையே
பொன்னரு ளாலரு ளாயபுகழ தூபபுற குலவிளககே 15

உரை.— புகழ — (அனைவராலும) புகழபபடுகினற, தூப புற குலவிளககே—தூபபுற குலதறகுற தீபமான ஸ்ரீதேசிகனே!, எனக்கு — அடியேனுககு, உன் அருள அன்றி—உனது கிருபையைற தவிர, ஒரு நல் துணை — வேறொரு நலல ஸஹாயம (உபாயம), இன்மையிறுல — இலலாமையால, நீயே இதம கருதி — நீயே (அடியேனுடைய) கஷேமதறதைச சிநதிதது, என் இரு வல வினை — அடியேனுடைய (புணயம பாபம ஆகிய) இரணடு வலிய காமஙகளையும, விலககி — நீககி, மன்னிய — ஸதிரமான, நல திருமநதிரம்—உயாந்த திருவஷடாகஷரமாகிய மூலமநதிரம, ஓதும்—தெரிவிக்கும, பொருள நிலையே — ஸாரமான நிஷடையையே, பொன அருளால — பொறறறகு தகக கிருபையால, அருளாய — அருள்புரிவாயாக.

தூபபுறகுலதறகுற தீபமென்று ஸகல லோகஙகளாலும புகழபபடு கினற ஸ்ரீதேசிகனே! அடியேன தேவரீருடைய கிருபையைற தவிர வேறு கதியையுடையேனலலேன எனற நனமையை அறியவும யோகயதையறற அடியேனுககு ஹிதமாவதானறற தேவரீரே நிசசயிககவேணடும அடியேனுடைய புணயம பாபம எனற இரணடு காமஙகளையும போககியருள வேணடும திருமநதிரதறதால காடடபபடுகிற ஸவரூபநிஷடை, உபாய நிஷடை, புருஷாரதநிஷடை எனற மூனறு நிஷடைகளையும அடியேன பெறறு உயயுமாறு அருளபுரியவேணடும—எனறவாறு (3 நிஷடைகளின விளககதறதை ஸ்ரீதேசிகபபிரபநதம 60-வது பாசுரவுரைக குறிபபிற காணக).

'தாயநினைநத கனறேயொகக' எனற திருமஙகைமனனனபாசுரத தையும 'யநநயுலை ஹிதம தஹுவாஹீயாஃ' எனற ஸ்ரீதேசிக ஸுக்தியையும அடியொறறித் தம்முடைய நனமையைச சிநதிகுமாறு ஸ்ரீதேசிகனையே பிராரதிதத ஸவாரஸ்யம காணக 15

விளககாகி வேஙகட வெறபினில வாழும் விரைமலராள்
ளகககாதல கொணடுறை மாபன றிறதது முனதடியா
துளகககாத லிலலவா தங்க டிறததிலுந தூய்மையெணணிக்
களகககாதல செயயு நிலகடி யாயதூபபுற காவலனே 16

உரை — தூபபுல காவலனே — தூபபுலில அவதரிதத ஸாவரகூகனே!, வேஙகடவெறபினில — திருவேஙகடமலயில, விளக்காகி வாழும் — (ரதந) தீபமபோல வாழுபவனும, விரைமல ராள — மணட மிகக (தாமரை) மலரில எழுநதருளியுளள பெரிய பிராடடி, வளக காதல கொணடு — மிகக காதல கொணடு, உறை மாபன திறததும — நிதயவாஸமசெயயும திருமாபையுடையனு மான திருவேஙகடமுடையானுடைய விஷயதததிலும, துளககு ஆதல் இலலவா — கலகமடைதல இலலாதவாகளான, உனது அடியாா தஙகளதிறததிலும்—உன தாஸாகள விஷயதததிலும, தூயமை(க காதல்) எண்ணி — பரிசுததமான பகதியை (அடியேனுககு) ஸஙகலபிதது, களக காதல—கபடமான பகதியை, செயயும் நிலை—செயயும தனமை யை, கடியாய — (அடியேனுககுப) போகக்கியருளுவாயாக.

தூபபுலில அவதரிதது ஸகல லோகஙகளையும உஜ்ஜீவிகசசெயயும் ஸ்ரீதேசிகனே! தனககு பாகாசதததின ஸதாநதததிலுளள பெரியபிராடடி மிகக காதலகொணடு திருமாபில நிதயவாஸமசெயயபபெறறவனுயத திருவேஙகடமலயின உசசியில நினறு 'குனறினமேலிடட விளககு' எனனுமபடி ஸகல லோகஙகளும பரகாசிககுமபடியான ரதநதீபமாயநிறகும திருவேஙகடமுடையானுடைய விஷயதததிலும, ஒருகாலும கலஙகாத உள ளததுடன தேவரீருககு அடியாாயநிறகும மஹாநுபாவா'கள விஷயதது லும எபபொழுதும பரிசுததமான எணணதததைகொணடு கபடமறற பகதி யைச செயயுமாறு தேவரீர அடியேனுககு அருளபுரிவீராக—எனறவாறு

இப்பாசுரததில பகவதகைஙகாயமும பாகவதகைஙகாயமும தமககுக கிடைகசசெய்யுமாறு பிராாதததிபபதால் திருமஙகாம காட்டும புருஷாாதத காஷ்டையைப பிராாதததிததாயிறறு

இஙகு ஸ்ரீதேசிகபகதியைப பிராாதததியாமைககுக காரணம திரு வேஙகடமுடையானுடைய அவதாரவிசேஷமான ஸ்ரீதேசிகனைத தனிதது கூறவேணடாமெனத திருவுளளமபோலும 'தூயமையெணணி' எனனுமபோது 'காதல' எனனுஞ சொலலை வருவிதது பொருள கொளக 16

காவல ரெஙகள கடாம்பிக் குலபதி யபபுளாாதந
தேமலாச சேவடி சோநது பணிநதவா தம்மருளா
ஞ்வல ருநதென் வடமொழி நறபொருள் பெறறநம்பி
காவல தூபபுற குலததர சேயெமைக் காததருளே. 17

உரை:— எங்கள் காலைச் - எங்களைக் காப்பவரும், கடாம்பிக் குலபதி - கடாம்பிவம்சத்திற்குக் குலவருமான, அப்பு ளார்தம் - அப்புள்ளாருடைய, தேமலர்க் கோடி சேர்ந்து - தேன் பெருகும் (தாமரை) மலர்போன்ற சிவந்த திருவடிகளை ஆச்ரயித்து, பணிந்து - வணங்கி, அவர்தம் அருள்பால் - அவருடைய கடாக்ஷத் தால், நா அலரும் - வாக்கை மலரச்செய்யும், தேன்(மொழி) - தமிழ்

கேடடருளவாயாக, உன் தொணடரையே — உன பகதாகளையே, எண்ணும் உளளம் — நினைககும மனததை, எனககு அருளாய — அடியேனுகககுக கொடுததருளவேணடும

ஸகலலோகஙகளும வாழவேணடுமெனறு இயறகையாகக கருணை சுரநதுநிறகும ஸ்ரீவேதாநததேசிகனே! தூபபுலில அவதரிதது அனைவ ரும ஸேவிககுமபடிநின்ற எஙகளதெயவமே! கவிதாகஙகிகவிமமமே! பிரதிவாதிகளின வாழவை ஒழிததவரே! அடியேன இபபொழுது இரு கையுங கூபபிச செயயும விணணபபதநிறகுச செவிசாயதது அடியே னுககு ஒரு வரம தநதருளவேணடும அதாவது— தேவரீரதிருவடிகளையே தஞசமாகப பறறிய மஹாநுபாவாகளிடம அடியேன மனம ஈடுபடுமபடி செயதருளவதேயாம—எனறவாறு

இராமானுசநூறறநதாதியில 'உன தொணடாகடகேயனபுறறிருக குமபடி எனனையாகஙகாடபபதமே' எனறு பிராாதததிதததுபோல இஙகும 'எனககருளாய எணணுமுளளமுன தொணடரையே' எனறு புருஷாாதததகாஷடையப பிராாதததிததாராயிறறு.

நமமாழவார திருவிருததததில 'மெயஙகினறு கேடடருளாய அடியேன செயயும விணணபபமே' எனறு தாழமை மிகுநது விணணப பிதததைத தழுவி அதிலும தாழமை தோனற இவர இஙகு 'இருகையுங கூபபியுரைகுமிவவிணணபபமொனறு கேளாய' எனறாபோலும 18

தொணட ருகக்குந் துணையடி வாழிநின் றூமுறுவல்
கொண்ட முகம்வாழி வாழி வியாககியா முததிரைககை
வண்டிரு நாமமும் வாழி மணிவட முப்புரிநூல
கொணடசீத தூபபுற குலமணி யேவாழி நின்வடிவே. 19

உரை — மணி வடம் — துளஸிமணிமாலையையும தாமரை மணிமாலையையும, முபபுரிநூல்—யஜ்ஞோபவீதததையும, கொணட— தரிததிருககிற, சீத தூபபுல் குல மணியே — சிறப்புப பொருநதிய தூபபுறகுலததிறகு ரதநமே!, தொணடா உகககும் — பகதாகள விருமபுமப, நின் துணை அடி வாழி — உன இரணடு திருவடிகளும வாழக, தூ முறுவல கொணட — பரிசுததமான புன்சிரிபபுளள, முகம் வாழி — (உனது) திருமுகமணடலம் வாழக; வியாககியா முத்திரைககை வாழி — வயாகஙகியாநமுதரையுடன கூடிய திருககை வாழக; வண திருநாமமும வாழி — அழகிய திருமணகாபபும (உன னுடைய பெயரும) (புகழும) வாழக, நின வடிவு வாழி — (உனது) திவயமஙகளவிகரஹம் வாழக

துளஸிமணிகளாலும தாமரைமணிகளாலும ஆகிய மாலைகளையும யஜ்ஞோபவீததததையும தரிதது பரஹமதேஜஸ மிளிரபபெறற ஸ்ரீதேசிக னே! அடியாகள எபபோதும மகிழநது வணஙகும இரணடு திருவடி களும, அடியாகளிடம உளள கருபையினால தோனறிய புனசிரிபபைக கொணடுளள திருமுகமணடலமும, சீடாகளின உள்ளதது ஸகலதத வாதஙகளையும நனகு பதிவிகும சினனமாகிய வியாகஙகியாநமுதரை யால அழகுபெறறுவிளஙகும திருககையும, எமபெருமானுடைய திருவடி

வடிவமுளள திருமணகாபபும் தேவரீருடைய திவயமஙகளவிகாரஙறமும எபபொழுதும அடியேனது உளளததுப பதிநது ஒருபோதும அகலா ந வாழக—எனறவாறு

இபபாசுரததால பூரீதேசிகனது திருவடி, திருகை, திருகாமம, திருமேனி ஆகியவறறுகளுப பலலாணடுபாடியதாகவும பெரியோாகொளவா

வடிவழ காாநதவண ணேபபுலவள ளனமென மலரடிமே
லடியவ ரோதவந தாதி யிருபது மாயநதுரைததேன்
றிடமுட னீைதத தினநதொறு மாதரித தோதுமன்பா
முடியிடை நோபடுந தூபபுலம மானபத மாமலரே 20

உரை:— வடிவு அழகு ஆாநத – திருமேனியின ளைக தாயம நிரமபபபெறற, வண தூபபுல வளளல – ஒளிபொருநதிய தூபபுலில தோனறிய கொடையாளனை பூரீநிகமசனமுடைய, மெல மலா அடி மேல – மெலலிய தாமரைமலாபோலும திருவடி விஷயமாக, அடியவா ஓத – அடியாாகள அநுஸநதிபபதறகு, அநதாதி இருபதுமை–அநதாதியாக அமைநத இருபது பாசுரஙகளையும, ஆயநது உரைததேன – ஆராயநது கூறினேன திடமுடன் – மனவுறுதியுடன, ஈதை–இநதபபிரபநநதனை, ஆதரித்து–போறறி, தினந தோறும் – ஒவவொருநாளும, ஓதும அனபா–அநுஸநதிகபபவரகளின, முடியிடை – தலையில, தூபபுல அம்மான – தூபபுல வலலவனை பூரீதேசிகனுடைய, பத மா மலா – திருவடிகளாகிய சிறநத புஷபஙகள, நோபடும் – (அலஙகாரமாயச) சேரும

அடியாாகளின உளளதைகக கவரும அழகுவாயநத திருமேனியையுடைய பூரீதேசிகனதிருவடிகளின பெருமையைப பேச எலலையேயிலலையாயினும, அடியாாகள தினநதோறும அநுஸநதிபபதறகு எனறவாறு சாஸதராாததஙகளின ஸாரததை அமைதது இருபதுபாசுரஙகளைப பாடினேன மனவுறுதியுடனும அனபுடனும இநதப பிரபநசததைக தினநதோறும அநுஸநதிபபவரகளின மஹாபாகயவிசேஷததை எவவாறு சொலவது? அவரகளுமுடிமீது பூரீதேசிகனதிருவடிதாமரைகள குடிபுகுநது எநநாளும விலகாதிருபபனவாம இதைககாடடிலும சிறநத புருஷாாததம வேறு என?—எனறவாறு

இஙஙனம இபபாசுரததில நூறபயனைச சொலலிப பிரபநததைத தலைககடடினா 'மெனமலாடிமேல உரைததேன' எனறதால் அநத மெலலிய திருவடிகளுககேறற மெலலிய பூமாலையைச சூடினேன எனறு தவனிககிறது

'வெணகுடை நீழலினகீழ விரிநீருலகாணடு' எனறு அழியுமபல ஆனைகூறிய மறறைறபபிரபநதஙகளபோலனறிககே, 'முடியிடை நோபடுந தூபபுலமமான பதமாமலரே' எனறு ஆசாாயோததமன திருவடிஸமபநததினை மேறபடட பலனிலலையெனககாடடிப பிரபநதததை இனிது முடிததருளிய அழகு காணக 20

பிளளையந்தாதி—உரை முறறிறறு

ஸ்ரீமதே நிகமாநதமஹாதேசிகாய நமஃ

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகப்ரபந்தம்—செயயுளகாதி

[எணசள பககஙகளாக குறிககும்]

அகலகிலாத 257
அடஙகாக 188
அடலுரகம 117
அடறபுள 102
அதிகள 438
அதிகிரி 200, 259
அதிணா 36
அதமிசீர 408
அதமிலாதி 15
அதமிலாப 90
அதமிலாவாரணம 433
அபபடினற 8
அபபொருள 276
அமலனவியாத 230
அமையாவிவை 31
அயனபணியும 240
அருடரும 376
அருணமிகுதத 413
அருமறையாதர 294
அருமறையை 252
அருவுரு-தனனை 287
அருவுரு-யனைதமை 104
அருளாலே 256
அலாதவமபுயத 95
அலையறற 4
அழிவிலா 280
அளவுடையாா 224
அறவேபரம 37
அறியாத 78
அறிவிதனா 37
அறிவிலா 247
அறிவுதரும 428
அறிவுமனைதமை 316
அனறாயாத 197
அனவடிவாள 195
அனைதலகுங 253

ஆகமதை 154
ஆகாரதி 436
ஆணம்ரு தவா 361
ஆதிமறையென 98
ஆதியுகத 215

ஆரணஙகடட 389
ஆரணஙகளலாம 17
ஆரணநூலவழிச 28
ஆராதசெலவமும 340
ஆராதவருளமுதம 53
ஆழவாாகள 412
ஆழிநிலவினை 214
ஆளுமடைகலம 30
ஆறுபயன 229

இடமபெறறா 84
இதவழி 66
இரணடுரையாத 85
இருபரிதி 201
இருவிலஙகுகழிதத 72
இருவிலஙகுவிடுதத 238
இளகமில 275
இனபதநில 26
இனைமுநிற 287

ஈசனிலன 163
ஈசனுமறறு 159
ஈருலகைப 251

உகககுமவை 223
உகவையடைநத 324
உடலமழிநதிடும 325
உணமையுரைககும 47
உதமவமர்ததல 55,192
உதநிதிகழும 4
உமதடிகள 226
உயயுமுறவு 234
உயவிரதம 218
உயாநதவா 283
உயாநதனன 48
உயிருமுடலும 3

உருளுருசகடம 402
உலகதுயாநதவா 106
உலகறியமலி 426
உலகெலலாம 255
உளளபொருள 232
உளகநியை 136
உளதான 42
உறவையிசைநது 73

உறையிட 111
ஊறறநத 20
ஊனிலிணைதது 310
ஊனினபடியும 352

எசகிறனில 442
எடிலாறிரணடில் 23
எடுமாமூாதது 55
எடுமிரணடும 66
எணடள 122
எணடிசைபரவுஞ 284
எணடிசையுங 185
எணணினமுதல 431
எதநிசைநிலணும 190
எநிலமுங 212
எமபறபநாபணும 270
எமநியம 236
எலலாததருமமும 23
எலலாநதனககு 347
எலலாககும 173
எலலையிலாத 345
எனறுமோா 277
எனனதியான 76
எனனிடிகேசன 269
எனனுயிாதரது 27
எனகருியன 5
எனவதனபதும 16
ஏகாநதிகம 147
ஏறறிமனதது 50
ஏறியெழிற 45
ஒணடொடியாள 58, 77
ஒருகாலே 80
ஒருகுளமபி 445
ஒருமதியனபா 394
ஒளிமதியென 244
ஒனறெனவும 148
ஒனறேபுகல 11, 187
ஒதுமறை 19
ஒதுமிரணடை 49
ஒருயிராயநினற 289
கஙகிருளால 447
கஙகையலலது 445

கடனமலலக 415
கடிசூடுலூனறங 297
கடுவினைநாம 311
கணடதலாதன 153
கணடதறற 132
கணடதுமெய 130
கணடெளிதாங 332
கணணனகழல 86
கணணனடியிண 54
கததிதகிரியுங 272
கநகமலாமகள 168
கருமமுஞானமுங 323
கருமமென 74
கருமாலெயில 109
கலலாரகலுங 302
கலகததிறகலஙகி 152
கலநதிகழுமை 175
கழியாதகரு 92
களளமனததுடன 103
கனகடலபோல 160
காகமிராகததன 222
காஞினியின 89
காடுகளோ 314
காணகினறவனிலெ 140
காணபனவும 99
காணதிலதெனுங 134
காமஙகளபல 193
காரணமாயிறை 290
காரணமாயுயிர 7
காரணமுங 70
காரணனெயுலகு 165
காளமவலமபுரி 29
காணெனற 312
கிளிஞசினைமுதல 440
குடனமிசை 18
குமபிடுவார 141
குளிமுதலானவை 411
குறிபபுடனமேவுந 49
கேசவனெயனினறு 264
கோதமநூல் 155
கோதவமொனறு 178
கோவிநதன 266
சஙகநதவிாநது 327
சடைமுடியன 221
சடையனறிறல 96
சதஙவவீடடை 369
சாகஙியாசைனா 13
சாதனமும 60
சாதிகுணம 446
சாதுசனஙகள 166
சாயாமறைகளிற 150
சிதசிதசிதசென 202
சிதமசிதமும 125
சிறுகீரை 439
சிறுபயனிற 12
சிறைநிலையாம 128
சோககடலின 88
சோராசிரீதர 269
சோருநதாபபுல 219
சிலஙகவாநதிடுந 10
சுகலேசமெணணிய 198
சுருஙகாவகிலம 295
சுருதிநினைவு 227
செபபசெவிகசு 51
செமபொறகழல 8
செயயேனமறம 14
சென்றுமலா 213
சென்றுயாவான 316
சோககுநதிரு 21, 299
சொனனோதாரு 146
சோகநதவிாககுரு 80
சோதனைவிடடு 145
தகவாற 47
தததுவஙகள 6
தததுவநதனனில் 18
தததுவமற 278
தததுவமுரு 78
தநதிரஙகளவேறு 222
தநதிரஙகளளவு 107
தநதிருமாது 239
தமபாமெனறு 2
தயிாதனனில 444
தாணியினமனனி 197
தருமனவிடத 258
தலைபபயனும 444
தளளததுணியினுந 13
தனகழலிற 350
தனமெனமை 343
தனனடிககீழ 177
தனனருளாற 307
தனனிலைகாட்டித 313
தனனினைவில 61
தனதனறு 298
தனதிவை 279
தாளைதரல 442
தாமோதரன 271
தாவிபபுவனங 164
தானறனகசுத 91
தானடைதத 234
தானிறை 338
திகிரிமழு 180
திணமணிகள 192
திணைமகுறை 226
திரிவிகரமன 268
திருதபபெரியவா 83
திருநாரணன 7
திருமகணமண 207
திருமகளுநதிரு 228
திருமாலடியலாகசு 377
திருமாலடியிணைசோ 21
திருமாலடியிணையே 21
திருவுடனவரத 30
தீதறறறதுணப 374
தியாலே 443
தீவகைமாறறி 127
துதிகளுமறிவரு 246
துயயமனததா 77
தூறவறமே 108
தூமறையின 384
தெருளாா 113
தேசமெலாம 429
தேசொதாா 401
தேவாகளுகசு 440
தேறவியமபினா 33
தேறியமா 420
தேளாகமலத 43
தைமமகதகில 417
நடைபெறவஙகி 44
நமகாாதுணை 171
நறையுடை 243
நனனிலமாம 43
நாகசியலும 126
நாமவணஙகத 254
நாரணனுய் 265
நாராயணனபரன 11
நாவலாமறை 274
நானமறைகசுத 155

நிலையிலலாப 138
நினறநிலைககு 35
நினறபுராணன 34
நினறனம 41
நினனருளாஙக 93
நீளவநதினறு 29
பணைடமறை 174
பணைடயிரு 116
பதகரடபபொடி 431
பதிதிமுதல 220
பயினமதி 386
பரகுமபுகழ 79
பரவுமமறைகள 94
பலவினவன 17
பலதிலொரு 172
பாடுகசூரிய 62
பாவளருந 97
பிரிவிலலா 143
பிறவாமை 329
புகலுலகில 237
புணடரீகம 217
புரமுயாதத 400
புருடனமணி 52
பூதவுடல 233
பூவலருந 170
பூவளருந 117
பெடையிரணடை 209
பெருகிய 247
பெருமையுடை 199
பெறறனனீயே 391
பெறுவதுநாம 293
போரணிநத 423
பொஙகுபுனல் 87
பொய்கைமுனி 25
பொருதகம 407
பொருளொனறிலது 137
பொருளொனறென 32
பொனபுரையும 421
பொனனெயிகழநது 81
போமுரைகசூம 124
மகரமவளருமம 396
மஞசுலாவு 405
மணணுலகில் 119
மதுசூதனன 267
மருளறற 50
மலாமகள 243
மலையுஙகுலையும 86
மழையிலெழுநத 380
மறவெருருபறறு 22
மறுததாதிரு 105
மறைதததலை 260
மறைபொருநதாத 365
மறையுரைகசூம 65
மனனவா 38
மனனுமதிடடிரு 425
மனனுமனைதது 45
மணிசாபசு 437
மாகருமபின 443
மாதவநாமமும் 265
மாதவனேபான 167
மாமயிலெப 416
மாலமுது 439
மாளாத 120
மானஙகளினறி 176
மானமிலை 135
மிணடுணைகக 129
முகஙியமகதிரஙு 39
முகசூணமாய 162
முகசூணமாயை 15
முகசூணமே 357
முததிகசருள 3
முததினவடஙு 126
முறறுஞசகதது 135
முனகருவி 112
முனசெயத 110
முன்பெற்ற 51
முனனுரைதத 418
மூணடாலும 59
மூலஙகிளை 69
மூவுலகுந 82
மூவெடடினும 359
மூனறிலொரு 3
மையுமாகடலும 404
மொழிவார 378
மோரலது 441
யாதாமிவை 71
யாதுமிலாத 169
யானறியுஞசுடா 9
யானெனது 71
யோகமுயறசி 334
வஞசனை-மலியுஞ் 403
வஞசனை-மாயததாா 258
வணமையுகநத 10
வநதனபோல் 108
வமபவிழபோது 187
வமமினபுலவீா 186
வயனமொனறு 281
வரிககினறனன 46
வரியிருள 242
வருவதொா 245
வனபறறறுக்கும 373
வனபறறுடன 115
வாதியாமனனுந 34
வாமனன 268
வாயிலலலா 437
வாரிதிவிடடு 305
வாழியருளாளா 185
வானபடட 105
வானமா 291
வாணுளமாநத 67
விடடுவலவயிற 267
விடுநெறியஞசி 123
விணணவாவேணடி 40
விணணுலகில் 189
விதைமுளையின 235
விரைகமழ 245
விழியலலால 114
விளைதிரள 19, 23
விளைவகை 242
விளைவிடுத்து 75
வெளளைபபரிமுகா 67
வெறபுடனெனறி 390
வெறறிலை 446
வெறியார் 129
வெறுமை 303
வேணடுமபெருமை 35
வேதஙகணமெளலி 142
வேதததிரளின 82
வேதமறிநத 41
வேயாபுகழ் 424
வேறொப்பா 210
வேலைபபுறம 127
வேறுரணஙகு 292
வையகமெண்ண 432
வையமெலாம் 177

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீதேசிகப்பிரபந்தம்—அரும்பதவுரை

[இப்பிரபந்தத்திலுள்ள கடினபதங்களுக்கு இவ்வுரையிலே அர்த்தம் பொருள்களுமாத்திரமே வரையப்படுகின்றன]

அ

அகம்— உடம்புறம்
அகலம் — மார்பு
அகலுதல் — நீங்குதல்
அகவாய — தாதபாயம
அகற்றுதல்—போக்குதல், விலக்குதல்
அகில — அகிற்கட்டை
அகிலம் — பரபஞ்சம், உலகம்
அங்கி — அக்நி
அங்குசம — மாவெட்டி
அசகான—மஹாபாபம், ஓர் அசுரன்
அசத்து — தீயது (பாவம்)
அசித்து — அசேதநம்
அஞ்சல — அபயம்
அஞ்சனம் — மை
அடுப்பு — காயச்சிய உப்பு
அடங்க — முழுதும்
அடம — திடம்
அடாதது — அடக்குதல்
அடல — வலிமை, பலம்
அடி —காரணம், ஆரம்பம், பாதுகை,
அடிமை — கைங்கர்யம் [திருவடி
அடியுரை—மூலபாஷை (வடமொழி)
அடைக்கலம்--காக்கவேண்டியவஸ்து
அடைதல் — ஸமாபத்தி, விதித்தல், படைத்தல், அடிமையாக்குதல், கொடுத்தல்
அடைய — சூழ்வதும்
அடைவு — வரிசை
அணங்கு — தெய்வம், பெண்
அணி — அலங்காரம், ஆபரணம்,
அணுகுதல் — நெருங்குதல் [அழகு
அணை — படுக்கை
அதன-தந்தை, ஸ்வாமி, உயர்ந்தவன்
அதற்கு (அஸ்து) — ஆகுக
அதிபதி — ஸ்வாமி
அநந்தனார — பராத்மாவான
அநந்தம — எல்லை, அழிவு, அளவு
அநாதாம — விதேயாசம
அநாதி — முடிவு, மாலோசனம்

அநாத்யா — சுணைடாளா
அநாத்தம — எல்லையற்ற
அம — அழகிய
அமபுயத்தாள — தாமரையிலுள்ள பிராட்டி
அமபுயத்தோன — தாமரையிலுள்ள பிரமன்
அமபுயம — தாமரை
அமாத்தலம — போக்யத்வம்
அமரா — தேவர்
அமலன — தோஷமற்றவன்
அமைத்தல — படைப்பு
அமைதல — பொருந்துதல்
அமைப்பு — படைத்தல்
அமைவு — பூர்த்தி
அயமேதம — அச்வமேதம்
அயாதல — மறத்தல், தீர்தல்
அயாவு — மறதி
அயன — பிரமன்
அயனத்திரம — ப்ரஹ்மாஸ்தரம்
அயனம — உபாயம், பரவேசிக்கப்படுமவஸ்து
அரங்கு — நடனஸ்தலம்
அரண — பாதுகாப்பு, உபாயம்
அரவு — ஸர்பம், ஆதிசேஷன்
அரிதல — போக்குதல
அரியோர் — அருமையானவர்
அரிவை — இளம்பெண்
அரு — ஸூக்ஷ்மம், ஜீவன்
அருகன — ஸூர்யன்
அருக்குதல — குறைதல
அருகிணை—பூஜாத்ரவ்யம், சாயம்மிணை
அருகு — ஸமீபம்
அருந்துதல — பருகுதல, அநுபவித்தல, உட்கொள்ளல
அருநிலை — ஸூக்ஷ்மநிலை
அல — இருள
அல்வழக்கு — தகாத ஒழுக்கம், தகாத வழக்கு
அல்வழி — தகாத வழி

அலகு — அளவு
அலங்கல — (பூ) மாலை
அலத்தல — வருந்துதல
அலமாதல் — தவித்தல
அலாதல — மலாதல, விரிதல்
அலறறல — கதறுதல
அலைத்தல — அலமோதல, கலகக்குதல
அவம — கேடு, குறறம
அவனி — பூமி, தேசம
அவிர்தல — பரகாசித்தல்
அவிழ்தல — மலர்தல
அவுணன — ராக்ஷஸன
அழல — அக்நி, தாபம
அழுக்கு — குறறம
அளலல — சேறு
அளவு — ஜ்ஞாநம
அளித்தல — ரக்ஷித்தல, உஜ்ஜீவிப
அறம — புணயம, தருமம [பித்தல்
அனனவா — பரமஹம்ஸா
அனங்கன — மனமதன
அனந்தன — ஆதிசேஷன
அனவரதம — எபபொழுதும
அனுதினம — தினந்தோறும
அனுமித்தல — ஊஹித்தல
அனய — போனற

ஆ

ஆகண்டலன — இந்திரன
ஆகம — சரீரம, மார்பு
ஆகமம — சபதபரமாணம
ஆகாதார — தகாதவர்
ஆசனம — பகதியோகத்தின ஓர
ஆசு — குறறம [அங்கம்
ஆசை — திசை
ஆட்கொளளல — அடிமைகொளளல,
உஜ்ஜீவிபபித்தல
ஆட்படுத்தல — தாஸ்யத்தகுதல
ஆணடு — வர்ஷம
ஆணை — கட்டளை
ஆதாரம — அனபு, ஆவல
ஆதி — காரணம
ஆதியர — மூனறோர
ஆயன — கோபாலன
ஆர்தல —நிறைதல, பொருந்துதல்
ஆரண்யம — வேதார்தசாஸ்த்ரம
ஆரணம — வேதம
ஆர்தல — அணைத்தல

ஆவலிபபு — காவல, அஜ்ஞாநம
ஆவி — பராணவாயு
ஆழி — கடல, சக்கரம
ஆறு — உபாயம, நதி
ஆறுதல் — பணபடுதல, தீர்தல,
[தணிதல்

இ

இருடிகம — இந்த்ரியம்
இருதலை — இருபக்கம
இருநிலம — அகன்ற பூமி
இருவினை — புண்யமும் பாபமும
இல — வீடு, ஸ்தாணம
இலக்கணம — அடையாளம
இலக்கம — எண
இலக்கு — லக்ஷ்யம
இலகு — ஸுலபம
இலக்குதல, இலங்குதல் — ப்ரகாசித்தல
இலச்சினை — அடையாளம்
இழிதல — விழுதல், இறங்குதல்,
இளக்குதல—அசைத்தல் [ஏடுபடுதல
இளக்கம — நெகிழ்ச்சி
இளதாமரை — தாழ்ந்தத்தலை
இறுதி — முடிவு
இறை — ஆளபவன, நாயகன,
ஈச்வரன், கூர்மம
இறைஞ்சுதல் — சரணமடைதல
இறைவா — தேவா
இறைவன— ஸ்வாமி, எம்பெருமான
இனபதெதாகை — ஆநந்தக்கூட்டம
இனநாள — இத்தனைநாள

ஈ

ஈண்டுதல் — ஒன்றுகூடுதல்
ஈர்தல் — நிழுத்துச்செல்லுதல
ஈனம — தாழவு
ஈனுதல — படைத்தல்

உ

உக்கதல் — வெறுக்கைகொள்ளல,
மகிழ்தல், விரும்புதல்
உகம — இரண்டு
உக்கா — நகம
உட்கண — ஞானக்கண
உடலம — சரீரம
உணாதது — நினைவு
உணாவு — ஸங்கல்பம்
உதரவேதி — யாகவேதி
உதரிதல — எடுத்துக்கொளளல்
உதரம — வயிறு

உருதி — ராபி
உருதுதல் — வீரியெறிதல், எழுபபுதல
உபராகம்—(ஸ்ரீராயசந்தர) கரஹணம
உபலம — கல
உபாதி — காரணம
உமபா — தேவா, நிதயஸ்ரிகள
உமிழுதல — படைதுதல, வெளிப
உயதுதல — செலுதுதல [படுதல
உயதல — உஜ்ஜீவிதல
உயிாதுதல் — பிறபபிதல
உயோகம — தயாகம
உரகம — பாமபு
உரம — மாரபு
உரிமை — அடிமை
உரு — அசேதநம, பொரிது, சரீரம
உரை — உபதேசம, எசசில
உரைகொள மஙகை
உரையணஙகு } — ஸரஸ்வதி
உலோகாயதா — சாரவாகா
உவா — பருவஙகள
உழுதல் — தூணபுறுதல
உளளம — தாதபாயம, மனம
உளருதல — ஆராயதல
உளகதி — மனபபோககு
உறஙதை — உறையூா
உறவு — ஸமபநதம
உறுதல — அடைதல, அணுகிதிதல், பொருநதுதல
உறைதல — பரிசயமசெயதல
உறைதல் — வசிதல
உனனதி — உயாவு

ஊ

ஊடறுதல் — ஒழித்தல், இடையறறுபபோகசசெயதல
ஊாதல — ஓட்டுதல, ஸருசரிதல
ஊழி — பரளயம, யுகம, கலபம
ஊன — சரீரம, மாமஸம

எ

எட்டு இறை—எடுத திகபாலகா
எட்டுதல — கிடடுதல
எட்டுமாமூாதது — எடடு உருவ மூடைய சிவன
எடுத்த இசை — உசசஸ்வரம
அமைதல
ணணுடைய
எணணிறதல — அளவறறுகிறறல
எதிராசா — ஸ்ரீபாஷயகாரா
எனை — எம ஸ்வாமி
எமம — பகதியோகதின ஓரஙகம
எழுனைதுறைவா — ஆளவநதா
எயதல — செலலுதல, அடைதல
எரி — அகனி
எழில — அழகு, பரகாசம
எழுதல — விருதியடைதல, உதஸாகமடைதல

ஏ

ஏகாநதி—ஒனறிலே உறுதியுடையன, ஒரே நிலைமையன
ஏகாநதிகம — ஒரே தனமையது
ஏதறுதல — புகழுதல
ஏதம — தீஙகு
ஏதிராசா — ஸ்ரீபாஷயகாரா
ஏநதுதல — ரகஷிதல
ஏயதல — ஒதல, பொருநதுதல
ஏர — அழகு, பெருமை
ஏறதல — பொருநதுதல, ஒதநிருத [தல
ஏவல — கைஙகாயம
ஏவுதல — ஒழிதல
ஏறறல — தகுதியாயிருதல
ஏறு — காளை
ஏனம — பனறி

ஐ

ஐ — அதிசயம
ஐதிகா — காரணமகேடபவா
ஐயம, ஐயுறவு — ஸநதேகம

ஒ

ஒணமை — சிறபபு, அழகு
ஒருகுதல — ஒனறுசோதல
ஒருமை — ஒபபறறதனமை
ஒழுகுகம — நடை
ஒழுகு — வெளளம
ஒழுகுதல — நடதல
ஒழுகுதல — செலலுதல, ஆழநது, [செலலுதல
ஒளி — பரகாசம, ஞானம
ஒளிநாள — சுகலபக்ஷம
ஒனறுதல — ஒனறுகூடுதல, கலதல, நினறுவேறுதல, வசிதல

ஓ

ஓகம — உயாவு, அபிவிருதி
ஓஙகுதல — எழுமபுதல, உயாதல
ஓதம — ஜலம

ஓதவிததல — உபதேசித்தல
ஓதல — ஆராயதல, நிசசயித்தல,
அறிதல, தெளிதல
ஓலம — கூகைகுரல

க

கஙகிருள — அடாத இருள
கஙகுல — இரவு
கசசபம — ஆமை
கடடம — கஷ்டம
கடடஸ — பரகாரம
கடடு — தாழ்வரை, வலிமை
கடடுதல — கலபித்தல
கடத்தல் — மீறுதல, தாணடுதல
கடதத்துதல — கரைசோத்தல
கடலவட்டம — கடல்சூழ்ந்த பூமி
கடன — கடமை
கடி — வாஸனை, மிகுதி
கடிதல — கணடிதல, போகக்குதல,
வெறுத்தல், கிழலுதல,
கடுகுதல் — விரைதல [அழித்தல
கடுவினை — கொடிய காமம்
கண — கதி
கணடகம — முள்
கணடை — மணி
கணறை — எலும்பு
கணணி — பாசம்
கணணுதல—நெற்றிக்கண்ணுடைய
சிவன
கணபனித்தல — கண்ணீர்விடுதல
கணபுரைதயல — கண்ணுமபூசசி
கணகை — முறை
கணசரணா — கணதா
கணம — கூட்டம்
கணன — கணக்கிடுதல
கணிகை — நினைத்தல்
கனை — அமபு
கதது — பிதற்றல்
கதகா — வாதிகள்
கதலி — வாழை
கதி—உபாயம, பலன, வழி, பரகாரம
கதித்தல — அநுஸந்தித்தல
கதிரவன்
கதிரோன் } — ஸூரியன
கதுவுதல — பற்றிக்கொள்ளல
கந்தம — வாஸனை

கம — இந்திரியம
கமட்டம — ஆமை
கமலம — தாமரை, ஓர் ஆயுதம
கமலை — லக்ஷ்மி
கமழ்தல — பரிமளித்தல
கரடி — யானை
கரடிகரி — அந்திகரி
காரணம — இந்திரியம, கூந்தல்
காத்தல — மறைத்தல
காரம — கழுதை
காளம — விஷம்
காரிகரி — ஹஸ்திகரி
கரு — காபபம
கருந்தல — ஸங்கற்பம, சிந்தனை
கருமம — கடமை, கருமயோகம
கருமாலை — காபபவரிசை
கருவி — இந்திரியம
கருவினை — பாபம
கலவி — கொளகை, வித்தை
கலகம — சணடை
கலம் — ஓடம்
கலித்தல — கிளர்தல
கலித்தொள்— கலிபுருஷர்களின் கூட்டம
கலியன— திருமங்கையாழ்வார்
கலை — சாஸ்திரம
கவந்தன — தலையில்லாத முண்டம
கவர்தல — பலனைக்கொண்டிருத்தல,
விரும்புதல, அநுபவித்தல, கைக
கொள்ளல, வசமாக்குதல, ஏற
றுக்கொள்ளல, கொள்ளையிடுதல
கழல் — திருவடி
கழற்றுதல — ஒழித்தல
கழி — உபபங்கழி
களவம
களிறு } — ஆணயானை
கறவை — பசு
கனற்றுதல — கோபித்தல
கனல — சருகுகரை
கனைத்தல் — சப்தித்தல
கா — சோலை
காசினி — பூமி
காடசி — அறிதல, பெருமை
காணன — குருடன
காணி — நிலம
காதல — பக்தி, ஆசை

காயதல — கொலலுதல
காயாவணணென — காயாமபூவணண னென எமபெருமான
கார — கருமை, மேகம
காலதூதா — யமதூதா
காலன — யமன
காவல — ரக்ஷித்தல
காவலன — ரக்ஷகன
காளம — காஹளம (ஒரு வாதயம)
கான — காடு
கிரி — மலை
கிரிசை — கருமம
கிளாதல — எழுமபுதல
குகுகுடம — சேவல
குடல — சரீரம
குதிரம — அறபம
குதாகசம — குயுகதி
குரதம — ஈடடி
குமரன — இளைஞன
குமிழி — நீரகுமிழி
குரம — காறகுளமபு
குரவை — ராஸகரீடை, கைகோத தாடுமை கூதது
குரைததல — ஒலிததல
குலபதி — கூடஸதா
குலம — கூடடம
குலவுதல — விளஙகுதல
குலாவுதல — கொணடாடுதல
குலதல — கெடுதல, சிதைதல, சிதறுதல, நடுஙகுதல
குவடு — குனறு
குவளை — கருவெயதல்
குழல — கூநதல
குழவி — குழநதை
குழாம / குழுவு — கூடடம
குழை — குணடலம
குறறேவல — கைஙகாயம
குறள — வாமநன
குறி — அடையாளம, கவனம, உபாயம, இலககு
குறிகொளளுதல — ஆதாரமாகக கொளளல
குறிததல — இலககுவைததல, எதிர பாாததல, கூறுதல, அநுஸர திதல

குறிபபு — கவனம, உளளககருதது, ஸூக்ஷுமாாததம
குறியவன — குளளன
குறியாா — குளளா
குறுகுதல — விரைதல, சோதல
குறுமபு — தீமபு, பலம
குறுமை — சிறுமை
கூடடு — ஸஹாயம
கூடம — சிகரம
கூடாமை — பெறுமை
கூதது — அதிசயம
கூறு — பஙகு
கூன — வகரம
கேழல — பனறி
கேளவன — கணவன
கைதவம — வஞசனை, கபடம
கைமமாறு — பிரதியுபகாரம
கைவளாதல — மேமபாடடைடதல்
கொடுமோகம — மகாடிய அஜ்ஞாநம
கொணடல — மேகம
கோ — ஸவாமி, பசு
கோகனகம — தாமரை
கோணை / கோஜ்ணை — வகரதனமை
கோஜ்ணை — தூணபம
கோது — குறறம
கோதை — ஆணடாள
கோமான — இடையன
கோயில — வாஸஸதாநம, திருவாங கமம
கோரணி — கோமாளிககூதது
கோலம — வேஷம, சரீரம
கோவியா — இடைபபெணகள
கோவை — ஹாரம
கோளரி — நரசிஙகன
கோளூரை — புறஙகூறறு
கோன — தலைவன

ச

சகம — உலகம
சஙகம — பறறு
சஙகேதம — கடடுபபாடு
சசரை — அஸாரம
சடஙகு — விரதம
சடைமுடியன / சடையன — சடை தரித்த சிவன்
சதது — புணணியம
சதகவலீடு — [illegible]

சதமுகஅங்கி — நூறுமுகமுளள
சதிரா — பெருமை [ஓர ஆயுதம
சதிராததல — சிறததல
சதுமுகன — நானகுமுகமுளள பிரமன
சநததி — வரிசை, மரபு, குலம
சநதநெறி — வேதமாரகமம
சநதம — அழகு, வேதம
சமணர — ஜைநர
சமம — பகதியின ஓர அங்கம
சமயம — மதம
சமர — போர
சமாதி — பகதியோகம
சயம — வெறறி
சரண — உபாயம, பாதம
சரணநெறி — சரணாகதி
சரிதல — மரிதல
சரிவு — தளாதல
சலம — வாதததின ஓரவகைக குற
சறறு — ஸவலபம, [றம, தீயசெயல
சாகஙியர — பௌளதர
சாகரம — கடல
சாடு — சகடம (அசுரன)
சாடுதல — ஜயிததல, உததலதல
சாதகன — அநுஷடிபபவன
சாதனம — உபாயம
சாயதல — தவறுதல
சாயை — நிழல
சாரதல — அடைதல
சாரவு — உபாயம, ஆதாரம
சாரதி — தோபபாகன
சாறறுதல — கூறுதல, வெளியிடுதல
சிகி — அகனி
சிடடர — பெரியோர
சிததம — மனம
சிதது — சேதனம
சிதைதலதல — கெடுதலதல
சிதைதல — அழிதல்
சிதைவு — அழிவு, குறைவு
சிநதிதல — கெடுதல
சிநதுரவெறபு } — ஹஸதிகிரி
சிநதுராசலம }
சிநதை — மனம, நினைவு
சிலை — வில, கல்
சிறறினபம — அறபஸுகம

சின — அறபவிஷயம
சினமதியோர — அறபபுததியுடை யோர
சினெநறி — ஜைநமதம [யோர
சினம — கோபம
சீர — குணம, பெருமை, சிறபபு
சீரமை — சிறபபு
சீரஙகம — கலபபை
சீரை — துணி
சீலம — பெருமை, எளிமை, குணம
சுகதர — புததர [கலலொழுககம
சுகலேசம — அறபஸுகம
சுடர — தீபம, தேஜஸ, ஞரம
சுரர — தேவர
சுரவி — காமதேனு
சுருணை — ஓலைததிரள
சுருதி — வேதம
சுருளுதல — சுழலதல
சுவை — ஸாரம
சுழிதல — திருமபுதல
சூரியர — நிதயஸூரிகள
சூழதல — வளைததல
செகுதலதல — ஒழிதலதல
செகுதல — ஒழிதல
செமமை — ருஜுததனமை
செயயாள — பிராடடி
செயயோன — சிவநதவன
செரு — போர
செருககு — காவம
செவவழி — சிறநத வழி
செவவை — நோமை
செவி — காது
செவிததல — ஜபமசெயதல
செழுமதி — பூரணசநதிரன
செறறல — ஒழிததல
செறிதல — பொருநதுதல, வஹிததல, நிறைதல, அடாதல
செறிவு — சோதல, ஈடுபடுதல, வியாபிததல
சேணமை — நெடுமை [பிததல
சேதனை — ஞானம
சேது — அணை, உபாயம
சேமம — க்ஷமம, இனபம
சேமிததல — காபபாறறல
சேவகம — வீரம
சேவடி — சிவநதபாதம
சேவல — ஆணபகஷி
சொலவு — பழமொழி